

Kim Chủ, Bị Lừa Rồi

Contents

Kim Chủ, Bị Lừa Rồi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	54
19. Chương 19	58
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84
30. Chương 30	87
31. Chương 31	90
32. Chương 32	93
33. Chương 33	95
34. Chương 34	98
35. Chương 35	101
36. Chương 36	103
37. Chương 37	106
38. Chương 38	109
39. Chương 39	111
40. Chương 40	113
41. Chương 41	116

42. Chương 42	119
43. Chương 43	121
44. Chương 44	122
45. Chương 45	123
46. Chương 46	125
47. Chương 47	128
48. Chương 48	129
49. Chương 49	131
50. Chương 50	133
51. Chương 51: Chương 51	136
52. Chương 52: Chương 52	136
53. Chương 53: Đồ Vô Sĩ	136
54. Chương 54: Nợ Máu Trả Bằng Máu	140
55. Chương 55: Giết Gà Dọa Khỉ (1)	143
56. Chương 56: Qua Sông Không Đoạn Cầu	145
57. Chương 57: Qua Sông Đoạn Cầu	148
58. Chương 58: Kế Trương Lương – Thang Trèo Tường	151
59. Chương 59: Họa Từ Trong Nhà	154
60. Chương 60: Không Thiếu Ất Chủ Bài.	158
61. Chương 61: Mây Tan Trời Sáng	161
62. Chương 62: Đêm Nay Đùng Mộng Hàn	164
63. Chương 63: Bê Đá Đập Chân Minh	167
64. Chương 64: Chắp Tay Dâng Tặng	170
65. Chương 65: Gian Phi – Phần 1	173
66. Chương 66: Gian Phi – Phần 2	178
67. Chương 67: Chuyện Quan Trọng Của Hoàng Hậu	182
68. Chương 68: Chạy Vào Chỗ Chết (1)	185
69. Chương 69: Hoàng Hậu Làm Phản	188
70. Chương 70: Nỗi Buồn Ly Biệt Xa Đến Tận Vô Cùng (1)	192
71. Chương 71: Ở Đâu Mới Có Thể Khoan Khoái Như Một Cuộc Rượu (1)	196
72. Chương 72: Ở Đâu Mới Có Thể Khoan Khoái Như Một Cuộc Rượu (2)	200
73. Chương 73: Ở Đâu Mới Có Thể Khoan Khoái Như Một Cuộc Rượu (3)	202
74. Chương 74: Ở Đâu Mới Có Thể Khoan Khoái Như Một Cuộc Rượu – Phần Cuối	206
75. Chương 75: Sau Cùng Cũng Sẽ Gặp Lại Dưới Hoàng Tuyền.	209
76. Chương 76: Đời Này Nào Có Thể Buồn Lâu (hết)	212

Kim Chủ, Bị Lừa Rồi



Giới thiệu

Truyện nằm trong series truyện cùng với Thủy Chử Đại Thần nói về triều Đại Huỳnh. Đây là một cá

1. Chương 1

“Đồ đểu, nằng lại lừa bốn vương, nói đi nhìn lên mỹ nhân tắm rửa, rõ ràng là nhìn tên đàn ông kia!” Thẩm Đình Giao nhắc tới chuyện đó vẫn còn một bụng tức giận.

“Mỹ nhân thì có gì đâu mà coi, nằng có gì Ân mã cũng có!” Ân Trục Ly sóng vai bước tới, giọng điệu không nóng không lạnh.

“Tên đàn ông kia có gì đâu mà coi, hần có gì bốn vương cũng có!”

Trời đã về khuya, trong con hẻm nhỏ yên ắng ở thành Trường An chỉ nghe thấy tiếng chó sủa. Hai người nhỏ giọng cãi vã sóng bước đi, bỗng nhiên nghe thấy ở một căn nhà ngõ bên cạnh có tiếng một bao đồ to rơi xuống đất, cô gái đứng bên trái biến sắc, quả nhiên thấy ở trên mái tường có đám người mặc đồ đen xuất hiện, khoảng chừng mười tên, nằng không khỏi cảm thấy khó xử.

Mấy tên đó nhảy xuống từ mái tường, hai người cũng không đổi sắc, không may mấy tên đó lại nhảy xuống sau mái tường, ánh kiếm lóe lên lạnh lẽo dưới ánh đèn lồng, Ân Trục Ly vội kéo Thẩm Đình Giao “Chạy mau!”

Hai người cùng nhau chạy, nhưng mấy tên áo đen đằng sau cũng không cho đi dễ dàng như vậy, lập tức đuổi sát. Tục ngữ có câu rằng “Trời làm bậy còn có thể tha, tự tạo nghiệt thì không thể sống.” Hai người này đi rình coi người khác tắm rửa nên chọn hẻm nhỏ không người này mà đi. Đâu ngờ lại gặp mấy anh hùng áo đen này.

Mấy tên áo đen sau lưng này chính là ăn cướp, lúc này thấy hai người kia bỏ chạy nên ra tay phóng phi tiêu. Ân Trục Ly ra tay thành thạo, lấy cây sáo ở thắt lưng ra chắn, đánh rơi bốn phi tiêu kia, nhưng chậm một nhịp nên bị bọn chúng chặn ở trước.

Đèn lồng đung đưa trong gió, ánh sáng bập bùng. Mấy tên tặc nhân này nhìn thấy mỹ nhân, lại thấy Thẩm Đình Giao mặc áo dài xanh thẫm, mỹ nhân vai gầy, thắt lưng mang ngọc đá làm nổi bật eo nhỏ mảnh khảnh không đầy một vòng ôm, da dẻ lại trắng như trứng gà bóc, vô cùng mịn màng, lúc này lại nổi lên sắc tâm.

“Tiểu mỹ nhân khá lắm...” ánh mắt dâm ô của tên bịt mặt Giáp, quan sát đánh giá Thẩm Đình Giao từ trên xuống dưới, lúc nói yết hầu lên xuống nuốt nước miếng “Đại ca, tiểu mỹ nhân này để cho anh em vui vẻ đi.”

Thẩm Đình Giao bị ánh mắt háo sắc kia làm cho tức giận, trên má hồng lên, đúng là vô cùng xinh đẹp “Tặc nhân phương nào, có biết ta là ai không hả? Ta...” Hần còn chưa nói xong, Ân Trục Ly đã che miệng hần lại “Các vị đại gia, chuyện hôm nay chỉ là tình cờ, hướng hồ cái vị đều đã che mặt, hai người chúng ta tuyệt không nhận ra, các vị đại gia khoan hồng mà tha cho chúng ta đi.”

Mấy tên tặc nhân đầu thềm để ý tới nằng, lập tức vung kiếm tới. Ân Trục Ly né trái đánh phải, mỗi một chiêu đều vô cùng nguy hiểm.

Đánh nhau một lúc, mấy tên đồng đảng phía sau chạy tới, thấy nằng cũng không quá nguy hiểm nên chỉ để lại hai tên ứng chiêu với nằng, mấy tên còn lại đứng trên ghẹo Thẩm Đình Giao.

Mười mấy tên bước tới, đưa tay sờ soạng trên người hần, nói mấy lời dâm dăng xấu xa, Thẩm Đình Giao chưa bao giờ gặp phải cảnh này, lập tức kêu lên thê thảm “Trục Ly, Trục Ly, cứu ta!”

Ân Trục Ly đang chiến đấu với hai tên kia, nghe vậy thì cười ra tiếng “Tiểu Cửu Gia, xưa nay ngài đặc biệt thích trên chọc tiểu quan, bây giờ coi như quả báo.”

Thẩm Đình Giao đang vùng vẫy một cách khó khăn, nhưng tay hần trói gà không chặt, sao có thể chống lại mười mấy tên vạm vỡ như vậy, có tên luồn tay vào áo hần. Hần vô cùng luống cuống “Ân Trục Ly!!!!”

Nằng nghe thấy giọng nói của hần kinh hoàng thê thảm, ý cười trên miệng càng sâu “Cửu gia tạm nhẫn nại, chuyện này Cửu Gia rất có kinh nghiệm mà, thả lỏng thân thể thì sẽ không đau đâu.”

Nàng vừa nói chuyện, tay cũng không ngừng, hai tên tặc nhân thấy nàng sắp bại trận, không kìm được dục hỏa trong người “Tiểu nương tử, lát nữa bọn ông bắt được, nàng cũng nhớ thả lỏng người nhé.”

Ân Trục Ly vẫn không tức giận, bộ dáng vẫn cười hững hờ, quay đầu lại nhìn, thấy có tên đã nhào vào trên người Thẩm Đình Giao, hai tay đang xoa nắn trên người hắn, dây buộc tóc của Thẩm Đình Giao bị lỏng, tóc vương xuống trên vai, càng vùng vẫy càng thêm yếu ớt.

Lúc này nàng mới nói như trêu tức “Cửu Gia, ba ngàn lượng cứu tính mạng của ngài, chịu không?”

Không ngờ Thẩm Đình Giao vừa nghe thấy thế, vai gầy run run, không thềm nói gì, cũng không thềm vùng vẫy nữa, để mặc cho người ta lăng nhục.

Ân Trục Ly thấy vậy thở dài “Ta đi trước đây, Cửu gia bảo trọng.” Nàng dễ dàng ngăn hai tên kia, xoay người muốn đi, nhưng lại như nhớ ra điều gì nên xoay người lại, vẻ mặt vô cùng đau đớn mà nói “Nếu như ngày khác gặp ở nơi phong hoa tuyết nguyệt, Ân Mỗ nhất định sẽ chuộc Cửu Gia để đền lại ân xưa nghĩa cũ.”

Thẩm Đình Giao tức đến muốn ói máu, mấy tên tặc nhân kia đã mò tới tiết khố của hắn, một cái miệng thì cứ gặm trên mặt hắn, ruột gan hắn giống như bị thiêu đốt “Ba ngàn lượng! Quay lại đây!”

Ân Trục Ly nghe vậy, ấn nhẹ vào cây sáo trong tay, bung ra một thanh kiếm dài, hai tên kia còn chưa kịp phản ứng thì kiếm đã bị bẻ gãy.

Mấy tên tặc nhân hoảng sợ, nàng cũng không nói nhiều, cúi xuống khiêng Thẩm Đình Giao lên vai, cong chân một cái nhảy lên tường cao, trong nháy mắt không còn bóng dáng.

Đêm khuya, một nam một nữ đi trên nóc nhà, chính là hai người Thẩm, Ân kia. Giọng nói của Thẩm Đình Giao chứa đầy căm hận “Sao lại tha cho bọn chúng?”

Ân Trục Ly nhẹ nhàng đáp “Bọn hắn khinh bạc ngài, nhưng lại không khinh bạc ta, sao lại không tha cho chúng?”

Thẩm Đình Giao giận dữ hừ lạnh một tiếng, Ân Trục Ly cười “Đưa ngài hồi phủ nhé?”

Thẩm Đình Giao khổ sở “Ta trở về thế này, nếu như mẫu phi biết được chắc chắn sẽ đánh ột trận.”

Ân Trục Ly quay đầu lại nhìn, Thẩm Đình Giao cũng ngủ gật, không hỏi là đi đâu, lúc mở mắt ra đã thấy ở trước một bức tường cao, Ân Trục Ly bảo hắn “Bám chặt!”

Hắn bám vào cổ nàng, nàng nhún nhẹ chân nhảy lên tường, đáp xuống một góc vườn không một tiếng động. Hắn định mở miệng nói, Ân Trục Ly đánh vào vai hắn bảo đừng nói, khiêng hắn đi xuyên qua đường mòn đầy đá để tránh người khác bắt gặp, không bao lâu đã đến một căn phòng nhỏ.

Trong phòng không có người, bày biện đơn giản nhưng tinh tế, chắc chắn là khuê phòng của con gái. Ân Trục Ly để hắn trên đất rồi đi ra, không bao lâu sau, lúc trở về mang theo hai thùng nước, chỉ chỉ vào bình phong thêu màu đỏ “Tắm rửa đi, tới bình minh ta sẽ đưa ngài về.”

Thẩm Đình Giao thấy hai thùng nước lạnh, nín chặt vạt áo suy nghĩ một lúc, lại thấy nàng ngồi trên giường nhỏ mà không thềm để tới mình, bèn hít sâu một hơi, cố gắng khiêng hai thùng nước kia tới sau bình phong rồi cởi quần áo trên người, cắn răng mà bước vào.

Ân Trục Ly ngồi trên giường đọc sách, vừa nãy công hắn nên cũng mệt mỏi, tựa vào trước giường mà ngủ gật. Mơ mơ màng màng, nhìn đồng hồ cát thì thấy đã nửa canh giờ, lập tức đứng lên “Thẩm Đình Giao, ngài tắm xong chưa, định ngâm rượu hay sao vậy!”

Không ngờ ở sau bình phong vẫn không có động tĩnh gì, Ân Trục Ly hoảng hốt, vội đẩy bình phong ra, thấy Thẩm tiểu vương gia đã ngất ở trong bồn tắm.

Ân Trục Ly rơi lệ “Cửu vương gia!! Thẩm Đình Giao!” Nàng ba chân bốn cẳng kéo người trong bồn ra, không nghĩ tới hiềm khích xưa nữa, lấy áo quần lau khô cho hắn, nhét vào trong mền ấm trên giường.

Động tác vô cùng liền mạch lưu loát. Lúc này Ân Trục Ly mới vô cùng đau đớn “Thẩm Đình Giao, ta với ngài trước kia không có oán, bây giờ không có thù, ngài cũng đừng hại ta! Nếu ngài chết trong này ta sẽ bị

mẹ đánh chết mất, xin ngài đó Cửu vương gia, ngài trở lại trong phủ của ngài mà chết.... huhuhu...” (P/s : huhuhu này là ta thêm vào!!! :v)

Nàng vừa huyền thuyên vừa dò mạch của hắc, thấy khí vẫn chưa tuyệt nên cũng thở phào, lại lau người cho hắc, thấy trán hắc vô cùng nóng. Giờ này nàng cũng không dám kinh động mọi người trong Ân gia, lập tức lấy bình rượu mạnh giấu dưới giường đổ vào chung trà, rồi đem khăn ngâm vào rồi lau người cho Thẩm Đình Giao đang bất tỉnh nhân sự trên giường.

Da thịt trắng như ngọc của Thẩm Đình Giao từ từ ửng hồng, nàng mới dừng tay, rồi nhét chăn cho hắc thật kỹ. Lúc đang thở phào một hơi thì nghe bên ngoài có người gọi “Trục Ly?”

Ân Trục Ly khóc than trong lòng nhìn quanh phòng, nhưng trong phòng này bày trí đơn giản, không có chỗ nào để giấu tên nghiệt súc trên giường này đi. Nhét hắc vào dưới giường cũng được, nhưng hắc đang bệnh, còn giấu xuống thì không phải là giấu người mà là giấu xác chết mất.

Nàng còn đang suy nghĩ, người kia đã vào tới gian ngoài, Ân Trục Ly vội vàng cởi áo ngoài, vén chăn nằm trên giường. Nhưng lúc này nàng thật không biết nên khóc hay cười đây, tên Thẩm Đình Giao này còn chưa mang quần áo.

Người tới nhanh chóng bước vào, nàng liếc mắt, nhìn thấy quần áo Thẩm Đình Giao cởi ra còn ở trên đầu giường nên vội vàng nhét vào trong chăn. Người bên ngoài cũng đã vào tới nơi.

Ân Trục Ly đau đớn trong lòng, nhưng trên mặt lại cười, dùng tư thế nửa nằm nửa ngồi của mỹ nhân mà tiếp chuyện “Mẹ à, đã canh bốn rồi sao mẹ còn tới đây?”

Người tới chính là lão phu nhân Ân Mộng Diên của Ân gia, vẻ mặt của bà nghiêm túc, thị nữ Nguyệt Quế bên cạnh cũng nhanh nhẩu đáp “Đại đương gia, lão phu nhân đợi người một đêm rồi, bây giờ vẫn còn chưa đi nghỉ.”

Ân Trục Ly không dám đứng dậy, lại thêm tên Thẩm Vương gia đang tấn công sau lưng, ôm chặt lấy eo nàng, do bị nàng dùng rượu lau mà người hắc nóng như đồng lửa “Mẹ... hôm nay thân thể Trục Ly không khỏe, ngày mai sẽ tới thỉnh tội với mẹ.”

Ân Thị trước nay rất nghiêm khắc, lập tức cầm lấy cây gậy trong tay, dùng đầu mà đánh vào mấy cái “Càng ngày càng kỳ cục, đêm cũng không về ngủ, còn ra thể thống gì!”

Ân Trục Ly cắn răng chịu đựng sự chà sát sau lưng của Thẩm tiểu vương gia, cố gắng làm ra vẻ buồn ngủ “Trục Ly biết sai rồi.”

Ân thị thấy vậy hừ lạnh một tiếng, cũng định ngày mai sẽ tính toán, đang định xoay người thì đột nhiên cánh tay mềm mại trắng trẻo như củ sen của tiểu vương gia xuất hiện trên vai nàng, còn quơ gào lung tung giống như sợ người khác không thấy được. Ân Trục Ly vẫn không biết gì, Ân thị từ từ tái mặt, mặc dù cái tay kia mềm mại nhưng lại có khớp xương rõ ràng, rõ ràng là tay của đàn ông!

“Ân, Trục, Ly!” mỗi một chữ từ miệng Ân thị tràn đầy sát khí, Ân Trục Ly nhìn theo ánh mắt của bà, chốc lát sợ tới hồn phi phách tán “Mẹ, con, con thề với trời là con trong sạch!!! Tháng sáu có sương, tuyết rơi mùa hè mẹ ơi!!!”

Ân thị không thềm để ý tới nàng kêu gào, lúc này một tay vén áo ngủ bằng gấm kia, chỉ thấy tiểu Vương gia Thẩm Đình Giao toàn thân đầy mùi rượu, bất tỉnh nhân sự, lúc này ngọc thể đang nằm hiên ngang, áo quần cởi ra còn đang nhét một bên.

Ngày hôm sau ở thành Trường An.

“Lão Trương, người có biết nghe gì chưa, đêm qua Cửu Vương Gia bị Ân đại đương gia ở thành Phú Quý kia cưỡng gian.”

“Ta cũng có nghe nói, Tiểu Ma vương này cũng có ngày hôm nay, hô hô.”

“Người nói xem Ân đại đương gia có bị gì không, kia dù sao cũng là Cửu Vương gia, hoàng thân quốc thích nha.”

“Ta nói, thành Phú Quý chắc chắn không sợ. Người nghĩ xem, Ân gia kia làm ăn buôn bán khắp nơi, làm cho Đại Huỳnh chúng ta vô cùng giàu có, triều đình có thể chém Ân Đại đương gia sao?”

Ân Đại Đương Gia Ân Trục Ly suy tính rất nhiều đường lui ình, trong đó một con đường đáng tin nhất là gọi mọi người tới, sau đó dùng ba thước lụa trắng, lụa đen, đủ thứ lụa, treo lên xà nhà, còn chuẩn bị một cái ghế có một tấm đệm lót để phía dưới, đầu thì treo trên dây, một cước đạp ngã cái ghế.

Nhưng nàng lại cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy tới con kiến vẫn còn muốn sống. Cho nên lúc này nàng đang nằm sấp trên ghế dài ở từ đường Ân gia, Ân Khải phía sau cầm cây dài, giọng nói của Ân thị lạnh lùng “Một trăm cây, đánh mạnh vào!”

Ân Khải giơ cây lên, bên cạnh có người đếm, chỉ mới đánh năm cây mà trên áo của Ân Trục Ly đã dính máu. Nàng cắn răng không rên một tiếng, trong lòng vẫn còn tính toán : Thảm Đình Giao, Lão tử mà bắt được người, ta sẽ dùng ba thước lụa trắng, lụa đen, đủ thứ lụa, treo lên xà nhà rồi mang tới một cái ghế có đệm lót, để ở phía dưới, lúc đó sẽ nhét đầu của người vào rồi đạp ngã cái ghế!

Hừ!

2. Chương 2

Chương trước đã nói, Ân Đại Đương gia làm vậy bản sự trong sạch của đương kim Cửu Vương gia, Ân lão phu nhân giận dữ, đang chấp hành gia pháp. Ân Đại đương gia nằm trên ghế dài cắn răng chịu đựng, Ân Khải là cái tên không biết nể mặt, tới cây thứ mười thì áo của Ân Trục Ly đã ướt đầm mồ hôi.

Đang lúc đau thương, một giọng nói từ bên ngoài vọng tới “Dừng tay.”

Ân Trục Ly giương mắt lên nhìn, trên mặt liền lộ rõ vẻ vui mừng “Sư phụ.”

Người tới chính là thầy giáo của Đại đương gia, ân sư thụ nghiệp Đường Ân, ông là danh sĩ người Trường An, giỏi văn giỏi võ. Lúc Ân Trục Ly còn nhỏ đã giảng dạy cho nàng, cũng ngẫu nhiên dạy nàng chút khinh công, phi tiêu, chưởng pháp và cách hộ thân. Dù sao đại nghiệp của Ân gia ở thành Phú Quý này vô cùng to lớn, người biết đến cũng không ít.

Ân thị thấy hân tới, sắc mặt cũng nguôi đi một chút, nhưng thái độ vẫn kiên quyết “Đường tiên sinh, cái nghiệp chướng này quá quấy phá rồi, hôm nay phải đánh một trăm cây không thể thiếu một. Nếu tiên sinh tới để cầu tình cho nó thì không cần nói.”

Đường Ân đứng ở cửa, nghe vậy thì chỉ than thở “Ân phu nhân, dạy không nghiêm là lỗi của thầy. Đường mỗ tới là để chịu phạt.”

Hắn đứng ngược nắng, ánh mặt trời chiếu trên áo xanh, vạt áo rực rỡ, phong thái lồi lạc.

“Tiên sinh nói quá lời rồi, là con của ta hư đốn, không liên quan tới tiên sinh. Tiên sinh hãy trở về đi.” Ân thị ra hiệu với Ân Khải, Ân Khải càng đánh mạnh hơn vào Ân Trục Ly đang nằm trên ghế, trên áo đã có vết máu. Đường Ân mím môi, dùng sáo chặn cây lại “Ân phu nhân, sáu mươi cây còn lại để Đường mỗ đánh cho.”

Mặc dù hân tỏ vẻ thỉnh cầu, nhưng lại ra tay đoạt lấy roi trong tay Ân Khải, Ân thị há miệng thở dốc, không nói thêm tiếng nào.

Có một ngày Ân đại đương gia đọc đến một chỗ nói rằng quét roi cũng là một môn học, có cách đánh nhìn thì có vẻ rất mạnh, tiếng vang cũng rất to, nhưng đánh vào người lại chẳng đau, lại có cách đánh nhìn rất nặng, âm thanh cũng to nhưng đánh vào người lại đau vô cùng.

Đối với việc này, Thảm tiểu vương gia cũng đã phân tích với nàng, điểm chính ở chỗ đánh chỗ nào của cây roi lên người. Đầu tiên thì tay vung roi tới trước, cố gắng ra sức, roi đánh vào người tất nhiên sẽ đau, nhưng đánh vào mặt đất hoặc chỗ khác thì lực đánh khi tới người sẽ nhẹ hơn.

Đương nhiên, đó là chút thú vui trong khuê phòng của hấn, không giống với tình trạng bây giờ, vậy mà sư phụ cũng biết được huyền cơ trong đó...

Nàng ngửa đầu nhìn Đường Ẩn, ánh mắt ngưỡng mộ. Đường Ẩn lại nghĩ rằng nàng bị đau nên tay cầm roi lại càng nghiêng về phía trước, hơn nữa cây roi đều đánh vào trên sàn. Hấn không biết là tiểu quỷ này vẫn còn đang suy nghĩ, nếu không thì cây roi này sẽ đánh vào cái đầu đang miên man suy nghĩ đó.

Nói về bên này, Thẩm tiểu vương gia bị “áp giải” tiến cung, cũng chịu không ít khổ sở. Hà thái phi tức giận tới mức ném hết đồ trong Tiêu thực cung, tuyên bố phải đánh đứa con làm xấu hổ vương thất này một trận.

May mà trong cung cũng không có nhiều vũ khí sát thương, bà tiện tay lược một dụng cụ dùng để vén rèm lên đánh hấn một trận. Thẩm tiểu vương gia lại càng vô tội, hấn cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ nhớ là sáng sớm bị người ta khiêng về Tiêu thực cung của mẫu phi, sau đó thì bị nhéo đánh một trận.

Từ nhỏ tới lớn hấn đã quen bị đánh, lúc này các nương nương khác cũng tới khuyên nhưng Hà thái phi càng nghĩ càng giận, càng đánh mạnh hơn. Cuối cùng một vương gia xinh đẹp như Thẩm Đình Giao bị đánh cho như hoa tàn sau mưa, làm cho vương thượng Thẩm Đình Xa bị kinh động.

Hấn khoanh tay thông thả bước vào, trái lại lại ngăn được Hà thái phi đang sử dụng quân pháp bất vị thân “Đình Giao, đệ cũng thật là quá hoang đường, phát sinh chuyện này rồi, làm ặt mũi hoàng thất Đại HUỲNH biết để ở đâu?” Hà Thái phi lại đỏ mắt, hấn từ trên cao nhìn xuống, nói thêm một câu “Cũng được, đã như vậy, Trẫm chọn một ngày cho đệ và Ân đại đương gia kia, đệ tự gả... đệ tự cưới nàng đi.”

Thẩm Đình Giao vẫn còn ngơ ngác “Cưới ai?”

Hôm sau, vương thượng giáng chỉ, đem Ân Trục Ly chỉ hôn cho Phúc Lộc vương Thẩm Đình Giao. Lễ cưới định vào ngày mừng tám tháng năm năm sau.

Tuyên thánh chỉ xong, Hoàng công công bị Ân đại đương gia dẫn tới đại đường dùng trà, thuận tiện tuyên một phần mật chỉ, nói là Ân Đại đương gia bồi nhọ Hoàng thất, tội không thể tha, nhưng niệm tình nhiều thế Ân gia buôn bán có công lao với Đại Huỳnh nên tội chết có thể miễn, cần nộp năm mươi vạn thạch* lương thảo để giải quyết chiến sự ở Tây Bắc.

*thạch : đơn vị dung tích, khoảng 100 lít.

Ân Đại đương gia trên người bị thương, thẳng lưng không thể khom, khoe miệng giật giật “Hoàng công công, đây là Vương thượng muốn bán Cửu Vương gia cho ta!”

Hoàng công công trước nay vẫn được Ân gia ưu đãi nhiều nên cũng không so đo với nàng “Đại đương gia đừng nói vậy, gả vào hoàng gia rồi sau này Đại đương gia chính là Phúc Lộc Vương phi, đây chính là vinh quang bao nhiêu người cầu còn không được.”

Ân Đại đương gia vẫn chắc lưỡi “Chắc... Hoàng công công, tuy Cửu Vương gia là đệ nhất mỹ nhân Đại Huỳnh, nhưng năm mươi vạn thạch lương thảo này có phải là hơi đắt không?”

Hoàng công công lúc đi tuyên chỉ thì nghe mệnh lệnh, giao dịch này chính là ép mua ép bán, nhất định phải làm được, lúc này hấn quắc mắt quát “Đại đương gia, đây chính là mệnh, ngài dám kháng chỉ?” Hấn cường bức xong thì lại cười “Đại đương gia, bây giờ ta cũng nói lời thật với ngài, hiện nay quốc khổ rất căng thẳng, lại thêm chuyện quân lương chuyển ra Tây Bắc bị cướp, Đại tướng Quân Khúc Thiên* sai người phi ngựa tám trăm dặm trong vòng một ngày để báo tin, đòi lương thảo. Ngài là người hiểu chuyện, chắc cũng biết là năm mươi vạn thạch lương thảo này, ngài cho thì cho, không cho cũng phải cho.”

*Mèn ơi, cái tên này trong bản Raw nó để là Khúc Thiên *ức ... ta thấy quá mất mỹ quan đô thị rồi, nên mình thống nhất là Khúc Thiên thôi nhé! :v

Ân đại đương gia vẫn tỏ ra khó xử “Chuyện đó Ân mẫu cũng biết, nhưng Hoàng công công này, trong lòng Cửu vương gia đã có người, tại hạ lo là hấn không đồng ý bán...”

Hoàng công công bị sắc trà, ho khan một lúc mới quát “To gan!”

Ân đại đương gia vội sửa lời “Cưới, hấn không chịu cưới.”

Thẩm Đình Xa này cũng đã suy nghĩ cẩn thận, Hoàng công công cũng không lo lắng gì “Ta đã nói rồi, đây là thánh chỉ, Cửu vương gia có thể không tuân sao?” Hắn lặng lẽ kề sát tai Ân Trục Ly, thấp giọng nói “Vương thượng cũng nói, hắn dám không bán thì bắt hắn đi Sơn Đông đào than đá.”

“...” Ân đại đương gia im lặng một lúc, cuối cùng đưa ra một thỏi vàng, thấp giọng hỏi “Có phải vương thượng cũng nói, nếu như ta không mua thì bắt ta thả trôi sông?”

Hoàng công công nhận thỏi vàng kia, lại uống một ngụm trà, hớn hở mặt mày mà nói “Không có, không có, vương thượng chỉ nói nếu Đại đương gia không chịu mua, cũng bắt Đại Đương gia tới Sơn ĐÔNG đào than đá luôn!”

“...” Ân đại đương gia xoa Thái dương, cuối cùng cung kính nói “Tạ Hoàng công công, tại hạ cung tiễn Hoàng công công, Hoàng công công đi mạnh giỏi.”

Hoàng công công vừa rời khỏi cửa, Đại vương gia ở sau lưng dạ gọi Đại tổng quản Hách Kiếm “Ở mấy thành gần Tây Bắc có mấy kho lương trang, có thể xuất bao nhiêu?”

Hách đại quản gia dùng bàn tính vàng mà tính toán, không cần sổ sách, vùi đầu thêm thêm giảm giảm một lúc, cất cao giọng nói “Đại vương gia, trước mắt thì có ba thành gần Tây Bắc có thể xuất hàng : chín vạn thạch ngô, sáu vạn thạch kê, sáu vạn thạch ngũ cốc, bảy vạn thạch thóc, năm vạn thạch lúa mạch, năm vạn thạch đậu.”

Ân đại đương gia chắc lưỡi, vừa đau lưng vừa đau lòng nói “Bảo bọn họ mỗi thứ lấy một chút, gom đủ hai mươi vạn thạch đưa tới doanh trại quân ở Tây Bắc cho Khúc đại tướng quân.”

“Vâng,” Hách tổng quản đang định lui xuống sắp xếp thì một tên gia đình đội nón đen chạy tới kêu la “Không tốt rồi Đại đương gia, Phúc Lộc vương đào hôn, bây giờ không biết ở đâu, vương thượng đang phái người tìm xung quanh!”

“Đào hôn hả?” Ân Đại đương gia lộ vẻ vui mừng, vô tình làm động tới vết thương sau lưng, đau đến méo miệng “Thoát được thì tốt quá. Người đi trước đi, Hách Kiếm!”

3. Chương 3

Ngày hai mươi chín tháng mười một, thành Trường An.

Lầu Bồng Lai, Thẩm Đình Giao mặc một tấm áo dài màu tím, cổ tay áo có viền lông hồ ly màu trắng làm nổi lên làn da trắng như ngọc. Tiểu Nhị đương nhiên là biết hắn, không cần hắn dặn dò mà bưng lên vài món điểm tâm, rót rượu cho hắn rồi lại hỏi theo thói quen “Cửu Vương Gia, vẫn tính vào sổ của Đại đương gia sao?”

Thẩm tiểu vương gia cũng gật đầu theo thói quen.

“Được rồi!” Tiểu Nhị rót rượu, vô cùng nhiệt tình “Cửu gia từ từ uống.”

Thẩm Tiểu vương gia ngồi trên lầu hai, bên ngoài có quan sai đang đi điều tra xung quanh, mọi người đều biết chuyện hắn đào hôn, cùng lắm là bị bắt về thì hắn vẫn đường đường là một Vương gia nên không ai dám trêu chọc hắn.

Không lâu sau, có một nữ tử mặc áo ngắn, tay cầm thương dài đi vào. Thẩm Tiểu vương gia vừa thấy nàng liền tỏ ra vui vẻ “Lăng Ngọc!”

Nàng kia nghe thấy thì quay đầu lại, bước vài bước đến bên cạnh hắn, cũng không nói nhiều mà quăng cây thương lên bàn, làm mấy thực khách kia hoảng sợ “Vương thượng muốn đem người gả cho Ân Trục Ly thật sao? Nàng ta chỉ là một thương nhân nho nhỏ mà dám tranh đoạt nam nhân với ta!”

Thẩm tiểu vương gia hạ mắt nhìn xuống “Trục Ly cũng tốt, nhưng trong lòng bốn vương chỉ có một người, đối với nàng chỉ là tình huynh đệ, sao có thể cưới nàng làm vợ được.”

Lăng Ngọc nghe vậy cũng không giận, từ nhỏ hai người đã cấu kết với nhau cùng làm việc xấu nên nàng hiểu rõ vô cùng “Đình Giao, cha ta đang đóng quân ở Tây Bắc, hay chúng ta cùng tới chỗ ông ấy đi.”

Thẩm Tiểu Vương gia lại nhắm mắt suy nghĩ một lát, cuối cùng hạ quyết tâm “Đi đâu cũng được, chỉ cần rời khỏi thành Trường An này là tốt rồi. Nghĩ tới chuyện phải cưới Trục Ly, ta cảm thấy giống như mình phải cưới hoàng huynh của mình, da gà rớt đầy đất rồi.”

Khúc Lăng Ngọc là một hổ nữ xuất thân nhà tướng, tính tình giống như nam nhi, lúc này kéo hẳn “Đi!”

Nàng cười ngựa tới, bây giờ xách Đình Giao rời khỏi lầu Bồng Lai rồi tống lên ngựa, một tay ôm eo của hắn “Đình GIAo, ngồi yên!”

Ngựa ở phủ Khúc Đại tướng quân đương nhiên là ngựa tốt hiếm có, lúc này tung vó chạy nhanh. Thẩm Đình Giao đang khổ sở suy nghĩ xem làm sao có thể ra khỏi cửa thành Trường An, còn Khúc Lăng Ngọc thì tay trái nắm dây cương quấn quanh eo hắn, tay phải nghiêng trường thương, mũi thương cào trên mặt đất tóe lửa.

Quân lính canh giữ ở cửa Tây thành Trường An bất thành linh thấy hai người chạy nhanh tới thì hoảng hốt. Lúc ngực phi lại gần thì thấy vị Khúc đại tiểu thư này nên càng không biết làm sao, chần thì không dám chần, để chạy thoát lại sợ chịu tội. Suy nghĩ một hồi mới miễn cưỡng gờ thương chắn lại, nhưng một thương đương nhiên không thể ngăn cản Khúc đại tiểu thư, ngược lại còn bị nàng bẻ gãy mũi thương rồi quăng ra xa.

Khúc đại tiểu thư cũng không hiếu chiến gì, giục ngựa chạy nhanh ra khỏi cửa Tây.

Lúc đó, Ân Trục Ly đã được người ở lầu Bồng Lai báo lại, biết Thẩm tiểu vương gia và Khúc đại tiểu thư cũng nhau chạy ra khỏi cửa Tây thành. Nàng chỉ dẫn theo Đan Việt rồi cười ngựa đuổi theo tới cửa Tây, Hách đại quân gia cũng lo lắng nên giục ngựa chạy theo. Lúc chạy khỏi thành mười dặm thì đám người Ân Trục Ly gặp vương thượng Thẩm Đình Xa mặc thường phục đứng đó.

Nói ra thì Ân gia ở thành Phú Quý này cũng có nhiều rắc rối với hoàng thất, tiền triều Bắc Chiêu của Thánh Vũ đế ngu ngốc lại vô đạo, triều cương không vững, gian thần hoành hành. Ân gia cây to gió lớn, bị kẻ gian hãm hại, Thánh Vũ đế hạ chỉ xét nhà diệt tộc. Đại đương gia lúc đó là Ân Bích Ngô chạy tới cầu cứu tiên hoàng Thẩm Văn Yến, lấy ra kho báu của Ân Gia, phò trợ Thẩm Văn Yến khởi binh tương phạt, cuối cùng thay trời đổi đất thành vương triều Đại HUỖnh.

Sau khi Đại HUỖnh thành lập, quốc khổ trống rỗng, trăm việc cần làm, Ân gia lại không chịu làm việc trong triều mà trong thời gian ngắn lại trở thành Quốc thương của Đại HUỖnh. Người Đại HUỖnh nhắc tới thành Phú Quý chỉ có một câu để hình dung – tiền bạc vô biên.

Ân Trục Ly đương nhiên đã thấy Thẩm Đình Xa, nàng xoay người xuống ngựa, vén áo mà hành lễ “Thảo dân tham kiến vương thượng.”

Hách đại tổng quân và Đan Việt ở phía sau đương nhiên cũng xuống ngựa hành lễ, Thẩm Đình Xa nhìn nàng đánh giá, nàng vội vàng chạy ra, trên người mặc áo dài màu đỏ tía, tóc tai buộc đại sau đầu, tơ tằm màu tím buộc tóc bay bay với muôn ngàn tóc mây, mặt mày không dịu dàng như những cô gái khác mà còn có vài phần anh khí.

Ân Trục Ly không nghe hắn đáp lại, đành phải cúi thấp hơn. Sau một lúc lâu hắn mới nói khẽ “Đứng lên đi, bây giờ không có người ngoài, Ân đại đương gia không cần khách sáo.”

Ân Trục Ly ngoài mặt mỉm cười nhưng trong lòng hừ lạnh, sao không nói sớm một chút. Vừa oán thầm thì lại nghe Thẩm Đình Xa nó “Ân Đại đương gia là vì đệ đệ vô tích sự của trăm mà đến sao?”

Ý cười của Ân đại đương gia càng đậm, nàng theo Ân thị xử lý gia nghiệp Ân gia cũng có lúc gặp dịp thì chơi, nhưng bây giờ nụ cười còn thật hơn vàng “Thảo dân chỉ không muốn để Cửu vương gia tới SƠN Đông đào than đá, thân thể của hắn cũng là tài sản của thảo dân.”

Thẩm Đình Xa cười, hắn cũng có vài phần trông giống Thẩm Đình Giao, nhưng trong mắt lạnh lùng làm người ta không dám đến gần “Nếu đã có cùng mục đích, hay là đi chung vậy.”

Ân Trục Ly khom người, vẻ mặt cung kính “Thảo dân vinh hạnh.”

Hai người cùng đi, Ân Trục Ly đi sau hắn một khoảng, không bao lâu thì thấy dấu vó ngựa hướng về Tây Bắc. Thẩm Đình Xa cười gian “Sau khi bắt được, nam thì của nàng, nữ thì của trẫm.”

Ân đại đương gia cuối cùng cũng hiểu mục đích hắn tới đây, đương nhiên không dám dị nghị “Thảo dân tuân chỉ.”

Thẩm Đình Xa ghìim ngựa chậm lại, sóng vai với nàng “Sau này nàng cũng gả vào Thẩm gia, không phải người ngoài, không cần giữ lễ.”

Ân Trục Ly gật đầu, ánh mắt của Thẩm Đình Xa vẫn còn dán trên mặt nàng một chút rồi lại nhìn tới cánh đồng bát ngát nơi ngoại ô. Lúc này đã là cuối thu, đất không có cây cối, bầu trời xám xám, nhìn về phía xa giống như đất trời hòa làm một “Nàng nói xem, trẫm và Đình Giao khác nhau chỗ nào?”

Ân Trục Ly cũng biết trong lòng hắn có Khúc Lăng Ngọc, cười nhẹ “Vương thượng có điều không biết, nữ nhân thường thích những thứ yếu ớt.”

Thẩm Đình Xa cười to “Trẫm thân là vua một nước, không thể nhu nhược như Đình Giao.”

Ý cười bên môi Ân Trục Ly càng sâu “Vương thượng lại càng không biết, nữ tử thường hâm mộ sự mạnh mẽ.”

“Hâm mộ sự mạnh mẽ?” Thẩm Đình Xa thúc vào bụng ngựa, tăng tốc chạy về phía trước.

Quả nhiên không bao lâu sau đã thấy Khúc Lăng Ngọc và Thẩm Đình Giao đang ngồi nghỉ ở ven đường, từ nhỏ thể chất của Thẩm Đình Giao đã yếu, tuy Khúc Lăng Ngọc là nữ tướng nhưng vẫn lớn lên trong phú quý, đi một mạch thể này, ngay cả kế nghị binh cũng không dùng nên dễ dàng bị bắt được.

Thấy Thẩm Đình Xa thân chinh đến, hai người cũng không dám lơ mãng, nghiêng người quỳ xuống. Thẩm Đình Xa cũng không xuống ngựa, nhìn vào trường thương ở phía xa xa của Khúc đại tiểu thư, sau một lúc mới nói “Lại đây!”. Hắn vừa đưa tay ra thì đã có người hậu vệ mang trường kích của hắn tới, hắn cầm trong tay suy nghĩ rồi trầm giọng nói “Khúc Lăng Ngọc, nếu như nàng thắng được trường kích trong tay trẫm, trẫm sẽ thả hai người đi.”

Khúc Lăng Ngọc lập tức ngẩng đầu, từ nhỏ nàng đã lớn lên dưới bóng của Khúc đại tướng quân, không hề e sợ vị đế quân này “Vương thượng nói thật chứ?”

Thẩm Đình Xa vung trường kích, giọng nói bình tĩnh một cách vương giả “Tới.”

Ở trước mặt hắn, Thẩm Đình Giao chỉ cầm như hến, ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất. Ân Trục Ly cưỡi ngựa đứng cùng Đan Việt, Hách Kiếm, quan sát từ xa. Đan Việt hừ lạnh “Tên hoàng đế này hao hết tâm cơ để bắt Khúc Lăng Ngọc, vậy mà lại chê bai Đại đương gia của chúng ta, Khúc Lăng Ngọc này thô lỗ dã man, không biết tốt chỗ nào.”

Ân Trục Ly cười mà không nói, còn Hách Đại quân gia đứng phía sau lại gảy bàn tính vàng của mình “Người không hiểu, đúng là Khúc Lăng Ngọc không có chỗ nào tốt, nhưng nàng lại tốt số. Đại tướng quân Khúc Thiên nắm trong tay sáu phần binh mã của Đại Huỳnh, vương thượng đương nhiên muốn kết hôn với nàng ta để mượn sức. Hắn nói đại đương gia của chúng ta như vậy cũng là có nguyên nhân, người nghĩ xem, trong tay Đại đương gia chúng ta nắm giữ thuế ruộng, bảy giờ đất nước thanh bình, Đại Huỳnh nghèo cũng có thể chấp nhận. Nếu không cưới Khúc Lăng Ngọc, chắc chắn hắn sẽ muốn kết hôn với Đại đương gia của chúng ta.”

Đan Việt là một kỳ tài luyện võ, nhưng theo lời Đường Ân thì chính là đầu óc hơi kém. Hắn không thêm suy nghĩ mà hỏi “Hắn là vua một nước, sao không cưới hết luôn?”

Hách đại tổng quân dùng bàn tính gõ vào đầu hắn “Ngu dốt, nếu cưới hết thì ai làm hoàng hậu? Tính tình của hai người đó đều mạnh mẽ, nếu tranh giành như vậy thì hắn sẽ sống nổi sao!”

Hắn còn định hỏi nữa nhưng nhìn thấy Khúc Lăng Ngọc ở phía trước bị Thảm Đình Giao đánh rớt trường thương, tay trái hắn cầm yên, thân thể treo trên lưng ngựa, tay phải nắm kích mà đánh vào đùi ngựa của Khúc Lăng Ngọc, Khúc Lăng Ngọc thét lên một tiếng sợ hãi, rớt xuống ngựa.

Nhưng từ nhỏ tới lớn nàng cũng té ngã vô số lần nên cũng không có gì nguy hiểm. Thảm Đình Xa cũng không tới đỡ, lạnh lùng nhìn nàng rồi nói “Sao hả?”

Khúc Lăng Ngọc đau lòng cho con ngựa yêu của mình, lại thấy bộ dáng của hắn cao cao tại thượng, cắn môi định khóc. Thảm Đình Xa nắm dây cương, leo lên lưng ngựa rồi phi nhanh về phía nàng, khom lưng nhắc nàng lên yên ngựa rồi nghiêng ngang bỏ đi.

Khúc Lăng Ngọc bị bất ngờ, không kịp đề phòng, vẫn hét lên một tiếng “Đình Giao.”

Thảm Đình Giao vẫn ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, Ân Trục Ly giục ngựa chạy tới trước mặt hắn rồi cất tiếng cười “Cửu gia, hay là Ân mỗ cùng bắt chước Vương thượng, đấu với Cửu gia một trận?”

Thảm Đình Giao không thêm khách khí với nàng, chống tay đứng dậy, Ân Trục Ly nghiêng người nhắc hắn lên ngựa, hai tay ôm lấy eo của hắn. Trên người hắn có hương thơm thoang thoảng, người qua một lần thì lưu luyến không nguôi.

Ân Trục Ly rất thích mùi hương kia, hít sâu vài hơi rồi lại nhìn sắc mặt trắng xanh của hắn, hỏi “Muốn ới?”

Thảm Đình Giao sững sờ rồi mới phản ứng lại – hắn bị say ngựa. Lúc này hắn nhẹ nhàng ừ một tiếng, Ân Trục Ly lấy ra một lọ thuốc từ bên hông đưa tới, Thảm Đình Giao đưa tay nhận lấy rồi đưa lên mũi ngửi, không biết bên trong là được thảo gì nhưng về mặt của hắn tốt lên chút ít, chút ngọt ngào trong bụng cũng biến mất.

Ân Trục Ly thả dây cương, con ngựa này là ngựa quý của nàng ở thành Phú Quý, nghe nói lúc trước là vua ngựa ở rừng sâu, mắt vô cùng sắc. Lúc này nó thấy chủ nhân đang ôm ấp nhuyển ngọc ôn hương trong lòng nên cũng chẳng thêm sốt ruột, tản bộ nhàn nhả rồi gặm cỏ hoang ven đường. Bây giờ là cuối thu, cỏ kia cũng chẳng có vị gì, nhưng cũng có cái thú riêng trong đó, nó ăn một cách vui vẻ.

Đương nhiên, ngay cả con ngựa cũng nhận ra thì làm sao hai người kia lại không hiểu, lúc này Hách đại tổng quản và Đan Việt cũng đã giục ngựa trở về, không còn thấy bóng dáng nữa.

Gió thổi nhẹ, Thảm Đình Giao ới sạch mấy thứ vừa ăn, mấy ngày nay hắn rất tự do thoải mái, tuy chỉ là quán nhỏ ở thành Phú Quý nhưng thứ gì cũng có, dù hắn không mang tiền cũng có thể ghi sổ cho Ân Đại đương gia, nhưng dù gì thì ở ngoài cũng không thể bằng ở phủ. Mới rồi lại ới lên ới xuống, lúc này cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Ân Trục Ly buông lỏng vòng tay, vén một lọn tóc trên trán hắn lên thì thấy có vết thương mờ mờ, nhẹ giọng thở dài “Hà Thái phi lại đánh ngài sao?”

Thảm Đình Giao lựa một tư thế thoải mái dựa vào ngực nàng rồi nhẹ nhàng gật đầu. Ân Trục Ly biết hắn buồn ngủ nhưng nàng cũng hơi lo lắng “Lần này trở về, chắc bà sẽ đánh chết ngài quá!”

Thảm Đình Giao chớp chớp mắt, áp ứng “Mấy ngày nay không vào cung, giận đối với mẫu phi lâu vậy nên chắc sẽ không đánh mạnh như vậy nữa đâu.”

Ân Trục Ly thấy hắn vậy mà cũng có chỗ lợi hại, sợ hắn lạnh nên lại đưa vò rượu cho hắn “Lại đây, uống một ngụm đi.”

Thảm Đình Giao cũng không hỏi, nhận lấy rồi ngoan ngoãn uống một ngụm, rượu hơi mạnh, hắn uống hết một nửa rồi mới đưa lại cho Ân Trục Ly, hai má mềm mại như ngọc kia có chút ửng hồng. Hắn lại dựa vào ngực nàng, một lát sau lại thì thào “Trục Ly, nàng nói xem, hoàng huynh của ta thích Lăng Ngọc thật sao?”

Ân Trục Ly không đành lòng nói dối “Đế vương luôn có dã tâm, thích hay không thích cũng đâu có gì quan trọng. Có điều Khúc Lăng Ngọc là con gái của Khúc Thiên, Vương thượng phải nắm được nàng trong tay mới cảm thấy an tâm. Phúc khí này người khác không gánh nổi đâu.”

Thảm Đình Giao nghe vậy càng đau lòng “Nhưng Lăng Ngọc là người trong lòng ta. Ta rất muốn dẫn nàng đi.”

Ân Trục Ly ôm hắn chặt một chút, giọng nói dịu dàng, lúc nàng dịu dàng cũng là có ý tốt “Cửu gia của ta, sớm muộn gì thì nàng cũng thích Vương thượng thôi, ngài xem, nàng bị bắt đi trước mắt ngài mà ngài ngay cả đuổi theo cũng không có dũng khí. Huống hồ gì ngài là một Nhân vương, văn không thông võ không biết, cho dù nàng thích ngài thì cũng thích được bao lâu đây?”

Mấy lời đó đâm trúng chỗ đau trong lòng Thẩm Đình Giao, hắn xem Ân Trục Ly như tri kỷ nên cũng không để ý, tâm trạng vô cùng sa sút “Nhưng ta thật thích nàng, Trục Ly, tình cảm của ta đối với nàng ấy, chỉ có nàng mới hiểu.” Hắn cúi thấp đầu, Ân Trục Ly không nhìn được vẻ mặt của hắn, chỉ thấy nếu tên này chắc là đau lòng thật rồi.

Ân Trục Ly vỗ vỗ vai hắn “Ta biết, nhưng ta biết cũng đâu có tác dụng gì.”

4. Chương 4

Lúc Thẩm Đình Giao tỉnh lại thì thấy mình đang ở một căn nhà tranh, hắn nhìn cái giường đơn sơ mà xa lạ này suy nghĩ hồi lâu mới tỉnh táo lại, vừa muốn đứng dậy đã thấy Ân Trục Ly từ bên ngoài bước vào, trong tay bưng bát canh gừng “Đây, nhân lúc còn nóng thì uống đi.”

Thẩm Đình Giao nhìn thấy nàng thì cảm thấy an tâm, cũng không hỏi đây là đâu mà ngoan ngoãn cầm bát canh uống liền một hơi. Ân Trục Ly sờ trán hắn thì thấy không còn nóng nữa mới yên lòng.

Hắn uống xong bát canh, Ân Trục Ly tới cảm tạ chủ nhà rồi cùng hắn phi ngựa trở về. Lúc này đã gần đến giờ Dậu nhưng Ân Trục Ly cũng không dám ra roi thúc ngựa vì sợ hắn lại ói.

Dừng lại nghỉ một chút thì thấy một khu vườn, trong đó có mấy quả cam chín mọng giữa những tán lá xanh, trông rất đẹp. Ân đại đương gia lại có chút ngứa da “Ngài ngồi đây, bản Đại đương gia đi hái mấy quả cam.”

Đối với chuyện này thì Thẩm tiểu vương chỉ có chút ý kiến nhỏ “Hái quả trên cao ấy, quả lớn nhất ấy!”

Ân Đại đương gia cũng nghe theo lời dẫn dò của hắn, lập tức nhảy lên cây mà tìm trái lớn nhất, thấy quả màu cam thì ngắt lấy, được năm quả, nàng vốn hay cười ngựa nên tay áo hơi nhỏ, mấy quả cam này lại to, nhìn qua nhìn lại cũng không biết nhét vào chỗ nào cho được. Nhưng Đại đương gia cuối cùng cũng nghĩ ra cách, nhét vào ngực hai quả, trên tay cầm ba quả.

Nàng nhảy về, Thẩm tiểu vương gia vẫn biết mà canh chừng cho nàng. Con ngựa lại từ từ mà bước, hai quả Ân đại đương gia cầm đã đưa cho Thẩm tiểu vương gia ôm, nàng cầm một quả trong tay, bóc vỏ rồi đưa cho hắn “Chạy nhanh chút nhé, còn chậm thế này thì cửa thành đóng mất!”

Thẩm tiểu vương gia ăn múi cam trong miệng, ban đầu cảm thấy lạnh lạnh nhưng quả cam này nhiều nước, lại ngọt, không lâu sau hắn thấy ngon. Hắn hàm hồ nói “Vạy chạy nhanh chút đi.”

Ân đại đương gia nắm chặt dây cương, lại ôm hắn vào ngực rồi thúc vào bụng ngựa, con ngựa kia hiểu ý, không gặm cỏ nữa mà tung vó chạy.

Thẩm Đình Giao bóc một múi cam rồi đút cho Ân Trục Ly “Mùi vị không tệ, nàng nếm thử xem.”

Ân Trục Ly há miệng ăn múi cam kia, vô tình ngậm trúng ngón tay hắn, chỉ thấy đầu ngón tay hơi lạnh như ngậm phải ngọc thạch. Thẩm Đình Giao cũng ngượng ngùng, nhưng vẫn lột cam đút cho nàng, lại còn vô cùng đắc ý “Sao, có ngon không?”

Ân đại đương gia trả lời qua loa “Cũng được.”

Cứ chạy một đường như thế cuối cùng cũng tới thành Trường An, nhưng cửa thành đã đóng. Ân đại đương gia đỡ Thẩm tiểu vương gia xuống ngựa rồi xăn tay áo “Ta công ngài vào.”

Thành Trường An là đế đô, tường thành kia vừa cao vừa cứng, đây cũng chẳng phải lần đầu tiên Ân Trục Ly công hắn trèo qua tường này nên Thẩm tiểu vương gia cũng chẳng lo lắng gì. Ân Trục Ly vỗ vỗ vào con ngựa, dặn dò nó một câu “Tối bình minh thì quay về nhé.”

Con ngựa kia thông minh, liếm tay nàng vô cùng thân thiết. Ân Trục Ly cũng không hẹp hòi gì, liền đưa hai quả cam trong tay Thẩm tiểu vương gia cho nó ăn. Nàng công Thẩm Đình Giao, chỗ này nàng đã leo qua vô số lần rồi, đương nhiên là ngựa quen đường cũ, khinh thân nhảy lên rồi tựa vào mà nhảy mấy cái, một lát sau đã đứng trên tường thành.

Thẩm Đình Giao ôm chặt cổ nàng, vô ý chạm phải lưng thì thấy cần “Nàng cũng bị đánh?”

Ân Trục Ly lơ đãng “Ta không sao, mặc dù Kha Đình Phong rất giận nhưng vẫn cho thuốc tốt.”

Thẩm Đình Giao vẫn băn khoăn “Còn đau không?”

Ân Trục Ly bảo hẩn ôm chặt “Hết đau rồi, nếu không sao công ngài được.”

Thẩm Đình Giao cũng không nói gì thêm, nàng vận khí nhanh nhẹn nhảy xuống, không làm kinh động đến ai. Thẩm Đình Giao nhảy xuống “Nàng không cần tiễn ta, ta tự về phủ.”

Ân Trục Ly vỗ vỗ vai hẩn “Để bản Đại đương gia tiễn Phật tiễn tới Tây Thiên đi, mắc công ngài lại bị người khác khinh bạc.”

Thẩm tiểu vương gia lại đỏ mặt, nhưng lại không tranh chấp với nàng. Ân đại đương gia và hẩn sóng bước tới Phúc Lộc vương phủ, nàng lại thấp giọng dặn hẩn “Sáng mai ngài khoan vào cung, đợi ta tới sẽ cùng ngài đi gặp Hà Thái Phi. Tốt xấu gì chúng ta cũng được vương thượng chỉ hôn, ngài đi chung với ta thì chắc bà sẽ không đánh ngài đâu.”

Thẩm Đình Giao nghe vậy thì đáp “Ừ.”

Ân Đại đương gia về đến nhà thì vẫn đến thỉnh an Ân thị như bình thường, Ân thị chưa bao giờ tươi cười mà chỉ la mắng nàng vào câu. Trục Ly cũng thu nụ cười lại, vô cùng cung kính quỳ xuống trên sàn, nhận lấy trà trong tay thị nữ rồi nâng cao hơn đỉnh đầu “Mẹ.”

Ân thị ngồi trên ghế, tay cầm cây trượng đầu hạc bằng vàng ròng, một lúc sau mới nhận lấy chung trà trên tay nàng “Sao bây giờ mới về?”

Ân Trục Ly cười huề “Hôm nay có người quấy phá ở Quảng Lăng các, lai lịch lại không nhỏ, Trục Ly đi xử lý nên về trễ.”

Ngoài dự đoán là hôm nay Ân thị không la mắng như trước, chỉ uống một ngụm trà rồi nói “Việc hôn nhân của con và Thẩm tiểu vương gia kia cũng cần phải chuẩn bị đi.”

Lâu rồi không được bà quan tâm vậy, Trục Ly hơi cảm thấy thụ sủng nhược kinh “Mẹ yên tâm, Trục Ly biết.”

Ân thị khẽ gật đầu, bảo thị nữ bên cạnh nhân chén trà rồi đỡ bà dậy “Lui xuống đi.”

Rời khỏi viện Đức Hình của Ân Thị, Ân Trục Ly thở dài một hơi rồi vui vẻ đi về phía nơi ở của Đường Ân. Ở trước mặt Đường Ân thì nàng thoải mái hơn, từ nhỏ đến lớn học văn học võ bị Đường Ân đánh mấy lần, nàng lại vẫn cợt nhả như cũ, vừa xô lá vừa làm nũng, không đáng hoàng nổi.

Nhìn trong phòng không có ánh đèn, nàng bước đến hành lang gấp khúc trên lầu hai, chỉ thấy Đường Ân mặc áo xanh đang đứng tựa vào lan can, hai tay chống lên hành lang đỏ, nhìn làn nước dao động trong hồ Bích Hà, nàng bước đến gần mà hẩn cũng không phát hiện.

Trục Ly rón rén đi tới phía sau hẩn, thỉnh thoảng đưa tay ấn vào huyệt chương đài, Đường Ân đột nhiên hoàng hôn, trong mắt chớp sáng nhưng nhìn thấy nàng thì biến mất.

“Càng ngày càng không biết lớn nhỏ.” Hẩn đưa tay giữ chặt tay Trục Ly, Ân Trục Ly uể oải “Sự phụ, đồ nhi có chuyện muốn hỏi.”

Nàng nghiêm trang, Đường Ân ho khan một tiếng, làm ra vẻ bề trên “Nói.”

Về mặt Ân Trục Ly đầy suy sụp “Sự phụ, lúc người dạy đồ nhi có phải có tâm tư khác không?”

Đường Ân than thở trong lòng, cũng nghiêm trang nói “Ân đại đương gia, Đường mỗ có một chuyện muốn nhờ.”

Ân TRục Ly cũng ho khan hai tiếng, làm ra tư thế của Ân đại đương gia thành Phú Quý “Không sao, nói đi.”

Đường Ân buông tay nàng ra, vẽ mặt thành khẩn “Sau này nếu có người hỏi lai lịch sư phụ của Ân Đại đương gia, xin Đại Đương gia đừng bao giờ nhắc tới Đường Mỗ. Mặc dù núi cao nước xa, nhưng trong giang hồ sẽ có ngày gặp, Đường mỗ xấu hổ không chịu nổi, xin nhờ xin nhờ.”

Ân Trục Ly vui vẻ ra mặt “Về sau lúc bản Đại đương gia gặp người khác, câu đầu tiên sẽ nói “Khụ, gia sư chính là Đường Ân tiên sinh...””

Nàng nói xong thì vui vẻ trở về lầu Cư Hành, đồ ăn đã bày trên bàn, Đường Ân lắc lắc đầu bước theo nàng.

“Sư phụ, hôm nay bố trang mới làm ra một cây lựa vân cẩm, đồ nhi sai người may thành áo cho người, mẫu thêu là do đích thân đồ nhi vẽ, người nhất định phải mặc nhé.” Nàng nhanh nhẹn ăn cơm, quăng hết quy củ lễ nghi mà Ân thị dạy ra sau đầu. Đường Ân gấp đồ ăn cho nàng, nàng ăn vô cùng nhanh, ai gấp cũng không từ chối. Mấy năm nay nàng trưởng thành như hy vọng của bọn họ, ở trước mặt người ngoài đã bớt vẻ non nớt, nàng biết đề phòng bị người khác gạt, đề phòng người khác hãm hại, đề phòng người khác ám sát.

Chỉ có ở đây, trước mặt hắn, nàng vẫn khờ khạo ngốc nghếch như lúc trước.

Đường Ân nhận lấy rượu từ trong tay thị nữ rồi đưa cho nàng, giọng nói có chút trách móc “Ăn từ từ thôi.”

Ân Trục Ly bị ghen, nàng nhận lấy ly rượu kia rồi uống một hơi, cuối cùng cũng thở được “Lát nữa con phải đi xem sổ sách, hôm nay bố trang nộp sổ. Hách Kiểm đang kiểm tra, con phải qua xem.”

Đường Ân đưa cho nàng một trái phật thủ vàng, rồi lại lau miệng cho nàng “Nếu như người ghen chết thì coi được sổ sách à.”

Ân Trục Ly ngẩng đầu cho hắn lau, lại cúi đầu rót thêm một ly rượu, đứng dậy kêu thị nữ thu dọn tàn cục rồi đi tới phòng thu chi.

Thị nữ dọn dẹp bàn ghế, Đường Ân không quen để người khác hầu hạ nên ở nơi này chỉ có một mình hắn. Hắn vung tay áo đập tắt nến, ánh trăng bên ngoài lại càng thêm sáng trong rặng rờ.

Trong phòng thu chi, ba mươi sáu vị đại quản gia xếp thành hai hàng đứng nghiêm, đợi đến khi Ân trục ly phát tay áo bảo ngồi thì từng người lấy bàn tính ra, yên lặng đợi Đại đương gia kiểm tra sổ sách. Ân TRục Ly kiểm toán rất nhanh, đọc như gió nhưng hề nhìn thấy thì không quên, chỉ có giao dịch thật lớn mới phải dùng tới bàn tính. Đại quản gia Hách Kiểm ngồi kế bên nàng, cung kính giải đáp các vấn đề nàng đặt ra, thỉnh thoảng lại tính toán các số liệu mà nàng nói.

Hắn tính toán rất nhanh, các ngón tay vờn múa như rồng bay, mang theo một vẻ đẹp kỳ lạ. Ân Trục Ly vô cùng coi trọng hắn, sổ lượng bàn tính và sổ sách mà hắn tính toán qua, sợ là chỉ có những vết chai thật dày trên ngón tay kia biết rõ.

Hai người tính toán tất cả sổ sách, lựa ra những sổ sách gian lận, lúc này đã thấy trăng lên tới đỉnh đầu, lại càng vắng vẻ yên ắng. Nàng cho Hách Kiểm lui, đi tới rừng Khê Thủy, vừa đi vừa thở dài “Vô công ơ là vô công, không luyện có được không hả?”

Đường Ân khoanh tay đứng ở võ trường trong rừng Khê Thủy, màu áo xanh dưới ánh trăng lại càng thêm lạnh lùng cao ngạo. Rừng Khê Thủy này có lưu giữ các thư tịch cổ xưa, ngày thường không ai lui tới. Đường Ân thích nơi này nên đem làm võ trường.

Ân Trục Ly tự giác cởi áo khoác ra, chỉ còn lại áo ngắn màu trắng. Hôm nay nàng tập một bộ cầm thủ và khinh công dưới trăng, quả thật không chê vào đâu được, như rồng bay nước chảy. Đường Ân yên lặng nhìn một lúc rồi ra tay tập cùng. Ân Trục Ly cũng không hoảng loạn, lập tức ra chiêu đáp lại.

Thầy trò hai người thường so chiêu, nàng rất hiểu các chiêu thức của hắc, thân pháp và chiêu pháp, thường dùng cầm nã thủ để hóa giải thế công của hắc, không mất sức nhiều.

Đường Ẩn thấy nàng vẫn còn sức, ra chiêu nhanh hơn, bên trong ẩn chứa nhiều biến hóa. Ân Trục Ly ra sức ứng phó nhưng nàng thiếu mất kinh nghiệm thực chiến. Lúc tay vội chân loạn thì Đường Ẩn một chiêu đánh vào ngực nàng, Ân Trục Ly không bị thương nhưng hắc lại biến sắc.

“Người...” Trên mặt hắc có vẻ giận dữ, lại giống như hơi xấu hổ, im lặng một lúc lâu mới nói “Hôm nay đến đây thôi, lui xuống ngủ đi.”

Ân Trục Ly chỉ mong có thể, vội vàng cầm lấy áo ngoài “Sư phụ cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Đường Ẩn gật đầu, Ân Trục Ly đi ra thì quay đầu lại, thấy hắc đang đứng nơi đó, dáng người dưới ánh trăng càng thêm thanh cao. Phát hiện nàng còn chưa đi, Đường Ẩn trầm giọng nói “Không mệt thì quay lại đánh tiếp.”

Ân Trục Ly cầm đầu cầm cổ vội vàng chạy.

Trong đầu nàng vẫn còn đang nghĩ, tại sao vừa rồi sư phụ lại biến sắc.

Đáp án thì tới khi nàng quay lại Đan Phong các mới biết. Lúc nàng tắm rửa, nha đầu Thanh Uyển nhẹ nhàng cởi áo của nàng ra, hai trái cam to lăn ra từ trong áo.

Nha đầu Thanh Uyển kia trừng mắt nhìn trái cam một lúc lâu rồi mới thấp giọng nói “Đại đương gia, thật ra... cái đó của người cũng đâu có nhỏ... cần gì dùng cái này...”

Ân Đại đương gia choáng váng, ngã cầm đầu vào bồn tắm.

5. Chương 5

Ngày hôm sau, giờ Dần, Ân Đại đương gia đã chờ ở Phúc Lộc vương phủ. Thẩm Tiểu Vương gia còn đang rửa mặt chải đầu, tiên sinh Hà Giản trong Vương phủ đứng tiếp đón trong sảnh. Ân Trục Ly từ nhỏ đã quen biết Thẩm Đình Giao, cũng biết Hà Giản, hai người uống trà nói vài chuyện nhàn nhã.

“Xưa nay Thái phi rất nghiêm khắc với Cửu Vương gia, lần này tiến cung, sợ là Thái phi sẽ không vui, Ân đại đương gia cũng đừng quá để ý.” Hà Giản biết tương lai nàng sẽ là chủ mẫu trong Vương phủ, giọng nói không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, vô cùng khéo léo.

Ân Trục Ly thối thối chén trà Diệp Phù Ngạnh dâng lên, hộp nhẹ một hộp, nghe vậy thì mỉm cười “Chỉ sợ không phải là nghiêm khắc, mà là...” Nàng đặt chén, hơi hơi nhún mày “Cầm hận?”

Nét cười trên mặt Hà Giản cứng ngắc, sau một lúc mới ho nhẹ “Ân Đại đương gia cứ đùa. Cửu Vương gia là do Thái phi hoài thai mười tháng sinh ra, mẹ con liên tâm, sao lại ghét bỏ cầm hận được?”

Ân Trục Ly giương mắt nhìn hắc, hờ hững cười “Đây chẳng phải là chuyện Trục Ly nên thỉnh giáo tiên sinh sao?”

Hà Giản cứng đờ rồi cúi đầu dùng trà, không nói gì nữa.

Không lâu sau Thẩm Đình Giao đã rửa mặt chải đầu xong, xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong. Thẩm Đình Giao leo vào trong xe, Ân Trục Ly cũng leo lên, thấy hắc hạ mắt không nói gì, bộ dáng vô cùng khẩn trương, nàng cảm thấy lạ “Hà Thái phi sẽ ăn thịt ngài sao?”

Thẩm Đình Giao ngu ngơ không hiểu “Sao có thể vậy được?”

Ân Trục Ly cười nhẹ “Vậy ngài sợ cái gì?”

Lúc này Thẩm Đình Giao mới biết nàng trêu ghẹo hắn, cũng không nói gì, nghiêng người dựa vào tấm đệm da hổ trong xe, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Bên ngoài, Đan Việt và gã sai vặt trong vương phủ là Chu Bình đang đánh xe, Ân Trục Ly buồn chán nhìn hắn để tiêu khiển. Bên trong xe có lò sưởi, hắn mang áo choàng tím viền lông chồn, người nghiêng vào dựa, tay áo tản ra, giống như bông tuyết ngưng kết lại.

Mặt mũi của hắn rất tinh xảo, lông mi thật dài buông xuống tạo thành cái bóng mờ mờ dưới mắt, càng có vẻ thanh cao điềm đạm. Phát hiện ánh mắt của Ân Trục Ly, hắn nghĩ nàng cũng đang buồn chán nên chỉ chỉ vào cái tủ ở bên phải “Bên trong có sách.”

Ân Trục Ly lật tìm trong tủ, vốn nghĩ trong lòng sẽ là những cuốn sách như “Bắc Chiêu Hậu cung đồ”, không ngờ lại có mấy cuốn “Lục Thao”, “Tam Lược”. (Chỉ nghĩ ảnh tàng trữ sách XYZ!!!!)

Nàng tiện tay rút một quyển “Đại Huynh Kỳ nhân lục”, trang đầu tiên trong đó ghi lại nửa đời chiến đấu ở trên lưng ngựa của Đại Tướng Quân Khúc Thiên.

Khúc Thiên, cả đời đã đánh thắng hơn bốn mươi trận lớn nhỏ. Năm nguyên niên đầu tiên, thiên tử mới đăng cơ, chính quyền Đại Huynh bất ổn. Đại Nguyệt Thị quốc nhân cơ hội điều động ba mươi vạn đại quân ở Tây Bắc âm mưu tiến đánh Phù thành, lúc đó Đại tướng quân Khúc Thiên đang dẹp loạn ở Hà Hạ, lệnh cho tướng sĩ trong thành cấm lên cờ chiến của hắn. Tướng lĩnh của Đại Nguyệt Thị Quốc thấy cờ chiến của hắn thì không nói một lời, vội vã rút quân.

Xe chạy được khoảng một giờ thì từ từ chậm lại. Thẩm Đình Giao ngẩng đầu, thấy nàng vẫn đọc trang giấy kia, yên lặng không nói gì. Hắn đưa tay vỗ vỗ vai nàng, nói to “Nếu nàng thích thì mang cuốn sách này về đi.”

Lúc này Ân Trục Ly mới hoàn hồn, cũng không khách khí, vừa cười vừa nói “Đa tạ.”

Lúc nàng xuống xe thì tự nhiên đưa sách cho Đan Việt.

Ngoài xe lạnh vô cùng, Thẩm Đình Giao quần áo lông chồn, từ từ xuống xe ngựa, cùng đi vào Tiêu Thục cung với Ân Trục Ly. Lúc này Hà Thái phi đang lễ Phật ở Phật đường, sai cung nữ bảo hai người ở trước Phật đường chờ một chút.

Thẩm Đình Giao vậy mà vô cùng nghe lời, đứng trước cửa Phật đường mà đợi. Hôm đó là một ngày đông giá rét, gió lạnh thổi vào mặt, đứng trước Phật đường mà đợi, nếu bà nhanh chút thì còn đỡ, cỡ một canh giờ mà bà chưa ra thì chắc mọi người đều thành người tuyết hết.

Thẩm Đình Giao ngoan ngoãn đứng đó, Ân Trục Ly nắm lấy tay hắn thấy lạnh, liền quay đầu nói với cung nữ “Chúng ta tới sân sau ở Tiêu Thục cung, người đợi Thái phi lễ Phật xong thì gọi chúng ta.”

Đại cung nữ kia sững sốt, lúc trước Cửu Vương gia đứng đợi ở đây một hai canh giờ cũng không dám than vãn nửa tiếng. Cung nữ tỏ ra khó xử “Thái phi nói, mời Cửu vương gia và Ân đại đương gia đứng chờ ngoài Phật Đường.”

Ân Trục Ly cũng không làm khó nàng, đột nhiên xoay người ôm lấy Thẩm Đình Giao, giọng nói vô cùng lo lắng “Cửu Vương gia, ngài làm sao vậy? Cửu Vương gia!”

Nàng ôm lấy Thẩm Đình Giao mà lắc, Thẩm Đình Giao bị nàng lay đến choáng váng, vẻ mặt vẫn ngu ngơ, nàng quay lại quát cung nữ “Còn thất thần ở đó, mau đi mời ngự y nhanh!”

Cung nữ kia hoảng sợ, vội vã đi mời ngự y, Ân Trục Ly ôm lấy Thẩm Đình Giao mà hỏi “Đường đi tới đại điện Tiêu Thục cung thế nào?”

Thẩm Đình Giao chỉ đường cho nàng, trong lòng vẫn bất an “Mẫu phi bảo chúng ta đứng đợi trước cửa Phật đường, chúng ta làm vậy, hình như không được tốt lắm?!”

Ân Trục Ly không trả lời, trong nháy mắt đã đi tới đại điện của Tiêu Thục cung, cung nữ không biết nàng, nhưng nhận ra Cửu vương gia, vội vàng dâng trà rót nước.

Trong cung này ấm hơn nhiều, có cung nữ lên cất áo choàng cho hai người, sắc mặt của Thẩm Đình Giao cũng hồng hào được một chút. Ân Trục Ly cũng không khách khí, vừa ngồi vào chỗ đã nói với cung nữ

“Hôm nay Cửu vương gia của các người rời nhà sớm, chưa kịp dùng điểm tâm. Hà Thái phi đang thành kính lễ Phật ở Phật đường, chắc chưa quay về, các người mang lên chút điểm tâm cho Cửu Vương gia lót dạ đi.”

Mấy cung nữ nhìn nhau nghi ngờ, Ân Trục Ly vẫn ôn hòa cười, giọng nói lại có phần uy hiếp “Mệnh lệnh này các người không làm được sao?”

Mấy cung nữ vội khom người nói “Vâng.”

Một lúc sau đã dâng lên chút mứt hoa quả, Thẩm Đình Giao và Ân Trục Ly ăn một chút. Khoảng một giờ sau, Hà Thái Phi chậm rãi bước vào.

Bà mặc váy dài, tóc búi ngả ngựa, vì đi lễ Phật nên bà cũng không mang trang sức gì, chỉ gài một trâm hoa màu tím trên tóc, trông như một đóa hoa sen xinh đẹp. Cuối cùng Ân Trục Ly cũng hiểu vì sao Thẩm Đình Giao có bộ dáng thế này.

Hà Thái phi này, lúc tiên hoàng Thẩm Văn Yến còn tại thế chắc là rất sủng ái bà.

Suy nghĩ một lúc, Hà Thái phi đã đi tới trước điện, Ân Trục Ly và Thẩm Đình Giao vội quỳ xuống chào “Thảo dân Ân Trục Ly bái kiến Hà thái phi.”

Hà thái phi nhìn Thẩm Đình Giao một lát, sau một lúc mới lãnh đạm nói “Nghe Thúy Châu nói thân thể của người không khỏe?”

Lúc này Thẩm Đình Giao không còn chút hung hãn nào như lúc ở ngoài cung, quỳ rạp trên đất mà cung kính đáp “Mẫu phi, nhi thần chỉ bị chút phong hàn, bệnh không đáng kể.”

Hà thái phi cũng không thèm gọi hần dậy, hừ lạnh “Chỉ chút bệnh nhẹ mà lại làm huyền não trước cửa Phật đường, mẫu phi thành tâm lễ Phật, sao người dám bất kính như thế?”

Thẩm Đình Giao vẫn cung kính “Mẫu phi dạy dỗ đúng lắm.”

Lúc này Hà thái phi mới chuyển ánh mắt sang Ân Trục Ly, trong tay bà cầm một chuỗi hạt màu đen, vẻ mặt kiêu căng “Người chính là thương nhân Ân Trục Ly đó?”

Ân Trục Ly bình tĩnh đáp “Chính là thảo dân.”

Hà Thái phi lại hừ lạnh “Hoàng gia có nhiều quý củ, không thể giống như đám thương nhân trong dân gian các người, về sau đã bước vào cửa Hoàng gia, thì cũng phải sửa tính đi.”

Ân Trục Ly quỳ trên đất, không nhịn được mà sờ sờ mũi “Bẩm Thái phi, trong nhà thảo dân cũng có rất nhiều quý củ, gia mẫu còn nghiêm khắc hơn Thái phi nhiều, thảo dân không dám lấy nhiễm thói hư nát xấu.”

Hà Thái phi nghe vậy thì giận dữ “Lúc bản cung dạy bảo là để cho người đối đáp sao? Ân gia các người dạy con gái như thế sao?”

Ân Trục Ly lại hờ hững cười “Ân gia dạy con, đương nhiên là không bằng Khúc gia rồi.”

Hà Thái Phi hoảng sợ trong lòng, bỗng đứng thu về sắc mặt giận dữ, lạnh nhạt nói “Đứng lên đi.”

Ân Trục Ly đứng dậy, nhân tiện đỡ Thẩm Đình Giao một tay, Hà Thái phi ngồi trong sảnh, Ân Trục Ly cũng tự ngồi xuống, cung nữ vội vàng dâng trà, Hà Thái phi quan sát Ân Trục Ly thật lâu. Hôm nay nàng tiến cung cũng không trang điểm gì, trên người mặc áo dài xanh biếc, là lụa yên hà vân của trù trang* trong thành Phú Quý, lưng thắt dây lụa, tóc lại lấy dây lụa buộc cao, cũng không cài thêm trang sức gì, trên trán rơi vài lọn tóc, còn lại buông xuống trước ngực.

*trù trang : cửa hàng tơ lụa.

Dưới ánh mắt dò xét của Hà Thái phi, nàng vẫn bình tĩnh nhìn lại. Một lúc sau, cuối cùng Hà Thái phi ho khan một tiếng “Hôm nay tới đây thôi, Giao nhi, nếu sau này còn dám gây chuyện, mẫu phi sẽ không tha cho người!”

Nghĩ tới sự kỳ lạ của Ân Trục Ly, Hà Thái Phi không biết nàng vừa nhắc tới Khúc Gia là có dụng ý gì, lúc này giọng nói lại có phần mềm mỏng “Hai người các người cũng mệt rồi, lui xuống đi.”

Ân Trục Ly vẫn cung kính cúi chào, cung nữ mang áo choàng ra, sau đó hai người rời khỏi Tiêu thực cung. Lúc này Thẩm Đình Giao mới thả lỏng một chút “Mẫu phi hơi nghiêm khắc, nàng đừng để ý.”

Ân Trục Ly nhìn hẩn một lúc, lúc này trời đổ tuyết, gió lạnh thổi rét buốt, gương mặt của hẩn hơi ửng hồng, đôi mắt lại sáng như minh châu, Ân Trục Ly mỉm cười, đưa tay vén tóc rối trên trán hẩn “Đã là mẫu phi của ngài thì Ân mẫu đương nhiên sẽ không so đo.” Nàng giương mắt nhìn cảnh vật trong cung, trời đông giá rét, cây cỏ đều khô cằn. Thực lực của Đại Huỳnh không mạnh, cũng không có cây hiếm hoa quý gì, trong cung lại không được ồn ào, bốn phía đều cô tịch.

Nàng nắm lấy tay của Thẩm Đình Giao dẫn hẩn đi trên đường mòn, Thẩm Đình Giao thấy tay của nàng ấm áp nên cũng không rút về. Rời khỏi Tiêu Thực cung, hẩn lại trở nên hăng hái “Trục Ly, chúng ta đi uống rượu đi!”

Ân Trục Ly gật đầu “Tối lâu Quảng Lăng, bảo Dao Cầm đàn vài bản.”

Hai người bước nhanh đi, Hoàng công công cầm cây dù tối, giọng the thé “Vương thượng, vương thượng, tuyết rơi rồi, hồi cung thôi, không khéo lại lạnh.”

Thẩm Đình Xa gật đầu, bước nhanh về. Lúc rời khỏi điện Dưỡng Tâm, Tiểu công công phía sau hẩn thắc mắc “Công công, ngài nói xem vừa này Vương thượng nhìn gì mà nhập thần thế?”

HOàng công công quay lại nói với hẩn “Có một cái bàn dài, một đầu để chân gà, một đầu để đùi dê, người nói xem người đứng trước bàn sẽ chọn gì?”

Tiểu công công đáp không chút do dự “Đương nhiên là chọn đùi dê.”

Hoàng công công gật đầu “Nhưng sau khi người đứng trước bàn cầm lấy đùi dê, thì phát hiện chân gà bị chó tha mất.” Hẩn cười nhẹ nhìn tiểu công công “Tuy đùi dê trong tay, nhưng nhìn con chó đang ăn chân gà nên người đó vẫn không thấy thoải mái, vậy thôi.”

Tiểu công công nghe xong nửa hiểu nửa không.

Ngay cả Hoàng công công cũng không ngờ, cái chân gà này chính là đùi dê hóa trang thành chân gà.

6. Chương 6

Tháng một năm mới. Mọi chuyện đều thích hợp.

Vương thượng Thẩm Đình Xa của Đại Huỳnh đưa sính lễ tới phủ của Khúc đại tướng quân, lấy lễ nghi Đế Hậu mà cưới Khúc Gia đại tiểu thư Khúc Lăng Ngọc. Khúc Đại tướng quân đang đóng quân ở Tây Bắc xa xôi, phái người nhanh chóng mang về một quân hàm, chữ viết trên đó vô cùng cứng cáp có lực: Hôn lễ mừng tám tháng hai, thần lấy Đại nguyệt Thị Quốc làm quà mừng hỷ cho bề hạ. Trời giúp Đại Huỳnh, bề hạ hồng phúc tề thiên.

Cùng ngày hôm đó, Thẩm Đình Giao đi tới trước phủ Khúc Đại tướng quân thì bị Khúc đại phu nhân Ngụy thị ngăn cản. Năm này Ngụy thị chỉ mới ba mươi lăm tuổi, mặc áo choàng hồ ly quý giá, châu ngọc đầy người “Cửu vương gia, xin dừng bước.”

Thẩm Đình Giao từ bé đã biết bà, lúc đó bà đối xử với hẩn rất tốt, cử chỉ và lời nói đều rất thân thiết, vậy mà bây giờ vẻ mặt lạnh lùng xa cách. Thẩm Đình Giao đành phải đứng nói với bà “Khúc phu nhân, lúc còn bé người từng nói với ta sẽ gả Lăng Ngọc cho ta làm vợ, bây giờ người còn nhớ không?”

Khúc Phu nhân nhú nhú mày, nói thẳng “Cửu vương gia, lúc trước thiệp thân thật có nói lời ấy, nhưng lúc đó Tiên hoàng còn tại thế, thái tử cũng chưa lập, lúc đó Tiên hoàng cũng từng nói Lăng Ngọc của chúng ta chính là phượng hoàng tương lai. Chẳng lẽ Cửu vương gia đã quên? Lúc ấy tiên hoàng chưa lập thái tử, Cửu Vương gia lại yêu thích Lăng Ngọc, thiệp thân cứ nghĩ Cửu Vương gia được lòng tiên hoàng, nào ngờ

sau này Vương thượng mới là người kế ngôi, thống nhất đất nước. Cửu vương gia, việc đời lắm đổi thay, ngài cũng phải biết thế mới tốt.”

“Nhưng Khúc phu nhân, bốn vương và Lăng Ngọc lưỡng tình tương duyệt...”

Hắn chưa nói xong đã bị Ngụy thị ngắt lời “Cửu vương gia ăn nói cần trọng, đừng phá hủy trong sạch của Ngọc nhi chúng ta, không lâu nữa nàng sẽ đội mũ phượng làm mẫu nghi thiên hạ. Cửu vương gia, thiếp thân nghĩ ngài cũng hiểu rõ, nhìn xem thanh danh của ngài ở thành Trường An này xem, tuổi tác cũng không còn nhỏ nhưng chỉ là một người nhàn nhã rong chơi, không có chí khí, ngài bảo lão gia chúng ta làm sao yên tâm giao con gái cho ngài?”

Thẩm Đình Giao còn định nói tiếp, nhưng Ngụy Thị đã hạ lệnh đuổi khách “Nếu Cửu vương gia không có việc gì, xin tiên.”

Thẩm Đình Giao rời khỏi Khúc phủ, thật ra miệng đời độc ác không đáng sợ, đáng sợ ở chỗ mỗi câu bà nói đều là sự thật.

Lúc này Ân Trục Ly đang ở tú phường Thiên Y để cùng phường chủ Vân Thiên Y xem xét chỉ thêu, vì mới thay đổi người cung ứng hàng nên không thể qua loa được. Ở trong kho của tú phường Thiên y có ba mươi sáu tú nữ đang thêu, sáu tú nương có kinh nghiệm đang giám sát. Vân Thiên Y cũng nhặt lấy sợi tơ trong hòm ra mà xem kỹ.

Các loại bông vải, tơ, chỉ vàng chỉ bạc đều được dệt thành vải rồi để ngay ngăn trong rương, nhìn chất lượng là thượng đẳng.

Biết hôm nay Đại đương gia tự mình tới xem, trong kho hàng cũng chuẩn bị một bàn trà và chút điểm tâm cho nàng, nàng không ngồi, khoanh tay nhìn tú nương lấy ra từng xấp vải, chỉ nghe thấy tiếng khung thêu hoạt động không ngừng.

Không lâu sau có người chạy vào báo “Đại đương gia, có người tự xưng là người ở Phúc Lộc vương phủ xin cầu kiến.”

Ân Trục Ly im lặng trong giây lát rồi cao giọng “Ở đây là kho hàng của tú phường Thiên Y, không nên để người ngoài vào. Người bảo hắn đi ra đại sảnh chờ, ta sẽ ra ngay.”

Nô tài vâng một tiếng, xoay người bước nhanh ra ngoài. Ân Trục Ly nhìn nhìn Vân Thiên Y đang xem tơ sợi, ghé sát vào hắn ho khan một tiếng rồi nói nhỏ “Thiên Y, buổi chiều người sai người tới Ân Gia nói là đêm nay ta ở đây thảo luận mẫu thêu mới với người rồi ngủ lại luôn.”

Vân Thiên Y vẫn chăm chú xem sợi tơ, không nói một lời.

Ân Trục Ly đưa tay đánh hắn một cái “Người không phải là người Ân Gia, Lão nhân gia sẽ không dùng gia pháp với người, chẳng lẽ người nhần tâm nhìn bản Đại đương gia bị đánh một trăm cây sao?”

Ánh mắt của Vân Thiên Y dường như dán chặt vào sợi tơ, vẫn không nói một lời.

Ân Trục Ly lại đưa tay đánh một cái nữa, tay nghề thêu thùa của hắn rất tốt nhưng lại không có võ, hắn lập tức ngã xuống đất, Ân Trục Ly dựa sát hắn “Có nghe thấy không?”

Hắn nằm trên đất, hai mắt nhắm nghiền, bày ra bộ dáng “Người này đã chết”.

Ân Trục Ly bắt đắc dĩ lại ghé vào lỗ tai của hắn mà nói “Ta biết nếu mà mẹ ta phát hiện sẽ trừ tiền lương của người, như vậy đi, lão nhân gia trừ bao nhiêu, ta đền cho người bấy nhiêu, được không?”

Vân Thiên Y vẫn muốn giả chết, Ân Trục Ly ác độc nói “Người cứ giả bộ đi, Vân Thiên Y, người lén bảo tú nương thêu dùm cho người, bây giờ trên thị trường đang lưu truyền bức tranh thêu của Vân Thiên Y, nhưng người lại chỉ thêu có phần đề tên, người giải thích sao đây?”

Vân Thiên Y không giả chết nữa, hắn vội vàng ngồi dậy, hoảng sợ nhìn bốn phía, thấy không có ai nghe được mới kê sát lại nàng mà thấp giọng nói “Sao nàng biết vậy hả?”

Ân Trục Ly nháy mắt đắc ý “Tú nương Cẩm Tú theo thầy người đi mua son thì nói với bà bán son phấn, bà bán son phấn nói cho Hồng Diệp ở lầu Quảng Lăng, Hồng Diệp lại nói cho Nhan chương quỳ bán ngọc Nhan Như Ngọc, Nhan chương quỳ đi đánh bạc nói cho Câu Tiễn ở phường Phú Quý.”

Vân Thiên Y ói máu, nhưng hần vẫn không cam lòng “Dù cho vậy nàng cũng không thể biết được.”

Ân Trục Ly đưa tay “Câu Tiễn nói cho Hách Kiếm nghe.”

Hách Kiếm biết thì chẳng khác nào Đại đương gia cũng biết. Vân Thiên Y té trên mặt đất, nhắm hai mắt lại, lần này hần chết thật.

Ân Trục Ly ra tới bên ngoài tú phường Thiên Y thì thấy Hà Giản, hần mặc áo dài màu xám kiểu văn sĩ, chòm râu ba tấc được cắt gọn ngay ngắn, càng thêm nho nhã.

Ân Trục Ly không đợi hần mở miệng, cười nói “Để tại hạ đoán xem, Thành Trường An đều biết vương thượng đưa sinh lễ tới Khúc Phủ, Cửu Vương gia chắc chắn tới Khúc phủ, Khúc đại tướng quân không có nhà, hần chắc là bị Khúc phu nhân đuổi khỏi cửa.”

Hà Giản im lặng.

Ân Trục Ly bước lên “Xe ngựa của tiên sinh đâu?”

Hà Giản đành phải dẫn đường, hai người ngồi trên xe tới Phúc Lộc Vương phủ. Ân Trục Ly men theo hành lang dài đi vào, ở sân sau thấy Thảm Đình Giao đang đứng bên một hồ nước xanh mà ngẩn người. Trời đông giá rét mà hần chỉ ăn mặc đơn bạc, gia nô nói gì cũng bất động, không nói gì.

Ân Trục Ly đứng dưới hiên rất lâu, hần rất hợp với khung cảnh lúc này. Mùa đông khắc nghiệt, hồ nước xanh thẳm, dương liễu hai bên bờ đều khô cằn, hần mặc quần áo màu tím ngồi trên đá bên hồ, dây cột tóc lỏng lẻo, tóc dài bay trong gió, có cảm giác như đã mất hết dũng khí, mất hết can đảm.

Ân Trục Ly chậm rãi bước đến gần hần, muốn xác thật một chuyện “Ngài tính nhảy hồ tự sát sao?”

Thảm Tiểu vương gia vẫn đang ngồi yên có chút ngạc nhiên, sau đó nhìn nàng, một lúc sau mới nói “Đang suy xét.”

Ân Trục Ly cởi áo choàng trắng lông hồ ly ra choàng lên vai hần, nghiêng người buộc dây giúp hần xong lại nói “Vậy ngài cứ từ từ suy xét đi, lúc muốn nhảy thì nhớ trả áo lại cho ta.”

Nàng vẫy vẫy tay, lập tức có gia nô mang lò than và một vài hũ rượu tới. Ân Trục Ly lấy ra một hũ rồi đẩy vào bình nước nóng, giọng nói không nhanh không chậm “Ngài đã muốn nhảy hồ thì chắc sau này chúng ta không còn dịp uống rượu. Hay là ngài uống với ta vài chén nhé?”

Thảm Đình Giao cũng không nhiều lời, lấy bầu rượu ở trong bình nước nóng ra rót vào miệng, sau đó hần phun toàn bộ ra. Ân Trục Ly nghi ngờ “Chẳng lẽ rượu này bị hư?”

Thảm Đình Giao lấy rượu lạnh rót vào miệng rồi mới than “Nóng, nóng!”

Ân Trục Ly cũng không hoảng “Dù sao ngài cũng nhảy hồ, sau này cũng đâu cần lưỡi làm gì, nóng thì chịu nóng đi, ầm ỉ!”

Thảm Đình Giao không nhin được nữa, lườm nàng một cái, cũng không nhiều lời, kéo bình nước hâm rượu qua. Ân Trục Ly nhìn hần hâm rượu, ngón tay của hần đặc biệt dài, da thịt trong suốt, có thể nhìn thấy gân xanh dưới da. Lúc cầm bình rượu thì hơi cong ngón tay, vẻ mặt chăm chú tao nhã.

“Đây mới là hâm rượu, nàng là nấu rượu, khi không lại phá đi sự tinh khiết và thơm lành của rượu.” Mặc dù trong giọng nói có chút trách móc nhưng lại dịu dàng, đứng dậy rót cho Ân Trục Ly một chén. Không có bàn nên hai người ngồi ở trên đá bên hồ, dùng nước nấu rượu, thật có vài phần thú vị.

Ân Trục Ly ngửa đầu nhìn cây liễu trụi lủi bên bờ “Ngài đối với rượu, đế, đồ cổ, nữ nhân, đều rất hiểu biết nha.”

Thảm Đình Giao giận “Bốn vương cũng rất hiểu biết âm luật và thưởng thức ca múa nha.”

Ân Trục Ly nghi ngờ “Vậy ngài múa một chút xem xem.”

Thẩm Đình Giao hừ lạnh, Ân Trục Ly vỗ vỗ vai hấn “Cửu Gia, ngài sắp nhảy hồ rồi, không còn cơ hội múa đầu.”

Thẩm Đình Giao cuối cùng nổi giận “Đủ rồi nha, nàng có thể nói một câu không nhắc tới chuyện nhảy hồ không hả?! Bỏn vương nói muốn nhảy hồ hồi nào?! Có người an ủi người khác vậy sao?”

Về mặt Ân Trục Ly càng kinh ngạc “Ai nói là ta tới an ủi?! Rõ ràng là tại hạ tới để xem Cửu Gia nhảy hồ nha! Vương Gia nhảy hồ, cảnh tượng hiếm thấy, nếu không phải vậy thì ta bỏ hết công chuyện chạy tới đây làm gì?” về mặt của nàng lại trở nên kinh hoảng “Vương gia, ngài không thể không nhảy, ta còn đang định xem xong sẽ viết thành truyện để bán!”

Sắc mặt của Thẩm Đình Giao càng lúc càng đen, khuôn mặt tuần tú hết trắng rồi xanh, hết xanh rồi đỏ rồi đen, hấn bất thành linh đứng lên, đá Ân Trục Ly một cái “Ân Trục Ly, nàng đi chết đi!”

Ân Trục Ly đương nhiên không sợ hấn, cười ha ha nghiêng người né, không ngờ nàng đang ngồi bên hồ, né như vậy làm Cửu vương gia một cước đạp vào không khí, cách một tiếng, cắm đầu xuống hồ!

7. Chương 7

Chương trước đã nói, Cửu Vương gia bước hụt một bước nên rơi xuống hồ. Ân Trục Ly đứng ở bờ hồ sững sốt một lúc lâu, gia nô trong Vương Phủ thét chói tai chạy tới. Thật ra thì Thẩm Đình Giao biết bơi, nhưng lúc đó đang là ngày đông giá rét, hồ nước lạnh tới thấu xương, cho dù kỹ năng bơi lội tốt đến đâu thì vẫn bị choáng váng.

Mất thấy hấn thật sự sắp được rồi, Ân Trục Ly mới thở dài “Cứ tưởng rằng hôm nay đi xem Vương Gia nhảy hồ, không nghĩ tới chính mình lại phải nhảy hồ.

Nàng nhú mày nhìn mặt hồ đã kết thành băng mỏng, cắn răng một cái rồi nhảy xuống.

Hà Giản thấy Ân Trục Ly nhảy xuống thì vội vàng chỉ huy gia nô chuẩn bị xiêm áo cho Thẩm Đình Giao, lại sai nhà bếp rang muối, mặt khác lại lấy lò sưởi, chuẩn bị cấp cứu. Gia nô đều biết chuyện lần này nghiêm trọng, không đợi Hà Giản sai bảo đã chuẩn bị canh gừng cho Ân Trục Ly, thậm chí mời sẵn đại phu tới trong phủ.

Ân Trục Ly cứu Thẩm Đình Giao lên bờ, thấy sắc mặt hấn tái xanh nên cũng không dám khinh thường, vội vàng ôm hấn vào phòng ngủ. Hà Giản nhanh chóng cởi xiêm y cho hấn, lau khô toàn thân rồi lại lấy muối rang xát lên, sai người đem lò sưởi vào phòng.

Ân Trục Ly thấy hấn chuẩn bị mọi sự ổn thỏa nên cũng yên tâm. Chúng gia nô trong phủ thấy nàng như thấy chủ mẫu, không dám thất lễ, vội vàng đưa nàng đi thay quần áo. Ân Trục Ly uống hai chén canh gừng, Thẩm Đình Giao cũng tỉnh lại, thật ra hấn không sắc nước nhiều mà chỉ bị đông lạnh.

Ân Trục Ly ôm cái lò sưởi tới bên giường đứng nhìn, thấy trên mặt hấn hồng hào được một chút, mới làm vẻ mặt tiếc nuối mà thở dài “Chỉ sợ là từ nay Cửu Vương gia sẽ không nhảy hồ nữa rồi, đáng tiếc quá, đáng tiếc quá.”

Thẩm Đình Giao trợn mắt lườm nàng một cái, cuối cùng buồn ngủ nên cũng không nhiều lời nữa.

Lăn qua lăn lại mấy phen, sắc trời đã tối. Hà Giản thấy hấn không còn đáng ngại nữa thì cũng yên lòng, lúc này mới lo lắng nhìn Ân Trục Ly “Ân đại đương gia, hay là mời đại phu tới xem mạch cho ngài?”

Ân Trục Ly ôm cái lò sưởi trong tay mà vẫn thấy lạnh, nhưng thể chất của nàng trước nay vẫn rất tốt nên cũng không để ý “Không sao, ngày mai ta bảo Kha Đình Phong tới cho ít thuốc.”

Hà Giản biết bản lĩnh của Quý Y Kha Đình Phong nên cũng không miễn cưỡng “Tại hạ đã chuẩn bị cho Đại đương gia một phòng khách rồi, Đại đương gia không ngại nghỉ tạm một đêm chứ?”

Ân Trục Ly gật đầu, tự quay về phòng khách nghỉ tạm.

Tối sáng hôm sau, lúc Ân đại đương gia rời giường thì thấy không được ổn, nghĩ là do bị nhiễm lạnh, nàng chào Hà Giản một tiếng, không đi gặp Thẩm Đình Giao mà về thăm Ân Gia.

Mới vừa vào cửa, Hách đại tổng quản mặt đầy vết đen đã tiến lên chào đón “Đại đương gia, hôm qua ngài ở đâu thế?”

Ân Trục Ly liền có dự cảm xấu “Mẹ ta phái người tới chỗ Vân Thiên Y phải không?”

Hách đại tổng quản đau đớn gật đầu “Hôm nay đám người Ba Tư kia tới đây, mọi người đều nghỉ ngài ở lại chỗ Vân Thiên Y. Lão phu nhân tức giận, Đại đương gia.... Ngài ráng chịu đựng, hai mươi năm sau ngài lại làm một hảo hán!”

Ân Trục Ly đáp hần một cái rồi lại thấp giọng hỏi “Sư phụ ta đâu?”

Hách Đại tổng quản vô cùng đau thương “Sinh thần đệ đệ Đường Cẩm của tiên sinh, tiên sinh đã tới chúc mừng rồi.”

Ân Trục Ly tuyệt vọng đi tới Từ Đường. Sắc mặt Ân thị xanh mét, ném cây trượng trong tay bà tới, có điều chưa ném bể sàn nhà “Súc sinh! Từ nhỏ tới lớn chỉ biết làm bại hoại gia phong Ân Gia, lão thân đã nuôi người lớn như vậy đó. Ân Khải, đánh mạnh cho ta!”

Ân đại đương gia thành thạo leo lên ghế dài, trong lòng cũng âu sầu: sớm biết vậy thì đã mặc thêm mấy cái áo.

Một trăm roi này đánh mạnh, Ân Trục Ly vốn đã nhiễm lạnh mê man, bị một trận roi như vậy thì chỉ còn nửa cái mạng. Không phải là nàng không nghĩ tới cách để thoát tội, giống như cắn lưỡi phun ra một búng máu gì đó, ít nhất không thê thảm như thế này. Nhưng nghĩ lại thì dù sao trên lưng đã đau như vậy rồi, tội tình gì phải để cho cái lưỡi chịu khổ chung.

Nàng cắn răng tới khi kết thúc một trăm roi, nàng không hôn mê, chỉ là không còn cảm giác nữa, không rõ là chỗ nào đau.

Hách Kiểm nhìn không được bước lên đỡ, Ân Trục Ly dựa nửa người vào hần, giọng nói khàn khàn “Hách Kiểm, hôm nay đám hoàng tộc Ba Tư kia tới chọn mua tơ lụa và đồ sứ phải không?”

Hách Kiểm thấy trên lưng áo nàng đầy máu, cũng không dám đụng vào “Trước hết hãy để cho đại phu xem vết thương đi, đám người kia... để ta đi xem.”

Hần đỡ Ân Trục Ly tới Đan Phong Các, nhưng Ân Trục Ly lắc đầu “Ta nghe nói Phỉ gia cũng muốn dành đơn hàng này?”

Hách Kiểm gật đầu “Đây là đơn hàng lớn, tơ lụa, đồ sứ, lá trà, lại còn đồ thêu, nếu nhận thì bọn Vân Thiên Y phải làm việc cật lực hơn nửa năm, lão già Phỉ Quan Sơn kia đương nhiên là cũng thêm thuồng.”

Trên môi Ân Trục Ly nở một nụ cười quỷ dị “Bữa tiệc này mở ra, nếu người đi, đám người kia sẽ nghĩ người của thành Phú Quý không có thành ý. Nhưng nếu bản Đại đương gia mang trọng thương mà đến, hẳn nhất định là cảm động tới khóc lóc không ngừng, cuộc làm ăn này không có chỗ cho Phỉ Quan Sơn diễn trò.”

Ánh mắt của Hách Kiểm lộ vẻ lo lắng “Nhưng Đại đương gia, vết thương của ngài...”

Ân Trục Ly lắc đầu “Không sao, chỉ là trước đó ta bị lạnh, lúc đến bên kia thì người cứ mở miệng, ta chỉ đứng bên phụ họa thôi.”

Hách Kiểm thấy sắc mặt của nàng không tốt, đưa tay sờ trán của nàng, không khỏi sốt ruột “Đại đương gia, ngài có chút nóng đó.”

Ân Trục Ly tránh tay hần “Bệnh càng nặng càng tốt, cuộc làm ăn này sẽ về chúng ta. Lúc đến bên kia nhớ đem chuyện bản Đại đương gia trọng thương và bệnh nặng nói cho to lên.”

Hách Kiểm không lay chuyển được nàng, nhưng cũng chuẩn bị đề phòng, nàng thay xiêm y, bên ngoài khoác một cái áo choàng lông cáo màu xanh lam, ở trong mang áo màu xanh nhạt, lại càng tô đậm khuôn mặt tiêu tụy đổ bệnh của nàng. Hách Kiểm ngồi xe cùng nàng, thấy nàng cau mày nên lo là nàng ăn không tiêu. Ân

Trục Ly sao biết được tâm tư của hấn, trong đầu chỉ hỗn loạn vô cùng, nàng nhắm mắt dưỡng thần, không nói gì suốt cả chặng đường.

Xe ngựa đi một đường tới lầu Quảng Lăng, Hách Kiếm đỡ Ân Trục Ly xuống xe, người bên trong chờ đã lâu. Phỉ Quan Sơn cũng đến sớm, hai người ngồi cùng bàn trò chuyện rất vui vẻ.

Thấy dịch thủ tới, Phỉ Quan Sơn cũng không vui vẻ gì. Phỉ gia cũng từng là phú thương thời tiền triều, có thể nói là ngang tài ngang sức với Ân Gia. Chỉ là mấy năm nay làm ăn không được như trước nên mọi thứ đều thấp hơn thành Phú Quý một cái đầu. Lão chủ Phỉ Bách Vạn từng muốn kết thông gia với Ân Gia, hấn đã mưu tính trong đầu, nghĩ rằng Ân Trục Ly dù gì cũng là một nữ nhân, một khi cưới được về nhà thì sản nghiệp to lớn của Ân gia chẳng phải sẽ sửa thành họ Phỉ sao?

Không ngờ Ân Đại đương gia lại tính toán tinh ranh hơn, lúc này nàng ta lại nói rằng nếu như Phỉ Thiếu Đông của Phỉ gia đồng ý ở rể Ân gia, mà con cái sau này đều mang họ Ân thì mối hôn sự này nàng sẽ lập tức đồng ý.

Vì thế, Phỉ gia và Ân gia dù không trở mặt chính thức, nhưng cũng không ưa gì nhau.

Mà nay lại thêm chuyện tranh giành mối làm ăn, hấn lại càng coi Ân Trục Ly là cái đinh trong mắt, hận không thể vứt bỏ ngay lập tức “Ân Đại đương gia, để khách hàng chờ ở đây hơn một canh giờ là đạo đãi khách của Ân gia sao?”

Có thị nữ tiến tới cất áo choàng cho Ân Trục Ly, sắc mặt nàng vì bệnh mà đỏ ửng, ý cười cũng không giảm “Na Lỗ tiên sinh à, Trục Ly để tiên sinh chờ, thật là thất lễ.”

Tên Na Lỗ kia lại đứng dậy, tóc hấn dài xoăn, râu dài, mặc một cái áo dài màu xanh lam, trên tai mang vòng tai bảo thạch rất to, miệng nói thứ tiếng Hán bập bẹ, lúc này vẻ mặt giận dữ “Ân đại đương gia, Na Lỗ nghe nói thành Phú Quý là thương gia mạnh nhất vương triều Đại Huỳnh, cũng là chỗ buôn bán, coi trọng nhất là chữ tín, vậy mà ngay việc đến đúng giờ các người cũng không làm được, Na Lỗ không thể tin thành ý của các người.”

Thấy vẻ mặt của Phỉ Quan Sơn đứng kế bên đang dắc ý, Ân Trục Ly chao đảo, Hách đại tổng quản lập tức đỡ nàng “Na Lỗ tiên sinh trách vậy thật đúng” hấn dẫn Ân Trục Ly tới ngồi xuống bên bàn “Tiên sinh không biết, hôm qua Đại đương gia của chúng ta bị phong hàn, không ngờ sáng nay lại nghe thấy chuyện một tiệm rượu của thành Phú Quý pha nước vào rượu để bán, Đại đương gia hủy ngay hợp đồng với tiệm rượu này. Nhưng thương nhân lấy chữ tín làm gốc, Đại đương gia tự mình nhận do bản thân quản lý không nghiêm nên phải chịu gia pháp.”

Hấn nói đồng dạng, Ân Trục Ly liếc xéo hấn, vẻ mặt xấu hổ. Hách Đại tổng quản quả nhiên da mặt dày hơn người thường, phớt lờ ánh mắt của Ân đại đương gia “Vừa mới nghe nói Na Lỗ tiên sinh đến, đại đương gia của chúng ta không để ý tới trọng thương mà vẫn đến, cũng không muốn là lỡ thời giờ của tiên sinh.”

Na Lỗ nghe vậy thì ngẩn ra, Phỉ Quan Sơn cười lạnh “Ân đại đương gia thật không tầm thường, ngay cả khổ nhục kế này cũng dùng.” Hách Đại tổng quản vẫn mỉm cười “Phỉ chương quây, Đại đương gia chúng ta không cho chúng ta nói tới chỗ sai sót của người trong nghề, hôm nay bất luận ngài nói thế nào thì Hách mỗ cũng không dám nói tới chỗ sai của Phỉ gia.”

Ân Trục Ly quát một tiếng tượng trưng “Hách Kiếm!”

Hách Đại tổng quản vội ngừng câu chuyện mà lại đỡ Ân Trục Ly, ghế này tuy có lưng tựa lót đệm gấm, nhưng Ân Trục Ly vẫn không thể dựa được. Vết thương trên lưng nàng chưa bôi thuốc, lúc này máu đã thấm ướt áo.

Na Lỗ nhìn thấy thì vẻ mặt đại biến, lại thấy hai má nàng ửng đỏ, chắc chắn là sốt cao, lập tức xúc động “Đại đương gia, xin bỏ qua cho Na Lỗ đã nói lời, quả nhiên là Quốc thương của Đại Huỳnh, Na Lỗ đây đi khắp nam bắc, bây giờ mới biết nhân hữu ngoại nhân, thiên hữu ngoại thiên. Đại đương gia cứ an tâm mà dưỡng bệnh, chuyện làm ăn này Na Lỗ và Hách đại tổng quản sẽ lập tức ký tên, tuyệt không có sự cố.”

Ân Trục Ly đương nhiên là muốn chạy, nhưng ngoài miệng vẫn từ chối “Na Lỗ tiên sinh đường xa đến đây, Trục Ly không đón thì không nói, còn để tiên sinh chờ ta lâu như vậy, trong lòng thật là bất an, sao dám nhận lời khen của tiên sinh?”

Na Lỗ tần ngần đỡ lấy nàng, thấy vết thương sau lưng nàng đầm máu đến ghê người, trong lòng lại cảm động không thôi “Đại đương gia đừng từ chối, việc này đã định, đợi ngày khác Đại đương gia khỏe lại thì Na Lỗ sẽ uống vài chén với Đại đương gia.”

Ân Trục y đương nhiên biết thời biết thế nên nhắc nhở Hách Kiếm một câu rồi đón xe trở về.

Chỉ còn lại Phỉ Quan Sơn ở lầu Quảng Lăng, vẻ mặt xanh mét, ánh mắt oán hận.

Ân Trục Ly trở về Đan Phong Các, Kha Đình Phong đã đen mặt chờ rất lâu. Lúc thấy nàng quay về thì cũng không nói nhiều, tiến tới xem vết thương trên lưng nàng, đã qua một lúc nên vải áo dính vào vết thương, hắn tìm cây kéo rồi hơ qua lửa, cắt bỏ phần vải dính vào vết thương.

Ân Trục Ly dựa vào bên giường, để mặt hắn cắt cắt kéo kéo sau lưng. Kha Đình Phong cũng chẳng biết nàng có đau hay không, nhưng là một đại phu đành phải nhẫn tâm mà làm.

Tối khuya thì Đường Ân trở về, nghe nói chuyện xảy ra ban ngày thì bước nhanh tới Đan Phong Các, thấy Ân Trục Ly đang nằm mê man. Kha Đình Phong ngồi bên giường chăm sóc, chưa từng rời khỏi.

Lưng nàng bị thương nặng, đắp một lớp thuốc dày vẫn còn lộ vết máu. Đường Ân ngồi xuống ghé đầu bên giường nàng, nắm tay nàng. Nàng cũng không mở mắt nhưng nhẹ mím cười “Sự phụ.” Nàng nhẹ giọng gọi.

“Ừ.” Đường Ân ngồi gần, một cánh tay đặt lên trán nàng “Sao lại chọc ấu thân tức giận vậy.”

Nàng không đáp lại, lúc này Đường Ân mới phát hiện là nàng chưa tỉnh.

Hắn lẳng lặng ngồi trước giường, cũng không biết nói chuyện gì với Kha Đình Phong. Kha Đình Phong mở hòm lấy phương thuốc hạ nhiệt cho nàng, nhiệt độ của nàng vẫn tăng cao. Sau một lúc nàng đột nhiên cười yếu ớt, thấp giọng nói một câu “Mẫu thân... thật ra mẹ vẫn còn hận con phải không? Phụ thân của con đã giết chết muội muội của mẹ...”

Đường Ân ngẩn ra, lúc cúi đầu nhìn lại thì thấy nàng đã lâm vào cơn mê sảng

8. Chương 8

Ngày hôm sau, Cửu Vương Gia Thẩm Đình Giao biết tin Ân Trục Ly bệnh nặng, đặc biệt tới thăm nàng.

Ân Đại đương gia dựa vào đầu giường, xua đuổi mấy thị nữ trong phòng ra ngoài rồi hất cằm “Ngồi đi.”

Thẩm Đình Giao bước tới ngồi trên cái ghế trước giường nhưng hai người lại chẳng nói chuyện gì. Cuối cùng Ân đại đương gia không chịu được, nhắc lên một góc chăn gấm “Nếu ngài tạm thời không có việc gì phải đi thì lên đây nằm với ta. Đừng ngồi đó quấy rầy ta nghỉ ngơi.”

Thẩm Đình Giao hơi do dự “Như vậy, hình như không hợp lễ lắm?!”

Ân Đại đương gia lại không để ý chút nào “Ở nhà Thương nhân không câu nệ như thế, nếu không thì làm sao ngài có thể đi vào khuê phòng của bản Đại đương gia?” Thấy Thẩm Đình Giao vẫn còn do dự, nàng mới thấp giọng nói “Có Thanh Uyển trông chừng bên ngoài rồi.”

Thẩm Đình Giao cởi áo choàng rồi nghiêng người cởi giày, lại leo lên giường nằm cùng nàng.

Ân Trục Ly đưa tay đắp chăn gấm cho hắn, trong phòng ngoài tiếng than cháy trong lò sưởi thì không còn tiếng động gì. Thẩm Đình Giao nhìn Ân Trục Ly rồi nằm sấp lại, gác cằm lên hai tay, giọng nói có chút buồn bực “Trục Ly, nàng nói xem có phải là ta rất vô dụng không?”

Ân Trục Ly mỉm cười “Trong hoàng gia, vô dụng mới là chuyện tốt. Ngài xem mấy ca ca kia, ai mà không giỏi văn giỏi võ, ai mà chẳng phải nhân trung long phượng, cuối cùng thì như thế nào?”

Thẩm Đình Giao bị chặn họng nên không nói nữa. Một lúc sau thì lật người lại mà ngủ. Ở khoảng cách gần, Ân Trục Ly nhìn vẻ mặt lúc ngủ của hắn, khuôn mặt kia bình thường rất hung hãn nhưng bây giờ lại ngoan ngoãn yên lặng. Ân Trục Ly buồn chán, đưa tay đụng vào, cảm thấy da thịt của hắn còn mềm mịn hơn cả con gái.

Nàng dùng ngón tay vẽ trên khuôn mặt hắn, thấy hai má hắn ửng hồng, môi đỏ như chu sa, nhất thời nổi lên sắc tâm.

Thấy hắn đang ngủ say, trong lòng nàng cảm thấy may mắn : hay là cắn hắn một cái, cắn một cái nhẹ nhẹ chắc hắn không tỉnh lại đâu?

Nàng nhẹ nhàng ghé sát vào hắn, không để ý tới vết thương, nghiêng người phủ lên trên, trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ như chu sa kia. Cảm xúc còn mềm mại hơn nàng tưởng tượng, nàng liếm liếm nhẹ nhàng, thỉnh thoảng liếm tiểu vương gia mở to mắt.

Hắn ngủ mơ màng, lúc đầu có chút mơ hồ, sau đó là sợ hãi, rồi cuối cùng là giận dữ. Ân Trục Ly cũng hoảng sợ, trong lòng hối hận : đã bảo là chỉ cắn một cái nhẹ, vậy mà lại cắn vào miệng hắn!

Quả nhiên tham thì hỏng việc!

Thẩm Đình Giao đã quen biết với Ân Trục Ly nhiều năm, từng đấu đũa chung, uống rượu chung, lúc thì đến tiệm ăn, lúc thì đến thanh lâu, chuyện trộm vặt cũng không thiếu. Hắn biết tên này luôn luôn phóng đảng không thể kiềm chế, nhưng làm ra chuyện như vậy là lần đầu mới thấy.

Hắn đột nhiên nhớ tới chuyện nàng thích một người tên là Dao Cầm ở lầu Quảng Lăng, biết đàn đánh đàn biết xướng khúc, lúc này lại cảm thấy mình bị xem là một tên tiểu quan ở thanh lâu, hắn tức giận đến nỗi toàn thân phát run, lập tức vùng vẫy dữ dội.

Ân Trục Ly sợ hắn hét lên thì mọi người biết, nếu để Ân lão thái thái phát hiện, đánh một trăm roi nữa thì nàng chết mất! Lập tức bắt chắp vết thương trên lưng, giữ chặt hai tay của hắn lên đỉnh đầu “Là hiểu lắm, hiểu lắm thôi Thẩm Đình Giao, đừng kêu!”

(Mèn ơi! Sao ta thấy giống cảnh cưỡng bức dân nữ thế này?!!!!)

Thẩm Đình Giao vùng vẫy một hồi vẫn không thoát khỏi tay nàng, tức giận công tâm, lớn tiếng kêu “A...”

Ân Đại đương gia phản ứng rất nhanh, thấy thế thì lập tức cúi đầu hôn vào môi hắn, nuốt hết mấy tiếng kêu của hắn. Hôn sâu, răng môi quăn quýt, Thẩm Đình Giao cảm thấy cái lưỡi của tên lưu manh này như một con rắn nhỏ, nhẹ nhàng phớt qua hàm răng của hắn, tránh thể nào cũng không thoát.

Thẩm Đình Giao bị nụ hôn sâu này làm cho choáng váng, sức vùng vẫy cũng từ từ yếu đi. Trong giây lát, Ân Trục Ly thấy hắn không có động tĩnh gì thì ngẩng lên, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Mặt của Thẩm Đình Giao đỏ bừng, càng thêm xinh đẹp, hắn giật tay khỏi tay của Ân Trục Ly, lấy tay áo xoa môi, trong mắt lửa giận ngàn ngút “Ân Trục Ly, nàng là tên dê xồm! Vô lại! Lưu manh!”

Ân đại đương gia chột dạ, rũ mắt nhìn xuống, để mặc cho hắn mắng.

Thẩm tiểu vương gia vẫn hận đến nghiến răng “Bổn vương đi méc Ân lão phu nhân!”

Ân Trục Ly nghe thế cũng không thèm ngăn hắn, buông hắn ra rồi nằm úp sấp trên giường “Ngài đi đi, Thẩm Đình Giao ngài muốn đối xử với Lão Tử như vậy thì cứ làm đi!”

Thẩm tiểu vương gia đang chạy tới chỗ kia mang giày, nghe vậy cũng ngăn ra. Ân đại đương gia làm ra vẻ lộn chết không sợ phỏng nước sôi mà nói “Một tháng ta xài hai trăm lượng, ít nhất là một trăm tám mươi lượng là do ngài mà ra. Ngài đi từ lâu ghi sổ cho ta, ngài đi đánh bạc cũng ghi sổ cho ta, mua đồ cũng ghi sổ cho Lão Tử! Ngài bị Hà Thái Phi đánh cho bỏ nhà ra đi, lưu lạc đầu đường, Lão Tử nhặt ngài về trị thương thay thuốc. Ngài bị mấy tên vô lại đùa giỡn, Lão Tử đánh nhau vì ngài, mùa đông khắc nghiệt đến nước đóng thành băng, Lão Tử lại phải quỳ suốt một đêm ở Từ Đường. Ngài thích con nhóc Khúc gia kia, Lão Tử lên đưa ngài vào phủ gặp nàng ta, đánh nhau mấy trận với hai đứa con trai của Khúc Thiên. Còn có chỗ này nữa!”

Nàng chỉ vào vết thương trên lưng mình, càng nói càng thấy bản thân có lý “Biết tại sao bị thương thế này không? Ngài vì Khúc Lăng Ngọc mà đòi sống đòi chết, ngài không chết mà Lão Tử mất hết nửa cái mạng ngài biết không? Hoàng huynh của ngài đem ngài bán cho ta lấy năm mươi vạn quân lương, năm mươi vạn thạch quân lương loại một, người của ngài chắc làm bằng vàng quá! Cuối cùng thì sao, ta còn phải tiến cung với ngài để xem sắc mặt của Hà Thái phi! Không phải là ta chỉ hôn ngài một cái thôi sao? Dù ặt của ngài còn quý hơn mông lão hổ thì sao? Nếu ngài không thấy thẹn với lương tâm thì được, Thầm Đình Giao, ngài méc mẹ ta đi, chẳng qua chỉ đánh một trăm roi nữa thôi, hai mươi năm sau Lão Tử vẫn là một hảo hán!”

Thường có câu “há miệng mắc quai”, Thầm Đình Giao vốn muốn đi ra ngoài, nghe vậy thì trong lòng hơi dao động, do dự một lát sau, cuối cùng dẫm mạnh chân, về mặt phần nộ mà đi khỏi.

Ân Đại đương gia thấy hấn rời đi, trong lòng lại thở dài nhẹ nhõm, may mà tên này dễ gạt, nếu như thật sự méc mẹ thì lại không tránh được một trận đòn.

Lúc nằm lại chỗ cũ nàng mới thấy quá thiệt thòi, sớm biết vậy thì hôn thêm mấy cái nữa cho rồi. Thật là... lúc nên khách khí thì không khách khí, lúc không cần khách khí lại đi khách khí. Bực bội quá nha!

Bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, Thanh Uyển đi vào phòng “Đại đương gia, ngài làm gì tiểu vương gia vậy, ngài ấy vừa mới hầm hừ rời khỏi đây!”

Ân đại đương gia nhe răng “Đi gọi Kha Đình Phong tới đây chút, hấn băng vết thương kiểu gì thế, nhất định là lại nứt ra rồi. Một chút thương tích nhỏ mà cũng không làm xong, còn dám xưng là Quỷ y gì đó.... Đi Mông Cổ đi!!!!”

Cửu Vương gia bắt đầu chiến tranh lạnh với Ân đại đương gia, cho thấy là lần này hấn thật sự tức giận. Một tháng qua hấn cũng không tới Ân gia, chuyện này cũng không có gì lạ, kỳ lạ ở chỗ một tháng rồi mà hấn vẫn không đến lầu Quảng Lăng.

Ân đại đương gia có thương tích trong người, cũng không có sức tuần tra xung quanh, chỉ đứng ở Ân gia để tra sổ sách, mỗi ngày các cửa hàng vải vóc, tơ lụa, tranh thêu, tửu lâu đều gửi sổ sách đến, nàng xem rất cẩn thận. Vậy mà đã một tháng hai người không gặp mặt.

Tuần đầu tháng, Đại tướng quân Khúc Thiên khải hoàn hồi triều, mang theo Đại quân còn có nhị vương tử Đại nguyệt Thị quốc đến xin cầu hòa, dâng thư xin hàng cho Thầm Đình Xa, Đại nguyệt thị quốc chính thức xưng thần với Đại hoàng, trở thành một nước thuộc địa.

Long nhan vô cùng vui mừng, quyết định mừng tám tháng hai chính thức phong hậu. Từ đầu tháng giêng Lễ bộ đã xem xét lễ vật, hỏi cưới, ... mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, chỉ đợi tới hôn lễ. Thầm Đình Xa cũng thật là một người độc ác, lệnh cho Phúc Lộc vương Thầm Đình Giao đích thân tới Khúc phủ để đón tân nương cho hấn.

Mười tám tháng một, Thầm Đình Xa đặc biệt tổ chức một yến tiệc chúc mừng trong cung, khao đãi tam quân. Ân Trục Ly vốn không có tư cách tham gia tiệc mừng này, nhưng thứ nhất là nàng sắp gả vào hoàng thất, thứ hai là Khúc đại tướng quân bình định Tây Bắc, Ân gia nàng lại có công cung ứng quân lương, không thể bỏ qua công lao này nên nàng cũng nhận được thiệp mời.

Đương nhiên, theo tính tình của Thầm Đình Xa thì thiệp mời này cũng không phải là chính thức, Hoàng công công tới thảo luận với Ân đại đương gia, do trời đông giá rét, cây cỏ trong cung đã lụi tàn, cảnh sắc buồn bã, nên nếu muốn tổ chức yến tiệc thì vẫn cần Đại đương gia trợ giúp một tay.

Ân đại đương gia nhẹ giọng thở dài, từ trước trong sách sử vẫn khen ngợi các hoàng đế có văn, võ, hiền, đức, nhân hậu, vân vân, nếu sau này Thầm Đình Xa cũng thắng thiên, không biết trong sử có đề hai chữ “keo kiệt” không?

Trong ngự hoa viên, Ân Trục Ly đang chỉ huy mấy nội thị trong cung bày trí lại các cây cảnh, ở giữa hoa viên treo những dải lụa gấm. Nàng mượn chỗ Nhan Như Ngọc mấy gốc cây bằng ngọc, sai nội thị để ngay trước cổng.

Mặc dù không vui nhưng có người của Đại nguyệt thị quốc ở đây, cũng phải bày trí cho hoa viên hoàng gia thỏa đáng một chút.

Ân Trục Ly đứng ở đình Bồng Lai cạnh ao, mấy gốc liễu xung quanh đều đã khô héo rũ xuống. Gốc sen mã đề bên cạnh lại đang ra hoa, Ân Trục Ly ngạc nhiên không biết tại sao hoa có thể nở trong thời tiết lạnh giá này. Nàng cúi thấp người nhìn nụ hoa kia, phía sau có người đến gần, lúc ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy Hoàng bào màu vàng của Thẩm Đình Xa.

Ân Trục Ly thoáng nhú mày, khom người hành lễ “Vương thượng thánh an.”

Thẩm Đình Xa cúi người nâng nàng dậy, bàn tay nắm canh tay nàng hơi ra sức “Lúc trước nàng không nhiều lễ tiết với trẫm như vậy.”

Ân Trục Ly xấu hổ cười “Trước kia là do thảo dân càn rỡ, hướng chi lúc đó vương thượng cũng không phải là vương thượng.”

Thẩm Đình Xa thấy vẻ mặt của nàng cẩn trọng thì trong lòng đủ mùi đủ vị, mắt thấy bốn phía không có ai, hần thấp giọng nói “Nàng đang trách trẫm không giữ lời hứa năm đó sao?”

Ân Trục Ly nhớ lại một năm kia, một đứa trẻ nhỏ nắm chặt hai nắm tay lì lợm nói “Khúc Lăng Ngọc thì có gì tốt đâu? Làm sao bằng một phần vạn của Trục Ly chứ?”

Nàng lại tươi cười “Vương thượng nói quá lời rồi, chỉ là lời đùa lúc nhỏ sao có thể cho là thật?”

Thẩm Đình Xa nắm lấy cánh tay nàng kéo lại gần, trong mắt hiện lên sự khổ sở “Trục Ly, trẫm có nỗi khổ.” Giọng nói của hần thấp dần “Ta biết nàng nhất định sẽ không chịu vào cung làm phi, Đình Giao... ta biết từ nhỏ nàng coi hần như huynh đệ, như vậy... rất uất ức cho nàng... nhưng...”

Ân đại đương gia cười yếu ớt “Vương thượng, Hoàng công công tới tìm.”

Thẩm Đình Xa ngẩn ra, chậm rãi buông lỏng tay. Hoàng công công quả nhiên đang chạy tới “Vương thượng, Khúc đại tướng quân tiến cung, đang chờ vương thượng ạ.”

Thẩm Đình Xa khoanh tay đứng đó, trên người mặc hoàng bào cửu long, vạt áo thêu sóng nước và vách đá, ý chỉ thống nhất giang sơn. Hần nhìn Ân Trục Ly mỉm cười “Vất vả cho Ân đại đương gia rồi.”

Ân Trục Ly khom người, nói một cách vô cùng cung kính “Vương thượng vì dân chúng Đại Huynh mà vất vả, Ân gia chỉ cố gắng một ít, sao có thể gánh nổi hai chữ vất vả?”

Thẩm Đình Xa cười một tiếng thì xoay người rời đi, Hoàng công công nhăm mắt chạy phía sau hần, đến chỗ rẽ thì lại quay đầu liếc Ân Trục Ly một cái, không hiểu có ý gì.

Ân Trục Ly ra khỏi cửa cung, Đàn Việt đã chuẩn bị xa giá đang đứng chờ nàng ở cửa, nàng phát tay nói “Đàn Việt, đưa ta đến Phúc Lộc vương phủ một chuyến.” Nàng bước lên xe, tiếng nói thoải mái “Vừa rồi Bản đại đương gia trông thấy một người, sau đó thì nhớ tới Cửu gia đáng yêu của chúng ta.”

9. Chương 9

Phúc Lộc vương phủ vốn định đóng cửa không tiếp, nhưng gia nô biết đây chính là chủ mẫu tương lai nên lên mở một góc cửa nhỏ cho nàng tiến vào.

Tiên sinh Hà Giản thấy thế thì vẻ mặt cân nhắc “Cửu gia nói thủ đoạn của Ân đại đương gia rất inh, bây giờ thì ngay cả gia nhà chúng ta cũng không làm gì được.”

Ân đại đương gia ghé sát vào tai hần rồi cười “Ân mỗ muốn thu phục Vương gia nhà các người thì có cả ngàn cái phương pháp, chẳng qua là thu phục hần cũng chẳng ích lợi gì với Ân mỗ thôi.”

Cho dù văn hóa Đại Huynh cũng cởi mở, nhưng Hà tiên sinh vẫn bị thái độ ái muội của nàng dọa cho lùi một bước “Đại đương gia đừng gạt ta, chắc là trong lòng gia nhà chúng ta cũng có nguyên nhân nào đấy. Nếu như ngài ấy không muốn thì dù Vương thượng kẻ đao lên cổ ngài ấy thì ngài cũng không thể bước vào cửa Phúc lộc vương phủ này...”

Ân đại đương gia vỗ vỗ vai hấn “Tiên sinh không cần khích ta, ta sẽ đập bể cửa của Phúc Lộc vương phủ này đó!”

Nói xong thì nàng đi một mạch vào nội viện.

Gần đây Thẩm tiểu vương gia không ra ngoài, bây giờ đang ngồi ngẩn người ở trong vườn. Ngày mùng tám tháng hai hấn sẽ thay Vương thượng tới Khúc phủ để đón Khúc đại tiểu thư vào cung. Thẩm Đình Xa cũng đã cảnh báo rõ ràng : Nếu dám kháng chỉ, biếm làm thứ dân, đầy đến Sơn Đông!

Thật ra hấn cũng chẳng sợ, nhưng Thẩm Đình Xa lại nói sẽ đầy Hà Thái phi tới Sơn Đông với hấn, Thẩm tiểu vương gia liền có vài phần do dự, sức khỏe của mẫu phi không tốt, chắc không đào than đá được đâu.

Hấn có sai một tiểu nô đứng canh ở ngoài, tiểu nô này không dám để Ân Trục Ly vào nhưng Ân Trục Ly vẫn có cách vào.

Cửu Vương Gia đang vẽ tranh, ở dưới bàn thấp có để một bức chân dung bán thân của một mỹ nhân. Nhìn thấy cỏ cây héo tàn trong sân, Thẩm tiểu vương gia đang buồn thương trong lòng, hấn cảm thấy cuộc sống của mình tàn héo như những cỏ cây trong sân này. Thấy trời giá rét sương đọng, hấn lại càng buồn đau, tinh thần chán nản. Thành linh có người nhảy xuống từ bức tường cao, rớt xuống ngay trước mặt hấn.

Bốn mắt nhìn nhau, chút buồn thương của Cửu Vương Gia giống cành cây khô bén lửa, bốc cháy hừng hực “Lưu manh! Ai cho nàng vào!”

Ân Trục Ly nhún nhún vai “Bản đại đương gia chỉ muốn xem tường nhà ngài cao bao nhiêu thôi, không để ý đã nhảy vào đây. Đây cũng không phải là lỗi của ta, thật sự là tường nhà ngài xây không được an toàn!”

Thẩm tiểu vương gia uể oải “Vậy nàng mau cút đi!”

Ân đại đương gia không thềm khách khí mà tự cầm lấy bầu rượu bên cạnh hấn rửa tay “Đừng có vậy chứ Cửu vương gia, ai không biết còn tưởng ngài là đàn bà, la hét um sùm.”

“Cái gì!” Thẩm Đình Giao hận nhất mấy lời này, lúc này dậm chân “Ân Trục Ly nàng cút cho ta, cút xa ra, cút xa ra mau!”

Ân Trục Ly cũng không thềm giận, vẫn cười hì hì ngồi xuống kế bên Thẩm tiểu vương gia “A, Cửu gia vẽ tranh à? Không làm mất hứng ngài nữa, đây đây đây, Cửu gia tiếp tục vẽ đi.”

Thẩm Đình Giao biết có đuổi nàng cũng không đi, nếu mắng nàng thì miệng lưỡi nàng sắc bén, hấn đấu không lại. Nghĩ lại hấn chỉ có thể oán hận trong lòng, không còn tâm trạng vẽ tranh nữa, đặt bút xuống rồi hâm rượu.

Ân Trục Ly ngồi kế bên biết rõ tên này rất ranh mấy trò rượu chè này, nàng hỏi “Ngài thật sự đi đón dâu thay hoàng huynh à?”

Thẩm tiểu vương gia vừa nghe thì khó trách khổ tâm trong lòng, uống nhiều mấy chén. Rượu này cứ uống lại càng muốn uống thêm, cuối cùng hấn làm rớt vào lò nước sôi trên bếp, Ân đại đương gia dùng đầu ngón tay đụng đụng hấn “Nào nào nào, tiếp tục.”

Thẩm tiểu vương gia dựa vào nàng, say đến nỗi mơ mơ hồ hồ “Tại sao, từ nhỏ tới lớn ta chưa từng bao giờ tranh giành thứ gì với huynh, huynh cần gì phải làm khó ta?” Hấn nín chặt cổ áo của Ân Trục Ly, ánh mắt sáng như châu ngọc “Huynh muốn kết hôn với người trong lòng ta, vậy thì huynh cưới đi, huynh cưới là tốt rồi, sao còn muốn ta đi đón? Huynh nói, huynh nói đi!”

Hấn không ngừng lắc lắc Ân Trục Ly, Ân Trục Ly nắm lấy cổ tay hấn “Ngài say, ta đưa ngài về phòng.”

Tiểu Hà đứng canh ở cửa cũng thấy Cửu gia đã say bí tỉ rồi nên vội vàng tới giúp. Ân Trục Ly khoát tay “Ta đưa Cửu vương gia trở về phòng được rồi, người không cần đi theo.”

Tiểu Hà mặc dù cảm thấy không ổn nhưng cũng không dám cãi nàng, đành trơ mắt nhìn nàng ôm Thẩm Đình Giao đi về phòng ngủ.

Ánh nền trong phòng chập chờn, Ân Trục Ly đặt Thẩm Đình Giao lên giường, Thẩm Đình Giao lại ôm cổ nàng lằm bằm kêu, cũng không biết tưởng nàng thành người nào rồi. Nàng cũng không động đậy, cười yếu ớt dỗ hấn “Ừ, tiểu tâm can ngoan, để ta thay áo cho người...”

Thẩm Đình Giao ngoan ngoãn để nàng cởi áo, nàng thay áo ngủ cho hấn, lại xả chăn đắp kín cho hấn. Thẩm Đình Giao nằm trên giường, mái tóc đen như mực xả tán loạn, da trắng như tuyết, hai má ửng hồng, dưới ánh nền quả nhiên là một mỹ nhân phong tình vạn chủng.

Trong mắt Ân đại đương gia đầy ý cười, đưa tay vỗ vỗ mặt hấn, nhẹ giọng gọi “Cửu gia! Thẩm Đình Giao!” Thẩm Đình Giao nằm trên giường vẫn không phản ứng, coi như hấn say rượu nhưng vẫn rất ngoan. Ân Trục Ly bỗng dưng đưa tay cào một cái ngay cổ hấn, ngón tay lướt qua, lập tức ửng đỏ.

Hấn giống như bị đau, hơi động đậy, lù vào giường một cách tội nghiệp.

Ân Trục Ly vỗ vỗ nhẹ lên tóc hấn để trấn an, rồi lại đẩy vạt áo bên trái của hấn ra, cúi đầu cắn vào vai hấn một cái, cắn hơi mạnh nên lập tức chảy máu, nhưng do quá say nên cảm giác hơi chậm chạp, Thẩm Đình Giao chỉ hừ một tiếng rồi đưa tay xoa. Ân Trục Ly lại xoa xoa lấy vai hấn, thấp giọng dỗ “Ng ngoan, ngủ đi.”

Nàng ném cái cốc trên bàn xuống đất rồi lại dùng mảnh vỡ cửa vào ngón tay cái, nhỏ vài giọt máu lên giường. Lúc đi ra thì nàng tiện tay đóng cửa, rời khỏi phủ. Tiểu Hà đứng từ phía xa nhìn nàng đang đi tới, thấy sắc mặt của nàng u ám, nhìn thấy ai cũng chẳng nói một lời, thẳng đường rời phủ.

Lập tức hỏi mấy gia nô trong phủ, Hà Giản cũng thấy nghi trong lòng – Đã xảy ra chuyện gì?

Ân Trục Ly trực tiếp hỏi phủ, vẫn đi tới thỉnh an Ân thị, sau đó tìm Đường Ân. Đường Ân đang ở tại thư phòng, Ân Trục Ly thấy mấy gốc mai vàng trong sân đang nở hoa thì lựa một cành nhiều hoa mà bẻ, lúc đi vào phòng thì thuận tay cắm vào bình ngọc trên bàn.

Đường Ân ngồi ở trước bàn, không ngẩng đầu lên mà hỏi “Lại đi chơi ở chỗ nào, cả người toàn mùi rượu.”

Ân Trục Ly hăng hái “Sư phụ, hôm nay đồ nhi gặp được một người vô cùng đáng ghét!” Nàng tiến tới kéo tay Đường Ân, giọng nói mang theo phẫn hận “Lúc ấy đồ nhi rất hận không thể nắm cổ áo hấn mà đánh hấn một quyền vào mũi, sau đó đá cho hấn bất lực, sau đó ném hấn trên đất, dẫm vào ngực hấn, sau đó nhổ một đồng nước bọt lên mặt hấn!”

Đường Ân cuối cùng đặt sách xuống, tươi cười hỏi “Để sư phụ đoán nào, người nào có thể làm cho Ân đại đương gia tức giận như vậy?” Hấn đưa tay vỗ vỗ mái tóc của Ân Trục Ly, ý cười bên môi càng đậm “Chắc là con rồng kia rồi!?”

Ân Trục Ly vẫn căm giận “Đừng nói nữa, cái thứ đó. Còn nói gì mà biết ta không muốn gả cho Thẩm Đình Giao, hấn nghĩ hấn là ai!”

Đường Ân sờ sờ đầu nàng, giọng nói không nhanh không chậm “Vậy đừng nói tới hấn, nếu hấn đã không quan trọng thì cần gì tức giận vì hấn như vậy!”

Ân Trục Ly nghiêng đầu suy nghĩ, cảm thấy cũng có lý nên không nói nữa. Đường Ân tìm một cuốn > trên giá sách, lúc quay lại thì thấy Ân Trục Ly đã gục xuống bàn, bộ dáng vô cùng buồn ngủ.

Hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng “Không nên ngủ ở đây.”

Ân Trục Ly mơ màng nói “Đồ nhi chỉ dựa một chút thôi.”

Chính lúc này, đại nha hoàn Tích Nguyệt của Ân Thị đứng ngoài cửa nói “Đường tiên sinh, lão phu nhân bảo Đại đương gia tới Thính Đào Các.”

Ân Trục Ly đứng dậy, đang muốn trả lời, Đường Ân hòa nhã nói “Hôm nay Đại đương gia có bài tập chưa làm xong, bảo với lão phu nhân là Đại đương gia sẽ đến muộn một chút.”

Tích Nguyệt nghe vậy, giọng nói có chút bức bối, nàng hầu hạ Ân thị nhiều năm, tuy là một a hoàn nhưng thật ra Ân thị coi nàng như con gái, vô cùng yêu mến, nàng ở trước mặt Ân Trục Ly cũng không thêm cẩn trọng như người khác “Đại đương gia, ngài vẫn mau chóng qua đi, đừng để lão phu nhân mất hứng.”

Thấy nàng không hề để Đường Ân vào mắt, Ân Trục Ly trầm mặt “Sư phụ ta nói gì người không nghe sao?” Tích Nguyệt bị mắng nên không nói gì, xoay người rời khỏi.

Ân Trục Ly đương nhiên mặc kệ nàng ta, cúi người tiếp tục ngủ. Đường Ân kéo nàng dậy “Vào trong mà ngủ.”

Nàng miễn cưỡng, không muốn động dậy “Đồ nhi không lạnh.”

Đường Ân thở dài, nghiêng người bế nàng đặt ở trên giường mi nhân ở phía sau, lại bung chăn đắp kín cho nàng.

Nàng ở bên này ngủ, Thẩm Tiểu vương gia bên kia cũng không khá hơn chút nào. Thẩm Đình Giao vừa tỉnh ngủ lại phát hiện trên giường lộn xộn, hắn vừa sợ vừa nghi, đứng dậy xem xét, lại thấy đầu vai của mình bị đau, vội vào kêu Tiểu Hà vào.

Tiểu Hà đương nhiên không dám giấu diếm, đem những gì mình biết kể hết cho hắn. Thẩm Đình Giao suy nghĩ trong bụng tới nửa ngày cũng không nhớ được chút gì. Hắn bảo tiểu Hà lui ra rồi lại xem xét lại bản thân, không thấy có gì lạ hắn mới chút yên tâm, vô tình nhìn lại mấy vết máu khô trên khăn trải giường.

Thẩm tiểu vương gia hoảng hốt : chẳng lẽ lúc mình say đã làm ra chuyện hồ đồ gì rồi?

“Không thể nào...” Hắn đưa tay chạm vào vết cắt trên cổ mình, càng nghĩ càng thấy không yên trong bụng.

10. Chương 10

Buổi chiều, Ân Trục Ly theo thông lệ đi thỉnh an Ân thị, Ân thị trầm mặt xuống “Đại đương gia cần gì thỉnh an lão thái bà này? Dù sao người cũng đã cứng cáp rồi, lão thái bà như ta không quản được người.”

Ân Trục Ly quỳ gối trước mặt bà, nghe vậy cũng chỉ thấp giọng đáp “Trục Ly không dám. Nếu mẹ nghĩ Trục Ly có chỗ nào không đúng, Trục Ly sẽ đi lĩnh phạt, không dám có ý khác.”

Ân thị hừ một tiếng “Ngày mai Thẩm Đình Xa thiết yến mừng công, người thật muốn đi dự sao?”

Ân Trục Ly quỳ lại gần nắm chân cho bà “Mẹ, Ân gia là nhà buôn bán, từ xưa đến nay không thể phạm quan. Con phải đi.”

Chuyện Ân thị để ý cũng không phải chuyện này “Khúc Thiên cũng đến dự?”

Ân Trục Ly gật đầu “Tiệc mừng công này vốn để đãi hắn, chắc chắn hắn sẽ tới.”

Ân thị trầm ngâm một lúc rồi nhấp một muống súp, nói “Như thế thì ngày mai... người có thể nhìn thấy ác tặc này. Trục Ly, từ nhỏ đến lớn ta đều coi người như con đẻ, nhưng cuối cùng thì người vẫn không phải cốt nhục của ta. Năm đó mẹ người mang thai sáu tháng chạy về Ân gia, nàng đã biết thiên mệnh của mình, bỏ qua đau đớn cũng chỉ muốn giữ lại người. Bây giờ...”

Ân Trục Ly không đợi bà nói hết, nhỏ giọng nói “Mẹ yên tâm, Trục Ly ngày đêm nhớ kỹ, một khắc cũng không dám quên.”

Ân thị cầm cây trượng, trong mắt đã rơi lệ, dần dần kích động “Dù cho Ân gia chúng ta là nhà buôn bán, đời này không thể trả thù hắn, nhưng Ân Trục Ly, ta tuyệt đối không cho người nhận hắn. Người phải biết hắn có thù giết mẹ người, mấy năm nay người khai đao khổ, phải cô độc, đều là do hắn!”

Ân Trục Ly vẫn nắm chân cho bà như cũ, vẻ mặt hơi hệt “Trục Ly ghi nhớ. Huống chi hắn cũng có con trai, con gái, sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện có một đứa con gái được Ân gia nuôi dưỡng.”

Ân thị để cho Tích Nguyệt vượt lưng cho bà, một lúc sau mới hỏn hển nói “Trục Ly, hắn là một tên tuyệt tình bạc bẽo, một tên súc sinh vong ân phụ nghĩa! Còn có người đàn bà bên cạnh hắn, độc như rắn rết!”

Trong lời nói của bà lộ ra nỗi hận thấu xương “Ta sẽ chóng mắt chờ, xem xem Khúc gia của hần có thể vinh hiển bao lâu!”

Ân Trục Ly cúi thấp đầu, từ nhỏ nàng đã được nghe mấy lời này, gần như có thể đọc lòng, nghe vậy cũng chỉ mỉm cười “Mẹ à, mắng cũng không làm người ta chết được.”

Ân thị giật mình, cúi đầu nhìn nàng, Ân Trục Ly chậm rãi đứng dậy “Nếu mẹ không còn việc gì, Trục Ly xin cáo lui.”

Ân thị nhìn bóng lưng kia biến mất sau rèm, ánh mắt phức tạp. Nha đầu kia càng lớn bà lại càng thấy không thể hiểu nổi nàng.

Tích Nguyệt đứng sau lưng đỡ lấy bà, giọng nói có chút bất bình “Đại đương gia thật sự đã trưởng thành rồi, khí thế cũng lớn, nhưng ngay cả lão phu nhân cũng dám không đặt trong mắt!”

Ân thị ho khan một tiếng, cũng không nói nhiều “Đỡ ta vào phòng nghỉ ngơi đi!”

Ngày hôm sau, Ân Trục Ly phụng chỉ tới dự yến, nàng có lui tới với mấy quan viên trong triều, ngày lễ tết cũng có hiếu kính ít nhiều cho nên quen biết nhiều người. Đang đứng trò chuyện ở trong thì xa giá của Cửu Vương gia Thảm Đình Giao ngừng lại trước cửa cung.

Thành Trường An này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn. Chuyện giữa Ân đại đương gia và Thảm tiểu vương gia, mọi người cũng biết một chút. Vốn cứ nghĩ là Ân đại đương gia sẽ tránh đường, không ngờ Ân đại đương gia cũng không thềm tiến lên, chẳng những không thềm tiến lên, mà ngay cả chào hỏi nàng cũng không thềm chào hỏi, cất bước đi vào cửa cung.

Thảm tiểu vương gia vừa leo xuống xe thì thấy bóng dáng của nàng. Tiếng nói chuyện rì rầm cũng giảm đi, hần nhanh chân đuổi theo Ân Trục Ly.

Chúng đại thần đứng dụi mắt “Kỳ lạ, không phải bình thường đều là Ân đại đương gia đuổi theo tiểu vương gia sao?”

Ân Trục Ly đương nhiên biết hần chạy theo nhưng bước chân vẫn không ngừng, vẻ mặt lại càng lạnh nhạt “Cửu vương gia, có chuyện gì?”

Thảm Đình Giao khép ống tay áo, chần chờ một lúc mới nói “Ân... Trục Ly, ngày ấy sao nàng rời đi một mình vậy?”

Giọng nói của Ân Trục Ly đầy xa cách “Ân mẫu không tự đi thì chẳng lẽ còn nhờ Phúc Lộc vương đưa về sao?”

Thảm tiểu vương gia ghen hờn, nhưng vẫn đuổi theo nàng “Ngày đó bốn vương uống rượu, không nhớ rõ đã làm gì. Ta ... ta...”

Hần lấp bắp muốn giải thích, Ân Trục Ly cắt ngang lời hần “Cái gì Vương gia cũng chưa làm, cũng không cần suy nghĩ. Chiều nay ta sẽ từ hôn với Vương thượng, tất cả hậu quả Ân mẫu sẽ tự gánh vác. Sẽ để vương gia ở thành Trường An làm Phúc Lộc vương của ngài như cũ, không cần phải tới Sơn Đông đào than đá.”

Đương nhiên Thảm Đình Giao phát hiện sắc mặt của nàng hôm nay không được tốt, trong lòng càng nghi ngờ bản thân hôm đó đã làm ra chuyện hồ đồ gì rồi. Thấy Ân Trục Ly làm ra bộ dáng không có gì, lại nhớ đến ngày thường nàng hay chăm sóc mình mà mình chỉ coi nàng là bằng hữu, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện nàng là thân nữ nhi, nhất thời trong lòng ngũ vị tạp trần.

Ân Trục Ly thấy hần không đuổi kịp thì dừng bước đợi, hồ hững nói “Ngày đó thật sự Cửu vương gia không làm gì hết, vương gia không cần để ý.”

Thảm Đình Giao cúi đầu suy nghĩ một hồi, cuối cùng hạ quyết tâm “Trục Ly, ta... mừng tám tháng năm, ta sẽ bảo Hà tiên sinh chuẩn bị sinh lễ.”

Ân Trục Ly lơ đãng bước tiếp hai bước “Cửu gia không cần phải làm như vậy.”

Thảm Đình Giao đưa tay nắm lấy tay áo của nàng rồi len vào nắm lấy tay nàng cùng đi, mọi người đều biết tính tình của Phúc Lộc vương này đơn thuần nhưng lại bướng bỉnh, bây giờ thấy người trong lòng của hần

là Khúc đại tiểu thư sắp bay lên ngọn cây làm phượng hoàng, đều đang chờ xem vị Vương gia này tan nát cõi lòng ra sao. Không ngờ chỉ mới đây thôi, Khúc đại tiểu thư còn chưa xuất giá mà hân đã thân mật nắm tay Ân đại đương gia.

Thẩm tiểu vương gia cũng không màng tới ánh mắt của mọi người xung quanh, rũ mắt mà đi, bàn tay nắm chặt tay Ân Trục Ly.

Đi tới đại điện lại ngồi xuống kế nhau, bàn của Ân Trục Ly và Thẩm tiểu vương gia kề sát nhau. Thẩm tiểu vương gia đi tìm hoàng huynh của hân, tiên sinh Hà Giản mới có cơ hội ghé sát vào Ân đại đương gia mà hỏi, vẻ mặt đầy thán phục “Ân đại đương gia, sao ngài lại lừa được gia nhà chúng ta vào tay thế?”

Ân Trục Ly nghiêm mặt nói “Sao tiên sinh lại nói vậy? Ân mỗ xuất thân ở nhà thương nhân, xem trọng nhất là chữ tín. Huống chi tại hạ chỉ là một dân thường sao dám lừa gạt Phúc Lộc vương chứ? Ân mỗ dám thề độc, nếu như ta lừa gạt Cửu vương gia nửa chữ nửa câu nào thì để cho Ân mỗ bị thiên lôi đánh trúng, không thể sống thọ.”

Hà Giản vuốt chòm râu dê của mình, vẻ mặt buồn bực.

Mấy đại thần vào điện rồi ngồi vào ghế theo thứ tự, lúc đang nói chuyện vui vẻ thì có giọng nội thị the the thông báo “Khúc đại tướng quân đã đến!”

Nội thị vén rèm che, trong điện lập tức yên tĩnh.

Ân Trục Ly ngẩng đầu lên thì thấy một người từ sau bức rèm nhanh nhẹn bước tới. Dáng người hân cao gầy, toàn thân mang áo đen, ở cổ và tay áo có thêu chín ngôi sao bằng chỉ vàng. Do không phải ra chiến trường nên hân cũng không mặc chiến giáp, bên hông đeo dây da, áo gài bằng nút làm từ móng chim ưng, càng làm nổi bật lên dáng người cao ráo.

Bảo cát ở biên quan và năm tháng trôi qua cũng không mài mòn sự tao nhã của hân.

Từ nhỏ mỗi lần Ân Trục Ly nghe Ân thị nhắc tới người này đều dùng mấy từ mắng chửi mặt người dạ thú, bây giờ gặp được thì bên môi nàng lại có chút mỉm cười – nếu đây thật sự là một cầm thú thì chắc cũng là một cầm thú như vàng như ngọc, không ai sáng bằng.

Người trong điện đều khéo léo, trong khoảnh khắc đã tiến tới hỏi han ân cần, làm tiếng ồn ào nổi lên bốn phía.

Khúc Thiên gật gật đầu, ứng phó một lát thì có một người đi tới từ đằng sau hân. Ân Trục Ly giương mắt nhìn thì thấy Khúc Lăng Ngọc ngó ngang quanh điện như đang tìm người. Đương nhiên nàng biết vị Khúc đại tiểu thư này muốn tìm ai, nàng nhấp một ngụm rượu, cười nhạt không nói.

Một lát sau, công công lại thông báo bằng giọng the the “Hoàng thượng giá lâm!”

Rèm thủy tinh được nâng lên, Thẩm Đình Xa tươi cười bước tới, Thẩm Đình Giao đi phía sau, quần thần quỳ xuống lễ bái.

Thẩm Đình Xa ngồi trên long ỷ, quần thần cũng nhao nhao tìm chỗ ngồi. Thẩm Đình Giao ngồi ở bàn thấp kế bên Ân Trục Ly, đối diện với Khúc Lăng Ngọc. Thẩm Đình Xa theo thông lệ mà khen ngợi công thần, rồi lại nói trời giúp Đại Huynh.

Khúc Thiên cầm cốc, mời các đại thần và quân chủ một chén, hân thấy ánh mắt của Khúc Lăng Ngọc thì ho nhẹ một tiếng, không cần nhiều lời, nha đầu Khúc Lăng Ngọc mạnh mẽ điều ngoa kia cũng ngoan ngoãn thu hồi ánh mắt, cúi đầu xuống ngồi bên cạnh hân.

Bên này Hà tiên sinh cũng đựng Thẩm tiểu vương gia một cái, giả bộ rót rượu rồi ghé vào tai hân nói nhỏ “Gia của ta ơi, ngài hãy chặt đứt chút nhớ nhung này đi, còn nữa, ở trước mặt bá quan văn võ thế này, ngài đem Ân đại đương gia đặt ở chỗ nào?”

Thẩm Đình Giao cúi đầu, lỗ tai nhìn lỗ mũi, lỗ mũi nhìn ngực, như một lão tăng nhập thiền, không ngẩng đầu lên nữa.

Không lâu sau, Hoàng công công được Thẩm Đình Xa nhắc nhở nên cao giọng nói “Khai yến.”

Ngoài ngự hoa viên đốt pháo hoa sáng rực, nhạc sĩ tấu nhạc, vũ cơ ca múa, cung nữ xinh đẹp mang rượu và thức ăn lên, Thẩm Đình Xa cũng không câu nệ “Hôm nay mọi người uống rượu, đừng giữ lễ tiết mà mất hứng!”

Tiệc mừng công có nhiều tướng lãnh, tính tình vốn hào sảng, lập tức vui vẻ không câu nệ, cùng uống rượu hát vang.

Thẩm Đình Xa cũng rời khỏi long ỷ nói chuyện với Khúc Thiên, quần thần tụ ba tụ năm chơi đoán số uống rượu, không thì vui vẻ xem múa hát, trong điện có lò sưởi, mùi rượu nồng, thật là một bức tranh quân thần vui vẻ.

Không bao lâu sau, Khúc đại tiểu thư không kiềm chế được nữa bèn đứng lên khỏi ghế. Khúc Thiên vốn đang để ý nàng, thấy thế trầm giọng hỏi “Đi đâu?”

Khúc đại tiểu thư vừa chạy vừa bỏ lại câu “Đi mao xí!”

Khúc đại tướng quân cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ “Tiểu nữ không tốt, ngày sau vào cung xin nhờ Vương thượng quan tâm nhiều hơn!”

Thẩm Đình Xa tươi cười “Ái khanh đừng buồn, tính tình của Lăng Ngọc, trầm hiểu.”

Ân Trục Ly đang cùng một đám đại thân chơi tửu lệnh, vì có đề quân ngồi kế bên nên nếu chơi đoán số thì hơi thất lễ, nên đành đổi thành đoán tay, trong tay cầm một vật, để cho người chơi đoán vật đó là vật gì. Đoán sai thì phải uống. Các đại thần nào hay đến lầu Quảng Lăng đều biết bản lĩnh của nàng, vì thế đều thúc giục những người khác chơi, Lễ bộ thị lang bị thua tới nỗi phải chui xuống gầm bàn. Khúc đại tướng quân và Thẩm Đình Xa ngồi một bên xem cũng có chút hứng thú.

Thẩm Đình Xa cười nhẹ “Ân đại đương gia cầm đồ đều luôn ngoài dự đoán của mọi người, ái khanh không ngại đoán thử một lần chứ?”

Ánh mắt của Khúc Thiên như dao, nhìn Ân Trục Ly một lát mới nói “Thì ra là Ân đại đương gia, cuộc chiến với Đại nguyệt Thị quốc ở Tây Bắc còn phải cảm ơn Ân đại đương gia đã cung cấp lương thảo.”

Ân Trục Ly chấp tay “Khúc Đại tướng quân nói hay lắm. Có điều mấy thứ này chỉ là chút tạp kỹ, sợ là không vừa với mắt của Khúc đại tướng quân.”

Khúc Thiên đứng đối diện với nàng, một lúc sau mới hòa nhã nói “Ân đại đương gia nói quá rồi, nếu vương thượng đã mở kim khẩu, đối với Khúc mỗ chính là hoàng mệnh, Ân đại đương gia không thể từ chối được.”

Ân đại đương gia nghe vậy thì mỉm cười, đưa tay nắm lấy búi tóc bứt lấy một cọng tóc đen “Đã như vậy thì xin Đại tướng quân xoay người để Trục Ly giấu vật.”

Khúc Thiên quay lưng lại, Ân Trục Ly nghiêng người che tầm mắt của mọi người, giấu vật vào bàn tay, ngẩng đầu thấy Khúc đại tướng quân vẫn đứng đó không hề nhìn lên, không khỏi cười mà nói “Mời Khúc đại tướng quân xoay lưng lại.”

Khúc Thiên quay lại, thấy bàn tay của nàng cộm lên giống như đang cầm gì đó, nhưng bề ngoài thì không có dấu vết gì, chỉ thấy một nửa cọng tóc đen trên ngón tay. Hắn tinh tế nhìn, thấy khuyên tai trên tai trái nàng biến mất, im lặng một chút, lại phát hiện chuỗi dây trên cổ tay trái của nàng mất đi một viên thạch anh tím.

Hắn mỉm cười “Khúc mỗ đoán trong tay Đại đương gia có một viên thạch anh tím.”

Quần thần đều yên lặng, ngay cả Thẩm Đình Xa cũng nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm chặt kia, Ân đại đương gia dùng tay phải chậm rãi mở bàn tay trái ra, trong lòng bàn tay quả thật có một viên thạch anh tím, quần thần vui vẻ cao giọng hét to, khen ngợi Khúc đại tướng quân quả là tài trí vô song.

Gương mặt của Khúc đại tướng quân vô cùng tự mãn, chỉ im lặng nhìn Ân Trục Ly một lúc lâu rồi nói khẽ “Ân đại đương gia inh.”

Cũng không nhiều lời nữa mà về chỗ ngồi.

Ân Trục Ly bảo mệt, giao nhà cái cho Công bộ thượng thư, nhìn khắp nơi cũng không thấy Cửu gia nhà nàng. Nàng thừa dịp không ai chú ý chuồn ra đại điện, đi thẳng tới hồ Bồng Lai.

Một màn này lọt vào mắt của Khúc đại tướng quân, Khúc Thiên cầm cốc lên, Thảm Đình Xa ngồi bên cạnh nhưng tâm tư cũng không ở đây.

Ân đại đương gia đi một mạch tới hồ Bồng Lai, ở bên kia hồ thì thấy ở dưới gốc đa có một một đôi bóng dáng. Nàng bị lạnh, không dễ dàng gì mà nhìn được thành quả này, lập tức vui vẻ mà chà tay rồi nhảy lên nắp trên nhánh cây Sừng Rồng.

Dưới tàng cây có hai giọng nói nhỏ, nàng hối hận vì nhảy lên cao quá, cẩn thận nhích xuống dưới thì nghe được một chút. Lúc đặt chân xuống lại trúng phải một cái gì đó cứng cứng, nàng thuận thế bước xuống, giẫm lên một cành cây rắn chắc, bỗng nhiên phát hiện chỗ cứng cứng kia thật ra là một bờ vai.

Ân Trục Ly không biết vai của ai, lập tức hóa đá tại chỗ

11. Chương 11

Chương trước có nói, Ân đại đương gia vừa leo xuống thì giẫm vào một bờ vai của ai đó trong đêm, trong lòng nàng hoảng sợ, gần như sắp rớt xuống hồ Bồng Lai. Người nọ đưa tay đỡ lấy nàng, giọng nói gần sát bên tai, trầm thấp khó nén ý cười “Ân đại đương gia, đứng vững.”

Ân Trục Ly hoảng sợ trong lòng, giọng nói này rõ ràng là Khúc đại tướng Quân. Nhưng lúc nàng rời khỏi điện hắc còn đang uống rượu với Thảm Đình Xa, sao vừa mới một khắc đã bay tới nơi này?

Khúc Thiên để nàng dựa vào trong lòng đứng vững, giọng nói vẫn rất thấp “Khúc mỗ rất rành rẽ đường trong cung, đến sớm hơn Ân đại đương gia nửa bước.”

Ân Trục Ly dựa vào người hắc, chỉ cảm thấy bờ vai này rắn chắc như tường đồng, không hiểu sao lại cảm thấy an toàn, suy nghĩ một lúc thì lại nghe được tiếng bước chân nên cũng không gây ra tiếng động để khỏi làm kinh động đôi người ngọc phía dưới.

Không ngờ Khúc đại tướng quân cũng biết trong lòng nàng đang nghĩ cách nên lập tức dựa vào cây đa để kẹp nàng lại, kề bên tai nàng thấp giọng nói “Ân đại đương gia, Khúc mỗ có một chuyện không hiểu, xin Ân đại đương gia giải đáp.”

Ân Trục Ly không thể động đậy được bèn cười khổ “Khúc đại tướng quân, mời nói.”

Khúc Thiên buông lỏng một chút, vẫn để nàng dựa vào, giọng nói cực nhỏ “Mới vừa rồi giấu vật, trong tay Đại đương gia cầm cái gì?”

Ân Trục Ly cố gắng làm ra vẻ để hắc tin rằng mình hoàn toàn trong sáng “Đại tướng quân sao lại nói thế, mới vừa rồi trong tay Ân mỗ chính là thạch anh tím, Đại tướng quân mắt sáng như đuốc, thảo dân không dám lừa gạt.”

Khúc Thiên hình như cười khẩy một cái, lại ép nàng vào thân cây, Ân Trục Ly vội vàng biện giải “Thảo dân nói thật, nói vô cùng thật. Lúc này trong bàn tay của thảo dân thật ra là một sợi tóc, người bình thường thường có phản xạ nhìn xem trên người thiếu đi cái gì, lúc đó chắc chắn sẽ đoán đó là một cái hoa tai. Nhưng người tinh tế một chút thì sẽ không dễ lừa như vậy, đó chính là thạch anh tím, vì có rất ít người để ý tới vòng tay.”

Khúc Thiên chau mày “Nhưng cọng tóc đó người để lộ ra một nửa.”

Ân đại đương gia khiêm tốn cười “Đúng là lộ ra ngoài cho nên mọi người đều đoán không trúng.”

Khúc Thiên thả nàng ra, để nàng dựa vào trong ngực, trên người hắn rất ấm áp, rất phù hợp với sự tưởng tượng khi bé của Ân Trục Ly. Hai người ở dưới gốc cây cũng đã vào chủ đề chính “Hay là chúng ta chạy ra khỏi Trường An, tới chỗ mà cha ta và ca ca của chàng không tìm thấy?!”

Một giọng nói khác thấp giọng khuyên “Lăng Ngọc, nếu như chúng ta đào tẩu thì Khúc đại tướng quân và Khúc phu nhân biết làm sao đây? Mẫu phi ta chỉ có một mình trong thâm cung, chỉ có một mình ta, ta không hầu hạ dưới gối bà để trả hiếu thì thôi, sao còn có thể để bà gánh tai họa vì mình? Còn có... còn có... Trục Ly, ta đã đồng ý với nàng ấy..”

“Chàng!” Hinh như Khúc Lăng Ngọc nắm hắc một quyền thật mạnh, hắn kêu một tiếng đau đớn, vẫn không nói gì. Khúc Lăng Ngọc buồn bực “Chàng sợ đầu sợ đuôi như vậy, chúng ta sao có thể ở bên nhau? Vậy chàng cứ đợi tới mừng tám tháng hai rồi đến đón thiếp thay ngài ấy đi!”

Lúc nói đến cuối đã nghẹn khóc, nàng xoay người, không thèm để ý tới Thẩm Đình Giao rồi chạy đi.

Trò hay hạ màn, Ân đại đương gia cũng vội vàng rời đi, lần này được đồng hành cùng với phụ thân để xem màn gian tình này, Trục Ly cũng ho khan “Khúc đại tướng quân, thảo dân cáo từ.”

Khúc Thiên nắm chặt vai nàng, cởi áo choàng ngoài xuống rồi khoác lên cho nàng, giọng nói vẫn lạnh nhạt “Trời lạnh, ra ngoài nên mặc nhiều một chút.”

Dứt lời, hắn nhảy xuống cành, đi về phía Khúc Lăng Ngọc vừa mới rời khỏi. Ân Trục Ly cũng nhảy khỏi cành cây rồi chạy về phía Thẩm Đình Giao vừa mới rời khỏi.

Thẩm Đình Giao cũng đi chung quanh hành lang của tiền điện để tìm nàng, thấy được nàng thì Thẩm Đình Giao lại thấy áy náy trong lòng, bước tới nắm tay nàng. Ân Trục Ly lạnh lùng gạt ra “Cửu gia, trong cung là cấm địa, đừng có nín nín kéo kéo.”

Thẩm Đình Giao biết trong lòng nàng đang giận, cũng không biện minh gì mà chỉ nắm lấy tay nàng, không nói một lời. Hắn im lặng nhưng Ân đại đương gia không tính im lặng “Sao? Tiểu vương gia đi tìm người tình cũ, sao còn nghĩ tới niềm vui mới là Ân mô đây?”

Thẩm Đình Giao cũng không để ý lời nói có gai của nàng, chỉ rũ mắt mà không nói lời nào. Mà rũ mắt xuống nhìn, hắn lại phát hiện có chuyện không ổn “Nàng.... Áo choàng này của ai?”

Ân đại đương gia vừa định bày sắc mặt cho hắn xem, nghe hắn nói vậy thì hoảng sợ, lúc cúi đầu nhìn mới thấy mình vẫn còn đang khoác áo choàng của Khúc Thiên. Nàng tức muốn nổ phổi – cái lão Hồ ly này!

Hắn biết Ân Trục Ly nhất định sẽ dùng chuyện của Khúc Lăng Ngọc mà quấy tiểu vương gia một phen, lại lo nàng quấy tới tổn hại danh dự của Khúc Lăng Ngọc. Hắn để áo choàng này lại là để Thẩm tiểu vương gia cũng nắm được bím tóc* của nàng, dù sao cũng là hoàng tước bắt ve, ấy quên, hình như là bộ ngựa bắt ve, mà kệ bà nó* con gì bắt ve đi!

*nắm được bím tóc : nắm được điểm yếu!

*chỗ này trong raw cũng để là một câu chữ.

Ân đại đương gia tức đến hồ đồ, Thẩm tiểu vương gia lại càng biến sắc, hắn nổi giận dùng dùng nắm tay Ân Trục Ly “Lưu manh! Nàng lại ghẹo ai vậy hả?”

Đang ở trong cung mà nói việc này thì thật không nên, Ân đại đương gia đành vội vã cởi áo choàng kia ra rồi bịt miệng hắn “Trong cung là cấm địa, ăn nói cẩn thận!”

Thẩm Đình Giao còn đang vùng vẫy, Ân đại đương gia đã đè hắn vào tường mà nhỏ giọng trấn an “Không phải như ngài tưởng tượng đâu. Áo choàng này...” ý nghĩ của nàng lại nhanh chóng thay đổi, nếu nói ra chuyện Khúc Thiên thì nàng thấy càng bối càng đen mặt, “Ta thấy ngài ăn mặc phong phanh nên mới mượn một cái áo choàng mang theo, ta đi tới hồ Bồng Lai cũng không thấy ngài nên quay lại. Ngài nghĩ đi đâu vậy! Để người khác nghe được thì lại nghĩ xấu cho Ân mô!”

Thẩm Đình Giao nửa tin nửa ngờ, nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu rồi mới thấp giọng hỏi “Thật chứ?”

Ân Trục Ly trốn mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói “Lừa ngài có thưởng sao?”

Hai người đang ồn ào bên này thì bên kia, Khúc Thiên đã dẫn theo Khúc Lăng Ngọc quay lại, không biết Khúc Lăng Ngọc đã bị giáo huấn những gì mà ngoan ngoãn như mèo con đi phía sau hần, đi một mạch tới tiền điện mà không dám liếc mắt nhìn Thẩm Đình Giao một cái.

Khúc đại tướng quân thấy Ân Trục Ly đang dây dưa với Thẩm Đình Giao thì gật đầu cười.

Một bữa yến tiệc, vua tôi vui vẻ. Tiệc xong, quần thần túm tụm tập năm tập bảy mà rời khỏi, có cung nhân cầm đèn dẫn đường đi trước. Đường mòn lót đá trắng phía trước vô cùng náo nhiệt, Khúc đại tướng quân bị vây quanh, hần cố ý bước chậm vài bước đi cùng Ân Trục Ly.

Ân Trục Ly vẫn còn đang vắt áo choàng của hần trên tay, nhưng Đại đương gia không có ý trả lại cho hần, hần cũng không đòi “Ân lão phu nhân có khỏe không?”

Ân Trục Ly cong miệng cười “Không tồi.”

Một ngày có mười hai canh giờ, bà có thể mắng chửi người khác hết tám canh giờ, bốn canh giờ còn lại thì dùng để ăn cơm, ngủ nghỉ. Tinh thần sảng khoái như vậy có thể nói là quá khỏe mạnh.

Khúc Thiên sóng vai với nàng, mấy đại thần phía sau ám muội nhìn cái áo choàng đang vắt trên tay Ân đại đương gia, Thẩm tiểu vương gia vốn đang đi cùng với Phiêu kỵ đại tướng quân Phó An, đang hẹn hần bữa nào chọi gà thì nhìn theo ánh mắt mọi người, hần rất nhanh đã phát hiện ra tình địch.

Lúc này cũng không đi với Phó An nữa mà nhanh chân đuổi theo Khúc Thiên và Ân Trục Ly, định nắm tay Ân Trục Ly kéo đi thì hần lại phát hiện – áo choàng trên tay Ân Trục Ly có thêu bảy ngôi sao chỗ dây buộc cổ, đó chính là dấu hiệu của binh mã Đại tướng quân Đại Huỳnh.

Ân Trục Ly nhìn sắc mặt của hần, trước khi hần kịp mở miệng thì lạnh lùng nói “Nếu ngài còn nói về cái áo choàng này một lời thì chờ xem ta có ném ngài vào hồ Bồng Lai không nhé.”

Khúc Thiên hành quân đánh giặc đã nhiều năm, da mặt đã dày hơn cả tường thành, thấy Thẩm Tiểu vương gia ở phía trước cũng không có ý tránh đường. Thẩm Đình Giao tức đến nổi trợn mắt nói “Mỗi lần nói dối nàng đều nói mấy lời ấy cho có lệ!”

“Ngài còn nói hả?” Ân Trục Ly thờ ơ nhìn hần, thỉnh thoảng hần bước về phía hồ Bồng Lai. Thẩm tiểu vương gia lúc này mới cuống cuống “Lưu manh, mau thả ta ra!! Bỏ tay...”

Ân Trục Ly dừng ở tảng đá bên hồ, mấy cung nhân kia cứ dẫn đường mà đi, ánh sáng dần heo hắt, nàng hạ giọng nói “Đừng nhúc nhích, ta mà không ôm chắc thì sẽ ngã xuống đấy.”

Thẩm Đình Giao không quen việc nàng ghé sát vào tai mình nói chuyện, nghiêng đầu né rồi nói “Nàng mau bỏ ta xuống!”

Ân Trục Ly đột nhiên cúi người hôn vào môi hần, Thẩm Đình Giao như bị sét đánh, trong nháy mắt thì đỏ mặt. Hôm nay nàng có uống chút rượu, trong miệng cũng có mùi rượu nồng nàn, dù sau tiệc có súc miệng bằng nước bạc hà nhưng vẫn còn chút dư vị thanh thanh. Động tác của nàng lại dịu dàng không giống ngày thường, như gió xuân thổi qua cánh đồng lúa, lại như mặt trời mùa đông lưu luyến bầu trời. Thẩm tiểu vương gia cũng uống không ít, lúc này có chút không chịu nổi. Giữa màn đêm tĩnh lặng, tiếng hít thở của hần dần dần rõ ràng, phản ứng trên người lại càng rõ hơn.

Ân Trục Ly để hần xuống, lại đưa tay sờ sờ môi hần. Thẩm Tiểu vương gia lại càng thêm giận dữ, gạt tay nàng ra. Ân đại đương gia làm ra vẻ không có chuyện gì “Này, ngài có từng nghe qua chuyện về hồ Bồng Lai này chưa?”

Thẩm tiểu vương gia mới vừa có chút hứng thú lại bị nàng chọc ghẹo, nghe vậy cũng không yên lòng “Chuyện gì?”

Ân đại đương gia ôm eo hần, để cho hần cúi đầu nhìn ảnh phản chiếu của mình trong nước “Chẳng lẽ ngài chưa từng nghĩ sao, Thánh chiếu để của Tiên triều Bắc Chiêu hoang dã vô độ, phi tần trong cung cũng hơn ba nghìn sáu trăm người, lại thêm vô số cung nhân, mà sau khi vong quốc các nàng đi đâu chứ?”

Tính tình của Tiểu đương gia vốn đơn thuần, vẫn nhìn vào cái hồ đen sì sì kia mà thành thật hỏi “Đi đâu?”

Ân Trục Ly nhìn hấn, nghe rằng cười mờ ám rồi nhẹ giọng nói “Đều ở dưới đáy hồ này đây, mỗi đêm không trăng không sao mà có người đứng bên hồ, họ sẽ biến thành lệ quỷ đòi mạng...”

Nàng càng nói càng trầm giọng, Thẩm Đình Giao không thấy lạnh nhưng lại sợ tới phát run “Ân ... Ân Trục LY?”

Ân Trục Ly bước lên một bước, cười u oán trong đêm “Trong hồ rất lạnh, ngoài trừ nữ nhân thì là thái giám, chẳng có cây dừa chuột nào...bọn ta đã dùng ngón tay lâu như vậy rồi. Bọn ta rất cô đơn, ngai lại là một nam tử xinh đẹp như vậy, bọn tỷ muội chắc là thích lắm...”

Nàng từ từ đưa tay ra, xòe năm ngón tay mà chụp tới Thẩm Đình Giao, hơi rượu trên người Thẩm tiểu vương gia đều biến thành mồ hôi lạnh, khuôn mặt tuần tú sợ tới mức không còn chút máu, mắt thấy móng vuốt kia sắp chạm vào mặt, hấn kêu lên một tiếng thảm thiết “Có quỷ!” sau đó quay đầu hoảng hốt bỏ chạy.

Hà tiên sinh cảm thấy rất lạ, từ lúc hôn kỳ của Khúc đại tiểu thư được định đoạt thì Cửu Gia vốn năng động nhà bọn họ thích ngồi bên hồ trong phủ mà ngẩn người, mấy hạ nhân tới khuyên mãi mà không được. Từ lúc tới dự cung yến về sau thì Cửu gia nhà bọn họ đi tới cái hồ đều tìm đường vòng, không dám lại gần.

Hấn cũng nhiều lần bóng gió nhưng Ân đại đương gia chỉ duỗi lưng cười vang “Đây là chút thú vui khuê phòng, không nên nói với người ngoài.”

Một ngày kia Thẩm tiểu vương gia gặp áp mộng, đứng ngoài cửa chỉ nghe hấn la “Các người đã dùng ngón tay lâu như vậy thì cứ dùng ngón tay đi, nếu chệch nhỏ thì dùng xương đùi là được... huhuhu”

P.S : làm tới cuối chương mới hiểu... bà tác giả này đầu độc đầu óc thơ trẻ của editor quá!!!!!!!!!!!! ~>_<~>

12. Chương 12

Ngày mừng tám tháng hai, vương thượng Thẩm Đình Xa lập hậu.

Lúc đó, mặc dù Đại Huỳnh là một nước lớn nhưng lại rất suy yếu, lại thêm chuyện chinh chiến quanh năm nên có rất nhiều việc phải lo. Nhưng việc lập hậu này lại vô cùng long trọng cho thấy là vị Vương thượng này cũng rất nể mặt mũi Khúc đại tướng quân.

Ân đại đương gia lúc này rất là bận rộn, vải vóc tơ lụa, vàng bạc châu báu, trà bánh hay rượu dùng trong lễ lập hậu đều được nội thị trong cung mua sắm ở thành Phú Quý, đương nhiên nàng phải trông coi khắp nơi, vô cùng cẩn thận.

Ngày đó, Phúc Lộc vương đón tân nương cho đại huynh, đội ngũ đón dâu đi ở đường lớn của thành Trường An, nhạc pháp từng bừng, không cần nói đến đội hộ tống phô trương như thế nào, chỉ cần nói đến việc rải tiền mừng đầy đường đã làm dân chúng bàn tán rôm rả một thời gian dài.

Ngày đó, Ân đại đương gia vẫn chưa được mời vào cung, nàng đang cùng với Hách đại tổng quản chọn mua nguyên liệu nấu ăn. Những thứ đưa vào cung nhân ngày đại hôn của Vương thượng đương nhiên không thể nào qua loa.

Xong việc, nàng cùng Na Lỗ đi dạo một vòng Trường AN, Hách đại tổng quản nhắc nhở “Đại đương gia, có muốn tới thăm Cửu gia không?”

Ân Trục Ly đã đi ra khỏi lầu Bồng Lai thì lại xoay người sai chưởng quân Lưu Đông chuẩn bị một bàn thức ăn và rượu, giờ Hợi một khắc thì đưa tới Phúc Lộc vương phủ, món gì cũng được, nhưng trong cơm, trong rượu, trong đồ ăn phải càng cay càng tốt.

Chưởng quầy Lưu Đông vô cùng hoang mang “Đại đương gia, hình như như Cửu vương gia không ăn cay được mà?!”

Ân Đại đương gia cúi đầu cười không nói.

Ngày đó, Đại tướng quân Khúc Thiên trở thành quốc trưởng, Thiên tử lại phong làm Thái sư, con cả Khúc Lưu Thương được thăng chức thành Tướng quân, con thứ Khúc Hoài Thương làm trung vũ tướng quân.

Một nhà Khúc thị quyền khuynh thiên hạ.

Giờ hội hai khắc, Phúc Lộc vương thật bị vương thượng trong cung đuổi về, thấy Lưu Đông đưa thức ăn với rượu tới thì định ăn uống no say, không ngờ miếng gà xé phay vừa vào miệng thì trong nháy mắt Thẩm tiểu vương gia đã đổ lệ như suối.

Hà Giản tiên sinh thấy thế thì lại thấy yên tâm – có thể khóc ra thì tốt, đỡ phải dồn nén trong lòng càng làm tổn thương thân thể.

Thẩm tiểu vương gia lại không nghĩ nhiều, tay trái hấn thì diên cuồng quạt gió vào miệng, tay phải thì lấy rượu, chỉ uống một ngụm mà nước mắt hấn lại càng chảy mãnh liệt, sau đó vô cùng bất đắc dĩ, hấn lại và một miếng cơm...

Hà tiên sinh đứng bên cạnh bàn, sau một lúc lâu vẫn thấy gia nhà mình khóc đến nghẹn ngào, hấn vỗ vỗ nhẹ lên vai Cửu gia “Cửu gia, đại trưởng phu thì sợ gì không có vợ, huống chi Ân đại đương gia thật không ... kém. Ngài cần gì phải như vậy?”

Thẩm tiểu vương gia tuôn trào nước mắt, khổ sở chỉ vào thức ăn và rượu trên bàn. Hà tiên sinh lại gật đầu “Ta hiểu, Cửu gia không cần nói.” Hấn cầm đĩa bạc gấp một miếng đậu hũ, thấy nước mắt của Thẩm Đình Giao vẫn rơi không ngừng, giọng nói cũng ảm đạm “Cửu gia, nếu ngày mai ngài gặp Ân đại đương gia thì cũng đừng nóng vội. Nữ nhân mà thấy ngài như vậy cũng thấy khó chịu trong lòng.”

Cửu gia há mồm ăn, sau đó thì phun bẹp xuống đất, vội vàng nốc một ly rượu, rượu vừa vào thì Hà tiên sinh lại thấy hấn trào nước mắt, sau đó lại và cơm....

Nội thị Thẩm Đình Xa phải đi trở về bẩm báo “Vương thượng, nô tài theo lệnh tới Vương phủ quan sát, thấy Cửu gia ngồi trước một bàn đầy thức ăn và rượu nhưng lại ôm đầu khóc nức nở...”

Cứ tưởng rằng đây chính là đêm đau đớn nhất, Thẩm tiểu vương gia sẽ lấy kiếm rạch bụng moi tim. Nhưng sau hấn lại nhớ tới một chuyện, nghe một người đến từ Ấn Độ từng nói tới ... Đoạn hồn tiêu,

Cho nên có đôi khi, người ta cứ nghĩ là sẽ đau khổ, nhưng trên thực tế thì tình yêu không cay xé lòng, khắc cốt ghi tâm như một cây ốt.

Ngày hôm sau, hai đứa con của Khúc đại tướng quân – Khúc Lưu Thương và Khúc Hoài Thương hoàn tất việc cứu trợ thiên tai từ Sơn Tây trở về Trường An, Hộ bộ thượng thư Triệu Dục thương lượng cùng mấy vị đại thần, bảo nên dẫn hai vị đó đi tẩy trần. Đương nhiên Khúc đại tướng quân cũng phải đi.

Nơi thích hợp để thiết yến chính là lầu Quảng Lăng, mà nói tới lầu Quảng Lăng thì nhất định phải kéo Thẩm tiểu vương gia đi chung, có hấn đi chung sẽ được miễn phí...

Ngày hôm sau nữa, một đám đại thần mời Thẩm tiểu vương gia tới lầu Quảng Lăng để dự tiệc rượu chúc mừng việc vui của Khúc đại tướng quân.

Sau khi hạ triều, Hoàng công công buột miệng nhắc tới việc này nên Thẩm Đình Xa cũng biết. Vì thế vương thượng cũng muốn tham dự dịp náo nhiệt này, mang thường phục xuất cung với Hoàng công công.

Ở lầu Quảng Lăng, màn gấm đỏ che phủ nổi bật lên ánh sáng lung linh trên sân khấu, Hồng Diệp đương nhiên nhận ra đám người này, vội vàng chào đón “Mấy vị gia của ta, các ngài thật là có vận khí tốt, vừa tới đã bắt kịp phen đầu giá khai bao của Phát Nguyệt cô nương.” Nàng gặp qua vô số người, liếc mắt đã biết được ai là nhân vật chính liền bước lên thân thiết nói với Thẩm Đình Xa “Đêm nay hoa rơi nhà ai, còn phải xem tâm tư của mấy vị gia...”

Nói chưa hết đã có người cắt ngang “Nghe nói người đẹp nhất lầu Quảng Lăng này cũng không phải là Phát Tinh hay Phát Nguyệt cô nương.”

Hồng Diệp ngẩng đầu nhìn thì thấy ánh mắt cười như không cười của Khúc Thiên “Hồng Diệp phu nhân, nghe nói trong Quảng Lăng các có một nơi gọi là Quảng Lăng Chỉ Tức, sao phu nhân không dẫn các vị đây đi xem để mở rộng tầm mắt?”

Hồng Diệp ngó ra trong giây lát thì lại cười duyên “Các vị gia, theo lý thì có thể tiếp đãi các vị là vinh hạnh của lầu Quảng Lăng, nhưng Quảng Lăng Chỉ Túc cũng không bằng nơi khác, theo thiếp thấy, hay là các vị xem cuộc vui ở tiền sảnh thì hơn.”

Nhưng mấy người này nghe vậy cũng không đồng ý, Thẩm Đình Xa cũng tò mò “Phu nhân cần gì phải từ chối, đã mở cửa thì đương nhiên phải đón khách.”

Hồng Diệp vẫn tươi cười lẳng lơ “Nếu gia đã mở kim khâu, xin đi theo Hồng Diệp.”

Nàng dẫn đám người tới một chỗ hồng lâu, chạm vào vài chỗ trên tường thì thách tường gạch tách ra, sau tường có một dãy bậc thang màu trắng hướng xuống nền đất.

Hai bên bậc thang có hai đội mỹ nhân, tay cầm đèn lồng bạch ngọc, nhìn thấy mấy người đằng sau thì hành lễ yêu kiều “Mời các vị.”

Thẩm Đình Xa quay mặt nhìn Khúc Thiên, Khúc Thiên đương nhiên là đi cùng với hắn, sau đó là tới mấy vị quan thần, mấy mỹ nhân cầm đèn lồng dẫn đường phía trước, bức tường sau lưng khép lại, ánh sáng lại rực rỡ như trước, Thẩm Đình Xa cúi đầu nhìn thấy thì sợ hãi “Bậc thang này... là phỉ thúy!”

Khúc Thiên hơi đỡ hắn, giọng nói vô cùng thấp “Hai mươi năm trước, thần cùng tiên hoàng có từng đi qua nhà của nam tài thần Ngụy Nam Sơn để mượn lương thảo, thấy cách bày biện tráng lệ này thì khen ngợi hai câu, hắn lại nhắc với thần về chỗ này. Mấy câu “Phỉ thúy vi giai ngọc vi đài, thủy tinh tác màn kim thiết án”*. Lúc đó thần chỉ cho là hắn nói khoác, về sau theo tiên hoàng tới đây mới biết thật sự có chuyện này.”

*Bạc thềm làm bằng phỉ thúy, ghé làm bằng ngọc, màn cửa làm bằng thủy tinh, bàn dài làm bằng vàng.

Trên bậc thềm có gắn minh châu, phát sáng rạng rỡ trong bóng tối. Hai bên vách cũng có đèn tường bằng vàng, không khí ngọt ngào nhưng không hề thấy lỗ thông hơi. Thẩm Đình Xa bước xuống cùng mọi người, phía trước nghe tiếng nước chảy xa xa.

Mấy mỹ nhân dẫn đường dẫn đoàn người tới chỗ nước chảy, cúi đầu rồi lại quay về đường cũ.

Ánh sáng mờ mờ, nhưng lại trắng sáng như ánh trăng. Trong lòng Thẩm Đình Xa dao động, lúc đưa mắt nhìn thì thấy bảo thạch màu xanh trong như trời đêm, muôn vàn trắng sao, lại có một vầng trăng tròn nhô lên cao cao, ánh sáng tỏa khắp mọi nơi.

Có người lẩm bẩm nói “Mới vừa rồi ở bên ngoài sao không thấy trăng?”

“Đây không phải ánh trăng.” Có người trả lời, mọi người đưa mắt nhìn thì thấy Ân đại đương gia không biết đã vào từ lúc nào “Đây là dùng đá hoa cương màu lam lót trần, nhìn từ xa thì tưởng là tối đêm. Phía dưới lớp đá hoa cương có một tầng nước, trong đó nuôi cá Chúc Ngư, cá An Khang, và cá Quang đầu, có thể phát ra ánh sáng cho nên nhìn từ xa giống như sao trong đêm đen. Trăng tròn là một viên ngọc Dương Chi tròn đẹp, có phủ tơ vàng nên lại càng sáng, giống như ánh trăng.”

Mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn, thấy quang cảnh đập vào mắt thì than thở trong lòng phỉ này thiết kế thật kỳ diệu.

Ân Trục Ly nắm tay Thẩm Đình Giao, cười nói “Hôm nay Quảng Lăng Chỉ Túc có thể nghênh đón khách quý, thật là vẻ vang cho kẻ hèn này, mấy vị đại nhân, mời!”

Thẩm Đình Xa hơi ngừng chân ở dòng nước, chỉ thấy nơi này dùng địa hình để tạo thành một dòng suối đổ, trong hồ lại vớt lá vàng nên lá đổ theo dòng nước, đó là một cảnh đẹp không thể nói bằng lời.

Tất cả mọi người ở đây đều là người đại phú đại quý, bước tới nơi này cũng không dám tỏ vẻ gì mà chỉ ngáy ra, thấy một tòa lầu mạ vàng phía trước, trước lầu có hai cây san hô cao bằng đầu người, nhánh cây trùng điệp, ánh sáng nhẹ nhàng đổ thẫm như máu. Phía sau cây có hai hàng mỹ nhân đứng trước hành lang, thân thiết mời chào.

Thẩm Đình Xa nghe tiếng bước chân giẫm trên hành lang thì chỉ thấy âm thanh này kỳ ảo, vang vọng lại giống như gió thổi qua cửa thổi vào bức rèm che. Hắn cúi đầu nhìn đã thấy sóng nước mênh mông, dưới

đáy có trần châu rực rỡ, ánh sáng dịu dịu chiếu lên, in lên những bóng người mờ mờ. Đặt chân ở nơi này làm người ta hoảng hốt như bước vào cõi tiên.

Thẩm Đình Xa dẫn quân thần bước theo mấy mỹ nhân, khoe mắt liếc qua thì thấy Ân Trục Ly ôm Thẩm Đình Giao cười đùa, đôi môi đỏ mọng dường như dán lên tai hắn, dáng vẻ vô cùng thân thiết. Thẩm Đình Giao còn đang giận chuyện nàng trộn tiêu Ấn Độ vào đồ ăn nên ngoảnh mặt không thèm để ý. Nàng khẽ cắn cắn lên vành tai hắn, hắn vội vàng ba chân bốn cẳng chạy tới bên cạnh Khúc Lưu Thương.

Đi trên hành lang thì thấy trăm hoa phủ đầy, màn che làm bằng châu ngọc. Đến khi bước vào phòng thì Thẩm Đình Xa lại càng kinh ngạc, phòng này lớn như một cung điện nhưng chỉ có một cái bàn trà, ngoài ra không còn gì, so với vẻ phú quý bên ngoài thì có vài phần tao nhã. Lúc này đã có một người ngồi đó, thấy mọi người bước vào thì cũng đứng lên hành lễ.

Ân Trục Ly bước vào giới thiệu “Na Lỗ tiên sinh, vị này chính là Thẩm... Thẩm Nhị gia, vị này là Khúc tiên sinh, vị này là Thẩm Cửu gia...”

Nàng giới thiệu mọi người rồi cất cao giọng “Tục ngữ có câu hẹn ngày không bằng ngẫu nhiên, hôm nay mấy vị đại gia hội họp nơi đây cũng coi như là có duyên phận, xin đừng để ý đến lễ nghi mà ăn uống vui vẻ.”

Mọi người ngồi vào theo thứ tự tôn ti, Khúc Thiên nâng mắt, cũng muốn xem hôm nay nàng có thủ đoạn gì.

Mấy mỹ nữ áo hồng bắt đầu dâng trà, lại không có điểm tâm hay trái cây, món ăn nơi này không phải gọi, chủ nhân sẽ xem khách đến có thân phận gì mà chế biến nên thực khách phải chờ.

Uống trà một lúc, Lễ bộ thị lang Hạ Thủ đã mở miệng “Ân đại đương gia, đợi chờ nhàm chán như vậy, ngài tính cứ để chúng ta ngồi vậy sao? Đây cũng không phải là đạo đãi khách.”

Ân Trục Ly ngẩng đầu nhìn quanh, đều thấy mấy ánh mắt kia đều nhìn mình, có vẻ bức bối vì phải chờ đợi. Mọi người im lặng, nàng mỉm cười mở miệng, giọng nói trầm trầm dễ nghe “Mấy vị đều là khách quý ngày thường không dễ mời, Trục Ly sao dám thất lễ?”

Nàng đưa tay vỗ vỗ, thị nữ bước lên kéo màn che màu tím, lại lộ ra một thứ.

13. Chương 13

Chương trước có nói Ân Trục Ly ngồi giữa điện vỗ tay, có thị nữ bước lên kéo lên khăn gấm che phía trước, mọi người ngẩng đầu nhìn thì thấy một bộ chuông nhạc bằng đồng xinh đẹp!

Khúc Thiên ngưng mắt nhìn, thấy chuông nhạc treo trên, ở bên phải có tay cầm, bên trái, phía sau chính là mặt chuông, nhìn sơ qua thì bộ chuông nhạc này có hơn sáu mươi cái. Mà những thứ này hình như cũng đã có chút tuổi đời, phía trên có khắc chữ vàng để đánh dấu âm điệu, vô cùng tinh xảo.

Trong điện nhất thời yên lặng, trang nghiêm nhìn bộ nhạc khí bằng đồng cổ xưa kia.

Hai tay Ân Trục Ly cầm chuông chùy, chấp tay nhìn bốn phía, giọng nói có chút bắt đặc dĩ “Hôm nay vốn định bêu xấu với Na Lỗ tiên sinh, không ngờ lại gặp được mấy vị đây, Ân mỗ chỉ sợ chút tài mọn xin chư vị bao dung.”

Mấy đại thần ngồi xung quanh lại khen tặng phụ họa, Ân Trục Ly cũng không nhiều lời nữa, nhắc tay gõ. Tiếng đồng trầm trầm ngân vang, tiếng người dần dần im ắng. Mọi người nghiêng tai lắng nghe, lúc đầu chưa phát giác ra thì chỉ nghe thấy âm thanh này nhu hòa ấm áp, nghe thêm một chút thì thấy trầm vang, dư âm vang vọng, giống như gieo vào đầu óc một nỗi niềm nhớ quê hương.

Về sau âm thanh lại dần dần dập, giống như vó ngựa giẫm mưa, giẫm trên đất lầy lội, thanh âm lười lười cà trên đất. Mọi người đều ngưng thở, tiếng chuông cứ vang nhỏ to không đều, giống như người đánh đã quên mất khách ngồi trong điện.

Tiếng nhạc dần hùng hồn, giống như vùng biên giới đầy cát vàng, giống như chiến sĩ đang hô hào tập trận. Không ai biết mấy thị nữ dâng rượu lúc nào, đặt mấy bình rượu bằng đồng lên bàn, mọi người nghiêng bình, nghiêng tới gần môi cũng không nói được rượu có vị gì.

Trong điện có người gõ đũa hát “Khởi khiết vô y? Dữ tử đồng bào. Vương hưng vu sư, tu ngã qua mâu. Dũ tử đồng cừu!”

* Bài Tần Phong số 8 trong Kinh thi!!! Đội ơn sis Loyal đã giúp đỡ chữ trình ta sao biết được mấy cái ni!
vã mờ hôi

[1]Phải chăng bạn thiếu áo dùn,

Áo tôi xin sẻ san cùng với anh.

Nay vua tuyển tướng hưng binh,

Qua mâu tôi đã sấm sanh sẵn rồi.

Cùng nhau ta sẽ sánh đôi,

Cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường.

Chuông chùy trong tay gõ càng ngày càng nhanh, người gõ chuông mặc bộ Hán phục màu trắng, váy dài áo dài, động tác lưu loát đẹp như nước chảy mây bay. Tay áo bay bay, sợi tóc phiêu lãng, lúc nhìn giống như Đôn Hoàng phi tiên. Nàng không tuyệt sắc nhưng lại có một thần thái siêu nhiên kỳ lạ.

“Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích. Dữ tử giai tác!” Mấy mỹ nhân mặc Hán phục châm rượu, mọi người nghiêng bình hát vang.

[2]Phải chăng bạn thiếu áo dùn,

Áo trong xin sẻ san cùng với anh.

Nay vua tuyển tướng hưng binh,

Này qua này kích sấm sanh sẵn rồi.

Cùng nhau ta sẽ sánh đôi,

Cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường.

Tiếng nhạc dâng trào như sóng Hoàng Hà, lại như trăm vạn con sư tử hùng mãnh.

Trong điện có mấy nam nhân đã từng chinh chiến nơi sa trường, rượu mạnh vào miệng, mắt đã ửng hồng. Hành trình vạn dặm, là da ngựa bọc thây hay áo gấm vinh quy? Đồng chí cùng một chiến trường, còn ai cùng uống rượu? Còn ai bỏ xác ở tha hương?

Những đêm lạnh giá, cô đơn trong màn trướng ? Ai canh giữ bốn phía? Ai đánh địch cùng ta?

“Khởi viết vô y? Dữ tử đồng thường. Vương vu hưng sư, tu ngã giáp binh. Dũ tử giai hành!” Mọi người trong điện đều gõ đũa mà hát, tiếng hát vang lên, có cất giấu chút bi tráng thê lương không thể nói thành lời.

[3]Phải chăng bạn thiếu áo dùn,

Quần tôi xin sẻ san cùng với anh.

Nay vua tuyển tướng hưng binh,

Này binh này giáp sấm sanh sẵn rồi.

Cùng nhau ta sẽ sánh đôi,

Cùng nhau ta sẽ vui tươi lên đường.

Một bài hát tới cuối thì dần dần nhỏ lại, dịu dàng uyển chuyển, giống như mưa bụi Giang Nam lại giống như mẫu đơn ở Lạc Dương. Có vũ cơ mang váy mỏng từ từ bước vào, bắt đầu cất tiếng hát “Khởi viết vô y? Dữ tử đồng thường. Vương vu hưng sư, tu ngã giáp binh. Dữ tử giai hành[3]!”

Một người hát, mấy vũ cơ khác hòa cùng, làn điệu bỗng dừng chuyển thành tương tư xót xa, trong lúc ngắn ngủi như có thể thấy được ánh mặt trời lúc hoàng hôn, cô gái đứng ở đài cao nhìn ra xa, nỗi nhớ mênh mang theo khói nước.

Người gõ chuông như một nhạc sĩ ưu tú nhất, nàng pha trộn sự bi tráng và bi thương, hận thù và nhớ nhung. Váy dài tung bay, bàn tay trắng nõn như đang nâng những giọt sương mai, những chuông đồng trong tay nàng như có sinh mệnh, xuyên qua cát bụi mấy ngàn năm mà kể những chuyện vui buồn.

“Khởi viết vô y? Dữ tử dẫn tuyến. Vương vu hưng sư, hữu ngã phu lang. Dữ tử thành thuyết[4]!”

[4] này không có trong bài Vô Y, chắc là tác giả thêm vào, thôi ta cũng ra chút sức hèn viết lại dựa trên các bản trên

Phải chăng bạn thiếu áo dùn?

Đường kim mũi chỉ san sẽ cùng anh.

Nay vua lại khởi binh

Bảo hộ phu lang của thiếp

Cùng chàng ước nguyện!

Âm cuối thấp dần, rượu và thức ăn bắt đầu được dâng lên, sau khúc “Vô Y” là vũ cơ nhảy múa hiến rượu, dung mạo của vũ cơ vô song, lại càng không cần nói tới kỹ thuật nhảy múa. Ân đại đương gia lui xuống ngồi bên người Thẩm Đình Giao, lắc lắc cổ tay. Gõ chuông vô cùng mất sức, lại gõ một khúc dài như vậy nên nàng hơi mệt.

Vừa mới ngồi xuống nàng đã thuận tay cầm bình rượu Thẩm Đình Giao uống còn một nửa mà nhấp môi.

Vũ cơ thông minh, thấy thế thì xoay tròn mấy cái tới trước bàn của Thẩm tiểu vương gia, cong lưng về phía sau, bàn tay nõn nà cầm bình, dải lụa dài khoác trên tay bay bay, vô cùng mỹ lệ. Nàng liên tiếp xoay vòng eo nhỏ không tới nắm bàn tay, đem rượu rót vào bình.

Ân Trục Ly mỉm cười, đứng dậy cầm lấy bình rượu rồi ngửa đầu uống cạn.

Thẩm Đình Giao vốn đang nói chuyện với Khúc Lưu Thương, cũng không để ý nàng đã uống qua bình rượu kia, định cầm lên uống, bên cạnh có mỹ nhân rót rượu gấp thức ăn mà không cần nhắc nhở.

Người hầu dọn bộ chuông xuống, sàn nhà ngọc thạch trong điện tách ra, hai bên có bậc thềm thủy tinh dẫn xuống, phía dưới là một cái ao nước bốc hơi mờ mờ. Dưới nước, cấm thạch làm đáy và khảm thêm Dạ minh châu, trong điện được chiếu sáng như ban ngày.

Quần thần giật mình, thấy vũ cơ áo đỏ thắm đang múa trên lá sen bên cạnh ao nhảy vào nước, mọi người đều chưa từng được thấy cảnh tượng như vậy nên đều đứng lên, chỉ thấy nước trong ao cao tới cổ, hai người vũ cơ cũng không vội, dáng múa chậm chậm. Mọi người thấy tay áo đỏ trong nước tản ra như hoa thủy tiên, nhưng bông mẫu đơn nở rộ, tóc đen như mực trải dài lay động thước tha theo quần áo, càng thêm phong tình vô hạn.

Nước ao giống như bị pha màu, trong nước chỉ thấy bóng đáng đỏ thắm bay qua bay lại, môi đỏ mở ra, dù biết là dễ dễ thở nhưng cũng làm cho quần thần sôi sục huyết mạch.

Hồng Diệp không biết đứng bên từ bao giờ, Ân Trục Ly nhìn nàng thâm ra ý, dẫn Thẩm tiểu vương gia rời khỏi đó.

Thẩm tiểu vương gia còn đang vùng vẫy “Bỏ tay ra.”

“Suyt...” Ân đại đương gia đưa ngón tay bảo chó có lên tiếng “Dẫn ngài tới chỗ này.”

Thẩm tiểu vương gia lúc này mới có chút hứng thú, nhìn nàng nửa tin nửa ngờ “Đi đâu?”

Ân Trục Ly chỉ kéo hấn ra ngoài, trong điện đã có Hồng Diệp sắp xếp nên tạm thời không cần lo lắng.

Thẩm Đình Giao bị nàng lôi kéo chạy một lát, thấy trên mặt đất đều lót gạch vàng thì hít vào một hơi rồi nói “Ân gia các người nhiều tiền quá nên hồng đầu óc mất rồi!”

Ân đại đương gia chỉ cười “Cái này gọi là tài đại khí mạnh[5]. Bất kể là giàu có cỡ nào, chỉ cần đưa hấn vào Quảng Lăng Chỉ Túc thì hấn sẽ không thể hoài nghi tài lực của Ân gia thành Phú Quý. Tiền bạc dù nhiều, đặt trong mấy ngân hiệu thì cũng chỉ là vật chết, phô trương ra mới có thể kiếm thêm về. Ngài không làm ăn nên những đạo lý này ngài không hiểu đâu.”

[5] nhiều tiền nên làm gì cũng mạnh.

Thẩm Đình Giao đi dạo quanh hành lang san hô với nàng một vòng, đập vào mắt là một hồ nước sâu, bây giờ hấn cũng có chút e sợ mấy hồi nước nên quay đầu hỏi theo bản năng “Đây là cái gì?”

Ân Trục Ly đưa hấn đi về phía trước, giọng nói không nhanh không chậm, vô cùng nghiêm túc “Mới vừa rồi thấy ngài vui vẻ như vậy nên bản Đại đương gia đưa ngài đến đây để bày tỏ chút oai phong chủ nhà, để cho Cửu gia tận hưởng.”

Thẩm Đình Giao thấy giọng nói của nàng áy náy như vậy thì vừa tức vừa đỏ mặt, xoay lưng đi không nói một lời. Đi được hai bước cũng không thấy Ân Trục Ly ngăn cản hấn, hấn bèn dừng lại mà quay đầu nhìn.

Trong màn nước thăm thẳm xanh màu ngọc bích, Ân Trục Ly chậm rãi cởi áo khoác, chỉ còn váy dài màu trắng trên gấu có thêu hàn mai. Dáng người nàng vốn cao, bây giờ ăn mặc mong manh càng lộ những đường cong lả lướt.

Thẩm Đình Giao không tự chủ được mà nhìn nàng chăm chăm, nàng chỉ mỉm cười, nghiêng người nhảy vào trong ao.

Thẩm tiểu vương gia có chút do dự - nên cứu nàng hay chờ xem nàng làm trò quỷ gì?

Hấn rất nhanh nhận ra, dù là lựa chọn gì thì cũng phải đi đến bên cạnh ao rồi mới nói tiếp được.

Hấn đi đến bên cạnh ao thì dừng lại, không còn suy nghĩ được gì nữa. Ở giữa ao, Ân Trục Ly đang nhảy múa, động tác còn linh hoạt mới mấy vũ cơ vừa này. Nàng xoay tròn ở dưới đáy, tay áo tung bay như hoa sen tầng tầng nở rộ. Trên da có nước, trơn bóng như nhung, khoe môi mang theo ý cười, ánh mắt dịu dàng, dưới ánh sáng của dạ minh châu dưới đáy ao thì kiều diễm vô cùng.

Thẩm tiểu vương gia thất thần thì nàng đã bơi tới bên cạnh ao, chậm rãi duỗi tay về phía hấn. Thẩm Đình Giao mơ hồ đưa tay ra, nàng cười sảng khoái rồi thình lình kéo hấn vào trong nước.

Thẩm Đình Giao bị nàng kéo xuống, hấn cũng biết bơi, nước trong áo ẩm áp, hấn ra sức giãy giụa. Ân Đại đương gia chỉ cầm tay hấn kéo xuống, hấn há miệng uống nước liên tục, liều mạng đánh đắm, nhất thời Ân Trục Ly buông hấn ra. Ân đại đương gia cười, đưa hấn lên mặt ao, hấn mở miệng hít thở liên tục, nàng lại ôm thắt lưng của hấn rồi kéo hấn xuống nước lần nữa.

Lặp lại mấy lần như vậy, Thẩm tiểu vương gia lại ôm chặt lấy nàng, cuối cùng nhỏ giọng nói “Trục Ly, bỏ ra...”

Lời nói hoảng loạn mang ý cầu xin. Ân Trục Ly vẫn ôm eo của hấn, cuối đầu nhìn, thấy hấn thở dồn dập, sắc mặt trắng bệch, lúc này mới thấy mình đùa hơi quá. Nàng để hấn dựa vào núi đá nghỉ ngơi rồi cúi đầu hôn vào trán hấn, lại đưa tay vỗ vỗ ngực hấn “Thật có lỗi... khó chịu lắm sao?”

Thẩm Đình Giao không dám lộn xộn, tư thế này thật quá sức áy náy, hấn nghiêng đầu không nhìn nàng nữa.

Ân Trục Ly sợ hấn bị thương nên thử sờ sờ toàn thân, sờ tới chỗ nào đó thì lại thấy hấn run run. Ý cười trong mắt nàng càng đậm, đưa tay vuốt ve, động tác lại càng thêm không chút quy củ nào.

Thẩm Đình Giao đỏ mặt, cũng không dám trêu tức nàng, khó nhịn rên một tiếng “Trục Ly, dừng...”

Giọng nói nhu nhược, Ân Trục Ly cúi xuống hôn vào môi hấn. Hấn đưa tay đẩy nàng, nhưng mấy lần bị nàng trần nước thì đã không còn sức, lúc này có đẩy cũng chẳng có chút lực nào. Ân Trục Ly để hấn dựa

vào núi đá, eo khê động mà ma sát thân thể hần, Thẩm Đình Giao hừ nhẹ một tiếng, nơi nào đó trên người đã cứng vô cùng.

Nàng nắm lấy tay hần, Thẩm Đình Giao nhắm chặt hai mắt, dung nhan xinh đẹp vô song trở nên khổ sở “Không... ta uống không ít rượu... nàng đừng như vậy...”

Ân Trục LY nhẹ giọng thở dài, lúc sau mới nhìn hần nói “Chắc là ngài vẫn chưa....?”

Thẩm Đình Giao không hiểu sao đề tài lại chuyển tới chuyện này, hần đỏ mặt quay đi, không đáp. Ân Trục Ly ôm hần bơi tới cạnh ao “Thay quần áo trước đi, để lâu lại cảm lạnh.”

Thẩm Đình Giao thấy như được đại xá, vội vàng nhảy lên bờ mà chạy mất. Ân đại đương gia ghé vào bên cạnh ao, ngăm nửa người trong nước “Vương thượng muốn thấy gì thế?”

Một người bước ra từ sau núi đá, quả nhiên là Thẩm Đình Xa. Hần đứng cạnh ao một lúc lâu, nhìn thấy Ân Trục Ly trong nước thì trong mắt hiện lên tia gì đó, lại đưa tay về phía nàng “Lên đây.”

Ân Trục Ly đương nhiên không cần hần giúp, xoay người một cái đã đi lên “Sao, Hồng Diệp này lại dám để Vương thượng nhàm chán phải đi dạo xung quanh sao?”

Thẩm Đình Xa lẳng lặng nhìn nàng, sau một lúc đột nhiên ôm lấy nàng, tay sờ loạn trên người nàng, giọng nói khàn khàn “Trục Ly, nàng thật sự muốn sao? Chúng ta làm thử đi, thân thể Đình Giao kia nhu nhược, sao có thể làm nàng thỏa mãn được?”

“ ... ”

14. Chương 14

Chương trước có nói Ân đại đương gia chọc ghẹo Thẩm tiểu vương gia, vừa mới xoay lưng nàng lại bị Thẩm nhị gia trêu ghẹo. Đôi tay kia sờ loạn trên người nàng, Ân đại đương gia lườm hần một lúc, nàng đương nhiên biết hần đang mượn rượu làm cần, sau một lúc mới cười vang nói “Thì ra Vương thượng cũng có hứng thú này.”

Nàng vốn đang đứng cạnh ao, lúc này kéo vai hần ngã xuống, Thẩm Đình Xa đang say rượu nên không phản ứng kịp, ngã vào trong hồ với nàng.

Thẩm Đình Xa biết thưởng thức tình thú hơn Thẩm tiểu vương gia nên lập tức đưa tay kéo áo nàng. Trong hồ có mấy khóm sen, nàng linh hoạt trốn vào đó, tư thế mềm mại tuyệt đẹp. Hai người ở trong ao quây một trận, cuối cùng Thẩm Đình Xa khó thở, Ân Trục Ly dù sao cũng hay đùa giỡn với mấy vũ cơ ở dưới ao, cũng hay tập múa dưới nước, so về việc nhịn thở thì dù Thẩm Đình Xa bơi giỏi cũng không bằng nàng.

Thấy hần ngoi lên, Ân đại đương gia đương nhiên biết lý do nên cũng ngoi lên, kéo hần xuống cùng hần nhảy một điệu vũ cung đình, Thẩm Đình Xa lại rất quen thuộc với điệu múa này nhưng giờ đâu phải là lúc khiêu vũ.

Hần nắm lấy tay Ân Trục Ly, ý bảo nàng đi lên, Ân Trục Ly vẫn cười rồi ngắt một bông hoa sen tịnh đế, ngậm cuống hoa vào miệng, làm ra vẻ quyến rũ, tay phải nắm chặt tay hần không rời.

Thấy sắc mặt của hần càng lúc càng khó coi, trong lòng nàng lại vui vẻ, một lúc sau hần vùng vẫy vô cùng kịch liệt, nàng vẫn nhảy múa như thường, thả tay để hần ngoi lên mặt nước, nhưng hần chỉ vừa mới hớp một hơi nàng đã nắm mắt cá mà kéo hần xuống.

Nàng là có lòng muốn đưa hần vào chỗ chết chứ không giống như lúc này đùa giỡn với Thẩm Đình Giao. Điệu múa vẫn say lòng người, nhưng Vương thượng không còn chút hứng thú nào để thưởng thức. Về mặt hần khổ sở, nhìn Ân Trục Ly mà lắc đầu liên tục, Ân đại đương gia là hạng người nào, đương nhiên là không hiểu ý hần.

Nàng càng múa lại càng mỹ lệ, sắc mặt của Thẩm Đình Xa đã xanh ngắt, môi tím lại. Ân đại đương gia lúc này mới giật mình, kinh ngạc mà đưa hẳn lên bờ ao.

Thẩm Đình Xa ra sức hít thở liên tục, vội vàng bò lên trên bờ. Ân đại đương gia vô cùng hoảng sợ “Vương thượng, ngài đừng trêu chọc thảo dân mà Vương thượng...”

Thẩm Đình Xa ho khan không ngừng, một lúc lâu mới đẩy nàng ra, giọng khàn khàn “Hôm nay thân thể trăm không khỏe, ngày khác lại xem nàng nhảy múa.”

Nói xong cũng không chờ Ân Trục Ly trả lời mà lão đảo chạy đi.

Ân đại đương gia nhìn bóng dáng của hắn, trong lòng mất mát “Vương thượng, thảo dân mới múa một đoạn ngắn thôi...”

Thẩm Đình Xa nghe thấy thì hàm hồ trả lời một tiếng, vội vã chạy trốn.

Ân đại đương gia vẫn ở trong ao, sau một lúc mới tiếc nuối “Vương thượng, thảo dân ngu dốt, quên nói với ngài là những cây ngọc này rỗng ruột, vũ cơ dùng thử dưới nước... Thảo dân thật đáng chết ngàn lần...”

Nàng bơi qua bơi lại trong hồ sen, lấy tay nâng mấy hạt vàng, lá vàng trong nước rồi hất tung lên một cách sung sướng. Người chiêm tiện nghi của Lão tử à, móng heo của người dám sờ loạn người Lão tử à, người dám dùng Lão tử để thỏa mãn à, Lão tử dim chết người.... Ha ha ha..

Ngày hôm sau, Na Lỗ lấy một đồng tơ lụa, lá trà, đồ sứ, tranh thêu rồi trở về Ba Tư, những hàng hóa khác cũng đã định ngày, nửa năm sau thành Phú Quý sẽ mượn thuyền trực tiếp chở tới Ba Tư. Ân Trục Ly khéo léo chuẩn bị kế vật rồi tự mình đưa tiễn, vô cùng chu đáo.

Khi trở về thì đi ngang qua đình viện trong rừng Khê Thủy, Đàn Việt đang học thổi sáo với Đường Ân, kỹ thuật trúc trắc. Ân đại đương gia yên lặng đứng nghe một chút thì lấy cây sáo ngắn trên eo mình ra, vẻ mặt nghiêm trọng “Mặc dù ta mang theo sáo nhưng không thổi sáo, người biết vì sao không?”

Đàn Việt thấy nàng hỏi một cách nghiêm trọng, vội vàng đứng lên “Vì sao?”

Đường Ân liếc mắt nhìn nàng một cái rồi lại tiếp tục ngồi trước bàn mà uống trà. Tư thế uống trà của hắn rất đẹp, chỉ dùng hai ngón tay nâng chén trà, đầu ngón tay hơi cong. Ân Trục Ly cẩn thận nhìn hắn rồi lại kề sát vào Đàn Việt, nói nhỏ vào tai hắn “Bởi vì thổi sáo làm cho Bản đại đương gia nghĩ tới chuyện thổi tiêu.”

Về mặt Đàn Việt hoang mang “Vậy tại sao Đại đương gia không thổi tiêu?”

Đường Ân phun hết trà trong miệng, trầm giọng gầm lên “Ân Trục Ly!”

Ân đại đương gia bị hắn quát thì quay đầu chạy về phòng. Đàn Việt vẫn mờ mịt rồi lại hỏi Hách Đại tổng quản “Tại sao Đại đương gia không thổi tiêu?”

Hách đại tổng quản đứng khoanh tay, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc “Vấn đề này chắc người phải đi hỏi Hồng Diệp, nàng ta có vẻ rất chuyên nghiệp.”

Ngày đó không sao, vì gần tới sinh thần của Ân thị nên Hách đại quản gia mấy ngày nay đều bận rộn chuẩn bị tiệc, Ân đại đương gia bị ép phải làm mọi việc, chỉ có thể “Việc mình mình phải làm. Nàng xem lại sổ sách khá lâu, lại vì hoạch toán của tất cả các cửa hàng nàng đều phải xem nên đảo mắt một cái, trời đã tối. Ân Trục Ly tới thỉnh an Ân thị, nàng và Ân thị bên ngoài là mẹ con cho nên mấy năm nay nàng vô cùng cung kính với bà.

Ân thị vẫn lạnh lùng nghiêm túc, trừ lúc nhắc tới chuyện của Ân Bích Ngô thì cũng không nói gì. Nàng đưa tấm áo choàng lần trước Khúc đại tướng quân để lại cho Ân thị, bà lấy treo tại Phật đường, ngày ngày gõ mõ niệm Phật, xin Phật trừng trị tiểu nhân.

Rời khỏi Thính Đào Các, nàng đi tìm Đường Ân, không ngờ gặp Đàn Việt ở đó, càng không ngờ là hắn lạ thật sự chạy đi hỏi Hồng Diệp...

Sau đó hắn sống chết không chịu học thổi sáo nữa.

Vì thế nên Ân đại đương gia bị phạt chui vào chuồng ngựa bên cạnh rừng Khê Thủy trong vòng một canh giờ.

Ngày hai mươi chín tháng hai, con trai thứ của Khúc Thiên là Khúc Hoài Thương vận chuyển một lượng lớn quan ngân tới cứu trợ nơi gặp thiên tai, hai mươi vạn quan ngân lại không cánh mà bay. Mặc dù Thẩm Đình Xa tức giận nhưng nể mặt mũi của Khúc Thiên nên cũng chưa trách tội Khúc Hoài Thương, chỉ hạ lệnh cho quân đội Huyện Vạn Niên mau chóng tìm mười vạn quan ngân đó về trong vòng mười ngày.

Lúc đó không có chiến sự ở biên quan, Khúc Thiên vẫn còn đang ở tại Trường An, tuy Thẩm Đình Xa chưa trách tội việc này nhưng dựa vào tính tình kiêu ngạo của hắn thì sao có thể khoanh tay đứng nhìn. Hắn tự xin đi tìm, cũng đứng trước triều mà hạ quân lệnh, trong vòng năm ngày phải tìm ngân lượng bị mất về. Thẩm Đình Xa biết tính hắn nên cũng thuận theo.

Lúc Khúc Thiên chuẩn bị ra khỏi thành thì gặp Ân Trục Ly. Ngày đó mưa phùn, nàng mặc áo màu đỏ chu sa, eo thắt dây, cây sáo ngắn vẫn mang theo bên người. Tay phải dẫn ngựa, tay trái cầm cây giấy, nàng đứng ở bên cửa thành, lại thêm mưa phùn nên càng thêm như tranh vẽ “Khúc đại tướng quân.”

Khúc Thiên dừng ngựa, chúng gia tướng đi sau cũng dừng lại, kỷ luật nghiêm minh, bộ dáng nghiêm chỉnh đã qua huấn luyện.

“Ân đại đương gia có chuyện gì sao?” Hắn không hề xuống ngựa, cao giọng hỏi. Ân Trục Ly mỉm cười “Đương nhiên là có việc, sao Khúc tướng quân không xuống ngựa mà nói chuyện?”

Khúc Thiên cau mày, lúc sau mới xoay người xuống ngựa, đi tới trước mặt nàng “Nói.”

Ân Trục Ly cũng không để ý “Nghe nói Khúc nhị công tử làm mất hai mươi vạn lượng quan ngân, tướng quân cũng đã định ngày phải tìm được về, nhưng không biết Tướng quân có nắm chắc không.”

Ánh mắt Khúc Thiên lạnh lẽo, nhìn nàng một lát rồi nói “Sao, không chắc thì sao?”

Ân Trục Ly mỉm cười nhìn hắn “Nếu chắc, đương nhiên phải chúc Khúc đại tướng quân mã đáo thành công. Nếu không chắc.... Khúc đại tướng quân, hai mươi vạn lượng bạc, nói ít không ít, nói nhiều... thật ra cũng chỉ là một con số nhỏ. Nếu như quan gia có bảo lưu dấu gốc của ấn triện, dân gian có nhiều thợ bạc khéo tay, cũng không phải là việc khó.”

Ánh mắt của Khúc Thiên hơi trầm xuống, sau một lúc lâu mới nói “Ân đại đương gia lo lắng rồi, nếu việc này không thành thì Khúc mỗ xin nhận ân tình này của Ân đại đương gia. Có điều trao đổi thì cũng phải có qua có lại, hôm nay Ân đại đương gia tới đây có mục đích gì?”

Ân Trục Ly càng cười tươi, theo thói quen mà vuốt mũi của con ngựa đằng sai “Mùng tám tháng năm ta sẽ thành thân với Cửu vương gia, ngài có muốn tới dùng một ly rượu nhạt?”

Khúc Thiên nghe vậy thì ngẩn ra, tay phải nắm chặt thanh kiếm bên hông, ngẩng đầu nhìn Ân Trục Ly, im lặng một cách khó hiểu. Rất lâu sau hắn mới trầm giọng nói “Không, người gả làm Phúc Lộc Vương phi, sau này phải thận trọng từ lời nói tới việc làm mới có thể bình yên cả đời. Ta có tới hay không cũng không có gì khác biệt.”

Nói xong hắn lại lên ngựa, giục ngựa đi.

Ân Trục Ly đứng trong mưa, con ngựa bên cạnh liếm ngón tay nàng, nàng lấy một bọc giấy bên hông ra, cầm một thỏi đường đút cho nó. Nó ngậm thỏi đường vào miệng rồi thân thiết mà cọ nàng. Ân Trục Ly nhìn đoàn ngựa Khúc Gia chạy mất, lúc sau mới rờ đầu làm nũng với con ngựa “Lão Tam, hẳn thật là cần thận quá đi!”

Con ngựa này là ngựa tốt hiếm có, lúc mới có được Ân Trục Ly rất yêu thích, mình là con một của Ân thị, thứ bậc là Lão Đại, nó đương nhiên là Lão Nhị. Nhưng lúc đó Tiểu Nhị lại nói “Dẫn Lão Nhị của ta vào rồi cho ăn một chút, trông nom cho tốt...” nàng lại cảm thấy rất tệ nhị nên đổi thành Lão Tam.

Lão Tam kia cũng mặc kệ mà cọ nàng, nàng đút đường cho nó, vỗ vỗ đầu nó “Được, chúng ta về thôi.”

Câu này nó hiểu nên cúi người đợi nàng lên ngựa.

Khúc Thiên giục ngựa chạy trước, Khúc Lưu Thương chạy tới gần bụng dù cho hấn “Phụ thân, Ân Trục Ly tìm người làm gì vậy?”

Khúc Thiên lạnh nhạt không lên tiếng, Khúc Lưu Thương không dám làm phiền hấn nên cũng không nói tiếp. Vậy mà người hầu thân cận bên người Khúc Thiên lại nói thầm một câu “Đây là con gái Ân gia? So với Ân đại đương gia năm đó, thật là...”

Chữ “giống” còn chưa nói đã bị Khúc Thiên trừng mắt nhìn, giọng nói lạnh lùng bằng giá “Về sau ở Khúc Gia, không được nhắc tới người này. Một chữ cũng không được nhắc tới!”

Khúc Lưu Thương thấy hấn giận dữ cũng cảm thấy khó hiểu, mấy gia tướng phía sau đồng thanh đáp “Vâng.”

15. Chương 15

Nhà Ân gia.

Ân đại đương gia đang tập viết theo mẫu chữ trong thư phòng, nha đầu Thanh Uyển đẩy cửa bước vào “Đại đương gia, Cửu vương gia...”

Nàng còn chưa nói hết thì Thảm Đình Giao đã xông vào, hấn mặc áo dài màu xanh bích càng làm nổi lên làn da trắng như tuyết. Trường An lúc này vẫn còn cái lạnh se se của mùa xuân, hấn chạy từ bên ngoài vào thì hai má đã đỏ ửng, giống như ngọc đẹp nổi vân lên “Trục Ly, ngày mai chúng ta tới vườn đào ngắm hoa đào nhé, nàng thấy sao?”

Ân đại đương gia vẫn đứng viết “Sử Tiền Bi”, nghe vậy cũng không thèm ngẩng đầu mà từ chối “Không đi, sắp tới ngày sinh nhật mẹ ta rồi, một mình Hách Kiềm lo chuyện không xuể.”

Thảm Đình Giao dựa vào cái bàn gỗ lè, có chút thất vọng “Nhưng nghe nói năm nay hoa đào nở đẹp lắm.”

Ân TRục Ly vẫn không có động tĩnh gì “Cửu gia tự mình đi cũng được vậy, chẳng lẽ ngài không biết đường?”

Thảm Đình Giao có ý tốt lại bị chặn họng như vậy bèn cười lạnh một tiếng, mặc kệ Thanh Uyển đang pha trà mà phát tay bỏ đi. Thanh UYỂN lo lắng hỏi “Đại đương gia, hình như Cửu vương gia giận đó.”

Ân Trục Ly kéo cái chặn giấy bằng bạch ngọc xuống một chút, lạnh nhạt nói “Giận thì kệ hấn.”

Thanh Uyển đang châm trà thì lại có một người đến, là Đường Ân. Ân Trục Ly đang tính để bút xuống thì hấn khoác tay “Tiếp tục đi.”

Ân đại đương gia đành chấm chấm mực, Đường Ân đứng sau lưng nàng, đột ngột nắm lấy bàn tay cầm bút của nàng, giọng nói thật thấp, giống như gió lùa bên tai “Lối chữ lệ này xem trọng nhất là nét đầu và nét cuối, biến đổi bất ngờ, chữ của ngươi thì thừa phóng khoáng nhưng lại không đủ ý nhị.”

Bàn tay hấn to lại ấm, lực cầm bút cũng mạnh hơn Ân Trục Ly nên nét viết đương nhiên có vẻ cương nghị vững vàng hơn. Tâm của Ân Trục Ly lại không để trên mấy chữ này, nàng lẳng lặng nhìn hấn nắm tay nàng viết, lúc sau mới thấp giọng nói “Sư phụ là nam tử đương nhiên xem trọng sự ý nhị. Trục Ly là nữ tử, thích sự phóng khoáng.”

“Ba hoa!” Đường Ân nhẹ nhàng trách cứ, viết xong mấy chữ mới buông tay nàng, nhẹ nhàng nói “Nghe nói năm nay hoa đào nở rất đẹp, vườn đào rất náo nhiệt. Ngày mai ngươi có việc gì không, nếu không thì đi cùng với vi sư tới vườn đào một chút, được không?”

Ân Trục Ly đặt bút xuống, Thanh Uyển dùng khăn lụa trắng lau tay cho nàng, nàng mỉm cười nói “Hiếm khi sư phụ có nhã hứng như vậy, đồ nhi đương nhiên sẽ nghe theo.”

Ngày hôm sau đúng là một ngày nắng ấm. Đường Ân và Ân Trục Ly đi tới trước vườn đào, chỉ dẫn theo Đan Việt, cũng chẳng chuẩn bị gì thêm. Trước khi đi Ân Trục Ly có dặn Hách tổng quản “Ta nhớ bên huyện Vạn Niên kia có bang phái gọi là Phi Ngư Đường. Người phái người sang đó tìm bang chủ của bọn

hắn.” Nàng dựa sát vào Hách Kiếm, giọng nói thật nhỏ “Mặc kệ là dùng thủ đoạn gì, phải mua cho được toàn bộ hai mươi vạn lượng quan ngân kia.”

Hách Kiếm hơi đắn đo “Trên quan ngân có khắc dấu triện của Quốc khố Đại Huỳnh, mấy tên trộm đó trộm được cũng khó tiêu đi trong phút chốc, chúng ta lại đồng ý nhận lấy củ khoai lang nóng bỏng tay như vậy.... chắc bọn hắn sẽ đồng ý. Nhưng Đại đương gia, muốn vận chuyển hai mươi vạn lượng bạc, giấu diếm người khác thì còn được nhưng nếu muốn qua mắt Khúc đại tướng quân thì...”

Ân Trục Ly cũng đã nghĩ về vấn đề này “Theo tính của hắn chắc chắn sẽ điều tra toàn thành, chỉ cần thấy một dấu vết gì đương nhiên sẽ lần theo. Cho nên không nên chờ đi, một khi lấy được thì hãy thả xuống sông rồi kéo về.”

Hách Kiếm giật mình “Thuộc hạ làm ngay.”

Ân Trục Ly rờ cảm rồi dặn dò “Đừng phái người trong nhà đi”, nàng vỗ vỗ vai hắn, “Tìm một tên trung gian đáng tin cậy nhất.”

Hách Kiếm hiểu rõ “Nếu để chìm rồi kéo về thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều, thuộc hạ sẽ cẩn thận.”

Vườn đào là do người bảy giờ bắt chước tiên sinh Đông Tấn Ngũ Liễu trong tác phẩm “Chôn đào nguyên kí”, xây một chỗ ở dựa núi rồi trồng đào xung quanh, có chim chóc sống, có sông chảy qua, rừng trúc, cây tùng cây bách xum xuê xanh quanh năm, giống như một chốn thế ngoại đào nguyên.

Mỗi năm vào tháng ba thì hoa đào nở rộ, nơi đây lại càng đông văn nhân tới đập thanh, là chỗ để ngâm thơ,

Ân đại đương gia và Đường Ân chậm rãi bước tới, thấy hoa rơi nước đổ, đóa hoa hồng nhạt mang theo mùi thơm thoang thoảng rót trên vai. Nắng ấm, ở chỗ nước cạn có người không để ý tới cái lạnh mà đứng bắt cá, trên bờ thì lại có người pha trà nấu rượu, mùi thơm tỏa ra làm người người thêm nhỏ dãi.

Đường Ân là danh sĩ ở Trường An, Ân đại đương gia lại là nhà giàu nhất nước, trên đoạn đi cũng gặp vài người quen, đi được một lúc thì tới căn nhà bằng trúc, nhà xây trên mặt nước, tầng tầng xen vào nhau, vừa tinh xảo vừa khác lạ. Bên trong cũng đầy người.

Ân Trục Ly và Đường Ân tìm một cái bàn cạnh cửa sổ, còn chưa kịp ngồi xuống thì đã nghe một tiếng “Ân Trục Ly!”

Mọi người đều hoảng sợ, lúc quay đầu lại thì thấy Thẩm tiểu vương gia nhảy vào, toàn thân áo trắng nổi bật giữa căn nhà trúc “Ân Trục Ly! Nàng có ý gì?”

Hắn cũng không để ý tới ánh mắt của mọi người, lập tức bước đến trước bàn, kéo tay Ân đại đương gia, về mặt phần nộ.

Mọi người đều biết chuyện của đôi oan gia này nên không dám tới can ngăn mà ngồi che miệng xem áo nhiệt, Đường Ân cũng mỉm cười ngồi đó, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ân đại đương gia liếc hắn một cái, thấy hắn không bỏ tay ra thì hờ hững nói “Có chuyện gì?”

Thẩm tiểu vương gia vô cùng tức giận “Buồn cười, hôm qua bốn vương tử nàng đi thì nàng từ chối, hôm nay thì lại đi cùng.... Cùng người khác tới! Hừ, nàng như vậy là trọng sắc khinh bạn...”

Về mặt của Ân đại đương gia vẫn nghiêm túc vô cùng “Lời đó của Cửu gia sai rồi, nếu nói đúng ra thì Cửu gia mới là mỹ nhân, Ân mỗ đây là đang trọng bạn khinh sắc mới đúng...”

Mặt Thẩm Đình Giao đỏ bừng “Nàng nói gì vậy hả!”

Ân Trục Ly vẫn nhìn bàn tay hắn đang nắm tay áo mình, chậm rãi nói “Bỏ tay ra!”

Thẩm tiểu vương gia hừ lạnh “Không bỏ! Tại sao bốn vương tử nàng mà nàng không đi!”

Ân đại đương gia không biết nên khóc hay cười, thấy mọi người ngồi cười thầm thì cũng biết không thể nói đạo lý với hắn, nàng quyết định luận công phu với hắn, bèn ghé vào hắn mà nói khẽ “Thẩm Đình Giao, còn không bỏ tay ra là ta đánh ngài đấy, ngài tin không hả!”

Thẩm tiểu vương gia nghe vậy thì bỏ tay ra, vẻ mặt vừa uất ức vừa tức giận làm cho hai má hấn đỏ bừng, vô cùng xinh đẹp, còn hơn cả hoa đào. Ân đại đương gia cúi người bày mấy trà cụ ra, giọng nói nhẹ nhàng “Muốn thì ngồi xuống uống trà, không thì rút!”

Thẩm Đình Giao hừ một tiếng nhưng vẫn ngồi xuống. Chỗ này không thể so với tử lâu, mọi thứ đều phải tự làm, cũng coi như là một thú vui. Đan Việt thấy nước sôi thì bảo Ân Trục Ly đem trà cụ nhúng vào rồi lấy kim gấp ra, bày trước mặt mọi người.

Tiểu Nhị bưng lò lửa lên, lại bưng một bồn lớn lên, thức ăn thì chỉ có trái cây và rau dưa, cũng có thịt cá, nhà trúc ở trên sông nên cũng không sợ cháy, có thể tự nấu ăn nên rất thú vị.

Ân Trục Ly nấu trà, Thẩm tiểu vương gia vẫn ngồi bất động. Mọi người thấy hấn bữu môi hờn dỗi nên cũng không chọc ghẹo gì, Ân đại đương gia nén cười, một lúc sau ngắt lấy một cái cánh gà, nướng chín rồi để trước mặt hấn, ngoài cửa sổ là vườn đào mười dặm, bên trong lại có rượu thịt và giai nhân, đúng là đầy ý nhị.

Thẩm tiểu vương gia vẫn giận, cái cánh gà kia ở ngay trước mặt nhưng hấn làm như không thấy.

Ân đại đương gia lấy nước chanh chùi tay xong thì xé một miếng thịt, mặc kệ hấn vùng vẫy mà nhét vào miệng hấn. Tiếng cười đùa xung quanh bỗng ngưng bặt, Ân Trục Ly quay đầu thì thấy trong đám khách quý trong nhà có cả vương thượng Thẩm Đình Xa. Phía sau hấn còn có Khúc Lăng Ngọc đang mặc nam trang.

Ánh mắt của Thẩm tiểu vương gia cũng nhìn hoàng tẩu của hấn, Khúc Lăng Ngọc thấy hấn, mày qua mắt lại, lúc này lại dần co không dời được.

Ân Đại đương gia nhìn Thẩm Đình Xa hành lễ, lúc này cũng mang thường phục vi hành nên không làm lộ thân phận của hấn, xong thì không thèm để ý tới hấn nữa mà ngồi nướng thịt.

Thẩm Đình Xa đương nhiên cũng thấy ánh mắt của Khúc Lăng Ngọc, lúc Khúc Lăng Ngọc thấy Ân Trục Ly nháy mắt thì trong mắt lóe lên sát ý. Ân Trục Ly đương nhiên không sợ nàng ta, vẫn cúi đầu nướng mấy thứ Đường Ân thích, lại gấp hai miếng thịt to vào mâm cho Đường Ân.

Thẩm tiểu vương gia nhìn Khúc Lăng Ngọc rồi lại cúi đầu, hấn giận “Của ta mà!”

Ân đại đương gia nhỏ nhẹ “Sắc đẹp thay cơm, ngài nhìn no rồi thì cần gì ăn.”

Thẩm tiểu vương gia không trả lời, tự gấp một miếng thịt dê bỏ lên nướng, một lúc sau vẫn thấy Ân Trục Ly không thèm để ý tới mình nên ngập ngừng hỏi “Nàng giận à?”

Ân đại đương gia khó hiểu “Ta giận cái gì?” Nàng giương mắt nhìn Khúc Lăng Ngọc đang chọn rượu và đồ ăn, lúc này giật mình đáp “A... Ngài nói cái này à...” nàng ghé vào sát tai Thẩm Đình Giao, gần như cắn vào vành tai xinh đẹp của hấn, giọng nói như muỗi kêu “Ta không giận ngài, Thẩm Đình Giao, nhưng Ân Trục Ly này có thù tất báo. Ai dám đụng tới nam nhân của ta, ta sẽ ngủ với nam nhân của người đó để báo thù!!”

....

P/S : Quá độc!!!!

16. Chương 16

Chương trước đã nói Ân đại đương gia là một người có thù báo thù, lúc này Thẩm tiểu vương gia tức giận nổi trận lôi đình “Nam nhân của Lăng Ngọc? Hoàng... Nhị ca?!” thấy ánh mắt của mọi người xung quanh, hấn bèn ghé sát vào tai Ân Trục Ly mà mắng “Lưu manh, mấy lời này là để nữ nhân nói hả!”

Ăn đại đương gia chăm chú quét mật ong lên mấy miếng thịt bò đang nướng, sau một lúc lâu mới cười gằn rồi nói “Ta không cần quan tâm đó là Nhị ca, Tam ca, Tứ ca, Ngũ ca gì gì đó của ngài, chỉ cần có chút ái muội với Khúc Lăng Ngọc, lão tử sẽ kéo cả đám lên giường mà ngủ một lần!!”

“Nàng!” Thẩm Đình Giao giận điên tiết, nhảy dựng lên mà đánh vào người nàng. Ăn Trục Ly ngồi vững vàng trước lò, cúi đầu không nói để mặc hắn đánh, về mặt mọi người khổ sở cố nén tiếng cười.

Ăn thịt nướng xong, Ăn đại đương gia cho Thẩm tiểu vương gia hai lựa chọn “Có đi câu cá hay không?”

Thẩm tiểu vương gia nghiêng đầu hờn dỗi “Không đi!”

Ăn đại đương gia và Đan Việt đứng dọn dẹp trà cụ “Thả điều không?”

Thẩm tiểu vương gia cũng không quay đầu lại “Hừ!”

Ăn đại đương gia đứng dậy “Sư phụ, đồ nhí và người đi vẽ tranh hoa đào đi.” Thẩm tiểu vương gia hầm hừ đứng lên, kéo nàng ra ngoài “Đi ra đỉnh núi săn bắt với Bốn vương, sắp tới sinh nhật mẫu phi, bốn vương muốn bắt một con hổ Ba Tư để chúc thọ bà.”

“Đừng có nín nín kéo kéo....” Ăn đại đương gia bị hắn kéo lôi ra ngoài, lại thấy ánh mắt ai oán của Khúc Lăng Ngọc thì lại cười, xát muối vào vết thương của người khác “Khúc Lăng Ngọc cũng ngồi đây này, ngài kêu nàng ấy đi cùng đi?!”

Thẩm tiểu vương gia biết Khúc Lăng Ngọc đang nhìn mình nhưng cũng không nhìn nàng ta “Nàng ấy... nàng ấy... bây giờ nàng ấy đã là hoàng tẩu, còn đi chung với ta thì rất bất lợi cho nàng ấy.”

Ăn đại đương gia kéo bả vai hắn, thấy hắn ăn mặc phong phanh thì cởi áo ngoài khoác lên cho hắn, lại thất dậy lại rồi nói “Đi thôi, đi bắt hổ Ba Tư!”

Nói tới đây đột nhiên nàng nhớ ra một chuyện “Ngài có mang theo cung tên không?”

Thẩm tiểu vương gia hồn nhiên lắc đầu, Ăn Trục Ly vỗ vào đầu hắn một cái thật mạnh “Ngài muốn để Lão tử tay không bắt hổ chắc!”

Hai người lên núi săn thú, Đường Ẩn và Đan Việt thì đi câu cá, Thẩm Đình Xa vốn định vẽ một bức tranh cho Khúc Lăng Ngọc nhưng lại thấy nàng nhìn về phía khu vực săn bắn trên núi. Thẩm Đình Xa muốn thấy nụ cười của giai nhân nên cũng lên núi, thuê cung, ngựa rồi đi săn thú cùng nàng.

Thẩm tiểu vương gia cưỡi ngựa dõ tẹ, tẹ hơn nửa là còn bị say ngựa nên đành phải ngồi chung con ngựa với Ăn đại đương gia, cung tiễn người ta để giữa sân không được tốt, Ăn Trục Ly chọn một cây cung, một ống tên rồi tiến vào khu vực săn bắn. Bên trong có rất nhiều người đi săn thú, cũng không thiếu những tên giá áo túi cơm, lấy cây cung trên lưng để làm màu, còn những người tới săn bắn thì nhanh chóng vượt lên phía trước.

Phía trước có một công tử nhà giàu đang bắn một con thỏ trắng, bắn liên tiếp mười phát, con thỏ trắng kia cũng có kinh nghiệm – đứng yên một chỗ không nhúc nhích mà hắn vẫn bắn không trúng. Vì thế nó bình tĩnh ngồi tại chỗ mà nhai cỏ. Ăn Trục Ly né trái né phải để tránh loạn tiễn làm bị thương.

Hắn bắn hai mươi phát, ngay cả Thẩm tiểu vương gia cũng sốt ruột, Ăn Trục Ly thấy thế thì chửi ầm lên “Cái tên vô dụng nhà người mà cũng đi săn thú, còn bắn không trúng nữa thì ta tru di cửu tộc nhà người!”

Công tử nhà giàu kia vốn đang sốt ruột, nghe vậy thì tay run run, càng không thể bắn trúng. Ăn Trục LY nâng cung lên, bắn một mũi tên, con thỏ kia hét lên một tiếng rồi ngã gục. Nàng thúc ngựa đi tới nhặt nó rồi đưa cho Thẩm Đình Giao ôm. Thẩm tiểu vương gia không có hứng thú với con thỏ đó “Đi tìm hổ Ba Tư kìa!”

Hổ Ba Tư là một con vật dữ tợn, ở nơi này lại quá nhiều mấy người giàu có rảnh rỗi. Để tránh làm người khác bị thương đương nhiên phải cách ly nó ra một nơi vắng vẻ. Ăn Trục Ly thúc ngựa đi trước, hai tay ôm qua eo Thẩm tiểu vương gia mà nắm dây cương. Vì Thẩm tiểu vương gia bị say ngựa nên không thể cưỡi nhanh được, nàng cũng rảnh rỗi bắn vài con chim trĩ, nai rừng...

Càng đi về phía trước thì con mồi càng hung hãn, xung quanh cũng có mấy người có kỹ thuật tương đối tốt. Ăn Trục Ly dứt cho Thẩm Đình Giao một cục đường để hắn đặt dưới lưỡi cho khỏi say ngựa. Thẩm tiểu

vương gia ngậm cục đường kia, Ân Trục Ly cũng không thúc ngựa, nàng phát hiện ra giấy gói bị sai, cục đường kia là để cho Lão Tam... = =”!

Cúi đầu nhìn thấy thấy Thẩm tiểu vương gia đang ngậm cục đường đó trong miệng, nàng làm như không có việc gì, nhét tờ giấy gói vào bên hông, ánh mắt đảo nhìn mọi người xung quanh thì phát hiện trên lưng ngựa của bọn hắn chẳng có gì.

Tư thế cầm cung của bọn họ rất thành thực, có thể nhìn thấy mấy vết chai trên ngón tay, tư thế cưỡi ngựa lại rất tự nhiên, có thể thấy được đều là những người luyện võ. Dù đã tới để săn hổ mà vẫn loanh quanh ở chỗ này, cũng không có ý đi sâu vào.

Ngựa bước chậm rãi, Thẩm tiểu vương gia có chút sốt ruột thì cọ cọ vào người nào “Đi vào đi, hổ Ba Tư ở bên trong kia!”

Lúc này Ân đại đương gia trầm mặt “Ngài bảo ta vào thì vào sao? Ngài vào đi!”

Thẩm tiểu vương gia không hiểu quay đầu nhìn “Sao vậy, ta đâu có chọc ghẹo nàng!”

Ân đại đương gia cũng không thèm đấu khẩu với hắn, đưa tay lôi hắn xuống ngựa quăng trên đất rồi giơ roi thúc ngựa chạy.

Thẩm tiểu vương gia đứng ở ven đường mà nổi trận lôi đình “Ân Trục Ly!! Nàng là tên lưu manh, bọn vương muốn tịch biên nhà nàng, tịch biên nhà nàng, tịch biên nhà nàng!!!!”

Hắn đứng thở hổn hển, Ân Trục Ly đã giục ngựa chạy vào rừng, Thẩm tiểu vương gia tức giận đá vào mấy cục đá ở bên đường, rồi lại đứng ôm chân buồn bực.

Đường Ân và Đàn Việt ngồi bên suối thả câu, vẽ tranh, một lúc sau thì gặp đại nha đầu Tích Nguyệt của Ân thị tới tìm, vẻ mặt của nàng ta hết sức cung kính “Tiên sinh, lão phu nhân có chuyện gấp, xin tiên sinh mau chóng trở về.”

Đường Ân cau mày “Chuyện gì?”

Tích Nguyệt cúi thấp đầu “Nô tỳ không biết, nhưng giọng điệu của lão phu nhân vô cùng nghiêm túc, sợ là việc gấp.”

Đường Ân nhìn nàng ta một lúc, rồi lại nhìn khu vực săn bắn ở trên núi, đột nhiên biến sắc, bỏ mặc Đàn Việt mà chạy như bay lên núi. Tích Nguyệt đuổi theo gọi mấy tiếng nhưng cũng không chạy lại hai người.

Lại nói tới Ân đại đương gia đang thúc ngựa chạy sâu vào khu vực săn bắn, dần thấy được hàng rào sắt để chặn mấy con mồi dữ tợn, bên cạnh dựng một tấm biển báo rằng bên trong là khu vực săn thú lớn.

Trong lòng nàng biết nếu đối phương đã có ý định vây giết thì bên trong chắc chắn có mai phục, nhưng khu vực săn bắn này ở sâu trong núi, ba mặt toàn là dốc đá, để đề phòng con mồi chạy thoát nên lại chuẩn bị thêm hàng rào cao hai trượng, ngựa khó đi vào. Đối phương lại dùng tên dài, một khi không nhanh nhẹn nhất định sẽ bị bắn chết, nên cũng không thể bỏ ngựa lại.

Nếu ngay cả nàng cùng biết thì bọn sát thủ kia nhất định cũng biết đi vào là đường chết, chẳng phải là đều đuổi theo nàng mà đến đây sao?

Đường Ân đi thẳng tới sườn núi thì gặp Thẩm tiểu vương gia đang nổi giận dùm dùm, hắn hỏi rõ mọi chuyện rồi lại đoạt lấy một con ngựa, quay người lại dặn Đàn Việt “Lập tức đi thông báo với Vương thượng, ở trong khu vực săn bắn có thích khách mai phục”, hắn nói dối không đỏ mặt “Chắc là hành tung của Vương thượng bị tiết lộ nên mới có sát thủ mai phục ở đây, Ân đại đương gia đã đuổi theo, xin Vương thượng cẩn thận.”

Đàn Việt không nghi ngờ gì, vội vã đi tìm Thẩm Đình Xa, Thẩm Đình Xa nghe nói có thích khách mai phục hắn thì vô cùng giận dữ. Mặc dù hắn cải trang đến đây nhưng cũng là vua của một nước, bên người làm sao thiếu thị vệ, lúc này sai một nhóm người tới khu vực săn bắn để bắt đám thích khách này!

Ân Trục Ly trốn tránh giữa cây cối một lúc, trên vai trúng một mũi tên nhưng cũng không sao, chỉ là nàng liều mạng chịu mũi tên này cũng không ngờ đối phương lại dùng mũi tên thép này.

Trên tên có độc, nửa người nàng đã mất cảm giác đành bất đắc dĩ bỏ ngựa mà trốn trong này. Thứ độc Diệt Phi Kiến Huyết này là kịch độc, lại bắn trúng một vị trí nhạy cảm. Nàng kéo cổ áo ra, nhìn thấy da thịt trước ngực đã hóa đen thì cũng không biết nên khóc hay cười.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, thỉnh thoảng có tên bắn vào đám cỏ, xa xa truyền đến tiếng hô gầm và tiếng người, chắc mùi máu lúc này đã dụ con hổ kia tới. Nàng nằm trong đám cỏ, cảm giác vô lực bắt đầu lan ra, không bao lâu thì đã không thể nhúc nhích được nữa thân trên.

Nàng vốn định leo lên lưới sắt, ở phía dốc có cây cối, bám vào để leo xuống núi cũng không khó, không ngờ lại sơ suất rơi vào tình thế nguy hiểm như bây giờ.

Lúc đang suy sụp tinh thần thì nghe thấy tiếng vó ngựa, Ân Trục Ly muốn lùi về sau nhưng thân thể lại không nhúc nhích được, khóe mắt đảo qua thì thấy góc áo của người trên ngựa, nàng nhất thời mừng rỡ định la lên nhưng cổ họng lại như lửa đốt. Đường nhiên đối phương đã thúc ngựa tiến vào, nàng lại nghĩ vừa rồi sao lại trốn kĩ như vậy.

May mà người kia quay đầu lại, Ân đại đương gia còn chưa kịp hoan hô thì vẻ mặt liền đau khổ - con ngựa ki đã giẫm phải tay nàng....

Đường Ân lập tức đi đến, khoanh tay đứng nhìn nàng, sau một lúc mới mở miệng “Ân đại đương gia định nằm bao lâu vậy?” Ân Trục Ly cười khổ, ngón tay cũng không thể cử động. Lúc này Đường Ân mới phát hiện khác thường, ngồi chồm hổm nhìn nàng “Trúng độc?”

Ngay cả cổ của Ân Trục Ly cũng đã cứng lại nhưng hai mắt vẫn nhìn hẩn. Hẩn trầm mặc, cẩn thận quan sát nàng, chỗ trúng tên trên vai máu chảy vẫn bình thường, không giống như có độc.

Hẩn cau mày, sau một lúc mới đưa tay vào cổ áo của nàng, đến trước ngực, nàng khó khăn nhắm mắt lại. Đường Ân nhìn xung quanh, lúc này đội thị vệ của Thẩm Đình Xa đang lòng bắt thích khách, hẩn không do dự nữa, đưa tay cởi áo ngoài của nàng, phía trong nàng mặc áo màu trắng, lúc này nàng có nhìn vết thương nên vật áo đã lỏng lẻo.

Sắc mặt của Đường Ân hơi âm u, một lát sau thì đưa tay cởi áo trong của nàng, vết thương xuất hiện, hẩn không ngần ngại nhìn Ân Trục Ly mà tự xé một góc áo bịt hai mắt mình lại, rồi mới hút độc từ vết thương trên ngực nàng. (Anh này quá men!!!!)

17. Chương 17

Hai ngày sau, tại huyện Vạn Niên.

Kỳ hạn quân lệnh cho Khúc Đại tướng quân chỉ còn có hai ngày, lúc trước hẩn nghĩ huyện Vạn Niên chỉ là một nơi nhỏ bé, hai mươi vạn lượng quan ngân cũng không phải là con số nhỏ, sao lại không tìm được.

Nhưng hẩn phong tỏa cửa thành, đào sâu ba thước đất ở huyện Vạn Niên mà tới cái bóng của quan ngân cũng không thấy. Đám cướp kia bị bắt, chỉ nói là bạc đã bị chuyển đi nhưng có đánh chết cũng không nói được là tại sao.

Khúc Thiên không tin có người có thể vận chuyển mấy rương bạc ở trước mắt hẩn như vậy, nhưng nếu không chuyển đi thì nó ở chỗ nào?

Đến ngày thứ tư, Ân Đại đương gia đang hạch toán sổ sách cùng Hách tổng quản trong phòng thu chi thì có người đến báo “Đại đương gia, ngoài cửa có một vị tiên sinh họ Khúc tới cầu kiến.”

Ân Trục Ly nhếch mép cười “Mời vào đi.”

Tại phòng khách, Ân Trục Ly nhìn thấy Khúc Phúc – hầu cận của Khúc Thiên, hẩn khoảng bốn mươi tuổi, vì đi theo Khúc Thiên chinh chiến khắp nơi nên da hơi đen, dáng người vạm vỡ. Hôm nay hẩn mặc áo màu

xám, cũng khó trách hạ nhân tưởng hấn là văn sĩ.

Nhìn thấy Ân Trục Ly, hấn cung kính hành lễ “Ân đại đương gia.”

Thị nữ dâng trà, Ân Trục Ly ngồi xuống ở ghế trên, nói một cách khách khí giữ lễ “Thì ra là Phúc Đại thúc, mời dùng trà.”

Khúc Phúc nhìn nàng một cách đầy thâm ý, một lúc sau lại cười nói “Ân đại đương gia khách khí rồi, tiểu nhân không dám nhận.” Hấn cũng không quanh co lòng vòng mà nói thẳng “Không dám giấu diếm Ân đại đương gia, lần này tiểu nhân đến đây là vì tướng quân sai đến chúc mừng Đại đương gia, nói rằng ngày vui của Đại đương gia và Cửu vương gia, tướng quân tất nhiên sẽ đến dùng một ly rượu mừng.”

Đôi mắt thủy tinh của Ân Trục Ly như nhìn thấu lòng người, không cần hấn nói cặn kẽ nàng đã cười “Khúc đại tướng quân nể mặt rồi, thật là vạn phần vinh hạnh cho Ân mỗ. Xin Phúc Đại thúc về chuyển lời với tướng quân, Phú Quý Phường của thành Phú Quý ở phía tây thành Trường An cũng không tệ, hai ngày sau nếu Khúc đại tướng quân về cửa Tây, không ngại thì đến đó ngồi một chút.”

Khúc Phúc khom người “Nhất định rồi, nhất định rồi.”

Xong việc, Hách Kiếm tiễn khách, tiện đường phải tới ngân hiệu một chuyến, tuy thợ bạc đều đã mời đến, nhưng tới hai mươi vạn lượng bạc, muốn đúc dấu ấn triện của quốc khố Đại Huỳnh lên đồng bạc ấy cũng không phải là chuyện dễ. Lúc sắp rời khỏi, Khúc Phúc quay đầu nhìn, vừa lúc thấy ánh mắt cười như không cười của Ân đại đương gia. Hấn vội ngoảnh đầu rời khỏi Ân trạch.

Giờ ngo một khách, Ân Trục Ly đi tới chỗ Kha Đình Phong để thay thuốc, sau đó về chỗ Đường Ân ăn cơm. Đường Ân ăn uống thanh đạm nhưng vì có nàng ở đây nên cũng thịnh thà rau cá đầy đủ.

Ân Trục Ly ngồi trước bàn ăn, Đường Ân hay gấp đồ ăn cho nàng, giọng nói ôn hòa “Sao buổi sáng không tới chỗ mẹ ngươi thỉnh an?”

Ân Trục Ly ra sức nuốt xuống một miếng cá nướng “Tối cũng làm bà mất hứng thôi.”

Đường Ân rót trà, nhấp một ngụm “Người phải gả vào Thảm gia, gần đây lại thân thiết với Khúc gia, khó tránh khỏi... khó tránh khỏi lão phu nhân không vui. Trục Ly, ngươi có từng nghĩ tới chuyện nhận tổ tiên không?”

Ân Trục Ly bưng chén trà trước mặt hấn, cũng không để ý là hấn mới uống một ngụm, nàng ngửa đầu uống cạn “Sư phụ, tổ tiên của Trục Ly, từ nơi này đi ra”, nàng xoay người chỉ vào sân “quẹo phải, đi hơn ba mươi trượng, lại quẹo phải, đi qua hành lang gấp khúc là tới.”

Đường Ân mỉm cười lắc đầu “Trục Ly, dù sao hấn cũng là cha ruột của ngươi, tục ngữ nói con không trách lỗi cha, ân oán của thế hệ trước không nên liên lụy tới ngươi. Cho nên nếu ngươi muốn thân thiết với hấn một chút cũng chẳng có gì sai.” Hấn nghiêng bình rót một chén trà xanh “Nhưng ngươi cũng không thể trách mẹ ngươi, mấy năm nay phu nhân nghiêm khắc với ngươi, nhưng Trục Ly à, vạn sự đều thế, đừng hỏi tới nhân quả.”

Ân Trục Ly lại uống ực một hớp trà, một lúc sau mới nói “Trục Ly xin nghe lời dạy bảo của sư phụ.” Nàng nghĩ nghĩ, lại cười “Nói ra thì, bà nuôi Trục Ly lớn như vậy cũng chỉ đánh có mấy cái, Trục Ly cũng thật hời quá rồi. Sư phụ, Trục Ly tới Thính Đào Các xem thử.”

Đường Ân gật đầu, nhìn nàng quay trở về.

Ra khỏi cửa quẹo phải, đi hơn ba mươi trượng, lại quẹo trái, đi qua hành lang gấp khúc, Từ đường của Ân gia.

Ân đại đương gia lại bị phạt quỳ một đêm, Ân thị không nói lý do nhưng Hách đại tổng quản cũng thâm hiểu trong lòng – chắc chắn là vì hai mươi vạn lượng bạc kia.

Sàn nhà lát gạch vàng cứng ngắc, người thường quỳ một đêm cũng khó mà chịu nổi, nhưng nàng đã quỳ từ nhỏ tới lớn nên cũng không thấy khó chịu. Được hai canh giờ, Đường Ân cuối cùng không yên lòng mà mang theo hộp thức ăn tới. Ân Trục Ly vô cùng vui mừng “Sư phụ!”

“Ừ.” Đường Ân dùng giọng mũi trả lời rồi ngồi ở bên chiếu. Ân Trục Ly thấy bốn bề vắng lặng, nhanh chóng bò tới mở hộp thức ăn ra. Đường Ân đương nhiên không ngăn cản nàng, nàng cũng không thèm khách khí, tự động ăn cơm, ăn như hổ đói. Đường Ân múc chén canh cho nàng “Vết thương khá hơn chưa?”

Ân Trục Ly gật đầu “Kha Đình Phong nói không thương tổn tới gân cốt mà chỉ bị thương ngoài da.”

Đường Ân không hỏi nữa, chỉ ngồi đó lẳng lặng nhìn nàng ăn cơm.

Ân Trục Ly ăn rất nhanh, ăn xong hai chén, chuẩn bị thu dọn bát đĩa thì Đường Ân cũng dọn, thành linh tay hai người chạm vào nhau, hấn giật mình rút tay về. Trong từ đường quá yên tĩnh, không khí có chút kì lạ, hấn ho nhẹ một tiếng, thu dọn bát đĩa vào hộp đựng thức ăn, về mặt ung dung “Tiếp tục quỳ đi.”

Từ đường lạnh lẽo, Ân Trục Ly bị phạt quỳ ở đó, Đường Ân lấy sáo ra thổi. Lúc trước nàng rất sợ, không dám quỳ một mình ở trước bài vị của liệt tổ liệt tông Ân gia, nhưng nàng rất nghịch ngợm, lại hay gây sự nên dần dần trở thành khách quen ở Từ Đường. Lúc đó, mỗi khi nàng bị phạt quỳ thì hấn sẽ đứng trên nóc nhà, thổi sáo, luyện công, lúc thì làm ra chút tiếng động.

Thật ra bây giờ nàng cũng không sợ nữa, chỉ lẳng lặng ngẩng đầu nhìn mấy bài vị màu đen, Ân Bích Ngô, nàng đã nghe rất nhiều chuyện về bà nhưng lại chưa gặp bà một lần.

Trời dần hửng sáng, tia nắng đầu tiên xuyên qua cửa sổ chiếu vào, soi vào sàn nhà, hất lên những đường vân sóng động. Tiếng sáo trên nóc nhà cũng ngừng lại, không còn chút dư âm nào.

Trục Ly cũng không chờ người tới gọi mà tự đứng dậy, quỳ như vậy một đêm, hai đầu gối đã cứng ngắc, nàng thừa dịp bốn bề yên tĩnh mà hoạt động gân cốt một chút rồi rời khỏi Từ đường.

Ở Đan Phong Các, các thị nữ theo thói quen mà chuẩn bị khăn nóng cho nàng chườm đầu gối. Nàng cũng không chậm trễ nữa, rửa mặt chải đầu xong thì đi tới thỉnh an Ân thị. Ân thị lạnh nhạt hơn ngày thường, nàng cũng không để ý, rời khỏi Thính Đào Các thì đi tới nơi ở của Đường Ân để so chiều rồi dùng điểm tâm.

Bên cạnh rừng Khê Thủy là mấy cây đào đang nở hoa, Đường Ân ngồi dựa vào thân cây, lấy sáo thổi một khúc “Ngư tiêu vãn đáp”, đây vốn là một khúc nhạc hợp tấu cầm tiêu, hấn dùng sáo thổi làm nó có một thú vị khác, phảng phất một giấc mộng quy ẩn nơi rừng sâu, rời khỏi hiện thực.

Ân Trục Ly cũng ngồi xuống cạnh bên hấn, hoa rụng phơ phất xuống trên vai, trên chiếu, hay rơi vào dòng nước làm những con cá tranh giành. Ân Trục Ly khép mắt, vốn định nghỉ ngơi một chút, nhưng đã một đêm chưa ngủ, nằm một chút vậy mà lại ngủ say.

Đường Ân thấy vai hơi nặng, quay mặt lại thì thấy sợi tóc của nàng phất qua dựa vào gần bên, mùi thơm trên tóc thoang thoảng, hấn xoay mặt nhìn vào khoảng trời xanh nước biếc. Thổi xong một khúc thì hấn cũng nhắm mắt dưỡng thần, rừng Khê Thủy yên tĩnh vô cùng. Mặt trời mới lên, hoa đào như tranh vẽ, gió xuân thág ba thổi qua mơn trớn sợi tóc rồi lay động mấy ngọn cỏ xanh.

Hách đại tổng quản đi nhanh tới, thấy cảnh như vậy thì đành đứng từ xa xa mà nhìn.

(Anh Giao mà thấy cảnh này là nổ lửa chứ chẳng chơi !! =]]])

18. Chương 18

Hách Đại tổng quản đứng chờ ngoài rừng Khê Thủy, không bao lâu thì nhìn thấy nha hoàn Tích Nguyệt của Ân thị vội vàng đi tới, nàng ý được Ân thị sủng ái nên cũng không để Hách Kiểm vào mắt, trực tiếp hỏi “Đường tiên sinh có bên trong không?”

Hách đại tổng quản cũng không thèm so đo với nàng ta, vẫn tươi cười “Ở trong, nhưng lúc này đang có chuyện thương lượng với Đại đương gia, Tích Nguyệt tỷ tỷ chờ ở đây với Hách mẫu đi.”

Tích Nguyệt đầu thềm nghe “Lão phu nhân mời Đường tiên sinh, Tích Nguyệt đợi được nhưng lão phu nhân không đợi được.”

Nàng ta vội vã đi vào trong, Hách Kiếm đưa tay ngăn nàng lại, trên mặt vẫn đầy ý cười, trong lời nói lại có chút ý nhắc nhở “Tích Nguyệt tỷ tỷ, Lão phu nhân tìm Đường tiên sinh có việc nhưng Đại đương gia tìm Đường tiên sinh cũng không phải là không có việc. Tỷ tỷ là một người hiểu chuyện, có một số việc nên để lại ình một con đường sống.”

Không ngờ Tích Nguyệt nghe những lời này thì tức giận, bộ dáng như sắp sửa xông vào “Hách Kiếm, người dựa vào Đại đương gia mà chèn ép ta! Đại đương gia cho dù lớn nhưng cũng là con gái của lão phu nhân. Trên đời này có đạo lý con gái để mẫu thân chờ đợi sao.”

Nha đầu Thanh Uyển bên Đan Phong Các cũng tức giận “Tích Nguyệt tỷ tỷ, thái độ này là sao, Đại đương gia cũng khách khí với đại tổng quản mấy phần, tỷ dám...”

Hách đại tổng quản nhẹ thở dài, ngăn lời Thanh Uyển mà nói “Nếu tỷ tỷ muốn xông vào, Hách mỗ cũng không ngăn cản, mời.”

Tích Nguyệt hừ lạnh một tiếng, thẳng lưng bước vào trong. Thanh Uyển tức giận “Hách Tổng quản, ngài xem nàng ta kia! Mấy năm nay nàng ta nghĩ mình cũng là nửa chủ tử rồi.”

Hách Kiếm cười mà không nói, vẫn khoanh tay đứng ở bên ngoài chờ Ân Trục Ly ra.

Tích Nguyệt đi vào rừng Khê Thủy thì thấy cảnh hai người đầu ấp tay gối, nàng cũng hiểu tại sao lúc này Hách Kiếm cản trở, nàng ta bèn lạnh giọng ho khan làm Ân Trục Ly giật mình dậy “Mới vừa rồi Hách tổng quản nói Đại đương gia và Đường tiên sinh có chuyện quan trọng, thì ra là chuyện quan trọng thế này. Đại đương gia, lão phu nhân mời Đường tiên sinh qua đó.”

Đường Ân lập tức đứng dậy, hần vốn là một quân tử, bụng dạ ngay thẳng, chưa bao giờ vượt quá lễ nghi nhưng lúc này lại nghe thấy lời nói sắc bén của nàng ta, gương mặt có chút khó chịu. Ân Trục Ly ngẩng đầu nhìn Tích Nguyệt, ánh mắt âm u, vẻ mặt vẫn mang ba phần ý cười “Nếu như mẹ ta mời thì Trục Ly cũng không làm sự phụ chậm trễ.”

Đường Ân gật đầu, đi theo Tích Nguyệt rời khỏi đó.

Hách Kiếm vẫn đứng trước cửa, Tích Nguyệt đắc ý rời khỏi đó, Đường Ân đi sau, Hách Kiếm cười chào hỏi Đường Ân rồi lại đi vào tìm Ân Trục Ly.

“Chuyện quan ngân đó làm ổn chưa?” Ân Trục Ly ngồi dưới gốc đào, một tay đón lấy đóa hoa màu hồng nhạt. Lúc này Hách Kiếm mới thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc “Đám thợ bạc đang đẩy nhanh tốc độ, đợi đến khi Khúc đại tướng quân trở lại Trường An thì hai mươi vạn quan ngân sẽ ở Phú Quý Phường ở phía Tây thành chờ ngài ấy.”

Trục Ly gật đầu, sau một lúc lại hỏi “Hiện giờ sản nghiệp của thành Phú Quý còn bao nhiêu thứ nằm trong tay của mẹ ta?”

Hách Kiếm suy nghĩ một lúc rồi đáp “Đại đương gia, mấy năm nay thì phần lớn đều đã về tay đại đương gia, nhưng gần như tất cả kế ước mua bán nhà, kế đất, kế ước thuê mướn đều ở trong tay lão phu nhân. Hiện giờ trong tay chúng ta nắm giữ phần lớn ngân lượng nhưng để điều động thì cần tới ấn tín của lão phu nhân.”

Ân Trục Ly ném đóa hoa trên tay vào trong nước, khóe môi vẫn mang theo ý cười “Đúng vậy, cho nên cái ghế Đại đương gia này bà ấy muốn đổi thì có thể đổi.”

Hách Kiếm nhíu mày “Đại đương gia nói chuyện lần trước ở vườn đào...”

Ân Trục Ly ngẩng đầu nhìn trời, ánh nắng rơi trên vạt áo “Hách Kiếm, nếu ta gả đến Thẩm Gia, trở thành Phúc Lộc vương phi, bà có muốn khống chế ta cũng không còn tiện như xưa nữa. Cho nên bây giờ bà muốn vứt bỏ quân cờ là ta đây.”

Hách Kiếm ngày ngày tính toán sổ sách, sự lợi hại trong đó đương nhiên hẳn biết “Đại đương gia, thứ cho tại hạ nhiều lời. Cái danh Phúc Lộc Vương phi kia tuy có thể nâng cao danh tiếng, địa vị của thành Phú Quý, nhưng cũng chẳng là bao. Đã vậy thì ngài cần gì tranh cái hư danh ấy?”

Ân Trục Ly sáng khoái cười, vỗ vỗ vai hắn “Bởi vì ta phải làm một chuyện. Chuyện này mẹ ta nhất định sẽ không muốn cũng không dám đồng ý. Cái hư danh này, ta nhất định phải có.”

Hách Kiếm nhớ lại cảnh mới vừa chứng kiến dưới gốc đào, muốn hỏi nhưng cuối cùng lại đổi sang chủ đề khác “Nhưng Đại đương gia, tại hạ nghĩ những khế ước này lão phu nhân sẽ không đời nào giao ra. Trong tay chúng ta không có những thứ này nên mọi chuyện đều phải chờ sự định đoạt của lão phu nhân.”

Ân Trục Ly gỡ hai chiếc nhẫn phỉ thúy ở hai ngón trở ra, nắm trong lòng bàn tay “Đại tổng quản của ta ơi, khế ước rất quan trọng, nhưng là vật chết, chỉ có con người là sống. Mấy năm nay mẹ ta giữ lấy vật chết còn đem tất cả vật sống giao cho ta.” Nàng chậm rãi xòe bàn tay ra, dường như vẫn còn mang theo mùi thơm ngào ngạt của hoa đào “Này, người nói xem hai chiếc nhẫn này, cái nào là thật?”

Hách Kiếm cũng có nghiên cứu về châu ngọc, tinh tế đánh giá dưới ánh mắt trời một lúc rồi nói “Hai chiếc đều giống nhau, đều là Phỉ thúy hảo hạng nhất.”

Ân Trục Ly cầm chiếc bên phải đưa tới trước mặt hắn “Ta nói chiếc này là thật, phải không?”

Ánh sáng luân chuyển trong đôi mắt của Hách đại tổng quản, hắn cười nhẹ, nói “Đại đương gia nói nó là thật thì nó đương nhiên là thật.” Dứt lời, hắn giật mình tỉnh ngộ “Đại đương gia là nói...”

Ân Trục Ly bình tĩnh nhìn hắn, gãi gãi cằm “Tìm cao thủ làm giả lợi hại nhất trên giang hồ, làm giả lại đồng khế ước kia và ấn tín của lão phu nhân, phải giống như đúc đồ thật.”

Hách Kiếm im lặng một lát “Trong cửa hàng có mẫu, thuộc hạ làm ngay.”

Hắn bước nhanh ra khỏi rừng Khê Thủy, Ân Trục Ly nắm lấy cây sáo bên hông. Cây sáo này là do Đường Ân tặng cho học trò yêu của hắn, không biết hắn chế tạo cách nào, toàn thân màu trắng như ngọc, có vân đỏ, vô cùng cứng. Phía trên có tám lỗ nhỏ, bên trong có cơ quan, khi cần thiết có thể bắn ra đoản kiếm, thổi một hơi sẽ làm bị thương kẻ địch.

Năm nàng sáu tuổi, Đường Ân tặng nó cho nàng, nghe nói là cùng một đôi với binh khí của hắn, một cái tên là Bích Lạc Giai, một cái tên là Hoàng Tuyền Dẫn.

Nàng nắm cây sáo kia, ánh mắt sâu thẳm, không biết đang suy nghĩ gì trong đầu.

Tuần đầu tháng tư là sinh thần của Ân thị.

Thành Phú quý vinh dự là Quốc thương của Đại Huỳnh, lão phu nhân Ân Mộng Diên lại được thánh tổ hoàng đế phong là Nhất phẩm cáo mệnh Phu nhân, Hách đại tổng quản đã phát thiệp mời từ nửa năm trước, lúc này khách quý chật nhà Ân gia, đông như mây trên trời.

Sinh thần của Ân thị, đương nhiên Thẩm tiểu vương gia phải tới cửa chúc thọ, hắn mặc cẩm bào màu hạnh, áo dài buộc eo, càng nổi bật vẻ đẹp thanh trong lộng lẫy. Đầu xuân, trời vẫn còn se se lạnh, hắn giấu hai tay trong tay áo, sắc mặt như ngọc quý, môi đỏ như chu sa, yếu đuối làm người ta thương tiếc.

Ân Trục Ly nắm tay hắn dẫn vào chỗ ngồi, thấy bộ dáng hai người vô cùng thân thiết, người xung quanh sao lại không biết hă là ai. Nhưng mọi người ở đây phần lớn đều là thương gia, ngày thường muốn gặp người trong Vương thất cũng không dễ nên vẫn xì xào bàn tán, có người khen nhan sắc, có người cười hắc hắc nhu nhược, có người thích nam nhân thì có tâm tư xấu xa, muốn dè hă lên giường mà dầy vò. (====)! Anh Giao có tướng làm trai bao! Giao tiểu thụ!)

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ thế chứ không dám lộ ra mặt, Cửu vương gia này tuy yếu đuối nhưng cũng có thể chọc thủng trời. Từ lúc được phong tước vị, không bị Hà thái phi quản thúc nên cả ngày đều cấu kết với Ân đại đương gia làm chuyện xấu, là đại họa thứ hai của thành Trường An. (Mọi người biết đại họa thứ nhất là ai không?!)

Ngày nọ, vị quan trước kia của thành Trường An là Vương Trừng gặp Thẩm tiểu gia ở lầu Quảng Lăng, cho rằng hă là một giai nhân ở trong lầu (tưởng ông này là trai bao) nên say mê cười làm một bài thơ trên

ghẹo, nói rằng : Xuân đến giai nhân khoe sắc như hoa, mảnh mai như liễu, hoa tâm hé ra, nước mắt đơn nhỏ giọt. (@_@!!! Nghĩa bóng nhưng vô cùng đen tối!)

Thẩm tiểu vương gia nhẹ nhàng tới gần, vẻ mặt lưu luyến vén áo lên, thừa lúc chưa ai kịp ứng phó thì đá mạnh một cước ngay hồng tâm. Từ đó về sau mặc kệ mẫu đơn có nở hay không thì Vương đại nhân này không nhỏ được một giọt nào nữa.

Thẩm Đình Xa biết được việc này thì la hán một trận nhưng cũng vì Vương Trùng sai trước nên cũng không phạt hán.

Đợi tới khi khách đã yên toạ thì Ân Thị được Tích Nguyệt dìu ra. Tuổi của bà thật ra không lớn, chỉ là mấy năm nay suy nghĩ quá nhiều lại không thêm trang điểm nên nhìn có phần già nua. Bà lạnh nhạt nhìn mọi người, đám người này đều đã luyện được trái tim Thất Khiếu Linh Lung*, mặc dù bề ngoài thì Ân Trục Ly là Ân đại đương gia của Ân gia nhưng mọi người đều biết đây mới là nhân vật quyết định mọi chuyện ở Ân gia.

*Giống trái tim của Tỷ Can trong Đắc Kỷ Trụ Vương.

Mọi người đều khen ngợi mà không nhắc tới chuyện đó.

Qua được một nửa tiệc mừng, Hách Đại tổng quản mượn cớ đi mời Đường Ân, Tích Nguyệt bưng mì thọ lên cho Ân thị, Ân Trục Ly ngồi sát bên Ân thị, đúng lúc đó thì Ân Trục Ly quay lại, bát mì thọ đều đổ trên vai nàng, mọi người đều bối rối một lúc. Ân thị đang tính lên tiếng thì Ân Trục Ly phui phui mì vẫn còn bốc hơi trên áo, giọng nói trong veo, lạnh lùng lại có chút uy nghi của người chủ gia đình “Kéo xuống đánh một trăm trượng!”

Tích Nguyệt ỷ vào có Ân thị bên cạnh, không hề để Ân đại đương gia vào mắt “Rõ ràng là Đại đương gia tự mình đụng phải, sao lại trách tội nô tì?”

Ân Trục Ly nâng mắt nhìn nàng, giọng nói trầm trầm “Thì ra ngươi còn nhớ mình là một nô tì.”

Ân Trục Ly đưa mắt nhìn, có gia nô tiến tới kéo Tích Nguyệt, Tích Nguyệt cũng không sợ, chỉ nhìn Ân thị “Lão phu nhân!”

Ân thị ho nhẹ một tiếng “Đại đương gia, hôm nay là sinh thần của lão thân, tạm tha cho nô tì này đi, đừng để làm trò cười cho khách quý.”

Tích Nguyệt biết Ân thị sẽ bảo vệ mình nên nhìn Ân Trục Ly đầy thách thức. Ân Trục Ly vẫn cười nhạt, giọng nói bình bình “Mẹ à, Trục Ly trị gia không nghiêm mới là trò cười cho người khác, kéo xuống đánh!”

Tích Nguyệt đương nhiên cầu cứu Ân thị, Ân thị bình tĩnh nhìn Ân Trục Ly, trên mặt cũng bỏ đi nụ cười giả dối “Buông nó ra.”

Ân Trục Ly cười nhạt nhìn, không hề đáp lại. Ân thị trầm giọng hét “Ân Khải!”

Ân Khải xuất hiện trong đám người “Lão phu nhân.”

Ân thị lạnh lùng quát “Thả người!”

Về mặt của Ân Khải bình thản “Lão phu nhân, gia quy của Ân gia là Đại đương gia có quyền quyết định mọi chuyện trong ngoài Ân gia. Bây giờ gia nô phạm sai, Đại đương gia có quyền trách phạt.”

Ân thị run run cầm cây trượng, đã có người tới lôi Tích Nguyệt ra ngoài, nàng thấy Ân thị không còn cách nào thì liên tục cầu xin Vân Thiên Y và Hồng Diệp. Đám Vân Thiên Y theo Ân Trục Ly đã lâu, cũng hiểu tính tình của nàng nên không dám mở miệng.

Tích Nguyệt thấy không ai trả lời thì sinh thù hận “Ân Trục Ly, ngươi cần gì mượn đề tài để nói chuyện của mình, nó cho cùng thì chẳng qua là người hận ta phá hủy ...”

Nàng ta còn chưa nói xong, Ân Trục Ly đã dừng động tác lấy tờ trắng mà lau áo, bên môi nở một nụ cười tươi đẹp đầy ma mị.

“Đánh chết.” Nàng nhẹ nhàng buông hai chữ.

(Cho chết! Biết sự lợi hại của chị Ly chưa !!!)

19. Chương 19

Thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tích Nguyệt từ sân sau, mặt Ân thị lạnh lẽo như băng tuyết “Ân Trục Ly!” Bà bước tới, thỉnh thoảng lại xuất hiện đỡ bà, tay phải Ân Trục Ly nhẹ nhàng điểm vào huyệt ngũ của bà rồi đỡ lấy “Lão phu nhân, lão phu nhân?”

Đàn Việt gọi mấy tiếng, Ân đại đương gia sắp xếp “Thân thể của mẫu thân không được khỏe, Đàn Việt, đưa lão phu nhân về phòng rồi gọi Kha đại phu.”

Đàn Việt hiểu ý, dìu Ân thị về Thính Đào các cùng với mấy nha hoàn. Bữa tiệc yên ắng không một tiếng động, Ân Trục Ly lại tươi cười niềm nở “Trục Ly không quản tốt việc nhà, đã để các vị chê cười rồi. Trục Ly xin kính các vị ly này, mong các vị bỏ qua cho.”

Mọi người xung quanh đều thức thời nâng chén, lại vui vẻ náo nhiệt. Tích Nguyệt bị trói trên ghế dài ở sân sau, trong miệng bị nhét vải. Mấy người ở đây đều là nhà phú thương giàu có, nhưng cũng không hay đánh chết hạ nhân trong nhà, lần này có dịp bèn xúm lại xem.

Đánh khoảng vài chục cây, từng cây từng cây đánh vào da thịt, máu me đầm đìa. Vì Ân Trục Ly đã hạ lệnh đánh chết, cho nên những người đánh cũng dùng hết sức. Không bao lâu sau, y phục trên người Tích Nguyệt dần nhuộm đỏ, cũng không còn sức để vùng vẫy kêu gào nữa, về sau mỗi cây đánh vào, máu lại văng tung tóe. Tích Nguyệt bị cột chặt tay chân, dần dần máu chảy từ mũi, từ miệng, từ mắt. Nàng ta ngẩng đầu nhìn Ân Trục Ly, vẻ mặt đầy hận thù, Ân Trục Ly mỉm cười đáp lại, trên mặt hiện lên sát khí, trong nháy mắt khuôn mặt đó thật rất giống với vị Đại tướng quân Khúc Thiên kia.

Sau một trăm tám mươi cây, mặt Tích Nguyệt như giấy vàng, không còn hơi thở, Ân Trục Ly phát tay “Kéo ra ngoài vứt đi.”

Thẩm tiểu vương gia cũng lảng xảng chạy tới, Ân Trục Ly xoay người bịt mắt hất lại, giọng nói nhẹ nhàng “Đừng nhìn, nhìn rồi ngại lại sợ.”

Mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy nàng dịu dàng, rất sủng ái Thẩm tiểu vương gia, nghĩ lại sự lạnh lùng cương quyết vừa rồi thì lại càng sợ.

Mãi đến trước khi chết, Tích Nguyệt cũng không thể tin là Ân Trục Ly dám đánh chết nàng ta, cuối cùng Hách đại tổng quản mềm lòng, sai người mua cái hòm để liệm nàng ta, phút cuối còn nói một câu “Rõ ràng là có đường sống, sao ngươi lại nhắc tới Đường tiên sinh...”

Tích Nguyệt đã ký khế ước bán đứt với Ân gia, nghĩa là bán thân cho Ân gia tới hết đời, nhà giàu đánh chết một nô tài cũng là chuyện bình thường. Nhưng Ân đại đương gia đánh chết nha hoàn bên người của Ân lão phu nhân, việc này lại có ý nghĩa khác.

Tất cả mọi người đều hiểu, thời thế ở thành Phú Quý đã thay đổi rồi.

Buổi tối tiệc tan, khách khứa ai về nhà nấy. Ân đại đương gia lại bị phạt quỳ ở Từ Đường. Ân thị còn chưa tỉnh lại, Đường Ân nắm roi trong tay nhưng cũng chưa đánh, giận đến run run “Sư phụ của người khoan dung, còn người, ngay cả một câu nói của một nha hoàn nhỏ cũng không chịu nổi sao?”

Ân Trục Ly ngẩng đầu nhìn hất, vẻ mặt cứng nhẽ như củ “Sư phụ là một người quân tử, sao có thể để bụng những việc nhỏ ấy. Nhưng Trục Ly đã quá coi nhẹ nàng ta, làm ắt nàng ta mọc trên đỉnh đầu!”

Đường Ân khuyên mãi không được, thật muốn đánh cho nàng một trận nhưng lại nghĩ tới chuyện nàng sắp thành thân, bị thương thì không tốt. Suy nghĩ một lúc lâu rồi bỏ lại một câu “Phạt quỳ ba ngày!”

Ân Trục Ly nhìn hất nổi giận đùng đùng rồi rời khỏi, hất là sư phụ của nàng đã mười tám năm nay, lần đầu tiên phạt nàng nặng hừ vậy.

Ân Trục Ly quỳ trong từ đường, Đường Ân rất ít khi tức giận nhưng một khi đã giận thì không hề dễ dàng bỏ qua. Buổi tối hôm nay chắc chắn là nàng không có cơm mà ăn rồi, lại phải quỳ đây ba ngày ba đêm, nghĩ tới thôi đã thấy tương lai u ám.

Khoảng canh hai, đang quỳ tới nhàm chán thì cửa từ đường lặng lẽ mở ra, một bóng người chui vào. Ân Trục Ly quay đầu thì nhìn thấy Thẩm tiểu vương gia, hắn vẫn mặc áo màu hạnh, ban đêm trời lạnh nên khoác thêm một cái áo choàng màu trắng, tay cầm đèn đuốc đưa, đúng là một bức tranh mỹ nhân.

Ân Trục Ly mỉm cười hỏi “Sao ngài lại đến đây?”

Thẩm tiểu vương gia cởi áo choàng ra, trong tay cầm thêm một cái bao giấy “Lưu manh, gia nghĩ nàng giờ này chắc quỳ thảm thương lắm, nhanh tới ăn đi.”

Ân đại đương gia đương nhiên sẽ không khách khí, nàng bò qua cầm bao giấy kia, thì ra là một con gà nướng, nàng ngồi ăn ngon lành, Thẩm tiểu vương gia xem xét xung quanh “Đây là từ đường của Ân gia nhà nàng sao? Đúng là khí phách còn hơn cả Thừa Thiên các trong cung!”

Ân Trục Ly nuốt một miếng thịt lớn, vỗ vỗ vào ngực mình “Nơi tổ tiên ở, có thể không khí phách sao? Ta nói này, ngài không mang rượu thì cũng phải mang chút nước chứ, nghen chết ta...”

Thẩm tiểu vương gia giận trừng mắt “Có ăn là may rồi, còn dám ý kiến.”

Ân đại đương gia gặm gà, lại kêu kêu hắn “Khát quá, Cữu gia, tìm chút nước đi.”

Thẩm tiểu vương gia không phản ứng, Ân đại đương gia lại cọ cọ mặt vào hắn “Cữu gia tốt bụng, tìm chút nước đi, ta hát cho ngài nghe, nhé?”

Từ đường Ân gia không cho phép người ngoài vào, Thẩm Đình Giao chưa tới bao giờ nên cũng không rành về nơi này, nhưng thấy nàng mắc nghẹn nên hắn cũng đi ra tìm một chút xem sao. Ai ngờ vừa mới ra khỏi cửa thì lại thấy một người đi tới, người đi tới đương nhiên cũng nhìn thấy hắn, dừng chân một chút rồi xoay người lại rời đi.

Thẩm tiểu vương gia nhận ra hắn, vội vàng đuổi theo “Đường tiên sinh...”

Đường Ân không đợi hắn mở miệng, khom người lấy một bình rượu ở giữa hộp thức ăn rồi đưa cho hắn, sau đó xoay người rời khỏi. Thẩm tiểu vương gia nhìn hắn đi nhanh như vậy, hình như đang giận, hắn tự tiện xông vào Từ đường của Ân gia vốn đã sai rồi nên cũng không dám đuổi theo nữa. Lại nhìn sang bầu rượu trong tay, trong lòng thầm kinh ngạc – hai sư đồ này cũng thật là tâm linh tương thông!

Sau khi đưa rượu cho Ân Trục Ly, hắn ngồi ở chiếu bên cạnh, ngồi một chút lại thấy chán “Không phải nàng nói là hát cho ta nghe sao?”

Ân đại đương gia đưa tay ôm lấy eo hắn, tiện nhặt hai cái xương gà lên làm dùi gõ. Thẩm tiểu vương gia thấy tay nàng đầy dầu mỡ thì liếc mắt vùng vẫy thoát ra, nàng lại nhẹ giọng hát “Ta cởi nút áo chàng, ta cởi dây lụa của chàng. Mùi thơm như hoa lan, người người hại chàng khổ. Sao chàng không quay về với ta?”

Hai cây xương kia đánh vào bầu rượu, thanh âm giòn giã, tiết tấu nhẹ nhàng “Ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, Lưu Nguyễn lên cõi tiên, xuân đến hoa đua sắc. Cây mai xinh đẹp, đóa hoa hé nở nhỏ giọt xuân.” Cả người nàng toàn mùi rượu, đôi môi gần chạm vào tai hắn làm hắn thấy ngứa ngứa “Làm cho lòng ta tê dại, sung sướng như cá gặp nước, trong mắt toàn vẻ đẹp của chàng. Chàng không nói, ta vừa yêu vừa sợ muốn hôn vào má chàng.”

Vừa hát, nàng lại hôn vào má hắn một cái, Thẩm tiểu vương gia lúc này mới hồi hồn, lại nhớ tới lời bài hát lúc nãy, hắn nổi trận lôi đình, lập tức thoát khỏi vòng tay của nàng, đứng lên rồi giẫm chân nàng một cái. Ân Trục Ly nằm lăn ra đất mà cười. Thẩm Đình Giao tức giận vô cùng, lại bước tới đá nàng mấy cái cho hả giận “Đây là từ đường nhà nàng, nàng dám ngồi ở đây mà hát bậy bạ!”

Ân Trục Ly nằm trên đất mà cười, cười đến không đứng lên nổi “Tổ tiên nhà Ân gia chúng ta không giống tổ tiên của người ta. Ngài nghĩ xem, bọn họ đã ở đây cô đơn nhiều năm như vậy, nói không chừng đã sớm mong đợi được nghe mấy ca khúc tình yêu này. Hơn nữa, thực sắc tính dã, ai lại không thích chứ hả?”

“Nàng! Nàng nàng nàng nàng...” Thẩm Đình Giao tức giận đến không nói nên lời “Nàng là đồ bất hiếu, ngay cả tổ tiên cũng dám mang ra đùa giỡn.”

Ân Trục Ly vỗ vỗ vào mặt hấn, vẫn không nhin được cười, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc “Chữ hiếu này không phải chỉ nói ngoài miệng.”

Tuần cuối tháng tư, đã gần tới ngày xuất giá của Ân đại đương gia, thành Phú Quý lại càng có nhiều việc phải làm. Ân Trục Ly đương nhiên cũng không thể rảnh rỗi, vị Cửu Gia kia vốn chẳng biết lo việc nhà việc cửa, mười đầu ngón tay không chạm tới nước, để hấn lo việc kết hôn thì thật là con dê béo cho người khác dày vò.

Vị Hà Giản tiên sinh kia thì lại quá keo kiệt, lễ hỏi cũng không đợi Hách đại tổng quản nói ra mà lại nói một cách đúng tình đúng lý “Hách đại tổng quản, ngài cũng không phải không biết Cửu gia nhà chúng ta, mấy thứ đồ trang trí trong Phúc Lộc vương phủ đều do Ân đại đương gia đưa qua. Bây giờ mà đưa lễ hỏi long trọng thì cũng chỉ là làm màu thể thôi.... Sao so sánh được.”

Lời này lọt vào tai của Ân đại đương gia, nàng chỉ cười “Nói rất hay, cũng là lời thật.”

Tối hôm ấy, Kha Đình Phong còn đang ở trong viện sắp xếp được liệu thì thành linh Ân đại đương gia đi đến. Trước nay hấn rất lạnh nhạt với Ân Trục Ly, chỉ vì năm đó thiếu thành Phú Quý một món nợ khổng lồ nên mới bắt đắ dĩ tới Ân gia dùng thân gán nợ.

Có điều Ân gia cũng không bạc đãi hấn, mấy năm nay hấn muốn vị thuốc gì thì Ân gia cũng cung cấp, lâu ngày được nuôi kĩ, hấn cũng không muốn rời khỏi nữa.

Lúc này thấy Ân Trục Ly tới, hấn cũng không đứng dậy, chỉ ngược mắt dòm “Chuyện gì?”

Ân Trục Ly quanh co một lúc rồi mới cười nói “Mông Cổ... Khụ, Kha đại phu, ngài coi không bao lâu nữa bản Đại đương gia sẽ xuất giá, mà Cửu gia ... ngài cũng biết, thân thể hấn nhu nhược, cho nên ta nghĩ... ờ... cần thứ gì đó trợ húng...”

Kha Đình Phong chảy hắc tuyến, nhưng vẫn giữ giọng điệu của một thầy thuốc “Có điều không biết là trợ húng cho Vương gia hay là trợ húng cho Đại đương gia?”

Ân đại đương gia ho nhẹ một tiếng, cũng có chút mơ hồ “Chuyện này có gì khác nhau sao?”

Kha Đình Phong xếp xong kim châm, lau sạch sẽ mọi thứ rồi mới đi vào phòng, một lúc sau thì cầm một bình gốm đưa cho nàng “Mỗi lần một giọt, chế vào rượu, không thể pha vào trà. Được tính không mạnh nhưng cũng đủ trợ húng!”

P/S : Bả đi xin thuốc =))))))))))!!!

20. Chương 20

Mùng tám tháng năm, Ân đại đương gia gả vào Phúc Lộc vương phu, trở thành chính phi của Phúc Lộc Vương.

Phúc Lộc vương là một nhàn vương (vương gia nhàn hạ), ở trong triều không có thực quyền nhưng dù sao cũng là hậu duệ đế vương, mà Ân gia lại là Quốc thương của Đại Huynh, đương nhiên không thể tổ chức qua loa. Nhưng vì trước đó Khúc Lăng Ngọc đã gả vào hoàng cung nên Ân Trục Ly đương nhiên phải giảm bớt của hồi môn để đủ tổ chức long trọng cũng không phô trương vượt quá lễ lập hậu của Thẩm Đình Xa.

Thời đó mọi người đều rất coi trọng giá y*, nữ tử khuê phòng đều tự tay may từng đường kia mũi chỉ cho giá y của mình, mà làm Phúc Lộc vương phi thì đương nhiên có lễ phục. Nhưng Ân đại đương gia lại không muốn làm vậy – giá y mà Ân đại đương gia mặc khi gả cho Phúc Lộc vương, không nói tới giá y mà ngay cả mẫu thêu hay mẫu vẽ đều phải hoành tráng, kiêu hãnh nhiều một chút.

*giá y : áo cưới.

Toàn thân nàng mặc lụa yên hà, phía trên thêu khổng tước, mây bay, hoa văn cầu kỳ bằng chỉ kim tuyến.

Toàn thân áo may bằng tơ giao long, thêu hợp thành hoa Mẫu đơn, phía dưới xếp nếp, vừa tôn vòng một lại làm rõ đường cong cơ thể, tránh vẻ lũng thùng của giá y mà vẫn không làm giảm bớt nét cao quý tinh mỹ.

Không cần phải nói, đây đương nhiên là kiệt tác của Vân Thiên Y, từ vẽ mẫu tới thêu, tới mỗi đường kim mũi chỉ, nếp gấp trên áo đều do một tay hần hoàn thành.

Khăn trùm đầu thêu trăm cụm mây lành, ngụ ý trăm năm hòa thuận, ở viền khăn có đính tua rua, phía cuối kết một viên ngọc lưu ly, nhằm ý đi đến hết đời suôn sẻ.

Từ nhỏ Ân Trục Ly đã quen biết nhiều, không tránh khỏi lây nhiễm chút hào khí giang hồ, bây giờ Ân thị lại đang bị giam hãm trong Thính Đào Các, mọi chuyện đều do nàng quyết định nên nàng cũng không thêm chú ý nhiều. Nàng giảm đi mấy nghi thức xả giao, chỉ làm màu trước mặt người khác một chút là được rồi.

Đêm trước lễ cưới, bà mai theo thông lệ mang hạt sen tới, có nước canh, táo đỏ và đồ cúng tế, thấp nền dâng hương để lúc nàng bái thiên địa, tay trái có thể nhét một trái táo đỏ vào miệng, tay phải có thể lấy đĩa bạc mà khuấy nước canh. Nàng lại tùy tiện nói một câu “Ta không thích đồ ngọt, bỏ đi.”

Bà mai cũng không biết nên không hay cười, đang định nói thì bị Hách tổng quản mời về để Ân Trục Ly khỏi phải nhảy dựng lên cãi vả.

Mũ phượng trên đầu thật quá nặng, Thanh Uyển đỡ nàng tới bái biệt Đường Ẩn, sắc mặt Đường Ẩn chỉ tĩnh lặng như nước, đơn giản nói vài câu để nàng tới Thính Đào Các chào Ân Thị. Ân Trục Ly đương nhiên không tới, nha hoàn trong Thính Đào các đã được đổi, trước cửa có người canh giữ, trước mắt thì Ân thị không thể tự do hành động.

Ân Trục Ly xua đuổi ý nghĩ, nói thế nào thì đây cũng là ngày đại hỉ, cần gì phải nghĩ tới chuyện buồn bực?

Tiệc mừng của Ân gia chiêu đãi tới hoàng hôn thì Cửu vương gia tới đón dâu, màu da của hần trắng trẻo như ngọc, lại mặc lễ phục thêu rồng, thắt lưng ngọc đá, đầu đội mũ, trang phục của thân vương mặc trên người hần, thật là vô cùng đẹp đẽ.

Da thịt của hần như ngọc quý, lúc lên xuống ngựa thì tay áo bay bay, càng có vẻ dong dỏng cao. Trên đường đi, hần buông mắt nhìn xuống, lông mi dài che khuất ánh mắt, không biết là vui hay buồn.

Tiểu Hà biết vương gia nhà mình cưới ngựa không giỏi nên cẩn thận đi theo bên cạnh, sợ lại xảy ra chuyện gì sơ suất.

Kiếp hoa đi một đường tới trước cổng lớn nhà Ân gia, Ân Trục Ly được Thanh Uyển và bà mai dìu vào kiệu, trên người mặc giá y đồ tươi làm người khác bàn tán xôn xao, âm thanh khen ngợi ở bốn phía, Ân đại đương gia cũng cảm thấy vui vui – xem ra năm nay mẫu thêu giá y này ở tiệm sẽ bán đắt lắm đây.

Thẩm Đình Giao không thấy Ân thị, nha hoàn dẫn hần tới bái biệt Đường Ẩn rồi hần rước Ân Trục Ly về Phúc Lộc Vương phủ. Nhìn nàng vào kiệu, trong đôi mắt trong veo lạnh lùng của Thẩm Đình Giao như được bóng dáng mặc giá y đồ của nàng thấp sáng.

Lúc này ở Phúc Lộc vương phủ vô cùng náo nhiệt, Ân Trục Ly không nhìn thấy gì, lại ăn mặc công kênh nên từ khi xuống kiệu, bước lên thăm dò thì được Thẩm Đình Giao cầm dây lụa đỏ dắt đi, nghe thấy tiếng chúc mừng từ bốn phía, trong lòng nàng cười thầm: thật là chó hùa quá đi.

Do hôm nay là đại hôn của Thẩm Đình Giao, Vương thượng đặc biệt cho Hà thái phi xuất cung một ngày, hôm nay bà ăn mặc long lẫy, do chưa trải qua sương gió bao giờ nên nhìn cứ như thiếu nữ đôi mươi. Thẩm Đình Giao dắt Ân Trục Ly lên trước sảnh chính, không bao lâu sau thì nghe tiếng gia nô đứng đón khách ngoài cửa cao giọng nói “Đại tướng quân Khúc Thiên đến chúc mừng ngày vui của Cửu vương gia...”

Bị che bởi khăn cưới, Ân Trục Ly cũng không quay đầu lại, Khúc Thiên bước vào hỉ đường thì tự nhiên cười nói với mọi người. Xưa nay hần không thích kết giao với mấy quan lại, hôm nay lại đến chúc mừng thật là ngoài dự đoán của mọi người. Những người có thể giữ chắc ghế ngồi trong triều đều là những người tinh ranh, lúc này đương nhiên trầm suy nghĩ trong bụng.

Hà thái phi ngồi phía trên nâng mắt nhìn hần một cái, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều không mặ không nhạ mà dời mắt đi nơi khác.

Nói ra thì hôm nay Ân đại đương gia bớt được rất nhiều việc, hôm nay có rất nhiều khách từ bốn phương tới chúc mừng nhưng nàng là tân nương nên không tiện gặp, tất cả đều do Hách đại tổng quản và Hà tiên sinh xử lý.

Hai người bị kéo ra trước sảnh, làm đại lễ ba quỳ chín lạy, trong lòng nàng hận đến ngứa ngáy, may mà được khăn che lại nên không ai thấy vẻ mặt lúc này.

Hai người bái cao đường xong, cuối cùng cũng được đưa vào động phòng. Lần đầu tiên trong đời nàng được vào động phòng nên cảm giác cũng có chút là lạ. Ân Trục Ly nâng khăn cưới lên thì một màu đỏ đập vào mắt, màn lụa màu đỏ, khăn bàn màu đỏ, trên bàn có hạt sen, táo đỏ, long nhãn , ...

Trên tường dán chữ hỉ đỏ tươi, trên bàn có bánh mừng, mấy quả trên đĩa đều được cột màu đỏ, quả nhiên là ngày hỉ.

Ân Trục Ly cũng không cần người đỡ mà đi đến giường rồi ngồi xuống, lại sai sử Thanh Uyển đứng cạnh “Người ra ngoài dặn với Hà tiên sinh là tửu lượng của Cửu gia không tốt, bảo hần ngăn rượu cho ngài ấy một chút.”

Thanh Uyển đáp một tiếng rồi quay đầu rời khỏi phòng. Thanh Uyển đi tới ngoài thì nói lại lời của Ân Trục Ly làm mọi người cười một trận, vây quanh Thẩm Đình Giao mà trêu ghẹo làm Hà tiên sinh vội vã chắn rượu. Cuối cùng vẫn là Hà Giản tinh tế, nhớ là nguyên một ngày nay Ân Trục Ly vẫn chưa ăn hạt cơm nào nên sai phòng bếp mang đến thức ăn lót dạ cho nàng.

Việc này rất hợp ý Ân Trục Ly, nàng ngồi trước bàn uống rượu ăn thức ăn, xong việc thì lấy một cái bình sứ nhỏ từ bên hông ra, lấy viên thuốc nhét vào miệng rồi nốc rượu nuốt xuống.

Bởi vì “Một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng” nên mọi người cũng không làm mất thời gian của Thẩm tiểu vương gia, một lúc sau thì bà mai dẫn hần vào tân phòng.

Thẩm Đình Giao cũng uống chút rượu nhưng nhờ có Hà Giản ngăn dùm nên chỉ hơi ngà ngà say. Hần nâng khăn cưới, bà mai lại đưa rượu bảo hai người uống giao bôi, chẳng có gì mới mẻ. Ân Trục Ly nhận lấy rượu kia rồi kể vai Thẩm Đình Giao mà uống.

Bà mai cột vạt áo của hai người lại rồi nói một đồng câu cát tường, cuối cùng thì lui ra ngoài.

Bên ngoài, tiếng người dần dần im ắng, dưới ánh nến long phượng, má hai người đã ửng đỏ, xinh đẹp hơn hoa đào.

Im lặng một lúc, Ân Trục Ly đứng dậy gỡ mũ phượng trên đầu, giọng nói bình thường “Một sao?”

Mũ phượng kia cũng thật quá rối rắm, Thẩm Đình Giao đứng dậy cởi xuống cho nàng “Cũng được.”

Ân Trục Ly đặt mũ phượng lên bàn trang điểm rồi gỡ trâm ngọc mọi thứ xuống, lấy nước rửa mặt, sau đó xoay người chậm chậm đi tới chỗ Thẩm Đình Giao. Tóc nàng dài như tơ, xõa trên vai, áo đỏ bay bay, dáng đi khoan thai giống như yêu tinh xinh đẹp lạc vào phàm trần.

Thẩm tiểu vương gia vô thức lùi về sau một bước, cúi đầu gỡ nút áo của mình “Cũng không còn sớm, nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.” Ân Trục Ly cúi đầu gỡ đồng nút áo ra cho hần, cởi áo hỉ đỏ ra rồi bỏ qua một bên, rồi lấy áo ngủ bằng gấm của hần mang tới bên giường. Thẩm Đình Giao mặc áo trong màu trắng, thấy ánh mắt nàng trầm như hồ nước thì có chút bối rối “Trục Ly?”

“Sao?” Ân Trục Ly từ từ cởi hỉ phục đỏ tươi trên người mình, vẫn bình tĩnh mà đáp lời hần.

Thẩm Đình Giao khẽ nhếch môi, nhất thời không biết nói gì, Ân Trục Ly cũng ngồi trên giường, lấy gối cho hần rồi nhìn hần “Chuyện gì?”

Thẩm Đình Giao nằm ngửa trên giường, chỉ cảm thấy như bị lạc vào một khu vườn đỏ thắm, Ân Trục Ly dựa gần hần, hần có thể ngửi được mùi rượu nhàn nhạt trên người nàng. Đôi mắt kia nhìn hần chằm chằm,

làm hấn không hiểu sao lại bất an trong lòng, giống như con thú nhỏ đối mặt với hổ dữ. Hấn nuốt nước bọt, đôi má như ngọc kia ửng hồng, đôi mắt sáng sánh như nước hồ thu, mặt mũi như đóa hoa quỳnh, đôi môi căng mọng, nuốt như vậy thì cổ họng hơi động làm lòng người xao xuyến.

Ân Trục Ly đưa tay trái lên, càng lúc càng gần, hấn co rúm người lại, thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của nàng nóng bỏng khác thường. Hấn không hiểu nên lòng lại càng khẩn trương, Ân Trục Ly dùng đầu mũi chạm vào mặt hấn, tay phải từ từ cởi áo lụa trắng của hấn.

Da thịt hấn trong suốt như bạch ngọc, sờ vào cảm giác mềm mịn, giống như loại lụa yên hà thượng hạng. Ân Trục Ly chạm nhẹ vào hấn thì hấn lại run run, đôi mi dày khê lay động như cánh bướm. Ân Trục Ly cởi dây buộc quần trên áo hấn, hấn đột nhiên đưa tay giữ ống tay áo của nàng lại, lúc nàng nhìn hấn thì thấy đôi môi đỏ mọng khê nhếch, một lúc sau lại bỏ tay ra, nhắm mắt quay mặt đi.

Bộ dáng yếu đuối mặc người chà đạp, sắc hương đều đủ, giống như một món ăn hiếm có trong nhân gian.

P/S : Chương sau nàng nào chưa đủ tuổi thì không được đọc nha!!! Mền ơi!!! Phen này A Cửu làm sao thoát khỏi nanh vuốt!!!!@_@

21. Chương 21

Hỉ phòng to như vậy nhưng lại tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng hít thở bên tai, Ân Trục Ly nhếch môi cười, cúi người hôn lên môi của Thẩm Đình Giao. Thẩm Đình Giao hơi giật mình, một lúc lâu sau mới ôm nàng đáp lại.

Hôn môi như vậy cũng không phải lần đầu, Ân Trục Ly tăng thêm chút lực, Thẩm Đình Giao khê rên một tiếng nhưng cũng ngoan ngoãn đáp lại nàng. Tay Ân Trục Ly dần mò xuống dưới, quần dài của Thẩm Đình Giao xùng giống với loại bán ở Cẩm tú trang trong thành Phú Quý, Ân Trục Ly cởi nó mà chẳng có chút khó khăn nào. Nàng quăng hết quần áo xuống dưới đất, bàn tay đi vào, Thẩm Đình Giao lạnh tới co người lại, cuối cùng cũng để mặc cho nàng nắm lấy.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve, cũng đợi hấn động tình mà cứng rắn.

(Ặc!! ! Ta thề là ta đang đổ mồ hôi sôi nước mắt với mấy cảnh này!)

Thẩm Đình Giao vẫn nằm ngửa trên giường, nàng ngồi trên đùi hấn, tự nhiên cởi áo ra, không có chút thẹn thùng nào. Nàng đã cởi giá y, chỉ còn váy lụa màu đỏ và áo yếm cũng màu đỏ, nàng vuốt mái tóc che trước ngực, hai tay lại mò dây buộc rồi rứt sau lưng, rất nhanh đã đem cái yếm cởi bỏ. Ánh mắt của Thẩm Đình Giao dần tối lại, cổ họng động đập nuốt nước miếng một cái.

Ân Trục Ly quăng áo yếm kia xuống đất rồi lại khom lưng nâng mặt hấn lên “Cửu gia, lại đây.”

Hơi thở của Thẩm Đình Giao dần dần dập, hai má ửng hồng, đôi mắt như nước kia gọn sòng, vô thức mà đưa tay chạm tới nơi mềm mại kia. Bỗng dưng hai bàn tay bị cầm lại, hấn nâng mắt nhìn, Ân đại đương gia lại cười giảo hoạt “Hôm nay chắc là Cửu gia cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm thôi.”

Nói xong không đợi Thẩm Đình Giao trả lời, nàng đã xốc áo ngủ gấm đắp kín cho hấn “Ngủ đi.”

(Tềng teng!!! =]]]] !! Xin lỗi đã làm chị em mất hứng!)

Hình như Thẩm Đình Giao cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi nằm xuống, Ân Trục Ly nhặt quần áo ngủ mà thị nữ đã treo sẵn bên giường lên, không ngại hấn mà đứng ngay đó mặc vào rồi thuận tay tắt nến, chỉ còn lại ánh sáng mờ mờ của dạ minh châu gắn trên tường.

Vừa nằm lên giường nàng cũng kéo chăn, nằm ngủ.

Thẩm tiểu vương gia đang ngủ ngon lành, không nhúc nhích, nàng cũng không làm gì nữa, một đêm bình an vô sự. Đến giờ sủ, đột nhiên có người gõ cửa, Ân Trục Ly lập tức tỉnh táo “Ai?”

Thanh Uyển đứng ở ngoài cửa, giọng nói lo lắng “Đại đương gia, trong nhà có chút chuyện, Đàn Việt ca mới tới mời ngài về.”

Ân Trục Ly ngồi dậy khoác áo vào, Thẩm Đình Giao cũng ngồi lên, vẻ mặt ngây thơ như vừa rời khỏi mộng đẹp “Sao thế?”

Ân Trục Ly mặc xong áo quần rồi quay đầu đỡ hắn nằm xuống, hôn một cái lên má hắn “Không sao đâu, ta ra ngoài nhìn xem, ngài ngủ tiếp đi, nhé.”

Thẩm Đình Giao nằm xuống, để cho nàng vén chăn cho hắn rồi nhìn nàng vội vàng ra khỏi cửa.

Cửa tân phòng đã đóng lại, tiếng bước chân dần đi xa, một chút âm thanh cũng không còn nữa. Trên giường, Thẩm Đình Giao ôm chăn ngồi dậy, ánh mắt sâu như hồ nước – cuối cùng là bị bại lộ chỗ nào vậy? Hắn chậm rãi nhìn bản thân từ trên xuống dưới, vạt áo tán loạn, da thịt dưới ánh sáng mờ mờ của dạ minh châu thì mịn màng sáng bóng ... chẳng lẽ... là do mình quá chủ động? Hay nàng lại dùng chiêu lạt mềm buộc chặt?

(A Cửu đang suy nghĩ tại sao mình không được bị ăn!!! =))

Không, mới rồi lúc nàng ôm hôn thì nhiệt độ cơ thể cũng bình thường, ánh mắt tỉnh táo, tim cũng không đập nhanh, rõ ràng là cho thấy chưa động tình, hắn che giấu rất tốt mà.

Cuối cùng là vấn đề ở đâu vậy trời?

Ân Trục Ly bước nhanh theo Đàn Việt rời khỏi Phúc Lộc vương phủ, vẻ mặt âm u “Chuyện gì?”

Đàn Việt dắt Lão Tam tới, sau một lúc mới nói “Tiên sinh... buổi tối tiên sinh trở về, không biết tại sao lại trong thương, Hách đại tổng quản sai ta tới báo cho Đại đương gia.”

Ân Trục Ly không nói được lời nào, thúc ngựa đi trước.

Lúc chạy về tới đại trạch của Ân Gia thì đã là cuối giờ sủ, Ân Trục Ly cũng không quan tâm tới Lão Tam mà xuống ngựa chạy về chỗ Đường Ân. Đường Ân thích yên ắng nên trong lầu chỉ có một nha đầu Ôn Ngọc hầu hạ, xưa nay đều không ở trong viện. Giờ phút này thì trong phòng lại thấp đèn, bên ngoài cửa phòng có hai được đồng của Kha Đình Phong đang đứng đó. Nàng chạy vào phòng thì thấy Đường Ân toàn thân đầm máu đang nằm trên giường, bất tỉnh nhân sự. Kha Đình Phong ngồi bên cạnh giường, cầm máu cho hắn, một lúc sau mới ngẩng đầu lạnh lùng nói “Đóng cửa!”

Ân Trục Ly tiện tay đóng cửa, bước nhẹ tới bên giường “Sao rồi?”

Giọng nói của Kha Đình Phong hờ hững, trước mặt hắn đầm máu vậy mà hắn không loạn một hơi thở nào “Không chết được.”

Ân Trục Ly thở nhẹ một hơi, thấy kế bên là một thanh kiếm dính máu, nàng cầm lên nhìn kỹ thì trên chuôi kiếm có khắc một chữ : Khúc. Trên mặt nàng cười nhẹ “Hàng năm sự phụ đều phải luận võ với người này, lúc thắng lúc bại, thì ra chính là hắn.”

Kha Đình Phong khâu miệng vết thương cho Đường Ân, vết thương kia nhìn vô cùng đáng sợ, hắn cũng không ngẩng đầu lên, lạnh tanh nói “Ngu xuẩn.”

Ý cười trong mắt Ân Trục Ly càng sâu, nhẹ giọng than thở “Đúng vậy, hắn đã chinh chiến sa trường hơn hai mươi năm, nói về chuyện giết người thì còn ai hiểu rõ hơn hắn nữa... thật khờ.” Nói xong nàng lại nhớ tới một chuyện “Mông Cổ đại phụ, thứ người cho ta chẳng có tác dụng tí ti gì!”

Kha Đình Phong không dừng tay, trán đổ mồ hôi “Vốn là thuốc trợ hứng, nếu bản thân không có hứng thì trợ cái gì?”

Ân Trục Ly lấy khăn lụa ra lau mồ hôi cho hắn, nhỏ giọng nói “Cho thì cho đi, còn nói lý do nhiều vậy...”

Kha Đình Phong lườm nàng một cái, lấy thuốc đắp lên vết thương của Đường Ân. Đường Ân rên một tiếng nhưng vẫn không tỉnh lại. Ân Trục LY đau lòng nói “Nhẹ tay chút!”

Kha Đình Phong cũng không quan tâm tới nàng mà lấy lụa mỏng băng vết thương lại cho Đường Ân, tay nghề vô cùng thành thạo..

Đợi đến khi băng bó vết thương xong, hắn đứng dậy rời khỏi, cũng biết Ân Trục Ly cũng chưa có ý đi nên giơ giọng nói “Nhìn hắn một chút, ta đi sắc thuốc.”

Ân Trục Ly gật đầu, thấy hắn sắp rời khỏi thì đột nhiên lên tiếng “Thật là không sao chứ?”

Kha Đình Phong biết tính nàng, giọng nói mặc dù lạnh lùng nhưng thái độ lại khẳng định “Không sao.”

Kha Đình Phong rời khỏi phòng, hắn tất nhiên tốt hơn Ân Trục Ly nên đưa tay khép cửa lại. Ân Trục Ly ngồi xuống giường, mặc dù sắc mặt Đường Ân còn hơi xanh nhưng hơi thở đã vững vàng, chắc cũng không đáng ngại. Nàng cũng yên tâm được một chút, thỉnh thoảng thì sờ trán hắn, thấy cũng không sốt cao, nàng cầm tay hắn.

Xương tay của Đường Ân to, vì tập võ nhiều năm nên trong lòng bàn tay, trên ngón tay có vết chai. Ân Trục Ly vuốt nhẹ bàn tay, cảm thấy trong lòng xôn xao kỳ lạ, giống như có kiến bò qua, ngứa ngứa nhưng không gãi được.

Trong lòng nàng hoảng hốt, vội thả bàn tay kia ra, thấy hai môi hắn khô thì rót một chén nước thổi nguội rồi đưa tới cạnh môi hắn “Sư phụ? Uống chút nước!”

Giọng nói của nàng rất nhẹ, Đường Ân vẫn không có phản ứng gì, chỉ nhíu nhíu mày chịu đựng vết thương đau đớn. Thường ngày hắn rất khô ngô, khuôn mặt tuần tú, bình thường rất điềm tĩnh, bộ dáng thanh cao, giao tế với người khác cũng chỉ lạnh nhạt như nước, mấy năm nay chỉ thân với Ân Trục LY.

Ân Trục Ly vốn là một tên gia hỏa chẳng tốt lành gì, lúc trước thường nghịch ngợm với Đường Ân, cũng không thêm giữ lễ. Mà nay Đường Ân cũng chẳng còn tỉnh táo, không thể động đây, nàng lại bị sắc dục thôi thúc, lập tức ngậm một ngụm nước rồi nhẹ nhàng bón vào miệng hắn. Đường Ân mất máu nhiều, cánh môi khô khốc, nhiệt độ cũng cao hơn bình thường. Nàng nhẹ nhàng bón nước vào, trong lòng lại ngứa ngáy như kiến bò.

(A!!! A Cữu mà biết được thì..... Ly Ca không có hứng với A Cữu, lại có hứng với Đường Ân!!! A!!!! *quay cuồng*)

Trong lúc rằng môi quần quýt thì hơi thở của nàng nặng nề, vẫn cẩn thận né tránh vết thương của hắn. Giác mộng ngày đêm nhớ mong trong lòng cuối cùng cũng thành sự thật, nàng nắm tay hắn hôn lên môi đường gân, nhớ lại lần đầu cầm kiếm, lần đầu viết chữ, lần đầu cưới ngựa....

Nhiều lần đầu như vậy đều là do đôi bàn tay này chỉ dẫn cho nàng, nháy mắt đã qua nhiều năm thế rồi.

Ngoài cửa có tiếng động nhỏ, Kha Đình Phong bưng thuốc vào, thấy bộ dáng của nàng thì lạnh mặt ho một tiếng. Thấy vẻ mặt của nàng kỳ lạ thì Kha Đình Phong lại càng không thể hòa nhã nổi “Người có từng nghe qua mấy chữ [nghe lời bác sĩ dặn] chưa hả?”

Ân Đại đương gia đưa tay khép cửa lại, ho nhẹ một tiếng “Nếu không muốn đốt nhà của ta thì nói nhỏ một chút.”

Kha Đình Phong để thuốc một bên, lạnh lùng như thường “Dùng nhiều thuốc sẽ tổn thương cơ thể, Ân Trục Ly, đáng sao?”

Ân Trục Ly cười như không cười ép hắn tới góc tường, một tay chống lên tường phía bên cạnh hắn, ánh mắt ám muội nhìn hắn “Chẳng lẽ ngươi sợ sau này Bản đại đương gia không thể [lên] nữa?”

“....” Kha Đình Phong quyết định lần này về nhất định cho nàng mười bình, uống chết thì càng tốt...

22. Chương 22

Bình minh lên, Ân đại đương gia vẫn ngồi bên Đường Ân, hầu hạ hần dùng bữa sáng rồi mới trở về Phúc Lộc vương phủ với Cửu vương gia – sau ngày đại hôn thì phải vào cung tạ ơn. Đường Ân đương nhiên không giữ nài “Vi sư không sao, người nhanh đi đi.”

Ân Trục Ly lại dặn dò Kha Đình Phong một lát rồi lại tạt qua Thính Đào Các, hỏi han Nguyệt Quế về tình hình gần đây của Ân thị, biết bà vẫn khỏe thì nàng cũng không vào, lập tức thúc ngựa trở về Phúc Lộc vương phủ.

Lúc đó Cửu vương gia đã ăn mặc chỉnh tề, thấy nàng về thì hỏi “Đêm qua có chuyện gì thế?”

Ân Trục Ly không đáp, quay về phòng ngủ “Thanh Uyển, thay quần áo!”

Thanh Uyển cầm hoàng phục của Phúc Lộc vương phi tới cho Ân Trục LY thay, lại thấy Cửu vương gia hình như không định đi ra thì mặt Thanh Uyển ửng đỏ. Nhưng Ân Trục Ly lại vô cùng tự nhiên, vẫn để cho nàng thay quần áo giúp.

Đợi tới khi trang điểm xong thì xe ngựa cũng đã chuẩn bị ổn thỏa. Ân Trục Ly đỡ Thấm tiểu vương gia lên xe ngựa. Trời tháng năm đã ấm lên một chút, vậy mà tay hần vẫn lạnh lạnh, Ân Trục Ly ôm tay hần lại, vì đã thành hôn nên cũng không thêm câu nệ nữa “Lạnh không?”

Thấm tiểu vương gia lắc đầu, tìm một tư thế dễ chịu rồi dựa vào ghế, bộ dáng như buồn ngủ. Ân Trục Ly sờ trán hần, cảm thấy hơi nóng nóng nên lại đưa hần dựa vào người mình. Hần nâng mắt, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều ngẩn ra trong chớp lát. Nhưng Ân Trục Ly này từ trước tới giờ cũng không biết ngại ngùng gì nên lại cúi đầu hôn vào trán rồi vỗ vai hần “Ngủ đi, tới nơi ta gọi ngài dậy.”

Thấm Đình Giao gật gật đầu, nhắm mắt thiếp ngủ.

Xe ngựa dừng lại trước cửa cung, hai người đi vào tạ ơn, đương nhiên cũng phải tặng lễ. Tới giờ Ngọ thì Thấm Đình Xa mở tiệc gia đình, mọi người dùng bữa ở Ngọc Lan Uyển. Tính tình Khúc Lăng Ngọc rất thẳng thắn, cũng không thêm nói nhiều với Ân Trục Ly, về mặt của Hà thái phi cũng lạnh nhạt, nhưng Phó thái hậu lại rất nhiệt tình, nói chuyện với Ân Trục Ly một lúc lâu.

Mọi người trong bàn đều có lòng riêng, ăn xong thì lui, Thấm Đình Xa gọi Ân Trục Ly tới ngự thư phòng để bàn chuyện nặn châu châu ở Sơn Đông, Hà Bắc.

Ân Trục Ly đương nhiên chẳng thể khước từ nên đành đứng dậy đi theo. Thấm Đình Giao thì tới Tiêu thực cung của Hà thái phi, Hà thái phi luôn rất nghiêm khắc, hai người ở chung cũng chẳng nói gì nhiều nên hần đành mau lẹ trốn khỏi Tiêu thực cung mà đi dạo loanh quanh.

Tuy hần là một nhàn vương nhưng cũng là Vương gia, ở trong cung không ai dám cản hần.

Thấm Đình Xa cũng chẳng triệu Ân Trục Ly tới Ngự thư phòng. Tháng năm tháng sáu là mùa trăm hoa khoe sắc, mẫu đơn, hướng dương, hải đường đều đang tranh sắc, hai người đi dọc theo đường mòn đá trắng tới cạnh hồ Bồng Lai.

Thấm Đình Xa kéo dưới gốc cây bên cạnh ao ra một chiếc thuyền nhỏ “Đi chơi thuyền với trăm.” Tuy là lời mời nhưng lại chẳng khác nào hoàng mệnh. Ân Trục Ly khoanh tay đứng nhìn hần một lát rồi lại cười “Vương thượng có lệnh, đương nhiên thảo dân đâu dám không nghe. Có điều hôm nay vào cung để tạ ơn, vương thượng lại mời thảo dân cùng đi thuyền mà không dẫn theo Cửu gia... hình như không được hợp lễ cho lắm.”

Lá sen xanh ngất trên mặt nước, hoa sen lại nở tươi đẹp, mùi hoa thoang thoảng. Thấm Đình Xa nhìn nàng, trên mặt mang ý cười, đôi mắt sâu không thấy đáy “Chẳng dễ gì được ở một chỗ với nàng, sao lại có thể dẫn theo những người cản đường cản lối?”

Ân Trục Ly không nói gì, bước lên thuyền. Về mặt của Thấm Đình Xa dụ đi một chút rồi như đang nhìn hướng, cũng bước vào “Lễ phục này nhìn thật chướng mắt, về sau không có chuyện gì thì đừng mặc.”

Giọng của hần trầm trầm, Ân Trục Ly bỗng nhiên cảm thấy không nên chọc giận hần “Thảo dân tuân chỉ.”

Thấy vẻ mặt của nàng lạnh lùng, trong mắt Thẩm Đình Xa lại có chút khổ sở “Trục Ly, nàng tin trầm một lần, ngay bây giờ, có được không?”

Ân Trục Ly đưa mắt nhìn sóng nước, trong tầm mắt chỉ thấy lá sen xanh ngắt đông đưa “Sao vương thượng lại nói lời ấy? Vương thượng là thiên tử, sao thảo dân dám nghi ngờ?”

Thuyền dần bơi ra xa khỏi bờ, gần đó không còn tai mắt nào nữa, Thẩm Đình Xa ngưng tay chèo thuyền, từ từ tiến sát lại nàng “Trục Ly, trầm cũng là thân bất do kỷ. Ân gia của nàng đã có tổ huấn là con gái không làm thiếp, không phải trầm không có tâm, nhưng...” hắn đưa tay, ngón tay lướt qua mặt nàng “Nhưng trầm sẽ cố gắng, thật cố gắng, nàng hãy tin trầm.”

Ân Trục Ly giương mắt nhìn hắn, lại thấy hình như hắn có chút đau lòng, nàng lạnh mặt “Vương thượng mời thảo dân đến chỉ để nói những lời này sao?”

“Không”, Thẩm Đình Xa tiếp tục chèo thuyền “Phía trước có một nơi an tĩnh, chắc nàng sẽ thích.”

Bên cạnh hồ Bồng Lai, trăm hoa đua nở, cỏ cây um tùm, một phi tần hậu cung đang đứng bên gốc cây hải đường mà nhìn. Đợi tới khi chiếc thuyền xa khỏi tầm mắt, nàng xoay người lại thì giật mình, không biết người này đã đứng sau lưng nàng từ lúc nào mà đang cười như không cười nhìn nàng.

“Trang phi nương nương.” Người tới khẽ mấp máy môi, giọng nói như châu ngọc “Vừa nhìn gì thế?”

Lúc này Trang phi mới tỉnh táo lại, vẻ kinh hoảng dần giảm đi “Thì ra là Cửu vương gia, nô tì thất lễ.” Nàng cũng chẳng thêm để Cửu vương gia nhu nhược này vào mắt, thấy là hắn thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Đình Giao đứng dưới khóm hoa hải đường, da thịt trắng nõn trong suốt, gương mặt tĩnh lặng như cơn mưa thu, đôi môi căng mọng, trên người mặc áo tím nên lại càng có vẻ gầy gầy. Tuổi tác của Trang phi cũng không lớn, trong lòng bỗng nhiên thấy không yên.

Nàng vốn định đem chuyện này nói với Khúc Lăng Ngọc, không thể ngờ được giữa Vương thượng và Phúc lộc vương phi lại có quan hệ mờ ám như vậy. Tính tình của Khúc Lăng Ngọc đơn giản, lại ỷ vào thế lực của nhà cha để, chuyên sủng ở hậu cung. Nếu để nàng ta biết được việc này chắc sẽ làm cho trời long đất lở. Để hậu bất hòa, chính là cơ hội cho những người khác...

Nhưng lúc này nàng lại không nỡ cất bước đi, chỉ yên lặng đứng nhìn Thẩm Đình Giao đứng giữa biển hoa. Tướng mạo như vậy, thật giống tiên trên trời, nhưng lại có chút cảm giác lạnh lạnh không nói nên lời, nhan sắc tuyệt mỹ thật làm người khác nảy sinh dục vọng.

Một lúc sau Thẩm Đình Giao mới ngược mắt đón ánh mắt của nàng, lúc mở miệng, giọng nói lại lạnh lùng không có chút trần tục nào “Trang phi vì sao lại nhìn bốn vương như vậy?”

Hắn từ từ bước tới gần, nhan sắc như đoạt hồn phách người khác. Trang phi chỉ cảm thấy mỗi bước chân của hắn là cho tim nàng đập nhanh hơn, mà Thẩm tiểu vương gia vẫn không nhận ra, chỉ đi tới gần nàng rồi nhẹ giọng gọi “Trang phi nương nương?”

Trang phi sợ hãi lùi về sau thì hắn thành linh đưa tay ra, đôi tay kia mềm mại, ngón tay thon dài, đầu ngón tay hồng hồng, khớp xương thon thả không một tỷ vết. Lúc này nàng mới phát hiện hình như Thẩm tiểu vương gia hơi lạ, nhưng nàng lại bị sắc đẹp này mê hoặc, thấy hắn đưa tay nắm lấy trầm cài của nàng, làm cho tóc dài xỏa ra trên vai.

Hai má nàng ửng hồng, đang định mở miệng thì trước mắt lóe lên một cái, nàng không thể tin nổi mà ngẩng đầu, thấy Thẩm tiểu vương gia kia vẫn đang cười, trong mắt vô cùng lâm li “Trang phi nương nương, bốn vương và Vương phi mới thành hôn, tình cảm chưa ổn định. Lăng Ngọc lại quá thẳng tính, nếu chuyện hôm nay truyền ra ngoài thì chắc chắn mọi người đều biết.” Giọng nói của hắn như mang theo tình ý nồng nàn, từng chữ từng chữ nhẹ nhàng “Bốn vương là một nhân vương, không đắc tội được với hoàng huynh, lại càng không thể chọc Vương phi. Đã vậy... sao ngươi còn làm bốn vương khó xử?”

Trang phi há to miệng cũng chỉ ứ ớ được mấy tiếng, máu tươi phun ra từ trong cổ, bắn ra trong rừng hoa, xinh đẹp như một bông hải đường rực rỡ. Nàng nằm dài trên mặt đất, một tay ôm lấy cổ, một tay đưa về phía hắn. Hắn lại như không thể thấy cảnh máu me, cau mày lại rồi lùi về sau, Trang phi vùng vẫy, mỹ nhân hấp hối cũng thật mang vẻ đẹp khác lạ.

Sau một lúc, cuối cùng cũng không còn tiếng động gì, Thẩm tiểu vương gia nghiêng người phủ hạt bụi trên áo, đứng trong biển hoa cứ như một hoa tinh đầy mị hoặc. Hắn đứng một lúc lâu, thấy nàng ta đã chết thì quãng cây trầm đi, theo đường mòn lát đá mà rời khỏi đó.

23. Chương 23

Giữa hồ Bồng Lai có một cái đảo, gọi là Bồng Lai tiên đảo. Ân Trục Ly theo Thẩm Đình Xa tới, giường mắt nhìn thì thấy trên đảo có trúc xanh vây quanh, xanh thắm một màu, lại còn có hoa Cúc đại đoá vô cùng đẹp đẽ. Từng bông cúc to như cánh bướm nắp trong tán cây, thấp thoáng giữa màu xanh ngắt của lá, vô cùng thanh lệ.

Đặt chân lên đảo giống như dạo chơi trong biển hoa.

Ân Trục Ly giật mình, sau đó vẫn lạnh nhạt “Không ngờ qua bao nhiêu năm tháng rồi mà Vương thượng vẫn còn nhớ là thảo dân thích hoa cúc đại đoá.”

Thẩm Đình Xa đã neo thuyền xong, đưa tay ôm eo nàng “Từng chuyện của nàng, trẫm chưa bao giờ quên.”

Ân Trục Ly liếc cánh tay đang để trên eo mình, hắn hơi xấu hổ bèn thu tay lại, lại nắm lấy tay nàng dưới ống tay áo “Đi dạo với trẫm một chút.”

Ân Trục Ly hiểu tính của hắn nên cũng cau mày mà theo hắn lên đảo. Thẩm Đình Xa mặc hoàng bào màu vàng, dáng người cao gầy dong dong. Nghe đồn thánh tổ hoàng đế Thẩm Văn Yến khi còn tại vị, đồng cung hoàng hậu mất sớm, hậu cung thời gian dài không ai làm chủ, Thẩm Văn Yến vốn rất sủng ái Hà Thái phi, lúc đó mọi người còn nghĩ ngài ấy chắc chắn sẽ lập Cửu hoàng tử Thẩm Đình Giao lên làm thái tử.

Về sau không biết tại sao Hà thái phi lại thất sủng, Thẩm Văn Yến lại lẳng lặng lập con cả Thẩm Đình Xa làm thái tử, lại lập Phó quý phi – mẫu thân của Thẩm Đình Xa lên làm hậu, làm cho quần thần không hiểu đầu cua tai nheo gì.

Sau đó thì Hà thái phi cũng sống trong lặng lẽ ở Tiêu thực cung, một lòng hướng Phật, ngay cả Cửu hoàng tử Thẩm Đình Giao cũng không còn hay đi lại trong cung nữa. Lúc trước vốn có thù cũ, Phó quý phi được thể thành chủ nhân hậu cung thì mẹ con Cửu vương gia cũng lắm gian nan. Cung nhân thấy bà bị thất sủng thì khi dễ, không để hai mẹ con này vào mắt, cắt xén mọi thứ, làm cho Tiêu thực cung này giống như lãnh cung.

Tính tình của Hà thái phi cũng càng ngày càng nóng nảy, thường lấy Cửu hoàng tử ra mà trút giận.

Sức khỏe của Cửu hoàng tử vốn không tốt, lúc trước được Thẩm Văn Yến yêu thương, thuốc thang đầy đủ, mỗi ngày đều có ngự y đến chẩn bệnh nên cũng không có việc gì. Bây giờ không còn thuốc thang thì hắn càng thêm gầy yếu. Cũng may mắn là hắn quen biết được Ân Trục Ly, vẫn hay giúp đỡ nên con đường gặp ghềnh gian nan vậy mà cũng qua.

Cho đến khi Thẩm Đình Xa lên ngôi kế vị, trong cung có năm vị hoàng tử, hai vị bị giam cầm, một vị té ngựa mà chết, một vị thì bị biếm làm thường dân, chỉ còn lại vị nhu nhược không được việc gì được phong là thân vương – chính là Thẩm Đình Giao. Hắn ở Trường An mặc dù không có chức có quyền nhưng cũng phú quý thanh nhàn. Hoàn cảnh của Hà thái phi cũng đỡ hơn một chút.

Ân Trục Ly sóng vai với Thẩm Đình Xa đi tới giữa đảo, thấy trên đó có một căn nhà gỗ, xây cất vô cùng khéo léo. Mái nhà có treo mấy chùm phong linh leng keng theo gió, có chim hót hoa thơm, ở giữa cung đình hỗn loạn này chỉ còn chỗ này là có thể thông dong ngắm mây tụ mây tan, hoa tàn hoa nở mà quên mất phàm trần thế tục.

Ân Trục Ly cũng không muốn làm hắn thất vọng nên hồ hững cười “Nơi này cũng có thể sánh với Quảng Lăng Chỉ Túc đấy.”

Thẩm Đình Xa nắm tay nàng bước vào căn phòng nhỏ, trong phòng bài trí rất đơn giản, có một cái bàn trà, bên trái thì để một cây đàn, trên tường treo tấm thảm bên thủ công, bên cạnh lại có một cái giường nhỏ để nằm nghỉ. Lúc này hai người đi vào, cô nam quả nữ, cái giường nhỏ này lại mang một chút ý tứ ái muội.

Ân Trục Ly ngồi xuống cái bàn trà, thấy trên bàn có trà cụ thì cũng bày ra, cầm cục đá bên cạnh đánh lửa để pha trà. Thẩm Đình Xa lẳng lặng nhìn nàng chăm chú, sau một lúc lâu mới nói “Thấy nàng vẫn mang theo một cây sáo bên người nhưng lại chưa bao giờ nghe nàng thổi, hôm nay nàng có thể vì trẫm mà phá lệ không?”

Âm Trục Ly chép miệng, miễn cưỡng cười “Chỉ sợ là lại làm bệ hạ thất vọng rồi, Trục Ly không hề biết thổi sáo. Mang theo cây sáo này vì đây là quà tặng của ân sư.”

Thẩm Đình Xa cũng không ép nàng “Vậy Trục Ly hãy đánh đàn cho trẫm nghe đi.”

Ân Trục Ly đương nhiên không thể từ chối, bèn ngồi xuống bên cây đàn, bắt đầu đánh.

Thẩm Đình Xa cũng am hiểu về âm luật, nhưng nếu bàn về cung, thương, tù và, Ân Trục Ly cũng là người trong nghề. Nhưng từ nhỏ đến lớn nàng đã quen ứng phó với người khác, gặp dịp thì chơi. Cho dù là chuyện đau đớn nhất nàng cũng không tỏ hề tỏ ra mất bình tĩnh. Diễn trò đã lâu, những chuyện có thể tác động đến nàng, quả thật rất ít.

Cho dù tiếng đàn có cao siêu tuyệt mỹ, hay là chói tai vô cùng thì nàng vẫn có thể làm một thính giả tốt nhất. Nhưng nếu thật sự quan sát vào ánh mắt, vào vẻ mặt thì trên thực tế tâm tư nàng chẳng ở đây.

Đánh xong một khúc, trà của nàng cũng đã sôi. Nàng bưng chén tới trước mặt Thẩm Đình Xa, Thẩm Đình Xa cầm lấy chén trà đặt trên bàn rồi lại cầm lấy tay nàng.

Bàn tay to của hắn vuốt nhẹ lên tay nàng, Ân Trục Ly vẫn cười bình thản “Bệ hạ, đêm qua thảo dân có việc rời khỏi Phúc Lộc vương phủ, chắc bệ hạ cũng biết chuyện này chứ?”

Mắt của Thẩm Đình Xa dần đỏ lên, từ từ kéo nàng tới gần, hôn lên ngón tay nàng “Ừ.”

Về mặt của Ân Trục Ly vẫn lạnh nhạt, cũng không tỏ rõ là bằng lòng hay không “Cho nên thảo dân và Phúc Lộc vương vẫn chưa viên phòng, nếu hôm nay bệ hạ muốn cùng thảo dân uyên ương có đôi thì đây là vinh hạnh vạn phần cho thảo dân. Có điều, tính tình của Cửu vương gia, chắc bệ hạ cũng hiểu rõ. Chỉ sợ là ngày mai ngài ấy sẽ hừ thảo dân ngay.” Nàng cười nhạt, thấy Thẩm Đình Xa nóng như lửa đốt thì lại nói một câu trúng ngay trọng tâm “Nếu thảo dân và Cửu vương gia cãi vã bất hòa thì chẳng phải là phụ ý tốt của bệ hạ sao?”

Ánh mắt của Thẩm Đình Xa tối lại, một lúc sau mới buông tay nàng “Trục Ly, trẫm sẽ không để nàng uất ức lâu đâu.”

Ân Trục Ly rút tay về, vẫn châm trà cho hắn, hai người nghe đàn uống trà, cũng không làm gì quá phận.

Tới giờ thân, hai người rời khỏi đảo Bồng Lai mà quay về, Thẩm Đình Giao đã đi tìm rất lâu, Thẩm Đình Xa lại khuyên răn hai người như lẽ thường, sau đó thì thả xuất cung.

Hai người ra khỏi cửa cung, lên xe ngựa, Thẩm Đình Giao vẫn có chút mệt mỏi. Ân Trục Ly thấy tinh thần của hắn không được tốt thì lại ôm vào trong ngực, cao giọng nói với Đàn Việt “Buổi chiều bảo Kha Đình Phong qua...”

Đột nhiên nàng nghĩ tới vết thương của Đường Ân thì lại không nói nữa. Thẩm tiểu vương gia đã hạ mi mắt, hàng lông mi dày rậm buông xuống phủ một cái bóng mờ mờ, hình như cũng không để ý, nàng cúi đầu hôn nhẹ lên hai má của hắn “Đàn Việt, trực tiếp tới đại trạch Ân gia đi.”

Đàn Việt trả lời một tiếng rồi giơ roi thúc ngựa, xe ngựa phi về đại trạch Ân gia.

Dan Phong các.

Kha Đình Phong đang bắt mạch cho Thẩm Đình Giao, vẫn nói những lời cũ “Cửu gia đã trúng độc từ khi còn trong bào thai, không có thuốc nào trị được, chỉ có thể nghỉ ngơi. Nhưng nếu hôm nay không ngại thì Kha mẫu sẽ viết cho hai bài thuốc.”

Cửu Vương gia liền có chút không bằng lòng “Chẳng phải đã nói là không sao sao, sao còn phải viết bài thuốc!”

Kha Đình Phong cũng biết lời nói của ai có giá trị nên không thêm để ý tới hắn mà vui đầu viết phương thuốc, Thẩm tiểu vương gia ngẩng đầu nhìn Ân đại đương gia, Ân Trục Ly vỗ vỗ vào má hắn “Ngoan, nghe lời.”

Kha Đình Phong làm như không thấy cử chỉ thân thiết của hai người, chỉ sai được đồng đi bốc thuốc rồi dọn dẹp hòm thuốc mà rời khỏi Đan Phong các.

Ân Trục Ly để hắn nằm nghỉ tạm trong phòng mình, vốn muốn đi thăm Đường Ân nhưng nhìn Thẩm Đình Giao nằm trên giường nhỏ thì lại thôi. Vì đêm qua đã ở cùng với Đường Ân cả đêm, hôm nay lại phải đối phó với Thẩm Đình Xa nên nàng hơi mệt, bèn cởi áo gấm ra mà nằm lên giường.

Thẩm Đình Giao xích vào bên trong, nàng lại kéo hắn lại, gác tay xuống cổ để hắn gối lên tay mình “Ngủ với ta nào.”

Thẩm Đình Giao vẫn không nhúc nhích, tiếng thở bên tai dần dần đều đều, hắn cũng dần dần mơ hồ, trong đầu hiện lên những hình ảnh rời rạc, hiện lên khuôn mặt lạnh nhạt của Hà thái phi, rồi Trang phi đầm máu, sau cùng là trong nửa canh giờ kia, Ân Trục Ly và hoàng huynh của hắn nắm tay nhau lên thuyền...

Hắn mơ mơ màng màng nhưng không ngủ, lại không dám động dậy sợ đụng trúng Ân Trục Ly. Không lâu sau, nha hoàn bưng thuốc vào. Ân Trục Ly giật mình, nhận lấy chén thuốc kia rồi bảo nàng ta lui xuống.

Thẩm Đình Giao sợ nhất là uống thuốc, lúc này thấy trong chén là thuốc đen xì xì thì cau chặt mày. Ân Trục Ly cười nhẹ rồi lấy muống đảo đảo chén thuốc, kiên nhẫn nói “Lại đây, ta đút cho ngài, nhé.”

Hắn chậm rãi há miệng, trong đôi mắt đẹp có chút sương mù. Ân Trục Ly thở dài “Thuốc của Kha Đình Phong cái gì cũng tốt, chỉ có mùi vị là không tốt chút nào.”

Thẩm Đình Giao mặc kệ mà rút vào trong chăn, không chịu uống muống thứ hai. Ân Trục Ly gọi vài tiếng, cuối cùng ngậm thuốc vào miệng rồi đè hắn trên giường, dùng miệng mớm thuốc cho hắn. Hắn lại vùng vẫy không chịu, Ân Trục Ly đè hai tay của hắn lại, mỗi lần mớm thuốc thì răng môi lại quần quýt. Màn lụa buông xuống, ánh sáng mờ mờ, bờ môi vốn hồng của hắn bây giờ đỏ như chu sa, cảnh này thật là ướt át.

Mớm xong chén thuốc, Ân Trục Ly mới đặt chén xuống. Thẩm Đình Giao chỉ thấy đắng nghét trong miệng, trong ruột cũng đắng theo, bên môi dính nước thuốc màu nâu nhạt, sương mù trong mắt lại càng tăng.

Ân Trục Ly nằm đè lên hắn, lấy khăn lụa lau mặt cho hắn, một lúc lâu sau hắn đột nhiên nói “Trục Ly, thật ra nàng không hề thích bốn vương phải không?”

Ân Trục Ly ngẩn ra, rồi lại cười mà mắng “Vớ vẩn, tất cả mọi người trong thành Trường An này đều biết Lão tử thích ngài. Chỉ có ngài là bị mờ heo làm ơ hồ, lòng dạ đều cho Khúc Lăng Ngọc kia.”

Thẩm tiểu vương gia vẫn nghi hoặc “Nhưng nàng.... Đêm qua nàng...”

Ánh mắt của Ân Trục Ly thêm sâu, một lúc sau lại cười “Thì ra Cửu gia suy nghĩ miên man cũng là vì chuyện này...”

Ân Trục Ly dùng khăn lụa lau môi, sau đó lên lấy hai viên thuốc nhét vào miệng rồi đưa tay cởi dây lưng của hắn. Vừa này vội vàng trở về, hắn vẫn mặc triều phục thân vương, dưới ánh đèn chỉ thấy da trắng như tuyết, đôi môi đỏ mọng giống như cánh hoa đào.

Nàng cởi áo ra, cười đều “Thế gian này sao lại có nam tử xinh đẹp như Cửu gia chứ.” Thẩm Đình Giao quay mặt né bàn tay của nàng, hai má ửng hồng, cũng không nói gì.

Ân Trục Ly đứng dậy vén màn lụa lên, lại kéo giá nền qua làm cho ánh sáng rõ ràng một chút. Thẩm Đình Giao bối rối, nàng vẫn đè hắn ở trên giường, lòng bàn tay từ từ mơn trớn da thịt như ngọc của hắn, để lại dấu vết trên da thịt mềm mại của Thẩm tiểu vương gia.

Ân Trục Ly thấy thú vị thì cúi đầu hôn, để lại những vết hồng hồng trên thân hắn, vừa ái muội là vừa đẹp đẽ. Thẩm Đình Giao không đấu lại nàng, đành để nàng đè. Ân Trục Ly khẽ cắn vai hắn một cái, thấy vết

đỏ như son tô trên làn da trắng muốt của hắn, đẹp đến không nói nên lời, trong lòng nàng lại không có chút hứng thú nào nhưng lại không để lộ ra.

Quần quýt như vậy cỡ một khắc, quả nhiên thuốc kia bắt đầu phát huy công hiệu, hơi thở của nàng dần dần dồn dập, trong lòng thấy nóng như lửa đốt.

24. Chương 24

Thẩm Đình Giao cảm thấy sự thay đổi của nàng, nàng tự cởi lễ phục rắc rối trên người rồi lại hôn dọc từ ngực xuống bụng hắn. Thẩm Đình Giao nhắm mắt lại, nhớ lại cảnh ban chiều nàng cùng Thẩm Đình Xa lên thuyền, lại nghĩ tới những chuyện hai người có thể làm trong ngần ấy thời gian thì trong lòng không rõ là giận hay oán ghét, trong miệng chua lôm, bụng dưới như có ngọn lửa thấp lên.

Dục vọng ủa tới, hắn nắm chặt hai bàn tay nhưng lại không thể động đây, thời gian của hắn cũng không còn nhiều, tuyệt đối không thể để sơ hở dù bất cứ lý do nào. Hắn cắn môi, ngọn lửa phía dưới lại bùng cháy mãnh liệt mà nàng vẫn còn đang hôn những chỗ không đâu.

(Vivi : “ chỗ không đâu” là chỗ nào mà “chỗ đâu” là chỗ nào hả A Cửu??)

Thẩm Đình Giao nhận đến đau nhức toàn thân, nhưng vì chuyện lần trước nên hắn kiềm chế không đụng vào nàng, nhận đến muốn ghen thì do dự định nắm tay nàng, dục hỏa bùng bùng trong đôi mắt, hắn lại cố gắng kiềm chế nơi đang trường đau đến muốn vỡ, môi đỏ hé mở mà thở dốc.

Ân Trục Ly mỉm cười, từng nụ hôn rơi xuống như mưa, để lại những vết hồng hồng loang lổ trên người hắn, hơi hơi đau nhưng lại vô cùng kích thích, làm cho hắn lâng lâng. Hắn nghiêng răng bật ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

Ân Trục Ly ngẩng đầu lên, tay phải nắm cái nơi đang dựng đứng của hắn, mặt hắn ửng hồng, đôi mắt như được phủ một lớp nước mỏng, hắn có thể cảm giác được nhịp tim của nàng, nhưng nàng lại đùa cợt “Cửu gia, tuy thân thể của ngài gầy thể nhưng nơi cần lớn thì vẫn cứ lớn nha.”

Thẩm Đình Giao đầu thế ngỡ nàng lại có thể nói ra những lời khiếm nhã thế này, hắn đỏ mặt, lắp bắp “Nàng... nàng...”

Ân Trục Ly cười hi hi rồi thỉnh thoảng nhắm nhắm mắt mà ngồi xuống. Sau đó Thẩm tiểu vương gia không nói nên lời, chỉ hít sâu một hơi, không nói được gì nữa.

Phân thân của hắn đâm sâu vào, khai phá con đường chưa ai từng qua, lại như bị nhiệt độ của nàng thiêu đốt, trán Thẩm Đình Giao đổ đầy mồ hôi làm ướt mái tóc đen nhánh của hắn. Hắn vô cùng muốn vào sâu một chút nữa, hai tay nắm eo của nàng nhưng lại chỉ bầu chặt lớp áo ngủ bằng gấm của nàng, nâng eo ngửa đầu ra sau, lộ ra phần cổ thanh tú.

Từng giọt máu chảy xuống dính trên triều phục thân vương của hắn, hơi thở của Ân Trục Ly cũng nặng nề, lý trí bị thuốc thiêu đốt, không ngờ là giao hoan lại khó khăn như vậy. Cảm giác kỳ lạ và đau đớn, một trăm roi của mẹ mà so với cơn đau này thì chẳng thấm vào đâu.

Nhưng nhiều đó thứ vẫn không làm giảm quyết tâm “ăn sạch” của nàng, Thẩm Đình Giao là thân vương, bây giờ cũng có thể nạp thê thiếp, nhưng từ nhỏ sức khỏe của hắn đã không tốt, lại bị ghê lạnh nên trong cung cũng không thu xếp việc thê thiếp. Ân Trục Ly cũng đưa hắn đi nhìn mỹ nhân, lầu xanh, nhưng hắn chỉ ngửi ngửi vài cái chứ không động đây gì. Đây là lần đầu tiên con cá này biết mùi biển mặn.

(Vivi : Ý bà nói ông này là trai tân!)

Cảm giác tuyệt vời này như muốn đánh tan lý trí của hắn, hắn khẽ nuốt nước bọt, không nhận nổi nữa thì khàn khàn nói “Trục Ly... dùng sức một chút, ngoan, dùng sức một chút...”

Lần đầu biết mùi vị giao hoan, hai người chẳng có đủ kinh nghiệm. Thẩm tiểu vương gia nhanh chóng bại trận. Ân đại đương gia lại bị mắc kẹt “hung khí”, không ra được, mặt nàng vẫn chưa hết đỏ, mồ hôi chảy khắp da thịt màu mật ong, trước ngực “núi non hùng vĩ”, cúi xuống nhìn hân, trong mắt vẫn còn hừng hực cháy nhưng giọng nói lại trêu ghẹo “Ngài nói phải làm sao đây hử Cửu gia.”

Thẩm Đình Giao lại sôi sục máu, vốn đã “rút quân đầu hàng”, lúc này lại “hừng hực chiến đấu”. Ân đại đương gia cúi ngực mút một “điểm nóng” trên ngực hân, cười hì hì “Mọi người đều khen Khúc đại tướng quân bách chiến bách thắng, lại không thể biết được Cửu gia của chúng ta cũng thiện chiến vô cùng nha.”

Tiểu đệ của Thẩm Đình Giao đã đứng thẳng, nhiệt huyết căng tràn, trong đầu hân chỉ muốn đè cái tên lưu manh này xuống mà chà đạp một trận. Nhưng vừa đưa tay lên thì lý trí lại quay về, đành kiềm chế dục vọng, cắn môi đến chảy máu, cuối cùng chỉ nói khẽ “Nhanh chút.”

Từng tiếng rên rỉ khẽ truyền ra ngoài, những nha hoàn hầu hạ đứng bên ngoài không quấy rầy. Thẩm Đình Giao đỏ mồ hôi như tắm, tay nắm chặt thành quyền. Thuốc quá mạnh, Ân Trục Ly “ra tay” không biết nặng nhẹ, đầu ngón tay cào qua da hân để lại vết máu đỏ sẫm.

Mặc dù hân rên, nhưng không kháng cự.

Hai người quần quýt tới giờ Tuất thì Hách đại tổng quản tới tìm, mây mưa mới dừng lại. Ân Trục Ly sửa áo, lại mặc đồ chỉnh chu cho Thẩm Đình Giao, sau đó mới dặn Đàn Việt “Đưa Cửu gia hồi phủ trước đi, nhớ mang cả phương thuốc của Kha đại phu về.”

Đàn Việt vâng một tiếng rồi đưa Thẩm Đình Giao hồi phủ.

Hách đại tổng quản có chút chuyện khó xử. Phía cửa bắc của thành Trường An có một hiệu thuốc, cũng là sản nghiệp của thành Phú quý, nhưng người quản lý chính là đường thúc Ân Sóc của Ân Trục Ly. Trước kia còn Ân thị nên hân không dám làm càn, bây giờ Ân thị bị khống chế, hân đương nhiên muốn nuốt trọn nơi đó, ngay cả Hách Kiểm hân cũng không để vào mắt.

Dạo gần đây lại càng quá đáng, ngay cả tiền cũng không nộp lên. Ân gia là một đại tộc, dòng họ chi thứ cũng nhiều, mấy người này lúc trước đã bất mãn với Ân Thị, huống chi bây giờ lại thay bằng Ân Trục Ly.

Hân cảm đầu làm vậy nên lại có một đám người bắt đầu nảy sinh ý đồ.

Hách Kiểm tuy quản lý hết chuyện lớn nhỏ trong thành Phú Quý nhưng vẫn e ngại mấy quan hệ dây mơ rễ má này, nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi. Ân Trục Ly cũng không làm hân khó xử “Mấy ngày gần đây Bản đại đương gia vội vàng lo chuyện hôn sự với Cửu vương gia, lại làm đám người trong nhà này làm loạn. Ngày mai đãi tiệc tại Vương phủ... người lấy danh nghĩa của Cửu Vương gia mà thông báo, để quản lý của mấy cửa hàng ở thành Trường An này đến dự tiệc, coi như là làm quen với Cửu gia.”

Hách Kiểm nhận lệnh, hân dù sao cũng khác họ, việc này để Ân Trục Ly ra mặt thì hợp lý hơn.

Thẩm tiểu vương gia được Đàn Việt đưa về phủ, cảm thấy trên người nhom nhóp nên chuẩn bị để tắm. Hà nhân đã đun sẵn nước nhưng hân cũng có chút khó xử - những dấu vết này mà để người khác thấy thì sẽ làm chuyện để bọn họ buồn mấy năm mất.

Hân đuổi mấy nha hoàn ra ngoài, Hà tiên sinh thấy sắc mặt của hân không tốt nên cũng không dám để hân tắm một mình, đành phải cởi áo ngoài giúp hân, bất ngờ thấy dấu vết đầy người hân thì trong lòng khó chịu, mấy lần muốn nói lại thôi. Cuối cùng nhìn thấy mấy chỗ trầy xước trên người hân thì cầm thuốc mỡ bôi lên cho hân.

“Cửu gia, tại hạ thấy Ân đại đương gia cũng không giống một người không hiểu lý lẽ, nếu như ngài không chịu nổi cũng có thể nói với nàng một tiếng. Việc gì phải...”

Thẩm Đình Giao nghịch nước “Hà tiên sinh, ta và nàng đã thành thân, sợ là vài ngày nữa hoàng huynh nhất định sẽ ra tay, thời gian của ta không còn nhiều. Nàng có thể ở với ta là tốt rồi, dù sao đi nữa, chỉ cần nàng ở bên ta là tốt rồi.”

Hà Giản lau thuốc, chỉ cảm thấy những dấu vết kia giống như vết tay cào trên mặt mỹ nhân, vô cùng nhức mắt “Nhưng Cửu gia, dù thế nào đi nữa ngài cũng là nam nhân, sao Đại đương gia lại...”

Thẩm Đình Giao đưa một ngón tay như ngọc lên mà lắc lắc “Nàng thích chủ động, bốn vương sẽ bị động. Nàng thích nam nhân sạch sẽ, bốn vương sẽ vì nàng mà thủ thân như ngọc. Tiên sinh, ta đã quen biết nàng hơn mười năm, cũng hiểu nàng khá rõ, tính tình của nàng không tốt như tiên sinh thấy đâu, tuyệt đối không được buông lỏng cảnh giác. Buồn cười là hoàng huynh lại cứ say mê, còn tưởng rằng đã có được lòng nàng, chỉ sợ là trong lòng nàng tức cười đến bể bụng. Cho nên đừng nói là mấy thứ này...” hắn chỉ chỉ vào mấy dấu vết ái muội trên người, rồi lại cười “Chỉ cần nàng muốn, bốn vương sẽ liều mạng.”

25. Chương 25

Chiều ngày hôm sau, Ân Trục Ly đang cùng Hách đại tổng quản hạch toán tiền bạc của mỗi cửa hàng nửa năm qua. Thẩm tiểu vương gia chẳng chịu ngồi yên, âm ỉ đòi đi ra ngoài dạo. Ân đại đương gia cũng không biết làm sao, đành dặn dò tiểu Hà chăm sóc Cửu gia cẩn thận, một là không được gây chuyện, hai là không được uống rượu nhiều.

Tiểu Hà vâng dạ liên tục rồi theo Thẩm Đình Giao ra ngoài.

Đợi hắn đi khỏi, Ân đại đương gia cũng đứng dậy “Hách tổng quản, những thứ này người và mấy người ở phòng thu chi tính đi, bản Đại đương gia về Đại trạch Ân gia một chuyện đây.”

Hách Kiếm là một người thông minh, sao lại không biết là nàng muốn đi thăm Đường Ân nên vội vàng đồng ý. Ân Trục Ly cũng không chuẩn bị gì mà nhảy lên Lão Tam rồi chạy về Ân gia.

Lúc này trong cung cũng đang ồn ào chuyện Trang phi nương nương mất tích, người trong cung truy tìm khắp nơi thì thấy xác nàng ta nằm cạnh hồ Bồng Lai, chết đã lâu.

Thẩm Đình Xa đương nhiên rất tức giận, sai người mau chóng điều tra. Những ngày đó chỉ có Phúc Lộc vương và Phúc Lộc vương phi tiến cung để tạ ơn, Thẩm Đình Xa cũng hiểu trong lòng, Ân Trục Ly không có thời gian để ra tay, huống hồ Trang phi nương nương cũng không có thù oán gì với nàng, nàng không có động cơ giết người.

Mà Phúc Lộc vương thì có thể trực tiếp bỏ qua. Thẩm Đình Xa vỗ mạnh vào ngực áo, đệ đệ này xưa nay yêu đuối, đừng nói là giết người, chỉ giết một con gà cũng đã quá sức hắn, hắn cũng chẳng có lý do gì phải giết mấy tần phi trong cung. Hắn lớn tiếng “Phúc Lộc vương và Phúc Lộc vương phi thì không cần tra tới, chỉ có thể là người trong cung làm thôi.”

Như vậy thì chẳng còn một manh mối nào. Một vụ án xảy ra ngay trong cung vậy mà chẳng điều tra được là ai làm.

Ân Trục Ly vừa mới tới trước cửa thì đã thấy Kha Đình Phong phụng phịu bước ra. Hai người chạm mặt, Kha Đình Phong lại thở phào “Trở về là tốt rồi, hắn không chịu uống thuốc.”

Ân Trục Ly nghe vậy thì cau mày, phía sau hắn có được đồng bưng chén vẫn còn đầy ắp thuốc. Nàng cầm lấy chén thuốc kia, nhẹ nhàng nói “Để ta.”

Lúc quay về vẫn thấy vắng lặng, cho tới khi Ân Trục Ly bước vào thì mới thấp đèn, Ân Trục Ly vẫn không hiểu tại sao Đường Ân lại thích đứng trong bóng tối.

Lúc đẩy cửa ra thì thấy Đường Ân đang nằm trên giường, vết thương nghiêm trọng, chắc là hắn không nhúc nhích được. Hắn nhìn thấy chén thuốc trên tay Ân Trục Ly thì ho nhẹ một tiếng, từ từ nói “Sao người lại đến đây?”

Ân Trục Ly ngồi xuống bên cạnh giường, thấy vẻ mặt của hắn nghiêm túc như vậy thì lại nhớ tới nụ hôn phớt qua hôm trước, mặt nàng ửng hồng, ho nhẹ rồi nói “Sư phụ, người cũng lớn tuổi như vậy rồi, sao còn học thói hư của Cửu gia nhà ta? Mau uống thuốc đi.”

Đường Ân nhìn chén thuốc đen xì kia thì trán nổi gân xanh, lại nhớ tới chuyện lần này ám sát bị thất bại thì lại buồn bực trong lòng “Cơ thể vô dụng thế này, không chữa cũng được.”

“Không thể nói vậy được,” Ân Trục Ly khuấy chén thuốc, trong giọng nói ngập tràn cay đắng “Lần này không chữa hết thì năm sau sao đi tiếp được?” Nói xong nàng lại vui vẻ “Nói ra thì một năm sư phụ cũng chỉ trông đợi ngày hôm đó, năm nào cũng vậy mà!”

Đường Ân bị nàng ghẹo thì nóng máu, nhịn không được lườm nàng một cái, nàng lại múc một muống thuốc đưa qua “Sư phụ uống đi, chữa trị cho tốt rồi sang năm ta lại đi tiếp!”

Đường Ân có vai vế làm sư phụ nên cũng không quá mất mặt, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi há miệng ngậm muống thuốc kia, đắng đến nỗi nhăn nhó mặt mày. Ân Trục Ly đành phải dứt từng muống cho hần, hần hít sâu một hơi rồi uống hết thuốc.

Ân Trục Ly lấy bọc giấy bên hông ra rồi cầm một cục đường, đợi hần há miệng thì nhét vào miệng hần. Đường Ân thấy ngòn ngọt trong miệng, chút đắng chát kia cũng hết, chỉ là gánh nặng trong lòng vẫn không thể nào biến mất.

Mười chín năm, mỗi năm hần phải đánh với Khúc Thiên một trận nhưng lúc nào cũng thất bại. Lần này đánh lại thấy công phu của Khúc Thiên tiến bộ không ít, làm cho hần càng thêm vô vọng.

Mối thù của Bích Ngô khó báo tới như vậy sao?

Ân Trục Ly nhìn về mặt của hần, ý cười dâng trong mắt “Sư phụ, mùi vị thế nào?”

Đường Ân bình tĩnh, không muốn những chuyện này ảnh hưởng tới nàng “Cũng tạm.”

Ân Trục Ly nhướn mày “Ngay cả sư phụ cũng khen thì chắc là rất tốt rồi.” Nàng lại cầm một cục tới dứt cho Đường Ân rồi nói tiếp “Khó trách Lão tam lại thích như vậy.”

Đường Ân sắc mặt một tiếng phun cục đường ra, tay phải nắm lấy cây sáo giống nàng, chút buồn bực trong lòng cũng bị cơn giận lấn át “Dám lấy đường của Lão Tam cho sư phụ ăn, người thật là nghịch đời!”

Ân Trục Ly đã nhảy khỏi tầm đánh của hần, vẫn cột nhũ trên ghẹo “Lời này của sư phụ không đúng rồi, Lão Tử từng nói vạn vật đều không phân biệt, nếu đã không biệt thì thứ Lão Tam ăn được, sao sư phụ lại không ăn được?”

Đường Ân giận dữ “Hỗn láo!”

Ân Trục Ly lập tức ngoan ngoãn đứng im “Trục Ly sai lầm rồi, dù vạn vật đều không phân biệt thì sư phụ vẫn khác người.”

Đường Ân cầm cây sáo đánh vào thành giường vang lên một tiếng, cuối cùng cũng không biết phải làm sao với nàng, cười mắng “Đồ ma lạnh!”

Ôn Ngọc đứng ngoài cửa nghe tiếng cười thì cũng nhếch miệng – tính tình của Đường tiên sinh xưa nay nghiêm túc, gặp được Đại đương gia thì cũng xem như vỏ quýt dày có móng tay nhọn...

Mà ở ngoài phường Phú Quý thì tình hình của Thảm tiểu đương gia không được tốt cho lắm. Hần vốn tính tới đây dùng ít tiền lẻ chơi bạc với Câu Tiễn. Mà Câu Tiễn đương nhiên không dám ăn tiền của hần – hần thua sẽ không vui, hần không vui thì Đại đương gia cũng sẽ không vui, một khi Đại đương gia không vui thì mọi người cũng đừng hòng vui.

Nên mỗi lần Thảm tiểu vương gia đến phường Phú Quý để đánh bạc thì ... được rồi, cứ cho ăn đi.

Mà mấy tên quan trong triều đình đều biết một luật bất thành văn – muốn ăn cơm miễn phí, dẫn Thảm tiểu vương gia theo, nếu muốn đánh bạc không thua, dẫn Thảm tiểu vương gia theo, nếu muốn chơi gái ở kỹ viện, cũng phải dẫn Thảm tiểu vương gia theo.

Hần vừa bước vào cửa phường Phú Quý thì đã có người tới đón đã, một người là Câu Tiễn, một người là con thứ của Khúc Thiên – Khúc Hoài Thương. Hần nhìn thấy Thảm tiểu vương gia thì thân thiết “Cửu gia, lâu rồi không gặp.”

Thẩm Đình Giao lúc bé cũng chơi với huynh đệ bọn hần thì cũng bắt tay một cái “Gần đây nghe nói người đem quân tới huyện Vạn Niên tìm quan ngân, ổn chứ?”

Khúc Hoài Thương nghe nhắc tới việc này thì bực bội “Huyện Vạn Niên trước nay vẫn yên bình, bản tướng quân nhiều năm vận chuyển đồ như vậy, lần đầu tiên gặp mấy tên cướp trắng trợn như vậy, may mà gia phụ ra mặt giúp đỡ.”

Nhắc tới Khúc Thiên thì hần vừa kính lại vừa sợ, lập tức chuyển đề tài “Đừng nói những chuyện bực bội đó nữa, đặt đi đặt đi.”

Thẩm tiểu vương gia đặt tiểu, nên tất cả mọi người đều đặt tiểu theo hần. Nhà cái lau mồ trên trán, cuối cùng mở ra, vẫn là tiểu.

Trở về nhà.

Ân Trục Ly sai Ôn Ngọc đi chuẩn bị đồ ăn, vì Đường Ân bị thương nên mấy món ăn này đều mềm nhạt, dễ ăn.

Đường Ân không đứng dậy được, Ân Trục Ly sai người kéo bàn lại gần, tự múc một chén cháo rồi đút cho Đường Ân. Đường Ân cảm thấy tư thế này hơi kì, đưa tay cầm lấy chén cháo trên tay nàng nhưng nàng lại tránh đi, nghiêm túc nói “Sư phụ bị thương, đừng động dậy thì hơn.”

Đường Ân đành để nàng đút từng muỗng cháo ỉnh, nàng gấp một miếng sủi cảo đút tới, dịu dàng nói “Nếu có một ngày Trục Ly chết đi, sư phụ cũng đuổi theo kẻ thù mà trả thù cho con như vậy thì tốt quá.”

“Không được nói vậy!” Đường Ân ngẩng đầu, thấy nàng đang nhìn dải lụa mỏng quấn quanh vết thương của mình thì trong lòng lại mềm đi, chậm rãi nói “Đại đương gia đã ôm được Cửu gia về, chẳng lẽ không phải là người có tình thì thành gia quyến rồi sao? Cần gì nói những chuyện như vậy.”

Ân Trục Ly nhìn hần một lát rồi lại múc một muỗng cháo đút tới, mỉm cười nói “Đúng vậy, nhưng mà nếu muốn Cửu gia nhà ta báo thù cho thì... khụ, hơi có chút ép người quá đáng.”

Đường Ân nghĩ lại thì lại cười “Tính tình của Cửu gia cũng rất hợp với người rồi. Nếu không phải hần thì ai cũng chẳng thể ở chung với người nổi.”

Ân Trục Ly cũng chẳng muốn tiếp tục đề tài này, nhưng vẫn không kiềm nổi mà thốt ra “Nếu là một người dịu dàng như sư phụ thì đương nhiên là chịu nổi Trục Ly rồi.”

Đường Ân đen mặt “Ồ ồ!”

Lớn tiếng như vậy hình như đụng tới vết thương, hần hít sâu một hơi, Ân Trục Ly vội vàng đặt chén đĩa xuống, kéo chăn mỏng ra mà nhìn vết thương trước ngực hần. Nàng thấy không bị chảy máu thì thở ra nhẹ nhõm, đưa tay sờ vào “Đau sao? Để đệ tử gọi Kha Đình Phong.”

Lúc này Đường Ân đã tỉnh táo, vẫn không dám động dậy, thấy vẻ mặt lo lắng của nàng thì khẽ nói “Không cần, vì sư không sao. Về sau không nên nói đùa như vậy, người đã già làm thê tử của người khác, phải để ý cẩn thận lời nói và việc làm, những lời như vậy để người khác nghe được thì còn ra thể thống gì nữa!”

Thật ra... không phải là nói đùa đâu sư phụ à. Chỉ là một chút ý nghĩ vẩn vơ, có nói ra cũng vô ích. Ân Trục Ly hạ mắt nhìn xuống, không dám làm hần tức giận, chỉ vâng vâng dạ dạ.

Buổi chiều, Ân Trục Ly trở về Phúc Lộc vương phủ, Thẩm Đình Giao được Khúc Hoài Thương đỡ về, toàn thân đều là mùi rượu, hiển nhiên là đã say khướt rồi, Ân Trục Ly hơi bực bội.

Khúc Nhị công tử cũng cười biết lỗi “Gặp mấy người bạn cũ, Cửu gia từ chối không được nên uống nhiều một chút, xin Vương phi bỏ qua.”

Ân Trục Ly đỡ lấy Thẩm Đình Giao trong tay hần rồi ôm vào ngực, lại sai người hầu đi nấu canh giải rượu, lúc này mới quay đầu nhìn Khúc Hoài Thương, giọng nói như có thâm ý khác “Cũng là người một nhà, huynh nên khuyên can ngài ấy mới đúng.”

Lời nói kia quá mức trịnh trọng làm Khúc Hoài Thương ngẩn ra, Ân Trục Ly đã ôm Thẩm Đình Giao về phòng.

Khúc nhị công tử cũng là người thông minh, nhưng hắn suy nghĩ thế nào cũng không hiểu ý tứ của lời này.

Buổi chiều hắn về phủ cũng không dám hỏi Khúc đại tướng quân, đành phải quanh co hỏi mẫu thân Ngụy thị, nào ngờ Ngụy thị vừa nghe thấy tên Ân Trục Ly đã giận dữ đến nỗi muốn đánh hắn.

Hắn vốn là thiếu niên trẻ tuổi, đối với chút chuyện này thật là tò mò vô cùng, Khúc nhị công tử càng muốn biết rõ sự thật. Hắn đi dọc con đường mòn trong hoa viên, một lát sau thì thấy có bóng người đứng ở trước Thính Vũ Lâu, trong Lâu thấp đèn sáng.

Hắn nghĩ là phụ thân đang bàn chuyện cùng với mấy trọng thần trong triều, nhìn lại thì đột nhiên mở tròn mắt – Đúng rồi, Khúc Phúc, hắn theo phụ thân nhiều năm như vậy, có chuyện gì của phụ thân mà Khúc Phúc không biết chứ?!

26. Chương 26

Ân Trục Ly sai người đi chuẩn bị nước ấm, vác Thẩm tiểu vương gia đang say bất tỉnh nhân sự này vào giường, dùng áo choàng trắng quấn hắn lại rồi đặt trên giường. Hà Giản bưng canh giải rượu vào, thói quen lúc say xỉn của Thẩm tiểu vương gia cũng khá tốt, uống say thì nằm ngủ. Ân Trục Ly vỗ vỗ vào mặt hắn, dịu dàng nói “Dậy uống chút canh đi, nếu không thì sáng mai dậy sẽ đau đầu đấy.”

Thẩm tiểu vương gia nghe thấy có tiếng người rù rì bên tai, bèn vùi mặt vào chăn, không bao lâu sau đã ngủ khò khò. Ân Trục Ly cũng không còn cách nào khác, đành phải đặt chén canh kia lên bàn “Chắc là Cửu gia sẽ ngủ tới sáng luôn, nếu tiên sinh không còn việc gì khác thì lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Hà Giản cũng rất tin cậy nàng nên lui xuống. Ân Trục Ly cầm lấy quyển sách đang đặt trên giường, lúc đang lật mấy trang sách thì Thẩm tiểu vương gia nhào qua, nàng thở dài một tiếng rồi kéo hắn vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn rồi lại vùi đầu đọc.

Khúc Phúc là tổng quản trong nhà Khúc gia, từ nhỏ đã đi theo Khúc Thương, bây giờ chính là một tướng quân dưới trướng của Khúc Thiên, người trong Khúc phủ, bao gồm cả Ngụy thị cũng không dám coi hắn là hạ nhân.

Nhìn thấy Khúc Hoài Thương, Khúc Phúc lại cung kính hành lễ “Nhị công tử, lão gia đang bàn chuyện, tốt nhất là công tử không nên quấy rầy.”

Khúc Hoài Thương cũng không có ý đi vào, chỉ kéo hắn tới Nguyệt đình trong Khúc phủ “Phúc thúc, ta có chuyện muốn hỏi.”

Nguyệt đình gần với Thính Vũ Lâu, Khúc Phúc còn chưa ngồi xuống thì Khúc Hoài Thương đã mở miệng “Phúc thúc, ta nghe nói hôm Phúc Lộc vương nạp phi, phụ thân cũng tới tham dự tiệc mừng phải không?”

Khúc Phúc gật đầu, đây cũng chẳng phải là chuyện bí mật gì. Nghi hoặc trong lòng của Khúc Hoài Thương lại tăng thêm “Xưa nay phụ thân rất ít khi lui tới với mấy chư thần trong triều, đối với Cửu gia lại càng không thân thiết gì, tại sao lại đi tới tiệc mừng Cửu gia nạp phi chứ?”

Khúc Phúc nghẹn lời, hắn lại kè sát vào hỏi “Phúc thúc, phụ thân cùng với Phúc Lộc vương phi, có phải là có chuyện gì khác không?”

Sắc mặt của Khúc Phúc bỗng trở nên nghiêm trọng “Nhị công tử, lời này thuộc hạ coi như chưa từng nghe qua, công tử cũng đừng bao giờ nhắc lại nữa.”

Nói xong Khúc Phúc quay người về Thính Vũ Lâu, hiểu kỳ trong lòng của Khúc Hoài Thương lại càng thêm mãnh liệt. Hắn hỏi hết mọi người trong Khúc phủ cũng không ai biết được chuyện gì liên quan tới hai nhà Ân, Khúc.

Qua canh hai, Khúc Thiên nghỉ ngơi trong phòng của Ngụy thị, Ngụy thị đem chuyện Khúc Hoài Thương dò hỏi chuyện của Ân Trục Ly ra nói, Khúc Thiên cũng không nói gì, chỉ đem thanh kiếm vàng đặt ở dưới gối rồi xoay người đi ngủ.

“Người là ai?”

“Tại hạ là Khúc Thiên, người tới là Ân đại đương gia phải không?”

“Ta hẹn với Thẩm Văn Yến, sao hán không đến?”

“Bởi vì tại hạ đến hay gia chủ đến cũng không có gì khác nhau.”

Sông nhỏ nước chảy hững hờ, trong lành đến nỗi có thể thấy cá bơi, cỏ mọc um tùm.

“Ban đầu bản đại đương gia vốn nghĩ rằng mấy tên binh tướng đều là bọn vũ phu, lúc nhìn thấy Khúc tướng quân mới biết ý nghĩ này thật là nông cạn quá. Khó trách Dương Xương hầu cũng kính trọng Khúc tướng quân vài phần.”

“Ân đại đương gia quá khen rồi. Xưa nay đều nghe mọi người nói thương nhân toàn mùi tiền, bây giờ gặp Ân đại đương gia, thật làm cho Khúc mỡ xấu hổ.”

“A, chúng ta vừa gặp đã dát vàng lên mặt nhau, chỉ mong nếu có ngày Ân mỡ cùng đường thì xin kiếm vàng trên tay Khúc tướng quân lưu tình, Ân mỡ thật vô cùng cảm kích.”

“Ân đại đương gia giúp chủ thượng của ta khỏi binh thảo phạt, dựng nên Đại Huynh thịnh thế, công lao to như thế sao lại nói ra mấy lời ấy?”

“Tàng bảo đồ có thể giao cho người, nhưng sau khi đưa vật này rồi thì Bích Ngô sao còn ở trong Ân gia nữa? Dương xương hầu nên sắp xếp để Ân mỡ yên lòng mới đúng.”

“Chuyện đó thì có gì đáng ngại? Dưới tay bản hầu có Khúc tướng quân chính là ái tướng, Ân đại đương gia cũng từng gặp qua. Nói về nhân phẩm hay tài mạo đều là rỗng trong biển người. Bản hầu vốn lo lắng là nữ nhân tầm thường sao có thể sánh với tướng quân oai vũ, vừa gặp được Ân đại đương gia thì thấy hai người đúng là một đôi trời đất tạo thành. Sắp xếp như vậy, Ân đại đương gia có thể đáp lại thành ý của bản hầu như thế nào đây?”

“Khúc tướng quân, Bích Ngô là thương nhân, thương nhân không có hứng thú với chuyện chính sự. Chỉ cần Dương xương hầu cho Ân gia ta một vị trí thì trên dưới Ân gia sẽ mãi mãi nhớ ân đức này. Nhưng từ xưa tới nay, quân uy khó dò, chuyện ngày sau lành dữ khó biết. Nếu ngài thật lòng với ta thì đợi khi thiên hạ đã định, cho dù hán có sát khí cũng không giết được ta hay ngài. Cho nên xin tướng quân nhớ giao ước hôm nay, đừng bao giờ phản bội.”

“Ân... phu nhân bớt lo lắng, nàng và ta đã thành thân, đương nhiên là người một nhà. Khúc Thiên nhất định không phụ phu nhân. Nhưng đại quân Bắc Chiêu ít ngày nữa sẽ tràn tới, chuyện lương thảo.... xin phu nhân suy xét.”

“Đây là hai tấm tàng bảo đồ, tướng quân hay cầm một tấm để giải quyết tình hình trước mắt.”

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi, những tình nồng thắm thiết đó đều tan hết, chỉ còn màu đỏ của máu tràn ngập.

“Thì ra người đã có vợ con nhưng vẫn gạt ta.”

“Từ xưa tới nay, ăn lộc vua thì phải lo chuyện của vua, Ân đại đương gia, xin lỗi.”

“Không cần khách khí, Ân mỡ không biết nhìn người, không thể trách ai. Có điều Khúc tướng quân, người ta thường nói [Nhất dạ phu thê bách dạ ân]*, huống chi Ân mỡ còn có cốt nhục của người, hôm nay người xông tới như vậy là muốn giết ta sao?”

*Một đêm vợ chồng, trăm năm tình nghĩa.

“Ân đại đương gia, xin lỗi.”

“Khúc Thiên, người và ta ân ái mấy tháng nay cũng chính là chờ giây phút này – ta có thai, không tiện hành động, phải không?” Nàng cong khóe môi, nụ cười không vướng chút bụi trần, cũng không mang theo bi thương và oán giận. Khúc Thiên lại thấy lửa lớn ngập trời, chỉ nhìn thấy trong màn khói mờ mịt có một người đứng đó, ý cười nhạt nhẽo “Mùng tám tháng năm, ta và Cửu vương gia thành thân, ngài có muốn tới dùng một ly rượu không?”

Như bị người ta bóp chặt cổ họng, Khúc Thiên bật dậy, nghe tiếng canh gõ báo, đã là canh năm, mồ hôi ướt đầm lưng áo.

Ngày hôm sau, Ân đại đương gia mở tiệc ở Phúc Lộc Vương phủ, chiêu đãi mấy chủ quản cửa tiệm trong thành Phú Quý. Ân Sóc, cũng dám người họ Ân ý vào thân phận nên không để Hách Kiếm vào mắt, nhưng cũng nể mặt mũi của Cửu vương gia nên vẫn tới đầy đủ.

Trừ hôm tiệc cưới của Phúc Lộc vương thì đây là lần đầu tiên mọi người chuẩn bị tiệc trong nhà, khó tránh khỏi khẩn trương và bận rộn. May mà có Hách đại tổng quản chuẩn bị chu đáo, không tới một canh giờ đã chuẩn bị xong thức ăn và bàn ghế.

Chỉ là hần vẫn còn chút lo lắng về Ân Sóc “Đại đương gia, Ân Sóc này dù gì cũng đồng lứa với lão phu nhân, nếu tranh chấp với hần, chỉ sợ là mang tiếng.”

Ân Trục Ly cúi đầu mài mực, nói khẽ “Vậy đừng tranh chấp với hần.”

Hách Kiếm cau mày “Nhưng nếu hần gây sự...”

Ân Trục Ly ngẩng đầu nhìn Hách Kiếm, cười nhạt một tiếng “Vậy đừng để hần gây sự.”

Hách Kiếm định nói thêm, một lúc sau lại khom người lui xuống.

Thẩm Đình Giao đương nhiên cũng không ra ngoài mà ở trong thư phòng xem sổ sách với nàng. Trước khi khai tiệc, Hách Kiếm mời mọi người vào thư phòng. May mà thư phòng trong Phúc Lộc vương phủ này cũng rộng rãi, hơn trăm người vẫn đủ chỗ.

Ân đại đương gia nắm tay Thẩm tiểu vương gia bước lên bàn trên, đưa mắt nhìn mấy chồng sổ sách xếp cao cao. Về mặt của nàng ôn hòa, nói “Mấy ngày gần đây ta bận rộn chuẩn bị chuyện hôn sự với Cửu gia, chưa xem qua sổ sách. Hôm nay rảnh rồi nên mời các vị tới đây họp mặt, coi như là ra mắt với Cửu gia.”

Nàng vừa nói xong, trong đám người có tiếng hừ lạnh. Ân Trục Ly vẫn mỉm cười “Trước khi khai tiệc bản Đại đương gia muốn nghe xem tình hình cửa hàng của chư vị. Hách đại tổng quản,” Nàng ra hiệu với Hách Kiếm, Hách Kiếm khom người, vẫn chủ trì hội nghị.

Đầu tiên là gọi đám Vân Thiên Y, bọn hần có thể coi như là tâm phúc của Ân Trục Ly, mọi người đều biết rõ, vừa hỏi vừa đáp, vô cùng cung kính. Mà Ân Sóc và một vài người cũng không thèm để ý – cho dù nàng gả vào Hoàng gia, Thẩm Đình Giao cũng chỉ là một nhân vương, mặc dù bọn hần không muốn đắc tội, nhưng cũng không sợ.

Ân Trục Ly đương nhiên nhìn thấy vẻ mặt đó, cũng không để ý “Sóc thúc, người nói về tình hình mấy hiệu thuốc ở thành Tây đi.”

Ân Sóc hừ lạnh “Người còn nhớ ta là thúc của người sao.”

Ân Trục Ly mỉm cười, hần lại lạnh giọng, vẻ mặt kiêu căng “Hôm nay không mang sổ sách, thu chi lợi nhuận gì gì đó, ta không...”

Còn chưa kịp nói xong, Ân Trục Ly đã cầm lấy cái nghiêng mực trên bàn ném tới. Lần này xem như là bị tập kích đột ngột, ngay cả Hách Kiếm cũng bị hù cho hết hồn, Ân Sóc kia đương nhiên không kịp phản ứng, lãnh trọn cái nghiêng mực.

Ân Trục Ly rat ay không nhẹ, lại thêm cái nghiêng mực kia cứng vô cùng, mọi người chỉ nghe vang một tiếng thì đã thấy Ân Sóc kia máu me đầy mặt, đầu óc choáng váng.

Bị đánh như vậy, khí thế kiêu căng của hần trong nháy mắt mất hết, mấy người đứng sau lưng biến sắc. Thẩm tiểu vương gia cũng giật mình, Ân Trục Ly lạnh nhạt cười, thờ ơ nhìn quanh, mấy người kia cúi thấp

đầu, không dám nhìn nàng. Nàng cũng không nói nhiều, mặt không đổi sắc, cầm lấy cái chặn giấy bằng ngọc mà đùa giỡn trong tay “Tiếp tục.”

Ân Sóc kia té trên mặt đất, đầu đầy máu và mực, hôn mê bất tỉnh. Thấy hấn bị như thế, mấy người kia cũng không dám khinh suất, lần lượt thành thật mà khai báo lợi nhuận thu chi rồi lại sai mấy tên gia nô đi theo về nhà lấy sổ sách, đem tới Phúc Lộc Vương phủ.

Ân Trục Ly đợi mọi người báo cáo xong mới ra hiệu cho Hách đại tổng quản kéo tên Ân Sóc đang bất tỉnh nhân sự kia đi. Bữa tiệc này ăn trong đau khổ, mọi người đều cúi đầu cố ăn, trong hoa viên treo đèn lồng cao cao, không ai dám nói gì.

Lúc Ân Sóc tỉnh lại thì thấy trời đã khuya, cảnh vật xung quanh lạ lẫm, chỉ có một ngọn đèn dầu lay lắt. Hấn nhìn trái nhìn phải, lại chỉ có Đàn Việt đang ngồi ở trước bàn, kiếm đặt ở trên.

“Đại đương gia dặn ta nói mấy câu với ông, bây giờ thành Phú Quý bề ngoài thì giàu có vô cùng, nhưng thật ra cũng nguy hiểm như trứng mỏng. Nếu trên dưới một lòng thì cũng có thể bảo vệ được mười năm yên ổn. Nếu chia rẽ thì bị tiêu diệt cũng là chuyện sớm muộn.” Tính tình Đàn Việt vốn thật thà, nên lời nhắn cũng không để sót chữ nào “Đại đương gia muốn nói, nếu Sóc thúc muốn sống thì về sau hãy nghĩ kỹ rồi làm. Nếu Sóc thúc muốn chết...”

Hấn lấy ngón tay kéo kiếm ra một chút, lộ ra ánh sáng lạnh lẽo “Đàn Việt lập tức hoàn thành.”

Lúc trở về phòng, Thanh Uyển thay quần áo cho Ân Trục Ly, Thẩm tiểu vương gia còn e dè cẩn thận, Ân Trục Ly quay đầu nhìn hấn, vẻ mặt nghi ngờ “Ngài sợ gì?”

Thẩm Đình Giao cẩn thận ngó nàng “Nàng... nàng... có giận không?”

Ân Trục Ly cao giọng cười, phất tay bảo Thanh Uyển lui xuống, tự tay thay quần áo cho hấn “Ta đâu có giận.”

Thẩm Đình Giao cởi áo bào trắng ra, tóc dài như thác nước rơi trên eo, vẻ mặt như ngọc, quả nhiên là vô cùng vô cùng xinh đẹp. Thấy nàng nhìn, hấn đỏ mặt, lập tức leo lên giường chui vào trong chăn. Ân Trục Ly cũng buồn cười trong lòng – Cửu gia này bình thường cũng thật là phong thái, giờ tay nhắc chân đều hợp với ý nàng.

Nếu ... nếu không phải là đã có người trong lòng... nàng không thể không thừa nhận, Cửu gia này cũng là một lựa chọn đúng đắn.

27. Chương 27

Tôi tớ trước đây ở Khúc gia, một số thì đã được đem đi, trừ bỏ Khúc Phúc ra thì không ai ở quá hai mươi năm. Khúc nhị công tử điều tra đến sắp tuyệt vọng thì đột nhiên tìm được một ông lão từng làm việc ở Khúc gia.

Ông lão đó đã rất già rồi, nhưng vẫn còn nhớ chút chuyện “Nhị thiếu gia hỏi Ân đại đương gia...” Ông ngồi nhớ một lúc, cuối cùng nhớ được chút ít “Năm đó thánh tổ hoàng đế không có lương thảo để khởi binh, nhưng Thánh Vũ hoàng đế kia của Bắc Chiêu lại không có Ân gia ở thành Phú Quý. Ân đại đương gia vì cứu lấy người trong tộc nên mới hỗ trợ cho Thánh tổ gia khởi binh chinh phạt Bắc Chiêu, lập ra vương triều Đại Huân.”

Khúc Hoài Thương mất kiên nhẫn “Việc này ai mà chẳng biết, nói trọng đi.”

Ông lão kia đã già, vẻ mặt nhăn nhó nhưng trí nhớ lại rất tốt “Ta nhớ rõ là năm đó, nhị công tử vừa ra đời chưa được bao lâu thì Lão gia cưới về một thê tử khác từ Phù thành. Lão gia cũng không nói gì tới thân phận của vị phu nhân kia, nhưng người có chút hiểu biết sẽ nhận ra nàng ấy, nghe nói nàng ấy chính là Ân đại đương gia Ân Bích Ngô của thành Phú Quý.”

Ông cố gắng suy nghĩ “Lúc đó lão gia và phu nhân kia vô cùng ân ái, vừa thành thân không lâu thì phu nhân đưa cho lão gia hai tấm tàng bảo đồ, lão gia hiến cho thánh tổ gia, thánh tổ gia mang binh tới tìm kiếm rồi đánh tới Trường An, cuối cùng trời đất xoay chuyển, thành vua khai quốc của Đại Huỳnh.”

Khúc Hoài Thương cũng có chút ngạc nhiên, trong “Đại Huỳnh Sử Lục” cũng không có ghi như vậy “Ân đại đương gia từng thành hôn với phụ thân ta?”

Ông lão vô cùng chắc chắn “Thật vậy, lúc đó mọi người trong phủ đều nhận được tiền thưởng của phu nhân, là mười hai thỏi bạc.” Ông dùng tay đo đo rồi kiên quyết “Về sau phu nhân có bầu, lão gia cũng không hay ra ngoài, cả ngày ở cùng phu nhân. Lúc ấy hạ nhân trong phủ đều là người mới nên không ai nhắc tới nguyên phối của lão gia. Cho đến mấy tháng sau, phu nhân đã lộ bụng thì lão gia đột nhiên giết hết những người theo hầu phu nhân. Ngày đó, sàh nhà trong phủ nhuộm đầy máu tươi.”

Vẻ mặt của ông lão vẫn còn mang nỗi khiếp sợ “Tất cả mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, lão gia cầm theo đao vào tới sân viện của phu nhân. Mọi người đều nói lão gia điên rồi, không ít người len lén bỏ chạy. Nhưng lúc sau Thánh tổ gia lại phái người đến bảo lão gia tha cho phu nhân một mạng.”

Khúc Hoài Thương nghe vậy thì thấy mờ mịt “Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Ông lão kia lại có vài phần đắc ý “Lời này của nhị công tử, nếu hỏi người khác sẽ không có câu trả lời đâu. Năm đó nô bộc trong phủ bỏ trốn, chính tiểu nhân dẫn tên lính kia vào viện của phu nhân. Tên lính kia nói với lão gia, nói là tấm tàng bảo đồ thứ hai là giả. Nơi đó không có kho báu. Lão gia đột nhiên giận dữ nhưng phu nhân kia vẫn đứng cười.”

“Khúc tướng quân, hai tấm tàng bảo đồ kia đúng là chính tay Ân mẫu giao cho ngài, nếu hôm nay Ân mẫu chết ở đây, ngài đoán xem Thẩm Văn Yến có động não nghĩ xem tấm tàng bảo đồ thật ở đâu không? Còn nữa, Ân Bích Ngô ta đây, trước giờ vẫn có thù tất báo, nếu như người giao ta cho Thẩm Văn Yến, người nghĩ là ta có nói với hắn người làm bảo đồ giả, có ý muốn chiếm kho báu không?”

Ông lão nhớ tới chuyện xưa, lại nhớ rõ tới thần thái của Khúc Thiên lúc đó “Lúc ấy lão gia rất tức giận, có nói một câu ... Thật ra không có kho báu thứ hai, người gạt ta!.... phu nhân tuy bị thương nặng, nhưng vẫn cười ... Ta lừa người? Khúc tướng quân, không phải là người lừa ta sao? Nếu người muốn trói ta đi gặp Thẩm Văn Yến thì nhanh chút đi, trên đường hoàng tuyền, Ân mẫu sẽ đợi tướng quân. Chắc, có điều tướng quân lại dẫn theo vợ con, nói vậy chắc cũng không nhanh được, không sao, Ân mẫu sẽ đợi.”

Nói tới đây, Khúc HOài Thương cũng hiểu rõ đôi chút “Lịch sử chỉ ghi lại nói một nhà Ân thị giúp Thẩm thị khởi binh, nhưng giúp đỡ như thế nào thì cũng không nói tới. Ân Bích Ngô nắm hết tiền tài, làm cho Thánh tổ hoàng đế có tiền khởi binh nhưng không có tiền để trị quốc, lại còn thêm nguy cơ thù trong giặc ngoài, mấy năm chiến loạn liên tục, triều đình lầy trứng chọi đá, quản chế nhiều nơi, nhưng Ân thị vẫn vinh quang đến nay không đổi. Ân Trục Ly kia...” Hắn đột nhiên hiểu ra, vẻ mặt đại biến “Ân Trục Ly có phải là đứa con năm đó của Ân Bích Ngô? Đó... nàng chẳng phải là...”

Ông lão kia hiểu rõ “Lão gia giết tên lính mà thánh tổ hoàng đế phái tới, để phu nhân chạy đi. Phu nhân rời khỏi thì cũng không quay lại. Ân gia chỉ nói Đại đương gia lưu lạc nơi nào đó, sống không thấy người, chết không thấy xác, không có tin tức của nàng.”

Khúc HOài Thương cũng đã tường tận tong lòng “Nếu như bà ấy chạy về Ân gia, Ân gia sao dám để lộ ra? Chắc chắn sẽ giấu đi tin tức của bà ấy. Như vậy tính ra, Ân Trục Ly lại là muội muội cùng cha khác mẹ với ta...” Hắn nhớ tới ngày ấy, Ân Trục Ly nói một câu nhiều nghĩa – đều là người một nhà, người một nhà....

Chẳng lẽ bởi vì vậy mà lúc nàng đại hôn với Cửu vương gia, phụ thân mới tới cửa chúc mừng?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy hoảng sợ: Phụ thân sao lại muốn giấu diếm mọi chuyện như vậy? Mấy năm nay Ân Trục Ly cũng không có ý oán hận phụ thân. Đúng là con không trách lỗi cha, cho dù nàng hận cách mấy thì trong người cũng chảy dòng máu Khúc thị, phụ thân đúng là đã quá cẩn thận rồi. Khúc gia bây giờ vinh quang như mặt trời ban trưa, nếu nhận lại muội muội này thì có làm sao?

Nửa tháng sau là mùa thu hoạch hoa màu. Vương thượng Thẩm Đình Xa thuận theo ý dân, chuẩn bị tế tổ trước hoàng lăng, đặc biệt dẫn Khúc Đại tướng quân và hai nhi tử theo hộ giá. Thẩm Đình Giao là một

nhàn vương, xưa nay cũng không có chuyện làm, đương nhiên cũng muốn đi. Ân Trục Ly tuy bận rộn nhưng đây là lần tế tổ đầu tiên từ lúc nàng gả vào hoàng thất nên cũng khó mà từ chối.

Đoàn người chuẩn bị vì lần tế tổ này, Ân Trục Ly trở về đại trạch Ân gia, tìm Kha Đình Phong chuẩn bị chút thuốc thang. Sức khỏe của Thẩm tiểu vương gia không tốt, nàng chuẩn bị như vậy cũng đúng.

Kha Đình Phong nhìn thẳng vào nàng, vẻ mặt lãnh đạm “Ân Trục Ly, tuy ngươi là cốt nhục của Khúc Thiên nhưng vẫn là do Bích Ngô mang thai mười tháng mà sinh ra. Năm đó nàng bị trọng thương chạy về đây, kỳ thật đã biết số mệnh, nàng sống không bằng chết, một ngày như một năm, chẳng qua vì muốn sinh người ra.”

Lúc nói lời này, hắn đột nhiên nghĩ tới người kia đã từng lạnh nhạt nói “Ta biết ta khó sống, ngươi phải cứu đứa con trong bụng ta, ít ra cũng còn một người sống, không uổng công Ân mỗ hy sinh tính mạng.”

Thật ra mọi chuyện đã qua từ lâu, trong lòng đột nhiên lại thấy đau xót, vẻ mặt của hắn vẫn lạnh nhạt như trước “Ngươi làm con, không báo được thù thì thôi, bây giờ còn muốn đi bái tế liệt tổ liệt tông Thẩm gia sao? Ân đại đương gia, lúc ngươi đứng ở hoàng lăng Thẩm gia, sao không nghĩ tới mẫu thân Ân Bích Ngô đã dùng tính mạng mà đổi cho ngươi. Nếu ngươi thật sự bái lạy, sẽ bị người trong thiên hạ chê cười.”

Ân Trục Ly ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt kia quá mức nghiêm túc, hắn xoay mặt tránh ánh mắt của nàng.

“Ngươi thích mẫu thân của ta sao?” Là giọng điệu chắc chắn.

Kha Đình Phong hừ lạnh một tiếng nhưng cũng không phủ nhận. Ân Trục Ly khoát tay lên vai hắn, ý cười càng nhiều “Ta vẫn thường hỏi sao ngươi lại giận ngờ ở trong Ân gia này nhiều năm như vậy, thì ra mẫu thân ta năm đó thiếu không ít nợ phong lưu nha.”

Khuôn mặt kia quá giống, Kha Đình Phong hơi căng thẳng, đưa tay muốn gỡ tay nàng ra, nàng lại nâng cằm hắn, tà tà cười “Kha Đình Phong, đừng nói là bây giờ ta không thể giết hắn, cho dù có thì ta cũng không. Ngươi biết tại sao không?”

Kha Đình Phong vẫn không chịu nhìn nàng, nàng thấp giọng cười, bàn tay vuốt qua mặt hắn “Giết người làm tâm ta bị trừng phạt, Kha Đại phu của ta à. Được rồi, lấy thuốc đi. Ngươi không cần lo lắng, đến hoàng lăng rồi, Ân Trục Ly chắc chắn không cần bái lạy. Ha ha ha ha.”

Giọng cười ngân vang, nàng nghênh ngang đi. Kha Đình Phong lúc này mới nhìn bóng dáng của nàng, tuổi tác mới nhiều thêm chút ít mà hắn đã lẫn lộn hình bóng của Ân Bích Ngô với người này.

28. Chương 28

Ngày hôm sau, thị nữ ở Thính Đào Các báo lại là Ân thị bị cảm nhiễm phong hàn. Ân Trục Ly vội vàng chạy tới đại trạch Ân gia, Ân thị thấy nàng thì tức giận sôi máu, mắng chửi um sùm, tinh thần cũng tốt lên được một chút.

Nàng hỏi qua Kha Đình Phong, biết chỉ là bệnh nhẹ thì mới yên tâm, tiện đường ghé thăm Đường Ân một lát rồi lại quay về Phúc Lộc vương phủ.

Trong phủ, mọi chuyện đều đã sắp xếp ổn thỏa, Hà Giản tiên sinh lại có phần lo lắng “Cửu gia, lần này đi, e rằng có nguy hiểm.”

Hôm nay tinh thần của Thẩm tiểu vương gia cũng khá tốt, ngồi trong vườn vẽ một bức tranh cảnh mùa xuân, nghe nói thế thì lại mỉm cười “Nếu như không đi thì là kháng chỉ, chẳng lẽ như vậy cũng không nguy hiểm sao?” Hắn đặt bút, thấy bốn bề vắng lặng thì lại nhẹ giọng thở dài “Bởi vì ta chỉ là con cá nằm trên thớt thôi.”

Hà Giản còn định nói tiếp nhưng lại thấy tiểu Hà chạy tới, hắn ngậm miệng, Thẩm tiểu vương gia xả khăn lụa ra lau tay.

“Vương gia, Vương phi đã về.” Ánh mặt trời dần gay gắt, Thẩm Đình Giao sai người khiêng bàn đặt ở giữa vườn để vẽ tranh, Ân Trục Ly vội vàng đi vào “Cửu gia, nắng gắt như vậy mà ngồi trong sân làm gì? Các người bọn nô tài này cũng càng ngày càng không ra gì, nắng thế này mà để mặc cho chủ nhân ngồi phơi nắng như vậy.”

Mấy hạ nhân đứng đó cũng hơi sợ, giọng của Thẩm Đình Giao lại trong trẻo như chuông vàng “Đừng trách bọn họ, sao hôm nay nắng về sớm vậy?”

Ân Trục Ly bước tới ôm hân, hân không định đi ra ngoài nên chỉ mặc một tấm áo mỏng màu tím, ở lưng thắt dây lụa, tóc dài cột đơn giản. Do phơi nắng đã lâu nên trên đôi má như ngọc kia có chút ửng hồng, giữa trán cũng thấm ra mồ hôi, trên người có mùi mồ hôi lẫn với mùi cơ thể.

Ân Trục Ly mang hân về phòng, gia nhân mang lên nước ô mai để giải nhiệt, lại mang thêm mấy khối băng vào phòng. Ân Trục Ly vẫn còn lo lắng, dặn dò tiểu Hà “Kêu đại phu lại xem thử cho Gia xem. Nếu còn có lần sau, xem ta trừng trị bọn người thế nào.”

Tiểu Hà cẩn thận đáp một tiếng, nhanh chóng đi mời đại phu.

Thẩm Đình Giao để cho nàng ôm vào trong ngực, trong phòng cũng mát nhưng vẫn có chút nóng bức “Chỉ là vẽ một bức tranh thôi, đâu có nghiêm trọng như vậy.”

Ân Trục Ly cũng không cãi cò với hân, cầm lấy chén nước ô mai mà dứt cho hân, giọng nói có chút trách móc “Lớn thế này rồi cũng không để người ta bớt lo!”

Thấy nàng đang giận, Thẩm Đình Giao cũng không nhiều lời, chỉ ngoan ngoãn uống xuống nước canh kia. Bờ môi hân vốn căng mọng, lúc này dính nước canh thì lại càng có vẻ tươi đẹp lạ thường. Ân Trục Ly lau miệng cho hân, trong lòng mềm mại, giọng nói cũng có chút dịu đi “Biết sức khỏe của mình không tốt thì nên cẩn thận một chút. Chẳng lẽ lúc ngài bị ốm lại có ai khó chịu dùm sao?”

Thẩm Đình Giao nâng mắt nhìn nàng, hân vốn đang ngồi trong ngực nàng, lúc này nâng mắt lên thì lại nhìn vào cổ áo kia, thấy “núi non” nhấp nhô chập chùng thì bụng dưới lại nóng lên. Ân Trục Ly thấy ánh mắt đỏ của hân thì tức giận, cầm thìa gỗ vào đầu hân. Không ngờ hân lại không hề né tránh, ngồi yên đó cho nàng gõ.

Gõ một cái trúng đầu, Ân Trục Ly cũng thấy hơi đau lòng bèn đưa tay xoa cho hân, lại thấy lửa nóng trong mắt hân không hạ xuống, còn có mấy phần cầu xin, nàng nhẹ giọng thở dài “Cửu gia à, ngài đây là nổi máu dâm lúc ban ngày ban mặt đấy.”

Dứt lời thì lại ôm hân đến giường rồi cẩn thận đóng cửa lại.

Do nhất thời nóng lòng nên thuốc cũng chưa ngấm. Ân Trục Ly cầm lấy tiểu đệ của hân dưới lớp áo, hân hừ nhẹ một tiếng, lại uốn người. Ân Trục Ly khom lưng hôn lên môi hân, hân sợ nàng không động tình thì thở ra, lặng lẽ vuốt ve nàng. Không ngờ ánh mắt của nàng vẫn hết sức tỉnh táo, hân cau mày, trong lòng cũng cảm thấy hoang mang, ánh mắt mê muội.

Ân Trục Ly đặt tiểu đệ của hân ở cửa mình, đúng là khó khăn. Nàng lại vươn tay tìm dầu hạnh ở đầu giường, bôi trên tiểu đệ của hân. Thẩm Đình Giao cắn răng, chịu đựng đau đớn, lần này thì đúng là thuận lợi hơn một chút, nhưng hân vẫn cảm giác được là nàng không hề động tình chút nào.

Ân Trục Ly cũng đau, trong lòng còn bức bối hơn hân : sao lại thế này , chẳng lẽ Lão tử đây vậy mà lại bị lãnh cảm sao?

Ngay cả như vậy mà nàng cũng không muốn làm mất quyền lợi của hân, cuối cùng đành cầm lấy tay hân, nhỏ giọng nói “Cửu gia, hay là qua vài ngày nữa, ngài nạp thiếp nhé?”

Thẩm Đình Giao còn đang lằng lằng, mặt mũi ửng hồng, nghe vậy thì trừng to mắt, vẻ mặt giận dữ “Bổn vương nói muốn nạp thiếp lúc nào?”

Ân Trục Ly nằm trên người hân, cắn cắn vành tai của hân rồi lại lấy lý lẽ mà nói rõ “Ngài đường đường là một Phúc Lộc vương, sao lại không có thể thiếp nào? Hay là ngài thích tiểu quan? Dao Cầm cũng sắp tới tuổi rồi, hay là ta chuộc hân ra cho ngài nhé?”

Thẩm Đình Giao hung hăng đẩy nàng xuống, tức giận đến nỗi toàn thân run run “Nàng muốn qua loa với bốn vương nên tìm người tới đối phó!”

Thấy vẻ mặt của hắc tử thân, Ân Trục Ly vội vàng nắm lấy hắc tử “Đâu có chuyện đó!”

Thẩm Đình Giao tức giận đến đưa chân đá nàng, Ân Trục Ly nắm lấy mắt cá chân của hắc tử, da thịt của hắc tử mịn màng gần như trong suốt, có thể thấy mạch máu mờ mờ dưới da. Móng chân được cắt tỉa sạch sẽ, hơi hồng hồng, giống như nụ hoa phù dung chưa hé nở.

Nàng nhịn không được, hôn nhẹ một cái, dịu giọng dỗ dành “Được rồi được rồi, không nạt thiệp, không nạt thiệp.”

Thẩm tiểu vương gia vẫn còn tức giận, lớn giọng quát “Cũng không mua tiểu quan!”

Ân Trục Ly vỗ vỗ chân ngọc của hắc tử, ở dưới lớp áo mỏng còn có thể nhìn thấy tiểu đệ đệ kia, nàng lớn tiếng khẳng định “Được, không mua tiểu quan!”

Thẩm tiểu vương gia vẫn còn nửa tin nửa ngờ, thở hồng hộc rồi lại quát “Nàng dám nạt thiệp sau lưng bốn vương, bốn vương tịch biên cả nhà nàng!”

“Chắc!...” Ân Trục Ly tắc lưỡi “Được, Cửu gia của ta, ngài nói gì cũng được, được chưa nào? Lại đây, mặc quần vào đã, dù sao cũng phải mặc quần vào rồi mới có thể tịch biên nhà của thảo dân được.”

Tối đến, Thẩm tiểu vương gia liền ngã bệnh. Ân Trục Ly ôm hắc tử ngủ, nửa đêm thì phát hiện hắc tử hơi sốt, nàng lại là một người cẩn thận nên lập tức gọi đại phu. Trong phủ liền rối ren một trận.

Cho dù Thẩm Đình Giao bị bệnh thì chuyện đi tế tổ vẫn không thể trì hoãn. Vừa mới rạng sáng, Ân Trục Ly đã kéo Thẩm Đình Giao lại. Hắc tử vẫn còn mơ màng, mặc cho thị nữ thay quần áo rồi theo Ân Trục Ly leo lên xe ngựa.

Lúc bị bệnh, Thẩm tiểu vương gia rất mê mèm lại đeo bám, Ân Trục Ly cũng không yên lòng nên cẩn thận trông nom, trên đường cũng không rời khỏi hắc tử.

Do hôm nay Vương thượng xuất cung đi tế tổ nên vô cùng hoành tráng, dân chúng chen chúc hai bên đường để xem náo nhiệt, vô cùng đông đúc. Hộ vệ của Thẩm Đình Xa nghiêm ngặt đề phòng, chú ý tới động tĩnh xung quanh.

Xe chạy được một lát thì màn xe bị nâng lên. Ân Trục Ly ngẩng đầu nhìn thì thấy là Nhị công tử của Khúc gia – Khúc Hoài Thương. Hắc tử thấy Thẩm Đình Giao còn đang mê mèm thì cười cười “Ta và đại ca thi cười ngựa, nghe vương thượng nói Đại đương gia cũng là một cao thủ cười ngựa nên lên mời Đại đương gia xuống góp vui.”

Ân Trục Ly lạnh nhạt “Xưa nay ngài vẫn luôn lịch thiệp, lúc này lại hất màn xe của người khác là thế nào?”

Khúc Hoài Thương ha ha cười, vội vàng thả màn xe xuống rồi lại đứng bên ngoài mà nói lại câu vừa rồi. Ân Trục Ly đang định nói thì Thẩm tiểu vương gia nắm tay nàng, ngập ngừng muốn nói, vẻ mặt uất ức. Ân Trục Ly bèn cao giọng nói “Ý tốt của vương thượng, Trục Ly xin nhận, nhưng hôm nay Cửu gia không được khỏe, Ân mẫu cũng không có hứng tham dự cuộc vui.”

Khúc Hoài Thương đứng bên ngoài cũng không lên tiếng, tiếng bước chân xa dần. Thẩm Đình Giao nằm trong lòng nàng tìm một tư thế thoải mái rồi nhắm mắt thiêu thiêu ngủ.

Xe ngựa tiến dần ra vùng ngoại ô, do đã có sự chuẩn bị nên đường xá đã được san bằng phẳng. Ân Trục Ly vén màn xe nhìn ra ngoài, thấy đồng ruộng bát ngát, thỉnh thoảng lại thấy mấy nông dân cúi đầu, ánh mắt tò mò nhìn đoàn rước linh đình này.

Hai bên đều có hộ vệ của Thẩm Đình Xa cảm thương, giống hệt như nhau.

Ân Trục Ly trước nay vẫn không quen ngồi không, lại thêm đêm qua ngủ không ngon, ngồi lâu trong xe thì cảm thấy buồn ngủ, lúc đang ngáp thì nghe bên ngoài có tiếng người “Tham kiến Phúc Lộc vương, Phúc Lộc vương phi.”

Thẩm Đình Giao bị quấy, Ân Trục Ly vỗ vỗ lưng hắc tử để trấn an, cao giọng hỏi “Chuyện gì?”

“Bẩm Vương phi, Vương thượng có lệnh mời Vương phi ra ngoài để tùy giá cùng với chư thần tử.”

Ân Trục Ly có chút do dự, cuối cùng cũng tiếp lời “Người bẩm với Vương thượng, ta sẽ ra ngay.”

Người đó rời khỏi, nàng hôn một cái lên mặt Thẩm Đình Giao, nói khẽ “Lần này không thể từ chối, ta sẽ về nhanh thôi. Ngài ngủ đi, nhé.” Thẩm Đình Giao gật đầu nhưng vẫn nắm góc áo của nàng. Hắn bị bệnh thì sẽ hay làm nũng, lúc này hai má ửng đỏ. Ân Trục Ly vốn đau lòng vì hắn, lúc này cũng hơi do dự “Ta gọi tiểu Hà đến trông ngài.”

Thẩm Đình Giao ngăn ra, nhưng lại lắc đầu “Không cần, ta chờ nàng.” Ân Trục Ly định đi, hắn lại nắm lấy tay áo nàng “Không cần gọi Tiểu Hà.”

Ân Trục Ly phì cười “Vậy gọi tiểu mỹ nhân tới cho ngài nhé.”

Không đợi hắn cãi lại, Ân Trục Ly đã nhảy xuống xe ngựa, gọi Thanh Uyển tới “Người thấy Cửu gia thế nào?”

Về mặt của nàng hờ hững, không rõ buồn hay vui, Thanh Uyển cũng không hiểu ý của nàng, một lúc sau mới đáp “Cửu gia tuần tú lịch thiệp, hào hoa phong nhã.”

Ân Trục Ly khẽ gật đầu, bỗng thấp giọng nói “Thu phục hắn đi, ta cho người làm trác phi.”

Thanh Uyển mặc dù theo nàng đã lâu, lúc này vẫn bị hù cho hoảng hồn “Đại đương gia...”

Ân Trục Ly không để nàng nói tiếp, lấy một cái bình nhỏ bên hông ra đưa cho nàng “Tình thế cấp bách, đành phải dùng thủ đoạn. Đi đi.”

Thanh Uyển không biết làm sao, đành nhận bình thuốc kia, nàng từ nhỏ đã đi theo Ân Trục Ly nên cũng hiểu được chút ít tính tình của Ân Trục Ly, nhưng bây giờ vẫn khó hiểu “Tại sao phải vậy, Đại đương gia?”

Ân Trục Ly sai Đàn Việt dẫn ngựa, sau một lúc mới cảm thán một câu “Đường bộ khó đi.”

Thanh Uyển mơ hồ không hiểu mô tê gì.

29. Chương 29

Thẩm Đình Xa và Khúc Lăng Ngọc cùng nhau cỡi ngựa, phía sau là thái sư Khúc Thiên, sau đó là khoảng hơn mười vị thượng tướng. Ân Trục Ly bây giờ là Phúc Lộc vương phi, phẩm cấp cũng không thấp nên được đi chung với Khúc Lăng Ngọc. Khúc Lăng Ngọc đương nhiên không ưa nàng, nàng cũng không thêm để ý.

“Hôm nay Đại Huỳnh thái bình thế này, tất cả đều nhờ vào các ái khanh. Hôm nay trẫm rất vui, lấy mười dặm làm hạn định. Ai có thể cưỡi ngựa qua mười dặm trước, trẫm sẽ trọng thưởng!”

Mấy người đứng dưới ồ lên phụ họa, Ân Trục Ly nhìn Khúc Thiên, một tay hắn nắm dây cương, cũng không mở miệng can ngăn.. Ân Trục Ly đành phải mở miệng “Vương thượng đang xuất hành bên ngoài, vấn đề an toàn là quan trọng nhất, nếu phân tán người như vậy sợ là không tốt.”

Thẩm Đình Xa nghiêng nhìn nàng, lại cười dịu dàng “Chẳng lẽ trẫm chỉ là một hoàng đế tay trái gà không chặt sao?”

Ân Trục Ly cũng không nói gì thêm, lúc này thì Khúc đại tướng quân mở miệng “Vương thượng, thần tuổi tác đã cao còn có trọng trách hộ giá nên xin không tham gia vào cuộc đua ngựa này.”

Thẩm Đình Xa khẽ gật đầu đồng ý, Ân Trục Ly đứng cùng với Khúc Lăng Ngọc, nàng vẫn đứng sau Khúc Lăng Ngọc một chút. Khúc Lăng Ngọc hừ lạnh “Bản cung không cần người nhường, người bước lên đây.”

Ân Trục Ly cười khổ một tiếng nhưng cũng không trái ý nàng, tiến lên đứng ngang hàng với nàng ta. Khúc Lưu Thương và Khúc Hoài Thương đương nhiên cũng tham gia, xưa nay dân Đại Huỳnh vốn nổi tiếng cưỡi

ngựa giỏi, không thiếu nhân tài. Lúc này mọi người đều nín thở chờ ra hiệu. Ân Trục Ly quay đầu nhìn Thẩm Đình Xa, thấy đế vương kia mặc hoàng bào, vẻ mặt cười cười nhìn nàng.

Tiếng hô vù vang lên, mấy con ngựa đều xông lên. Khúc Lăng Ngọc vốn hiếu thắng, không ngừng ra roi giục ngựa. Ân Trục Ly cũng muốn nhường nàng, dù sao nàng ta bây giờ cũng là hoàng hậu, là nhất quốc chi mẫu, cần gì phải đắc tội với nàng ta?

Lần này nàng chỉ tính tham gia cho vui, thừa nước đẩy thuyền thôi.

Mà đang chạy đi thì nàng đột nhiên biến sắc – nụ cười vừa rồi của Thẩm Đình Xa... chẳng là trận đua này là giả, hẳn muốn nhân cơ hội mà giết Thẩm Đình Giao sao?

“Quay lại!” Nàng kéo ngựa quay lại, Khúc Lăng Ngọc lại đưa tay ngăn “Muốn chạy?!”

Ân Trục Ly không có thời gian dây dưa với nàng ta, nhanh chóng ra roi thúc ngựa, con ngựa kia hí dài một tiếng làm cho Khúc Lăng Ngọc hoảng sợ. Ân Trục Ly không đợi nàng ta mở miệng thì quát lên “Có người ám sát Vương thượng!”

Dưới tình thế khẩn cấp, giọng của nàng hô to, người xung quanh cũng nghe thấy. Lại thấy nàng chạy về, mọi người mặc dù nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn chạy theo. Không bao lâu sau, đội hộ vệ của Thẩm Đình Xa loạn một trận.

Ân Trục Ly không rảnh để ý tới thứ khác, định chạy đến xe ngựa của Thẩm Đình Giao. Thẩm Đình Xa cũng đã thấy nàng bèn thăm ra hiệu, bọn hắc y nhân kia bèn xông vào giữ chân nàng. Đoàn Vệ ở phía xa của đang chiến đấu, Thanh Uyển đang che chở cho Thẩm Đình Giao rời khỏi xe ngựa.

Phúc Lộc vương phủ vốn không mang theo nhiều người hầu, lúc này vô cùng nguy hiểm.

Ân Trục Ly rút thanh kiếm từ cây sáo bên hông ra, những sát thủ này tuy đều là cao thủ nhưng do Thẩm Đình Xa ra lệnh không được tổn thương nàng, bản thân nàng cũng là một cao thủ, đánh một lúc cũng có thể phá thế vây công.

Thẩm Đình Xa hơi nhăn mặt, lại liếc mắt nhìn Khúc Thiên. Khúc Thiên đưa tay nhận lấy cung tên của tùy tùng bên cạnh, rút ra ba mũi tên rồi nhắm về phía Thẩm Đình Giao. Ân Trục Ly vốn đang chú ý tới Thẩm Đình Xa, thấy thế thì hồn phách bay mất.

Khúc Thiên nửa đời sống trên lưng ngựa chiến, làm sao lại không giỏi cưỡi ngựa bắn cung cho được? Trong quyển “Các danh nhân Đại Huynh” cũng nói trong vòng một trăm tám mươi bước chân, hẳn tuyệt đối không thể bắn hụt. Lực còn mạnh hơn Lữ Bố trong truyền thuyết kia đến mấy phần.

Giống như để ý tới ánh mắt của Ân Trục Ly, hắn quay đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh nhạt. Ân Trục Ly cắn răng, rời khỏi vòng vây, dùng sáo để giục ngựa, Lão Tam cũng hiểu ý nàng, giống như lên cơn điên mà tiến về phía trước.

Khúc Thiên cười nhạt giống như trêu tức, bàn tay dùng lực kéo dây cung. Ân Trục Ly cũng không tranh với hắn, nàng giật lấy cung trong tay Khúc Lưu Thương, giương cung cài tên, hướng về phía Khúc Lăng Ngọc đang hỗn chiến!

Ánh mắt của Khúc Thiên ngưng lại, dây cung trong tay nàng cũng căng hết sức, cha con hai người ngưng mắt nhìn nhau. Mọi người chỉ thấy bọn họ đứng im nhưng không hiểu hết nguy hiểm trong đó.

Trận chiến lại càng căng thẳng, Đoàn Vệ chống chọi cũng đã thấm mệt, Ân Trục Ly gọi “Cửu gia, tới đây.”

Thanh Uyển che chở cho Thẩm Đình Giao đi tới bên ngựa, Ân Trục Ly đưa tay kéo hắn lên ngựa, ôm hắn vào trong lòng rồi mới nhẹ nhàng thở ra. Khúc Thiên cũng buông cung xuống, nhìn nàng một cái rồi không nói gì.

Thấy Khúc Thiên quay qua truy kích thích khách, Ân Trục Ly mới hôn vào trán Thẩm Đình Giao một cái để trấn an rồi lấy một viên đường từ bên hông ra đưa cho hắn. Thẩm Đình Giao ngậm viên đường kia, trước tình thế hỗn loạn mà hạ mắt xuống, không nói gì.

Huynh đệ ruột thịt, người thì bị giam người thì bị giết, hắn nhẫn nhịn hơn mười năm huynh trưởng này mới tha cho, cuối cùng cũng vì hắn cưới Ân Trục Ly mà muốn giết hắn...

Đây chính là hoàng gia, thê thiếp tranh chấp, người lừa ta gạt, máu thịt tương tàn, mỗi người đều đang xoay vòng để mà diễn trò.

Thẩm Đình Xa cắn răng, hắc vồn muốn thừa dịp loạn mà diệt trừ đệ đệ này, không ngờ là Ân Trục Ly đã rời đi nhưng vẫn để lại hai tên nô tài lợi hại. Kế hoạch không thành, hắc nhìn Phó Triều Anh gật gật đầu, Phó Triều Anh hiểu ý, hô to ba tiếng “Hộ giá!”

Đây chính là ám hiệu đã định, hắc y nhân sẽ giả vờ vừa đánh vừa lui rồi đào thoát. Thẩm Đình Xa sẽ trấn an mọi người, vờ sai Phó Triều Anh đi truy sát. Một màn kịch hay, cuối cùng lại vội vã hạ màn.

Đến cuối giờ thân thì tới hoàng lăng, bên cạnh lăng có hành cung để lúc đế vương đi tế tổ thì nghỉ tạm. Mọi người đều xuống ngựa đi bộ, thấy hoàng lăng trước mặt xa hoa rộng lớn, tất nhiên là tán thưởng công tích vĩ đại của thánh tổ hoàng đế.

Ân Trục Ly nhìn hoàng lăng kia, lẳng lặng mỉm cười. Tiếng chuông từ xa xa vọng tới, mọi người đều cẩn mật nghiêm trang.

Hoàng gia tế tổ vốn rất rườm rà. Do lúc này đã muộn nên mọi người đều nghỉ tạm ở hành cung. Ân đại đương gia đang tắm rửa, gọi Thanh Uyển vào hầu tắm rồi tiện thể hỏi han tình hình “Thế nào?”

Thanh Uyển đau đớn lắc đầu “Vô cùng cảnh giác, cho dù là nước, rượu, trái cây đều không ăn không uống. Ngay cả tay cũng không cho nô tỳ chạm vào.”

Ân Trục Ly để nàng kì lưng, nghe vậy thì phì cười “Biện hộ, chẳng qua là người không cố gắng.”

Thanh Uyển uất ức “Nô tỳ chỉ thiếu điều cởi hết áo cho ngài ấy nhìn thôi!”

Một câu nói ra, chủ tớ hai người bật cười. Đang lúc cười đùa thì bên ngoài có tiếng người bước vào. Thanh Uyển vội bước ra thì thấy Thẩm tiểu vương gia đi vào.

“Vương gia... Vương phi đang tắm, hay là ngài chờ một chút?” Thanh Uyển cẩn thận nói, vị Cửu vương gia này cũng không vừa lòng “Vương phi của bốn vương tử, không lẽ bốn vương tử không được xem sao?”

Ân Trục Ly nghe vậy thì bật cười, hướng ra ngoài bình phong mà nói “Được được, có điều Cửu gia của ta ới, chúng ta đang đi tế tổ, cẩn thận người ngoài thấy được thì nói ngài không tuân giữ phép tắc đấy.”

Hắn hừ một tiếng, bước thẳng vào trong, Thanh Uyển cũng không đi theo.

Thẩm tiểu vương gia ngồi xuống cái ghế để cạnh thùng tắm, đưa tay bóp vai cho Ân Trục Ly. Mặc dù thể chất của Thẩm Đình Giao yếu đuối nhưng lại rất thông minh, cũng biết mấy huyệt vị trên người, hắn muốn lấy lòng nên tay nghề cũng vô cùng chuẩn xác.

Ân Trục Ly vui vẻ hưởng thụ, nhắm mắt nhìn hắn “Cửu gia của ta, tay nghề này của ngài mà vào lầu Quảng Lăng thì chỉ cần ba tháng sẽ vang danh bốn phương nha.”

Thẩm Đình Giao cúi đầu cắn lỗ tai nàng một cái không nặng không nhẹ, hừ một tiếng rồi lại nghiêng răng nghiêng lợi nói “Nàng thật là đồ vô lương tâm, dám bảo nha đầu của nàng tới quyến rũ bốn vương!”

Ân Trục Ly không muốn hắn dừng tay, trên mặt liền bày ra vẻ nghiêm túc đứng đắn “Ai? Nha đầu nào to gan dám quyến rũ Cửu gia nhà chúng ta vậy hả? Ngày mai ta sẽ tìm người bán ả đi!”

Thẩm Đình Giao hừ lạnh một tiếng nhưng vẫn dấm lưng cho nàng. Trên lưng nàng có rất nhiều vết thương, lúc này đã nhạt đi nhiều, chỉ còn để lại sẹo mờ mờ. Thẩm Đình Giao dùng ngón tay sờ nhẹ lên thì nàng lại quay đầu nhìn hắn “Nếu ngài muốn ới thì để ta bảo Thanh Uyển mang cái chậu vào nhé?”

Thẩm Đình Giao bực bội, đưa tay đánh lên lưng nàng, nước bắn tung tóe, nàng lại cười to rồi dựa vào thùng tắm “Tiếp tục tiếp tục.”

Lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nàng, Thẩm Đình Giao nhẹ nhàng hôn lên gáy nàng, khẽ nghiêng răng, Ân Trục Ly giật giật cổ, vô cùng thoải mái. Bàn tay hắn mò vào thùng tắm, ngón tay thon dài lại dính nước, như có như không đụng vào da thịt của nàng.

Trong đầu hắn nhớ lại lần đầu, nơi đó vừa chặt vừa ẩm áp. Lại còn trơn trượt...

Trong lòng hần xúc động nhưng bàn tay vẫn nhẹ nhàng, chỉ hờ hững lướt qua vùng núi non, khuôn mặt áp trên lưng nàng, lưỡi khẽ liếm những vết sẹo nhạt trên lưng nàng, hơi thở dồn dập như muốn nói với nàng nhu cầu của hần.

Lúc hần sắp chạm tới “mục tiêu” thì tay bị bắt lấy, Ân Trục Ly quay đầu nhìn, dịu dàng trong mắt hần nháy mắt biến thành háo sắc tham lam.

Một thợ săn giỏi thì chuyện đầu tiên phải làm là biến thu hồi móng vuốt để con mồi cảm giác được rằng hần không hề nguy hiểm. Ở khía cạnh này thì Cửu gia vô cùng chuyên nghiệp.

Về nghiêm nghị trong mắt của Ân Trục Ly dần vơi, đưa tay hần lên môi mà hôn một cái “Nước lạnh rồi.”

Thẩm Đình Giao uất ức vì bị nàng thoái thác, gọi Thanh Uyển vào thay quần áo cho nàng. Thẩm Đình Giao ra khỏi bình phong, ngồi xuống trước bàn, bàn tay nỏ nà đặt trên mặt bàn như một khối ngọc quý.

Hần gần như có thể chắc chắn là trong lòng nha đầu kia có người rồi. Nhưng mà người này là ai vậy? Quen biết mười hai năm nàng mới không đề phòng hần, nhưng cũng chưa từng nhắc tới người này nữa chứ, trong mơ cũng không nhắc tới. Chẳng lẽ trong lòng nàng vẫn thích hoàng huynh? Hay là Dao cầm ở lầu Quảng Lăng? Hay là Đàn Việt vẫn đi theo nàng? Hách Kiêm? Vân Thiên Y? Nghĩ lại nhớ tới tấm áo choàng ở lễ mừng kia, cũng có khả năng là Khúc Thiên!

Hần cau mày, ngón trở chấm nước trà mà vẽ vòng tròn trên bàn. Muốn đoán ra tình địch của mình, nhưng Ân Trục Ly lại là một người quen biết nhiều, thật là làm khó Cửu gia quá rồi!

30. Chương 30

Do đây là lễ tế tổ nên những người được Thẩm Đình Xa dẫn theo đều là trọng thần, ban đêm thì cùng ngồi dùng bữa ở chính điện. Đồ ăn có chút giản đơn hơn ngày thường, trong lúc tế tổ cũng không được tham dự ca múa rượu chè nên có chút lặng lẽ.

Nhưng để vương ngồi ở trên, đương nhiên không thể để bầu không khí tẻ ngắt. Mọi người hàn huyên đủ chuyện, không có chuyện thì ngồi tán phét rất vui vẻ hòa đồng. Ân Trục Ly cũng không quen biết nhiều với mấy trọng thần này, dù sao nàng cũng là thương nhân, sĩ nông công thương, thời bấy giờ địa vị của thương nhân trong xã hội không được cao. Nếu không phải là Đại Huynh nghèo rất mỏng tới thì chuyện thương nhân gả vào Hoàng thất đúng là một chuyện buồn cười.

Mà mọi người ngồi ở đây, tùy tiện chỉ một người thì cũng là quan Nhị phẩm, vì vậy nàng cũng chẳng có chuyện gì để nói với mấy người này, cho dù có nói những chuyện lý lẽ thì cũng chẳng hợp tai. Nhưng Thẩm Đình Giao thì lại thân thiết với mấy người này – dù sao hần cũng là Vương gia, từ lúc bảy tuổi đã hay đi với Ân Trục Ly xem sổ sách ở thành Phú Quý, coi như là cũng quen biết khá tạp nham.

Mọi người kính cẩn Thẩm Đình Giao, khen hần đã lấy được một hiền phi. Rượu được nửa tuần thì Ân Trục Ly đã ngà ngà say, lại cười nói “Nếu như Cửu vương cưới được một Hiền phi, vậy thì Cửu gia nhất định phải kính Khúc đại tướng quân một chén rồi.”

Mọi người nghe thế thì ngẩn ra, Khúc Thiên không thích kết giao với triều thần, lúc này đang ngồi rót rượu uống một mình, nghe được lời này thì đột nhiên ngẩng đầu nhìn, ánh mắt vô cùng lợi hại. Ân Trục Ly cũng không bị khí thế của hần chèn ép, ý cười vẫn đầy tràn, nhẹ nhàng nói “Nếu không có Khúc đại tướng quân thì làm sao có Trục Ly? Nói ra thì Cửu gia và Khúc đại tướng quân cũng coi như cha vợ, con rể.”

Trong điện hoàn toàn yên ắng, ngay cả Thẩm Đình Giao cũng ngó người, ly rượu của Khúc Thiên đã tràn ra ngoài hơn một nửa.

Một lúc sau, Thẩm Đình Xa mới gượng cười “Phúc Lộc vương phi say rồi, đưa nàng lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Đình Giao đứng dậy, Ân Trục Ly cũng không quây phá, để mặc cho hần đỡ ra ngoài. Một bữa tiệc rượu tan cuộc một cách nặng nề, Thẩm Đình Xa chỉ giữ lại một mình Khúc Thiên.

“Sao lại thế này?” Hấn cố gắng không chế cảm xúc của mình, giọng nói hòa hoãn.

Khúc Thiên là một người hiểu chuyện, cũng biết giấy không thể gói được lửa. Chuyện năm đó hấn giấu diếm vô cùng tốt nhưng Ân gia đều biết thì làm sao giấu được Thẩm Đình Xa?

Hấn suy nghĩ một lát rồi quyết định thẳng thắn “Bẩm bề hạ, năm đó thần phụng mệnh Tiên đế, quả thật thành phu thê với Ân Bích Ngô. Tiên hoàng vốn có ý định loại trừ một nhà Ân thị, nhưng... tình thế bất buộc, vì để không náo động thêm nên vẫn tha cho. Tiên hoàng từng đồng ý với thần là sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này nên không nói với bề hạ.”

Thẩm Đình Xa vẫn cười cười, trong lòng hấn biết lúc này có thể nào cũng không thể trở mặt với vị Đại tướng quân này được “Tiên đế quả thật cẩn thận, Khúc đại tướng quân lại sắt son một lòng trung thành, bây giờ lại là nhạc phụ của trẫm, trẫm sao có thể vì một chuyện nhỏ này mà nghi ngờ tướng quân được?”

Khúc Thiên sao không biết tâm tư của hấn, nhưng vẫn cung kính nói “Vương thượng, Ân Trục Ly kia tuy là cốt nhục của vi thần nhưng từ nhỏ không hề lui tới với thần, huống hồ gì nếu nói tới thì vi thần còn có thù giết mẹ ...”

Thẩm Đình Xa cũng không để hấn nói xong, cười nhạt “Tướng quân yên tâm, trẫm hiểu.”

Đêm, Thẩm Đình Xa lấy cớ là đi dạo cho khuây khỏa, sai Hoàng công công lén hẹn Phúc lộc vương phi. Hoàng công công đi một chuyến rồi trở về, vô cùng bất đắc dĩ “Vương thượng, vương phi say, bây giờ còn đang mê man... chắc là không thể tới.”

Thẩm Đình Xa cũng không còn cách nào khác, kìm nén trong lòng mà hận đến nghiến răng.

Ân Trục Ly ngã trên giường nhỏ, ngủ mê man. Thẩm Đình Xa lay nàng “Nàng thật sự là con gái của Khúc Thiên sao? Lúc trước sao không nghe nàng nói?”

Ân Trục Ly hí mắt “Trước kia ta đâu có uống rượu.”

Thẩm Đình Xa lại hỏi nhưng nàng không lên tiếng, hấn đành ôm chần mà ngủ.

Ân Trục Ly ngủ thiếp đi, trong mộng cảm thấy âm u lạnh lẽo, roi da trâu dính nước, đánh vào người thật là đau, lúc đó nàng vẫn còn là một đứa nhỏ nhưng vẫn cãi lại “Hấn ta là người như vậy thật là làm nhục dòng họ Ân gia. Mẫu thân, cho dù mẫu thân đánh chết con con cũng không thấy mình sai!”

Giọng nói của Ân thị cũng như roi da kia “Dù thế nào thì hấn cũng là thúc thúc của người, sao người có thể xuống tay độc ác như vậy! Nghiệp chướng, người thật giống như phụ thân ác độc của người!”

Về sau lớn hơn một chút, nàng cũng dần dần biết đó không phải là lỗi của mình, đánh đòn như vậy chẳng qua là cách phát tiết thù hận trong lòng. Chỉ có điều biết thế nhưng nàng vẫn không nhịn, lớn tiếng tranh luận “Đối với mẫu thân, con không chỉ là con gái của Khúc Thiên mà con là con gái của tỷ tỷ của Mẫu thân! Nếu Mẫu thân hận con, sao còn nuôi con? Cuối cùng thì con là người thân hay là kẻ thù của mẫu thân? Các người là người thân của con hay là kẻ thù của con?”

Có người nào đó nhẹ nhàng sờ trán nàng, trong bóng đêm, giọng nói dịu dàng ấm áp “Trục Ly, việc trên thế gian này đều có nhân quả. Cho dù nàng ấy như thế nào thì cũng đã nuôi lớn người. Nàng ấy và Bích Ngô tỷ muội tình thâm, khó trách hận thù chất chứa. Người không sai.”

“Sư phụ?”

“Sao?”

“Sao sư phụ không hận con?”

“Bởi vì sư phụ là nam nhân, nam nhân báo thù đều có cách riêng, không thể khi dễ người yếu, giận chó đánh mèo. Trong mắt sư phụ, người là Ân Trục Ly, là con gái của Bích Ngô, là người sư phụ nâng niu trong lòng bàn tay, là đồ nhi trong tim sư phụ, không còn gì khác.”

Lúc đó hấn vẫn còn trẻ, mỗi hành động tư thái đều sáng chói như mặt trời, như là tinh hoa của trời đất.

Thẩm Đình Xa lau trán cho nàng, nàng nắm tay hấn, tương ngộ điềm đạm yên ổn, nói nhẹ nhàng “Ta biết ta là ai, ta biết.”

Ngày hôm sau, Thẩm Đình Xa bắt đầu tế tổ. Trình tự vô cùng phức tạp, mỗi lễ mỗi tẩm đều có văn tế. Chúng thần đứng thẳng hai bên nghe lễ quan đọc văn tế ca ngợi công đức, thật là vô cùng chán. Khúc Thiên thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Ân Trục Ly, Ân Trục Ly đương nhiên biết hắn nhìn mình nhưng vẫn thản nhiên mỉm cười rồi khôn khéo đáp lại.

Từ sau khi mọi người biết quan hệ của hai người thì cũng tò mò muốn biết thêm chút chuyện nhưng đều bị Khúc Thiên giận dữ đẩy lùi. Khúc nhị công tử vô cùng khó hiểu “Phụ thân, chúng ta nhận lại muội muội cũng đâu có gì xấu, huống gì Ân gia...”

“Câm miệng!” Khúc Thiên quát một tiếng, hắn đành nuốt lời vào bụng.

“Khúc tướng quân việc gì phải tức giận như vậy?” Ân Trục LY không biết từ đâu xuất hiện, cười nói “Chỉ là một câu rệu nói thôi, nếu tướng quân không thích thì thật xin lỗi.”

Khúc Thiên vô cùng chán ghét cái danh gọi tướng quân này, lạnh lùng nói “Gọi ta là Thái sư!”

Ân Trục Ly nhẹ cười nhưng vẫn nghe theo “Khúc thái sư, cho dù ngài không muốn chấp nhận nhưng cuối cùng thì trong người Trục Ly vẫn chảy dòng máu của người, đây chính là sự thật. Ta chưa từng gặp mẫu thân, rất muốn có thể nhìn nhận ngài.” Giọng nói của nàng thấp dần, mọi người đứng bên cạnh ngóng tai lên mà nghe “Khúc Thái sư cần gì phải coi ta như mãnh thú mà không kịp tránh như thế?”

Khúc Thiên nhìn nàng thật lâu, muốn từ gương mặt quen thuộc kia nhìn ra vài ý đồ nhưng nàng chỉ cười. Nàng chỉ mới hai mươi tuổi đã có thể thản nhiên như vậy. “Người rốt cục muốn gì?”

“Ừm...” Ân Trục Ly suy nghĩ một lát “Khúc thái sư, nếu như có ngày nào đó rảnh rỗi, bổn vương phi muốn tới từ đường Khúc gia bái tế một lát.”

Khúc Thiên trầm giọng đáp lại ba chữ “Không thể nào!”

Ân Trục Ly thản nhiên như không thấy sự giận dữ của hắn, vẫn thong dong nói “Chuyện đời khó biết, không có gì là không thể.”

Sau ngày đầu tiên tế tổ, Hoàng công công tới mời Phúc Lộc vương phi tới chính điện để bàn chuyện. Mọi người chỉ nghĩ không biết xảy ra chuyện gì, có chút sợ hãi.

Ở chính điện, Thẩm Đình Xa giận dữ “Nàng và Khúc gia có quan hệ gì?”

Ân Trục Ly mỉm cười nhìn hắn “Vương thượng nói là quan hệ gì thì chính là quan hệ đó.”

Thẩm Đình Xa nắm lấy cổ tay nàng, không kiềm được lực “Nàng là con gái của Khúc Thiên, sao không nói với trẫm?”

Cổ tay Ân Trục Ly đã bị hắn nắm nhưng nàng vẫn không rời “Vương thượng chẳng qua là muốn kết hôn với con gái của Khúc Thiên, dù là họ Ân hay họ Khúc, tên Trục Ly hay tên Lăng Ngọc thì có gì khác nhau?”

Thẩm Đình Xa nhìn vẻ mặt lạnh lùng của nàng, trong lòng bùng bùng lửa giận, không nhin được ôm eo của nàng rồi đè lên bàn trà.

Ân Trục Ly chỉ cảm thấy môi hắn dán lên mặt mình, trong lòng cảm thấy ghê tởm. Ngày thường nàng thường đùa giỡn với Thẩm Đình Giao, nhưng lúc này Thẩm Đình Xa đè lên như vậy, trong tâm nàng nổi lên sát ý. Hai tay nắm chặt bên hông, cố gắng kiềm chế.

Thẩm Đình Xa vẫn nghĩ tới một ngày có thể có nàng, lúc này không kiềm chế được, vội vã tháo xiêm y của nàng, thở gấp mà nói “Trục Ly, nàng cho trẫm một lần, Đình Giao... trẫm sẽ nhanh chóng giải quyết.”

Ân Trục Ly giữ lấy tay hắn, tuy cố gắng nhẫn nại nhưng cũng đã giận dữ “Trong lúc tế tổ, không được gần gũi nữ sắc, bệ hạ quên rồi sao? Còn nữa, bây giờ thảo dân là Phúc Lộc vương phi, vương thượng làm vậy thì còn ra thể thống gì!”

Thẩm Đình Xa đã không thể nhịn nổi, một tay giữ chặt lấy nàng, một tay mò vào áo nàng. Vật giữa hai chân đã để trên eo nàng. Ân Trục Ly cảm thấy buồn nôn, cũng biết ngày hôm nay khó mà tránh khỏi.

Nhưng nếu ra tay với hắn... hắn là Thiên tử, mặc dù Ân gia giàu có nhưng cũng chỉ là thương nhân, dùng tính mạng của người trong tộc để giữ chút khí tiết trước mặt người này, thật không đáng.

Trong lúc nàng do dự, hắn đã sờ tới chân nàng, tiếng thở dốc càng trầm “Trục Ly, trẫm đã muốn như vậy từ lâu,” cách lớp áo, hắn đụng mạnh vào nàng, trong giọng nói có chút thỏa mãn “Mỗi đêm đều muốn đè lên nàng như vậy, nghe nàng kêu...”

Ân Trục Ly không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, bàn tay siết chặt để bên hông.

Thẩm Đình Xa, người nhớ kỹ hôm nay. Đợi khi trời đất thay đổi, Ân mỗ chắc chắn sẽ đem người ra phanh thây, lăng trì, dùng máu của người mà rửa nỗi nhục hôm nay.

31. Chương 31

Thẩm Đình Xa vội vàng cởi quần áo trên người rồi lại cúi đầu cởi áo của Ân Trục Ly. Hắn thấy nàng lạnh nhạt thì trong lòng càng nóng nảy, đôi mắt đã hắn đỏ “Nàng làm với Đình Giao, có phải là chẳng có chút hứng thú nào?” Hắn hôn má nàng một cái, Ân Trục Ly cắn răng, cố nén sự ghê tởm trong lòng.

Thẩm Đình Xa nhìn không ra, thói quen nguy trang của nàng quá tốt, không để lộ cảm xúc gì.

“Đừng sợ, nàng sẽ thích.” Hắn cúi người hôn môi nàng, nàng nghiêng đầu tránh, hờ hững nói “Không còn sớm nữa, Vương thượng muốn làm thì nhanh một chút, sợ là hoàng hậu sẽ sớm tìm tới đây.”

Thẩm Đình Xa cởi dây lưng, để lộ “tiểu đệ” đã sớm cứng rắn, cầm lấy tay nàng mà đặt vào đó, nàng cắn môi nhin nhục, trong miệng đã cảm nhận được vị máu tươi. Thẩm Đình Xa thấy khỏe môi nàng dính máu, đau lòng đưa tay lau đi “Trục Ly, đừng như vậy, làm vài lần rồi nàng sẽ thích thôi!”

Thấy nàng không phản ứng, hắn đưa tay cởi dây buộc của nàng, lúc này thì ngoài cửa lại có tiếng Hoàng công công vang lên the thé “Cửu vương gia, Vương thượng và vương phi đang bàn chuyện, ngài không thể xông vào!”

Thẩm Tiểu vương gia dĩ nhiên không để vào tai, đứng ở trước điện mà hét toáng lên “Hoàng huynh! Hoàng huynh! Huynh xem cầu nô tài dám đánh đệ!”

Hoàng công công kia quá oan ức “Cửu vương gia của ta ơi, tiểu nhân sao dám đánh ngài. Nhưng vương thượng và vương phi đúng là đang bàn chuyện, hay là ngài đợi nô tài vào thông báo một tiếng!”

Thẩm Đình Xa nuốt nước miếng, bên ngoài thật ồn ào quá, hắn không cam lòng nhưng cũng đành đứng dậy. Ân Trục Ly chỉnh quần áo lại, trong bụng vẫn cảm thấy khó chịu.

Thẩm Đình Xa đợi một lúc để bình ổn tâm trạng rồi nói “Người ầm ĩ cái gì, vào đi!”

Thẩm Đình Giao vội vàng chạy vào, trong tay còn nắm một con chim nhỏ “Hoàng huynh! Hôm nay thần đệ bắt được một con chim nhỏ, hoàng huynh xem lông nó này, xem mỏ nó này...”

Thẩm Đình Xa sao có lòng dạ nào mà nhìn nữa, hung hăng trợn mắt nhìn hắn rồi trầm giọng nói “Không còn sớm nữa, hôm nay trẫm mệt rồi, có việc gì mai lại nói.”

Vừa nói xong thì bước vào tắm cung.

Thẩm Đình Giao ngây ngô “Con chim đẹp thế sao hoàng huynh lại không thích?” Thấy sắc mặt Ân Trục Ly không được tốt, hắn bước đến nắm tay nàng “Trục Ly? Nàng không khỏe sao?”

Ân Trục Ly bỗng nhiên đẩy hắn, chạy ra vịn lan can rồi ới thốc ới tháo. Thẩm Đình Giao đứng sau lưng nàng, ngón tay như ngọc như ngà bầu chặt vào lòng bàn tay, chảy máu nhưng hắn không thấy đau.

Ân Trục Ly ới xong thì quay đầu nhìn hắn “Được rồi, về thôi.”

Về phòng, Ân Trục Ly bảo Thanh Uyển chuẩn bị nước tắm. Thấm Đình Giao xắn tay áo “Để bốn vương xoa bóp cho nàng.”

Ân Trục Ly vỗ vỗ mặt hần “Ngoan.”

Nàng tắm rất lâu, tới khi nước lạnh thì Thanh Uyển hối thúc, Ân Trục Ly mới đứng dậy. Nàng khoác áo choàng màu trắng đi tới giường, Thấm Đình Giao còn chưa ngủ “Nằm đây.”

Ân Trục Ly nằm sắp xuống, Thấm Đình Giao bấm huyết cho nàng, vô cùng dễ chịu, Ân Trục Ly nhắm mắt rồi cảm thấy hơi buồn ngủ.

“Muộn rồi, ngủ đi Cửu gia.” Nàng mơ hồ nói. Thấm Đình Giao xoa xoa vai nàng, giọng nói dịu dàng “Trục Ly ngủ trước đi, bốn vương chưa buồn ngủ.”

Ân Trục Ly ngủ thiếp đi, giấc mộng kia đã lâu không thấy.

“Súc sinh, người chẳng qua chỉ là con gái của tên súc sinh Khúc Thiên kia, người nghĩ người là ai!” Âm thanh tơ lụa bị xé rách, người ở phía trên nặng như thế, nàng không thể giãy dụa.

“Thúc thúc, ông là thúc thúc mà!”

“Hôm nay hãy để thúc thúc thương người đi... Khúc Thiên bách chiến bách thắng, không biết chơi con gái của hần thì có mùi vị gì, hô hô...”

Một đôi tay rờ rẫm người nàng, nàng mở to hai mắt, chỉ thấy người kia dâm dăng cười. Miệng hần nói những lời ác độc, tay nàng rờ rẫm rồi tìm được cây sáo. Sau đó thì những vết máu văng tới, nội tạng của hần bị thương, máu từ miệng hần tuôn ra như suối. Máu đỏ chảy dọc theo cây sáo dính vào tay nàng, áo nàng, toàn thân nàng. Thì ra dù là người tốt hay người xấu thì máu cũng màu đỏ.

Người nằm đó đã không còn hơi thở, nhưng nàng chỉ vô cảm lặp lại động tác đánh tới.

Thúc thúc, ta là con gái của Khúc Thiên nhưng cũng là con gái của Ân Bích Ngô, người cuối cùng là thân nhân của ta, hay là kẻ thù của ta?

Năm nàng tám tuổi, nàng giết đệ đệ của Ân Bích Ngô, là thúc thúc ruột thịt của mình, do tuổi còn nhỏ nên làm việc xấu cũng không biết che giấu, bị đánh một trăm cây, trọng thương mà quý ba ngày ba đêm trong tù đường Ân gia, nhưng vẫn không chết.

Nàng không cha không mẹ, nếu như còn muốn sống thì phải mạnh mẽ hơn người khác.

Chỉ là cơn ác mộng này thật đáng sợ, trong mơ đều là hình ảnh đầy máu của người kia, sau này nàng không giết người nữa.

Thấm Đình Giao không biết nàng mơ thấy gì, nàng cau chặt chân mày, ngủ cũng không yên. Tay hần còn đang chảy máu, dính trên áo của Ân Trục Ly. Hần cũng không nghĩ gì, nằm xuống bên cạnh nàng, kê mặt vào ngực nàng nghe từng nhịp tim của nàng.

Cho đến nửa đêm Ân Trục Ly tỉnh dậy thì thấy hần như con chó nhỏ, kê trên ngực nàng mà ngủ, nàng bèn ôm hần tới gối lên cánh tay mình một cách yêu thương “Ngủ ngoan, coi chừng ngày mai bị sái cổ!”

Hần mơ mơ màng màng, mở to hai mắt một cách ngây thơ, trông rất đáng yêu. Ân Trục Ly không nhịn được hôn một cái vào môi hần “Vẫn còn sớm, ngủ tiếp đi.”

Hần mơ hồ đáp một tiếng, vẫn ôm nàng rồi yên lặng ngủ.

Đêm hè ở ngoại ô vang vang tiếng côn trùng. Ân Trục Ly nằm ôm Thấm Đình Giao nhưng vẫn không ngủ được. Bây giờ sư phụ đang làm gì nhỉ? Có phải đang thổi sáo dưới gốc đào trong rừng Khê Thủy không? Hay là đang viết chữ trong thư phòng? Hay là chẳng làm gì cả, chỉ ngắm người nhìn ánh trăng?

Thật ra... thật ra, nàng rất nhớ hần.

Đến gần hết giờ Dần, Ân Trục Ly rời giường, cẩn thận để không quấy nhiễu tới Thấm Đình Giao.

Hành cung nằm ở ngoại ô, cũng vì tài lực của Đại Huỳnh không được mạnh nên cũng đơn giản hóa tất cả, không hề bày biện xa hoa. Ân Trục Ly rời khỏi phòng, trời vẫn còn rất sớm, nàng ngồi ở hành lang mà ngắm trăng.

Trong hành cung có dòng nước chảy, nàng lững thững bước tới đầu nguồn, thấy nước chảy len qua kẽ đá, xung quanh cây cỏ um tùm, những giọt nước văng tung tóe làm nàng cảm thấy rất thoải mái. Nàng đứng cạnh bờ ao luyện một bài quyền, mồ hôi đổ ra. Lúc này cảm thấy dòng nước mát rượi, lại thấy xung quanh không có ai nên cũng nổi máu nghịch ngợm.

Nàng nhảy tới cạnh bờ ao, hắt nước rửa mặt, rửa mặt còn chưa đủ, nàng cởi giày vớ, thả chân xuống nước. Đang lúc vui vẻ thì nghe tiếng ho nhẹ từ phía sau “Phúc Lộc vương phi, chỉ sợ là ngày hôm nay tất cả mọi người đều phải uống nước rửa chân của người, có quá đáng không?”

Ân Trục Ly quay đầu nhìn thấy người đó bước tới ngồi kề bên, lại cầm theo một bầu rượu, trông có vẻ thoải mái. Nàng cũng không khách khí, bèn mang giày vớ vào “Trục Ly sống trong nhà thương nhân, khó trách dạy dỗ không được tốt, để Khúc tướng quân chê cười rồi.”

Nói xong nàng cũng không đợi đối phương trả lời, nhảy lên bờ cầm bình rượu kia, rồi lại ngã xuống thăm cỏ, dốc nửa bình “Tướng quân ngồi đây đã lâu rồi? Xem ra đêm qua tướng quân ngủ không ngon rồi.”

Ánh trăng mờ mờ, bóng người mờ nhạt dưới ánh trăng, Khúc Thiên nhớ rõ ngày trước, trong đại trạch cũ của Khúc gia, nữ nhân kia cũng mang theo nụ cười hờ hững như vậy “Xem ra đêm qua tướng quân ngủ không ngon rồi.”

Hắn hơi hối hận chuyện năm đó đã không xuống tay với nàng ta, Ân Bích Ngô đã chết, nhưng hai mươi năm sau con cái nàng lại trở lại đứng trước mặt hắn, nói với hắn mối quan hệ đầy đau đớn kia.

“Cuối cùng thì ngươi muốn gì?” Hắn ra tay nhanh như chớp, bóp chặt yết hầu của nàng, đè nàng dưới thảm cỏ, sát khí tỏa ra “Ta biết ngươi hận ta, nhưng như vậy thì sao? Ngươi có thể làm gì?”

Ân Trục Ly lẳng lặng nhìn hắn, không vùng vẫy cũng không nói lời nào. Gần như nửa thân người của hắn đang đè lên người nàng, cây sáo bên hông của nàng cần hắn.

“Mặc kệ ngươi hận ta như thế nào, trên người ngươi vẫn chảy dòng máu của ta! Dù ngươi có trở lại thì sao?” Năm ngón tay của hắn dần dần dùng sức, hắn không rõ người bên dưới là ai nhưng trong lòng quả thật có sát khí. Đây cũng không phải là do hắn bị kích thích, hắn vẫn tỉnh táo – dù sao thì, nếu mắc nợ, chẳng phải là chỉ cần giết chủ nợ là xong chuyện sao?

Sắc mặt của nàng dần tái xanh nhưng vẫn không vùng vẫy, hắn dễ dàng ra tay. Trong mắt Khúc Thiên dần lộ vẻ coi thường, đột nhiên cây sáo kia bắn ra lưỡi dao sắc đâm vào sườn phải của hắn, nếu hắn không né đi thì lúc này sợ là đã bị đâm thủng phổi.

Hắn buông ta, Ân Trục Ly ho nhẹ nhưng giọng nói vẫn mang tiếng cười “Phản ứng thật nhanh nhạy, mười hai năm trước ta đã dùng phương pháp này mà giết một người, một người lợi hại hơn ta lúc đó rất nhiều lần. Hắn không có sự thông minh của tướng quân, lại còn làm ta cảm thấy ghê tởm. Đừng nhúc nhích nhé Khúc tướng quân.”

Khúc Thiên không dám động đây, lưỡi kiếm kia tuy nhỏ nhưng vô cùng sắc bén, nàng lúc này chỉ cần động tay là có thể lấy mạng của hắn. Hắn có thể chịu đau, nhưng không muốn chết ở đây.

Ân Trục Ly cũng không vội, để hắn đè trên người nàng, nàng đưa tay về lên đường nét khuôn mặt hắn, hắn thật sự là một nam nhân tuấn tú, Ân Trục Ly trầm giọng nói “Lúc ta còn nhỏ, từng nghĩ tới hình dạng của ông. Nghĩ rất nhiều lần, ta còn sưu tầm những sách vở nói về ông, ta còn nghĩ, nếu như ta lớn lên bên cạnh ông, có phải là đã hư hỏng rồi không?”

Khúc Thiên vẫn không trả lời, hắn không muốn thừa nhận thân phận của người này, hắn cũng không phải là người dài dòng, nếu đã là kẻ ác thì cần gì quay đầu, cần gì giả bộ rầu rĩ?

Giọng nói của nàng từ từ vang lên bên tai, nhỏ nhẹ từ tốn “Sau này lớn hơn một chút, ta biết ông cũng có nỗi khổ. Cho nên Khúc tướng quân, từ đó đến nay, ta không hận ông.” Nàng nắm cây sáo kia, vẫn nở nụ cười hiền lành “Ông tin không?”

Khúc Thiên hạ mắt nhìn nàng, hần bắt đầu có chút dao động, nếu như trong lòng nàng hận thì lúc này đã có thể lấy mạng của hần. Ân TRục Ly để tay trên vai hần “Tướng quân, ông có biết vì sao nam nhi cần vai rộng ngực dày thế này không? Ông có biết vì sao bờ vai nam nhi vững chắc thế không?” nàng dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán hần, nói nhỏ “Là để bảo vệ cho quốc gia, cho vợ con bọn họ. Tướng quân, chuyện như vậy, đừng để có lần sau.”

32. Chương 32

Lễ tế tổ này diễn ra trong ba ngày, lúc trở về thì thời tiết nắng ấm bỗng nhiên đổ mưa, Ân đại đương gia bị vây ép trong xe ngựa, Thẩm Đình Giao dựa nàng, bỗng phát hiện trên cổ nàng có vết đỏ “Nàng...” Hần đưa tay lên kéo cổ áo của nàng “Bị sao đây?”

Ân TRục LY cầm tay của hần đưa lên môi hôn một cái “Khuya hôm trước ngài nằm mơ cào ta.”

Thẩm Đình Giao không tin “Làm sao có thể! Bốn vương nữ rất ngoan mà!”

Ân đại đương gia nổi giận “Chẳng lẽ ta tự cào?”

Thẩm tiểu vương gia vẫn nghi ngờ, lúc sau mới dẫn đo rồi bắt đầu nổi giận “Bàn tay này to hơn tay bốn vương nhiều, sao có thể là bốn vương làm được?”

Ân TRục LY nghe vậy cũng lấy tay mình ướm lên “Giống không?”

Thẩm tiểu vương gia lắc đầu, Ân đại đương gia nói một cách hợp tình hợp lý “Vậy ngài nạt Lão tử làm gì, cũng đâu phải Lão tử làm!”

Thẩm tiểu vương gia ghen lời, hần vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng mà không đúng ở đâu vậy nhỉ?

Trận mưa này tới cũng may, Khúc Thiên không cần cưỡi ngựa nên không ai biết vết thương của hần. Chuyện xảy ra trước bình minh trong lùm cây đó, không có người thứ ba biết được.

Hôm sau, ở Phúc Lộc vương phủ, Ân Trục Ly vội vã quay về Đại trạch Ân gia, Thẩm tiểu vương gia cũng đang muốn ra ngoài, Ân Trục Ly gọi hần lại “Hong Diệp sai người lại nói, đêm nay đầu gia đêm đầu của Dao Cầm, buổi tối ta qua xem, ngài đi không?”

Thẩm tiểu vương gia vốn đang bận lòng chuyện người tình bí mật của tên gia hỏa này, nghe vậy thì sao lại không đi, lập tức đồng ý ngay. Ân đại đương gia lại nói “Nghe nói Khúc nhị công tử kia cũng thích mấy trò này, nếu tiện thì Cứu gia rủ hần đi cùng đi.”

Thẩm Đình Giao không hiểu ý của nàng, nhưng cuối cùng biết được quan hệ của nàng và Khúc Thiên, vậy Khúc Hoài Thương và nàng cũng xem như huynh muội, qua lại cũng được nên cũng không cự tuyệt. Có điều hần vẫn có chỗ không hiểu “Nàng có muốn rủ thêm Khúc Lưu Thương không?”

Ân Trục Ly quay đầu nhìn hần, nhướn miệng cười “Khúc đại công tử không thích trò này, không cần.”

Đại trạch Ân gia.

Ân Trục Ly bước thẳng tới rừng Khê Thủy, nơi hồ sen đang nở, hoa mai từng chùm bông làm người ta cảm thấy thoải mái tinh thần. Đường Ẩn đứng dựa vào gốc cây kia, cây đào đó rất um tùm, giữa những tán lá xanh còn có thể thấy những quả nhỏ nhỏ.

Dưới gốc cây đặt một cái bàn trà nhỏ, bên trên có mấy chén trà và mấy bao mỗi câu, Đường Ẩn ngồi bên cạnh ao, yên lặng thả câu, thấy nàng cũng không ngạc nhiên “Tế tổ kia thật là nhàm chán, đúng là một chuyện đi chán ngắt.”

Ân Trục Ly ngồi xuống cạnh hần, rất lâu sau cũng chẳng thấy con cá nào cắn câu, có chút nóng nảy “Này... sư phụ, đây thật sự không thể trách tài năng câu cá của sư phụ, chắc là Hách Kiếm keo kiệt quá, cái hồ to

như vậy mà cũng không chịu mua nhiều cá. Mua ít thì không nói đi, mỗi ngày lại còn cho ăn no, làm cho sư phụ của ta không câu được con nào!”

Đường Ẩn nhếch môi cười “Ba hoa. Thật ra thả câu cũng không phải là muốn có cá mắc câu, thả câu chỉ là thú vui lúc chờ đợi, người chờ mong có cá cắn câu thì cũng không thấy thời gian quá lâu nữa.” Hắn nâng mắt nhìn Ân Trục Ly, cười nhẹ nhàng “Có điều người còn trẻ, khí tức nóng nảy, hăng hái dư thừa, những đạo lý này cũng không cần phải hiểu.”

Ân Trục Ly ngồi gần hắn, nàng không muốn nghe hắn nói những chuyện như vậy, nghe giống như hắn đã già vô cùng mà nàng vẫn còn là một đứa nhỏ. Nàng dựa vào lưng hắn “Cũng có thể nghe thử, chờ đợi từ già thì cũng có thể giết thời gian.”

Đường Ẩn đưa tay sờ đầu nàng, bàn tay kia hơi thô ráp, sờ sờ làm nàng có cảm giác ngứa ngứa “Người và sư phụ không giống nhau, chờ người già rồi thì có con cháu quần quýt, phu quân bầu bạn, không rảnh để thả câu đâu.”

Ân Trục Ly cười khẽ một tiếng, không nói gì thêm.

Ân Trục Ly không có thời gian để ngồi lâu, còn rất nhiều sổ sách đang đợi nàng ở phòng thu chi, những tờ lụa, chỉ thêu, vải vóc, dược liệu vừa nhập, nàng cũng phải xem qua. Không bao lâu sau thì có người ở vương phủ tới báo “Vương phi.... Vừa rồi vương gia dẫn một người về, nói là....” Hạ nhân ậm ừ một lúc mới nói “Nói là tiểu thiếp mới của Cửu gia.”

Ân Trục Ly vui vẻ “Tốt, cuối cùng Cửu gia cũng thông suốt rồi.”

Về mặt của hạ nhân lại trở nên khó nhìn “Vương phi vẫn nên về phủ xem thử.”

Ân Trục Ly chạy về Phúc Lộc vương phủ, Hà Giản đang tức sùi bọt mép, trách móc Tiểu Hà “Nói gì vậy hả, cho dù Cửu gia muốn nạp thiếp, cũng không thể nạp một...”

“Một gì?” Ân Trục Ly cười to, vẻ mặt mừng vui “Chỉ cần là người sống thì tất nhiên là có thể rồi. Tiên sinh đừng trách tiểu Hà.”

“Vương phi.” Hà Giản thì lễ lễ nhưng vẫn xù lông lên “Nhưng nữ nhân kia, nữ nhân kia...”

Ân Trục Ly nhìn xung quanh “Là nữ nhân mà, vậy có thể hiểu là Cửu gia của chúng ta hoàn toàn bình thường, tiên sinh cần gì...” nửa câu còn lại nàng không thốt nên lời.

Quả nhiên là phụ nữ, không thiếu tứ chi, khuôn mặt cũng bình thường.

Ân đại đương gia im lặng một lúc lâu rồi quay lại nhìn HÀ tiên sinh “Đây... đây là người mà Cửu gia muốn nạp làm thiếp hả?”

Tiểu Hà đau đớn, Hà Giản tuyệt vọng, nhưng hai người đều gật đầu. Một lúc sau Ân Trục Ly mới quay đầu, cố gắng cười một cái “Xin hỏi... năm nay ngài bao nhiêu xem. Thanh niên kia không ngại ánh mắt của mọi người, đá phụ nhân này một cái rồi bước vào Thiên Khuynh Phường.

Phụ nhân kia khóc lóc thảm thương làm mọi người nhao nhao bàn tán, con trai của bà ta vốn là một tên mỗ heo, cha mất sớm, mỗi ngày siêng năng làm thì cũng được chút tiền, cũng có thể trang trải cho gia đình. Nhưng từ khi hắn ham mê cờ bạc, mỗi ngày đều chạy đến Thiên Khuynh phường, bán vợ đẻ con, mẫu thân của hắn cũng phải đi xin ăn để sống qua ngày. Hôm nay hắn lại đem nhà cửa bán nốt, được chút tiền thì cầm đến Thiên Khuynh phường để gỡ gạc.

Thẩm tiểu vương gia nghe thấy chuyện đó thì tức giận lôi đình, bước tới đỡ người đàn bà đang khóc lóc thảm thiết kia dậy “Trong thiên hạ sao lại có chuyện như vậy! Người đâu, đem bắt tên khốn kia lại đây!”

Tiểu Hà cũng có chút võ nghệ, hướng chỉ là thấy Thẩm Tiểu vương gia, đương nhiên Câu Tiễn phải nể mặt. Người kia nhanh chóng bị bắt tới, trên mặt tuy có sợ hãi nhưng vẫn mạnh miệng “Đại nhân, tiểu nhân đâu có phạm pháp gì, tất cả đều là thứ trong nhà tiểu nhân, đại nhân sao lại bắt tiểu nhân?”

Người kia vừa thấy hắn lại càng khóc nức lên. Thẩm tiểu vương gia trừng mắt nhìn hắn một lúc rồi lại nói “Nhà của người bán được bao nhiêu tiền?”

Người thanh niên kia cũng không dám lỗ mãng, quỳ trên mặt đất “Ba mươi hai lượng bạc, đây là khế ước bán nhà.”

Thẩm tiểu vương gia mặc áo dài màu đỏ tía, quý khí bức người “Chỉ có ba mươi hai lượng bạc, sao đủ cho người gỡ vốn?”

Người thanh niên kia cũng không ngờ hẳn lại nói vậy, đứng ngơ ngác. Thẩm tiểu vương gia bước tới, trên miệng cười mỉm “Ta cưới mẫu thân người làm thiếp, cho người thêm ba mươi hai lượng bạc, thế nào?”

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao. Người đàn bà kia cũng hoảng sợ, người thanh niên kia cũng có chút chần chừ “Này... đại nhân, từ xưa đến nay đâu có chuyện con đem gả mẹ?”

Thẩm tiểu vương gia không hề phật lòng “Người bán con, bán vợ, sao không thể bán mẹ? Huống chi ta lại trả tới ba mươi hai lượng bạc, mẫu thân của người đáng giá nhiều đó tiền sao? Sau này người cũng không cần phải phụng dưỡng.”

Thanh niên kia suy nghĩ một lúc, không kháng cự được sức hấp dẫn của đồng tiền “Được!”

Thẩm tiểu vương gia cũng không quan tâm tới mọi người đang xì xào, lấy ba mươi hai lượng bạc ra ném trước mặt thanh niên kia, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc “Nếu ta cưới mẫu thân người, chẳng phải cũng xem như cha người sao?”

“...” Thanh niên kia bối rối nhất bạc, nghe vậy thì đơ người. Thẩm tiểu vương gia cười dựa tới “Nếu ta là phụ thân người, chắc có thể đánh người rồi?”

Nói xong cũng không đợi đối phương trả lời, hắn đạp thanh niên kia nằm bẹp xuống đất, Tiểu Hà và Câu Tiễn đứng sau sợ hãi bị thương nên cũng đề tứ chi của tên kia lại.

Hắn đứng bên cạnh sai phó “Mau đem thiếp thất của ta về cho Vương phi, đúng rồi, đem con trai của ta về luôn, ta sẽ dạy dỗ cho tốt...”

Ân đại đương gia đưa tay vỗ đầu, không muốn nghe nữa “Người là ai?”

Người đàn bà kia có vẻ sợ hãi “Bẩm vương phi, dân phụ là Trương tề thị, người Trường An, chồng mất sớm, có con trai là Trương Thanh.”

Ân Trục LY xua tay “Mang tới Thủy Tình Uyển đi.”

Tối đêm, ở lầu Quảng Lăng, Ân Trục Ly nhìn thấy tên Trương Thanh này, hắn chính là một tên mỗ heo cao to vạm vỡ, da đen thui. Ban ngày không biết đã bị Thẩm Đình Giao dạy dỗ thế nào mà lúc này mặt mũi bầm dập. Lúc này hắn nhìn thấy Ân Trục Ly thì ngoan ngoãn quỳ xuống lạy ba lạy “Mẫu phi!”

Ân Trục Ly tự nhận mình là người gặp nhiều sóng gió, nhưng một tiếng mẫu phi này vẫn làm nàng thấy run rẩy không thôi.

33. Chương 33

Nhân dịp Trung thu, ở lầu Quảng Lăng treo đèn lồng, đèn đuốc sáng trưng. Ân đại đương gia nhìn đứa “con trai” có thịt không nỡ trước mặt, cảm thấy lạnh hết cả người...

May mà tên Thẩm tiểu vương gia kia vội bước tới “Trục Ly”. Hắn thân thiết kéo tay nàng “Sao giờ nàng mới tới, sắp bắt đầu rồi!”

Lời còn chưa dứt, Hồng Diệp bên kia đã kêu oan “Ôi Cửu gia, ngài nói gì vậy, Đại đương gia chưa tới ta sao dám bắt đầu. Ngài đừng có hại ta!”

Lầu Quảng Lăng vốn rất náo nhiệt, câu nói đó đã mang theo nhiều ánh mắt nhìn tới. Ân Trục LY dơ tay ngăn nàng “Được rồi, bắt đầu đi!”

Trên sân khấu đều trải thảm đỏ, màn lụa mỏng buông lơ lửng, ánh trăng phản chiếu thủy tinh hắt ra ánh sáng trong vắt. Ngọn đèn tối dần, màn che buông xuống, tiếng đàn vang lên.

Khúc nhạc Bình sa lạc nhận, ban đầu nhẹ nhàng như gió đêm thổi qua mặt nước, mọi người nín thở lắng nghe, nhất thời trong lầu Quảng Lăng không còn âm thanh gì khác, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi xuống mặt đất.

Màn che được kéo ra, trên đài có một người mặc áo trắng như tuyết, tóc đen dài buông bên hông, bàn tay thon thon đang múa trên dây đàn. Góc độ kia quá kỳ diệu, giữa ánh sáng mờ mờ trông như tiên hạ phàm, không nhìn được dung nhan. Nhưng sự nửa che nửa đẩy này lại càng làm lòng người ngáy ngất.

Khúc nhạc Bình Sa lạc nhận này êm đềm, dưới ngón tay hần lại càng như mưa phớt mùa thu, thật là một ý cảnh tuyệt mỹ. Đáng tiếc mọi người đều không biết người đánh đàn là ai. Ánh mắt hần đảo qua một vòng bên dưới rồi dừng lại ở giữa.

Ân Trục Ly ngồi ở giữa, là vị trí tốt nhất. Vì nàng đi cùng với Thẩm Đình Giao nên Hồng Diệp cũng không bố trí mỹ nhân hầu rượu. Thẩm Đình Giao và Khúc HOài Thương cùng uống rượu, cũng lén nhìn trộm nàng nhưng nàng vẫn hờ hững cười, không rõ buồn vui.

“Nếu...” Thẩm Đình Giao dựa sát Ân Trục Ly “Nếu nàng thật sự thích hần, bốn vương cũng có thể suy xét thử. Nhưng chỉ được nghe đàn, không được nghĩ chuyện khác!”

Ân Trục Ly quay đầu nhìn hần, hần uống hơi quá chén, hai má ửng hồng, đôi mắt sáng ướt át.

Ân Trục Ly cười tà “Cái khác là cái gì?” Thẩm Đình Giao tức giận hừ một tiếng, quay đầu đi. Nàng kéo hần dựa vào người mình, cầm đặt trên tóc hần, nhẹ giọng nói “Thật ra cuộc đời này có Cửu gia làm bạn đã là may phước ba đời cho Ân mỗ rồi, tuyệt không có ý nghĩ nào khác.”

Thẩm Đình Giao ngẩn người, ngẩng đầu nhìn nàng một cái rồi cười mỉm. Hần biết rõ những lời tên gia hỏa kia nói không có chữ nào đáng tin, nhưng đêm đó tâm tình của Thẩm tiểu vương gia thật sự rất tốt.

Hai người bên này chàng chàng thiếp thiếp, bên kia một khúc đàn đã xong, dưới đài có người ra giá, người trên đài vẫn đặt tay lên đàn, mắt buông xuống không nói một lời. Gió thổi qua màn sa lay động, hai vai hần khẽ nhúc nhích có vài phần thương cảm.

Hồng Diệp nhìn Ân Trục Ly, thấy nàng không lên tiếng thì đành phải bắt đầu ra giá, khởi điểm là năm trăm lượng bạc. Khúc HOài Thương cũng rất hiểu mấy thú vui này, ra sáu trăm lượng. Hần cũng không quá thích chuyện này, cũng không theo đuổi – Khúc gia rất nghiêm, Khúc Thiên rất nghiêm khắc với con cái, hần không dám làm vậy.

Ân Trục LY đương nhiên không can thiệp vào việc đấu giá, Thẩm Đình Giao uống rượu với Khúc HOài Thương, tâm tư vẫn đặt trên người nàng – xem ra cũng không phải Dao Cầm rồi, bà nó, tên đó cuối cùng là ai?!

Thẩm Đình Giao còn đang suy nghĩ thì Khúc nhị công tử đã mở miệng “Tài nghệ của Dao Cầm này rất khá, nhưng vẫn không bằng Cửu gia chúng ta.”

Lời này vừa nói ra thì mọi người lại nhao nhao, Thẩm Đình Giao cũng không muốn nghe mấy người này nịnh hót, ngồi im trong lòng Ân Trục Ly, không chịu nhúc nhích. Ân Trục Ly thấy hần ủ rũ thì lại đưa tay sờ trán hần, cảm thấy không có việc gì thì mới mở miệng “Nói ra mới nhớ, lâu rồi không nghe Cửu gia nhà chúng ta đàn.”

Thẩm tiểu vương gia rất hài lòng với mấy chữ “Cửu gia nhà chúng ta” kia, một lúc sau thì đứng dậy, theo ý nàng mà lên sân khấu. Dao Cầm rất thức thời, lúc này đứng dậy lui sang một bên. Hồng Diệp không dám thất lễ, gọi người đổi một cây đàn khác.

Hần vén vạt áo dài ngồi xuống, thử tiếng một lúc rồi gảy nhẹ dây đàn. Là khúc nhạc Thanh Ngọc Ân, ánh sáng mờ mờ, sắc áo màu đỏ tía của hần thấp thoáng, sau lưng là một khoảng trắng như những bông hoa tuyết đang nở rộ.

Bài hát vốn là giọng nữ, nhưng giọng hát của hần lại mềm mại uyển chuyển, giống như gió xuân len qua vách đá. Có thể là do đã qua vài tuần rượu nên hần cũng chẳng cần phổ khúc mà tùy ý gảy dây đàn, nâng

mắt nhìn về Ân Trục Ly như một con mèo lười biếng, từng cử chỉ hành động cũng mang theo nét phong tình khó tả.

Mọi người đều lặng yên, đầu ngón tay như ngọc của hần gãy nhẹ dây đàn, nhắm mắt ngâm nga những lời ca.

Mỹ nhân đang say, phong hoa tuyệt đại. Ân Trục Ly đột nhiên thấu hiểu vì sao điệu múa lúc say của quý phi kia lại trở thành kinh điển, cũng có thể hiểu được vì sao Lý Long Cơ lại ý loạn tình mê đến thế. (Đây là nói về Dương quý phi đó các bạn!)

Dung nhan của mỹ nhân phong tình nhưng không hơi hợt mà lại biểu lộ qua từng cử chỉ, từng ánh mắt.

Hần tự đánh tự ngâm nga, không để ý tới ai, nhưng điệu bộ lại chạm tới sâu trong lòng người, tiếng đàn kia giống như men rượu, làm người ta lâng lâng như say như mộng. Hồng Diệp hồi hận trong lòng “Bây giờ sao Dao Cầm cao giá được nữa trời!”

Ân Trục Ly thấy mọi người đều chăm chú nhìn hần, cũng không được hay ho cho lắm, đành phải đứng dậy bước lên đài “Cửu gia, ngài say rồi.”

Vạt áo của hần trải dài, làn da như bạch ngọc, nghe thấy tiếng nàng gọi khẽ mới mở to mắt, trong mắt như có nước. Ân Trục Ly ôm hần vào lòng, dịu dàng nói “Nghỉ ngơi một chút nhé!” Hần gật gật đầu, dựa vào người nàng như không có xương, Dao Cầm yên lặng đứng một bên, trong đôi mắt cô độc có sự tuyệt vọng cay đắng.

Lúc xuống đài, Ân Trục Ly cười khổ “Khúc nhị công tử, Cửu gia say rồi, không biết có thể làm phiền công tử đưa ngài ấy tới hậu viện giúp được không?”

Khúc Hoài Thương ngăn người, mặc dù hần hay lỗ mạng nhưng cũng không ngu ngốc, nơi này nhiều người thế sao phải phiền tới hần? Nhưng Ân Trục Ly lại nói vậy, chắc là có điều muốn nói, hần gật gật đầu đồng ý, đỡ Thẩm tiểu vương gia đi thẳng tới hậu viện.

Ân Trục Ly chỉ nói khẽ với Hồng Diệp một câu “Hôm nay lầu Quảng Lăng không cho khách lạ ở lại.”

Hai người đỡ Thẩm Đình Giao tới phòng ngủ trong hậu viện, có Trương Thanh và Tiểu Hà nên Ân Trục Ly cũng không quá lo lắng, dẫn Khúc Hoài Thương đi thẳng vào bên trong Quảng Lăng Chỉ Tước.

Lúc bước xuống những bậc thềm bằng phi thủy, Khúc Hoài Thương hoảng sợ. Lúc này đã là canh hai nhưng ở đây lại sáng như ban ngày, trên trần nhà có trần châu chiếu sáng cây cỏ trong Quảng Lăng Chỉ Tước. Hần nghi ngờ nhìn Ân Trục Ly, những mỹ nhân cầm đèn dẫn đường đều đã lui xuống, Ân Trục Ly dẫn hần tới cửa “Cần gì phải kinh ngạc? Ta nói rồi, chúng ta là người một nhà.”

Khúc HOài Thương hồ nghi “Đại ca và người cũng là người một nhà, sao chỉ hẹn mỗi mình ta?”

Ân Trục Ly chỉ cười không đáp. Nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, ở trong bụi cỏ thấp thoáng dải lụa mỏng như cánh ve, Khúc HOài Thương đưa mắt nhìn, chỉ thấy một nữ nhân. Lụa mỏng che mặt, không biết là làm từ gì mà lại trông huyền ảo vô cùng.

Bước qua con suối, Khúc HOài Thương ngăn gờ. Ở giữa suối nước cũng có mỹ nhân, cả nam lẫn nữ đều mặc những tấm lụa mỏng, dáng múa dập dềnh. Mặc dù hần sinh ra trong gia tộc lớn, dạy bảo rất nghiêm nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh này. Đang muốn hỏi một câu, Ân Trục Ly đã đè vai hần, giọng nói mê hoặc “Tối nay, người chính là đế vương của Quảng Lăng Chỉ Tước.”

Quay lại hậu viện, trước cửa chỉ có Trương Thanh đang đứng đó, hần trông thấy nàng lập tức quỳ xuống “Mẫu phi.”

Ân Trục Ly giật giật khóa miệng, sờ sờ mũi rồi bảo “Đứng lên đi.”

Trương Thanh đang muốn đứng dậy thì nàng lại đột ngột rút cây sáo bên hông, bắn ra lưỡi dao mỏng chỉ thẳng vào cổ họng hần. Động tác của nàng quá nhanh, Trương Thanh gần như không phản ứng kịp, lưỡi dao rạch một vết máu trên cổ hần. Đợi tới khi hần hoảng hồn thì té ngã trên mặt đất, vội vàng dập đầu xin tha “Mẫu phi tha mạng, mẫu phi tha mạng.”

Ân Trục Ly đảo mắt, cuối cùng thu vũ khí lại “Đứng lên, thấy tay người có vết chai nên nghĩ rằng người có chút võ công.”

TRương Thanh kia không ngừng dập đầu “Tiểu nhân làm nghề mổ heo, suốt ngày cầm dao nên trên tay có vết chai. Từ nhỏ nhà đã nghèo nàn, không thể đi học võ.”

Ân TRục Ly cũng không hỏi vấn đề đó nữa “Tiểu Hà đâu?”

Trương Thanh lại dập đầu “Mới nãy Cửu GIA khát nước, Tiểu Hà đi tìm nước trà.”

Thẩm Đình Giao nằm trên giường, mắt nhắm hờ, thấy nàng bước vào thì ngồi dậy, áo lụa phủ trên vai, vô cùng xinh đẹp “Trục Ly, đâu ta đau!”

Ân TRục Ly ôm hân, cao giọng bảo Trương Thanh đi tìm đại phu trong lầu Quảng Lăng, lại nhỏ giọng trách móc “Ai bảo ngài uống nhiều rượu.”

Không bao lâu sau, Tiểu Hà và thị nữ tới bưng theo thuốc giải rượu. Đại phu đương nhiên không tự cao tự đại như Kha Đình Phong nên vội vàng tới. Bất mạch xong thì khẳng định “Đại đương gia, Vương gia chỉ là uống quá nhiều, không có việc gì. Chỉ cần buổi tối giữ ấm là được rồi.”

Ân Trục Ly ọi người lui, cởi áo nằm lên giường. Thẩm Đình Giao nằm sát vào nàng “Nàng và Hoài Thương đi đâu thế?”

Ân Trục Ly vỗ vỗ lưng hân “Ngoan, ngủ đi, chuyện người lớn, con nít không nên hỏi.”

Thẩm Tiểu vương gia tức giận, đưa tay đánh nàng “Bổn vương là phu quân của nàng, là phu quân của nàng!!!”

“Ừ... Phu quân, phu quân ngoan!” Ân Trục Ly dè hân lại hôn một cái, Thẩm Tiểu vương gia vẫn không chịu để yên.

34. Chương 34

Đêm nay có vẻ như rất tốt, ánh trăng len qua song cửa sổ, để lại những ánh sáng loang lổ. Ân TRục Ly đang khiêu khích tên kia, cúi đầu hôn lên cổ hân. Thẩm Đình Giao khẽ hừ một tiếng, âm thanh mê muội, vạt áo rộng mở, gần như có thể thấy da thịt mềm mại bên trong. Ân Trục LY thò tay vào áo hân, sờ lên sờ xuống, lòng bàn tay nhẹ mân mê da thịt làm cho hân ngứa ngứa.

Thẩm Đình Giao hoang mang, không biết bàn tay kia có phép thuật gì mà chỉ vừa chạm nhẹ đã làm cho hân hồn xiêu phách lạc, hơi thở trở nên gấp gáp, đưa tay vào áo ngủ của Ân Trục Ly. Ân Trục Ly hơi chán chừ nhưng vẫn không cự tuyệt.

Hân cố gắng cởi áo, nhìn gương mặt nàng, khuôn mặt đó không mềm mại như những người con gái khác, đường đường nét nét chứa đầy kiên cường, khóe môi hơi nhếch, lúc nào cũng có bộ dạng cười như không cười. Lúc này nàng để mặc cho hân cởi áo mình, trong mắt cũng không có chút miễn cưỡng nào. Tốt, tốt, đây chính là một bắt đầu rất tốt nha.

Vạt áo mở ra, dưới ánh trăng mờ mờ, mắt hân chìm trong bóng tối, thì thào “Trục Ly, nàng có thích ta không?”

“Ừ” Ân Đại đương gia miên mang suy nghĩ “Cửu gia, ngài hát đi, không chừng Ân mỗ sẽ càng thêm thích ngài...”

Thẩm Đình Giao cau mày, bị nàng đùa đến vậy nhưng vẫn ngập ngừng “Bây giờ... bây giờ hát hả?”

Ân Trục Ly hôn lên ngực hân, giọng nói đầy mê hoặc “Hát đi.”

Thẩm tiểu vương gia bị nàng làm ê muội, nhìn đôi mắt nàng như hồ nước xanh thẳm, lời nói cự tuyệt kia lại biến thành “Muốn nghe gì?”

Ân TRục Ly hôn lên đôi môi hần “Cửu Gia hát gì Ân mỗ cũng thích.”

Thẩm Đình Giao ôm bờ vai nàng, khó xử mà mấp máy môi nhưng vẫn thấp giọng ngâm nga. Đêm đã khuya, tiếng hát của hần trầm trầm lại càng tuyệt diệu đầy ý nhị. Gió nhẹ nhẹ thổi làm rung lụa mỏng, hần cứ vậy ngân nga.

Bàn tay lạnh lạnh của hần lướt trên lưng nàng, hần phát hiện người mình càng lúc càng nóng. Ân Trục Ly đã ép hần tới đường cùng, hần cố nén dục vọng trong người, vẫn hát.

Ánh mắt hần khuất trong bóng tối, tay chảy đầy mồ hôi, trong lòng dậy sóng, hần ôm lấy nàng, hơi thở không loạn.

Trước mắt như xuất hiện những cảnh thần tiên, cả người hần thoải mái, hần ôm lấy vai nàng, bàn tay để lại những dấu hồng hồng trên lưng nàng.

Cảm giác đó như tan biết, thủy triều không lên được mà bản thân còn đang yếu ớt chống lại, hần nghe thấy âm thanh của mình mơ hồ như ánh trăng, trước mắt như thấy những bông hoa nho nhỏ, cái gì mà thắng làm vua thua làm giặc, cái gì là thống trị giang sơn? Tất cả cũng chẳng bằng một đêm nồng ấm với nàng.

“Buồn vui ai biết được? Yêu hận cũng chẳng còn.” Hần lặng lẽ ôm lấy vai nàng, lên xuống kịch liệt làm cho giọng hần run run, “nơi đó” của nàng vẫn chật hẹp như cũ nhưng cũng có chút khác biệt, cả người hần đầy mồ hôi, nhưng vẫn ngân nga “Buồn vui ai biết được, yêu hận cũng chẳng còn.”

Dư vị ấy thật lâu, hần nằm trên giường, cảm giác như mình đã chết rồi. Ân TRục Ly ôm hần lòng, thấy mồ hôi thấm ướt áo hần thì nhẹ nhàng kéo áo ném xuống, trong giọng có chút bông đùa “Lần này thành thật rồi nhé.”

Hần nằm trong ngực nàng tới nửa đêm vẫn không nhúc nhích. Ân Trục Ly nghĩ chắc là hần mệt muốn chết rồi, bèn vỗ nhẹ dỗ hần ngủ. Mà hần lại không nỡ buông tha cảm giác đó.

Cuối cùng thì thấm mệt, nhắm mắt ngủ tới sáng.

Sáng hôm sau, Quảng Lăng Chỉ Tước.

Ân Trục Ly ngồi ở bên bờ suối, nhặt một miếng vàng là bị nước cuốn lượn lờ, rèm thủy tinh bị gió thổi bay bay, gõ vào mái hiên mạ vàng đầy tinh xảo. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, vẻ mặt của Khúc Hoài Thương đầy mệt mỏi nhưng quần áo vẫn chỉnh tề “Bây giờ có thể nói mục đích của ngươi được chưa?”

Ân Trục LY mặc áo choàng màu đỏ chu sa, tóc dài buông nhẹ, dây lưng màu tím bay bay theo gió “Cần gì phải căm thù ta? Dù sao thì chúng ta cũng là cùng chung dòng máu, nhị ca” nàng nhìn thẳng vào hần, vẻ mặt trịnh trọng “Ân gia bây giờ giàu khuynh thiên hạ, nhưng không quá năm năm nữa, đợi tới khi Đại HUỳnh lấy lại được sức thì hoàng thất sao có thể tha ột thương gia vinh quang hiển hách như vậy nữa? Khúc gia bây giờ quyền còn hơn vua, nhưng tước vị gia tài gì rồi cũng vào tay con cả... đến lúc đó thì huynh có gì chứ?”

Khúc HOài Thương ngăn người rồi lập tức giận dữ “Quan hệ huynh đệ cha con chúng ta, sao ngươi dám châm ngòi ly gián?”

Hần giận dữ bỏ đi, thật lâu cũng chẳng thấy Ân Trục Ly ngăn cản nên quay đầu nhìn nàng. Nàng ném là vàng trong tay xuống nước, cười như đóa hoa mùa xuân “Khúc nhị công tử, đã là nam nhân thì ai chẳng có khát vọng, dã tâm, chẳng có gì đáng xấu hổ, sao huynh không dám thừa nhận?”

Khúc Hoài Thương đứng yên đó, Ân Trục Ly đưa tay vào dòng nước, nắm lấy một lá vàng trôi “Ta cũng chẳng khuyến khích huynh, chỉ là tính mạng treo trên mũi kiếm, không thể không làm vậy. Trong lòng huynh hiểu rõ điều đó, không cần ta nhiều lời. Nhị ca, nói về tài năng hay võ nghệ, huynh không hề thua Khúc Lưu Thương, nhưng chẳng qua chỉ thua hần vài tuổi. Chẳng lẽ vì thế mà sau này huynh phải đứng dưới hần, huynh cam tâm sao?”

Thấy hần im lặng không nói, Ân Trục Ly cười càng tươi “Bây giờ huynh có thể dẫn binh, còn ta có tiền tài, mà trong quân có nhiều thuộc hạ cũ của Khúc tướng quân, có thể sử dụng, việc đổi vua năm đó...” Khúc HOài Thương ngăn ra, nàng vẫn nhẹ nhàng nói “Tính tình của Cửu gia nhà chúng ta, huynh cũng biết. Nếu để ngài ấy ngồi lên ngôi hoàng đế, Ân mỗ thành hoàng hậu... Nhị ca, Trục Ly là người trong nhà, hưởng chi

ta chỉ biết buôn bán, không có hứng thú với việc triều chính. Huynh là huynh trưởng của Trục Ly, huynh nói xem tới lúc đó ai là người nắm quyền?”

Khúc Hoài Thương phát hiện bản thân mình đang run, hấn không thể che giấu nỗi kinh hoàng trong lòng “Người...”

Ân Trục Ly đưa tay khoác trên vai hấn “Huynh trưởng, Cửu Gia dù sao cũng họ Thẩm, làm sao tin ngài ấy được? Đến lúc đó nếu như huynh phé để tự đẳng cơ, thiên hạ đổi thành họ Khúc thì Trục Ly cũng có thể làm trưởng công chúa... Huynh trưởng, huynh nói xem ta sẽ giúp ngài ấy hay giúp huynh? Ra trận làm tướng quân, vào triều làm thừa tướng vinh quang hiển hách hay là sống dưới chân người khác, làm những kẻ xu nịnh suốt đời, huynh thấy cái nào hấp dẫn hơn?”

Bốn mắt nhìn nhau, Khúc Hoài Thương đỏ mặt lạnh “Phụ thân không thể nào đồng ý.”

Ân Trục Ly vỗ vỗ vai hấn “Huynh suy nghĩ trước đi, ta không có can đảm hợp tác với người bất hòa với ta. Đợi ngày nào huynh suy nghĩ thông suốt, nếu thật có hùng tâm tráng chí này thì trở lại tìm ta. Có điều việc này không thể chậm trễ được, Khúc nhị công tử, chỉ sợ là đại họa của Ân gia không còn xa, nếu huynh không đồng ý với Trục Ly, Trục Ly đành mạo hiểm hỏi Khúc đại công tử vậy.”

Khúc Hoài Thương còn định nói gì đó nhưng Ân Trục Ly ngăn hấn lại, đưa tay nói khẽ “Tiễn khách.”

Mỹ nhân áo hồng bước lên tiễn hấn, hấn cũng không tiện nói nữa.

Lúc rời khỏi Quảng Lăng Chỉ Tức, sắc trời vẫn còn sớm. Ân Trục Ly xoay qua xoay lại ở hậu viện, không cẩn thận đi tới chỗ của Trương Thanh, hấn và Tiểu Hà ở chung một phòng, cũng không có gì lạ. Ban đêm, hoa sơn chi ở lầu Quảng Lăng tỏa hương thơm ngào ngạt, nàng luyện kiếm ở trước sân, đợi Thẩm Đình Giao rời giường.

Ngày hôm đó, Thẩm Đình Xa tức giận lôi đình – hấn nhận được mật báo, đêm qua Khúc nhị công tử nghỉ đêm ở lầu Quảng Lăng, còn bí mật bàn chuyện gì đó với Ân Trục Ly. Trong ngự thư phòng ngổn ngang đồ đạc bị quăng trên đất, sau một lúc lâu, hấn trầm giọng nói “Nói cho Tiểu Trang Tử, gia tăng người giám thị động tĩnh ở Phúc Lộc vương phủ, mọi việc lớn nhỏ đều phải báo lại.”

Hoàng công công vâng dạ, hấn bỗng hỏi “Bên Khúc Phúc có tin tức gì không?”

Hoàng công công hoảng sợ “Khúc Phúc bẩm báo mọi chuyện đều bình thường.”

Thẩm Đình Xa đập đổ lư hương, lạnh lùng nói “Lui xuống đi.”

Thẩm Đình Giao thức dậy, Tiểu Hà mặc áo cho hấn, Ân Trục Ly ăn sáng với hấn rồi vội vàng đi xem mấy cửa hiệu, Tiểu Hà và Trương Thanh đưa hấn về Phúc Lộc vương phủ. Đêm qua “mệt mỏi” như thế, tinh thần của hấn không được tốt nên cũng chẳng buồn đi dạo loanh quanh, chỉ nghĩ tới việc về phủ ngủ bù.

Trương Thanh và Tiểu Hà cẩn thận hầu hạ, không dám lơ là.

Tiểu Hà từ nhỏ đã đi theo Thẩm Đình Giao, họ Hà, tên một chữ Trang.

Nhà hàng spoil truyện

“Nhưng Khúc tướng quân à,” lời của Ân Trục Ly như dao, từng chữ từng chữ đều sắc bén “Nhìn lại cuộc đời này của ngài, làm tướng thì bất trung, làm người thì bất tín, làm chồng thì giết vợ, làm cha thì bỏ con. Người bất trung bất tín như ngài, đồ đệ bất nhân bất nghĩa như ngài sao xứng làm phụ thân của ta?”

“Khúc Lăng Tiêu.” Khúc Thiên giống như nhớ lại chuyện gì đó, trong giọng nói có chút dịu dàng “Lúc có con, Bích Ngộ và ta đã đặt cho con.”

35. Chương 35

Mùng tám tháng bảy, Vương thượng hạ chỉ lệnh cho Phúc Lộc vương gia nhậm chức Tuần giam đại thần, tới Hà Nam để giám sát việc thu hoạch, dân sinh và mọi việc ở đó.

Trước triều thần, Thẩm Đình Xa nói “Đệ dù gì cũng là ruột thịt thuộc hoàng tộc Đại Huynh của ta, bây giờ đã thành gia thất, không thể không làm gì. Chuẩn bị đi, hai ngày sau lên đường.”

Thẩm Tiểu vương gia và Tiểu Hà trở về Phúc Lộc vương phủ, Hà Giản ra đón “Cửu gia, ta nghe nói Vương thượng hạ lệnh cho ngài tới Hà Nam tuần tra?”

Thẩm tiểu vương gia gật đầu “Tiểu Hà, kêu mọi người chuẩn bị nước, ta muốn tắm.”

Tiểu Hà vâng lời, ra ngoài chuẩn bị. Hà Giản mới vội vàng “Cửu gia, lần này đi sẽ nguy hiểm!”

Thẩm Đình Giao đưa tay ngăn lời hấn, nói “Cho dù có nguy hiểm thì ta cũng không thể kháng chỉ. Bên mẫu phi của ta... sao rồi?”

Về mặt Hà Giản đầy lo âu “Cửu gia, nếu như ở Trường An thì hấn sẽ chừa lại mấy phần mặt mũi, không dám công khai rat ay. Nhưng lần này rời khỏi Hoàng thành, núi cao đường xa, nếu như lực lượng của chúng ta cùng ra thì hấn sẽ sinh nghi... bên phía Thái phi... chỉ sợ cũng hữu tâm vô lực.”

Thẩm Đình Giao và Hà Giản đi vào phòng, ngồi xuống bên bàn uống một ngụm trà “Không việc gì. Chuyện đau đầu như vậy, cứ để cho Vương phi suy nghĩ đi.”

Hà Giản còn định nói tiếp thì nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Tiểu Hà đã gọi thị nữ tới. Lúc Thẩm tiểu vương gia tắm rửa cũng không nói gì.

Tối chiều Ân Trục Ly mới quay về, Na Lỗ ở Ba Tư kia lại quay lại Đại Huynh, nàng đành ở lại tiếp đón một phen. Nàng cũng có hứng thú với văn hóa của các tộc khác nên cũng dành nguyên ngày để chiêu đãi hấn.

Trên đường đi, Hách đại tổng quản vẫn lo lắng “Đại đương gia, thật ra ngài không nên thân thiết với tên Na Lỗ kia quá, bây giờ ngài là vương phi của Đại Huynh, Na Lỗ kia lại là người trong hoàng thất Ba Tư. Lúc này mặc dù hai nước không có chiến sự nhưng về sau cũng khó nói. Thuộc hạ lo lắng sẽ có người mượn việc này để bịa chuyện, đến lúc đó nói ngài thông đồng với địch.”

Ân Trục Ly vỗ vai hấn “Người nghĩ ta vì sao phải đối phó với Thẩm Đình Xa?” Nàng cười nhẹ “Nhà vàng hay nhà tù, chẳng qua chỉ cần một câu nói mà thôi.”

Ở vương phủ, Thẩm Đình Giao đã rửa mặt, chải đầu xong, mặc áo choàng màu trắng, nằm trên sạp mỹ nhân mà đọc sách. Ân Trục Ly thay áo rồi tới tìm hấn “Ăn gì chưa?”

Hấn duỗi lưng, để sách trên bàn trà rồi nói “Bổn vương đang đợi nàng.”

Ân Trục Ly sai thị nữ dọn cơm rồi ôm hấn dậy. Giữa ngày hè nóng bức, hấn lại ăn mặc phong phanh, nàng ôm hấn mà cảm thấy sự tiếp xúc với làn da mềm mại của hấn. Trong lòng nàng dao động, hôn nhẹ lên mặt hấn, hấn cuộn tròn trong lòng nàng như một con mèo con, đưa ngón trỏ về vòng tròn lên áo nàng “Trục Ly, hoàng huynh sai ta tới Hà Nam tuần tra.”

Ân Trục Ly ngẩn người, cánh tay khoác hờ trên vai hấn “Ừ, năm nay mưa thuận gió hòa, hoa màu lúa thóc thu hoạch được cũng khá. Hà Nam cách Trường An cũng không xa, ta sẽ đi với ngài, vừa lúc xem xét tình hình mấy cửa hàng bên đó luôn.”

Thị nữ mang đồ ăn lên, Ân Trục LY ôm hấn đến ghế ngồi, đột nhiên bên ngoài có người báo “Đại đương gia, bên Phi Kí đang đánh nhau với người của chúng ta ở bến tàu.”

Ân Trục Ly gấp thức ăn cho Thẩm tiểu vương gia, hờ hững hỏi “Ai thắng?”

Hạ nhân kia chần chờ rồi đáp “Bẩm đại đương gia, tuy người cũng chúng ta nhiều nhưng vẫn bị thương chút ít... mà còn...mà còn ...” Hấn cắn môi một lát rồi nói “Chết mất ba người.”

Ân Trục Ly đập mạnh lên bàn, hấn cúi thấp đầu, một lúc sau lại tức giận nói “Đại đương gia, là Thiệu gia của Phi Kí rat ay trước! Thuyền của bọn họ ngăn trước thuyền chúng ta thật lâu cũng không chịu dỡ hàng

xuống. Hải sản của chúng ta để lâu trong khoang, lại phơi nắng nên bị hư, người của chúng ta mới tìm hân để nói chuyện!”

Ân Trục Ly không dùng cơm, đứng giận nói “Chuẩn bị ngựa.”

Thẩm Đình Giao cũng lập tức đứng dậy “Ta cũng đi!”

Ân Trục Ly nhìn hân một lúc rồi đáp “Được.”

Ban đêm, ở bến tàu, tiếng người vẫn ồn ào. Ân Trục Ly ôm Thẩm Đình Giao xuống ngựa, thấy vết máu loang loáng. Mấy thi thể đã được vải bạt che kín. Nàng che chở cho Thẩm Đình Giao ở phía sau, nghiêng người nhấc góc vải bạt lên nhìn, mặt không chút thay đổi.

Mấy tên làm thuê phía sau xông tới, trình bày sự việc từ đầu đến cuối. Thiếu gia Phỉ Thiệu Đông của Phỉ gia định động thủ với Ân Trục Ly, xung quanh có rất nhiều người. Ân Trục Ly cũng không thèm nói với hân, một lúc lâu thì có tiếng vó ngựa, quay lại nhìn thì thấy Đường Ân đã phi ngựa tới. Thấy Ân Trục Ly vẫn bình an, hân nhẹ nhàng thở ra “Người nói chuyện với hân, nếu muốn đánh nhau thì sự phụ sẽ ra tay.”

Lời vừa nói ra, mọi người ở đó lập tức ồn ào, trên bến tàu đều là những tay bốc vác hàng hóa, nhưng thật chẳng ai có thể so mấy chiêu với hân. Nếu như thật sự ra tay thì nơi này e rằng sẽ máu chảy thành sông.

Ân Trục Ly cũng không thể để những người này tùy tiện đánh đập, tất cả đều là thương nhân, đều kiếm tiền mà thôi. Nếu muốn liều mạng thì cứ vào rừng làm cướp, cần gì phải mua bán? Huống chi thành Trường An này cũng là đất dưới chân thiên tử, sao có thể mặc cho đám người Phỉ gia kia muốn làm gì thì làm?

Nàng trầm giọng hỏi chuyện quản sự ở bến tàu, Ứng Đức Chính “Liên hệ với người nhà của người chết, đưa ôi gia đình một ngàn lượng làm phí tổn, đưa ôi người bị thương năm trăm lượng.”

Mọi người lại ồn ào, những người không bị thương cũng bỗng dưng cảm thấy đau đầu đau chân. Nàng nhìn vào khoang tàu, thấy tôm cá bên trong đã chết hơn phân nửa, bèn cười lạnh “Ứng Đức Chính, ngày mai đem bỏ số hải sản này đi.”

Ứng Đức Chính nghe vậy thì hoảng sợ “Đại đương gia... đây... đây đều là bạc mà...”

Ân Trục Ly lãnh đạm đáp “Ân gia là thương nhân, quan trọng nhất là chữ tín. Nếu đã cam kết với các tửu lâu là hải sản tươi sống thì không lẽ nào lại đưa hải sản ôi hư vào phòng bếp.”

Ứng Đức Chính cau mày “Đại đương gia, như vậy thì hôm nay chúng ta tổn thất hết mười vạn lượng bạc.”

Ân Trục Ly nhìn thấy vết thương trên đầu của hân cũng chưa kịp băng bó, giọng nói cũng dịu đi “Không sao, người sai người làm đi, còn người thì đi băng bó vết thương, bị thương ở đầu cũng rất nguy hiểm, cẩn thận một chút thì hơn.”

Ứng Đức Chính vâng dạ, vội vàng sai người đi. Lúc này Ân Trục Ly mới nhìn Phỉ Định Vũ “Phỉ công tử, nợ bạc thì dễ trả, nợ mạng thì khó trả lắm.” Nàng mỉm cười, gương mặt dí sát vào Phỉ Định Vũ “Phỉ công tử cần gì ra tay nặng như thế, bọn hân giết cha người hay hãm hiếp mẹ người?”

Phỉ Định Vũ giận dữ, đưa tay tóm lấy cổ áo nàng, tay kia thì đánh vào má nàng. Phỉ Định Vũ cũng học võ, Ân Trục Ly không tránh kịp. Một tát đó đánh vào má nàng. Sau đó, hân bị người khác tóm lấy, lúc vô tình bị Ân Trục Ly và Đường Ân ra tay đánh lại nên cũng được ném mùi cái tát kia.

“To gan! Dám ra tay đánh hoàng thân quốc thích!” Quan thành Trường An vội vã chạy tới “Đem người này và đám người sinh sự về nhà môn!”

Đây chính là một thời khắc then chốt, Phỉ gia này vô cùng giàu có, tiền tài đếm không hết, lúc này hân phải chen vào, không thể để người Phỉ gia đổ máu, còn có thể lấy lòng Ân Trục Ly, sao lại không làm?

Thẩm Đình Giao tức điên “Đồ láo toét, dám đánh Vương phi của bản vương, bản vương tru di cửu tộc nhà người!”

Ân Trục Ly vỗ vỗ vai hân rồi quay lại gật đầu cười với Đường Ân, Đường Ân nhìn vào má nàng rồi cau mày, lấy thuốc mỡ ra xoa vết bầm cho nàng “Chắc là sẽ sưng lên, mấy ngày này làm sao ra đường đây?”

Ân Trục Ly cảm thấy bàn tay kia mang theo thuốc mát xoa lên má nàng, không hề né tránh “Có người liều mạng, Trục Ly chỉ bị một tát thì có sao?”

Thẩm Đình Giao đứng bên cạnh nàng, thật ra Ân Trục Ly không thích người khác đụng vào người mình, nhưng hai người lại rất thân thiết nên nàng đã tập thành thói quen.

Chẳng lẽ người đó là Đường Ân?

Làm sao có thể, hai người bọn họ là sư đồ mà....

Hắn im lặng một lúc, Ân Trục Ly kéo tay hắn “Được rồi, về thôi. Ngày mai vào cung một chuyến.”

Thẩm Đình Giao gật gật đầu, người rúc vào người nàng, ánh mắt nhìn Đường Ân đang giục ngựa đi. Đường Ân, danh sĩ của Trường An, giỏi cầm kỳ thi họa, võ công cao cường. Trước đó hắn yêu Ân Bích Ngô, sau khi Ân Bích Ngô bị bệnh chết thì vẫn ở lại Ân gia làm thầy giáo cho Ân Trục Ly.

Vốn tưởng rằng Ân Trục Ly coi hắn nhưng cha, nhưng một người như vậy thì kỳ thật rất có khả năng. Tuy trước nay cầm kỳ tình yêu sư đồ, nhưng Ân Trục Ly này vốn là một tên ngông cuồng, sao lại để quan điểm đó vào mắt được?

Thẩm Đình Giao đảo mắt nghĩ thì trong miệng lại thấy ngòn ngọt, thì ra Ân Trục Ly đút một miếng đường vào miệng hắn “Ngồi yên, tối nay ngài chưa ăn gì, chúng ta nhanh chóng hồi phủ thôi.”

Hắn gật gật đầu, úp mặt vào ngực nàng, không nói gì nữa.

Hách đại tổng quản vội vã chạy tới bến tàu, Ứng Đức Chính đang tìm người đào hầm, Hách Kiếm cầm bàn tính gõ vào đầu hắn “Hồ đồ, chuyện như vậy đương nhiên phải đợi tới trời sáng để nhiều người biết, sao có thể im ắng như vậy được!”

Ứng Đức Chính cũng sáng tỏ, thì ra là phải đem chuyện này tô trét bôi đen, để mọi người thấy được cảnh chôn đồng hải sản này. Ân gia chết mất ba người bốc vác, lại hào phóng bồi thường, cả đồng hải sản như vậy cũng đem chôn. Phỉ gia kia lại dám ra tay đánh Ân đại đương gia, chuyện thế này thì ai nghe thấy cũng cảm thấy tức giận bất bình.

36. Chương 36

Tội mao phạm hoàng thân quốc thích này có thể nói là lớn, mà cũng có thể nói là nhỏ. Nặng thì có thể liên lụy tới gia tộc, nhẹ thì cũng bị phạt. Lúc về tới Phúc Lộc vương phủ, Ân Trục Ly đi Cữu vương gia xuống, lặng lẽ đi tới phủ của Tri huyện thành Trường An, Dương Sùng Hoài. Dương Sùng Hoài vừa bắt được thiếu gia của Phỉ gia, lúc này đương nhiên chưa ngủ.

Ân Trục Ly cũng không vòng vo với hắn, nói thẳng vào vấn đề “Chúc mừng Dương đại nhân, chúc mừng Dương đại nhân.”

Dương Sùng Hoài biết nàng có giao tình với đương kim thiên tử nên cũng không dám thất lễ, trịnh trọng đón nàng vào phủ, sai người hầu bưng nước lên, cười nói “Vương phi đùa rồi, hạ quan đâu có chuyện mừng gì.”

Ân Trục Ly ngồi trong sảnh, nhẹ nhàng nói “Ngày mai bốn vương phi sẽ vào cung diện thánh.”

Dương Sùng Hoài lại càng thêm kính cẩn, nàng lại thấp giọng nói “Dương đại nhân, tội mao phạm hoàng thân quốc thích này có thể lớn mà cũng có thể nhỏ. Thật không biết đại nhân sẽ xử Phỉ thiếu gia kia thế nào đây?”

Dương Sùng Hoài cắn môi “Đại đương gia yên tâm, không cỡ vạn lượng thì hắn không ra được đâu.”

Hạ nhân bưng trà tới, Ân Trục Ly cầm lấy chung trà, nhẹ nhàng lắc đầu “Dương đại nhân, thật uống công ta quá, ngài cũng quá lương thiện rồi.”

Dương Sùng Hoài ngạc nhiên “Ý của Đại đương gia là...”

Ân Trục Ly nghiêng chén trà, từ từ nói “Phỉ gia mặc dù không bằng Ân gia nhưng cũng là gia tộc lớn. Ngày mai bốn vương phi vào cung, bọn họ nhất định sẽ cho rằng bốn vương phi tâu chuyện tối nay cho Vương thượng. Giả sử bốn vương phi tâu thật thì chỉ sợ là cả gia tộc Phỉ gia kia chẳng được yên.”

Dương Sùng Hoài nghe vậy thì đổ mồ hôi lạnh, cẩn thận nói “Không biết đại đương gia thấy bao nhiêu thì được?”

Ân Trục Ly cười cười, vươn ra năm ngón tay. Dương Sùng Hoài sợ run người “Năm vạn lượng?”

Ân Trục Ly lớn tiếng cười, sau khi cười thì lại nhẹ nhàng lắc đầu, Dương Sùng HOài lại toát mồ hôi “Năm... năm mươi vạn lượng?”

Ân Trục Ly đứng dậy vỗ vỗ vai hắn, vẫn vô cùng nhân nhã “Đại nhân, việc này khiến Ân mỗ tổn thất không ít, bốn thuyền hải sản tươi sống, ba người khuan vác, Ân mỗ lại còn bị một tát, ngài hưởng lợi nhưng cũng không thể bạc đãi Ân mỗ được.”

Tim Dương Sùng Hoài vẫn còn đập thình thịch, một lúc lâu mới tỉnh táo “Nếu như thật sự lấy được, sau khi xong chuyện thì hạ quan sẽ trợ cấp toàn bộ tổn thất của Ân đại đương gia, hạ quan nhất định không quên ý tốt của Đại đương gia.”

Ân Trục Ly gật đầu “Cũng không còn sớm, bốn vương phi về phủ đây. Đại nhân nhớ lấy, cái giá này để mua lấy sự tồn vong của cả một gia tộc, không thể quá rẻ mà cũng không thể mắc cả được. Về phần Phỉ Định Vũ, xin đại nhân thay Ân mỗ thăm hỏi một chút.”

Dương Sùng Hoài kia cũng là loại già dặn, lập tức lúng túng “Đại đương gia, sau chuyện này chắc chắn Phỉ gia sẽ có sự chuẩn bị, người này e là không động được.”

Ân TRục Ly không quay đầu “Một quyền một trăm lượng, nếu như thật sự không động được thì Ân mỗ cũng không làm khó đại nhân.”

Hai mắt Dương Sùng Hoài sáng lên, giống như thấy được ánh sáng rực rỡ của những thỏi vàng, hắn vội vàng khom người nói “Vương phi yên tâm, tuy trong lao có người trong coi nhưng phạm nhân không chịu cải tạo cũng rất nhiều, những tranh chấp ngẫu nhiên đó, triều đình đâu coi hết được...”

Đợi Ân Trục Ly vừa đi, hắn vội truyền tên coi ngục, cẩn thận dặn dò “Người tìm mấy tên phạm nhân gây chuyện đánh Phỉ thiếu gia kia, đánh được bao nhiêu cứ đánh, chỉ cần không đánh chết là được...”

Cai ngục hiểu ý, vội vàng lui xuống làm. Dương Sùng Hoài còn có chút không cam lòng “Phỉ công tử, người mà bằng sắt thì tốt quá...”

Lúc vào cung, nàng và Thẩm Đình Giao tới gặp Hà thái phi. Hà thái phi đang ở Phật đường, lần đầu tiên Ân Trục Ly vào bên trong, thật ra bên trong rất đơn giản, tượng Quan thế Âm tiền cống đặt trên bàn thờ, trong tay cầm bình ngọc, vô cùng trang nghiêm. Bà bảo Thẩm Đình Giao thấp một nén nhang, Ân Trục Ly cũng không cần bà nói, cũng bái bái pho tượng kia rồi cầm nhang.

Hà Thái Phi hồ hững nói “Người cũng tin Phật?”

Ân Trục Ly cười nhẹ “Mặc dù con không tin nhưng cũng không bắt kính.”

Sắc mặt Hà thái phi dịu đi một chút, bà bảo muốn nói chuyện riêng với con dâu, bảo Thẩm Đình Giao ra ngoài. Thẩm tiểu vương gia vô cùng nghe lời, lập tức đi ngay, Ân Trục Ly vẫn lo lắng “Bảo hai nha đầu đi theo, không được đi xa.”

Hắn lên tiếng, hơi do dự “Mẫu phi...”

Không ai hiểu con bằng mẹ, Hà thái phi lập tức trợn mắt nhìn hắn “Chẳng lẽ bản cung khi dễ con dâu nhà mình sao?”

Thẩm Đình Giao bị nạt, đành khom người lui ra. Thấy hắn vén rèm đi ra ngoài, Hà thái phi mới cười thở dài “Người ta nói con gái là của người ta, người xem đứa con trai này ta nuôi lớn nhưng cũng chẳng bênh vực tam sao hán lại nghĩ ta sẽ khi dễ người chứ?”

Ân TRục Ly nghe vậy thì cười “Thái phi địa vị cao quý, sao lại khi dễ người khác chứ.”

Hà thái phi thở dài, nhìn tượng phật Quan âm bằng ngọc trên bàn thờ, rất lâu sau mới nói “Địa vị? Chỉ là thứ hời hợt để người ngoài nhìn. Chỉ có người ở trong mới biết được buồn vui sướng khổ thế nào. Trục Ly, người gả cho Đình Giao lâu như vậy, hai mẹ con ta vẫn chưa nói chuyện, hôm nay ngồi cùng mẫu phi một lát. Trong cung này, mẫu phi chẳng có lấy một người tri âm tri kỷ.”

Trong lòng Ân Trục Ly cười thầm, nàng từng gặp vô số người, sao lại không hiểu những gì Hà thái phi đang nghĩ trong lòng, nhưng vẫn để cho bà nắm tay, nàng hồ hững nói “Mẫu phi không cần buồn rầu, nhân sinh như một ván cờ, luôn luôn thay đổi. Ai lại thất bại cả đời được?”

Trong lòng Hà thái phi dao động, nhìn nàng, nàng vẫn cười cười nói nói.

Hai người ngồi nói chút việc nhà, nhưng Phỉ Quan Sơn lại vô cùng lo lắng. Hắn biết chuyện này không nhỏ, sáng sớm đã vội đến Phúc Lộc vương phủ, không ngờ Ân Trục Ly lại trốn tránh không muốn gặp. Hắn bèn đi tới nha môn, không ngờ những tên nha sai bình thường vẫn nói chuyện vui vẻ, hôm nay ngay cả bạc cũng không dám nhận, chỉ nói là việc lần này quá lớn, e rằng không lành.

Hắn chỉ còn cầu cứu tri huyện Trường An – Dương Sùng Hoài, nếu Ân Trục Ly thật sự tiến cung diện thánh, Thánh thượng trách tội xuống thì chỉ e là gia nghiệp Phỉ gia sẽ hủy trong tay mình. Không ngờ Dương Sùng Hoài thấy hắn thì lại im lặng không nói. Hắn đưa ra một đôi chim vàng báo hỉ, hai viên ngọc quý, hai đôi vòng như ý, đối phương cũng không thèm nhìn, lập tức trả lại “Ông chủ Phỉ à, việc này không phải là bản quan không chịu giúp, nhưng thật sự là lệnh lang quá đáng quá. Chỉ là ẩu đả giữa bọn bốc vác, hắn lại dám ra tay với Phúc Lộc vương phi, Phúc Lộc vương phi kia là được Thiên tử chỉ hôn, muốn đánh là đánh được sao?”

Phỉ Quan Sơn đỏ mặt hời lạnh, đành liên tục cầu xin, Dương Sùng Hoài không nhìn hắn, một lúc sau mới chậm rãi nói “Không phải bản quan không giúp người, lý ra thì bình thường bản quan sẽ cố sức giúp người, nhưng việc này đã động đến Hoàng thất, đừng nói là Phỉ công tử...” Hắn đặt chén trà, cố tình làm ra vẻ nghiêm trọng “Chỉ sợ đến lúc đó, ngay cả toàn tộc Phỉ gia nhà người cũng khó mà giữ.”

Phỉ Quan Sơn không biết tên Dương Sùng Hoài này gian trá, vội vàng dâng lễ vật, chỉ xin cho gặp Phỉ Định Vũ. Dương Sùng Hoài tỏ vẻ khó xử, đưa mắt liếc mấy thứ kia rồi nói “Phỉ lão gia, bản quan cũng nhớ những ân tình của người. Như vậy đi, bản quan liền liệu cái mũ quan này mà cho các người gặp mặt một lần, chỉ nói chút chuyện rồi lập tức đi ngay, biết không.”

Phỉ Quan Sơn thật ra cũng là một tên từng trải, nhưng thứ nhất là Ân Trục Ly không phải dạng người nên dính vào, thứ hai là nàng đã thật sự tiến cung, lúc này Phỉ Quan Sơn cũng vô cùng rối loạn.

Tới lúc vào ngục thấy Phỉ Định Vũ thì chút can đảm của hắn cũng bể tan tành – một người khỏe mạnh như vậy mà lúc này vô cùng khổ sở, mặt mũi tím bầm, hơi thở mong manh. Cha con liền tâm , trong lòng hắn đau đớn, bất chấp mọi thứ, tới tới lại tới cầu xin Dương Sùng Hoài, hạ quyết tâm dù tán gia bại sản cũng phải cứu con.

Tới chiều thì Ân Trục Ly và Thẩm Đình Giao xuất cung, lập tức quay về Phúc Lộc Vương phủ. Hắn sắp phải đi tuần tra, cần phải sắp xếp nhiều thứ. Trong lúc đang bận bịu thì Hách đại tổng quản tới, rủ rỉ vài câu với Ân Trục Ly “Đại đương gia, đã chôn xong hải sản rồi. Mấy tên bốc vác kia cũng đã cam đoan rồi đi, người giả chết cũng đã chuẩn thoát.”

Ân Trục Ly gật đầu “Ta sẽ đi tới Hà Nam cùng Cửu gia, người muốn một đám giang hồ mai phục ở gần thành Lạc Dương.”

Hách Kiểm cau mày, lập tức hiểu ra “Đại đương gia muốn đánh lừa Cửu gia?”

Ân Trục LY gật đầu “Nếu muốn diễn trò thì phải làm y như thật, cũng không thể giữ bản thân quá trong sạch được, nhưng giặc từ đâu tới thì để Cửu gia tự nghĩ. Sau việc này, chắc chắn Cửu gia sẽ sinh ý phản.”

Hách Kiểm chấp tay “Thuộc hạ đi làm ngay.”

Ân TRục Ly cao giọng nói “Bên Hà Nam, không cần báo cho bọn hắn chuyển đi của ta.”

Hách Kiểm gật đầu, lui xuống sắp xếp.

Ân Trục Ly gọi Đàn Việt “Mướn một đám người có thể tin tưởng ở vô quán thành Tây, người cầm đầu, đi theo bảo vệ trên đường, nếu không có chuyện gì thì không cần ra mặt.”

Đàn Việt khó hiểu “Chẳng lẽ đại đương gia không tin Hách đại tổng quản?”

Ân Trục Ly cười nhẹ “Tất nhiên ta tin Hách Kiểm, nhưng đây là để phòng hờ thôi, cẩn tắc vô áy náy*.”

*cẩn thận thì tốt hơn, mình thấy dễ câu vậy hay hơn.

Đàn Việt vâng lời rồi lui xuống.

Không bao lâu sau có người tới báo “Đại đương gia, Dương đại nhân sai người tới báo, thỉnh Đại đương gia xem.”

Ân Trục Ly nhận lấy mở ra, là mấy tấm ngân phiếu, tổng cộng ba mươi vạn lượng. Nàng hừ một tiếng, vẫn không cam lòng lâu bầu trong miệng “Có lợi cho lão tặc kia quá...”

37. Chương 37

Lúc vào cung, nàng và Thẩm Đình Giao tới gặp Hà thái phi. Hà thái phi đang ở Phật đường, lần đầu tiên Ân Trục Ly vào bên trong, thật ra bên trong rất đơn giản, tượng Quan thế Âm tiền cống đặt trên bàn thờ, trong tay cầm bình ngọc, vô cùng trang nghiêm. Bà bảo Thẩm Đình Giao thấp một nén nhang, Ân Trục Ly cũng không cần bà nói, cũng bái bái pho tượng kia rồi cm nhang. H Thi Phi hồ hững ni “Ngôi cũng tin Phật?” Ân Trục Ly cười nhẹ “Mặc dù con khng tin nhng cũng khng bt kính.” Sc mặt H thi phi dụ đi một chút, b bảo mun ni chuyện rìng vì con du, bảo Thẩm Đnh Giao ra ngoi. Thẩm tiu vơng gia v cùng nghe lời, lập tức đi ngay, Ân Trục Ly vẫn lo lng “Bảo hai nha đầu đi theo, khng đợc đi xa.” Hn ln tiếng, hơi do dự “Mẫu phi...” Khng ai hiu con bng mẹ, H thi phi lập tức trợn mt nhn hn “Chẳng lẽ bản cung khi dễ con du nh mn nh sao?” Thẩm Đnh Giao bị nạt, đnh khom ngồi lui ra. Thy hn vén rèm đi ra ngoi, H thi phi mi cười thờ di “Ngồi ta ni con gi l của ngồi ta, ngồi xem đũa con trai ny ta nui ln nhng cũng chẳng bnh vực tam sao hn lại nghĩ ta sẽ khi dễ ngồi chứ?” Ân TRục Ly nghe vậy th cười “Thi phi địa vị cao quý, sao lại khi dễ ngồi khc chứ?” H thi phi thờ di, nhn tợng phật Quan m bng ngọc trn bn thờ, rt lu sau mi ni “Địa vị? Chỉ l thứ hời hợt đ ngồi ngoi nhn. Chỉ c ngồi ở trong mi biết đợc buồn vui sng khổ thế no. Trục Ly, người gả cho Đình Giao lâu như vậy, hai mẹ con ta vẫn chưa nói chuyện, hôm nay ngồi cùng mẫu phi một lát. Trong cung này, mẫu phi chẳng có lấy một người tri âm tri kỷ.” Trong lòng Ân Trục Ly cười thầm, nàng từng gặp vô số người, sao lại không hiểu những gì Hà thái phi đang nghĩ trong lòng, nhưng vẫn để cho bà nắm tay, nàng hồ hững nói “Mẫu phi không cần buồn rầu, nhân sinh như một ván cờ, luôn luôn thay đổi. Ai lại thất bại cả đời đợc?” Trong lòng Hà thái phi dao động, nhìn nàng, nàng vẫn cười cười nói nói. Hai người ngồi nói chút việc nhà, nhưng Phỉ Quan Sơn lại vô cùng lo lắng. Hắn biết chuyện này không nhỏ, sáng sớm đã vội đến Phúc Lộc vương phủ, không ngờ Ân Trục Ly lại trốn tránh không muốn gặp. Hắn bèn đi tới nha môn, không ngờ những tên nha sai bình thường vẫn nói chuyện vui vẻ, hôm nay ngay cả bạc cũng không dám nhận, chỉ nói là việc lần này quá lớn, e rằng không lành. Hắn chỉ còn cầu cứu tri huyện Trường An – Dương Sùng Hoài, nếu Ân Trục Ly thật sự tiến cung diện thánh, Thánh thượng trách tội xuống thì chỉ e là gia nghiệp Phỉ gia sẽ hủy trong tay mình. Không ngờ Dương Sùng Hoài thấy hắn thì lại im lặng không nói. Hắn đưa ra một đôi chim vàng báo hỉ, hai viên ngọc quý, hai đôi vòng như ý, đối phương cũng không thèm nhìn, lập tức trả lại “Ông chủ Phỉ à, việc này không phải là bản quan không chịu giúp, nhưng thật sự là lệnh lang quá đáng quá. Chỉ là ẩu đả giữa bọn bốc vác, hắn lại dám ra tay với Phúc Lộc vương phi, Phúc Lộc vương phi kia là đợc Thiên tử chỉ hôn, muốn đánh là đánh đợc sao?” Phỉ Quan Sơn đỏ mỗ hỏi lạnh, đành liên tục cầu xin, Dương Sùng Hoài không nhìn hắn, một lúc sau mới chậm rãi nói “Không phải bản quan không giúp người, lý ra thì bình thường bản quan sẽ cố sức giúp người, nhưng việc này đã động đến Hoàng thất, đừng nói là Phỉ công tử...” Hắn đặt chén trà, cố tình làm ra vẻ nghiêm trọng “Chỉ sợ đến lúc đó, ngay cả toàn tộc Phỉ gia nhà người cũng khó mà giữ.” Phỉ Quan Sơn không biết tên Dương Sùng Hoài này gian trá, vội vàng dâng lễ vật, chỉ xin cho gặp Phỉ Định Vũ. Dương Sùng Hoài tỏ vẻ khó xử, đưa mắt liếc mấy thứ kia rồi nói “Phỉ lão gia, bản quan cũng nhớ những ân tình của người. Như vậy đi, bản quan

liền liêu cái mũ quan này mà cho các người gặp mặt một lần, chỉ nói chút chuyện rồi lập tức đi ngay, biết không.” Phỉ Quan Sơn thật ra cũng là một tên từng trải, nhưng thứ nhất là Ân Trục Ly không phải dạng người nên dính vào, thứ hai là nàng đã thật sự tiến cung, lúc này Phỉ Quan Sơn cũng vô cùng rối loạn. Tới lúc vào ngục thấy Phỉ Định Vũ thì chút can đảm của hắn cũng bể tan tành – một người khỏe mạnh như vậy mà lúc này vô cùng khổ sở, mặt mũi tím bầm, hơi thở mong manh. Cha con liền tâm , trong lòng hắn đau đớn, bất chấp mọi thứ, tới tới lại tới cầu xin Dương Sùng Hoài, hạ quyết tâm dù tán gia bại sản cũng phải cứu con. Tới chiều thì Ân Trục Ly và Thẩm Đình Giao xuất cung, lập tức quay về Phúc Lộc Vương phủ. Hắn sắp phải đi tuần tra, cần phải sắp xếp nhiều thứ. Trong lúc đang bận bịu thì Hách đại tổng quản tới, rủ rỉ vài câu với Ân Trục Ly “Đại đương gia, đã chôn xong hải sản rồi. Mấy tên bốc vác kia cũng đã cam đoan rồi đi, người giả chết cũng đã chuồn thoát.” Ân Trục Ly gật đầu “Ta sẽ đi tới Hà Nam cùng Cửu gia, người muốn một đám giang hồ mai phục ở gần thành Lạc Dương.” Hách Kiểm cau mày, lập tức hiểu ra “Đại đương gia muốn đánh lừa Cửu gia?” Ân Trục LY gật đầu “Nếu muốn diễn trò thì phải làm y như thật, cũng không thể giữ bản thân quá trong sạch được, nhưng giặc từ đâu tới thì để Cửu gia tự nghĩ. Sau việc này, chắc chắn Cửu gia sẽ sinh ý phản.” Hách Kiểm chấp tay “Thuộc hạ đi làm ngay.” Ân Trục Ly cao giọng nói “Bên Hà Nam, không cần báo cho bọn hắn chuyển đi của ta.” Hách Kiểm gật đầu, lui xuống sắp xếp. Ân Trục Ly gọi Đàn Việt “Muốn một đám người có thể tin tưởng ở vô quán thành Tây, người cầm đầu, đi theo bảo vệ trên đường, nếu không có chuyện gì thì không cần ra mặt.” Đàn Việt khó hiểu “Chẳng lẽ đại đương gia không tin Hách đại tổng quản?” Ân Trục Ly cười nhẹ “Tất nhiên ta tin Hách Kiểm, nhưng đây là để phòng hờ thôi, cẩn tắc vô áy náy*.” *cẩn thận thì tốt hơn, mình thấy đề câu vậy hay hơn. Đàn Việt vâng lời rồi lui xuống. Không bao lâu sau có người tới báo “Đại đương gia, Dương đại nhân sai người tới báo, thỉnh Đại đương gia xem.” Ân Trục Ly nhận lấy mở ra, là mấy tấm ngân phiếu, tổng cộng ba mươi vạn lượng. Nàng hừ một tiếng, vẫn không cam lòng lâu bầu trong miệng “Có lợi cho lão tặc kia quá...”

Ân Trục Ly nghiêng bình rót nửa chung rượu, cũng không biết là có lọt tai không “Chắc, thật tuyệt tình.”

Tan tiệc, nàng và Thẩm Đình Giao rời khỏi, Ngụy thị lại thấy không an lòng “Lão gia, hôm nay nó lại nhắc tới chuyện của Ân Bích Ngô, chắc chắn là nó vẫn chưa từ bỏ!”

Khúc Thiên nắm tay bà, hỏi “Nói với nàng? Nó nói chuyện gì với nàng?”

Ngụy thị há hốc mồm, không thể nói thẳng ra. Năm đó bà đã phái Khúc Lộc chặn giết Ân Bích Ngô, lúc đó nàng ta có thai lại bị trọng thương, cứ tưởng rằng chỉ cần một mình Khúc Lộc thì đã có thể giết chết nàng ta, ai ngờ vẫn để nàng ta chạy thoát.

Lúc đó bà không biết trong bụng Ân Bích Ngô là nam hay nữ, nếu là nam thì chắc chắn sẽ có một ngày nhận tổ quy tông. Mà Ân gia lại to lớn, một khi nàng ta chạy về thì Thẩm Văn Yến nhất định sẽ dẹp yên, không để náo động. Nếu Ân Bích Ngô dẫn con về nhận tổ quy tông thì bà làm gì còn chỗ đứng trong Khúc gia này? Chỉ có cái chết của ả mới làm bà yên tâm.

Thế nhưng chuyện này không thể nói với Khúc Thiên, bà chỉ ậm ừ rồi lại nói qua loa “Là chuyện năm đó Ân Bích Ngô bị thương nặng mà chết.”

Khúc Thiên than thở “Ân Bích NGÔ đúng là một nhân tài khó gặp, nếu mà là nam thì chắc chắn sẽ làm nên chuyện lớn. Chỉ tiếc ta ăn lộc vua thì phải lo chuyện của vua. Mặc dù Ân Trục Ly lớn lên ở Ân gia, nhưng máu chảy trong người là dòng máu của Khúc gia, nàng cũng đừng so đo với nó là được rồi.”

Ngụy thị vẫn lo lắng hoảng sợ, nghe vậy thì nâng mắt nói “Chẳng lẽ lão gia tin là trong lòng nó không có chút oán hận nào sao?”

Khúc Thiên sải bước vào trong “Vậy thì sao, hôm nay nó đã là Phúc Lộc Vương phi, lại được Vương thượng hết lòng che chở, mà thực lực của Đại Huỳnh cũng chưa vững chắc, không thể nào động vào Ân gia, cho dù muốn cũng không thể.”

Ông cũng không nói tới chuyện hôm qua Vương thượng sai ông tới Thiểm Châu phục kích Cửu vương gia, đao kiếm không có mắt, nếu trong lúc hỗn chiến mà làm Cửu vương phi bị thương....

Nghĩ tới chuyện này, ông đột nhiên nhớ tới hôm đó, Ân Trục Ly dùng ống tay áo lau đi mồ hôi lạnh trên trán, giọng nói vui mừng “Tướng quân, ngài có biết vì sao lòng ngực đàn ông lại rộng như vậy, vì sao bả vai của đàn ông lại vững vàng như vậy không? Chính là để bảo vệ cho vợ con.”

Ông đột nhiên nhớ tới những chuyện xưa, chỉ có những người già mới ngồi nhớ chuyện xưa.

Cuối tháng bảy, Phúc lộc vương dẫn theo Vương phi đi tới Hà Nam.

Từ Trường An tới Hà Nam tuy không quá xa, nhưng cưỡi ngựa suốt ngày đêm thì đi tới đi về cũng hết năm sáu ngày. Thắm Đình Giao lại bị say ngựa, hơn nữa việc này cũng là việc công, không cần phải quá liều mạng nên đoàn người cứ từ từ mà đi.

Xe ngựa rộng rãi thoải mái, lại đi đường lớn nên cũng không xóc lắm. Hai bên đường nở đầy hoa dại, Thắm Đình Giao lười biếng dựa trong lòng Ân Trục Ly, vạt áo khép hờ, Ân Trục Ly chỉ cần đưa tay là kéo tuốt áo hắt, lộ ra bờ vai mịn màng như ngọc, cảnh tượng ấy thật là ướt át biết mấy. TRương Thanh và Tiểu Hà đi theo, thấy bộ dạng ấy thì không dám nhìn vào.

Thắm Đình Giao vẫn không thèm để ý, chỉ lơ đãng nhìn ngó bên ngoài. Từ nhỏ tới lớn hẳn đều ở Trường An, khi còn bé chạy ra cung thì quen biết với Ân Trục Ly, coi như là cũng đã đi khắp thành Trường An. Nhưng cũng rất ít cơ hội ra khỏi thành, nghe nói khi hẳn còn bé thì sống ở Tây Bắc, nhưng lúc đó còn quá nhỏ, trí nhớ đã sớm bị chôn cung đình thị phi này làm phai nhạt.

Hôm nay được thoát khỏi cái lồng vàng đó, tâm trạng của hẳn rất tốt. Ân Trục Ly xưa nay rất chiều chuộng hẳn, thấy hẳn vui vẻ như vậy thì cũng bảo Tiểu Hà đi chậm chút. Một nhóm hơn mười con ngựa, một chiếc xe cũng thật giống như đi du ngoạn.

Hắn ngắm cảnh thỏa thuê rồi bỗng nhiên lại hăng hái “Trục Ly, nàng thổi một bài nghe đi, nhiều năm rồi chưa nghe nàng thổi.”

Ân Trục Ly cúi đầu nhìn cây sáo bên hông, cười nhạt “Đương nhiên là do không biết nên không thổi.”

Thắm Tiểu vương gia liền mếu máo “Nàng lừa bốn vương!”

Ân TRục Ly cúi đầu tháo cây sáo bên hông đưa cho hẳn, nhẹ nhàng cắn vành tai của hẳn một cái “Quen biết hơn mười năm, thảo dân có gạt Cửu gia khi nào chưa? Cửu gia thổi đi.”

Thắm Đình Giao cầm cây sáo rồi lại nhìn quanh “Nơi này liệu có sơn tặc không đấy?”

Ân Trục Ly cười ngặt nghẽo “Ở vùng này sợ là chẳng có sơn tặc nào có thể đe dọa Ân mẫu.” Nàng cúi đầu, ngón cái miết nhẹ lên môi hẳn “Dĩ nhiên, trừ Cửu gia ngài thôi.”

Thắm Đình Giao vuốt ve tay nàng, không nói nữa, đặt cây sáo lên miệng bắt đầu thổi. Ân Trục Ly tựa vào vách nghe tiếng sáo du dương trầm bổng, nàng nhắm mắt vậy mà lại ngủ quên mất.

“Sư phụ, sư phụ nói trên đời này có ma quỷ thật không?”

“Sao thế, sợ à?”

“Đêm qua con mơ thấy một người cùng ở trong phòng nói chuyện với con. Khi con quay người nhìn vào gương thì lại không thấy người đó, cũng không có đầu, thật là đáng sợ.”

Một sợi dây lụa đen che hai mắt nàng. Từ đằng sau có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên “Trục Ly tới đây, tới chỗ sư phụ.”

Nàng cất bước nhưng không dám bước tới, hai tay quờ quạng nhưng lại không chạm được gì. Đây là một chỗ rất quen, đi khoảng hai trăm bước thì sẽ tới bãi cỏ, nhưng nàng lại không thấy gì nên không dám cử động “Sư phụ...”

Không biết Đường Ân đã đi đâu, nàng không nghe thấy tiếng động gì, trong lòng sợ hãi “Sư phụ?”

Tiếng sáo vang lên, âm thanh kia nhẹ nhàng uyển chuyển, nàng dựa theo tiếng sáo bước đi, cuối cùng hai tay chạm được áo hẳn. Nàng ôm chặt hẳn, không chịu buông tay. Hẳn dịu dàng vỗ đầu nàng, rồi lại vỗ lưng nàng trấn an “Con xem đi Trục Ly, thật ra chẳng có gì ở phía trước.” Giọng nói của hẳn trầm thấp nhưng điềm tĩnh, giống như không cần bất cứ thứ gì trên thế giới này “Không có gì cả, thì có gì đáng sợ nữa đây?”

Đúng vậy, nếu không có gì thì cần gì phải sợ nữa? Từ đó về sau Ân TRục Ly không sợ bất cứ thứ gì, trước tám tuổi Đường Ân thương nàng. Sau tám tuổi Đường Ân lại nhức đầu vì nàng.

Thẩm Đình Giao yên lặng thổi sáo, ánh mắt nhìn nàng lưu luyến không rời. Nàng thật sự không đề phòng hẳn chút nào, lúc này nếu chém một dao thì chắc chắn sẽ thuận lợi. Thế nhưng hẳn lại không thổi nữa, dựa vào lòng nàng. Đây chính là người ở bên cạnh hẳn từ nhỏ tới lớn, là chủ nợ của hẳn, là đồng minh của hẳn, là người hẳn tin tưởng nhất, còn là... là thê tử chung chăn gối với hẳn.

Hắn vuốt vuốt thứ vũ khí lợi hại được gọi là Hoàng Tuyền Dẫn trong tay, cái người đang ngủ say này có phải đang mơ đến người đã tặng cây sáo không?

Hắn bấm tay gảy nhẹ cây sáo, trong cổ họng như có thứ chèn ngang, vô cùng khó chịu.

38. Chương 38

Thiểm Châu là một nơi nằm trên đường từ Trường An tới Lạc Dương, phía đông có núi, phía tây giáp tỉnh Đồng Quan, phía nam là rừng, núi sông hùng vĩ, địa thế hiểm yếu, là một nơi thật tốt để sơn tặc hành nghề.

Ngày thứ năm, lúc này chính là mùa táo, lúc đi ngang Thiểm Châu, Ân Trục Ly dẫn Thẩm tiểu vương gia đi dạo trên đường, mua thật nhiều táo và các loại mứt hoa quả. Ân Trục Ly không ăn đồ ngọt, Thẩm Đình Giao cũng không thích lắm, hẳn nhìn thấy ngon nên mua nhưng không ăn hết nổi. Mua rồi cũng đem lên phân phát cho đám Trương Thanh, Tiểu Hà.

Xe ngựa ra khỏi thành, qua khỏi thôn HƯNG Nguyên thì đi vào một con đường rừng nhỏ. Con đường vắng vẻ chỉ có tiếng chim kêu. Thẩm Đình Giao khều Ân Trục Ly, lo lắng cau mày “Thật sự là không có cướp chứ?”

Tiểu Hà ngồi trước cười nói “Cửu gia yên tâm đi, con đường này bình thường rất ít người, cỡ đại um tùm thế này, dù có cướp thật thì chúng cũng chết đói lâu rồi.”

Mọi người cười đùa huyền ảo, Ân TRục Ly vỗ nhẹ lên lưng hẳn, không nói gì.

Xe ngựa đi tới lưng chừng núi, tiến lùi đều khó, phía trước lại có một đám người ngựa, nhìn tướng tá thì chính là cướp. Dao dài dưới ánh nắng hắt lên ánh sáng chói mắt, đám người ngựa đi trước đều kinh hoàng.

Mười mấy tên cướp kia đều rất lợi hại. TRương Thanh và Tiểu Hà bảo vệ Thẩm Đình Giao, Ân Trục Ly và mười người kia thì ngăn cản. Đối phương cũng là những sát thủ ra tay tàn nhẫn, phút chốc mọi người đều rơi vào hiểm cảnh. Ân Trục LY thầm mắng trong lòng : Tên Hách Kiếm này, tuy nói là làm ra vẻ nhưng cần gì bày ra một đám hung thần thế này?

Đang nghĩ tới việc kết thúc cho xong, đột nhiên bên kia đường lại xuất hiện một đám áo đen, ra tay độc ác, từng chiêu đều trí mạng, mọi người đều hoảng hốt – sao lại nhiều người thế này!

Ân TRục Ly một mình còn dễ, nhưng phải che chở cho Thẩm Đình Giao thì hơi phiền phức, những tên này cũng không chút nhân nhượng, trong lòng nàng chợt bừng tỉnh – thì ra đây là những tên mà THẨM Đình Xa sai tới phục kích Thẩm Đình Giao!

Một nhóm nhỏ thì còn có thể cầm cự, đằng này lại đông đúc như vậy, tên nào cũng rat ay tàn nhẫn. Ân TRục Ly quay đầu hét lên với Thẩm Đình Giao “Chạy đi! Chạy vào thành đi, tới nha môn!”

Thẩm Đình Giao do dự “Nhưng còn nàng...”

Ân Trục Ly chặn một đường kiếm, quát to “Đừng nói nhảm nữa! Mau cút!”

Thẩm Đình Giao xoay người chạy, Ân Trục Ly mắng một tiếng, đưa tay chặn lại tên áo đen đang đánh với nàng, bước tới nhảy lên lưng ngựa, kéo Thẩm Đình Giao lên rồi dùng sáo thúc ngựa “Chạy!” Lão Tam tung vó, chạy như bay ra khỏi núi. Tiểu Hà và Trương Thanh cũng muốn đi theo, Ân Trục Ly cao giọng nói “Hai người các ngươi không cần đi theo, cản bọn này lại đã.”

Trương Thanh vẫn có chút lo lắng “Vương phi, Vương gia có biết cỡi ngựa...” Lời còn chưa nói xong thì đã thấy có người lao đến, hẳn vội vàng đẩy Tiểu Hà ra.

Về phần Thẩm Đình Giao, hắn cười trên lưng Lão Tam, chạy băng băng rời khỏi núi, con ngựa Lão Tam này vốn vô cùng ngạo mạn, luôn luôn xem thường Thẩm tiểu vương gia. Bình thường có Ân Trục Ly, nó còn sợ bị đánh nên vẫn còn khiêm tốn chút. Hôm nay chỉ có một mình Thẩm Đình Giao, không biết nó vô tình hay cố ý mà lại ba chân bốn cẳng chạy như bay. Thẩm tiểu vương gia bị chóng mặt, cuối cùng không chịu nổi mới túm lấy lông nó, lúc này nó mới thở phì phì rồi dừng lại.

Thẩm Đình Giao xuống ngựa, ới thốc ới tháo. Lão Tam thì lại lấy chân bới đất, thở phì phì. Thẩm Đình Giao cảm thấy lúc này như sống không bằng chết, bên kia lại có người bay tới, thậm chí hắn cũng chẳng thèm che mặt.

Thẩm Đình Giao cau mày “Chương Húc, ngươi là Nhất phẩm đối đao thị vệ, không ở trong cung làm việc, tới đây làm gì?” Chương Húc nghe thấy vậy thì chỉ cười nhạt “Cửu gia, Vương thượng đặc biệt sai nô tài tới tiễn ngài một đoạn xuống Hoàng Tuyền.”

Mặt Thẩm Đình Giao tái xanh, con ngựa chết tiệt này, lúc về nhất định phải bầm nó, nhất định phải bầm nó! Hắn thở hết hơi, áo quần xốc xệch nhưng vẫn bình thản “Hiếm khi hoàng huynh có lòng như vậy, phải người tới đây hộ tống ta.”

Chương Húc nghe vậy thì đơ người, cảm thấy Thẩm tiểu vương gia lúc này thật là dễ thương quá đi, hắn từ từ bước tới. Thẩm Đình Giao một tay vịn vách đá, gió lửa qua người hắn làm tay áo bay phất phơ, yếu đuối đứng ở giữa rừng, thật là một cảnh đẹp động lòng người.

Chương Húc là một người chín chắn, nếu không thì Thẩm Đình Xa cũng chẳng phái hắn tới làm việc này. Nhưng mỹ nhân ở giữa rừng, sự phong tình này ai mà kháng cự được. Hắn đi tới trước mặt Thẩm Đình Giao, thấy Thẩm Đình Giao mặt mày chau mày, mùi hương cơ thể theo gió núi thổi tới, làm lòng người lay động.

Phúc Lộc Vương, em trai của Thiên tử, là dòng dõi Hoàng tộc, lại có bộ dáng như hoa như ngọc thế kia thì làm sao hắn ko say mê đây?

Chương Húc đưa tay chạm vào phía dưới, nơi đó đã dựng thành một cái lều. Thẩm Đình Giao nhìn hắn, có chút ngu ngơ không hiểu “Ngươi nhìn gì Bốn Vương đây???”

Khuôn miệng thơm tho của Thẩm Đình Giao khê mở, giọng nói như tiếng châu ngọc. Chương Húc lại càng không kiềm lòng được, trong đầu nóng lên, bước tới ôm Thẩm Đình Giao. Chương Húc là người luyện võ, thân thể cao lớn, trong chớp mắt đã đè Thẩm Đình Giao bên dưới. Thẩm Đình Giao tức điên “Chương Húc, ngươi... lão xược!!”

Hai tay Chương Húc bận rộn, len vào tấm áo lụa của Thẩm Đình Giao “Cửu gia của ta, dù sao thì ngài cũng sắp chết rồi, trước khi chết thuộc hạ cho người chút vui vẻ, coi như cũng đủ nghĩa đủ tình!”

Chương Húc đã bốn ba mấy ngày nay, dưới cằm lún phún râu, lúc này cạ cạ trên mặt làm Thẩm Đình Giao cảm ghét nhứt chứt mày, hắn nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm tiểu vương gia thì trong lòng như có ngọn lửa thiêu đốt. Mùi thơm trên người Thẩm tiểu vương gia càng rõ thêm, Chương Húc đè Thẩm tiểu vương gia lại, tham lam mút lên da thịt như ngọc của Thẩm Đình Giao. Thẩm Đình Giao liều mạng đẩy hắn, bàn tay sờ trúng nơi nóng bỏng trên người hắn, Thẩm Đình Giao cũng là nam nhân, đương nhiên biết đây là cái gì, hắn tức giận muốn điên lên được.

Chương Húc cúi đầu nhìn, chỉ thấy hai má của Thẩm tiểu vương gia hồng hồng, như đóa hoa hải đường đang hé nở, đẹp không sao tả hết, hắn không chịu nổi nữa, đưa tay kéo nội khóa của mình, khàn khàn nói “Cửu vương gia... Cửu vương gia của ta, kiếp này có thể đè ngài một lần thế này, Chương mỗ chết cũng đáng...”

Ở gò đất ven đường, phía sau bụi cỏ có người thì thào “Đàn công tử, còn chưa ra tay nữa hả?”

Đàn Việt ngồi sau bụi cỏ, lau lau kiếm “Gấp cái gì, Đại Đường gia bảo chúng ta chờ đến nguy cấp mới ra tay. Ít người có thể coi màn xuân cung đồ sống của Cửu gia lắm.”

Người đứng sau mấy lần mở miệng tính nói, cuối cùng cũng ngậm miệng, một đám người đứng yên xem tên Chương Húc kia càn quấy, tiếng thở ô ô của hắn làm ngứa ngáy trong lòng.

Mấy người bên đây đứng yên, Chương Húc bên kia đưa tay giật quần của Thẩm Đình Giao, Đàn Việt đang chuẩn bị đứng dậy thì người bên kia đã thét một tiếng rồi ngã xuống. Thẩm tiểu vương gia bình thản đứng dậy, đưa tay sửa lại quần áo. Chương Húc ngã xuống đất bất động, Thẩm Đình Giao rút thanh kiếm bên hông ra, tư thế bình thản như mới cắt một cọng hành, giọng nói lạnh nhạt “Ghét nhất là bị đè!”

Lão Tam đứng bên kia mở to hai mắt nhìn, giống như cũng sợ ngây người – cái tên này cũng biết giết người sao?

Chương Húc nằm bất động trên đất, Thẩm Đình Giao giống như không yên tâm, tiến tới chém một phát, Chương Húc đã tắt thở, máu từ lồng ngực chảy ra vẫn còn nóng hổi. Một người tiến tới kiểm tra, vẻ mặt nghiêm trọng “Xương sống thứ ba của hắn bị đánh gãy, ra tay vô cùng chính xác.”

Đàn Việt tra kiếm vào vỏ, trầm giọng nói “Ta đi theo bảo vệ hắn, mấy người các ngươi tới giúp Đại Đường Gia, mau mau báo cáo tình huống.”

Đợi mọi người đi hết, Đàn Việt đứng trước thi thể kia, cau mày suy nghĩ – tên này là nhanh trí hay là thâm tàng bất lộ đây?

39. Chương 39

Đàn Việt đi cứu trợ trước, nên áp lực của Ân Trục Ly liền giảm bớt rất nhiều, trên cánh tay nàng bị vài vết thương nhẹ nhưng trong lòng cũng hồ nghi. Theo đạo lý, người của Thẩm Đình Xa phải tới không đến nỗi hạ độc thủ như vậy đối với nàng nhưng nhóm người này ra tay tàn nhẫn, chiêu chiêu trí mạng, cũng không phải chỉ vì Thẩm Đình Giao mà đến.

Nàng trầm ngâm chốc lát, trong lòng hơi hiểu ra Thẩm Đình Xa thật là sai người đến sao?

Nghĩ như thế liền thông suốt rất nhiều, trong lòng cũng cười lạnh.

Nhóm người Đàn Việt mang theo là ám vệ thành Phú Quý, phần nhiều là thành Phú Quý lén lút nuôi dạy, số lượng mặc dù không nhiều lắm nhưng đều là trong trăm có một, thêm với Hách Kiếm thuê người diễn trò cho Thẩm tiểu vương gia xem, hôm nay Thẩm Đình Giao đi bọn họ tự nhiên cũng liền chỉ làm bộ làm dáng. Cứ như vậy. Bên Ân Trục Ly cũng chiêm thượng phong.

Thấy đã không ngại, Ân Trục Ly phát tay kêu Tiểu Hà, Trương Thanh: “Đẩy lùi quân địch rồi, hai người dẫn xa giá tiến về phía Lạc Dương trước, ta và Cửu gia sẽ đến sau.”

“Vương phi. Ở đây cách Lạc Dương vẫn hơi xa, ngài và Cửu gia chỉ đi một mình sợ là có nhiều bất tiện.” giọng nói của Tiểu Hà lộ vẻ khó xử, Ân Trục Ly phát tay cắt đứt lời của hắn: “Chuyện này không cần bàn lại, đi đi.”

Tiểu Hà đành phải đồng ý. Ân Trục Ly dắt ngựa, lúc gần đi đột nhiên lại nhớ tới cái gì: “Liêm Khang?”

Người mặc áo lam ở một bên vội chạy tới: “Đại Đường Gia.” Hắn lại gần Ân Trục Ly hạ thấp giọng: “Vương thượng an bài ngự tiền thị vệ Chương Húc đánh chặn đường Cửu gia, bị Cửu gia giết chết. Đàn công tử lệnh bọn ta hồi bẩm Đại Đường Gia, Chương Húc bị người đánh gãy xương sống thứ ba mà chết không nhìn ra Cửu gia có biết võ hay không, nhưng ra tay cũng là cực kỳ chuẩn xác. Thuộc hạ nhìn kỹ qua thi thể, Cửu gia cho dù không biết võ thì tuyệt đối cũng có nghiên cứu với những điểm yếu trên cơ thể con người.”

Ân Trục Ly liền có chút cảm khái: “Say mê cái gì, phiền nhất rồi. Chuyện này cứ để vậy đi, nhóm người này một người cũng không thể để cho chạy thoát. Người và bọn Trương Thanh tiến về phía Lạc Dương, ta phải đuổi theo Cửu gia” nửa câu sau của Ân Trục Ly thấp dần “Đám người này đều là người Cửu gia thân thiết, chú ý xem người nào liên lạc với Trường An.”

Liêm Khang đáp một tiếng, thấy cánh tay nàng vẫn đang chảy máu, vội đưa thuốc trị thương, nàng cũng không khách khí nhận lấy rồi xoay người lên ngựa đi mất.

Tốc độ của Thảm tiểu vương gia quả thật rất chậm, Ân Trục Ly đi được chưa đến nửa canh giờ, đã thấy hắc dật lão Tam ngồi ở bên đường nghỉ ngơi. Nhìn thấy nàng tới đôi mắt liền sáng lên: “Trục Ly!”

Ân Trục Ly nghiêng người ôm hắc vào lòng, giọng nói tươi cười: “Cửu gia của ta, tốc độ của ngài như vậy đi tới Thiểm Châu chỉ sợ cũng bước sang năm mới rồi!”

Thảm Đình Giao nhìn thấy ông tay áo nàng nhiễm vết máu, hơi nhíu lại lông mày: “Nàng bị thương?”

Ân Trục Ly lơ đãng: “Bị thương ngoài da một chút thôi. Chúng ta tìm chỗ nghỉ lại một đêm, được chứ?”

Thảm tiểu vương gia tất nhiên không có ý kiến: “Ừ, bốn vương muốn tắm rửa.”

Lão Tam ở trước mặt Ân Trục Ly thông minh rất nhiều, một đường đi chậm có thể giết chết trâu con. Ân Trục Ly ôm Thảm tiểu vương gia, trời chiều dần dần nghiêng, nhưng tiết trời vẫn khiến người ta khó chịu. Nàng mở nút gỗ của túi nước, dứt hắc mấy ngụm nước: “Phía trước có Thiên Lai cư cũng là sản nghiệp của thành Phú Quý, đến đây nghỉ một đêm ngày kia lên đường thôi.”

Thảm Đình Giao tất nhiên không có ý kiến, hắc có tính thích sạch sẽ, lúc này một lòng chỉ muốn tắm.

Thiên Lai cư, cung ứng rượu thức ăn, hậu viện cũng có phòng trọ cho khách, chuyên để cho khách tới nghỉ ngơi, chỉ là cấp bậc hơi cao so với Bồng Lai cư nên thu lệ phí đắt hơn rất nhiều, vì vậy chỉ mở tại ngoại ô hoàn cảnh thanh tĩnh, là chỗ tốt cho người phú quý nhàn hạ du ngoạn nghỉ ngơi.

Ở đây gặp qua Ân Trục Ly không nhiều, Ân Trục Ly cũng không tự báo thân phận, chỉ dẫn theo Thảm Đình Giao thuê một gian phòng. Tiểu nhị là người rất cơ trí, thêm với có thể tới nơi này, phần lớn khách đều không thể đắc tội được vì vậy cả đường cung kính, thuận tiện ân cần giới thiệu một số cảnh đẹp ở xung quanh. Ân Trục Ly thấy hắc mồm miệng lạnh lợi, lại cho hắc mấy lượng bạc tiền thưởng, để cho hắc chú ý trông nom lão Tam.

Thiên Lai cư tắm rửa không cần bồn tắm, là dùng ao tắm rửa, trên ao có chỗ chứa nước, dưới ao có che lại nhưng vẫn thoát nước. Đợi nước ấm dần lạnh thì chỉ cần rút nút gỗ ra, là một phần nước được tổng ra, rót vào nước nóng lẫn nữa, khiến cho nước có độ ấm luôn thích hợp.

Không có nha đầu hầu tắm, Ân Đại Đường Gia phải tự mình động tay. Thảm Đình Giao cởi quần áo đi vào trong bồn tắm, trên người dính chút mồ hôi, lại thêm lúc trước Chương Húc động tay đông chân sờ soạng nửa ngày, lúc này được ngâm trong nước cảm giác thật dễ chịu.

Ân Trục Ly vẩy chút hoa cúc vào trong nước, lấy sáp thơm bên cạnh ao tắm ra, đôi tay chậm rãi chà nóng rồi mới bôi lên lưng cho hắc. Hắc nằm ở bên cạnh ao đá cẩm thạch để mặc nàng chậm rãi xoa nắn. Tay của nàng có chút thô ráp, nốt phỏng dày xẹt qua da thịt, vừa ngứa lại hơi đau nhưng lực tay hết sức thích hợp khiến hắc thoải mái hừ hừ mấy tiếng, sau đó kéo vạt áo của nàng hỏi: “Tắm chung không?”

Ân Trục Ly hơi do dự, hắc từ bên cạnh ao bò dậy đưa tay cởi nút áo của nàng, sợ nàng ghét nên hắc cởi rất cẩn thận. Cá tính Ân Trục Ly vốn thích đùa, thấy toàn bộ ao nước ấm, liền động lòng. Cũng từ từ cởi áo nói dây lưng rồi vào trong ao.

Thành thân ba tháng, đây là lần đầu Thảm Đình Giao và nàng tắm chung, thậm chí có mấy phần vui sướng. Đợi Ân Trục Ly xuống nước, hắc lại nhớ tới đêm đó ở Quảng Lăng suýt bị chết chìm, liền tục lui ra sau mấy bước: “Nàng. Nàng không được dìm Bốn vương vào nước!”

Ân Trục Ly đã đi đường mấy ngày, lúc này ngâm mình trong nước có mùi hoa thoang thoảng làm mất đi mấy phần mệt nhọc. Thấy mặt hắc cảnh giác, cũng có chút buồn cười: “Tới đây.”

Lần này đến phiên Thảm tiểu vương gia do dự rồi, chần chờ một lúc thấy da thịt nàng trơn bóng dưới nước, đường cong lả lướt, hơn nữa hai vú to lớn cao ngạo như đỉnh núi, các loại hoa cúc trôi lơ lửng trên mặt nước, hơi che đi cảnh xuân dưới nước, lại buồn cười nghĩ người này còn cố tình lộ ra vẻ mặt chính nhân quân tử, bộ dáng thần nhiên, hắc nuốt nước miếng lại rất thú vị nói: “Nàng. Đừng làm loạn.”

Hắc mê muội đến gần nàng, nói đến cuối đã là phun ra nuốt vào ngập ngừng như là đang dẫn dụ. Đôi mắt Ân Trục Ly đảo mấy vòng cuối cùng kéo hắc tới gần, tay trái ôm eo hắc, tay phải đè ép đầu vai hắc, giọng nói trầm thấp giống như một cơn gió vũ nhẹ nhàng thổi ở trong lòng hắc: “Không biết Cửu gia cảm thấy thảo dân sẽ làm loạn như thế nào đây?”

Hô hấp của Thẩm Đình Giao liền có chút không ổn, hần xoay mặt đi, tầm mắt sụp xuống. Ân Trục Ly từ trên cao nhìn xuống hần, mái tóc dài của hần dính nước, ẩm ướt dính vào cần cổ hoặc nổi trên mặt nước, da thịt vốn trắng nõn ở hơi nước mờ mịt lại lộ ra màu đỏ nhạt tươi đẹp như quả táo, lông mi thật dài cũng dính hơi nước, giờ phút này bộ dáng hần muốn cự tuyệt lại như mời chào, tất cả chính là “xin ngài nếm thử”.

Trong lòng nàng khẽ động, nhẹ nhàng hôn lên trán của hần, rồi dọc theo sống mũi cao xuống phía dưới, thẳng dính vào đôi môi kiều diễm ướt át. Cánh môi như bị phủ nước, vô cùng mềm mại. Răng môi quần quít hần hừ nhẹ một tiếng đôi tay vô cùng chậm chạp ôm vòng hông của nàng, phía dưới đã kích động lại không thể vọng động. Hần hơi nhíu lông mày nhắm mắt lại, bởi vì nụ hôn sâu của nàng mà năm ngón tay hần giữ thật chặt tay vịn bên cạnh ao.

Nàng thử dò xét đụng chạm nơi đã nhô lên kia, ngón tay có vẻ hơi thô sần chạm vào chỗ da thịt mềm mại nhạy cảm nhất, hần hít sâu một hơi căng thẳng cắn chặt hàm răng. Ân Trục Ly chỉ cảm thấy trên lưỡi đau xót liền đè hần lên vách đá cẩm thạch bóng loáng cạnh bờ ao, một tay cầm lấy chậm rãi ma sát.

Thẩm tiểu vương gia không nói được câu nào, đôi tay mấy lần muốn giữ lấy hông của nàng hung hăng tiến công một trận, nhưng cuối cùng vẫn cầm tay vịn thật chặt, giọng nói mơ hồ thật thấp: “Trục Ly đến.”

Có nước bao quanh, hôm nay đường vào cực kỳ dễ. Cái loại nhiệt độ lửa nóng bao chặt hần, hần không thể không đưa tay đỡ ngực nàng, tạm ngừng đi về phía trước, chống đỡ này làm cảm giác xôn xao thật khó tả.

Mấy ngày nay vẫn lên đường, hai người mặc dù thân mật nhưng lo làm phiền người khác nên không thể tận hưởng. Hần có mấy lần cũng muốn nhưng thái độ của Ân Trục Ly không rõ nên hần đành phải chịu đựng. Ngày hôm nay cùng tắm, hần phát hiện người này luôn cho hần niềm vui bất ngờ, cảm giác thỏa mãn hơn trong trí nhớ rất nhiều.

Cảm giác như có như không, đầu ngón tay của nàng cạo nhẹ vùng da thịt trên lưng làm hần hơi ngứa, hần phách đều bay mất, hần thở hổn hển một hồi rồi buông tay chống đỡ ở ngực nàng ra. Nàng dẫn địch tướng tiếp tục đi tới làm hần không thể khống chế được nữa rên rỉ ra tiếng.

Ân Trục Ly đấu với địch tướng 300 hiệp, thấy trên trán hần phân không rõ là nước hay mồ hôi, trong con ngươi hơi nước nhẹ nhàng, sắc hồng trên hai gò má càng sâu đủ biết là hần đang hưởng thụ. Nàng chạm khẽ quả anh đào trước ngực hần chọc cho hần run rẩy một hồi, nhưng trong lòng thì cười nhạt: không ăn mấy ngày làm sao biết thịt ngon đây?

Thẩm tiểu vương gia nửa khép mắt đẹp, đôi môi khẽ nhếch, thái độ mặc người chém giết nhưng Ân Trục Ly lại thả cho tặc tướng một con ngựa, hần không nhìn được đề lại nàng cạnh bờ ao đang muốn công thành thì thấy nàng hơi nhíu lông mày hần vội cố nén dục vọng đang dâng trào, một tay giữ lấy nàng nhẹ giọng thở dốc.

Ân Trục Ly mỉm cười ôm lấy hần, trận chiến này kéo rất dài, nhưng cũng có chút vị riêng. Đợt này tặc tướng rút cuộc không chống lại được bị đánh cho không thừa mảnh giáp. Thẩm tiểu vương gia tựa vào ngực nàng thái độ bó tay xin hàng. Ân Trục Ly vỗ vỗ gò má như ngọc quý không tỳ vết của hần, giọng nói cũng mang theo chút thở dốc: “Cửu gia thật biết nghe lời hôm nay có phần thưởng.”

Nàng cúi người xuống nước, Thẩm Đình Giao chỉ cảm thấy địch tướng phía dưới đã bị một mảnh mềm mại bao vây. Tóc dài như mây quét qua da thịt tinh tế như ngọc dưới lưng làm toàn thân hần căng thẳng, tâm hồn lay động thật sâu.

“Trục Ly.” Hần nhẹ giọng kêu nàng, mờ mịt đưa tay tới chỉ chạm được tóc dài bông bênh trong nước, nàng hiện tại không giống như thương nhân giàu có nhất thiên hạ nữa mà giống như yêu tinh hấp dẫn làm hồn người không thoát ra được.

40. Chương 40

Hai người chiến đấu từ bồn tắm tới bên giường, Thẩm tiểu vương gia ngủ tới giờ thân ngày hôm sau vẫn chưa muốn rời giường, cũng may là Tiểu Nhị ăn cần mang rượu và thức ăn vào, Thẩm Đình Giao vén màn lên nhìn, chính là những món ăn hần thích.

Tiểu Nhị kia dọn mấy món ăn lên bàn rồi lại cung kính nói “Mời gia từ từ dùng, phu nhân vừa mới dặn là để cho ngài dùng cơm rồi tắm rửa thay quần áo, tới giờ Dậu thì phải mang ra phơi...” tiểu Nhị vốn là người khôn khéo, nghĩ đến những lời kia sẽ làm vị gia này tự ái nên lại sửa lời “mang theo cần câu rồi đưa gia đi câu cá.”

Thẩm Đình Giao ừ một tiếng, ngồi dậy, đêm qua chiến đấu kịch liệt quá làm bên hông của hắn vẫn còn đau nhức, trên người vẫn còn đầy các dấu vết ái muội. Ân Trục Ly hôm qua thật phóng đảng, chẳng hiểu gì là thương hoa tiếc ngọc, lúc ấy thì thoải mái thật đấy, nhưng bây giờ lại có chút khó chịu. Hắn bèn đưa tay sờ sờ.

Người đứng ngoài màn khê than một tiếng, người phía trong áo quần xộc xệch, mái tóc đen xòa ra trên vai, da thịt trắng tuyết lưu lại những dấu vết hồng hồng, thật là một cảnh đẹp khiêu gợi làm sao. Thẩm Đình Giao cau mày, đưa tay xoa xoa nơi đang còn đau, cảnh đẹp phong tình đó thật khó diễn tả bằng lời. Những khách vãng lai bình thường cũng mang theo nữ quyến, nói tới mỹ nhân thì Tiểu Nhị này cũng đã gặp qua vô số người, nhưng lúc này vẫn hoảng hốt đứng yên tại chỗ.

Đứng nhìn một lúc, mỹ nhân trên giường khê nâng cánh tay rồi đột nhiên nhoẻn miệng cười, ánh mắt giận dữ làm người ta không hít thở nổi nhưng giọng nói lại dịu dàng “Người nhìn cái gì vậy hả?”

Chỉ một câu nói lại như một loại độc được êm dịu. Tiểu nhị đỏ mồ hôi lạnh, không dám lên tiếng rồi khom người lui ra khỏi phòng, khép cửa lại.

Thẩm Đình Giao dùng cơm, rửa mặt, Ân Trục Ly lúc này đã trở về, ôm hắn vào lòng rồi lại theo thói quen sờ sờ trán hắn “Đi thôi, đi câu cá!”

Thẩm tiểu vương gia gật đầu, lúc này mới nhớ tới tùy tùng của mình “Bọn Tiểu Hà đâu?”

“Ừ..” Ân Trục Ly hôn một cái vào môi hắn, giọng nói mang ý cười “Ta đuổi bọn hắn tới Lạc Dương trước rồi, khó khăn lắm hai vợ chồng chúng ta mới được ra ngoài dạo chơi, có bọn hắn chỉ làm mất hứng.”

Hàm ý trong lời nói này là – bên trong đám người kia nhất định là có tai mắt của Thẩm Đình Xa, đi theo như thế thì địch trong tối, ta ngoài sáng, lúc nào cũng phải đề phòng thì thật phiền phức.

Thẩm tiểu vương gia cảm thấy lý do này thật là suy nghĩ chu toàn, vui vẻ cầm cần câu “Đi thôi, câu cá thôi!”

Ngoài thành Thiểm Châu, hoa cỏ xanh tươi, mặt trời đã ngã về tây.

Đi về phía Nam khoảng năm dặm liền thấy một hồ nước. Bãi cỏ xanh rì, nước trong in bóng chim bay. Tâm trạng của Thẩm tiểu vương gia rất tốt, vội vã xuống ngựa, lựa một khóm cỏ lau làm chỗ thả câu.

Bên kia đã có sẵn mấy người ngồi câu, Ân Trục Ly đứng sau khóm cỏ lau, lấy cây sáo khêu khêu hắn, dặn dò “Cẩn thận một chút, để mặt mũi bị thương thì không đi đâu được đâu nhé.”

“Ân đại đương gia?” Có người khê gọi, Ân Trục Ly quay đầu thì thấy mấy người quen, nàng mỉm cười chào hỏi “Thì ra là ông chủ Hồ, ồ, còn có cả Lam công tử, ông chủ Hồ hôm nay cũng có nhã hứng đi thả câu.”

Lam công tử này vốn là người Lạc Dương, tên Linh, nhưng đầu năm đến nay nếu đưa ra được cái giá thì chuyện bán mình cũng chẳng có gì là lạ. Mà Thẩm tiểu vương gia lại vui vẻ - Lam công tử nhìn thấy ánh mắt trong veo của hắn không có chút địch ý, thầm nghĩ chắc đây là đồng nghiệp rồi. (Ý là ông Lam Công tử này tưởng Thẩm Đình Giao là trai bao giống ông.) Thẩm Đình Giao còn chưa kịp mở miệng thì vị Lam công tử kia đã nhìn Ân Trục Ly mà nói khê “Chẳng trách được, Ân đại đương gia thảo nào lại bảo bận rộn, thì ra là có tân sủng.”

Thẩm Tiểu vương gia vừa nghe thấy vậy thì phẫn nộ, đưa tay nắm lấy Ân Trục Ly “Nàng... họ Ân kia... nàng ... nàng!”

Ân Trục Ly vò đầu “Lam công tử đừng nói đùa.” Nàng xoay người ôm lấy Thẩm tiểu vương gia, thấp giọng thủ thủ “Mấy người nó nói đùa thôi, ta thề, còn có ông chủ Hồ đang nhìn kia!”

Bên này nàng còn đang giải thích, ông chủ Hồ kia lại là người xấu bụng, nhìn người trong lòng nàng thù mị ngoan ngoan thì ngứa ngáy trong lòng, liền quyết định chia rẽ uyên ương “Ân đại đương gia sao lại vô

tình như thế, mới ngày nào còn ôm ấp Lam công tử, cũng từng dùng ngàn vàng mà mua tiếng cười của giai nhân, nâng niu trong lòng bàn tay. Vậy mà bây giờ đã vội trở mặt...”

“Cái gì?” Thẩm tiểu vương gia nín cổ áo của nàng, mọi người xung quanh đều hí mắt xem kịch vui. Thấy nội bộ nháo nhào, Ân Trục Ly không nói gì mà ôm Thẩm tiểu vương gia vào lòng, giương giương nắm đấm nhìn ông chủ Hồ, ý tứ rất rõ ràng.

Hồ Hạnh đang cười thầm, nhìn thấy Thẩm Đình Giao đang giãy dụa trong lòng Ân Trục Ly, nói một câu quyết làm cho hậu viện của Ân đại đương gia cháy tan tành “Đại đương gia thật là có mắt nhìn, chọn nam kỹ cũng toàn là mỹ nhân tuyệt sắc. Hay là tối nay... hai ta đổi người?” hần không để ý tới vẻ mặt sầu khổ của Ân Trục Ly, chỉ chỉ vào Lam công tử bên cạnh rồi lại chỉ Thẩm tiểu vương gia.

Kết quả là hôm đó, Ân đại đương gia vui đầu rầu rĩ, mặc cho Thẩm tiểu vương gia đánh nhéo suốt đoạn đường, không nói một lời nào. Thẩm tiểu vương gia quây một mối rồi lại bắt đầu bức cung “Nàng nói mau, nói mau, nàng và tên kỹ nam họ Lam kia có quan hệ gì?!”

Lam công tử kia nghe vậy thì nổi giận nhưng vẫn không dám đắc tội với Ân Trục Ly, cuối cùng cắn răng chịu đựng. Tên Hồ Hạnh kia lại đắc ý chế giễu Ân Trục Ly “Ta nói lại lần nữa, Lam Điền Ngọc không phải là kỹ nam mà là một đào kép nam.”

Thẩm tiểu vương gia không thèm để ý “Ta chẳng cần biết hần là cái đồ gì! Nàng cầu kết với hần bao lâu rồi hả?”

Ân Trục Ly lại vò đầu bứt tóc “Ta đâu có quen biết hần, chỉ nghe hần hát mấy lần rồi hai ba lần uống rượu chung, hình như có bao hần một đêm...”

Thẩm tiểu vương gia quắc mắt nhìn trừng trừng “Cái gì? Còn bao một đêm nữa hả?”

Ân Trục Ly ôm hần vỗ về “Nhưng lão tử chỉ mới nắm tay, chưa có làm cái gì hết!”

Thẩm tiểu vương gia giận dữ không kìm được “Nàng còn nắm tay hần nữa hả?”

Đưa mắt nhìn thấy mọi người đều cúi đầu, chỉ còn cái tên này loi nhoi không chịu dừng, Ân đại đương gia đe Thẩm tiểu vương gia ra cò “Thẩm Đình Giao, không yên lặng thì lão tử ném người vào hồ đấy nhé!”

Thẩm tiểu vương gia giận dữ, đưa chân đá nàng, nàng chụp lấy chân hần không buông, hần không dần ra được, giận quá há miệng cắn nàng, Ân Trục Ly vốn bị thương trên tay, lúc này còn bị hần cắn thì buông tay ngay “Thẩm Đình Giao ngài là chó hả?!”

Thẩm tiểu vương gia không chịu thôi “Nàng là đồ khốn... đồ... đồ lưu manh... vừa rồi mắt một chút đã đi trên hoa ghẹo nguyệt!”

Ân Trục Ly bèn đổi chính sách dễ dàng, ôm hần vào lòng vỗ về “Cửu gia đáng yêu của ta, khó khăn lắm mới được ra ngoài chơi, ngài giận hờn vu vơ làm gì.”

Nàng khế cắn vành tai của Thẩm Đình Giao, làm cho hần run rẩy một hồi rồi lại thì thầm vào tai hần “Hơn nữa, nói về chuyện dịu dàng hần sao bằng Cửu gia nhà chúng ta được? Ngay cả chuyện chăn gối...”

Thẩm tiểu vương gia vừa xep xuống thì lại dựng lông lên “Nàng ngay cả chuyện chăn gối của hần cũng biết hả?!!!!”

Ban đêm, Ân đại đương gia bị đuổi ra khỏi phòng, không cho lên giường. Nàng cô đơn ủ rũ ngồi thả câu bên hồ. Cá vừa cắn câu, nàng rút cây sáo bên hông ra xiên vào, nhặt cành lá khô châm lửa nướng.

Nàng học được một chút tài nấu nướng ở quán Bồng Lai, mặc dù không điều luyện nhưng cũng hiểu biết chút ít, chỉ một chút sau con cá đã bốc mùi thơm. Nàng lại xát chút muối, cũng có thể nuốt vào bụng.

Bốn phía không người, ngồi như vậy thật giống màn trời chiếu đất nhưng cũng thật tự do. Nàng cắn một miếng cá, tâm trạng lại trở nên vui vẻ. Một lát sau thì nghe thấy tiếng bước chân, nàng vừa quay đầu thì thấy Lam Điền Ngọc một thân áo xống màu ánh trắng, như đang đạp mây đạp sao mà bước tới

41. Chương 41

“Ân đại đương gia” Nghề chính của Lam Điền Ngọc là ca xướng, giọng nói đương nhiên là vô cùng truyền cảm, chỉ một tiếng gọi mà cũng uyển chuyển như câu hát “Ngồi câu cá dưới trăng thế này, đúng là nên thơ.”

Ân Trục Ly cười khỏ “Người cũng biết là Ân mỗ có nhà mà không về được, cần gì đứng đó chê cười ta.”

Lâm Điền Ngọc cười mỉm, thật ra hắn cũng là một nam tử tuấn tú, nhưng vì suốt ngày phải lên sân khấu nên khó tránh khỏi có chút dong chi tục phẩn “Một người không hiểu chuyện như thế sao lại có thể làm cho đại đương gia động lòng chứ?”

Ân Trục Ly lại xâu thêm một con cá lên que nướng “Ha ha, gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó chứ sao. Ân mỗ đâu cách nào lựa chọn được. Lam công tử có muốn ném thử tay nghề của Ân mỗ không?”

Lam Điền Ngọc không cự tuyệt, ngồi xuống trước đồng lửa. Ân Trục Ly đưa con cá trên tay cho hắn, hắn đưa tay định cầm thì Ân Trục Ly lại cầm tay hắn, hắn ngẩn người, suy nghĩ cứ ủa vào đầu nhưng lại yên lặng ngắm nhìn nàng.

Ân Trục Ly kéo hắn tới, thỉnh linh rút cây sáo ra, dùng sức đâm vào ngực hắn, cách trái tim chỉ một tấc, nàng lạnh giọng hỏi “Người là ai?”

Lam Điền Ngọc này không ngờ nàng lại ra tay, ngạc nhiên hỏi “Ân đại đương gia, người... ta chính là Lam Điền Ngọc mà!”

Ân Trục Ly lia con dao tới, cuối cùng hắn cũng thu lại nụ cười xinh đẹp của mình, giọng nói uyển chuyển vừa nãy cũng trở nên trầm thấp “Được rồi đại đương gia, sao cô biết được vậy?”

Ân Trục Ly cười gằn “Hồ Hạnh là một tên háo sắc tham tiền, hôm nay hắn đã bao Lam công tử, sao có thể để cho Lam công tử giờ này tới đây đùa giỡn với Ân mỗ chứ?”

Lam Điền Ngọc này lại cười khỏ “Một chút hoài nghi như vậy thôi mà Ân đại đương gia lại ra tay, không sợ giết nhầm sao?”

“Còn một lý do nữa, đó là ta đã từng nắm tay Lam Điền Ngọc thật rồi.” Ân Trục Ly đè hắn xuống mặt cỏ, nàng quỳ gối bên người, lúc này trên khuôn mặt của hắn hiển hiện sự đau đớn “Đại đương gia ít khi hành tẩu trên giang hồ, tên của tại hạ sợ là có nói đại đương gia cũng không biết. Nhưng tại hạ chỉ là người làm mướn, nếu Đại đương gia muốn biết cổ chủ, chỉ sợ là phải tốn nhiều sức lực và thời gian rồi.”

Ân Trục Ly cười nhạt, từ trên cao nhìn xuống, tính mạng của đối phương nằm trong tay mình, tư thế này làm cho nàng cảm thấy rất an toàn “Ta chỉ muốn hỏi lần này các người tới đây có bao nhiêu người? Mục tiêu là ta hay là Cửu gia?”

Lưỡi kiếm đâm không sâu nên máu cũng không chảy nhiều, có điều mỗi lần nàng lay mũi kiếm thì miệng vết thương lại toác ra thêm. Người nằm dưới cắn chặt răng, đến khi nàng lay mũi kiếm lần thứ tư thì hắn mới mở miệng một cách khó khăn “Tổng cộng có sáu người, tối nay ta và Mộc Yên ra tay trước. Mộc Yên đối phó với Cửu gia, mục tiêu chính là đầu của hai người, còn lại thì ta không biết.”

Ân Trục Ly đã rõ, một lát sau rút lưỡi kiếm ra khoảng ba tấc lại thỉnh linh dùng lực xoắn lại, người nằm dưới trợn tròn hai mắt, lập tức tắt thở. Nàng cũng nhẹ giọng thở than “Người nhìn đi, các người lấy nghề giết người làm kế sinh nhai, bản lĩnh chắc chắn không tồi. Ân mỗ thì học nghề không thạo, cũng chẳng có kinh nghiệm hành tẩu giang hồ, vậy mà hết lần này tới lần khác cứ mỗi lần đầu tay đôi, Ân mỗ chắc chắn các người không phải là đối thủ của ta. Cho nên cũng thật là... ai ai, thật là rất xin lỗi.”

Trong lòng nàng tính toán – đối phương nếu đã có chuẩn bị thì đương nhiên đã an bài sẵn những cách khác. Phương pháp tốt nhất chính là núp ở ven hồ, đợi giết xong mấy tên này thì tiện thể vứt xác rửa tay luôn, rất dễ thành công. Nếu như kẻ địch không ở gần đây thì cũng phải rời đi, nơi này núi vây ba mặt, đường lui duy nhất chính là con đường mòn, có thể sắp xếp mai phục ven đường, hắn ở ngoài sáng ta ở trong tối, cũng rất dễ dàng thành công.

Nàng lại nghĩ, lại nghĩ được thêm một cách – dùng xác này ném vào, trong nước mọi sự mờ mờ, sắc trời lại tối, hắn rất khó phân biệt là ai. Hóa trang lại cho hai cái xác này, đương nhiên không biết là ai, đương

nhiên hấn sẽ tới để nhìn kỹ. Lúc đó càng dễ dàng hơn.

Trong lúc nàng đang suy tư, trong bóng đêm lại vang lên một giọng nói “Đã biết mình học nghề không thạo thì nên cẩn thận chút. Người chế giễu hấn, lại đuổi Liêm Khang đi Lạc Dương, Đàn Việt thì để lại trong nom Thảm cửu gia, một thân một mình mà dám đi ra ngoài.”

Lúc này ánh trăng mới ló dạng nên có thể trông thấy mờ mờ, Ân Trục Ly vừa nhìn, hai mắt sáng lên “Sư phụ!”

Người đang chậm rãi đi tới kia không phải Đường Ân thì còn là ai?

Ân Trục Ly mừng rỡ “Sư phụ ngài sao rồi!”

Nàng kéo tay Đường Ân, Đường Ân dùng cây sáo gõ nhẹ vào đầu nàng “Vi sư ở Trường An, nghĩ tới nghĩ lui cũng không yên lòng được nên phải theo tới đây.”

Trên người Đường Ân có mùi máu nhàn nhạt, Ân Trục Ly ngẩng đầu nhìn thì thấy trong bụi cây có một người nằm đó, nàng lại vui vẻ “Sư phụ cũng chơi đánh lén sao?”

Đường Ân ngồi xuống trước đồng lửa, hừ lạnh “Những người này cũng có tên tuổi trong giang hồ, chỉ sợ là người ở Trường An kia quyết tâm lấy mạng Cửu gia rồi.”

Ân Trục Ly ngồi xuống dựa vào Đường Ân, dùng vũ khí danh chấn giang hồ - Hoàng tuyền dẫn kia để làm cá, đang tính tới bên hồ để rửa thì Đường Ân lại kéo tay nàng “Người giang hồ hay dùng kế liên hoàn, lần này bọn họ rat ay, chắc chắn là để người xao lãng, có thể là còn có người núp trong hồ. Thẳng liên tiếp hai trận cũng khó tránh khỏi kiêu ngạo, đợi người quảng xác vào hồ rồi đi rửa tay, thế nào cũng gặp chuyện.”

Ý nghĩa này thật là trùng hợp với Ân Trục Ly, chẳng qua là Đường Ân đang nắm tay nàng, nhiệt độ này làm tâm hồn nàng xao xuyến, nhất thời nói không nên lời.

Đường Ân thả tay, xoay người ôm xác chết trên cỏ từ từ đi tới bên hồ. Mấy sát thủ này vốn thích một mình làm việc, rất hiếm khi làm nhiệm vụ cùng nhau. Phục kích trong hồ, cách hay nhất là ẩn thân trong nước, đợi người trên bờ nghiêng tới thì đâm một kiếm, vậy là xong. Đường Ân để thi thể kia hướng gần tới nước, quả nhiên từ dưới nước có thanh kiếm dài đâm vào ngực thi thể kia.

Tốc độ của Đường Ân cũng không hề chậm, cây Bích Lạc Giai kia bắn vào mặt nước, dưới ánh trăng mờ ảo, mặt hồ nhiễm màu máu tươi, người trong nước kia coi như là dùng thân nuôi cá.

Đường Ân nghiêng người rửa tay, rửa sạch cây sáo trả lại cho Ân Trục Ly “Trở về xem Cửu gia đi, lần này người tới khá lợi hại.”

Ân Trục Ly cũng không vội, nằm xuống trên thảm cỏ, dùng hai tay gối đầu “Đàn Việt có đó mà, với lại còn có mấy hộ vệ ở Trung Nguyên đi theo nữa, lại mượn thêm Thiên La giáo bảo vệ trong phòng tối, không xảy ra chuyện được đâu.”

Đường Ân ngồi xuống kế nàng, dịu giọng nói “Dù sao hấn cũng là phu quân của người, cho dù có an toàn hay không thì người cũng nên về chăm sóc hấn mới phải.” Ân Trục Ly nghiêng người nằm trên đùi Đường Ân, Đường Ân ngăn người nhưng nghĩ tới bộ dáng làm nũng của nàng lúc bé, lại nhẹ nhàng vuốt tóc mai của nàng “Bộ dáng như vậy có chỗ nào giống với Phúc Lộc Vương phi?”

Ân Trục Ly bất động “Sư phụ, sư phụ và mẫu thân con quen nhau thế nào vậy?”

Đường Ân không muốn nàng nhắc tới chuyện này, một lúc lâu mới ho khan một tiếng “Con nít con nôi, hỏi mấy chuyện này làm gì?”

Ân Trục Ly nhắm mắt lại nghe tiếng gió thổi qua tai “Sư phụ, con đã không còn nhỏ, cũng không phải là đứa bé.”

Thảm Đình Giao đi tới gần hồ thì thấy cảnh nồng nàn tình ý này, giữa đêm thanh, trăng tròn vành vạnh, trên cỏ có hai người đang ngồi, một bóng màu lục, một bóng màu lam, một người ngồi một người nằm, mặc dù Đường Ân rất nhanh tay nhưng Thảm gia cũng kịp thấy Ân Trục Ly đang nằm trên đùi của Đường Ân.

Cửu gia vẫn cười mà chào hỏi “Đường tiên sinh sao lại tới đây?”

Đường Ân đứng dậy chấp tay chào “Cửu vương gia, lần này đường xá xa xôi, Đường mỗ lo lắng cho an toàn của vương gia và vương phi nên mới tới đây.”

Thẩm Đình Giao gật gù đầu, Ân Trục Ly vẫn nằm yên trên cỏ, Cửu gia bèn như chó con, nhào tới trên người nàng rồi thân mật cười nói “Trục Ly, ta hết giận rồi.”

Ân Trục Ly vẫn nằm ngay đơ, vẻ mặt lạnh nhạt “Không sao đâu, Cửu gia cứ giận tiếp đi, không cần chừa mặt mũi cho thảo dân đâu.”

Thẩm tiểu vương gia dụi dụi đầu vào cổ nàng, thẩm thiết nói “Bổn vương nghĩ kĩ rồi, bổn vương là nam nhân mà, đương nhiên phải rộng lượng hào phóng, những chuyện xưa của nàng bổn vương sẽ không giận nữa.”

Tình cảnh kia thật là quá mờ ám, Đường Ân ho nhẹ “Nơi này cũng không tiện nói chuyện, hay là chúng ta quay về rồi nói.”

Ân Trục Ly bất đắc dĩ đứng dậy, liếc mắt nhìn Thẩm tiểu vương gia, ý muốn nói “Ngày hôm qua đó... không phải là không muốn nói chuyện với ta sao?”

Thẩm tiểu vương gia biết mình bị ghét bỏ rồi, khép nép đi một bên.

Ân Trục Ly bước tới ven hồ rửa tay, không phải do bị dính máu mà là do mùi cá tanh còn lại. Đường Ân là một người cẩn thận, lúc nàng bước tới gần hồ thì Đường Ân đứng gần sát nàng, biết đâu trong hồ lại còn mai phục, cẩn thận vẫn hơn.

Ân Trục Ly rửa tay, vừa lấy nước rửa mặt, lúc mở mắt a thì thỉnh thấy một xác chết trôi, mặt mũi nhợt nhạt. Trong lòng nàng hoảng sợ, đứng bật dậy lùi về phía sau, Đường Ân đứng sau vịn lấy vai nàng, sức lực vừa đủ làm nàng cũng bớt sợ vài phần.

Đây chính là Đường Ân, là người mà nàng không muốn rời xa, nếu là người khác đứng kế, chắc nàng sẽ cố gắng nói một câu “Vị huynh đài này, nơi đây núi non tươi đẹp, vị huynh đài này đã chọn nơi đây để chết thì cần gì dọa Ân mỗ đây?”

Nàng mím môi, nắm chặt bàn tay đang đỏ mề hôi lạnh.

Đường Ân đứng bên cạnh, nàng nép vào lòng Đường Ân “Sự phụ, chúng ta không nên ném đồ lung tung vào hồ, thật đáng sợ!”

Đường Ân bước tới, vớt thi thể kia lên rồi chôn bên bờ hồ. Giọng nói Đường Ân dịu dàng, dẫn nàng tới bên hồ “Không sao đâu, trong nước không còn gì nữa. Trục Ly đừng sợ!”

Đường Ân dìu Ân Trục Ly quay về, vẻ mặt ấm áp, nhưng trong lòng đau đớn. Mười tám năm qua, hắn không quên được cái chết của Ân Bích Ngô, chứ đừng nói tới Ân Mộng Diên. Dưới trăng nhìn vào mặt hồ, có lẽ chỉ có mình Đường Ân biết nàng nhìn thấy khuôn mặt của người nào.

Thẩm Đình Giao yên lặng đứng một bên, hắn tự nhận mình là một cao thủ diễn trò, người này đối với Ân Trục Ly thật quá quan trọng, không có thủ đoạn cao siêu thì chẳng thể chen vào được.

Ba người quay trở lại Thiên Lai cư, Đường Ân và Đan Việt ở gian phòng sát bên phòng Ân Trục Ly, hai người nói chuyện với nhau, ở đây cũng có vài thích khách mai phục, nhưng người của Thiên La Giáo cũng không phải hạng xoàng. Nhưng Thẩm Đình Giao lo lắng cho Ân Trục Ly, nên cùng Đan Việt đi ra ngoài xem xét. Đan Việt đối với mấy ám thuật này cũng hiểu rõ, nhưng vẫn sợ đối phương có những sắp xếp khác.

Lúc trở lại phòng, Ân Trục Ly đứng thay áo, Thẩm tiểu vương gia là xáp tới như chó con. Khí trời đang nóng, trong phòng có để bồn nước nhưng vẫn nóng. Nếu là hôm qua thì chắc Ân Trục Ly sẽ tạt nước ghẹo hắn, nàng sai Tiểu Hà và Trương Thanh cũng có mục đích, chính là để bồi dưỡng tình cảm với Thẩm tiểu vương gia. Cho dù sau này có chuyện gì thì cũng còn đường lui

Thẩm tiểu vương gia nằm sát bên nàng, hôn hôn hít hít, ám hiệu vô cùng rõ ràng. Nàng xoa mái tóc dài của hắn “Hôm nay mệt rồi, không chơi đâu.”

Nếu không có chuyện trước đó, chắc Thẩm Đình Giao cũng đồng ý với cái cố này, hắn vốn là người biết chịu đựng. Nhưng hôm nay một màn bên bờ hồ kia làm hắn nghẹn trong họng – còn nữa, tinh lực đầy người như vậy, cho dù mệt chẳng lẽ cũng không có sức mà cá nước thân mật với hắn?

Chẳng qua là có Đường Ân, nên nàng chẳng có tâm trạng nào mà quan tâm hắn.

Hắn nắm chặt tay lại, móng tay đâm vào đầu gối, hắn tự nói mình không thể hành động thiếu suy nghĩ, nhưng ngọn lửa đang bốc cháy trong lồng ngực phải làm sao đây? Là ghen tị sao? Ngay cả trong suy nghĩ hắn cũng không muốn nghĩ tới hai chữ này.

Hắn khẽ dùng chân chà chà vào chân nàng, cho nàng biết là mình đang muốn, nhẹ giọng gọi “Trục Ly à”

Ân Trục Ly vỗ vỗ lưng hắn “Ngủ đi.”

Cũng không biết là lửa giận hay ghen, bùng cháy mãnh liệt. Hắn nhào lên người nàng, mạnh mẽ hôn nàng. Mà Ân Trục Ly sao lại chịu nhịn, trực tiếp đá hắn bay xuống giường.

Tiếng động này quá lớn, Đàm Việt và Đường Ân vốn là dân luyện võ, đương nhiên nghe thấy. Nhưng chuyện phòng the của vợ chồng người ta, hai người không tiện xen vào.

Thẩm Đình Giao cắn môi, hai người nhìn nhau, quen biết mười hai năm, lần đầu tiên nàng đối xử với hắn như vậy. Hắn trời sinh đã hiểm độc, nếu bị người khác ăn hiếp, hắn nhất định sẽ nghĩ cách làm cho đối phương sống không được chết không yên. Nhưng người trước mặt đây cứ hết lần này tới lần khác làm cho tim hắn nghẹt lại như bị bóp chặt.

Ân Trục Ly lạnh lùng nhìn hắn, hắn sao không biết lòng nàng được, lúc này chọc nàng thì nàng sẽ lại đi ra ngoài hoặc là đi lầu xanh vui vẻ cả đêm. Nhưng lúc này còn có nhiều mai phục bên ngoài, nàng đi như vậy... rất nguy hiểm.

Hắn không nói không rằng nhìn nàng, mặt tràn đầy sự tủi thân.

Ân Trục Ly lạnh lùng nhìn hắn một lát, thấy bộ dáng đáng thương đáng yêu như vậy, cuối cùng cũng thấy đau lòng “Khụ, được rồi được rồi, là ta không đúng. Có đau không?” nàng xuống giường, xoa eo hắn “Ta xin lỗi, ta là đồ khốn kiếp, ta không phải người, được không?”

Nàng ôm hắn tới bên giường, phủ chăn đắp kín cho hắn “Hết đau, hết đau nha, ngủ đi.”

Thẩm Đình Giao dựa vào ngực nàng, nghe tiếng tim đập của nàng nhưng lòng lại thấy bi ai.

Mười hai năm rồi, người ở bên cạnh nàng là ai chứ? Ân Trục Ly, nàng hãy nghĩ kĩ đi, ta cầu xin nàng hãy nghĩ kĩ một chút được không.

42. Chương 42

Lạc Dương, hai ngày sau.

Thẩm tiểu vương gia và Tiểu Hà, Trương Thanh cùng nhau đi công việc, Ân Trục Ly sai Liêm Khang và Đàm Việt đi theo để bảo vệ. Lạc Dương là một thành trấn phồn thịnh, sản nghiệp của thành Phú Quý ở đây cũng không ít, nàng cố ý đi trước để điều tra, nên đương nhiên không thể đi cùng với Thẩm Tiểu vương gia.

Thẩm Đình Giao ngậm chặt miệng, hai ngày nay hắn cũng chẳng thèm thân cận với ai, hắn cứ làm ra vẻ không hay biết cũng không miễn cưỡng gì, cũng không thèm tranh chấp với ai. Lúc này hắn chỉ gật đầu “Để bốn vương đi!”

Ân Trục Ly lau lớp mồ hôi mỏng trên trán cho hần “Đừng phơi nắng nhiều, cẩn thận đừng để bị cảm nắng nhé.”

Thẩm Đình Giao lên xe ngựa, lúc gần đi thì ngoái đầu lại nhìn, thấy nàng và Đường Ân sóng vai đi bên nhau. Hần buông rèm, yên lặng ngồi vào trong xe.

“Sư phụ, Ân gia có rất nhiều tài sản ở thành Lạc Dương, chúng ta nên tới chỗ nào trước đây?” Ân Trục Ly nín tay Đường Ân, bộ dáng vô cùng thân thiết.

Đường Ân vốn đã quen với sự thân mật của nàng đối với mình, nghe vậy cũng chỉ cười nhẹ “Ân Đại đương gia dù sao cũng là gia chủ, hôm nay vì sư sẽ làm khách cũng không sao.”

Ân Trục Ly vỗ tay cười “Vậy chúng ta đi lầu Quảng Lăng trước đi, người ta nói danh sĩ cũng phong lưu, sư phụ cũng được xem là danh sĩ của Trường An, nhưng lại thanh tâm quả dục, thật là uống cả danh xưng.”

“Không biết lớn nhỏ!” Đường Ân dùng cây sáo gõ nhẹ lên đầu của nàng, nàng cười hì hì, kéo tay Đường Ân đi.

Thẩm Đình Giao đi xem xét tình hình quân quan, dân sinh ở Lạc Dương, trên đường đi cũng không yên tâm chút nào. Hần cứ nghĩ xem không biết giờ này Ân Trục Ly và Đường Ân đang làm cái gì. Chuyến này hần cũng chẳng mang theo bao nhiêu người, người của Ân Trục Ly là nhiều, nên cũng chẳng biết được tình hình của hai người đó.

Hần thầm nghĩ không thể để cho hai người này đi chung vậy được, lỡ may Đường Ân cho Ân Trục Ly lợi dụng thời cơ, dám nàng cũng sẽ làm ra những chuyện bại hoại thanh danh cũng nên. Mấy chuyện này cũng chẳng quá khó với Cửu gia, hần chỉ muốn làm cho xong sớm – hôm nay đi tuần xét lấy lý do là để diệt trừ phe đối lập với hoàng huynh, gốc rễ của Cửu gia cũng không vững vàng, nếu như có biến thì có được sự ủng hộ của mấy quan viên này cũng tốt.

Cho nên chuyến này, cũng không thể quá hà khắc lỗi lầm của bọn chúng.

Tới xế chiều, hần tính quay về thì Đan Việt lại nhẹ giọng nói “Cửu gia, vương phi có nói, nếu Cửu gia xử lý xong chuyện thì nên tới quân doanh Lạc Dương để chào hỏi tướng quân Quan Trấn Đình.”

Tướng đóng tại thành Lạc Dương là tướng quân Quan Trấn Đình, là học trò của Thiên Sách Thượng tướng Phó Hưởng Anh. Phó Hưởng Anh và Khúc Thiên đều là hai vị tướng nguyên lão, cùng phụ tá với tiên hoàng Thẩm Văn Yên làm nên chuyện lớn. Có điều Khúc Thiên thì thiên về tấn công, còn Phó Hưởng Anh thì thiên về phòng vệ, sau khi triều Đại Huynh được dựng nên thì Khúc Thiên vẫn chinh chiến bốn phương, Phó Hưởng Anh thì bảo vệ Hoàng thành, chịu trách nhiệm bảo vệ những thành trì trọng yếu.

Quan Trấn Đình và Phó Hưởng Anh tình như cha con, lúc này được phái trấn tại thành Lạc Dương. Mặc dù không phải là một chức vị hiển hách, quyền lực trong tay cũng không phải là quá to lớn. Thẩm Đình Giao suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Trương Thanh quay đầu xe, chạy về hướng doanh trại đóng quân.

Chùa Bạch Mã, tháp Tề Văn.

Ân Trục Ly đứng ở đỉnh tháp, nàng thích nhất là cảm giác đứng ở nơi cao, quan sát hết cảnh thành trấn. Đường Ân đối với cái người mượn cớ là ra ngoài thăm dò để đi chơi này cũng chẳng muốn nói nữa – gỗ mục không thể đeo, haiz.

Đó là một ngày mùa hạ, đã qua giờ ngọ, xung quanh đó cũng chẳng có mấy ai. Bên ngoài tháp có một cây ngô đồng, cành lá rậm rạp, những con ve trú trong cây cứ kêu inh ỏi. Đường Ân đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên gương mặt cương nghị của ông, từng cơn gió thổi qua làm bay bay mái tóc đen, gương mặt như được tạc vẽ.

Đường Ân vừa quay đầu thì thấy Ân Trục Ly đang ngẩn người, ông nói “Bình thường ngươi thích một mình trèo tháp để ngắm cảnh, hôm nay sao lại ngồi ở đó mà nhìn vi sư?”

Ân Trục Ly gượng cười một tiếng, rồi lên tiếng đùa giỡn “Cảnh đẹp của thành Lạc Dương này vậy mà vẫn thua một cái nhẵn mày, cười mỉm của sư phụ ta.”

Đường Ân giật mình, đang tính nói thì có một người tới.

“Đại đường gia, Khúc đại công tử Khúc Lưu Thương và Khúc nhị công tử Khúc Hoài Thương mấy ngày trước áp giải quan ngân, không ngờ vừa tới núi Kỳ Liên thì ngựa lại nổi điên, Khúc đại công tử té chết. Hách tổng quản vừa mới báo tin, sai bẩm với Đại đường gia.” Người vừa tới hình như đã vội vàng chạy một đường xa, lúc này vẫn còn thở hồng hộc.

Ân Trục Ly nghe vậy, vẻ mặt bình thản “Té chết sao? Thật đáng thương. Khúc phủ có động tĩnh gì không?”

Về mặt người đó vẫn cung kính “Khúc phủ vô cùng thảm, Khúc phu nhân ngã bệnh, nhị công tử lúc trở về cũng bệnh, Khúc tướng quân thân chinh tới Cam Túc, muốn tự đón linh cữu của đại công tử về thành Trường An để an táng.”

Ân Trục Ly gật gật đầu “Được rồi, người lui đi.”

43. Chương 43

Mấy ngày sau đó, Ân Trục Ly cùng Đường Ân đi khắp thành Lạc Dương. Thảm tiểu vương gia ban ngày thì bận rộn, nhưng ban đêm cũng chẳng được ngơi việc, có tiệc tùng gì cũng nhất định phải kéo Ân Trục Ly đi theo.

Mấy tên quan lại địa phương lại an bài rất nhiều màn ca múa đặc sắc, ngày nào cũng thay đổi mấy chục mỹ nhân, thật là hợp khẩu vị của Ân Trục Ly. Mỗi ngày đều tiệc tùng, trái tim phải níu mấy mỹ nhân, thật là hết sức sung sướng.

Hành động làm cho Thảm tiểu vương gia vô cùng bất mãn, đêm đó liền bùng bùng lửa giận “Bổn vương rất giống người háo sắc sao ha? Sau này không được sắp xếp vũ công ở chỗ ta nữa!!”

Mấy tên quan này đầu óc nhanh nhạy, cũng đoán chừng là Phúc Lộc vương này chắc chắn hết sức sợ vợ, dần dần cũng không dám sắp xếp vũ nữ nữa, ngay cả mỹ nhân hầu rượu cũng không có. Ân Trục Ly mất đi niềm vui, vô cùng chán nản, nằng nằng để mấy tên quan này vào mắt, nhưng lại thấy việc trêu chọc Cửu gia nhà mình thiệt đã ghê!

Lúc này sắc mặt của Phúc Lộc Vương mới khá được một chút.

Nhưng bên Trường An lại chẳng được yên ổn, đại công tử của Khúc phủ chết bất ngờ, mặc dù trong lòng Khúc Thiên rất đau nhưng vẫn không lơ là quốc sự. Khúc phu nhân nằm liệt giường mấy ngày, lúc tỉnh lúc mê. Có điều địa vị của Khúc nhị công tử lại thay đổi hẳn – lúc trước hẳn chẳng qua chỉ là con thứ, tuy cũng do Khúc phu nhân sinh ra, nhưng mọi chuyện đều bị huynh trưởng lấn át.

Hôm nay huynh trưởng đã bỏ mạng, hẳn thành con trai duy nhất của Khúc Thiên, người xung quanh mới để ý tới hắn. Tuy là hắn bệnh mấy ngày, nhưng mọi người đều vây quanh nhìn nột lấy lòng, làm cho hắn cũng nhanh thoát được tâm lý nặng nề, trở nên hăng hái.

Thảm Đình Xa lúc này lại vô cùng băn khoăn – tin tức từ Lạc Dương đưa tới, Thảm Đình Giao kết giao được nhiều vây cánh, lại gặp gỡ thân mật với đám quan lại địa phương. Ân Trục Ly phá hỏng mấy vụ ám sát, rõ ràng là đã đứng về phía Thảm Đình Giao. Mà Khúc Lưu Thương cũng mấy lần lui tới với Ân Trục Ly, nếu để cho Khúc Lưu Thương kế thừa tước vị của Khúc Thiên, chỉ sợ ngày sau sẽ thành đại họa.

Mặc dù thường ngày Khúc Thiên rất lạnh nhạt với Ân Trục Ly, nhưng dù sao cũng là cha con, huyết mạch liền nhau. Hôm nay hẳn chỉ còn lại một mình Khúc Lưu Thương là con trai duy nhất, nếu thật xảy ra chuyện thì chắc chắn hắn sẽ đứng về phía con mình.

Thảm Đình Xa trầm ngâm nhìn bàn cờ, bề ngoài thì nhìn thông dong, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Hắn nhíu chặt chân mày, một lúc sau liền sai nội thị tổng quản Hoàng công công “Triệu tướng quân Phó Hưởng Anh vào cung, bẩm có việc cần bàn.”

Hoàng công công đã theo Thẩm Đình Xa nhiều năm, đương nhiên cũng hiểu được tình hình lúc này, chắc chắn là Thẩm Đình Xa chuẩn bị nâng đỡ cho Phó Hưởng Anh để cân bằng với thế lực dưới một người trên vạn người của Khúc Thiên. Hiểu rõ nên hắn vô cùng cung kính với Phó Hưởng Anh.

Phó Hưởng Anh là đệ đệ của Phó thái hậu, từ trước tới nay vẫn được Thẩm Văn Yến tin tưởng, sau khi Thẩm Đình Xa lên ngôi thì hắn trở thành Quốc舅, lại càng hiển hách hơn. Nhưng Đại Huỳnh thì loạn trong giặc ngoài, nếu nói về chức quyền thì binh quyền trong tay hắn lại không bằng với Khúc Thiên quanh năm nam chinh bắc chiến.

Thẩm Đình Xa khen ngợi một lúc, tán dương công lao trấn thành quanh năm của Phó tướng quân, không thể bỏ qua công trạng, đặc biệt phong thành Thái phó kiêm Binh bộ thượng thư, lại hạ chỉ gả công chúa Thẩm Di Hà cho Phó Văn Cương – con trai của Phó Hưởng Anh.

Quan lại trong triều đều đã lẫn lộn nhiều năm, sao lại không hiểu được mấy chuyện tranh đấu trong này. Chỉ trong một thời gian ngắn, lời đồn đã bay đi khắp nơi.

Ân Trục Ly nghe được tin tức này, chỉ sai người nói với Hách Kiếm “Sai những người này đi dò xét khắp thành, gieo chút tin đồn, Khúc gia cũng chẳng còn mấy ngày quang vinh.”

Ba ngày sau, một vài tướng lĩnh trong quân bắt đầu chuyển đi nơi khác, phần lớn là thăng chức, cũng có tên xui xẻo bị rút chức. Ban đêm, có mấy bóng đen âm thầm lẻ vào Khúc phủ, không biết bàn luận chuyện gì. Trong dân gian lại có lời đồn Khúc gia chắc chắn phản. Sau khi Thẩm Đình Xa biết được, vô cùng tức giận, nhưng Khúc Thiên lãnh binh đã nhiều năm, gốc rễ vững chắc, có nhiều học trò rải trong quân, muốn diệt trừ cũng không phải chuyện dễ.

Thẩm Đình Xa cũng không dám manh động nhiều, đành ung dung tính toán.

Mưa gió sắp kéo đến thành Trường An, mây đen bao phủ, nhưng ở Lạc Dương vẫn là cảnh xuân tươi đẹp, đàn ca hát múa vô cùng thái bình. Đến cuối tháng tám, sau khi làm xong chuyện tuần tra, đoàn người chuẩn bị trở về Trường An. Trên đường cũng gặp ám sát mấy lần, may mà Ân Trục Ly mang theo nhiều người, lại mượn thêm ám vệ nên dù gặp khó cũng không sao.

Thẩm Đình Giao cũng mong muốn về nhà, hắn và Ân Trục Ly tuy mặt ngoài vô cùng ân ái, nhưng lại không thể thân mật được.

Đường Ân ... Đường Ân ... mỗi lần hắn nhắc tới hai chữ này, đều cảm thấy e ngại trong lòng.

44. Chương 44

Lúc đó Thẩm tiểu vương gia đang nằm nghỉ ngơi trong phủ, thân thể của hắn không được tốt, đi xe mấy ngày thật mệt mỏi, Ân Trục Ly mời Kha Đình Phong tới xem mạch, hắn phải nghe theo lời đại phu mà nghỉ ngơi mấy ngày. Thẩm Đình Giao không phải tên ngốc, đương nhiên hiểu làm vậy vì sợ vương thượng phái người tới tuyên vào cung, lúc này lý ra phải vào cung báo cáo, nhưng giữa tình hình nguy hiểm thế này chỉ có thể giả bộ bệnh để xem mọi chuyện ra sao.

Thẩm Đình Xa cũng có tính toán riêng, Thẩm Đình Giao đã hợp tác với Ân Trục Ly, nếu lúc này động vào Thẩm Đình Giao thì nhất định sẽ đắc tội với thành Phú Quý. Rút dây động rừng như vậy thật quá mạo hiểm, cho dù là giết được Thẩm Đình Giao, Ân Trục Ly và Khúc Thiên vẫn là mầm mống đại họa. Lúc này trước hết nên làm cho thế lực của Khúc Thiên suy yếu, một khi nắm được binh quyền trong tay thì đủ thành Phú Quý có mệnh thể nào cũng chỉ là thương gia, không thể làm gì được.

Tới ngày thứ hai, trong cung vẫn không triệu kiến, Thẩm Đình Xa phái người mang tới tặng Thẩm Đình Giao sâm quý và lộc nhung. Ân Trục Ly cũng nói lỏng quản lý với Cửu gia nhà mình.

Hậu viên Phúc Lộc Vương phủ, trời nắng chói chang.

Ân Trục Ly đang ngồi đánh cờ một mình, Hà Giản tới tìm, cảnh giác nàng “Xem ra tạm thời sẽ không có nguy hiểm, hẳn chắc chắn đang dồn sức để đối phó với Khúc gia. Xem ra Khúc đại tướng quân sẽ gặp phiền phức hơn chúng ta rồi. Hà Giản đương nhiên là một người tinh tường hơn Cửu gia nhiều “Vương phi, trước mắt thì xem ra Khúc đại tướng quân vẫn không có dấu hiệu dao động. Có thể nói ông ta vô cùng son sắt với Tiên hoàng, nhưng nếu ông ta là một tên ngu trung, muốn giữ vững danh tiếng trung thần... chỉ sợ là rất nhanh sẽ tới phiên Cửu gia.”

Ân Trục Ly thưởng trà, vẫn ngồi im không nói, một lúc sau mới cười to “Ông ta sẽ không, bởi vì bây giờ ông ta chỉ còn một mình Khúc Hoài Thương là giọt máu cuối cùng. Thảm Đình Xa không tin tưởng Khúc Hoài Thương, nếu ông ta không dựa vào Cửu gia thì e rằng chỉ vài năm sau, Khúc gia sẽ tuyệt tự. Lúc đó sao ông ta dám đối diện với tổ tông Khúc gia đây?”

Hà Giản ngẩng đầu nhìn nàng, rồi lại nhanh chóng đưa mắt sang chỗ khác, cười lớn “Nhưng cho tới lúc này Khúc đại tướng quân vẫn không có phản ứng gì, Hà mỗ thật lo lắng...”

Ân Trục Ly lại nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, trong giọng nói vẫn còn ý cười “Tiên sinh không phải là thương nhân, thương nhân lúc ở thời điểm giao dịch sẽ không bao giờ nói giá, bởi vì nói giá là sẽ lập tức trở nên yếu thế. Chúng ta phải đợi đến khi đối phương thiếu kiên nhẫn, chủ động hạ giá, lúc đó chúng ta sẽ ở thế thượng phong.” Nàng cười khê “Có điều Khúc đại tướng quân cũng không đợi được đâu, sớm thì hôm nay, muộn nhất là ngày mai, chắc chắn hẳn sẽ tới.”

Hà Giản cũng cười phụ họa, trong lòng cũng có chút hồi hộp – nữ nhân này làm việc vô cùng chặt chẽ và bình tĩnh, từng bước đều tính toán tỉ mỉ, cho dù là tính kế trên đầu cha ruột mình cũng không hề nương tay, sau này chỉ sợ là...

Thấy Hà Giản im lặng, Ân Trục Ly lại cười to, đưa tay nắm lấy một quân cờ “Tiên sinh chắc chắn đang nghĩ rằng nữ nhân này quả nhiên là lòng dạ độc ác, sau này chắc chắn phải đề phòng, có phải không?”

Hà Giản hoảng sợ, lúc này đại sự của Cửu gia vẫn chưa thành, cần dựa vào nàng ta, tuyệt đối không thể đắc tội được “Sao vương phi lại nói lời đó? Vương phi và Cửu gia chúng ta có tình cảm hơn mười năm, hôm nay lại trở thành phu thê đồng tâm, Hà mỗ sao dám có suy nghĩ này... chẳng qua là Hà mỗ cảm thấy...”

Ân Trục Ly lại cười cười, ăn thêm một quân của Hà Giản, úp úp mở mở “Tiên sinh có lẽ thấy Trục Ly như vậy mà sinh ra làm nữ nhân, thật là đáng tiếc. Nếu sinh ra làm nam nhân, chắc chắn không chịu luống cui. Tới phiên tiên sinh.”

Hà Giản đi đại một nước cờ “Đại đương gia thật quá thông minh, Hà mỗ thán phục.”

Ân Trục Ly vẫn bình thản, lại ăn thêm một quân “Tiên sinh vừa bực bội, chắc chắn là đang nghĩ nữ nhân này thật là ót ỏi, được một chút đã kiêu ngạo khắp nơi.”

Đầu Hà Giản đầy mồ hôi “Xin vương phi đừng trêu chọc Hà mỗ mà.”

Ân Trục Ly không nói gì nữa – ván cờ này, Hà Giản thua.

45. Chương 45

Ân Trục Ly quay về Phúc Lộc Vương phủ, lúc này đã qua nửa đêm. Nàng đi vào phòng ngủ thì phát hiện Thảm Đình Giao không có ở đây. Gần đây nàng trông coi hẳn vô cùng nghiêm cẩn, chỉ sợ Thảm Đình Xa lên giở thủ đoạn mà ám sát, lúc này nàng lập tức gọi Tiểu Hà “Cửu gia đâu?”

Tiểu Hà cung kính “Vương phi vừa đi, Cửu gia nằng nặc đòi chờ Vương phi về, lúc này có lẽ đang ngắm trăng bên hồ sen.”

Ân Trục Ly trầm nét mặt “Có ai theo ko?”

Tiểu Hà thấy nàng không vui, lại càng cẩn thận “Có Liêm Khang, vừa rồi hình như công tử cũng có theo ra.”

Bởi vì trên danh nghĩa thì Trương Thanh là con riêng của Thấm Đình Giao, nên mọi người trong phủ đều gọi hắn là công tử. Ân Trục Ly thở phào nhẹ nhõm “Lui xuống đi.”

Nàng bước trên con đường rải đầy đá nhỏ, bên cạnh ao, Thấm Đình Giao đang đứng dựa vào gốc cây, trên cây treo những ngọn đèn lồng, lại bày một cái bàn nhỏ, Thấm Đình Giao nường theo ánh đèn và ánh trăng mà vẽ một bức tranh. Hắn mặc tơ mỏng, tóc dài dùng dây lụa bạc cột hờ. Dưới ánh trăng, cảnh sen nường theo gió khẽ lay, làm lặn tẩn lặn nước. Cảnh đẹp này thật có chút mờ ảo, Ân Trục Ly vốn là một người không thể kháng cự lại cái đẹp, nàng ngây người một lúc rồi bước lại gần, thấy hắn ăn mặc phong phanh thì cau mày “Đêm khuya nhiều sương, sao lại không mặc thêm áo?”

Thấm Đình Giao nhìn thấy nàng thì trong đôi mắt ánh lên sự mừng rỡ “Nàng đã về.”

Ân Trục Ly bước lại gần ao, ngồi trên một tảng đá, tiện tay ôm hắn vào trong ngực, từ chuyện lần trước ở hồ Bồng Lai, hắn không hề tới gần sông hồ nữa “Tại sao lại đến đây?”

Thấm Đình Giao ngẩng đầu nhìn nàng, dưới ánh trăng sáng, đôi mắt hắn sáng rõ như châu ngọc “Nàng... đã mấy ngày chẳng thèm để ý tới ta.”

Ân Trục Ly sờ mặt hắn, cảm giác này thật tốt, nàng không đành lòng nặng tay “Ngài cứ thử nghĩ xem, kể từ lúc đi Lạc Dương rồi về Trường An, có ngày nào mà ta không phải tắt tả ngược xuôi, đề phòng trước sau?” Nàng lại đưa tay đặt trên ngực hắn “Hơn nữa, nếu không để ý tới Cửu gia, thì lúc này ta tới đây làm gì?”

Thấm Đình Giao nắm lấy bàn tay nàng đang đặt trên ngực mình, đầu ngón tay vẫn còn vương vấn hương thơm, từ ngày Đường Ẩn theo tới Lạc Dương tới nay, hắn đã phải ăn chay nhiều ngày rồi.

Ân Trục Ly liếc xéo hắn, sao nàng không biết hắn có ý gì được, nhưng nàng chỉ cười nhẹ “Sao, Cửu gia thấy thế nào?”

Thấm Đình Giao vốn da mặt mỏng, trong nháy mắt mặt đã đỏ tới mang tai, nhưng vẫn chịu đựng không chống đối nàng. Ân Trục Ly cười khê, cúi người hôn hắn, lại thấy bộ dáng dịu dàng ứng thuận của hắn thì càng không nhịn được, bèn đè hắn lên tảng đá cạnh bờ ao “Nghĩ gì thì nói...”

Khoảng cách quá gần, chớp mũi hai người gần như chạm vào nhau, Thấm Đình Giao nhìn thấy khuôn mặt nàng gần trong gang tấc thì hơi thở dần dần dập. Đang tính mở miệng nói thì Ân Trục Ly cúi đầu, dùng môi nàng ngăn lời hắn lại.

Nụ hôn này rất sâu, rất triền miên. Hà Giản đang đứng trong tối cũng không dám nhìn nữa, Trương Thanh lúc đầu mở to mắt, một lát sau mặt cũng đỏ lừ “Phụ thân... haiz...”

Tiếng rên như có như không vang lên, cuối cùng Trương Thanh cũng lấy tay che mắt, vẻ mặt hết sức đau khổ “Kiếp này mà phụ thân muốn đùa với mẫu phi... thật không dễ dàng gì.”

Hà Giản vốn không thích hắn nhưng lúc này cũng không hề phản bác, chỉ trầm ngâm.

Thấy hơi thở nặng nhọc của Thấm Đình Giao, Ân Trục Ly mới vừa lòng đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống “Cửu gia, nói cho ta biết ngài đang nghĩ gì?”

Thấm Đình Giao sinh ra và lớn lên ở trong cung, mặc dù không được sủng ái nhưng cũng là hoàng tử. Trừ Ân Trục Ly ra thì ai cũng thấy hắn nho nhã quý phái, lời nói cử chỉ đều theo cung quy, hướng chỉ hắn không lập thiếp, vốn không hiểu chuyện ân ái nam nữ, lúc này xấu hổ biết nói làm sao?

Ân Trục Ly thấy vẻ mặt quần bách của hắn bèn đùa dai “Nói đi. Ngài muốn Ân mẫu làm gì?”

Hai má Thấm Đình Giao đỏ như son, tươi như hoa đào “Ta... Trục Ly...”

Ân Trục Ly đứng dậy khỏi tảng đá, phủi áo như muốn rời đi “Haiz, nếu Cửu gia không có ý khác, Ân mẫu đành về phòng ngủ, không quấy rầy Cửu Gia ngắm trăng.”

Thẩm Đình Giao đang động tình, sao có thể cho nàng đi như vậy, lúc này bèn kéo nàng “Trục Ly...” Những từ bất nhã kia, hẳn thật không nói thành lời “Ta... ta muốn.”

Hà Giản nghe thấy thì mặt đầy vạch đen, hẳn là ân sư của Thẩm tiểu vương gia, dạy cầm kỳ thi họa, dạy thơ văn ca phú nhưng lại quên dạy Cửu gia bản lĩnh đối phó với phụ nữ.

Ân Trục Ly thấy mình chọc hấn sắp diên rồi, bèn ôm hấn vào ngực rồi về phòng, lúc đi ngang qua đường mòn thì ra dấu với hai người đang đứng trong bóng tối, ý tứ rất rõ ràng – mau trở về nhà tìm ai thì tìm, làm gì thì làm. Nói một cách khác là ... cút xéo mau cho ta!

Trở về phòng ngủ, khí trời nóng nực. Ân Trục Ly đặt Thẩm Đình Giao lên giường, rót một chén trà lạnh, xoay người lấy Bích Lạc Giai bên hông thò vào vạt áo hấn mà rạch. Lưỡi dao sắt bén lướt qua da thịt, lạnh lẽo thấu xương, Thẩm Đình Giao có chút khản trương nhưng biết rằng ở bên cạnh nàng hấn tuyệt đối an toàn nên đành trụ khí, không dám lộn xộn.

46. Chương 46

Hai ngày sau, Khúc Thiên lại tới nói chuyện với Ân Trục Ly, lần này ông không đưa ra yêu cầu gì nữa. Thuộc hạ của Khúc Thiên gần như đã bị tước hết chức quyền, vô cùng nhàn rỗi, thậm chí có người không chịu nổi bèn kháng cự thì liền bị giam vào ngục. Một mình Khúc Thiên thì ông cũng chẳng sợ hãi gì, nhưng Khúc gia chỉ còn duy nhất một huyết mạch này, ông phải vì tương lai của Khúc Hoài Thương mà tính toán trước sau.

Mặc dù Ân Trục Ly không đáng tin, nhưng tình hình trước mắt đã vô cùng khẩn cấp.

Quân nhân đều trọng tình nghĩa, mặc dù có nhiều người đã đổi đi nơi khác, nhưng vẫn còn nghĩa tình. Nếu ông muốn đứng lên phản lại, đập đổ ngai vàng cũng không phải là điều vọng tưởng. Nhưng Ân Trục Ly vẫn còn chần chờ. Nàng nhìn bàn cờ mà ngẩn người, hôm nay Thẩm Đình Xa còn để cho nàng được hai phần mặt mũi, nhưng nếu chiến sự nổ ra, việc đầu tiên hẳn làm chắc chắn là đuổi giết toàn tộc Ân thị, chặt đứt đường tiếp tế của phản quân.

Mà Ân tộc có mấy ngàn người, cho dù cố gắng hết sức nhưng muốn không hao tổn người nào cũng không phải việc dễ. Huống chi một khi chuyện này thất bại thì hậu quả thật không thể tưởng tượng. Nàng phải suy tính vô cùng cẩn trọng.

Lâu Quảng Lăng, bản đồ da dê trải trên bàn ngọc, vẽ hết sông núi của Đại Huỳnh. Ân Trục Ly chỉ vào quận Thiên Thủy “Nơi này có chôn một kho báu,” nàng nhìn Khúc Thiên, cười khẩy “Năm đó mẫu thân đã đổi đi vị trí. Hơn hai mươi năm, vật đổi sao dời, chỉ có Tướng quân là vẫn còn hào hoa phong nhã, thật là làm người ta ngưỡng mộ khôn nguôi.”

Sắc mặt Khúc Thiên trầm xuống, cũng không buồn để ý lời lẽ châm chọc của nàng “Quận Thiên Thủy nằm ở Lũng Tây, ở Lũng Tây ta có thuộc hạ đang đóng mười vạn binh, còn huyện Kim Thành thì đã phòng thủ chắc chắn như thành đồng, nếu chúng ta khởi binh ở Lũng Tây, uy hiếp Trường An thì thiên hạ Đại Huỳnh sẽ sớm định đoạt.”

Giọng điệu của ông không hề sợ hãi, nhưng trong lòng vẫn có chút hoài nghi – vị trí của kho báu ở đó như đã đoán chắc chắn rằng Đại Huỳnh sẽ có ngày hôm nay.

Ân Trục Ly đã nhìn kỹ bản đồ, mười mấy tướng lĩnh xung quanh đều là những lão tướng chinh chiến sa trường, tuy không để nàng vào trong mắt, nhưng khổ nỗi lương thảo là do Ân gia tiếp tế, dù không muốn cũng không thể đắc tội.

Ân Trục Ly trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi đặt tay lên mặt bàn ngọc “Mọi thứ đều đã sẵn sàng nhưng hình như còn thiếu chút thanh thế.” Nàng đảo mắt nhìn về phía Khúc Thiên “Nếu Tướng quân có thể tạo ra một bản di chiếu của Tiên đế, buộc tội Thẩm Đình Xa giết cha đoạt vị, danh vị bất chánh, nghịch lại ý trời, bại

hoại luân thường đạo lý. Lời này vừa đồn ra, dù thật dù giả cũng vẫn có thể có được nhân tâm, coi như là nổi danh trừ gian diệt ác.”

Nhắc tới tiên hoàng, sắc mặt của Khúc Thiên hơi trầm xuống, một lúc sau lại nhẹ giọng thở dài “Thôi.” Hắn hơi cong ngón trở, miết theo những đường vẽ trên bản đồ da dê rồi lại như vô tình hỏi “Chẳng qua, nếu chiến sự nổ ra, Vương thượng chắc chắn sẽ tru di Ân tộc các người, người lại đi với ta, những người này phải tính sao bây giờ?”

Ân Trục Ly mỉm cười “Muốn làm đại sự, sao có thể không hy sinh?”

Lời này làm Khúc Thiên bất ngờ, hắn liếc nhìn Ân Trục Ly, không nói thêm gì.

Đội đám người của Khúc Thiên rời khỏi lầu Quảng Lăng, Hách Kiếm liền lo lắng “Đại đương gia, những lời này của Khúc Tướng quân thật không sai, nếu Ân gia theo phản quân, sao Thẩm Đình Xa lại bỏ qua cho người của Ân tộc được đây?”

Ân Trục Ly ngược mắt nhìn, một lúc sau lại cười mà nói “Hách đại tổng quản, Ân gia cũng không theo phản quân, chỉ có mình Ân Trục Ly có lòng muốn phản mà thôi. Nếu là lúc trước, Thẩm Đình Xa chắc chắn sẽ giết hết toàn tộc Ân thị, nhưng lúc này kẻ địch của hắn đã quá nhiều, hắn sẽ không rảnh mà chú ý tới. Nếu ta đi, Ân gia còn có mẫu thân ta, mẫu thân có thù không đội trời chung với Khúc Thiên, sao lại chịu giúp ông ta được? Giờ phút này có lẽ bà cũng hận luôn ta, đương nhiên sẽ muốn giúp Thẩm Đình Xa, Thẩm Đình Xa lấy lòng bà còn không kịp, sao dám có lòng tru diệt Ân gia?”

Hách Kiếm như bưng tỉnh, nhưng ngay sau đó lại lo lắng “Đại đương gia và lão phu nhân tranh chấp như vậy, chẳng phải là cho Vương thượng một cơ hội để tiêu diệt Ân gia ??”

Ân Trục Ly đưa tay sờ bàn ngọc, Hách Kiếm phát hiện trên người nàng đúng là chảy dòng máu của Khúc Thiên, thần sắc lúc lơ đãng của hai người vô cùng giống nhau.

Lúc này Ân Trục Ly lại có chút khổ sở “Những tâm phúc của ta đều phải mang theo, nếu không chắc chắn sẽ có họa sát thân. Điều ta khổ tâm nhất bây giờ là làm sao để sư phụ đi cùng chúng ta. Tính tình ông vốn cương trực, thà chết cũng không khuất phục. Muốn ông hợp tác với Khúc Thiên, luồng cuối để giữ được tánh mạng là chuyện không thể. Nếu ông ở lại đây, Thẩm Đình Xa nhất định sẽ dùng ông ấy để uy hiếp ta. Sư phụ vốn thanh cao, sao có thể chịu nỗi chuyện bị tiểu nhân nhục nhã.”

Nàng gác tay lên trán, hiện ra chút mệt mỏi “Đạo lý cơ bản trong đời người không thể nói với sư phụ được.”

Phúc Lộc vương phủ, Thẩm tiểu vương gia cũng chẳng hề được rảnh rỗi. Cuối thu, thời tiết thoáng đãng, trời xanh không mây. Trong sân, cúc vàng đã nở khoe sắc, gió hây hây thổi, hắn đang ngồi đàn một bản Tứ diện mai phục, khúc này được phổ từ khúc nhạc dành cho đàn tỳ bà, nhưng dưới ngón đàn của hắn vẫn không mất đi thi vị trong đó.

Hà Giản đứng ở hành lang lắng nghe một lúc, đợi tới âm điệu cuối cùng vang lên mới nhẹ giọng nói “Cửu gia, mới vừa này Liêm Khang có báo, vương phi bảo chúng ta chuẩn bị hành lý, cùng Khúc tướng quân rời thành Trường An, đến huyện Kim Thành tạm trú.”

Thẩm Đình Giao gảy nhẹ dây đàn, năm ngón tay thon dài như ngọc, tiếng đàn vang lên dịu dặt “Được, vương phi đâu?”

Hà Giản có vẻ do dự “Nghe nói là về đại trạch Ân gia.”

Thẩm Đình Giao cười nhẹ, không còn vẻ dịu dàng như lúc trước mặt Ân Trục Ly, gương mặt xinh đẹp của hắn lúc này lại lộ ra vẻ hiểm độc “Chắc chắn là nàng tới gặp Đường Ân.”

Giọng nói như tiếng châu ngọc, hắn cúi đầu, tay dùng sức kéo đứt dây đàn, ngón trở bị cửa trúng, máu chảy xuống đầu ngón tay, tí tách trên đàn cổ. Hắn hơi cau mày, ngăn người nhìn những giọt máu này, một lúc sau lại cười nhợt nhạt, mềm yếu như mưa ở Giang Nam “Thẩm Đình Giao, người sao lại thành như thế này chứ.”

Ân Trục Ly đúng là tới rừng Khê Thủy thăm Đường Ân, Đường Ân còn đang thả câu, sắc thu đã nhuộm đất trời, hai gốc cây đào lá đã nhuộm vàng. Những phiến lá vàng bị gió thu ngắt đi, rơi tả tơi vào trong hồ.

Cây hoa hồng lại như đắc ý, những tán lá xanh xanh nghiêng trên mặt hồ, nở những chùm hoa rực rỡ sắc đỏ.

“Có chuyện gì cần nói?” Đường Ân không cần quay đầu cũng biết là nàng có việc vướng mắc trong lòng. Ân Trục Ly lại cười nhẹ “Sư phụ, ngài buồn bực ở thành Trường An đã lâu như vậy, lúc này đang trong tiết thu vô cùng mát mẻ, hay là chúng ta đi du ngoạn ít ngày?”

Đường Ân quay đầu lại nhìn nàng “Nếu vì sư không già lắm cảm rồi ... thì hình như chúng ta mới trở về Trường An được nửa tháng.”

Ân Trục Ly ho khan một tiếng, ngồi xuống bên cạnh ông “Nhưng đồ nhi muốn mời sư phụ ra ngoài dạo chơi.”

Đường Ân đặt chân xuống đất, như có như không cảm thấy tóc nàng vờn qua mặt, hơi ngứa “Người không phải người thích quanh co.”

Ân Trục Ly ngồi sát lại một chút, người ông thật ấm, bờ vai này cũng mạnh mẽ làm cho người khác cảm thấy an toàn “Sư phụ, Trục Ly muốn cùng ngài thương lượng chút chuyện. Nhưng ngài phải đáp ứng trước là không được tức giận.”

Đường Ân nở một nụ cười ấm áp, đôi mắt nhìn về mặt hồ xanh xanh, phản chiếu bóng mây trời “Người nói đi.”

Ân Trục Ly nắm tay ông, ông cứng người, nhưng cũng không giật tay lại, vẫn cười nhạt “Chuyện có thể làm khó Đại đương gia như thế, chắc có lẽ sẽ làm vi sư khó xử.”

Ân Trục Ly cố gắng suy nghĩ, rồi lại cố gắng tìm cách biểu đạt uyển chuyển nhất để nói lên suy nghĩ của mình “Sư phụ, hôm nay tình hình ở Trường An vô cùng cấp bách, nếu không tìm được đối sách thì tính mạng của Cửu gia thật rất mong manh. Mà Khúc gia...” Nàng lại cân nhắc, hạ thấp giọng “Sư phụ cũng thấy, hôm nay sợ là Khúc đại tướng quân cũng không lo nổi ỉnh, con muốn để cho Cửu gia dựa vào Khúc gia. Mặc dù lúc này Cửu gia không có chức quyền, nhưng cũng là huyết mạch của hoàng thất, để cho Khúc đại tướng ủng hộ lên ngôi, thứ nhất có thể tự bảo vệ mình, thứ hai...”

Quả nhiên, không đợi nàng nói xong, Đường Ân đã đổi sắc mặt “Quả nhiên người thật sự xúi giục Khúc Thiên.” Hắn rút bàn tay Ân Trục Ly đang nắm, giọng nói có chút tức giận “Thiên hạ này tự có người làm chủ, người muốn giúp ai vì sư cũng không muốn nhiều lời. Không có việc sẽ không đến, hãy nói rõ ý của người đi.”

Thấy vẻ mặt đó, Ân Trục Ly tựa vào vai ông, nhỏ giọng than thở “Sư phụ đã nói là không tức giận mà.”

Đường Ân cầm lấy cần câu, quăng câu ra xa “Nói, vì sao hôm nay đến đây.”

Ân Trục Ly muốn nói lại thôi, cuối cùng đứng dậy “Ngày sau hãy nói, sư phụ, Trục Ly đi trước.”

Ban đêm, trong lòng Ân Trục Ly vô cùng phiền não, cũng không muốn trở về phủ để đối phó với Thẩm tiểu vương gia, nàng sợ bản thân nổi giận với hắn. Hồng Diệp có giữ một phòng cho nàng ở lầu Quảng Lăng, cũng không phải ai hầu hạ, mang trà và trái cây vào rồi tự động lui xuống.

Nàng dựa vào cửa sổ, rút cây sáo bên hông ra thổi một khúc “Ngư tiều vắn vắn”. Nhưng vẫn còn trẻ tuổi nên trong tiếng sáo không mang theo được sự bình thản lạnh nhạt như Đường Ân. Không phải là nàng không biết thổi sáo, đây cũng chẳng phải là chuyện khó, chẳng qua là nghe nói Ân Bích Ngộ rất thích thổi sáo.

Người đã nên thiên cổ, hậu nhân nhắc nhớ làm gì.

Nhưng lúc này tâm trạng của nàng rất kém, mà bốn phía lại không có người, nàng lên thổi một khúc thì có gì không được?

Đêm, Thẩm Đình Giao dẫn theo Trương Thanh rời khỏi Phúc Lộc Vương phủ, mọi người đã quen nhìn thấy hắn ban đêm ra ngoài chơi nên cũng không để ý nhiều. Hắn đi thẳng tới đại trạch Ân gia, tất nhiên không ai dám ngăn hắn, Noãn Ngọc cũng nói cho hắn biết là Trục Ly đã đi rồi, nhưng hắn vẫn đi theo con đường trải đầy đá trắng tới rừng Khê Thủy.

Tới cửa vòm, hần dừng bước, quay đầu nói với Trương Thanh “Canh giữ ở đây, không được cho ai vào quấy rầy.”

Lúc đó vẫn còn sớm, Đường Ân vẫn chưa ngủ mà đang luyện kiếm ở rừng Khê Thủy. Thấy hần đi vào, Đường Ân chấp tay “Cửu gia, chỉ sợ ngài tới không đúng lúc, lúc chiều Trục Ly đã ra ngoài rồi.”

Thẩm Đình Giao nở nụ cười có phần lạnh nhạt “Hôm nay bốn vương cũng không phải tới tìm Trục Ly, nếu không phiền thì Bốn vương muốn nói chuyện với tiên sinh.”

47. Chương 47

Đường Ân có chút nghi ngờ, ông và Thẩm Đình Giao coi như cũng có chút quen biết, tuy không nên nghĩ xấu cho người khác, nhưng ông vẫn cảm thấy vị Cửu gia này thật quá nhu nhược. Nhưng hần là một người tốt, không ham mê tử sắc. Trong lúc nhất thời, ông thật không nghĩ ra hai người có gì để nói.

Nhưng ông vẫn hòa nhã “Cửu gia xin mời nói.”

Hai người ngồi xuống trên ghế đá cạnh bờ ao, Thẩm Đình Giao cũng sai hạ nhân nào vào châm trà “Hôm nay Trục Ly có phải đến xin tiên sinh rồi thành Trường An cùng nàng không?”

Đường Ân hơi bất ngờ “Hôm nay đúng thật là Trục Ly có tới nhưng Đường mỗ không nghe Trục Ly nhắc tới.”

Thẩm Đình Giao liền ra vẻ trách móc “Tiên sinh không biết thôi, Khúc đại tướng quân đã điều binh mã, muốn khởi binh từ Kim thành, nhưng trong tay hoàng huynh có sáu vạn Ngự lâm quân, dưới tình hình khẩn cấp này, chúng ta phải rời khỏi Trường An, theo Khúc tướng quân đi tới huyện Kim Thành.”

Đường Ân cau mày, vẻ mặt nghiêm túc “Cửu vương gia, tình hình này Đường Mỗ có thể đoán được, nhưng Đường mỗ và Khúc Thiên có thù không đội trời chung, còn chưa kịp giải quyết xong, tuyệt đối sẽ không vì an nguy của bản thân mà ở dưới trướng Khúc gia, ngài và... vương phi sẽ rời khỏi thành Trường An với Khúc Thiên sao?”

Thẩm Đình Giao cười nhẹ “Nếu tiên sinh không đi, bốn Vương phi sao chịu đi được?”

Đường Ân bị những lời này làm ặt đở tới mang tai “Vương gia nói thế là sao, Đường mỗ và Vương phi chỉ là tình thầy trò, mà Vương gia và nàng ấy là nghĩa phu thê...”

Không đợi ông nói xong, Thẩm Đình Giao đã cắt lời, giọng nói mang theo vẻ tự giễu cợt “Ý của bốn vương, không phải trong lòng tiên sinh vô cùng thấu hiểu sao?” Hần đứng dậy, giọng nói mang theo chất vấn “Tình cảm của nàng ấy với người, người không biết một chút nào sao?”

Đường Ân cầm lấy cây sáo bên hông, muốn nói lại thôi. Thẩm Đình Giao ép sát từng bước “Người trong thiên hạ đều nói người chung tình, nhưng người có dám nói là từ trước tới nay, trong lòng người chỉ có một mình Ân Đại đương gia Ân Bích Ngô không, người có dám nói người không hề động lòng với Vương phi của Bốn vương không? Người âm thầm lợi dụng tình cảm của nàng, ngoài miệng là nói là tình nghĩa thầy trò, người như người, loạn luân phép tắc cũng dám tự xưng là quân tử sao?”

Đường Ân nắm chặt Bích Lạc Giai, gân xanh nổi lên “Ta không có!”

Thẩm Đình Giao lại bước tới một bước, ánh mắt sắc như dao “Không có sao? Hôm nay nàng tới tìm người, người biết rõ nàng muốn gì, nhưng hết lần này tới lần khác người không cho nàng nói! Người thật sự không biết nàng ta đang làm gì sao? Đường Ân, người nghĩ cái chết của Khúc Lưu Thương thật sự là tai nạn sao? Ân sư, dạy dỗ nàng hai mươi năm, người đã dạy nàng những gì vậy hả?”

Ánh mắt của Đường Ân mờ mịt, Thẩm Đình Giao có chút hả dạ “Người biết rõ nếu người ở lại đây, chắc chắn sẽ có ngày hoàng huynh của ta dùng người để uy hiếp nàng. Nhưng Đường Ân, người chỉ nghĩ tới bản thân, có bao giờ người làm gì vì nàng? Người ở lại Ân gia hai mươi mấy năm, người đã làm gì cho nàng? Loại người như người, tự tư tự lợi, có xứng làm sư phụ không?”

Đường Ân lùi một bước, ông ít khi tranh chấp với người khác, nhưng lúc này lại không còn lời nào để phản bác. Thẩm Đình Giao quan sát ông, trong ánh mắt hiện lên chút khinh miệt “Người biết rõ nàng là phụ nữ đã có chồng, nhưng người lại làm như không biết. Đêm đó ở ven hồ, người tưởng những gì người làm Bồn vương không thấy sao?”

Trong lòng Đường Ân hoảng sợ, chuyện liên quan tới danh tiết của Ân Trục Ly, ông không thể hàm hồ “Đêm đó ta không làm gì với Vương phi hết! Ngài...”

Thẩm Đình Giao cũng không muốn nói nữa “Bồn vương có mắt, có thể nhìn. Người dám tự hỏi lương tâm mình rồi nói cho Bồn vương, Vương phi của Bồn vương chưa bao giờ yêu người sao?” Rõ ràng chỉ nói để khích Đường Ân, nhưng hắn không hiểu sao trong lòng lại đau đớn “Người dám nói trong lòng người đối với nàng không hề có chút tình cảm nào sao?”

Đường Ân nói không ra lời, ông không biết. Trong những giấc chiêm bao đã thấy bao nhiêu năm, ông không biết đó là Ân Trục Ly hay Ân Bích Ngõ. Trí nhớ của con người thật ra rất kém, không thể nhớ rõ một gương mặt suốt hai mươi mấy năm.

Thẩm Đình Giao sải bước rời đi, lúc ra tới cửa thì thấy Trương Thanh vẫn đứng canh cửa, đôi mắt của hắn tối lại, quần áo trắng như tuyết nổi bật trong đêm, vô cùng đẹp đẽ “Có ai tới không?”

Trương Thanh gật đầu “Noãn Ngọc có tới một lần nhưng thuộc hạ đã đuổi đi rồi.”

Thẩm Đình Giao phát tay “Đi thôi.”

Trương Thanh có chút do dự “Cửu gia, Đường tiên sinh...”

Thẩm Đình Giao quay đầu nhìn, miệng nâng lên một nụ cười “Sao, người nghĩ rằng Bồn vương giết hắn sao?” Nụ cười của hắn thật rạng rỡ, diễm lệ hơn hoa “Bồn vương sao có thể ra tay giết hắn được, có điều ... Đi thôi.”

Ngày hôm sau, Ân Trục Ly quay về Phúc Lộc vương phủ, Thẩm Đình Giao đang chơi đá dế với Trương Thanh, thấy nàng thì ngoắt lại “Trục Ly, mau tới đây dạy dỗ tên Đồ tử này cho Bồn vương.”

Ân Trục Ly bật cười “Cửu gia, ngài đã nhận hắn là con riêng, bây giờ lại bảo hắn là đồ tử, thế là thế nào.”

48. Chương 48

Phúc Lộc Vương phủ, Liêm Khang bước vào báo tin “Cửu gia, Vương phi nói hôm nay có chút việc, sẽ về trễ.”

Thẩm Đình Giao lơ đãng gật gật đầu. Đến chiều, có một người tới phủ, ông ta dường như vô cùng quen thuộc với Phúc Lộc vương phủ này, đi thẳng tới thư phòng tìm Thẩm Đình Giao, giọng nói vô cùng nghiêm khắc “Nếu người rời khỏi thành Trường An, mẫu phi của người tính sao bây giờ?”

Thẩm Đình Giao nhìn thấy ông ta cũng chẳng hề ngạc nhiên, trên mặt đã quăng mất sự nhu nhược thường ngày, hai mắt của hắn vô cùng sáng, cười mỉm nhìn cảnh bên ngoài đã xơ xác tiêu điều khi thu sang “Mẫu phi của ta đương nhiên chỉ có thể nhờ vào ngài, còn tính gì nữa?”

Người kia tức đến thở không ra hơi, trong giọng nói lại có chút răn đe “Người... nếu người rời khỏi Trường An, Vương thượng nhất định sẽ trách tội mẫu phi của người, phận làm con mà vì ngại vàng mà không để ý tới thân sinh của mình sao? Người có biết cái gì là hiếu đạo không?”

Thẩm Tiểu vương gia gõ gõ ngón tay trên mặt bàn ngọc, cười lạnh một tiếng, như gió thổi xẹt qua phiến lá “Thật có lỗi, từ nhỏ bốn vương đã không được ai dạy dỗ, không biết hiếu nghĩa là gì. Thật là Quốc cữu chê cười rồi.”

Người kia như ghen hòng, nổi cơn giận “Thẩm Đình Giao, cho dù như thế nào thì Phó mẫu tuyệt đối cũng không cho phép người rời khỏi thành Trường An nửa bước.”

Về mặt của Thẩm Đình Giao lạnh nhạt, không buồn không vui “Nếu như Quốc cữu thật sự không muốn để bốn vương rời khỏi Trường An thì bây giờ cầm đầu bốn vương tặng cho Hoàng huynh luôn đi. Nếu bỏ qua lúc này rồi, Khúc đại tướng quân có binh hùng tướng mạnh, không biết Quốc Cữu giữ bốn vương bằng cách nào ấy nhỉ?”

Người kia nắm chặt hai tay, Thẩm Đình Giao đứng dậy, hôm nay hắn mặc áo màu trắng, dáng người dong dỏng cao, giọng nói mang theo ý cười, tuy nói một cách mềm mỏng nhưng vẫn có vẻ chế giễu “Ta thật không hiểu, làm Thái thượng hoàng và làm Quốc cữu thì có gì khác nhau? Phụ thân, ngài có thấy kết cục của Khúc Thiên không?”

Người kia đứng yên, Thẩm Đình Giao đặt tay lên vai ông “Đương nhiên, bốn vương không giống như Vương phi, ít nhất ta không có thù giết mẹ với phụ thân ta.” Hắn thừa kế được nhan sắc của Hà thái phi, lại thêm vài phần anh khí, gương mặt như vậy quả thật có tư thế của bậc đế vương “Sợ rằng Vương phi cũng đã biết quan hệ của ta với ngài, lần này rời khỏi Trường An, nàng cũng không nhắc gì tới việc sắp xếp ấu phi. Phụ thân, nếu như bốn vương ở lại Trường An, hoàng huynh chắc chắn không tha cho ta, cho nên nhất định phải đi, còn về phần mẫu phi... ha ha, đành nhờ phụ thân rồi.”

Ân Trục Ly dùng cơm với Đường Ân, Đường Ân thích những món thanh đạm, lại phải ăn cơm với Ân Trục Ly – vốn thích ăn thịt, phòng bếp cũng không dám bỏ qua sở thích của nàng. Đường Ân gấp đồ ăn cho nàng, trong lời nói lộ ra vẻ thân thiết “Sau khi rời khỏi đây, mẫu thân con tính sao?”

Đường Ân không dễ mềm lòng, Ân Trục Ly vui mừng, cẩn thận đáp lời “Mẫu thân bắt hòa với con, cả Trường An đều biết. Nếu con đi, Thẩm Đình Xa nhất định sẽ lợi dụng bà để thao túng Ân gia, cho dù thắng bại thế nào thì Ân gia cũng không bị họa diệt tộc.”

Đường Ân gật đầu, gấp một miếng gà vào trong đĩa của nàng “Có điều nếu Phúc Lộc vương đăng cơ, hẳn có thể bỏ qua cho Ân gia sao?”

Ân Trục Ly hơi do dự, lại cười ha ha “Trên đời này làm gì có chuyện gì tuyệt đối? Có điều nếu thật sự thành công thì Đại Huỳnh ít nhất cũng nghèo nàn khoảng hai mươi năm nữa, lúc đó hẳn có muốn đụng tới Ân gia cũng phải băn khoăn. Cho dù thất bại, Thẩm Đình Xa nhất định sẽ dốc toàn bộ sức lực để thảo phạt Khúc đại tướng quân, đương nhiên Quốc khố sẽ lại trống rỗng, đủ có thể đổi cho Ân gia hai mươi năm bình an.”

Đường Ân thở dài “Con đã sắp xếp chu đáo như vậy, nhưng nếu thất bại, ai sẽ bảo vệ con đây?”

Ân Trục Ly đứng dậy rót trà cho ông, trong giọng nói mang theo ý cười “Đã đánh cược sao còn lo thắng thua? Có điều nếu không nắm chắc thì Trục Ly cũng không dám đánh cược canh bạc này, nếu con đánh giá không sai, có lẽ...” Nàng trầm ngâm một lúc, lời lẽ đầy hàm ý “Có lẽ quân đội này của Khúc đại tướng quân, căn bản là không dùng được.”

Đường Ân giật mình rồi lại lắc đầu “Sư phụ già rồi, nhìn không thấu tâm tư của con nữa. Nhưng nếu lần này rời khỏi, Hà thái phi chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Ân Trục Ly lắc đầu “Hà thái phi... ha ha, ai bảo bà ta dữ dằn với Cửu gia nhà chúng ta, sống chết của bà ta, Trục Ly không thêm quan tâm.”

Một bữa cơm này ăn tới giờ Tuất, Ân Trục Ly chuẩn bị hành lý cho Đường Ân, lại sai Đàn Việt tới Khúc phủ báo tin với Khúc Thiên, hẹn ngày mai khởi hành rời khỏi thành Trường An. Mọi việc đã xong, Ân Trục Ly tâm trạng rất tốt. Nàng là một người cẩn thận, tuyệt đối không cho phép trên đường đi gặp sự cố “Sư phụ, đêm nay chúng ta đánh cờ một đêm đi, sư phụ cũng dạy công phu đánh cờ cho Trục Ly đi!”

Đường Ân mỉm cười “Ngày mai là rời khỏi Ân gia rồi, con dường như cũng rảnh rồi muốn đánh cờ với vi sư, hay là đến từ đường bá tể một chút đi.”

Lời vừa nói ra, Ân Trục Ly đã tỏ vẻ khổ sở “Con ghét quỳ Từ Đường!”

Đường Ân xoa đầu nàng, vẻ mặt đầy trĩu mến “Một đêm cuối, sư phụ hứa.”

Ân Trục Ly ủ rũ “Tuy ghét, nhưng sư phụ đã mở miệng, cho dù là quỳ sập từ đường con cũng phải quỳ.”

Đó là lần đầu tiên Ân Trục Ly trình trọng tắm rửa sạch sẽ rồi vào Từ đường dâng hương, Ân gia gốc rễ vững mạnh, phú quý dài lâu, tổ tiên đương nhiên cũng nhiều hơn, lâu đời hơn. Ngày nàng sinh ra đã mất mẹ, đối với những người có bài vị ở đây đương nhiên chưa bao giờ gặp qua, không có tình cảm là bao.

Có điều vẻ mặt của nàng vẫn vô cùng trang trọng “Các vị tổ tông, ta cũng không cầu các vị phù hộ, cò điều mẫu thân bình thường đối với các vị cũng không tặc, vẫn hương khói đầy đủ. Lần này ra đi có lẽ sẽ rất lâu quay về, nếu các vị trên trời có linh thiêng, xin phù hộ ấu thân được khỏe mạnh, bình an trường thọ.”

49. Chương 49

Nàng bước qua, tà áo dính lấy màu đỏ của máu. Ân Trục Ly chậm rãi bước về phía Khúc Thiên, Khúc Thiên cảnh giác sợ nàng ra tay bất ngờ, hưng nàng chỉ đứng đó, hai tay giấu trong tay áo, cười tươi rạng rỡ.

Đầu của Đường Ân bị cắt ra, trong không khí đầy mùi máu tanh, trên cái đầu ấy vẫn còn chút hơi ấm, mọi người đồng thanh hô vang dội “Tất thắng! Tất thắng!”

Thẩm Đình Giao vừa bước vào phủ đã thấy cảnh tượng này, ngày hôm đó ánh nắng thu trải khắp muôn nơi, trên những tán lá ngô đồng vẫn còn vương vết máu. Ân Trục Ly cúi đầu đứng trong đình, gương mặt lạnh nhạt. Trong lòng nàng như cũng nghe ngậy ngậy mùi máu tươi, cảm giác này thật khó diễn tả, Thẩm Đình Giao bước nhanh tới, cầm lấy tay nàng, nhẹ giọng gọi “Trục Ly.”

“Hả?” Ân Trục Ly hồ hững đáp, tiết trời tháng Chín đã sớm mang theo hơi lạnh, hai tay nàng lạnh như băng. Thẩm Đình Giao đau lòng “Đừng quá đau lòng, tiên sinh...”

Ân Trục Ly nhẹ lắc đầu, ngắt lời của hắn, giọng nói trầm trầm, mang đầy vẻ ưu tư “Yếu yếu linh phượng, miên miên trường quy. Du du ngã tư, vĩnh dự nguyện vi... vĩnh dữ nguyện vi.” (Vivi: Thơ cổ ta đành bó tay!) Nàng quay đầu, giọng nói lạnh lùng băng giá “Tướng quân, mọi chuyện đã xong, Trục Ly mong chờ nghe tin lành!”

Nói xong nàng quay người rời khỏi Khúc phủ, bước ngang qua vũng máu, nàng đưa mắt nhìn, trong mắt chỉ còn màu máu đỏ thẫm dính vấy lên giày nàng.

Thẩm Đình Giao theo nàng rời khỏi Khúc phủ, đưa tay nắm lấy tay nàng, vẻ mặt Ân Trục Ly mệt mỏi vô cùng, giọng nói cũng nhàn nhạt “Cửu gia, để ta một mình có được không?”

Thẩm Đình Giao không biết nên trả lời nàng thế nào, hắn không giống như Ân Trục Ly, mặc dù từ nhỏ hắn cũng trải qua nhiều sóng gió, nhưng hắn chưa bao giờ để bản thân quá lệ thuộc vào một người nào. Hắn cũng không hiểu cảm giác đau xé lòng, hắn không đồng cảm được với nàng, nhưng hắn nghe rõ câu “Vĩnh cùng nguyện vi...” (Vivi: Nguyện không bao giờ rời xa.)

Hắn đứng đó, nhìn Ân Trục Ly một mình đi về phía trước, Ân Trục Ly không vội đi, ánh nắng kéo dài bóng của nàng, trông thật đơn độc. Khi sương mai còn chưa tan đi, vậy mà có người đã vĩnh viễn không còn thấy bình minh này nữa.

Thẩm Đình Giao quay đầu nhìn Khúc phủ, Trương Thanh đứng phía sau hắn, thấy sắc mặt hắn cũng không có gì vui vẻ bèn áp úng “Chúc mừng vương gia được toại ý đẹp lòng.”

Thẩm Đình Giao đứng yên, hồi lâu sau mới quay đầu, rồi lại giận dữ “Bổn vương chỉ muốn hắn tự động bỏ đi, không muốn để hắn chết... cũng không phải là nam nhân tuyệt tình như hắn.” Hắn cũng không hiểu mình đang tức giận chuyện gì, lại cười lạnh rồi nói “Có điều hắn chết cũng tốt.”

Ân Trục Ly đi một lát, lúc quay đầu lại thấy Thẩm Đình Giao tò tò đi theo nàng, nàng đi hần cũng đi, nàng đứng hần cũng đứng, đi một đoạn rất xa, cuối cùng nàng xoay người “Làm gì vậy hả?”

Thẩm Đình Giao áp ứng “Ta.. ta muốn đi theo nàng.”

Ân Trục Ly nhếch miệng cười, nhưng trong mắt vẫn lạnh lùng “Cửu gia muốn làm ta vui sao?”

Thẩm Đình Giao gật đầu, lúc đó mặt trời đã lên cao, nắng hắt lên người hần làm người ta hoa mắt, Ân Trục Ly vươn tay “Tới đây, Cửu gia.”

Thẩm Đình Giao đi tới trước mặt nàng, thỉnh thoảng bị nàng vác lên vai, hần hét lên một tiếng, nàng đã nhanh chóng chạy.

Bên tai chỉ nghe tiếng gió xẹt qua, nàng dùng hết sức chạy, Thẩm Đình Giao không thể chịu nổi sự xóc nảy này, hần chịu đựng sự khó chịu trong dạ dày, cắn răng không nói lời nào. Xung quanh dần thưa thớt không bóng người, chỉ có những bụi cây cao. Hần bèn nghi ngờ có phải Ân Trục Ly đã biết nguyên nhân tại sao Đường Ân chết nên muốn giết hần để giải hận không. Ân Trục Ly dừng chân ở một khe núi, thấy hần xuống một bụi cỏ.

Hần chưa kịp mở miệng hỏi thì Ân Trục Ly đã nhào tới đè lên người hần, giọng nàng khàn khàn “Nào Cửu gia, không phải là ngài muốn ta vui sao?”

Vạt áo bị xé một cách thô lỗ, tiếng vải rách xoèn xoẹt, cổ tranh đâm vào làm xước da thịt mềm mại của hần, trên mặt đất còn có sỏi đá, làm hần đau. Hần nằm giữa trong bụi cỏ, còn choáng vàng – vừa mới bị xóc một trận còn đang muốn ói, may mà lúc sáng vội vàng đi còn chưa ăn gì nên không ói.

Ân Trục Ly đùa cợt “Cửu gia hình như không được vui vẻ lắm.”

Ánh mặt trời len qua tán lá, những tia nắng chói chang, Thẩm Đình Giao nheo nheo mắt, máu nóng bốc lên, hần duỗi tay, nói “Chỉ cần nàng muốn, bốn vương sẽ chiều theo nàng.”

Ân Trục Ly thì thầm gì đó, hần không nghe được, có điều hơi lạnh xông tới, lưỡi của nàng như con rắn nhỏ, làm hần si mê mong muốn được cùng nàng, vậy mà nàng vẫn chẳng có phản ứng gì làm hần tức sùi bọt mép.

Hoàn toàn chẳng có kỹ xảo gì, Ân Trục Ly vội vã như một kẻ trộm, Thẩm Đình Giao rên một tiếng, lửa nóng khắp người vây lấy hần, hần cắn răng, trên môi Ân Trục Ly liền tóe máu. Mùi máu tươi vương vấn giữa môi miệng của hai người, trước mắt Ân Trục Ly như mờ hơi nước.

Thẩm Đình Giao không hiểu sao nàng nhiệt tình hơn bình thường rất nhiều, nhưng hần cũng chẳng hỏi. Bộ dáng xóc xếch, tóc dài tản ra đầy bờ vai. Thẩm Đình Giao ngửa mặt nằm, trên cao với vội, ánh nắng rải đầy đất, trên trán nàng lấm tấm mồ hôi, ánh mắt mơ màng.

“Ân Trục Ly...” hần vô thức gọi nàng, trong tai hần không nghe được gì. Tiếng chim hót xào xạc, tiếng lá vàng thu rơi, hần chẳng cảm thấy gì cả, chỉ biết nắm chặt lấy cánh tay của Ân Trục Ly. Ánh mắt Ân Trục Ly đầy cuồng loạn, hơi thở nặng nhọc, mồ hôi đổ ra như tắm.

Hai người đang dây dưa thì phía xa có người gọi “Cửu gia? Vương phi?”

Là Trương Thanh.

Thẩm Đình Giao tính quay đầu lại nhìn, mắt thấy sắp chịu hết nổi rồi, nhưng Ân Trục Ly lại giữ hần “Đừng nhìn.”

Thẩm Đình Giao cắn chặt môi, hần không đành lòng chịu thua sự nhiệt huyết của Ân Trục Ly, lại sợ Trương Thanh tới đây, tên kia là người không có đầu óc, không biết tiến lùi. Ân Trục Ly chẳng thèm để ý, cũng không thèm bỏ vào tai, cầm lấy “thằng nhỏ” của Cửu gia mà tự mình hành động.

Thẩm Đình Giao hừ nhẹ một tiếng, quãng việc lo lắng Trương Thanh ra sau đầu mà hăng hái. Cảnh thu trải dài khắp nơi, nghe thấy tiếng Trương Thanh càng ngày càng gần, như nghe được tiếng bước chân của hần đạp rạp cỏ. Hần đã sắp lên tới đỉnh, chỉ cần một đụng chạm nhỏ cũng làm hần cắn răng cắn cổ.

Nét mặt cương nghị, da thịt rắn chắc, chẳng giống những cô nương khác, Thẩm Đình Giao từng mơ mộng tưởng tượng nhiều lần – được đặt người như nàng nằm dưới thân thì tuyệt vời như thế nào đây?

Vừa nghĩ như vậy, hắn chẳng nhin thêm được nữa, buông giáp đầu hàng. Ân Trục Ly sao chịu bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy, nàng cúi người dùng vạt áo lau lau “thằng nhỏ” của Thẩm Đình Giao, lại thêm phần khiêu khích. Nghe thấy Trương Thanh đã tới gần bên, Thẩm Đình Giao đỏ mặt hời, cắn răng “Trương Thanh, đừng tới đây.”

Trương Thanh bị tiếng nói này làm cho sợ sệt, không dám tới nữa, nghe thấy hình như không đúng cho lắm, hắn là người thô thiển ngu ngốc, không biết suy nghĩ nhiều “Vương phi? Vương phi ngài ở đâu?”

Ân Trục Ly làm như không nghe thấy, chỉ cúi đầu tiếp tục “nghịch thằng nhỏ” của Thẩm Đình Giao, chuẩn bị giao chiến. Thẩm Đình Giao đỏ mặt hời ướt hết áo, trong tầm mắt đã mờ hồ không còn nhìn rõ nữa, hắn cố gắng làm ra vẻ bình thường, nói “Không có gì đâu, nguoi về trước đi.”

Trương Thanh còn đang do dự, chỉ sợ lỡ hai người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Thẩm Đình Giao không tự lo nổi ỉnh, sao có thể nào lo lắng cho hắn được. Hắn đứng một hồi lâu, cắn răng rồi lại định bước qua đó xem sao. May mà có người chạy tới “Trương Thanh! Đường tiên sinh nhà ta xảy ra chuyện gì?”

Là Hách Kiếm. Trương Thanh như thấy được cứu tinh của đời mình, chạy nhanh tới, chỉ tay về phía bụi cỏ “Hách tổng quản, Cửu gia và Vương phi ở bên đó lâu rồi, không biết có chuyện gì không nữa. Ta muốn đi qua xem thử nhưng Cửu gia không cho!”

Hách Kiếm nhìn sơ một cái liền hiểu, mặt đỏ như gấc “Hai vợ chồng người ta ở với nhau, người lo gì chứ! Còn không mau đi! Tiên sinh nhà ta đâu rồi?”

Giọng nói xa dần, Thẩm Đình Giao thở phào nhẹ nhõm, vừa cúi đầu lần nữa thì thấy trên áo mình đầy vết vết máu đỏ. Máu ở đâu ra? Trong lòng hắn hoảng sợ, vội vàng đứng dậy, thấy trên cổ tay Ân Trục Ly không biết bị thứ gì cắt trúng, hoạt động mạnh làm áo càng chảy ra nhiều, nhuộm đỏ cả bụi cỏ.

Hắn cầm tay nàng, lần đầu tiên quát lên “Ân Trục Ly! Người không muốn sống nữa sao!”

Ân Trục Ly giống như mới phát hiện ra vết thương, nàng nhìn máu đã chảy một vũng, đột nhiên nhoẻn miệng cười, Thẩm Đình Giao nghe được nàng nói khẽ “Quên đi thôi, đã chẳng còn giữ được nữa.”

Nàng xé vạt áo, băng bó vết thương lại. Đường Ân, sư phụ đúng là một nhà nho, Trường An này cũng đầy nhà nho. Người có gì để Ân Trục Ly này phải kính trọng chứ? Người muốn chết liền đi tìm cái chết, có gì đáng để Ân Trục Ly này đau lòng? Thừa nhận yêu ta là sỉ nhục tới vậy sao, hai mươi năm gần bó lại không đáng giá bằng một đoạn hồi ức.

Đường Ân, ta tuyệt đối sẽ không vì ông mà rơi một giọt nước mắt, ta tuyệt đối sẽ không nhớ thương vì ông, vĩnh viễn cũng không tha thứ cho ông.

Nàng băng xong vết thương nhưng cũng chẳng thấy đau. Mặt trời khuất bóng, máu cũng ngừng chảy, chỉ có nàng là lạnh thấu xương.

Thật ra... nếu không yêu không thương thì cần gì tìm cái chết...

Nằm giữa bụi cỏ vắng vẻ, Ân Trục Ly nhắm mắt lại.

Được rồi sư phụ, chúng ta hòa thôi, con không tức giận nữa, người cũng hãy mau về...

50. Chương 50

Ban đêm, những thuộc hạ cũ của Khúc Thiên dẫn theo hai ngàn binh mã giả đánh nghi binh ở cửa Bắc thành Trường An, đợi đến lúc lửa bùng lên trước cửa thành, Ân Trục Ly che chở cho Thẩm Đình Giao, dẫn theo một đám tâm phúc của Khúc Thiên khoảng hơn mười người, mở đường máu chạy ra khỏi cửa Tây thành, chạy thẳng tới Thiên Thủy.

Đại Huynh thanh bình được bốn năm chín tháng, nay đại tướng quân Khúc Thiên và những thuộc hạ cũ khởi binh ở Lũng Tây của quận Thiên Thủy, ủng lập Phúc Lộc Vương Thẩm Đình Giao làm tân chủ, tuyên cáo với chư quân: đương kim vương thượng Thẩm Đình Giao giết cha đoạt vị, hãm hại huynh trưởng, tại vị bốn năm, đức độ chẳng có mà cũng chẳng xây dựng được gì. Thế theo Thiên đạo, ủng lập tân quân.

Lời này vừa nói ra, thiên hạ dấy loạn.

Thẩm Đình Xa lại vô cùng tức giận, không thềm để ý tới sự can gián của chư thần, tuyên triệu hai mươi vạn binh mã đi dẹp loạn, thần dân Đại Huỳnh vô cùng hoang mang.

Khói lửa lại dấy lên.

Khúc Thiên đợi chờ Ân Trục Ly thay đổi thái độ, thậm chí ông còn ngầm đồng ý cho Khúc HOài Thương gọi nàng là muội muội. Ân Trục Ly đương nhiên biết vì sao ông ta muốn lấy lòng mình.

“Dưới trướng của tướng quân hiện giờ có tổng cộng khoảng mười hai vạn binh mã, Thẩm Đình Xa có hai mươi vạn, Tướng quân không lo lắng sao?” Ân Trục Ly đi phía sau Khúc Thiên, nơi này là nơi binh sĩ dựng trại, vô cùng tất bật.

Khúc Thiên đi xem xét tình hình ở các trạm canh gác, về mặt vô cùng bình thản “Thẩm Đình Xa chẳng qua là hạng người chỉ biết ăn sẵn, mưu lược nông cạn, tư chất tầm thường, nếu thật sự giao chiến cũng chẳng có tính uy hiếp gì. Chẳng qua là vấn đề lương thảo thì người cần phải suy tính kĩ.”

Trong lòng ông cũng cảm thấy buồn cười, dường như nhớ lại những chuyện xưa, ông và nữ nhân Ân gia kia cứ mở miệng là nhắc tới chuyện lương thảo. Có điều hôm nay đối với Ân Trục Ly đã không còn như trước nữa. Trước kia nàng ta chẳng qua chỉ là thương nhân, cả ngày đều ăn sơn hào hải vị, quần áo lụa là, ngồi hưởng tiền trăm bạc vạn. Bên ngoài thì trông có vẻ oai phong vô cùng, nhưng chẳng qua cũng chỉ là dựa vào thành quả của tổ tiên mà thôi.

Đột nhiên nàng gả cho Thẩm Đình Giao đúng là ngoài suy nghĩ của ông, theo lý mà nói, nàng là một nữ nhân, Thẩm Đình Xa đối với nàng cũng không tệ, cho dù đã cưới Lăng Ngọc làm hậu, nhưng đối với nàng chưa bao giờ buông tay. Nếu nàng là một người biết thức thời thì đã an ổn vào hậu cung mà làm phi tử.

Nói về phẩm chất và mưu mô, Lăng Ngọc không thể nào bằng nàng, đợi đến lúc Thẩm Đình Xa cân bằng được các thế lực trong triều đình, nàng lại ra tay dùng chút thủ đoạn để đoạt ngôi hoàng hậu cũng không phải là không thể. Cho dù Thẩm Đình Xa có tiêu diệt Ân gia, gia nghiệp của Ân gia sụp đổ thì nàng vẫn có thể vinh hoa cả đời. Tương lai nếu có thể sinh con nối dõi, thì có thể thành đương kim Thái Hậu, dễ như trở lòng bàn tay.

Nhưng nàng lại gả ột Nhân vương như Thẩm Đình Giao, nếu nói nàng muốn ngồi vào Phượng vị, thì cần gì khó nhọc như vậy?

Khúc Thiên đi chậm chậm, Ân Trục Ly đi theo sát bên, nàng đưa mắt nhìn những binh sĩ vội vàng qua lại, cảm thấy hứng thú với cuộc sống quân doanh.

“Ân Trục Ly.” Khúc Thiên hiếm khi dịu giọng như vậy “Đợi khi nào cùng Hoài Thương về vấn an Đại nư²ng của người đi.”

Ân Trục Ly quay đầu nhìn, một hồi lâu mới hồi thần “Khúc Phu nhân? Bà ta ở đâu?”

Khúc Hoài Thương kéo nàng “Nhìn kìa, ta đã chắc chắn là phụ thân sẽ nhận muội mà. ĐI thôi, ca ca dẫn muội đi bái kiến mẫu thân.”

Ân Trục Ly để mặc hấn d²ắt đi, cười nhẹ “Huynh chắc chắn là Khúc phu nhân nhìn thấy Ân m²o sẽ vui sao?”

Khúc Thiên thấy cũng chẳng quan trọng, hồi lâu ông quyết định, chậm rãi nói “Nói cho cùng thì người cũng là huyết mạch của Khúc gia, đương nhiên là phải nhận tổ quy tông.”

Thấy hai người kia đã đi xa, Khúc Lộc lo lắng “Tướng quân, Đường Ân và Ân Đại đương gia tình cảm thân thiết, thuộc hạ ko hiểu tại sao ngài lại...”

“Tại sao ư?” Khúc Thiên quay đầu nhìn vào vật nặng, giọng nói đầy cảm thán “Đây là ta bắt chước Trục Ly mà làm thôi, Đường Ân này hận ta quá sâu, cứ ở bên cạnh Trục Ly thì sẽ là mối họa. Trục Ly là người thông minh, sẽ không vì một người đã chết mà bỏ đi đại nghiệp thiên hạ trước mắt. Mất đi thứ mình yêu thích, Lăng Ngọc thì khóc không ng²ời nghỉ, Lưu Thương thì dứt bỏ, Hoài Thương sẽ nhanh chóng tìm thứ khác, nhưng Trục Ly Một người như Ân Mộng Diên làm sao có thể dạy dỗ được một người như vậy?”

Haiz, nếu Hoài Thương có được ba phần thông minh của Trục Ly, ta cần gì phí sức đến đây. Ta đã cười trên lưng hổ khó lòng mà xuống được... sau này cứ coi Trục Ly là Tứ tiểu thư đi.”

Các tướng lĩnh phía sau đồng thanh hô vang, trên mặt Khúc Thiên lại có chút lo lắng mơ hồ.

Lúc đó, Khúc phu nhân đang nghỉ ngơi trong lều, những ngày qua, tuy bà không thể nhắc tới Khúc Lưu Thương nhưng theo thời gian thì nỗi đau cũng giảm đi một chút. Những người hầu cũ trong Khúc phủ hầu hạ bà, trong lều bày biện những món đồ quen thuộc, cuộc hành quân vội vàng cũng không làm thay đổi nếp sống thường ngày, có thể thấy được Khúc Thiên đối với bà vẫn hết sức coi trọng.

Lúc Ân Trục Ly đi vào, bà còn đang uống thuốc, Khúc Hoài Thương sợ bà nổi giận, hấp tấp chạy tới “Mẫu thân, phụ thân bảo con đưa muối muối tới vấn an mẫu thân.”

Nói xong hần kéo áo Ân Trục Ly, ý bảo nàng quỳ xuống. Ân Trục Ly vẫn đứng, cười cười khom người xuống. Nàng cứ nghĩ rằng Ngụy thị sẽ giận dữ, nhưng không ngờ bà ta chỉ đặt chén thuốc, vẻ mặt có chút cao ngạo, một lúc sau mới lạnh lùng nói “Chung quy người vẫn là cốt nhục của Lão gia, ta cũng không muốn nói thêm gì nữa. Nếu đã nhận tổ tông thì sau này hãy mang họ Khúc đi.”

Ân Trục Ly cười như hoa xuân nở, nhàn nhã đáp “Phu nhân, Ân gia đối với Trục Ly cũng có ơn nuôi dưỡng, họ của Trục Ly cũng không cần phải đổi, đã làm phiền phu nhân lo nghĩ rồi.”

Ngụy thị liền biết sắc “Ân Trục Ly, người tốt xấu gì cũng là một cô gái, hãy học tập lễ nghi đi!”

Khúc Hoài Thương thấy hai người chuẩn bị nổi giông bão, bước lên mấy bước đám đám lưng ưỡn thân “Trục Ly!”

Ngụy thị hừ lạnh, ở Khúc phủ tới nay bà ta vẫn là chủ mẫu, bà đã quen vênh váo tự đắc. Ân Trục Ly cười mỉa, nhưng lời nói lại làm nghẹn chết người “Khúc phu nhân, thì ra quy củ của Khúc phủ chính là thấy Vương phi mà vẫn ngồi đó không đứng dậy sau? Lễ nghi của Khúc phu nhân đúng thật đặc biệt.”

Ngụy thị vốn muốn tiêu diệt oai phong của nàng ta, nhưng nàng ta vẫn còn có cái danh hiệu Phúc Lộc Vương phi mà. Bà ta đứng dậy, vô cùng tức giận “Hôm nay người dám kiêu ngạo như vậy ư! Ngay cả vương gia của người còn phải dựa vào sự che chở của lão gia nhà ta! Nếu không có phu quân của ta, bọn Thẩm thị đó dành được giang sơn này sao? Nói cho đúng ra, thì Vương gia nhà các người còn phải mang ân đức Khúc gia ta!”

Ân Trục Ly phì cười “Nói hay thật đó! Nhất là câu cuối,” nàng ghé sát vào Ngụy thị, giọng nói vẫn cười cợt “Nhưng năm đó nếu không có Ân Bích Ngô, tướng quân dù có binh tài tướng dũng, có thể mơ tới giang sơn này sao?” Ngụy thị ngẩn người, Trục Ly vẫn cười tươi “Bà làm sao báo đáp ân đức của Ân gia chúng ta đây, Khúc phu nhân?”

“Người!” Ngụy thị thở hổn hển, bà ghét cái bộ dáng cao cao tại thượng của Ân Trục Ly, không cách nào đè bẹp nàng ta. Nếu không phải đêm qua Khúc Thiên nói được mọi chuyện lợi, hại trong đó, bà đã sớm đuổi tiện nhân này ra ngoài.

Ân Trục Ly cũng thức thời “Phu nhân còn đang mang bệnh, Trục Ly không tiện quấy rầy. Còn nhiều thời gian, phu nhân cứ từ từ mà dưỡng bệnh.”

Nàng xoay người rời khỏi lều, Khúc Hoài Thương đuổi theo sau “Trục Ly, tính tình mẫu thân là như vậy đó, muội cũng đừng trách bà.”

Ân Trục Ly nhìn hần, nét mặt cũng hiền hòa “Không có gì là không hài lòng, ta và bà ta không cùng quan điểm, không nên nói tiếp thì hơn.”

Khúc Hoài Thương vẫn còn chút do dự “Muội... có phải muội còn hận phụ thân chuyện năm đó?”

Ân Trục Ly ngược mắt nhìn, một lúc sau vỗ vỗ vai hần, cười hỉ hả “Ca ca à, huynh thật là dễ thương, ha ha.”

Thẩm Đình Giao nay cũng được coi như là người đứng đầu tam quân trên danh nghĩa, ở tại lều trung tâm. Lúc Ân Trục Ly quay về thì hần vừa rửa mặt xong, từ nhỏ hần đã nhiều bệnh, ngủ dậy hơi muộn. Nhưng

Ân Trục Ly mỗi đêm chỉ ngủ đúng ba canh giờ, có muốn ngủ thêm cũng không ngủ được. Cho nên cứ sáng nằng luyến công xong thì cũng vừa vắn dùng bữa sáng với hần.

“Khúc tướng quân hồi thức nằng chuyện lương thảo sao?” Thảm Đĩnh Giao mặc áo dài màu hạnh xanh biếc, chất liệu vải cũng không tốt được như thường ngày, nhưng cũng không che đi được vẻ quốc sắc của hần, quần áo bình thường trên người hần cũng mang theo vẻ vô cùng hoa lệ, không thua kém đi chút nào.

Hần vừa mới tắm xong, vẫn còn vương nước, Ân Trục Ly cầm khăn lau cho hần “Cửu gia, ta có chuyện muốn hỏi ngài.”

Thảm Đĩnh Giao đương nhiên phối hợp theo “Chuyện gì?”

“Ân mỗ nhớ lúc trước từng nghe có người nhắc tới một chuyện thâm cung bí sử, hơn mười năm trước, trong cung có một phi tử rất được Quân vương sủng ái.” Ân Trục Ly ngồi xuống ghé, để cho hần gối đầu lên chân mình rồi lau tóc cho hần “Lúc sau lại bị người khét ghen ghét, bị

51. Chương 51: Chương 51

52. Chương 52: Chương 52

53. Chương 53: Đồ Vô Sĩ

Quả thực Ân Trục Ly bị trói lên long sàng. Mấy thị vệ không biết là có chuyện gì nhưng vì là trói vào long sàng chứ không phải là bắt vào tù nên họ cũng không giám ép nằng vô lý. Ân Trục Ly cũng không muốn làm bọn họ khó xử, chưa giãy dụa.

Từ xưa đến nay, bậc đế vương vẫn thường có sở thích kỳ lạ ít người biết; thị vệ và người hầu trong cung đều là người biết nên nói gì và không nên nói gì, cũng nghiêm túc dùng dây đỏ cột Ân Trục Ly vào long sàng. Thảm Cửu gia cũng phụ một tay, muốn tìm thấy ánh mắt khuất nhục của nằng.

Tứ chi Ân Trục Ly bị trói trên giường, nằng lười nhác cười cợt: “Aiii, tuy rằng ta không định nói, nhưng Cửu gia à, buộc như thế làm sao cởi được quần áo?”

...

Các thị vệ mặt đều cứng đờ, rõ ràng là nhịn cười đến đau người. Thảm Đĩnh Giao nổi điên, thế mà người trên giường còn tranh thủ đổ dầu vào lửa thêm: “Được rồi, thật ra đôi khi không cởi đồ cũng là một loại tình thú. Có điều người có nghĩ đến một nửa phải đối tư thế... không biết làm thế nào để lại vào được lần nữa nhỉ?”

Cuối cùng Thảm Đĩnh Giao không nhịn nổi nữa! Luận về vô sĩ, hần đương nhiên không phải đối thủ của Ân Trục Ly: “Đồ lưu manh...người...người...!” Hần xuất thân hoàng gia, coi như cũng biết kiềm chế, không thể mắng lời thô bỉ, vì thế tức giận đến rồ người: “Đi ra ngoài hết cho trẫm, biến hết đi!”

Mấy thị vệ cúi đầu, tỏ vẻ nghiêm túc bước ra khỏi cung, dường như tất cả đã cười đến nghẹn thở. Ân Trục Ly thấy hần tức giận đến gò má đỏ bừng, giật giật cổ tay mới nhớ ra mình bị trói, thở dài: “Uống ngụm nước cho dễ thở cái nào, aiiii, vẫn thường nói là vua muốn thần chết, thần không thể không chết nữa là bệ hạ muốn Trục Ly một đêm, sao Trục Ly có thể từ chối được. Bệ hạ cần gì phải làm điều thừa thãi?”

Thảm Đĩnh Giao quyết định không đấu võ mồm với nằng. Hần cởi đồ của mình, bước lên sạp, thô bạo đè lên người nằng.

Từ nhỏ, Thảm Đĩnh Giao đã được giáo dục tốt, nói một hiểu mười. Tuy vậy chuyện nam nữ, ngoài chuyện hòa theo Ân Trục Ly, hần cũng ít tiếp xúc chứ đừng nói đến kỹ xảo gì đó. Ân Trục Ly nhắm mắt cười khổ: “Cửu gia, không cần vội thế.”

Thẩm Đình Giao cũng thấy đường mòn khô cằn khó đi vào, vài lần cũng không tiến lên được nên nhìn trái ngo phải, cuối cùng thấy chút rượu còn trên bàn, đổ vào đó. Ân Trục Ly nhú mày: đau thế này nàng vẫn chịu được.

Thẩm Đình Giao lẫn lộn với nàng ba trăm hiệp, gần như hết sạch cả sức. Cúi đầu nhìn xuống, thấy nàng vẫn lạnh lùng, không có vẻ hào hứng, lại cúi xuống hôn nàng.

Khi đôi môi đỏ mọng kia lại gần, Ân Trục Ly né đi: “Đừng, Cửu gia, buồn nôn.”

Thẩm Đình Giao cảm thấy giận dữ, ra sức hôn tiếp xuống. Hiển nhiên Ân Trục Ly cũng không làm chuyện thừa thãi như ra sức cắn hằn. Sắc mặt nàng càng lúc càng xấu, thái độ rõ ràng là ghê tởm buồn nôn. Thẩm Đình Giao thấy nàng không có vẻ giống như đang giả vờ, nâng nửa người lên, thân mật nói: “Khó chịu lắm à?”

Ân Trục Ly cố gắng đè nén cảm giác cuộn cuộn trong dạ dày: “Rót hộ ta ly trà, Cửu gia.”

Thẩm Đình Giao dù sao cũng đã quen thân với nàng, không phải để ý đến quần áo lộn xộn, đứng dậy rót ly trà nóng đưa đến miệng nàng. Ân Trục Ly khẽ chạm vào tay hắn để uống, sau một lúc thấy tươi tắn hơn, vừa cười vừa nói: “Đến đây nào Cửu gia, tiếp tục.”

Thẩm Đình Giao phát hiện ra lúc đè lên nàng thì không được hôn nàng, nàng sẽ phun vào hắn. Hơn nữa tư thế này cũng khiến nàng khó có ham muốn. Vừa rồi hắn cũng chỉ là quá bức mình, bây giờ quả thực cũng bắt đầu rục rịch... Hắn đã suy nghĩ về tư thế này từ lâu lắm rồi, nhưng đến lúc thực hiện mới phát hiện ra nàng lại không hưởng ứng tí nào!

= =

Tuy rằng hắn vô cùng không muốn thừa nhận nhưng cũng mất hết sự hưng phấn, lập tức đứng dậy. Ngược lại, Ân Trục Ly đang ở trên sạp lại thấy bất ngờ: “Cửu gia không thích à?”

Thẩm Đình Giao hơi bức mình: nói thế là ý gì? Người trên sạp lại thấy cay đắng: “Giá mà có thể thì nô tỳ cũng không muốn làm kẻ khô rang thiếu nước thế này, Cửu gia được thế mà.”

...

Đêm hôm đó, Thẩm Đình Giao đập vỡ hết chén tách trong tấm cung. Ân Trục Ly vẫn nằm trên sạp, còn có thể trêu chọc hắn: “Bệ hạ, không nhận được bức sao bàn chuyện lớn?”

Thẩm Đình Giao gầm gừ. Hắn nhặt đồ rơi trên mặt đất, bỏ ra ngoài. Ân Trục Ly vẫn ở trên sạp, quần áo lộn xộn, hở hết da thịt. Ân Trục Ly cũng quen rồi, lên tiếng gọi: “Ai ở bên ngoài?”

Nội thị ngoài tấm cung nhanh chóng trả lời: “Hồi bẩm Vương phi, nô tài ạ.”

Ân Trục Ly nói đại: “Vào đây, cởi trói cho bản vương phi.”

Nô tài lập tức đi vào: “Vâng, thưa vương phi.”

Nàng gần như khóa thân hoàn toàn. Thẩm Đình Giao tức giận đến nghẹn ngào, hét về phía nội thị bên ngoài cửa: “Cút!”

Nội thị đáng thương chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, sợ hãi chạy thật nhanh. Thẩm Đình Giao nghĩ cẩn thận, thấy nàng rõ ràng là không sợ bị người khác nhìn thấy cơ thể mình. Hắn u ám bước đến bên sạp. Bình thường hắn đã đẹp trai hơn hẳn mọi người, giờ lại có thêm vài phần khí thế vương giả, càng nổi bật vẻ ngoài hiếm có.

Ân Trục Ly nằm ngửa nhìn hắn, chợt nảy sinh cảm giác ngưỡng mộ.

Thẩm Đình Giao từ từ cởi dây trói ở tay phải cho nàng. Ân Trục Ly không giãy dụa, dây trói cũng không cọ xước da, chỉ để lại vết bầm đỏ. Hắn không kim được mà đưa cổ tay đó lên thổi thổi, khép mắt không nhìn thẳng vào mắt Ân Trục Ly. Hai người đều rối bời.

Im lặng trong chốc lát. Ân Trục Ly đưa tay lên cổ hắn, ghé sát bên tai hắn, nỉ non chiều chuộng: “Đã để cho bệ hạ xả rồi mà sao vẫn giận?”

Bàn tay hư hỏng của nàng thò vào trong cổ áo hần, móng tay dài được chăm sóc cẩn thận lướt qua da thịt với một lực vừa phải, khiến hần chợt cảm thấy run rẩy.

Lòng Thẩm Đình Giao lại xao động kỳ lạ. Khi này tay trái và chân của nàng vẫn đang bị trói, chỉ có tay phải được tự do hoạt động; thế nhưng Thẩm Đình Giao lại có cảm giác mình mới là người nằm dưới. Thật ra đôi khi ở trên hay dưới cũng là một loại khí thế, chẳng liên quan gì đến vị trí cả.

Hần cũng cảm thấy hơi tức giận. Thân thể quá thành thực. Hần thoải mái xoa nắn làn da mềm mại mẫn cảm kia, bụng liên tục thở dài, âm thầm tự bảo mình quên đi, coi như hôm nay không so đo với nàng! *bạn này khổ quá haha*

Sau một hồi **, tay phải Ân Trục Ly vẫn đặt trên cổ hần. Giọng nàng ngọt ngào như mật, dịu dàng lưu luyến: “Khi nào Cửu gia xuất binh đi Thiên Thủy?”

Thẩm Đình Giao biết nàng vẫn không muốn để cho Khúc Thiên Cực một con đường sống. Hần nắm bàn tay không an phận kia, nghĩ một lúc lâu như hạ quyết tâm: “Đánh nhau quan trọng là tốc độ. Bây giờ bản vương sẽ triệu tập quân lính, tiến về Lũng Tây.” Ân Trục Ly và hần nhìn nhau. Thẩm Đình Giao tỏ ra rất mạnh mẽ, kiên quyết: “Định bắt phụ quân” (1)

Hần cởi dây trói cho nàng, còn mình tự đứng lên thu xếp, sau đó gọi Hà thái phi, Phó thái phó để bàn bạc; lập tức sai người gọi Binh bộ Thượng thư, triệu tập ba quân.

Ân Trục Ly nằm trên sạp, cũng thấy hơi cảm động. Hần gọi Hà thái phi và Phó Triều Anh bàn bạc là vì hần biết hai người bọn họ sẽ không đồng ý việc điều quân đi giết Khúc Thiên Cực. Dù sao đó cũng là một vị lão tướng đã tung hoành trận mạc hơn nửa đời người; quan trọng hơn, ông ta nắm trong tay 15 vạn trọng binh, tất cả đều tinh nhuệ. Hơn nữa thực lực của đất nước Đại Huỳnh cũng đã kém đi nhiều, nếu có kẻ thù bên ngoài xâm lược sẽ không trụ nổi.

Hần bước ra cửa cung. Ân Trục Ly lại thấy lo lắng, gọi to: “Bệ hạ.” Thẩm Đình Giao quay lại nhìn nàng, thấy nàng ngồi trên sạp, mái tóc đen xoa xuống vai, như vừa tỉnh dậy, lòng mềm lại: “Nói đi.”

Ân Trục Ly yếu ớt nói: “Việc hành quân đánh giặc nô tỳ không hiểu, nhưng đây là chuyện khó khăn, xin bệ hạ hãy mang nô tỳ theo.” Nàng cười cười ra vẻ bồn chồn: “Nếu bệ hạ không lại Khúc Thiên Cực, nô tỳ có thể giúp bệ hạ trốn thoát.”

Thẩm Đình Giao: “...Người có biết đây là dao động quân tâm không? Nếu ở trước tam quân sẽ bị chặt đầu làm gương.”

Ân Trục Ly biết hần cho phép, bắt đầu mặc đồ, miệng cũng không ngừng: “Nếu quân tâm kiên định thì sao mấy lời nói linh tinh có thể làm dao động được. Nếu quân tâm vốn đã không kiên định, dao động thêm một lần thì có chuyện gì nào? Từ từ, trước khi rời cung, bệ hạ cho nô tỳ nắm trăm quân sĩ đi?”

“Nàng mượn lính làm gì?” – Thẩm Đình Giao ra lệnh cho nội thị gọi hơn mười võ tướng có tiếng đến. Hần biết Ân Trục Ly xưa nay làm chính sự luôn có bài bản, cũng không hỏi nhiều thêm – “Trong cung chỉ còn hai vạn ngự lâm quân, nàng tự chọn đi.”

Thẩm Đình Giao cùng Phó Triều Anh đi trước. Đây quả là một hành động sáng suốt: mặc dù hần đọc nhiều sách bàn về binh pháp nhưng lại không có kinh nghiệm thực chiến, đưa theo lão tướng đương nhiên sẽ tốt hơn.

Cửa thành Thiên Thủy đóng chặt. Khúc Thiên Cực ỷ vào việc thành lũy kiên cố, lương thảo đưa đến trước mắt cũng không xuất binh. Thẩm Đình Giao đưa theo hai mươi vạn đại quân tập kích bất ngờ, hần vốn dĩ đặt đãi lao (2), chiếm thế thượng phong.

Phó Triều Anh vốn không tán thành việc xuất binh, vì thế từ trên xuống dưới ai nấy đều lo lắng.

Trong lều chính, Phó Triều Anh, võ tướng và Thẩm Đình Giao cùng phân tích tình thế trước mắt. Khúc Thiên Cực là tên cáo già, nhiều kinh nghiệm hành quân, không hề để lộ sơ hở gì ở tuyến phòng ngự. Mọi người phân tích rất lâu, Thẩm Đình Giao cau mày. Chỉ có Ân Trục Ly ở ngoài lều là sung sướng, ngâm cây cổ, ngâm nga ca hát, phơi nắng ngoài quân doanh.

Thẩm Đình Giao và mười vị danh tướng còn lại đứng từ trên cao nhìn xuống nàng bên dưới. Đôi mắt ấy trong veo, in rõ sắc trời xanh. Hắn tự nhiên lại muốn đi ra ngoài, giọng nói tuy có ý trách cứ nhưng thái độ lại vô cùng cung kính: “Thế này còn ra thể thống gì nữa?”

Ân Trục Ly cũng giữ mặt mũi cho hắn, nắm tay hắn đứng dậy, hớn hỏ nói: “Vương thượng và các vị tướng quân đã nghĩ ra kế sách rồi?”

Thẩm Đình Giao u ám, mọi người phía sau không ai nói gì. Phó Triều Anh lại là người cất lời: “Vương phi có diệu kế?”

Ân Trục Ly hơi lắc đầu: “Ta thấy các vị tướng quân cầm chắc thắng lợi, hay là cứ đánh thẳng vào thành Thiên Thủy đi. Khúc Đại tướng quân vô cùng kiêu ngạo về tài cầm binh của mình, nếu thành bị phá, hắn sẽ tự sát vì xấu hổ, haha.”

Mọi người nghe xong mặt đầy hắc tuyến. Nàng lại nghiêm mặt nói: “Có điều nếu các vị tướng quân tạm thời không có phương án gì mà thời cơ chiến đấu lại nhanh chóng trôi qua thì có lẽ nghe thử hạ sách của Trục Ly xem sao.”

Các tướng quân và nàng đều có biết nhau nhưng xưa nay ít qua lại. Nhân lúc nàng nói câu đó, hắn vội ôm nàng vào trong lòng, đẩy sa bàn ra trước mặt nàng, ra vẻ sẵn sàng lắng nghe. Ân Trục Ly nhìn sa bàn, không biết nên khóc hay cười: “Các vị, đây là hành quân đánh nhau. Trục Ly chỉ là thương nhân, không biết chuyện thế này.” Nàng nhìn mọi người xung quanh rồi dừng ở Thẩm Đình Giao trước mặt: “Trước mắt, thứ quan trọng nhất với Khúc tướng quân hẳn là lương thảo. Hắn thủ thành không ra chắc chắn là vì đợi lương thảo được chuyển đến. Tục ngữ có nói ‘Dục tiên thủ chi, tất tiên dư chi’ (3). Không bằng chúng ta cho hắn lương thảo.”

Nàng vừa nói lời này ra, có người cười ầm lên: “Vương phi, quả thật người không biết gì về đánh trận. Giờ cho hắn lương thảo không phải là cho hắn phản công được à?”

Ân Trục Ly thản nhiên cười: “Không giấu gì mọi người, mấy ngày trước, khi Ân mỗ quay về thành Trường An có điều một lượng lương thực khoảng mười vạn thạch. Hơn nữa, Ân gia có một vị được gọi là quỷ y, hẳn mọi người có nghe tên. Trục Ly đã nhờ người đó chế tạo một loại thuốc bột uống vào sẽ gây mê một màu trắng. Vì cùng màu nên lẫn vào gạo sẽ khó phát hiện. Bởi vì số lượng cần quá lớn nên vẫn trì hoãn đến giờ.”

Mọi người không ai cười, sợ hãi nhìn nàng. Nàng gầy linh tinh sa bàn trên địa thế núi non của hai quân, lạnh nhạt nói: “Nếu hai bên thỏa hiệp, sau đó đưa vào quân doanh của Khúc tướng quân, dù phòng thủ của Thiên Thủy thành có kiên cố đến mấy thì không có người canh giữ cũng không thể gây khó khăn cho chúng ta được. Hơn nữa có mười lăm vạn lính, nếu chém giết hết thì người đời sau sẽ đánh giá chúng ta là chế độ tàn bạo. Nếu dùng từ ‘chiêu hàng’ thì lại thành một công đức lớn.”

Thẩm Đình Giao ngược nhìn nàng, lúc lâu sau mới nói: “Ai sẽ đưa lương thảo vào thành?”

Ân Trục Ly cũng đã tính đến điều này: “Đại đương gia của Phỉ Ký Phỉ Quan Sơn.”

Mọi người choáng váng. Đây quả là cách chọn người hiếm thấy. Đầu tiên phải nói Phỉ gia và Ân gia vốn không ưa gì nhau; giờ Ân Trục Ly lại sắp thành Hoàng hậu, Phỉ gia trước kia đã hoàn toàn đắc tội với nàng, hoàn toàn có thể phản bội Đại Huân, tìm Khúc Thiên Cức nương tựa.

Tiếp nữa Phỉ gia cũng là thương nhân có thực lực, có thể cung cấp lương thảo cho việc hành quân, lại càng hợp lý.

Lại nói, Phỉ Quan Sơn bình thường cũng đối đầu với Ân gia, gián tiếp đắc tội với Thẩm Đình Giao không ít, muốn lấy lòng Thẩm Đình Giao thì lần này không thể không dốc toàn lực.

Trong lều lặng thinh. Phó Triều Anh chấp tay nói: “Nếu Phỉ Quan Sơn thật sự tìm Khúc Thiên Cức để dựa vào thì sao?”

Ân Trục Ly khẽ cười: “Thái phó quá lo rồi. Trong cung Ân Trục Ly còn năm trăm lính, bọn họ sẽ giúp Vương thượng bảo vệ tốt người nhà của đại chủ quỹ nhà họ Phỉ.”

Lại im lặng. Hơn hai mươi người trong quân trường không ai nói gì. Hà Giản cúi người cung kính nói: “Tại sẽ phái người truyền Phỉ Quan Sơn.”

Ân Trục Ly giữ hẩn lại: “Không phiền tiên sinh. Vừa ra khỏi thành Trường An Vương thượng đã gửi thư rồi. Hẩn sẽ đến Thiên Thủy chậm hơn chúng ta hai ngày để tránh gây nghi ngờ. Có lẽ giờ đang trên đường đi rồi.”

Nàng ra khỏi lều, lại lười biếng nằm phơi nắng. Quân tướng nhìn nàng mà không khỏi sợ hãi.

Binh giả, quỷ đạo giả (4). Muốn đánh nhau không đổ máu mà vẫn thắng thì phải suy nghĩ cẩn thận.

1. Định bắt phụ quân: Mình không hiểu câu này. Ai biết nghĩa xin giải thích hộ nhé.

2. Dĩ dật đãi lao: Lấy an nhàn đối phó với mỗi một. Đây là một trong 36 kế trong Binh pháp Tôn Tử. Bạn nào muốn tìm hiểu sâu hơn thì google nhé.

3. Dục tiên thủ chi, tất tiên dư chi: muốn nhận được thì phải cho

4. Binh giả, quỷ đạo giả: một câu nói cửa miệng của các vị tướng, nghĩa là “dùng binh đánh giặc là hành động dối trá”. Đây cũng là Binh pháp Tôn Tử. Thông thường, có thể tấn công thì giả không tấn công, muốn đánh giả như không muốn đánh, muốn hành động gần nhưng lại giả như muốn hành động xa. Lấy lợi dụ kẻ tham, chiến thắng kẻ loạn, phòng kẻ có thực lực, tránh kẻ thù mạnh, khiêu khích kẻ hay giận dữ. Dịch khinh thường làm chúng thêm kiêu, địch nhàn hạ làm chúng vất vả, địch đoàn kết làm chúng ly tán. (theo vietnamdefence.com)

54. Chương 54: Nợ Máu Trả Bằng Máu

Ngày 16 tháng 11, mười lăm vạn quân sĩ của Khúc Thiên Cức trúng độc khoảng 7 phần, toàn thân mất hết sức lực; tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng muốn run rẩy giường cũng không làm nổi.

Thẩm Đình Giao giao cho Phó Hưởng Anh tấn công thành Thiên Thủy, bắt được vô số quân lính, ngựa và vũ khí. Khúc Thiên Cức đem bốn vạn tàn quân lui giữ Kim thành nhưng số người quá ít, không thể chống lại.

Ngày 30 tháng 11, Kim thành bị phá. Ngày đó, Ân Trục Ly đứng ở đầu tường, máu chiến sĩ ngập tràn phố xá, tiếng chém giết rung chuyển trời đất. Thẩm Đình Giao sóng vai với nàng, khẽ nắm tay nàng: “Trục Ly, một lần cuối, được không?”

Đầu tường gió lớn, Ân Trục Ly cởi áo choàng, cẩn thận khoác lên người hẩn, buộc dây: “Chúc mừng bệ hạ đã thống nhất được giang sơn”

Không lâu sau Phó Hưởng Anh lên đầu tường, nghiêm trọng nói: “Vương thượng, Khúc Thiên Cức đã bị vây. Hẩn...hẩn muốn gặp Vương phi.”

Thẩm Đình Giao nắm chặt tay Ân Trục Ly, lạnh lùng nói: “Võ nghệ của hẩn sâu không lường được, hôm nay hẩn muốn gặp Vương phi của bản Vương, lại định giở trò gì chắc?”

Ân Trục Ly vỗ mu bàn tay hẩn, trấn an: “Bệ hạ, không có lần nữa đâu, để thần tiếp tiễn hẩn đoạn đường”. Nhìn Thẩm Đình Giao vẫn có vẻ lo lắng, nàng lại cười cười: “Hôm nay hẩn đang ở đâu? Phiền Thái phó phái 800 thần tiễn bao vây hẩn, dù hẩn muốn đầu, bản Vương phi cũng không sợ hẩn”

Ánh mắt Phó Hưởng Anh chợt có vẻ kỳ quái. Ân Trục Ly đương nhiên hiểu rõ, nàng là người đa nghi, nếu Phó Hưởng Anh có tâm tư khác, 800 cung thủ này sợ rằng không chỉ để nàng tiễn đưa Khúc Thiên Cức mà còn để chôn nàng cùng luôn. Nếu để hẩn đắc thủ, trên đường xuống suối vàng, Khúc Thiên Cức chắc chắn sẽ cười nhạo nàng.

Phó Hưởng Anh đi xuống an bài, nàng cũng không nói gì, tự mình dắt Thẩm Đình Giao đi.

Khi đó, Khúc Thiên Cức chấp tay đứng giữa Thủy các trong thành Thiên Thủy. Xưa nay nói anh hùng cùng đường khiến người than khóc, hẩn cũng không có vẻ gì chật vật. Thấy Ân Trục Ly đến, hẩn còn tỏ ra vui vẻ: “Con đã đến rồi?”

Giọng điệu không giống hỏi thăm ân cần mà giống gặp lại người cũ đã lâu không thấy.

Thiên Thủy các có một hồ nước lộ thiên, mái hiên điêu khắc hoa lan, tuy không khoe khoang nhưng vẫn xa hoa. Trong vườn còn có hai ngọn ngô đồng, trời đã cuối thu đầu đông nên lá vàng thưa thớt, hoa sen trong hồ héo rũ, cành cứng gãy; cảnh này càng khiến tòa lầu tinh xảo thêm phần xơ xác tiêu điều.

Ân Trục Ly nắm tay Thẩm Đình Giao, tiến lại gần ông. Phó Hường Anh vốn bí mật hạ lệnh nhất định phải bắn chết nàng, giờ thấy thế vội vã thay đổi lệnh.

Ân Trục Ly không thích cảnh thu này. So với ngày đó hai người gặp nhau, nàng mặc bộ lễ phục cho Phúc Lộc Vương phi, mọi thứ có vẻ thê thảm hơn: “Khúc tướng quân, đã lâu không gặp”

Khúc Thiên Cức cười khổ: “Hai mươi năm nay, con thận trọng chỉ vì ngày hôm nay?”

Ân Trục Ly đứng cách ông năm bước, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lẽo như nước hồ thu: “Khúc tướng quân, dù bao nhiêu năm thì thiếu nợ trả tiền vẫn là chuyện hiển nhiên”

Khúc Thiên Cức gật đầu, cũng không tỏ ra xấu hổ: “Con làm rất khá. Nhưng Trục Ly này, năm đó cha sai vì phụ một người, giờ con hãy buông tha Thương và Lăng Ngọc đi”. Lúc nhờ vả người khác ông ta cũng không ăn nói khép nép, chỉ làm người ta thêm thở than: “Dù sao cũng là máu mủ ruột rà”

Ân Trục Ly cười cười, ánh mắt lại lạnh như băng: “Khúc Đại tướng quân, ngài già rồi. Trước kia ở trước mặt ta, ngài cũng đâu có tự nhận là phụ thân?”

Khúc Thiên Cức u ám: “Có lẽ vậy, ai mà không già đi”

“Đúng là Khúc tướng quân” – Ân Trục Ly nói năng sắc bén – “Nhìn kỹ ngài cả đời này: làm tướng bất trung, làm người bất tín, làm chồng giết vợ, làm cha vứt bỏ con. Ngài bất trung bất tín đến mức này, bất nhân bất nghĩa đến dường này, sao có thể là cha ta?”

Khúc Thiên Cức chỉ im lặng. Nàng cũng không tức giận, giọng nói như hồ nước trong xanh: “Có thể làm giao dịch không, Khúc tướng quân?” – nàng cười, ngẩng đầu nhìn ông ta – “Ta đồng ý với ông đối đãi với Khúc Hoài Thương và Khúc Lăng Ngọc... Người không làm gì ta, ta không đụng vào”

Khúc Thiên Cức gật đầu. Một chiến tướng đường cùng không bớt ngông nghênh, chỉ là ánh mắt hơi ảm áp, giống như mình đang hứa hẹn với con gái nhỏ: “Điều kiện là gì?”

Ân Trục Ly mỉm cười, ghé sát vào ông ta, nhỏ giọng nói: “Sau này, nếu gặp sự phụ ta, nói cho chàng biết ta yêu chàng. Phải công mẹ ta rồi lặng lẽ cho chàng biết”

Nghe xong, Khúc Thiên Cức chợt hiểu được bảy tám phần nguyên nhân Đường Ân chết. Đường như ông ta nghe được một bí mật rất ngây thơ, nhếch mép cười: “Được”

Hai người hiếm khi gần nhau như vậy, dù sao cũng là lần cuối, Ân Trục Ly dần cũng vui vẻ: “Thật ra sau 8 tuổi, ta không còn hận ông nữa”

Bởi vì sau 8 tuổi, ta không còn nghĩ tới ông nữa.

“Khúc Lăng Tiêu” – có vẻ Khúc Thiên Cức nhớ lại chuyện cũ, giọng nói chợt có ba phần dịu dàng – “Lúc mang thai, Bích Ngô và ta đã đặt tên cho con”

Ân Trục Ly hơi lùi về sau, nắm tay Thẩm Đình Giao: “Đáng tiếc là ta không dùng đến. Khúc tướng quân, hẹn gặp lại”

Nàng dẫn Thẩm Đình Giao ra khỏi Thiên Thủy các, váy áo lướt qua lá mùa thu, mũi tên bắn như mưa sau lưng.

Ở trạm tiếp theo của Thiên Thủy các, Ân Trục Ly nói nhạt: “Phản tướng Khúc Thiên Cức đã đền tội, chặt đầu bêu ở đầu tường thành Trường An, để cho dân chúng chứng kiến”

Chư tướng vây quanh tranh nhau chúc mừng, Hà Giản yếu ớt nói: “Chúc mừng Vương phi báo được thù lớn”

Ân Trục Ly quay đầu nhìn về phía lầu các, tuy cười nhưng lại u ám: “Thù lớn đã báo?”. Nàng khẽ than: “Thù lớn đã báo, cửa nát nhà tan... Tiên sinh, Trục Ly vui gì đây?”

Lời nói quá cô đơn, tất cả ghen lời.

Đằng xa có tiếng người rú lên, phá tan yên lặng. Ân Trục Ly ngẩng lên nhìn thì thấy Ngụy thị. Bà ta biết mình không đủ sức nhưng vẫn giãy giụa khỏi hai binh sĩ đang giữ mình, chạy về phía bên này: “Thiên Cức!”

Bà ta trông rất lờn thoi, hoàn toàn rối loạn, không còn chút nào cao quý của ngày xưa. Bà ta chạy được một quãng ngắn thì bị tướng lĩnh bên người Ân Trục Ly và Thẩm Đình Giao đẩy ngã xuống đất, tay bà ta nắm chặt lấy góc áo Ân Trục Ly.

Có quân sĩ cầm hộp gỗ đàn đến cho Trục Ly xem qua, bên trong đựng thông báo chặt đầu thủ thành Trường An.

Mắt Ngụy thị như sắp nứt ra, tay bị chỉ áo cửa đến chảy máu, máu tươi chảy đầm đìa, giọng bà ta như quỷ đòi mạng: “Ân Trục Ly, ta hận ngươi! Hận ngươi!”

Ân Trục Ly nghiêng người nhìn bà ta, tỏ ra suy nghĩ: “Bà hận ta giống ta hận bà không?”. Nàng nâng mắt Ngụy thị lên, tỏ vẻ đương nhiên: “Khúc phu nhân, khi ta còn nhỏ bà làm ta mất mẹ, ta làm bà trung niên để tang chồng, công bằng mà? Về phần Khúc Lưu Thương, để ta xem có lợi ích gì không đã”

Tay kia của bà ta nắm quá chặt, kéo không ra nên quân sĩ định dùng dao chém. Ân Trục Ly nghiêng người, cười cười đẩy năm ngón tay kia ra, mọi người nghe tiếng xương cốt gãy lìa: “Khúc phu nhân đừng nhìn ta như vậy. Ta giết chồng bà, giết con bà thì bà đau lòng, lúc bà giết mẹ ta có nghĩ người khác cũng đau lòng không? Bà hóa thành lệ quỷ mà còn mặt mũi đến tìm ta thì ta cũng vui lòng tiếp đãi”

Quân sĩ kéo Ngụy thị xuống. Một tướng lĩnh đến gần Ân Trục Ly, cúi xuống hỏi: “Vương phi, xử lý bà ta thế nào?”

Ân Trục Ly nắm eo Thẩm Đình Giao, xoay người đi về phía xe, nhẹ nhàng nói một chữ: “Thả”

Ngay lập tức có người khen tặng: “Vương phi quả là có tấm lòng nhân hậu, lấy ơn báo oán, là người có nhân có nghĩa...”

“Nhân nghĩa?” – Ân Trục Ly cười, nhiều ngày ở cùng, nàng cũng đã quen thuộc với tướng lĩnh, đứng lên – “xin lỗi Bạch phó tướng, chẳng qua bản Vương phi muốn nhìn bà ta sống không mái nhà, không nơi nương tựa xem thế nào thôi”

Lúc mọi người lúng túng, Trương Thanh sai bước đi đến: “Mẫu phi, phụ hoàng, Khúc Hoài Thương con Khúc Thiên Cức chạy thực mạng về hướng Tây Bắc, tạm không rõ tung tích”

Ân Trục Ly phát tay: “Chớ nhà có tang, không đủ đe dọa. Cho hắn đi đi”

Lần này không ai dám khen nàng nhân hậu, nhân nghĩa gì hết!

Thẩm Đình Giao không rảnh mà ngồi không ở Lũng Tây, còn rất nhiều việc ở Trường An đang chờ hắn. Lần bình định này đã đi vào sử sách Đại Huân, đồng thời cũng đặt tên hắn vào trong lòng con dân Đại Huân, vị trí trên ngai vàng trong triều kia không còn ai có thể tranh với hắn nữa.

Hắn đứng trên xa giá, luận công ban thưởng cho vương sư tướng lĩnh, ánh sáng vàng cuối thu mờ nhạt lan tỏa, cát bay cuồn cuộn, nhìn hắn càng thêm phần hùng vĩ mỹ lệ.

Lần đầu tiên Ân Trục Ly thể hắn thế này: gơ tay nhắc chân đều tỏa ra bề ngỗ cao quý thiên hạ. Thậm chí Ân Trục Ly còn nghĩ rằng hắn mới là người thực sự chiến thắng trận chiến này, không uống công cố gắng, cướp được giang sơn Đại Huân, không lưu lại một mối họa nào.

Mọi người thường xem thường kẻ thắng bằng thủ đoạn nhưng thua vẫn là thua, thắng chính là thắng, hắn dùng nỗ lực tối thiểu đạt được lợi ích tối đa, quả là con đường đúng đắn. Được làm vua thua làm giặc, điều sử sách ghi lại chỉ là thắng thua thế nào, vinh quang hay không.

Ân Trục Ly lên xe với hắn. Khi xe khởi hành, nàng chợt quay lại nhìn Thiên Thủy các phía xa, tòa lầu nguy nga ẩn trong sương mù mỏng lung giữa sắc trời thu. Nàng rũ tay áo choàng thêu khổng tước xòe đuôi bằng chỉ vàng, cảm thấy hơi lạnh lẽo.

55. Chương 55: Giết Gà Dọa Khỉ (1)

Ngày 6 tháng 12, Thẩm Đình Giao tiếp nhận vương vị, hào Gia Dụ, đổi niên hiệu thành Hưng Hòa. Đế hào và niên hiệu đều do Ân Trục Ly đặt, có nghĩa là tu dưỡng sinh lời, phú quốc dụ dân (2).

Lễ đăng cơ diễn ra ở Thừa Thiên các . Thẩm Đình Giao giảm thiểu mọi chi phí; cũng may có Ân Trục Ly xử lý, nàng là người tính toán cẩn thận, bên người lại có Hách đại tổng quản đi theo nên nghi thức dù đơn giản nhưng không hề thiếu phần trang trọng.

Một ngày nọ, gió mát nắng ấm, văn võ bá quan trong triều đứng hai bên, Ân Trục Ly đứng ở bậc thang thứ 950 nhìn hân nhận quý lạy của triều thần. Âm nhạc cung đình hào hùng khí thế vang lên, người đứng trên bậc thang khoác hoàng bào, áo dài buông xuống, đội mũ miện, hiển lộ phong thái lẫm liệt thiên hạ, xua tan đám mây đang che khuất mặt trời, cả thế gian hồi xuân.

Ân Trục Ly không tự chủ được mà nheo mắt.

Tân đế đăng cơ, việc vất cực nhiều, nhưng việc hàng đầu vẫn là sắc phong Thái hậu và Hoàng hậu. Thẩm Đình Giao chọn ngày hoàng đạo, sắc phong Hà thái phi thành Thái hậu, Phó Thái hậu vẫn được phong hào Thái hậu nhưng trong cung đều biết ngoại trừ danh hào này, bà ta cũng chỉ còn hai bàn tay trắng.

Chư thần ngóng trông chờ đợi, Gia Dụ để chậm chạp không sắc phong Hoàng hậu, Khúc Lăng Ngọc của tiên hoàng lại chưa có con thừa tự.

Tài năng trong triều đình không ít, ai cũng là người có phần hiểu chuyện, vì vậy lời đồn nổi lên tứ phía.

Trong ngự thư phòng, Hà Thái hậu đề cập đến việc sắc phong lần thứ 3. Lời nói của bà tuy bình thản nhưng lại ẩn chứa ý định ra oai áp chế: “Hoàng nhân, mẫu hậu biết con tình thâm ý trọng với Ân Trục Ly, nhưng hôm nay con đã là vua một nước, còn Ân gia là gì? Ân gia là sâu mọt của xã tắc, là kẻ lợi dụng thời loạn để kiếm lời: mỗi lần chiến tranh, chiến mã, lương thảo, thiết kích, quần áo trang bị, con có biết thương nhân thu lợi từ đó bao nhiêu không? Thật sự con muốn lập Ân Trục Ly đấy à?”

Phó Triệu Anh cũng tán thành lời của Thái hậu: “Bệ hạ, người đã tiếp nhận non sông ngàn dặm này thì cũng phải nhận gánh nặng ngàn cân, không thể mang lòng dạ đàn bà. Khúc Thiên Cúc là cha đẻ của Vương phi mà nàng còn trăm phương ngàn kế dồn ông ta vào chỗ chết: một kẻ tâm địa rắn rết như thế sao lại có thể ở bên bệ hạ được?”

Thái Sưởng cũng phụ họa: “Bệ hạ tam tư (3), mặc dù vẫn còn trên thế giới **, nhưng nếu không có Ân thị, bộ tộc cũng không đến mức lệnh thánh tổ gia nửa năm khi bình thiên hạ (4). Đã từng có tiền lệ, chẳng nhẽ giờ không cảnh giác?”

Thẩm Đình Giao chăm chú ngắm nhìn cái chặn giấy màu trắng làm từ hoàng thạch, khắc hình thần thú trên bàn. Nó được chạm trổ nhẵn mịn. Vài năm trước, Ân Trục Ly đi theo Trường An đào được món này, cũng không biết để lên bàn hân khi nào. Hân dùng cũng đã quen, khi chuyển vào trong cung vẫn mang theo món này vào.

Hiện giờ trong ngự thư phòng có tổng cộng 6 vị cận thần, vị nào cũng gọi là có lai lịch. Mấy người thấy hân cười nhưng không nói thì cũng không rõ tâm tư vị tân quân này, do dự không nói thêm nữa.

Đợi đến khi không còn lời can gián nào, Thẩm Đình Giao uống ngụm trà, nhẹ nhàng nói: “Nói đã nói xong rồi thì lui hết đi”

Trong triều, mọi người xem như hiểu rõ tình hình, dần dần mọi người bắt đầu cùng nhau dăng tấu, nói rằng Phúc Lộc vương phi không phù hợp. Còn nói người kia toàn thân sơ hở, nếu trà trộn vào phổ phưởng còn có vẻ phóng dăng vô hại, nếu để làm mẫu nghi thiên hạ thì phải suy ngẫm cẩn thận. Họ còn trách cứ nàng cư xử không trình không thực. Sợ là một năm này văn võ bá quan không còn việc gì khác để làm.

Thẩm Đình Giao nhìn hai mấy bản tấu đại đồng tiểu dị (5), uống trà rồi không nói gì. Xem xong hân cũng bỏ qua, vút lại vào đám tấu.

Tân đế đăng cơ, bách phế đãi hưng (6), Đại Huynh vô cùng cần người. Chỉ có Hà Giản là ân sư dạy học cho Thẩm Đình Giao: trước kia chỉ việc làm một tiên sinh ăn không ngồi rồi trong Phúc Lộc vương phủ; bây

giờ lại thành đề sư được Thắm Đình Giao vô cùng tôn kính, trong triều chẳng ai dám nói gì.

Trương Thanh là nghĩa tử của thiên tử, có võ nghệ cao cường. Bấy giờ hắn là thống lĩnh Ngự lâm quân, tiện thể phụ trách phòng thủ thành Trường An, cũng là người cao quý trong triều. Thắm Đình Giao cũng phong thưởng nhiều cho người hầu kẻ hạ cũ của mình. Ân Trục Ly thường cười hắn là “một người làm quan, cả họ được nhờ” (7). Hắn cũng biết mồm miệng nàng không ai cản được, cũng không so đo.

Tuy vậy, lúc lâm triều, không tránh được việc chur thần cố gắng nói gần nói xa, nói ít nói nhiều. Hà Giản cũng không phải người nhìn qua có vẻ ghê gớm, không tỏ ra sắc sảo, tuy nhiên lại rất mưu lược. Lúc trước, Cửu gia tiếp cận được Ân Trục Ly chính là nhờ hắn chỉ cho.

Thắm Đình Giao đối với ông tình cảm giống cha con, công việc cũng thường xuyên cùng nhau thương lượng. Có thần tử cảm thấy tò mò: “Tương gia, vương thượng đã lâu không lập hậu, hậu cung vẫn chẳng có một ai. Mọi người đệ tấu không thấy động tĩnh. Ngài nói xem bụng để vương suy nghĩ gì?”

Hà Giản nghe vậy thì mỉm cười: “Giản Ngự sử cũng đệ tấu?”

Người nói chính là Giản Ngự sử. Ông ta nghe vậy thì hơi xấu hổ: “Hà Tương gia, điều này cũng là ý của mọi người...”

Hà Giản tủm tỉm cười, vỗ vai ông ta: “Thật ra thì sách bất sách hậu, sách kỳ vi hậu...” (8). Ông chỉ tay lên bầu trời: “Lời mọi người nói để ý làm gì”

Dứt lời, ông nhanh chóng bỏ đi. Mọi người hoang mang: người này quyết?

Mấy ngày này Ân Trục Ly đều ở trong cung. Không phải nàng biết điều, mà là Ngự lâm quân Trương Thanh không cho nàng ra khỏi cung nửa bước – nói chung là tuy ở Chiêu Hoa điện nhưng không khác gì giam lỏng.

Thắm Đình Giao bận rộn quốc sự đã nhiều ngày, đêm cũng không ghé qua đây. Nàng đứng ngồi không yên. Hai ngày đầu còn hái hoa mai mới nở, pha trà các kiểu, đến sau đó thì bắt đầu tức giận. Nếu không phải Trương Thanh phái hai “hộ vệ” thân thủ cao cường đến canh Chiêu Hoa điện, và nàng không muốn làm người khác bị thương, nàng đã chẳng giương mắt nhìn.

Thắm Đình Giao thu xếp rất nhiều đồ chơi cung đình trong Chiêu Hoa, thậm chí còn nuôi cả công, chim trĩ, tiên hạc cho nàng giải sầu. Lúc nàng đang nướng một con chim trĩ bằng than bùn trong thư phòng, Thắm Đình Giao đến. Hắn cũng không mang theo người hầu, bước thẳng vào thư phòng Chiêu Hoa điện.

Nhìn trong phòng khói dầu mù mịt, con chim trĩ xinh đẹp bị cạo lông sạch sẽ, trần truồng nằm trên chậu than, hắn cười phá lên: “Dùng đàn làm củi, nấu hạc để ăn”

Ân Trục Ly quệt ngón cái, xé một chân gà đưa hắn: “Không đủ gia vị, chấp nhận đi”

Thắm Đình Giao không cầm. Hắn cẩn thận nhìn Ân Trục Ly, đôi mắt trong như nước Giang Nam, ánh mắt xanh biếc: “Trời lạnh thế này đừng ăn linh tinh, cẩn thận đau bụng”

Ân Trục Ly cắn một miếng, không thèm nói nhiều. Thắm Đình Giao biết nàng khó chịu, quay qua đưa nàng ly trà nóng, nhẹ nhàng nói: “Chiều trầm đi thăm hoàng huynh, Trục Ly có cùng đi không?”

Hắn vẫn cứ thế, cúi sát vào tai nói chuyện, giọng nói ba phần yêu chiều, tuy vậy nhìn lại không hề yếu ớt tí nào. Ân Trục Ly nhìn không quen, cứ có cảm giác như nuôi mèo rồi qua nhiều năm, mèo lớn lên lại thành hổ, còn nàng thì bị phụng dưỡng như cha mẹ.

Thắm Đình Giao nhận ra vẻ bất thường trong mắt nàng, đưa tay ôm lấy thắt lưng nàng, cười cười như thảng ba đầu xuân, nước chảy róc rách qua cây cỏ: “Đi thôi”

Trường An tháng 12, trận tuyết đầu tiên đến bất ngờ. Nước đóng thành băng, người qua lại và bán hàng đều thu dọn về sớm. Con phố dài âm u tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân đạp lên băng, lúc được lúc mất.

Thắm Đình Giao vốn bị giam giữ bí mật ở một biệt quán trong thành, nay cũng trở thành mục tiêu của nhiều người. Ân Trục Ly biết chuyện này đi không có gì tốt: hiện giờ Thắm Đình Giao cầm quyền, mối uy hiếp duy nhất chính là vị hoàng đế đã bị tuyên bố với bên ngoài rằng đã chết này. Phó Triều Anh không nỡ giết hắn, Thắm Đình Giao lại không thể chứa chấp hắn.

Hôm nay hán đưa mình đến đây liệu có phải để ỉnh xem kết cục của đối thủ, để uy hiếp không nhỉ?

Nghĩ như vậy, nàng quay đầu nhìn Thẩm Đình Giao. Ánh tuyết đọng sáng lên trong bóng đêm. Thẩm Đình Giao thấy ánh mắt của nàng, nhẹ nhàng nắm tay nàng, mỉm cười thanh nhã thoát tục – trong như màu tuyết.

Xe đi được nửa canh giờ tới một tiểu viện. Thủ vệ không phải người trong cung nhưng Trương Thanh đã đợi sẵn ở đây, cũng không đợi Thẩm Đình Giao ra lệnh mà tự cầm khóa đi mở cửa. Thẩm Đình Giao nắm tay Ân Trục Ly bước vào trong viện, Trương Thanh đóng cửa lại. Vào phòng, Ân Trục Ly không khỏi hít vào thật sâu. Cổ tay Thẩm Đình Diêu bị cố định bằng khóa sắt to trên tường, xích sắt xuyên qua xương bả vai, coi như không còn chút võ nghệ nào.

Thấy hai người tiến vào, hán cười lạnh một tiếng, quay mặt đi chỗ khác.

Ân Trục Ly nhìn vết máu trên vết thương của hán. Thẩm Đình Giao cất lời, giọng nói nhu hòa trong trẻo nhưng ẩn chứa ba phần ngoan tuyệt: “Hoàng huynh, đã lâu không gặp”

Thẩm Đình Diêu hừ mạnh một tiếng, không nói gì. Thẩm Đình Giao cũng không để ý, khẽ nhắc bàn tay trắng trẻo lên. Hạ nhân mang phương đại đỉnh tiến vào, cũng không đợi hán ra lệnh, cho củi rồi đốt lửa.

Trong chốc lát, đỉnh đồng đỏ rực. Thẩm Đình Giao ôm Ân Trục Ly vào lòng, cúi người hôn nhẹ vào trán nàng một cái, dịu dàng nói: “Hoàng huynh sống như vậy có khác gì phế nhân? Sớm đầu thai luân hồi mới phải”

Thẩm Đình Diêu nhìn đỉnh đồng đang nóng đỏ, mặt biến sắc: “Thẩm Đình Giao, giết thì giết đi, còn tra tấn ta làm gì?”

Thẩm Đình Giao cười khê, ý cười nở rộ như hoa nở khi xuân về, hương thơm ngập tràn khắp nơi: “Hoàng huynh, Phó Thái hậu khổ sở làm mẫu phi của ta hơn mười năm, thần đệ cũng muốn đến tiễn người một đoạn đường, người không cần cảm ơn”

Ngay lập tức, hai tên nô tài tiến đến, cởi quần áo Thẩm Đình Diêu không hề chớp mắt, mặc kệ hán giãy dụa, xách hán đến đỉnh đồng. Da thịt kia vừa chạm nhẹ vào đỉnh đã bốc lên một làn khói đặc, mùi da thịt cháy khét nồng nặc. Ân Trục Ly nhìn cũng cảm thấy đau đớn, bước lùi lại.

Nàng là thương nhân, mặc dù kiến thức sâu rộng, chuyện khổ hình với người sống này vẫn là lần đầu tiên thấy. Thẩm Đình Giao ôm chặt lấy nàng, tiếng nói ảm áp như tia nắng ban mai tháng tư: “Trục Ly, đừng sợ”

1. Ý nói đây là đánh kẻ này nhưng lại là lời cảnh báo cho kẻ khác
2. Sống đúng mực thì cuộc sống sinh sôi, quốc gia giàu mạnh thì mới được lòng dân
3. Suy nghĩ cẩn thận
4. Thẻ câu này chả hiểu gì. Ai đọc rồi hiểu đc bảo mình nhé
5. Đại đồng tiểu dị: na ná như nhau
6. Trăm phé đãi hưng: những chuyện từng bị bỏ bê thì được đem ra làm cẩn thận
7. Câu gốc là Một người đắc đạo, gà chó được nhờ
8. Google chả ra cái gì. Mình đoán câu này nghĩa là “sắc phong trước hay sắc phong sau thì đều là sắc phong cả, rồi cũng làm hoàng hậu cả”

56. Chương 56: Qua Sông Không Đoạn Cầu

Thực ra Ân Trục Ly không sợ việc thiêu người sống, chỉ là nàng nghĩ tốt xấu gì cũng từng quen biết, giết thì giết nhanh cho xong, sao lại phải dùng khổ hình như thế.

Hơn nữa, bây giờ lập trường thay đổi, gần vua như gần cọp. Vì vậy, nàng chợt động lòng từ bi, hô lên: “Từ từ!”

Thẩm Đình Giao mỉm cười nhìn nàng. Bình thường hắn cười rất đẹp, mặt giãn ra càng như ánh trăng sáng: “Sao thế?”

Ân Trục Ly quay ra, cười gương: “Cửu gia, Trục Ly là đồ đệ học đòi văn vẻ. Cửu gia muốn làm mình quân thánh hiền, như vậy không nên làm chuyện tàn bạo vô nghĩa. Thảo dân có chủ ý thế này: lúc trước không phải vị này còn làm vua có tính đến huynh tử đệ cấp (1) sao? Giờ trong cung vẫn còn Hoàng hậu Khúc Lăng Ngọc, chi bằng Cửu gia cũng dùng huynh tử đệ cấp với hắn, thú vị hơn thiêu sống nhiều.”

Thẩm Đình Diêu tức giận, hai mắt đỏ lừ: “Ân Trục Ly! Trẫm nhìn nhầm người rồi, ngươi là đồ tiểu nhân gian tà!”

Ân Trục Ly chấp tay, khiêm tốn: “Quá khen quá khen”

Thẩm Đình Giao buông cánh tay đang ôm eo nàng ra, nhẹ nhàng nói: “Vương phi đã có lời, trẫm đương nhiên không thể không đồng ý. Đã vậy, đợi trẫm cưới Khúc Lăng Ngọc làm vợ rồi đến tiền hoàng huynh ra đi nhé.”

Sóng mắt Ân Trục Ly lưu chuyển, chợt nàng túm lấy cổ Thẩm Đình Giao, in một dấu hôn đỏ mọng lên đó. Động tác vô cùng bất ngờ, đám đàn ông thô kệch xung quanh đều vội vã quay mặt đi. Tuy Thẩm Đình Giao không hiểu ý nàng nhưng cũng rất hưởng thụ hành vi này.

Hai người gần đó đưa một hồi, mặc kệ bao nhiêu người xung quanh. Thẩm Đình Giao cảm thấy vài phần tâm viên ý mã (2), tay bắt đầu đưa vào eo nàng. Cuối cùng hắn vẫn ngại xung quanh, cúi đầu nhỏ giọng: “Ở đây không tiện, về cung đã.”

Ân Trục Ly gật đầu. Hắn ôm Ân Trục Ly ra ngoài. Đằng sau tiếng mắng chửi không dứt nhưng hai chủ nhân này đều mặt dày, chẳng cần liêm sỉ.

Thẩm Đình Giao đưa Ân Trục Ly về Chiêu Hoa điện, mình thì đến Ngự thư phòng. Mỗi lần chia tay Ân Trục Ly ở đây, hắn đều mang theo nội thị tổng quản Trần Trung. Trần Trung là người tinh tế sắc sảo, nắm rõ tâm tư hắn.

Nữ nhân trong cung này chỉ có một người hưởng toàn bộ sủng ái. Vị tân hoàng này cũng là người lớn lên trong cung, hắn đương nhiên hiểu được hơn bất kỳ ai rằng kết cục của một người phụ nữ trong hậu cung không được ưa thích sẽ như thế nào. Dù bận đến sứt đầu mẻ trán hắn cũng phải ghé qua nhìn một chút.

Đây cũng là cách để nói cho tất cả mọi người biết: dù người này chưa làm Hoàng hậu cũng vẫn hưởng ba nghìn sủng ái ột người.

Nắm rõ suy nghĩ của Hoàng thượng, nội thị tổng quản để ý hết mọi chuyện trong Chiêu Hoa điện. Mọi chi phí đều do đích thân Hoàng hậu quản lý thu xếp. Ngoại trừ chuyện Ân Trục Ly không thể ra khỏi Chiêu Hoa điện thì cũng còn thoải mái chán.

Trong Chiêu Hoa điện, Thanh Uyển đang phát hỏa: “Đại đương gia, ban đầu em còn nghĩ Cửu gia là người tốt, không ngờ hắn cũng là kẻ đáng khinh như thế...”

Ân Trục Ly nhanh chóng ngắt lời nàng: “Họa từ miệng mà ra, họa từ miệng mà ra”

Nàng hừ một tiếng, nhỏ giọng lại: “Hắn không định khóa người cả đời ở đây chứ?”

Ân Trục Ly gõ ngón trỏ lên mặt bàn, khẽ nói: “Cũng không đến nỗi. Hắn không lập hậu, lại giam lỏng ta kỹ càng, hắn là muốn làm chuyện gì đó ta không muốn. Hiện nay Ân gia không thể động, vậy chắc là muốn phù một thế lực nào đó, đẩy lên ngang sức ngang tài với Ân gia, tạo thế cân bằng. Ở Đại Huỳnh hiện nay, chỉ có Phi gia phù hợp yêu cầu.”

Thanh Uyển nghe xong càng tức giận: “Phi gia đó tốt thế sao? Mỗi lần thiên tai, bọn họ liều mạng đầu cơ lương thực. Nếu không bị Ân gia áp chế thì không biết còn thế nào nữa.”

Ân Trục Ly cười phì, đổi đề tài: “Bên ngoài có bao nhiêu người?”

Thanh Uyển giơ ngón tay: “Sáu. Đúng là thị vệ trong cung khác hẳn, cho dù là Đàn Việt ca và Liêm Khang ca cùng ra tay có lẽ cũng không chiếm được ưu thế.”

Ân Trục Ly ra ngoài vườn bắt một con chim trĩ, cào cào nó rồi lấy một bình sứ đựng máu đổ ra. Tiếp đó, nàng cắn mạnh vào cổ con chim, phun ra. Vạt áo, sàn nhà đầy máu. Nàng vứt con chim chết vào góc kín, quay sang Thanh Uyển: “Ngây ra cái gì, hét lên.”

“Vương phi, vương phi, người làm sao thế? Đừng làm em sợ!” – Thanh Uyển la toáng lên, có lẽ đánh thức được nửa thành Trường An.

Ân Trục Ly âm thầm giơ ngón tay cái với nàng: quá giỏi, ai có tai cũng phải điếc.

Bên ngoài, sáu thị vệ vô cùng cảnh giác. Lúc trước, Trương Thanh đã dặn dò cẩn thận: vị Vương phi này không dễ đối phó, dù có chuyện gì xảy ra cũng phải suy nghĩ cẩn thận. Có điều nhìn phòng ốc vương vài máu me, mọi người đều hết hồn. Nếu người này gặp chuyện gì chắc họ không giữ nổi đầu!

Vậy là chuyện thế này: một người gọi Thái y, một người báo cáo Vương thượng, một người bẩm Trương Thanh. Thanh Uyển dặn dò người thêm: “Đứng đực ra đây làm gì? Vương phi chúng ta đã quen dùng thuốc của quý y Kha Đình Phong, mau đến Ân gia truyền thầy thuốc!”

Cứ như vậy, sáu cao thủ chỉ còn hai. Ân Trục Ly giả ngất, đánh lén một người, chỉ còn một người dễ đối phó hơn rất nhiều. Thân thủ của nàng trên giang hồ cũng có thể tính là đệ tử của danh gia, nhưng vào đại nội gặp cao thủ nhiều như mây thì cũng kém một chút. Vì vậy không dùng chiêu trò thì không dễ chút nào.

Nàng lột quần áo của thị vệ nằm trên sàn, không dùng dề, mang chiếc áo lông cừu và bộ quần áo nhất phẩm ngự tiền thị vệ bay qua tường hoàng cung.

Chiêu Hoa điện được sưởi ấm rất tốt, ai ra ngoài cũng sẽ thấy hơi lạnh. Con phố dài có ít người qua lại, tuyết dần càng dày. Nàng thuê một con ngựa, vội vàng chạy đến biệt quán giam giữ Thảm Đình Diêu. Người đàn ông trong coi cũng có mặt lúc nàng và Thảm Đình Giao hôn nhau, đến giờ vẫn còn ẩn tượng sâu sắc. Hắn lập tức cung kính hỏi thăm, nàng cười ái muội: “Không phải Vương thượng đã nói sao? Phải cưới Hoàng hậu Khúc Lăng Ngọc, nhưng chuyện nạp phi này nọ rườm rà, động phòng hoa chúc tiện hơn...”

Nàng xuống ngựa, kéo con ngựa đi vào trong, thản nhiên: “Nhưng mà nếu động phòng hoa chúc mà không có hắc ở đó thì chẳng vui gì cả. Vương thượng ra lệnh cho ta đến đưa hắc đi.”

Nàng đi vào, thị vệ cảm thấy có gì không ổn nhưng vừa hỏi đã bị Ân Trục Ly quát roi: “Người muốn làm to chuyện? Hay Vương thượng phải phái văn võ trong triều đến đón hắc?”

Người nọ tự dưng bị trúng hai roi, sao dám hỏi lại. Những người còn lại ngoan ngoãn mở khóa. Ân Trục Ly đi vào, không nói nhiều, chỉ bảo “Thảm Đình Diêu, chịu khó dây xích” rồi kệ hắc quát tháo, nàng nhắc hắc ra ngoài đặt lên lưng ngựa.

Những người khác còn định nói thì bị Ân Trục Ly lườm. Lúc nàng tức giận thật đáng sợ, lại còn nàng và Thảm Đình Giao từng thân mật, ai dám hỏi lại?

Ân Trục Ly không dám tiêu tốn thời gian, vội vàng thúc ngựa về phía bến tàu ven sông. Thảm Đình Diêu thấy phương hướng lạ, ngừng mắng chửi, ngơ ngàng nhìn nàng. Đến bến tàu, nàng tìm một cái lò cũ bỏ hoang, dùng Hoàng Tuyền chặt xích sắt trên người Thảm Đình Diêu, lại đưa đồ của thủ vệ cho hắc: “Đổi!”

Thảm Đình Diêu còn muốn nói, nàng giơ Hoàng Tuyền lên: “Bớt nói nhảm đi”

Thảm Đình Diêu vội vàng thay đồ trong lò hoang. Ân Trục Ly búi tóc hộ hắc, vò bộ đồ cũ của hắc để lau mặt cho hắc, sau đó nói: “Nhớ nhé, người lại đại nội nhất phẩm thị vệ của binh thị vệ Tiêu Nhị. Mẹ người bệnh nặng, Vương thượng chuẩn cho người về thăm nhà.”

Thảm Đình Diêu lắc đầu: “Vô ích, hắc sẽ đoán được người để ta đi. Ta mất tích, hắc sẽ cho Thủy Vận Ti điều tra các thuyền qua lại với Ân gia.”

Ân Trục Ly lơ đãng: “Lo lắng làm gì.”

Nàng gọi một công nhân đi tìm lão đại phụ trách vận chuyển của Ân gia. Gió lạnh lùa, Thảm Đình Diêu ho khan. Ân Trục Ly lấy nữ trang trên tóc, minh châu đeo tai cộng với ngân phiếu trên người đưa cho hắc:

“Khúc Hoài Thương đi từ quận Thiên Thủy về phía Tây để trốn. Nếu ta là người, ta sẽ đi về phía Tây theo hần.”

Thẩm Đình Diêu khó hiểu: “Sao người giúp ta?”

Ân Trục Ly nhìn thẳng vào mặt hần, đột ngột tát hần một cái: “Cái tát này là vì mấy lần người động tay động chân với lão tử mấy năm nay.”

Thẩm Đình Diêu bị đánh choáng váng đầu óc. Lão Đại đang đến, Ân Trục Ly cúi xuống nhỏ giọng nói với hần mấy câu. Hần gật đầu liên tục.

Một lát sau, lão đại đưa Thẩm Đình Diêu trong trang phục thị vệ lên bến tàu.

Chưa đến nửa giờ sau, bến tàu có chuyện âm ỉ. Hóa ra là có một thị vệ về quê thăm người thân muốn lên thuyền buôn của Ân gia. Giọng lão đại rất to, phải đến nửa bến tàu đều nghe thấy: “Một tên thị vệ như người cũng không nhìn lại bộ dạng tởm lợm của mình xem, chưa gì đã đòi đi thuyền Ân gia miễn phí! Đại đương gia của chúng ta là ai? Phúc Lộc Vương phi! Phúc Lộc Vương giờ đã thành đương kim thiên tử. Không lâu nữa Vương phi sẽ thành Hoàng hậu, người chưa phải chết là may lại còn nghĩ Ân gia phải nịnh bợ mình???”

Thẩm Đình Diêu bị nói đến ngượng chín người, bên kia lại có người nói: “Úi xời, Ân Đại đương gia chẳng được phong hậu đâu, nô tài các người chưa gì đã mất lên đỉnh đầu rồi.” Mọi người đều quay qua nhìn. Đó là Thiếu Đông Gia của Phỉ gia. Hần cung kính nói với Thẩm Đình Diêu: “Đại nhân đừng so đo với kẻ tầm thường mắt chó coi thường người đó. Thuyền buôn của Phỉ gia cũng không xa thuyền buôn của Ân gia. Ai cũng có cái khó, đại nhân lên thuyền đi.”

Thẩm Đình Diêu tạ ơn hần. Lúc lên thuyền, quay đầu lại nhìn bến tàu đã chỉ thấy người đi tấp nập, không còn bóng dáng Ân Trục Ly nữa.

57. Chương 57: Qua Sông Đoạn Cầu

Con phố dài phủ đầy tuyết không còn một bóng người trong đêm, Ân Trục Ly đạp tuyết, khẽ ngâm nga khúc hát, đi đến Tây Giao. Phía tây thành Trường An có ngọn núi là nghĩa trang của mấy đại gia tộc, tổ lăng của Đường gia ở trong đó.

Từ sau khi Đường Ân si mê Ân Bích Ngô đến thần hồn điên đảo, Đường gia và Ân gia vẫn không hòa thuận. Khi đó, sĩ nông công thương thì thương nhân là không có địa vị nhất, người đọc sách tự cho bản thân rất cao, khó tránh khỏi việc khinh thường. Đường Ân lại vì một nữ nhân mà bỏ lỡ cả đời, thậm chí chịu khổ đến mức chết bất ngờ, mối quan hệ sơ sài của Đường gia và Ân gia kết thúc hần.

Ân Trục Ly càng nghĩ càng khó chịu. Sau khi Đường Ân chết, nàng chưa bao giờ đến bái tế. Nàng không muốn tin rằng nam tử thanh như trăng kia đã thực sự trở thành cát bụi. Có điều, tới nay, dù trời giá lạnh, hơi thở cũng đông lại, nàng lại muốn tìm một nơi nào đó thanh tĩnh một chút.

Nàng uống rượu rất nhiều. Lúc ở tửu quán, lúc đứng lên định trả tiền và Nữ nhi hồng mới nhớ ra mình đã đưa hết bạc cho Thẩm Đình Diêu, bản thân có thể xem như rỗng túi. Vì thế, nàng xấu hổ quá, đành dùng chiếc áo lông cừu đổi lấy hai vò từ Thiệu Hưng.

Chưởng quầy dù không biết nhìn đồ da nhưng dù thế nào cũng nhận ra rằng chiếc áo này có thể đổi đến cả trăm ngàn vò rượu. Dê béo ít gặp, hần hơn hổ đồng ý.

Ân Trục Ly ôm rượu lên ngựa. Bên trong nàng vẫn mặc một bộ áo kép làm từ gấm Vân Nam Yên Hà; gió lạnh thổi qua, nàng co rụt cổ.

Một đêm gió tuyết thế này, người canh lăng đã đi ngủ từ sớm. Nghĩa trang của thế gia khí phái bất phàm nhưng dù thế nào cũng chỉ là nơi mai táng. Ân Trục Ly nhún mình nhảy qua những bức tường cao. Tuyết trơn lầy lội, nàng trượt ngã, may vò rượu không sao.

Có hàng trăm căn phòng trong mộ đá. Ban đêm tối mờ mờ, nàng phải sờ soạng những tấm ván bia, sờ hơn mười khối thì tay đã tê lạnh không nhận diện được chữ viết trên bia nữa nhưng hai vò rượu được ủ vẫn còn rất ấm.

Tuyết dần ngừng rơi. Chân nàng đạp trên băng loạt soạt, mộ bia không nói một lời. Nàng đi đến đoạn giữa thì không sờ ván bia nữa: “Sư phụ? Sư phụ ở đâu?”

Lời nói tan ra trong gió lạnh, dường như cũng ngừng tụ lại thành băng. Ân Trục Ly biết mình không tìm thấy hắc, bèn tìm bừa một bia mộ, ngồi xuống trước bia, thì thào: “Dù sao mấy người cũng chẳng khác gì nhau, ta tìm đại một khối cũng được.”

Nàng tựa vào tấm bia, nước lạnh ngấm ướt áo kép, lạnh đến thấu xương. Vò rượu bên người vẫn giữ được chút hơi ấm. Nàng vỗ vỗ bia mộ, thân thiết nói: “Sư phụ có muốn uống không? Hôm nay không mang nhiều lắm, uống một chút thôi, đừng ham rượu.”

Nói xong, nàng đổ một ít rượu ra đất, tế tuyết đọng.

Cũng không biết bao lâu sau, tuyết trên bia tan ướt sũng áo. Nàng ỷ say chẳng sợ lạnh, khép hờ mắt lim dim. Đột nhiên có tiếng bước chân khiến mấy con chim giật mình. Ân Trục Ly nấp sau bia đá, một tay ôm vò rượu, một tay ôm Hoàng Tuyền Dẫn, dĩ bất biến ứng vạn biến.

Tuyết đọng xộp, tàn băng vỡ vụn. Người nọ dường như cũng vỗ tấm bia, xác định chủ nhân ngôi mộ. Ân Trục Ly thấy ngộ – thì ra không chỉ có mình là đồ đệ bất hiếu.

Một lát sau, có tiếng bước chân lại gần. Ân Trục Ly thấy đau đầu. Điều làm nàng nhức đầu hơn chính là người sau lên tiếng: “Vương thượng, vó ngựa, bước chân đều rất mới. Cần thận phải người vào lục soát không?”

“Không cần làm phiền tổ tiên. Lui ra hết đi.”

Ân Trục Ly vốn rất quen thuộc với giọng nói lạnh lùng như băng tuyết này. Không ngờ Thẩm Đình Giao lại đến đây. Nàng vẫn dựa lên tấm bia đá. Thẩm Đình Giao vỗ từng khối bia. Nói về việc ngục trang, hắc kiên nhẫn và cẩn thận hơn Ân Trục Ly nhiều lắm. Hắc kiên nhẫn sờ từng tấm bia, xác định đợi Ân Trục Ly đi ra cẩn nữa canh giờ.

Ân Trục Ly lẳng lặng nhìn hắc dịch chuyển càng lúc càng gần. Cái áo khoác chồn tía kia – con chồn là nàng săn, trang phục là bút tích của Vân Thiên. Khi đó hắc nhu thuận đáng yêu, khi ôm vào lòng y hết con mèo. Bây giờ hắc lộ nguyên hình, nàng cũng không thấy buồn hay giận gì – mọi người đều diễn trò vì những mục đích khác nhau.

Không ai cao thượng hơn ai, không ai dễ tiện hơn ai. Nàng giận hắc làm gì?

Nàng thật sự khâm phục sức chịu đựng của hắc. Hơn mười năm, Thẩm Đình Giao chấp nhận bị nàng sai phái, còn nàng thì chẳng biết gì hết. Một người tỏ ra yếu thế là bình thường, nhưng một người có thể tỏ ra yếu thế đến mười năm thì cũng hơi biến thái.

Thẩm Đình Giao xoa bia một hồi, cuối cùng cũng phát hiện ra tấm bia nàng dựa vào. Hắc nhắm mắt, nhẹ nhàng nói: “Ân Trục Ly!”

Ân Trục Ly quyết định giả ngu, lập tức cầm vò rượu đi ra: “Trời lạnh thế này mà bệ hạ cũng tới rồi. Đến đây, uống một ngụm.”

Thẩm Đình Giao không tiếp rượu. Có quá nhiều chuyện, hắc không biết hỏi cái gì trước, đành nói: “Đây là mộ Đường Hiến, tự Mục Chi, nàng dựa vào làm gì?”

Ân Trục Ly thở dài: “Nhiều quá, ta không biết sư phụ ở đâu.”

Thẩm Đình Giao ngồi xổm xuống, giờ mới phát hiện ra nàng chỉ mặc bộ áo kép gấm Vân Nam, cả người ướt sũng. Hắc bực mình, cả đầu lẫn tim như bị kim đâm: “Chết tiệt, mặc thế này mà dám ra đường!”

Ân Trục Ly ngẩng đầu nhìn hắc. Lớp tuyết đọng khúc xạ ánh sáng mờ mờ, ma mị. Thẩm Đình Giao khoác áo khoác lông chồn lên vai nàng. Ân Trục Ly lắc đầu. Nàng đã uống hơn nửa vò, hơi choáng váng: “Trời lạnh lắm, người không chịu được đâu.”

Thẩm Đình Giao kệ nàng, cúi xuống vỗ về tấm bia đá.

Ân Trục Ly không muốn đứng dậy, vẫn cứ tiếp tục uống từng ngụm từng ngụm rượu một. Bình thường hẳn vốn ốm yếu, giờ lại mặc kệ gió thổi. Nàng nằm trên đất một lát; đêm không trăng không sao, gió lạnh thấu xương, người con gái thân thể lạnh buốt.

Không lâu sau, Thẩm Đình Giao ôm nàng, đi về phía bên trái một lúc, đến trước một tòa thạch mộ. Hắn cũng không khách khí, kéo áo choàng khoác chung với nàng. Hai người ngồi dưới tấm bia đá tránh tuyết.

Ân Trục Ly quệt ngón cái lên mặt bia, nhìn thấy hai chữ quen thuộc, ngẫm nghĩ mà chịu không nổi. Nàng nghĩ đến rất nhiều tuyết bút bi trắng hoặc thê lương, thậm chí cả “Bài điệu cúng tổ tiên đã bị lãng quên” với câu thơ tám cây gậy tre cũng nghĩ đến. Nàng tự an ủi rằng ai rồi cũng phải chết, buồn mà làm gì.

Nàng nghiêng đầu, áp má lên tấm bia đá lạnh như băng, người kia cười như trăng trong trong ký ức: “Đừng tựa vào đây, cảm lạnh đấy.”

Bỗng nhiên, nàng hiểu được sự tuyệt vọng của hắn. Chắc chắn năm sau, nàng sẽ không còn nhớ rõ gương mặt hắn, quên dần đi đôi mắt hắn, không nhớ được giọng nói hắn, quên rằng hắn đã từng dùng ngón tay vuốt ve hai má mình.

Nàng suy nghĩ đến thất thần. Bất chợt giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng của Thẩm Đình Giao vang lên bên tai: “Muốn thương tâm thì thương tâm cho đã đi, hôm nay nàng thả Thẩm Đình Diêu, ngày mai ta chỉ có thể thiêu sống nàng.”

Gió tuyết làm phai nhạt ân oán. Ân Trục Ly ngà ngà say, nghe thấy thế thì vươn tay sờ soạng bên dưới hắn, thầm thì: “Hiếp sống vẫn hơn bị giết rồi hiếp.”

...

Thẩm Đình Giao xốc nàng lên, giận điên người: “Người nghĩ trăm không dám làm gì người thật à?”

Ân Trục Ly thấy hắn giận thật cũng vẫn bình tĩnh hét lại: “Bệ hạ đã có ngôi cửu ngũ, Đại Huỳnh giờ là của ngài, có ai ngài không làm gì được?”

Thẩm Đình Giao hừ lạnh, nói nhạt nhẽo nhưng lại lạnh lùng đến thấu xương: “Đây là lần cuối, Ân Trục Ly... Nếu có lần sau,” – hắn ghé sát vào tai nàng, thần nhiên – “Trẫm sẽ sai người đào hắn lên, cho người nhìn bộ dạng của hắn. Người có tưởng tượng được giờ Đường Ân ra sao không? Thi thể chia lìa, cốt nhục hư thối, nước từ xác chết rỉ ra, giò bọ lúc nhúc...”

Hắn bình thản, thốt lên từng chữ từng chữ khoét sâu vào tim người. Ân Trục Ly đưa tay nắm cây sáo nhỏ bên hông. Hơn mười năm, đây là lần đầu tiên nàng nổi sát khí với hắn. Tay phải nắm thả nhiều lần, máu trong miệng tanh ngọt, nàng vẫn cười với hắn: “Thì sao hả bệ hạ? Dù người đó hóa thành phù sa cát bụi, ta vẫn yêu chàng như thế.”

Thẩm Đình Giao ngẩn ra. Hắn cũng thấy hơi hối hận vì đã bức nàng đến như thế. Trước kia nàng không hề thừa nhận tình cảm với Đường Ân. Hắn buông tay, Ân Trục Ly vẫn không muốn giảng hòa: “Ta thương người thì có gì sai? Ta muốn ở bên người thì có gì sai? Chẳng nhẽ trong đời này, người chưa bao giờ muốn ghi nhớ điều gì? Chẳng nhẽ trong đời này, người chưa từng không đành lòng buông tay một thứ tình cảm nào?”

Thẩm Đình Giao hơi giật mình, kéo tay nàng: “Quay về!”

Ân Trục Ly không cảm kích, cũng không đi xuống bậc thang cùng hắn: “Ta biết Phó Triệu Anh sẽ không để ta yên. Ta biết nhiều như thế, sao bọn họ có thể bỏ qua được? Người muốn ổn định bọn họ cần gì phải tốn công sức như vậy, chém đầu ta luôn có phải hơn không?”

Thẩm Đình Giao vẫn khoác áo lông chồn lên người nàng, ôm nàng từ dưới bia ra. Mặt đất trơn trượt, hai người đi từng bước nhỏ một. Trương Thanh dẫn theo mười tùy tùng canh giữa ngoài lăng. Thẩm Đình Giao ôm nàng lên xe ngựa, buông màn xe. Hắn đưa tay nắm áo kẹp Ân Trục Ly đang mặc, cởi bộ đồ ướt sũng ra, trầm giọng nói: “Ta không thích hiếp xác chết, đầu người cứ để trên cổ người đã.”

Hắn đã cởi áo khoác đưa nàng, giờ người cũng bị lạnh. Ân Trục Ly ôm lò sưởi ấm nóng, để mặc hắn bế. Đệm giường da hổ rất ấm áp, hắn đè tay lên mạch của nàng, đôi mắt đen tuyền lấp lánh dịu dàng, lệ khí cũng giảm vài phần: “Trẫm đã mệnh Lễ bộ chuẩn bị đại lễ sắc phong Hoàng hậu, phong hào Văn Hú.”

Trước tiên hắn phải nói chuyện này cho rõ ràng, sau khi triều miên chắc chắn sẽ không nói nổi. Ân Trục Ly cười lạnh: “Sau đó?”

Khi nói lời này, lòng nàng cuộn sóng mãnh liệt. Thẩm Đình Giao nuốt nước bọt, bắt đầu tự cởi đồ. Hoàng đế nạp phi là chuyện hiển nhiên, sao hắn chột dạ nhỉ?

“Trẫm phải nạp Khúc Lăng Ngọc làm Huệ phi.”

Ân Trục Ly vẫn cười lạnh: “Bệ hạ hình như rất giữ mặt mũi cho nô tì. Người là kẻ kế vị, không thay đổi triều đại. Khúc Lăng Ngọc giờ làm Thái hậu, có huynh tử đệ cập thì cũng đâu ra cái đạo lý chị dâu làm thiếp thế này? Bệ hạ sao không nghe lời Hà thái phi, lập nàng làm hậu luôn?”

Thẩm Đình Giao cúi người hôn lên đôi môi đang đá đỏ, nói qua quýt: “Tổ huấn Ân gia không cho làm thiếp còn gì?”

Ân Trục Ly cười xong thì lạnh nhạt nói: “Thảo dân vốn là thương nhân, cũng không có lòng trèo cao. Người để ý đến tình nghĩa huynh đệ mười năm thì cho ta một bức hưu thư. Sau này gặp lại, ta cũng thừa nhận ân tình này của người!”

Thẩm Đình Giao bất ngờ đưa tay bóp cổ nàng, dưới thân lại không kiên nhẫn được, cứ tiến vào. Hắn lạnh lùng nói: “Đừng có mơ!”

Nơi ấy của nàng khô khốc. Thẩm Đình Giao cũng thấy hơi bức bối: hai người cá nước thân mật ngày càng hài hòa, giờ lại loạn lên...

Có điều lòng đế vương sao có thể chỉ để ở một người? Đại Huân đang thương tật đầy mình, nếu gian thương này lại làm loạn từ trên xuống thì đến bao giờ mới có thể có quốc phú dân cường?

Hắn tiếp tục công thành lược trì, chốt một câu: “Sau ngày mai, thuế thương lữ tăng một thành. Phi gia dự định thành công, miễn thuế hai thành trong vòng ba năm.”

58. Chương 58: Kẻ Trương Lương – Thang Trèo Tường

Khi trở lại điện Chiêu Quang, đêm đã khuya. Thanh Uyển dẫn một đám cung nhân thị tì tắm cho nàng. Không lâu sau, Kha Đình Phong cũng đến. Vì Ân Trục Ly giả bệnh, thị vệ tướng thật nên lập tức mời hắn tiến cung. Ân Trục Ly có chút uể oải, chỉ sai người thu xếp cho hắn ở trong Thiên Điện, ngày mai sẽ đón tiếp.

Thanh Uyển đâm lưng cho nàng, khi nghĩ lại không khỏi có chút lo sợ: “Đại đương gia, người thật sự thả Nhị gia? Nếu lỡ như hoàng thượng lại bắt được hắn, phải làm sao bây giờ?”

Ân Trục Ly phẫn nộ: “Cái gì mà làm sao bây giờ? Nếu như hắn bị bắt cũng là bị bắt trên thương thuyền của Phỉ gia, liên quan gì đến ta! Tốt nhất là Thẩm Đình Giao nóng giận đến mức tịch biên cả Phỉ gia, hừ.”

Thanh Uyển dùng xà phòng hình trứng ngan chà xát giúp nàng: “Đại đương gia, trước kia không phải người rất ghét Nhị gia sao, tại sao lúc này lại mạo hiểm...” Nàng làm động tác cắt cổ, “Thả hắn ra?”

Ân Trục Ly ngâm mình trong nước nóng, rất lâu sau mới đáp: “Có thể... là vì Bồng Lai tiên đảo, vùng đất tràn ngập cúc vàng cùng diên vĩ kia đi.”

*Cửu khiêu linh lung tâm: Cửu Khiêu Linh Lung Tâm là trái tim 9 lỗ. Trong Phong Thần diễn nghĩa, nhân vật Tỷ Can là người có trái tim Thất Khiêu Linh Lung, tức trái tim 7 lỗ. Người này sau đó bị Đát Kỷ hãm hại, lấy mất trái tim.

Thẩm Đình Diêu mất tích, Thẩm Đình Giao không thể tìm kiếm lộ liễu, chỉ có thể bảo tâm phúc bí mật lùng bắt. Hai ngày kia, một tiểu đội cấm vệ quân lục soát khắp cả Trường An, quan lại trông coi việc vận

chuyển bằng đường thủy cũng sai người lục soát thương thuyền của Ân gia, nhưng tìm không ra một chút tung tích của Thẩm Đình Diêu.

Nhiều lần Thẩm Đình Giao ép hỏi, Ân Trục Ly đều mang vẻ mặt bất khả tư nghị: “Bệ hạ, ngài bảo nô tì để người nào chạy thoát? Không phải tiên đế đã sớm chết trong lúc loạn lạc sao? Hơn nữa, muốn bắt trộm phải bắt được tang vật. Nếu ngài tìm được hắc ở bất kỳ nơi nào thuộc Ân gia ta, cho dù bị tru di cửu tộc, Trục Ly cũng không nói lời nào.”

Sau vài lần, ngay cả Phó Triều Anh cũng tìm ra đầu mối — nàng đã sớm nghĩ xong đường lui. (M k hiểu câu này lắm. Đến khi pTA tìm ra đầu mối hay Ngay cả khi PTA cũng k tìm ra đầu mối???)

Ba ngày sau, Gia Dự sắc phong Phúc Lộc vương phi thành Văn Hú hoàng hậu, nghi thức kiểu cách đều hoàn toàn vượt qua lần sắc phong của Thẩm Đình Diêu, nhưng Ân Trục Ly không thể nào cảm kích được.

So với việc sắc phong hoàng hậu, lễ sắc phong Khúc Lăng Ngọc làm Huệ phi có vẻ rất khiêm tốn. Đây không phải là chuyện về vang, đại gia cũng không để lộ ra ngoài.

Ân Trục Ly gặp lại Khúc Lăng Ngọc vào ngày sắc phong Khúc Lăng Ngọc thành Huệ phi. Theo lễ nghi, sau khi bái phỏng thái hậu, phi tần phải hành lễ bái kiến hoàng hậu trong cung, lắng nghe huấn đạo.

Trong điện Chiêu Hoa, Ân Trục Ly ngồi, Khúc Lăng Ngọc quỳ; không ngờ kẻ thù lại gặp nhau trong hoàn cảnh thế này. Nàng đến kính trà, hồi lâu sau Ân Trục Ly vẫn không nhận, không bao lâu sau, bên ngoài có người lớn tiếng tuyên: “Thái hậu giá lâm!”

Ân Trục Ly biết ý đồ của Hà thái hậu. Hiện tại Khúc Lăng Ngọc có thù giết cha với nàng, Hà thái hậu đương nhiên có thể lôi kéo người này. Sau khi tiến vào trong điện, Hà thái hậu vẫn không mở miệng, hiển nhiên là đang thể hiện uy phong của thái hậu.

Ân Trục Ly hành lễ với bà, bà nhẹ vuốt cằm, quay đầu nâng Khúc Lăng Ngọc lên: “Đứa bé ngoan, con cũng đứng lên đi.”

Khúc Lăng Ngọc đứng dậy, vẫn không nhìn Ân Trục Ly, Ân Trục Ly cũng không muốn để ý quá mức đến nàng. Thật ra mà nói hai người cũng là tỷ muội cùng cha khác mẹ, nhưng hôm nay đã thành kẻ thù không đội trời chung. Thù nhỏ có thể bỏ qua, nếu là huyết hải thâm cừu thì thêm một chút thù hận nữa cũng chẳng sao.

Hà thái hậu chỉ sợ nàng hóa giải oán thù mà không biết rằng căn bản là nàng không muốn hóa giải.

Mười mấy người đang ngồi, điện Chiêu Hoa lại vô cùng tẻ nhạt. Lúc đầu Hà thái hậu còn răn dạy chút cung quy, lải nhải chút việc nhà, sau cũng hết chuyện để nói. Lúc này, Ân Trục Ly mới lạnh nhạt nói: “Hôm nay Huệ phi mới sắc lập, đêm nay bệ hạ phải ngủ lại Tê Phượng cung. Hôm nay người cũng đã mệt mỏi, tạm thời hồi cung đi.”

Nói xong, đột nhiên nhớ ra Tê Phượng cung chính là tấm cung của hoàng hậu các triều đại trước kia, ừ, nàng cũng không thể cứ ở mãi chỗ này phải không? Đang lúc suy tư, Hà thái hậu cũng đã đứng dậy: “Đúng lúc ai gia cũng mệt mỏi, Huệ phi đưa ai gia về cung đi.”

Khúc Lăng Ngọc vẫn ôn thuận gật đầu. Nàng vẫn không nhìn Ân Trục Ly, đối mặt với cường địch mang huyết hải thâm cừu, từ đầu đến cuối cũng vẫn không va chạm. Mà chuyện Khúc Thiên Cực phản bội cũng không dính líu đến nàng. Ân Trục Ly làm sao có thể đoán không ra điểm then chốt trong đó?

Nàng không phải là người tốt, lập tức trêu ghẹo: “Ta thấy Huệ phi gần đây thật gầy gò, chi bằng tuyên một ngự y nhìn qua đi?”

Dù Khúc Lăng Ngọc không ngẩng đầu, thân thể cũng bị chậm lại. Hành động ngăn ngủi trong chớp mắt này đã bị Ân Trục Ly nhìn thấy, nhưng Ân Trục Ly cũng không nói gì, vẫn cười híp mắt nhìn Khúc Lăng Ngọc cùng Hà thái hậu rời khỏi điện Chiêu Hoa. Trái lại bị Hà thái hậu răn dạy một câu: “Bây giờ người đã là quốc mẫu của Đại Huân, phải chú ý đến ngôn từ danh xưng. Đừng mang khí chất thương nhân giang hồ vào cung, mất thể diện hoàng gia.”

Ân Trục Ly làm sao có thể mất bình tĩnh, hướng chỉ trên tay nàng đang nắm giữ hy vọng lớn lao của bà ta, dù thuận nghịch thế nào cũng sẽ bị bà ta cần, cần gì phải bức bội vớ vẩn. Nàng liền chẹn họng bà ta:

“Mẫu hậu giáo huấn rất đúng. Trục Ly vốn là phường chợ búa, khó tránh khỏi chuyện lây nhiễm thói xấu của dân gian, sau này còn phải học thêm nhiều điều về tam tông tứ đức của mẫu hậu mới phải.”

Sắc mặt Hà thái hậu lập tức có chút khó coi: Thẩm Đình Giao là một đứa con riêng, chuyện này cũng chỉ có bà ta, Phó Triều Anh, Ân Trục Ly cùng Thẩm Đình giao biết được. Làm chủ mà mang trên lưng ô danh lén lút tư thông, sát hại hoàng tử chính thống, loạn thần tặc tử, còn dám phách lối giảng dạy về thể diện của hoàng gia sao?

Hà thái hậu đã sống lâu trong lãnh cung, cũng là người giỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt, khi mở miệng lần nữa, giọng điệu lại hết sức nhu hòa: “Người cũng hiểu rõ đạo lý, tác phong hành sự cũng tốt hơn nha đầu Lăng Ngọc này rất nhiều. Chẳng qua là trong cung có nhiều quy củ rườm rà. Lúc rảnh rỗi, tốt nhất mẫu hậu nên hàn huyên với người một chút.”

Đây xem như là giữ đầy đủ thể diện cho nàng, Ân Trục Ly đương nhiên chuyển giọng: “Vâng. Nhi thần cung tiễn mẫu hậu.”

Khi đó Thẩm Đình Giao đang ở điện Chính Đức. Trương Thanh biết hẩn để ý Ân Trục Ly, chỉ sợ Hà thái hậu không giữ thể diện cho Ân Trục Ly, vội vàng đuổi tên nội thị đang muốn bấm báo ra ngoài. Thẩm Đình Giao nghe vậy cũng chỉ cười khi: “Nàng chỉ không giữ thể diện ầu hậu đã là nên cảm tạ trời đất; thay vì an ủi nàng, không bằng đến Tiêu Thục cung trước để xem mẫu hậu một chút.”

Hắn đặt sổ sách xuống, còn chưa đi vào Thục Tiêu cung, đã nghe thấy tiếng đổ vỡ, vừa nhìn vào bên trong: quả nhiên là Hà thái hậu đập vỡ bình hoa làm từ sứ Thanh Hoa, mảnh vụn rơi đầy đất. Trái lại, hắn mang theo ba phần cười: “Vì sao mẫu hậu lại làm vậy?”

Hà thái hậu lệnh cho cung nhân lui xuống, trầm nghĩ tuyệt đối không thể để Ân Trục Ly ở lại nơi này: “Ngô nhi, hôm nay mẫu hậu đến điện Chiêu Hoa một chuyến.”

Thẩm Đình Giao gật đầu. Hà thái hậu vẫn mang dáng vẻ tự xem mình là trung tâm, ngoại trừ Ân Trục Ly, người khác muốn chọc giận bà thành như thế cũng không dễ.

Hà thái hậu mau chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, sắp xếp lời nói: “Hôm nay, Ân Trục Ly nói bóng gió thân thể của người trước mặt mọi người.”

Thẩm Đình Giao cau mày, với cửu khiếu linh lung tâm* của hắn, làm sao có thể không biết đích ý của Hà thái hậu đối với Ân Trục Ly. Ân Trục Ly một tay bóp bảy tác của bà. Quả thực mặc dù hắn biết những lời này là nửa thật nửa giả, vẫn muốn làm ra vẻ để ý: “Làm sao có thể phát sinh chuyện như vậy?”

Thần sắc Hà thái hậu nghiêm túc: “Ngô nhi, hiện tại người lập nàng làm hậu, đã là tận tình tận nghĩa. Người này... không thể lưu lại được.”

Năm ngón tay của Thẩm Đình Giao nhẹ siết, nét vui vẻ trên mặt không giảm: “Mẫu hậu, nàng bị nuông chiều thành quen, sau này ngài ít đến điện Chiêu Hoa là được. Trẫm bảo đảm nàng tuyệt đối sẽ không chủ động xuất hiện trước mắt ngài.”

Hà thái hậu có chút khó hiểu: “Hoàng nhi, mẫu tử chúng ta sống nương tựa lẫn nhau đã nhiều năm như vậy, xem Tiêu Thục cung giống như lãnh cung, chịu hết thấy sự xem thường của mọi người trong cung, vì sao? Chưa diệt trừ người này, ta, người, còn có... đều là mệnh treo sợi tóc. Bây giờ người là vua của Đại Huỳnh, muốn nữ nhân nào mà chẳng được? Tại sao lại che chở nàng như vậy?”

Thẩm Đình Giao hàm súc cười: “Mẫu hậu, trên thế gian có vô số nữ nhân, mà Ân Trục Ly chỉ có một người. Trẫm chiếu cố nàng, tất nhiên là bởi vì nàng có thứ mà tất cả những nữ nhân khác không có.”

“Nhìn thấy chưa, đây chính là năng lực của lão tử!” Trong bồn tắm, Ân Trục Ly vỗ vỗ ngực, giọt châu ngọc trên ba đào mãnh liệt phát ra màu sắc rực rỡ. Thanh Uyển đứng sau phốc cười: “Đại đương gia, ngài còn cười được. Bây giờ xe ngựa, tàu thuyền, hàng hóa của Ân gia phải bỏ ra bốn phần thuế, Phỉ gia kia trái lại chỉ tốn hai phần. Cứ như vậy, chi phí của chúng ta phải tăng lên. Bọn họ nhất định sẽ hạ giá cạnh tranh với chúng ta, chẳng khác nào bắt chúng ta bổ sung phần thuế của Phỉ gia. E là Hách tổng quản cũng rất sốt ruột.”

Ân Trục Ly lấy ngón tay vuốt dọc theo bồn tắm, tiết tấu thanh thoát, chân mày lại nhíu chặt: “Phải rồi, Kha đại phu còn ở trong cung đúng không? Sáng mai ta sẽ đi tiễn hân rời cung, tiện thể chuyển lời cho Hách Kiếm...”

Hai ngày sau, quả nhiên chi phí hàng hóa của Phỉ gia giảm xuống, tán dương hoàng ân cuộn cuộn. Thiên tử ra chiếu miễn giảm giảm hai phần thuế của Phỉ gia, vô cùng thuận lợi cho việc tiêu thụ. Có hàng hóa giá rẻ đương nhiên sẽ có người bon chen thu mua. Nhưng ngày vui chóng qua, không bao lâu sau liền có tin đồn rằng bên phía phương Tây từng lên lút vận chuyển mười mấy thuyền “đồ bỏ đi của phương Tây”, chẳng hạn như y phục mà người chết đã mặc, cặn bã lá trà đã dùng lại được phơi khô, kim ngân châu báu chôn trong mộ vân vân. Thương nhân lòng dạ đen tối mua vào bằng giá thấp, để ổn định giá bán ra, kiểm lấy đồng tiền dơ bẩn!

Tin đồn truyền đi luôn luôn nhanh nhất, hơn nữa còn không tìm ra nguồn gốc. Không lâu sau, cả thành Trường An, thậm chí cả phân nửa Đại Huỳnh cũng bắt đầu huyền não sục sôi.

Dân chúng cũng không phải hạng ngu ngốc, nhân lúc rảnh rỗi bọn họ cũng suy nghĩ — người nói xem, Phú Quý thành gì đó cũng đang từ từ tăng giá, Phỉ gia này, bọn họ hảo tâm hạ giá xuống làm gì đây?

59. Chương 59: Họa Từ Trong Nhà

Chuyện cửa hàng của Phỉ gia bị đập phá để sau hãy nói. Lại nói đến đêm phong phi của Khúc Lăng Ngọc: hôm đó Thẩm Đình Giao không đến Tê Phượng cung để qua đêm. Khi đó Ân Trục Ly đang nằm đọc sách trên tháp, trong điện, than cháy rừng rực, cửa sổ mở hơn phân nửa; bên ngoài cửa sổ, mấy nhánh hàn mai lung lay bất định, lưu lại bóng hình sinh động trên tường.

Ân Trục Ly vốn nghĩ rằng hân sẽ không tới, lúc này đang nửa nằm nửa ngồi trên tháp mà đọc sách. Hân cũng không báo cung nhân chuẩn bị, giống như lúc ở Phúc Lộc vương phủ khi trước, hân cũng tự tại trở về nhà vào ban đêm như vậy.

Ân Trục Ly có chút kinh ngạc: “Người... không đi nhằm chỗ?”

Thẩm Đình Giao khẽ mỉm cười, dưới ánh nến, gương mặt giãn ra, vẫn diễm sắc vô song: “Hôm nay có nơi dâng tặng một ít cống phẩm, tở lựa gì đó. Ngày mai để ta bảo Trần Trung đưa đến đây, nàng thích gì thì chọn một ít ỉnh đi.”

Hân phỏng đoán Ân Trục Ly sẽ không cảm thấy hứng thú với những thứ đồ này, cũng không nói nhiều, tự mình cởi giày leo lên tháp. Đối với thái độ của hân, Ân Trục Ly có phần không hiểu, phải nói rằng tính tình của hân thay đổi rất nhiều đi, vậy mà cũng không thấy hân ngược đãi mình.

Phải nói là hân vẫn ôn nhuận như trước, lại thêm ba phần cường ngạnh, đặc biệt vào lúc trước mặt người khác. Cũng có thể nhận ra rằng, mặc dù hân nâng đỡ, giúp Phỉ gia cùng Ân gia cân sức cân tài, nhưng cũng không có ý định làm gì Ân Trục Ly.

Hân cởi y phục treo trên giá gỗ, đoạt cuốn sách trong tay nàng, tiện tay đặt trên bàn. Ân Trục Ly đương nhiên biết hân muốn làm gì, nàng cũng không e ngại. Đến thì đến, ai sợ ai chứ? Nàng cũng không ngượng ngùng, trực tiếp cởi áo ngoài, nằm trên tháp: “Đến đây đi.”

Thẩm Đình Giao phủ trên người nàng, chống tay, mặt đối mặt mà nhìn nàng. Hân híp mắt, cười như không cười nhìn Ân Trục Ly đang nổi giận, rớt cuộc nàng phải mở miệng: “Làm không?”

Thẩm Đình Giao dịu dàng cười, giống như lại trở về bộ dạng nhu nhược trước kia, hân ghé vào tai nàng, nhỏ giọng nói: “Làm. Nhưng nàng lên đi.”

Nói cho cùng cũng đã có giao tình hơn mười năm, bộ dáng kia khiến Ân Trục Ly có mấy phần cảm giác an toàn. Nàng quay mặt sang một bên, nhắm mắt ngủ: “Thảo dân không dám.”

Thẩm Đình giao cười nhẹ: “Lên đi.”

Ân Trục Ly nghiêng người chặn hân, lại khôi phục thái độ liêu lĩnh thường ngày: “Thật sự muốn ta lên?”

Đôi mắt của Thẩm Đình Giao cũng sáng lên, yết hầu khẽ nhúc nhích, thoáng gật đầu. Ân Trục Ly nhẹ đảo người, đè hẳn phía dưới, xác nhận lại: “Không tức giận chứ?”

Thẩm Đình Giao nhắc chân, nhẹ nhàng cọ xát thắt lưng của nàng: “Không tức giận.”

Ân Trục Ly tiện tay cởi vạt áo, buộc vào cột long phượng được trạm khắc trên đầu giường, lại kéo hai tay hẳn lên trên đầu, dùng đầu kia của dây lưu loát nhanh gọn trói tay hẳn, thản nhiên giảng giải: “Lần trước cách trói của thị vệ kia là để trói thái giám sắp bị tịnh thân, cũng không thể trói cả tay chân, đó là trói heo. Nếu buộc hai tay như vậy, nửa chừng cũng có thể đổi tư thế. A, không thể trói chân, giữ lại để tăng thêm tình thú.”

Thẩm Đình Giao đâu để ý mấy thứ này, trước mặt Ân Trục Ly, phản ứng của hắn la vô cùng mãnh liệt, lúc này đã không chịu được: “Dài dòng, nhanh lên!”

Ân Trục Ly buộc tay hắn thật chắc, thân mật nhìn hắn trong chốc lát, mím môi cười đến cổ quái. Hắn run run: “Nàng muốn làm gì?”

Ân Trục Ly xé khăn thơm che đi đôi mắt của hắn, thanh âm dịu dàng: “Đương nhiên là làm người rồi!”

Thẩm Đình Giao cảm thấy có chút không ổn, đột nhiên cảm thấy rất hối hận. Hắn biết rõ gần đây nàng tức giận trong lòng, nên mới bằng lòng để nàng chủ động lúc này. Ân Trục Ly đâu để ý hắn muốn gì; tình thú trong phòng của phu thê mà khách khí thì hết cả lạc thú.

Nàng tiện tay rút một cây nến đỏ từ giá cắm nến; đây là nến nhỏ dùng sau khi ngủ, chỉ to bằng ngón tay. Nàng đốt nến, thổi nến. Thẩm Đình Giao đã cảm nhận được có điều không hay, lập tức liền bày ra dáng vẻ để vương: “Buông trăm ra, nếu không trăm tru di cứu tộc của nàng!”

Lúc này hắn vừa nghiêm túc lại có mấy phần uy nghiêm, đáng tiếc Ân Trục Ly không sợ, vẫn nhàn nhả thối thối cây nến kia: “Dù sao cũng bị tru di cứu tộc, không bằng trước khi chết khoái nhạc một lúc.”

Thẩm Đình Giao còn muốn nói nữa, đột nhiên giọt nến tựa như giọt lệ, nhỏ xuống trước ngực hắn. Hắn bắt ngờ, không kịp đề phòng, lập tức rên rỉ “hừ” một tiếng, thanh âm vừa tỉnh táo hơn ba phần nhưng cũng vừa thêm hối hả hơn ba phần: “Khốn kiếp, nàng làm gì vậy! Mau buông ta ra!”

Ân Trục Ly nhìn một mảng da của hắn đỏ ửng lên, cúi người nhẹ nhàng liếm gặm: “Làn da của người quá mức non mềm, lúc đầu có hơi đau, nhưng bệ hạ à, khổ trước sướng sau.”

Nhỏ đến giọt thứ hai, Thẩm Đình Giao hừ một tiếng, bắt đầu dùng chân đạp nàng, nhưng chỉ dựa vào hai chân thì làm sao có thể là đối thủ của nàng, trái lại bị nàng bắt được mắt cá chân. Sáp nến kia giống như mưa, nhẹ nhàng chậm chậm nhỏ xuống trước ngực.

Hai tay của Thẩm Đình Giao bắt đầu liềm mạng giấy giữa, nhưng Ân Trục Ly buộc quá chặt, hắn bực tức, nóng vội kêu gào: “Trần Trung?!”

Trần Trung đứng ngoài cửa dè dặt đáp lời: “Bệ hạ?”

Ân Trục Ly cũng không e ngại, vẫn xé nội khố của hắn, đem nến đỏ nhỏ một giọt ở nơi nào đó, Thẩm Đình Giao rên rỉ một tiếng, Trần Trung nghe được âm thanh này, làm gì còn dám vào trong, chỉ có thể dè dặt chờ đợi.

Trái lại Ân Trục Ly quát một tiếng: “Đứng ngây ra đó làm gì, bệ hạ bảo người rút!”

Trần Trung nghe vậy đáp một tiếng, vội vã chạy trốn. Tiếng bước chân mất dần, Thẩm Đình Giao tuyệt vọng: “Ân Trục Ly, trăm giết người, giết người!”

Ân Trục Ly cười nhẹ, nến đỏ trong tay nhỏ xuống nơi mẫn cảm nhất, giọt giọt màu đỏ kiều diễm.

Khi da thịt quen với nhiệt độ kia, cảm giác khác thường bắt đầu xuất hiện. Tiếng rên rỉ do đau đớn lúc đầu của hắn dần trở nên mềm mại nhẹ nhàng. Ân Trục Ly liềm vành tai của hắn, động tác tuy dịu dàng nhưng thanh âm lại oán hận: “Thẩm Đình Giao cũng không dám tăng thuế của lão tử, người lại muốn tăng thêm hai phần!! Thêm hai phần thì cũng thôi đi, lại còn muốn giảm hai phần của Phỉ lão đầu! Lão hồ không phát uy, người thật sự dám xem lão tử là thổ Ba Tư!”

Thẩm Đình Giao uốn cong thắt lưng mà cọ xát với nàng, tấm khăn che đi tầm mắt, cảm giác sấp nển rơi trên da thịt hết sức rõ ràng. Hắn bắt đầu đổ mồ hôi, thanh âm rên rỉ kia cũng dần dần thay đổi ý vị. Ân Trục Ly dùng tay cầm tắc tử, dùng nhiệt độ trong lòng bàn tay sưởi ấm sơ qua một lần, cảm nển đỏ nhỏ một giọt. Thẩm Đình Giao hét lên một tiếng, mồ hôi chảy đầm đìa.

Ân Trục Ly lạnh lùng nói: “Lấy chút tiền phụ cấp mà lót dạ đi, dẹp ngay chuyện thu thuế.”

Thẩm Đình Giao lắc đầu, nàng lại nhỏ một giọt nển đỏ. Thẩm Đình Giao đã không còn biết đau là gì, tắc tử kia lại càng thêm dăng cao. Ân Trục Ly lại nhỏ từng giọt, rốt cục hắn chịu không được, khàn khàn nói: “Được! Ta đáp ứng, ta đáp ứng, nàng mau lên đi!”

Ân Trục Ly cúi người thổi ngạt tắc tử kia, dùng đầu lưỡi khéo léo tháo gỡ lớp sáp đọng trên người hắn. Thần hồn của Thẩm Đình Giao phiêu đảng, hắn rất muốn đưa tay ôm nàng, hoặc xoa nắm mái tóc dài của nàng, nhưng tay hắn bị trói. Hắn đưa chân cọ cọ nàng vô cùng thân mật để lấy lòng. Dù số lần hai người thân mật không nhiều lắm nhưng khi nàng chủ động thì lần nào cũng làm hắn ngây ngất, không thể nào quên nổi.

Ân Trục Ly chỉ chịu dùng tay, hắn có chút bất mãn: “Nàng... không muốn?”

Ân Trục Ly chỉ đáp lại một chữ: “Ừ.”

Hắn lập tức nổi giận: “Tại sao?”

Ân Trục Ly thản nhiên: “Bởi vì chuyện này người cũng để Huệ phi làm.”

Nàng cố ý đem đề tài chuyển hướng đến Khúc Lăng Ngọc. Nàng cũng muốn làm rõ nếu như Khúc Lăng Ngọc thật sự có thai, Thẩm Đình Giao có biết hay không? Nếu biết, vậy đứa bé này rốt cuộc là của hắn hay của Thẩm Đình Diêu?

Theo lý phải là của Thẩm Đình Diêu, bởi vì sau khi Khúc Thiên Cực phản bội, Khúc Lăng Ngọc không bị liên lụy, nhất định là bởi vì mang thai hoàng tử. Mà khi đó, Thẩm Đình Giao vẫn ở chung một chỗ với nàng, sẽ không có cơ hội đến gần Khúc Lăng Ngọc mới đúng. Nhưng nàng cũng không thấy hoàn toàn chắc chắn. Mấy chuyện kiểu này lời ra một khắc là đủ biết rồi.

Nghe nàng nhắc tới Khúc Lăng Ngọc, cơn tức của Thẩm Đình Giao lại giảm mấy phần: “Nàng ghen?”

Ân Trục Ly hừ lạnh, Thẩm Đình Giao liền cho rằng nàng xác nhận, nhất thời tâm tình thật tốt: “Trục Ly, ta và nàng ta không phải giống như nàng nghĩ.”

Lúc này không phải là thời điểm giải thích, thanh âm của hắn khàn khàn, chỉ muốn dụ dỗ Ân Trục Ly đích thân ra trận, “Nàng tới trước, sau đó ta sẽ nói cho nàng.”

Lần này hoan hảo cho đến canh ba, toàn thân Thẩm Đình Giao đều đau, lại tràn đầy loại cảm giác thỏa mãn mang tên ‘ăn no’. Hắn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, lại chạm vào Ân Trục Ly, hất cằm lên, ý chỉ vật áo đang buộc cổ tay hắn: “Tháo ra.”

Ân Trục Ly tái diễn: “Hai phần thuế!”

Hắn gật đầu: “Hai phần thuế.”

Lúc này Ân Trục Ly mới tháo sợi dây kia, vừa rồi hắn hung hãn giãy dụa, trên tay có nơi đã bị rách da, nên tìm được cao giúp hắn xoa thuốc.

Trái lại hắn không vì chuyện này mà không vui: “Trục Ly, ta đói bụng.”

Ân Trục Ly đang nằm xuống muốn ngủ, nghe vậy vô cùng không kiên nhẫn mà đáp: “Người mau lên triều, nhịn một chút, trước khi vào chầu, Trần Trung sẽ chuẩn bị.”

Hắn ra vẻ tủi thân, dụi dụi bên người nàng: “Nhưng mà hiện tại trẩm đói bụng.”

Ân Trục Ly đứng dậy, trong phòng có ít bánh ngọt hoa quả, nhưng hắn quen chiều chuộng, ăn không được mấy thứ đồ ngọt ngấy này, hơn nữa lúc này thức ăn đã nguội, ăn vào sẽ dễ bị khó tiêu.

Ân Trục Ly tìm một lúc, cuối cùng bụng dạ xấu xa lại nhớ về con chim trĩ trong vườn ngự uyển, khụ, mùi vị kia thật sự ngon.

Nàng quyết đoán bắt một con chim trĩ, dùng nước hoàng tuyền để mổ xẻ, quạt chậu than, cứ thế mà nướng. Thấm Đình Giao lật người, lấy tư thế mỹ nhân nằm nghiêng nhìn nàng: “... Đây là mua để nhìn ngắm thưởng thức, sau này nàng đừng ăn. Rất đắt tiền.”

Ân Trục Ly khinh thường: “Lãng phí lương thực.”

Thương nhân phải thiết thực, Thấm Đình Giao uể oải không giận: “Nhớ khi bé, lần đầu tiên nàng ăn trộm gà để nướng, quên giấu kỹ lông gà, còn bị người bắt bớ với Ân lão phu nhân, phải quỳ mấy ngày ở từ đường.”

Ân Trục Ly xát muối trên con chim, hừ lạnh: “Đó không phải cũng là bởi vì người đói bụng sao!”

Thấm Đình Giao cười yếu ớt, lông mi rậm dài giống như cánh bướm khẽ rung rinh. Hắn ngồi dậy, tóc dài như thác, đen như mực, đoan trang mà quyến rũ: “Ta và Lăng Ngọc cũng không có chuyện gì, có điều lúc này nàng chỉ có hai bàn tay trắng, nên giữ cho nàng một chỗ dung thân. Trục Ly, nàng tin ta một lần được không?” Giấu đi niềm vui, thần sắc hắn nghiêm túc: “Hoàn toàn tin ta một lần, được không? Ta khác với Khúc Thiên Cực!”

Ân Trục Ly nướng con gà kia, lẳng lẳng xát muối. Xem ra Thấm Đình Giao không biết chuyện Khúc Lăng Ngọc mang thai, như vậy đứa bé này tất nhiên cũng không phải là của hắn. Nàng suy nghĩ nhiều lần, thần nhiên nói: “Bệ hạ là thiên tử, ai dám chất vấn? Huống hồ hậu cung của thiên tử vốn nên có ba nghìn phần son, giúp thiên gia người đông khí thịnh. Hôm nào đó bảo lễ bộ tuyển thêm một vài nữ nhân. Lại nhắc đến Thanh Uyển của ta, cũng là một nữ nhân tốt. Gần đây trong Chiêu Hoa cung này cũng không xảy ra chuyện gì, chi bằng đưa đến bên người bệ hạ để phục vụ?”

Trong ánh mắt Thấm Đình Giao xuất hiện vẻ thất vọng, thoáng qua rồi biến mất, thanh âm cũng mang theo chút lạnh nhạt: “Chuyện của trẫm, không cần nàng quan tâm.”

Ân Trục Ly nghiêm túc nướng gà. Tin người? Lúc đầu nếu mẹ đẻ của ta không tin Khúc Thiên Cực sao có chuyện sau này? Người không giống Khúc Thiên Cực, người giả tạo hơn hắn nhiều!

Canh năm ba khắc, Trần Trung đã ở ngoài cửa hầu hạ. Thấm Đình Giao thức dậy, lúc mặc y phục có chút khó khăn. Thân thể của hắn không tốt, thể lực không bằng Ân Trục Ly. Ân Trục Ly cũng thấy hơi đau lòng mà không thể nói rõ được có phải là yếu hay không, dù sao những năm này nàng đã quen cứng chiều hắn: “Chắc chắn có thể lâm triều chứ?”

Thấm Đình Giao tự buộc vạt áo: “Có cách thôi. Còn sớm, nàng cứ ngủ tiếp đi.”

Ân Trục Ly lấy áo ngủ bằng gấm phủ lên đầu... không cảm thấy buồn ngủ. Hắn hao tổn tâm cơ, chém giết để giành lấy cái ghế bằng vàng kia, cũng không biết là có ý đồ gì.

Thấm Đình Giao thấy nàng che kín đầu, liền gọi Trần Trung đi vào thay y phục của mình. Trần Trung rón rén. Hắn chưa chắc về độ quan trọng của vị hoàng hậu này, chỉ sợ đắc tội đến nàng. Phải nói rằng tâm của đế vương thật đúng là khó dò, nếu nói hắn không thích vị Văn Hú hoàng hậu này, cũng không thấy hắn thân cận những nữ nhân khác, thậm chí ngày sắc lập hậu phi cũng nghỉ trong điện Chiêu Hoa.

Nếu nói là hắn thích vị hoàng hậu này, mới vừa đăng cơ, liền kiên quyết tăng thuế của Ân gia, người sáng suốt đều biết là đang muốn chèn ép Ân gia.

Hắn liếc mắt nhìn đến trên tháp, màn sa che rất kín, hắn chỉ có thể mơ hồ thấy được nửa mái tóc đen.

Cho đến hết giờ mao mới bãi triều, Ân Trục Ly đột nhiên muốn làm chuyện tốt, liền lệnh cung nữ Thiên Tâm trong điện Chiêu Hoa bưng chén chè đưa đến chỗ Thấm Đình Giao. Không ngờ một lần tử tế này lại đem đến mầm tai vạ.

60. Chương 60: Không Thiếu Át Chủ Bài.

Khi đó Ân Trục Ly đang ở trong vườn cây trước điện Chiêu Hoa, tựa người vào cành mai, bẻ một đóa hoa. Đột nhiên, nàng thấy Trương Thanh từ đằng xa đang chạy nhanh như gió vào. Ân Trục Ly rất bất ngờ: ngày thường chưa từng thấy hần luống cuống như vậy.

“Mẫu phi!” Từ xa, hần cũng nhìn thấy Ân Trục Ly đang ngồi trên cây mai, “Đi mau!”

Ân Trục Ly nhảy xuống từ trên cây, phủi tuyết trên áo, còn không quên dùng vạt áo của mình lau đi bụi bẩn trên tay: “Trương thống lĩnh, đã lâu không gặp. Có chuyện gì khiến người hốt hoảng như vậy?”

Trương Thanh cũng không ngoảnh đầu nhìn thêm, kéo nàng đi ra sau vườn: “Phó thái phó mang theo người đến đây, nếu mẫu phi không đi, sợ là sẽ không còn kịp!”

Ân Trục Ly không hiểu gì: “Phó Triệu Anh muốn tạo phản?”

Thấy nàng không chút hoang mang, Trương Thanh gấp đến độ giậm chân: “Mẫu phi, hôm nay Thiên Tâm gửi một chén chè đến ngự thư phòng của phụ hoàng. Sau khi ăn chè, phụ hoàng lập tức hôn mê bất tỉnh, tất cả mọi người trong ngự y viện đều bị kinh động. Hiện tại Hà thái hậu đã chạy đến đó, Phó thái phó đã triệu tập người đến bắt mẫu thân trước!”

Ân Trục Ly dùng trâm ngọc vén tóc, hờ hững: “Nhưng lần này ta chạy trốn, cho dù không bị hần bắt được, cũng bị liệt vào hàng khâm phạm đúng không? Trương Thanh, ta “chạy trời không khỏi nắng.” (1)

Trương Thanh giậm chân: “Mẫu phi, phụ hoàng có nỗi khổ tâm, người thật sự không hiểu sao?”

Ân Trục Ly vỗ vai hần: “Không vội không vội, cho dù trời có sập xuống, cũng có Phó Triệu Anh chống trụ, hần cao hơn chúng ta, ha ha.”

Trương Thanh còn đang muốn nói, Phó Triệu Anh quả thực đã mang theo mấy đội ngự lâm quân mà đến đây. Mặc dù bây giờ Trương Thanh là thống lĩnh của ngự lâm quân, nhưng binh mã ở Trường An vẫn nằm trong tay Phó Triệu Anh. Cầm đầu quân lính cần phải có một khoảng thời gian mới quen được.

Trương Thanh cũng không sợ hãi, lập tức xoay người rút đao bên thắt lưng, mười mấy vệ sĩ bình thường thủ hộ điện Chiêu Hoa cũng nâng thương giáo đề phòng. Ân Trục Ly chấp tay, đứng trong đình. Hàn mai nở cả vườn, cánh hoa lá tả rơi, gió nổi lên, người như tiên.

“Trương Thanh! Người làm vậy là có ý gì? Chẳng lẽ người muốn tạo phản?” Thanh âm của Phó Triệu Anh lạnh như băng, lại uy nghiêm. Binh mã cả thành Trường An đều nằm trong tay hần, hần có tư cách để uy nghiêm.

Trái lại, Ân Trục Ly mỉm cười: “Làm gì vậy? Thu đao đi.”

Thanh âm của Trương Thanh trầm thấp mà kiên quyết: “Mẫu phi, phụ hoàng có lệnh: cho dù toàn bộ chúng ta phải hy sinh cũng nhất định phải giữ cho người được bình an.”

Ân Trục Ly dịu dàng xoa đầu hần, khiến mặt ai cũng hiện lên hắc tuyến. Trái lại, giọng nàng lại rất vang rõ: “Phó đại nhân là thái phó đương triều, lại tổng quản binh mã của thành Trường An. Hiện nay thiên tử đang bị trúng độc, hần phái người đến bắt ta để tra hỏi cũng phải.”

Trương Thanh cuống lên: “Mẫu phi! Nhưng nếu người rơi vào tay bọn họ, tính mạng của người có còn không? Bọn họ sẽ không để người yên đến khi phụ hoàng tỉnh lại!”

Ân Trục Ly vẫn tươi cười: “Nếu ta chạy trốn, tất cả đều mất mạng. Nếu ta thúc thủ chịu trói, các người còn có thể sống được.”

Mười mấy người xung quanh nghe vậy đều bị kích động. Trương Thanh kiên quyết: “Trương Thanh thà liều mạng với hần! Chết trước mặt mẫu phi, ta còn có thể diện với phụ hoàng!”

Ân Trục Ly quay đầu nhìn hần, không khỏi than thở: “Đứa bé ngoan, vậy người xông lên đi.”

Trương Thanh cầm đao, quả thực muốn tiến lên. Không ngờ Ân Trục Ly đứng sau lưng hấn đột nhiên đâm một dao, hấn hét lên rồi ngã gục. Người xung quanh đều hốt hoảng, Ân Trục Ly nghiêm túc: “Nhìn nhìn mãi, còn ra thể thống gì nữa, bỏ đao xuống!”

Mất người đứng đầu, bọn họ cũng không biết nên nghe ai; mặc dù cầm đao, cũng không có sát khí sắc bén muốn liều chết một trận như ban nãy nữa. Ân Trục Ly chậm rãi đến gần Phó Triều Anh, nhìn xa xa, thấy Hà Giản và Hà thái hậu đều đã đến đây. Nàng thản nhiên nói: “Phó đại nhân, đi thôi.”

Phó Triều Anh dùng ánh mắt dò xét, quan sát nàng. Nụ cười châm biếm của nàng càng rõ nét: “Phó đại nhân có phải đang ngẫm nghĩ vì sao Ân mỗ không sợ hãi hay không?”

Phó Triều Anh ho khan một tiếng, ngón cái trở vào nàng rồi xoay chuyển, nhẹ giọng nói: “Mang đi.”

Ân Trục Ly bị nhốt vào đại lao, theo ý tứ của Hà thái hậu, phải lập tức xử tử. Trái lại, Hà Giản nói ra lo ngại: “Thái hậu nương nương, vì thần thiển cận, Văn Hú hoàng hậu cũng không phải là loại người chịu bó tay chờ chết, nàng chắc chắn giữ lại đường lui. Nếu đường đột sát hại, chỉ sợ...”

Hà thái hậu cảm thấy có chút phiền muộn: “Cũng bởi vì các người do dự đủ kiểu mới để cho nàng sống đến hôm nay. Thứ người thông minh gian xảo như vậy, nhất định là khó lường.”

Hà Giản thấy vẻ mặt của bà thì không dám nói nữa, Phó Triều Anh lại rất đồng tình với ý kiến của Hà Giản: “Ta đến đại lao trước, gặp nàng ta một lúc. Không thể coi thường người này được.”

Hà Giản gật đầu: “Ta cùng đi với thái phó.”

Ân Trục Ly vẫn đang ở trong ngục. Quan lại lớn nhỏ trong thành Trường An có ai mà không nhận được lợi ích từ nàng; trong lúc nguy cấp, mặc dù không giúp được gì, nhưng dù sao vẫn chăm lo bằng cách này hay cách khác, dù sao người không có lương tâm cũng ít thôi.

Phòng giam là phòng đơn, có một cái bô đặt sát tường, bên cạnh lót rơm rạ. Ân Trục Ly ngồi trên rơm rạ. Nàng cũng không nóng vội, nhặt một cục than vẽ ô vuông cửu cung (2).

Ngục tốt cũng biết vị này là Ân đại đương gia – nay là hoàng hậu Văn Hú, cả đời có thể thấy được mấy lần? Ngục tốt nào cũng vây quanh song sắt mà nhìn nàng. Lao đầu giải tán nhóm người, nhưng cũng nghi hoặc hỏi: “Nương nương có thể chơi ô vuông cửu cung một mình?”

Ân Trục Ly nói như đùa: “Ta không có thói quen tự tiêu khiển,” nàng ngẩng đầu, khẽ cười với ngục tốt kia, “Nhưng ta luôn luôn có may mắn. Không bao lâu nữa, sẽ có quý nhân đến chơi ô vuông cửu cung với ta.”

Ngục tốt tròn mắt nhìn nàng, Ân đại đương gia của thành Phú Quý, thương nhân của nước Đại Huỳnh, hoàng hậu Văn Hú. Trong lòng hấn có chút xúc động, cấp trên đã truyền. Vị hoàng hậu này sống không bao lâu nữa.

Chỉ một lúc sau, quả nhiên có ngục tốt báo lại: Hà tể tướng cùng Phó thái phó đến thăm tù. Ngục tốt vội vàng xốc lại tinh thần, chạy ra nghênh đón. Ân Trục Ly đã vẽ xong ô vuông cửu cung, cửa lao mở ra, nàng ngẩng đầu nhìn Phó Triều Anh, giơ tay vẫy: “Thái phó, muốn chơi một ván không?”

Ánh mắt của Phó Triều Anh sáng như đuốc: hấn cũng nghi ngờ rằng Ân Trục Ly đang phô trương thanh thế – nếu bị kẻ vườn không nhà trốn lừa gạt thì hấn cũng mất hết mặt mũi. Nhưng hấn từng nhìn thấy thủ đoạn của Ân Trục Ly, nếu nói đây là một ván bài, thì nàng có vô số con Át chủ bài. Đối với nàng, Phó Triều Anh vẫn cảm thấy trực tiếp bắt giết như vậy là không ổn.

Hấn đương nhiên không ngồi xuống, hấn cảm thấy khi mắt nhìn xuống nàng như vậy mới đủ thanh thế: “Sống không được bao lâu nữa, Ân đại đương gia còn có thể nhàn hạ thoải mái như vậy, Phó mỗ thật sự bội phục.”

Ân Trục Ly am hiểu nhất là làm người khác ghen ghét, lập tức đáp lại: “Có thể được công công thưởng thức, tức phụ vô cùng vinh hạnh.”

Phó Triều Anh biến đổi sắc mặt, lập tức quay đầu nhìn bốn phía, trong phút chốc tan hết khí thế: “Hừ! Hôm nay người có nói gì cũng vô dụng.” Hấn vung tay. Lao đầu mang tất cả ngục tốt ra ngoài, sau cùng vẫn xoay người lại, tuy giọng nói nhỏ nhưng Ân Trục Ly vẫn nghe được: “Đại nhân, theo quy củ trong ngục,

trước khi chết, phạm nhân phải ăn cơm no. Đại nhân không nên phạm tới điều kiêng kỵ này. Tiểu nhân đây sẽ đi chuẩn chuẩn bị.”

Trong lòng Phó Triều Anh có chút lo âu: hần đứng, Ân Trục Ly vẫn ngồi, nhưng xét về khí thế, hần không chiếm được nửa điểm thượng phong. Sau cùng, vẫn là Hà Giản hạ giọng nói: “Thái phó, dù gì cũng đã từng quen biết nhau một hồi, bữa cơm trước lúc xử trảm vẫn không thể bỏ được.”

Phó Triều Anh thoáng do dự, cũng cười lạnh: “Không sao, dù sao chưa đến hai ngày hai đêm, vương thượng sẽ không tỉnh lại.”

Lao đầu kia quả thật rất thông minh lanh lợi, lập tức đi ra chuẩn bị thức ăn. Ân Trục Ly nói với Hà Giản: “Ngồi chờ không thật chẳng thú vị, tiên sinh có thể cùng chơi với Trục Ly một ván này không?”

Hà Giản cũng ngồi xuống, đảo mắt, có chút lo lắng: “Mời.”

Không đến một khắc, lao đầu đem cơm canh vào. Cơm trắng, một con gà quay, còn có một bầu rượu nhỏ. Ân Trục Ly ngẩng đầu nhìn hần, khi mở miệng, giọng điệu hiền lành: “Người tên là gì?”

Lao đầu kia lại sợ đến biến sắc: “Đại đương gia, đây đây đây là, tiểu nhân là...” Hần nhìn Phó Triều Anh, không dám mở miệng nữa. Ân Trục Ly dùng vạt áo của Hà Giản lau tay, ngồi tại chỗ ăn gà. Phó Triều Anh thấy vậy, hiện ra một đầu hắc tuyến.

Phải ba khắc sau nằng mới ăn uống no nê. Phó Triều Anh hơi phát tay, lao đầu kia mang thứ khác đi lên: một bình thuốc độc, ba thước lụa trắng. Ân Trục Ly cầm bình lên ngửi ngửi, lại sờ sờ lụa trắng, rất hài lòng: “Không ngờ Ân mỗ còn được chết vẻ vang như vậy. Phó đại nhân, đa tạ.”

Phó Triều Anh đành mặt: “Bớt nói linh tinh đi. Cho dù người có kéo dài, có thể kéo qua hai ngày hai đêm sao?”

Hà Giản vừa định khuyên bảo, Ân Trục Ly đã mở miệng: “Cũng đều do Phó đại nhân chuẩn bị. Trước tiên Ân mỗ uống thuốc độc, sau đó ngài hãy treo ta lên. Như vậy mới không bỏ phí ý tốt của thái phó.”

Phó Triều Anh cũng không biết là nên tức hay nên cười: “Vậy người nhanh lên đi!”

Ân Trục Ly cầm bình thuốc độc lên định uống, lại thấy vẻ mặt của Hà Giản cứ như thể chính hần mới sắp phải uống thuốc độc, nằng lại bật cười: “Sau khi ta chết, kính xin thái phó mau khoác chiến giáp. Nếu lúc này thu thập binh mã đến Phù thành có khi còn kịp.”

Phó Triều Anh giật mình trong lòng, không hiểu gì: “Kịp làm chuyện gì?”

Ân Trục Ly tỏ vẻ ngạc nhiên: “Thái phó không biết sao? A, xem trí nhớ của Ân mỗ này, loại đại sự thế này, vậy mà lại quên nói cho thái phó biết!” Nằng đến gần Phó Triều Anh, ánh mắt hiền lành, “Thái phó nên biết bên cạnh Ân Trục Ly có hai người, võ nghệ cũng khá tốt.”

Phó Triều Anh hồ nghi: “Là Liêm Khang, Đan Việt.”

Ân Trục Ly gật đầu: “Khi trước, bọn họ bỗng nhiên hăng hái, muốn ném thử chút vui thú lúc buôn bán, bởi vậy theo thuyền buôn của Ân gia đi du lịch bên ngoài.”

Phó Triều Anh vô cùng mất kiên nhẫn: “Vậy thì sao?”

Ân Trục Ly dường như vô cùng vui vẻ: “Thái phó, Trục Ly không biết cách xem xét kĩ lưỡng, nên để cho bọn họ quản lý quốc khố của Đại Huynh, còn cả tin tức Khúc đại tướng quân đã chết cũng... Nếu Trục Ly chết, bọn họ đương nhiên không quản được cái miệng đang mở của mình. Đại Nguyệt Thị luôn luôn thêm thuồng non sông phì nhiêu của Đại Huynh ta, ngài đoán xem, nếu bọn họ biết Khúc đại tướng quân đã chết, tân đề hôn mê bất tỉnh, quốc khố Đại Huynh trống không... Thái phó, sau khi Trục Ly uống xong chén này, chẳng lẽ ngài sẽ không chuẩn bị đến biên quan sao?”

Chú thích:

(1) Câu gốc: Hòa thượng chạy không thoát khỏi miếu

(2) Ô vuông cửu cung: là đường kẻ ô gồm chín số từ 1 đến 9 nằm bên trong. Chín số này đại diện cho 9 vì sao trên trời: Nhất Bạch tinh, Nhị Hắc tinh, Tam Bạch tinh, Tứ Lục tinh, Ngũ Hoàng tinh, Lục Bạch

ting, Thất Xích ting, Bát Bạch ting, cửu Tử ting. Mỗi một ô vuông nhỏ trong ô vuông cửu cung đại diện ột trạng thái phi phục của một ngôi sao. Chín ngôi sao này phi phục theo quỹ đạo cố định, thông qua hiểu biết vị trí phi phục của chín ngôi sao, ta có thể biết được hung cát của vị trí đó.

61. Chương 61: Mây Tan Trời Sáng

Phó Triều Anh vội vàng rời đi, Hà Giản ở lại. Ân Trục Ly suy nghĩ rồi quyết định kéo tay áo của hân lại gần mồm... Khăn khiếc của nàng đều đã bị lấy đi còn đâu. Hà Giản đã có kinh nghiệm, vội vàng lùi vài bước: “Người phái người đi Đại Nguyệt thị thật đấy à?”

Ân Trục Ly ngẩn ngơ nhìn hân: “Đại Nguyệt thị và Đại Huỳnh đang giao chiến, ta phái người đi qua đó chả hóa theo địch à?”

Hà Giản vô cùng sợ hãi. Hân nhìn xung quanh thấy không có người, cúi sát nàng, nhỏ giọng: “Chuyện thế này mà người cũng dám thuận miệng nói dối! Nói ra cũng lạ, Đan Việt và Liêm Khang đúng là không vào cung theo người...”

Ân Trục Ly nhân thế hân lại gần mà túm tay áo hân lau miệng, thở dài trả lời: “Đó là vì Cửu gia nói hậu cung là cấm địa, không phải hoạn quan không được lại gần.”

Hà Giản sợ đến mặt mũi trắng bệch: “Nếu người tra ra việc này...”

Ân Trục Ly lại tiện thể chùi tay vào cái áo: “Ở Chiêu Hoa điện, ta đúng là phái Thanh Uyển ra khỏi cung mà. Đan Việt và Liêm Khang không ở thành Trường An nhiều ngày rồi.”

Thấy nàng đã dự tính hết, Hà Giản thở phào: “Hù chết lão phu!”

Ân Trục Ly cười cười, lại hỏi chuyện chính: “Cửu gia trúng độc thật à?”

Hà Giản gật đầu: “Không thì sao hân lại mặc kệ người được?”

Ân Trục Ly từ chối cho ý kiến, cười nhạt. Hà Giản hơi bực mình: “Ân Đại đương gia, người không rõ hay giả vờ không rõ? Sau khi người vào cung, Cửu gia đưa hết tâm phúc của mình đi bảo vệ Chiêu Hoa điện. Không phải hân đề phòng người ra ngoài mà là đề phòng người ngoài vào! Sau khi thả người ra ngoài thì khó tránh khỏi bị người khác bịa đặt hãm hại. Bên ngoài nhìn vào thì tưởng hân cấm cửa người ở Chiêu Hoa điện, nhưng thật ra là hân đặt người ở vị trí quan trọng nhất trong tim mình!”

Ân Trục Ly lại ngồi nghịch ô vuông cửu cung, bình tĩnh hỏi lại: “Thật không?”

Hà Giản vội vàng: “Hiện nay thái phó giữ binh lực quan trọng, hân lại vừa mới đặt chân vào triều đình, căn cơ không đủ, các vị trí chủ chốt đều là tâm phúc của người ngoài, xung quanh luôn quần thúc. Đại đương gia, người là người thông minh, Hà mỗ chỉ hy vọng một điều: không sợ người cái gì cũng không làm, chỉ cần người một lòng với hân, được không?”

Ân Trục Ly ngạc nhiên: “Dù sao Hà thái hậu cũng là mẹ đẻ của hân, vì sao lại quần thúc khó dễ hân?”

Hà Giản lắc đầu: “Hà thái hậu...quá tham quyền lực. Ân Đại đương gia, phụ nữ đã ngồi lên vị trí đó thì sẽ không dễ tâm nhiều đến cốt nhục tình thân lắm đâu. Hà mỗ...chỉ mong Đại đương gia thông cảm cho Cửu gia.”

Ân Trục Ly rời đồng rơm rạ đang ngồi, dựa vào song gỗ nhà tù, chớp mắt, một mội nói: “Ta chưa từng nghĩ hân sẽ thân cô thế cô thế này, canh bên ngoài mang vào ngục thư phòng cũng có thể bị hạ độc.”

Hà Giản lại hơi mong chờ: “Đó là bởi vì những người hân tin nhất đều đã ở Chiêu Hoa điện rồi.”

Ân Trục Ly xua tay: “Ta hơi mệt mội, xin hãy đi đi.”

Hà Giản trịnh trọng chấp tay hành lễ với nàng, sau đó đi ra khỏi phòng giam nhưng đột nhiên lại tò mò: “Sao Hoàng hậu nương nương lại nói thật với mỗ nhỉ? Nhờ mỗ bí mật nói lại cho thái phó thì chẳng phải nương nương sẽ gặp nguy hiểm?”

Ân Trục Ly khẽ cười, vẫn nhắm mắt, nhẹ nhàng nói: “Hà Tương (mình cũng không hiểu lắm vì sao Hà Giản mà đổi sang thế này) đi theo Cửu gia, có thể tính là bề tôi tài năng, đi theo Phó Triều Anh thì được gì? Dù sao ngài cũng là người ngoài, làm việc lại luôn trầm ổn, hiển nhiên đi theo Cửu gia có tình cảm mười năm thầy trò là tốt nhất. Mặt khác... dù ngài có nói với Phó Triều Anh là ta không phải người đi Đại Nguyệt thị thì sao hẳn phải tin ngài? Hẳn sẽ nghĩ vì sao ta lại nói việc quan trọng thế này cho ngài? Lại đoán có thể ngài muốn chờ Đại Nguyệt thị khởi binh? Một khi Đại Nguyệt thị công thành, hẳn sẽ phải rời khỏi thành Trường An, Cửu gia sẽ tiếp nhận binh mã thành Trường An, làm sao hẳn ngóc lên được? Cứ nghĩ thế, hẳn sẽ cho rằng ngài không phải người tốt?”

Hà Giản thán phục: “Công bằng mà nói, Đại đương gia, Hà mỗ bái phục. Nhưng Đại đương gia, Hà mỗ cũng có lời muốn nói.”

Ân Trục Ly điều chỉnh tư thế ngồi, tò mò nói: “Xin Hà Tương cứ nói.”

Hà Giản trả lời sâu sắc: “Hà mỗ trung thành với Cửu gia không phải là vì quyền cao chức trọng mà là vì tình cảm thầy trò mười năm với nhau. Lúc trước Đường tiên sinh ở nhà Đại đương gia, Đại đương gia luôn hiểu rõ trò đời nhưng lại tính toán rất chu đáo, không để mất nhân tình. Nếu Đại đương gia tin Đường tiên sinh, vì sao Đại đương gia lại không chịu tin Cửu gia một lần?”

Ân Trục Ly hơi mở mắt, mỗi một: “Tiên sinh, ngài nói một lời, thế mà đã bốn câu rồi đấy. Ngài muốn nói chứ không phải ta, thế mà lại đi hỏi ta, như thế công bằng không nhỉ?”

Hà Giản phát tay áo bước đi.

Không lâu sau, ngực tốt quay lại nhà giam. Lao đầu thấy Ân Trục Ly còn sống, vô cùng kinh ngạc. Ân Trục Ly cười với hắn: “Người họ Chung?”

Người kia càng ngạc nhiên: “Sao nương nương biết họ của tại hạ?”

Ân Trục Ly cười rạng rỡ: “Ta nghe bọn hắn gọi người là Chung đầu nhân.”

Lao đầu là người đơn giản và trung thực, gãi gãi đầu: “Tiểu nhân Chung Đình. Đại đương gia, người đừng trách tiểu nhân. Tiểu nhân cũng có gia đình, nhà có vợ con người già, nhất định phải nghe lời làm việc. Người có muốn ăn uống gì không?”

Ân Trục Ly ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên nói: “Lạc, hai bầu rượu nữa.”

Lao đầu thấy chuyện này cũng đơn giản. Lát sau hắn mang đến một đĩa lạc, hai bầu rượu – là rượu Sâm Liễu thường dùng để tiệc tùng đao. Uống rượu lên mặt, vừa uống chưa lâu mặt Ân Trục Ly đã đỏ ửng.

Rượu chưa hết, bên ngoài đã có người tới mời nàng về Chiêu Hoa điện nghỉ tạm. Kẻ đó chưa nói xong đã bị nàng ném củ lạc vào trán. Nàng thờ ơ nói: “Ồn ào. Bản cung tỉnh ngủ sẽ về.”

Người đến ngại ngừng bỏ về. Biết nàng về vị trí cũ, mấy ngực tốt hiển nhiên cố nịnh hót. Nàng không từ chối, mỉm cười bảo Chung Đình đến Bồng Lai cư gọi một bàn rượu và thức ăn. Có thư tự tay nàng viết, Lưu chương quầy còn cho Chung Đình thêm ít ngân lượng.

Ân Trục Ly lại thấy không có người ngoài nên rủ bọn họ cùng ăn. Nàng giao thiệp với đủ loại người, không ra vẻ ta đây. Dù bàn ăn không khí thế nhưng lại vô cùng hòa hợp.

Mấy cai ngục làm việc vất vả thật ra cũng nhàn rồi. Mười mấy người đàn ông cô đơn ngồi kể chuyện giai thoại trong tù, Ân Trục Ly chăm chú lắng nghe. Lúc gần đi, nàng còn nhờ Chung Đình đi truyền tin đến đại trạch của Ân gia. Chung Đình tưởng không có chuyện gì nên cũng đồng ý. Khi hắn đến nơi, Hác tổng quản đọc tin xong thì trả lại thư, sau đó mời mấy ngực tốt đến uống rượu.

Ngày tiếp theo, gần Trường An có người bỏ ra gần hai vạn hai mua chức Huyện lệnh Vạn Niên, tiểu quan bát phẩm, không có gì đáng chú ý.

Sau khi tỉnh lại, Thẩm Đình Giao thấy Ân Trục Ly ở bên mình thì không dám tin, phải dụi mắt vài lần mới dám cười với nàng. Ân Trục Ly xem tấu chương trên bàn. Số tấu chương này có rất nhiều cái phản đối việc nàng được phong Hậu, nàng thu thập tất cả ở đây. Trần Trung hơi băn khoăn: theo quy định thì Hậu cung không được tham gia chính sự, nhưng hắn lại không dám nhắc nhở.

Ân Trục Ly lại không hề ngại ngần mà gọi hấn lại: “Trần công công, chỗ tấu chương này cũng đã được một thời gian rồi. Sao bệ hạ không xử lý?”

Trần Trung thận trọng lấy lòng nàng: “Triều thần dù sao cũng là người ngoài, sao có thể hiểu được hiền đức của Hoàng hậu nương nương.” (vãi, lấy lòng sai người rồi.)

Ân Trục Ly rất hài lòng, có điều ý nàng không phải như thế: “Mai này người mà gặp đám người cứ dâng tấu kiểu này thì nói thế này...”

Trần Trung nghe xong trợn mắt, tỏ vẻ khó tin.

Hai người thì thầm, Thẩm Đình Giao dịu dàng nói: “Nói gì cứ thì thầm thế?”

Ân Trục Ly cất tấu chương, ngồi bên giường hấn: “Nhiều thế à?”

Hấn gật đầu rồi nhìn về phía Trần Trung. Trần Trung cúi xuống nói vào tai hấn. Hấn có vẻ vui vẻ, ôm nàng vào lòng: “Xin lỗi Trục Ly nhiều” rồi khẽ hôn lên trán nàng.

Ân Trục Ly tựa vào ngực hấn. Trần Trung thấy hai người gần gũi nhau thì tự giác lui ra. Ân Trục Ly ngẩng đầu, chạm vào cằm hấn: “Khó khăn thế sao không cho ta biết?”

Thẩm Đình Giao ngẩng ra, cúi xuống nhìn nàng. Ngày thường hấn cũng không được nhìn thẳng nàng nhiều, hai người không cười nữa mà tỏ vẻ nghiêm túc. Bốn mắt nhìn nhau, không hiểu sao lại có chút tình ý lưu luyến. Thẩm Đình Giao dùng ngón trỏ cuộn tóc nàng, khẽ nói: “Trục Ly, ta cần một chút thời gian, nhiều nhất ba năm,” – hấn cọ cọ đỉnh đầu nàng, nói không hết được tình ý ngọt ngào – “bây giờ...ta ăn nhờ ở đậu, đáng ra không nên giữ nàng bên mình, có điều...”

Ân Trục Ly cảm thấy bối rối: “Bệ hạ, giờ người đã là vua một nước, cứ nữ nhi tình trường như thế sao làm được chuyện lớn?” – Nàng nghiêm túc nói – “Người nhất định phải biết rằng dù sao người cũng là máu mủ của Hà thái hậu, ít nhất thì người là dòng máu chính thống của thánh tổ gia, sau này bà ta chắc chắn phải dựa vào người. Cựu thần rất trọng huyết thống hoàng gia, dù Phó Triều Anh cầm trọng binh thì không đến bước bất đắc dĩ hấn sẽ không giở trò. Điều ta biết rất nhiều, lại có tiền án: bọn họ rất sợ giẫm vào vết xe đổ của Khúc Thiên Cúc. Nếu người chém đầu ta, bọn họ sẽ an tâm.”

Thẩm Đình Giao thấy bức bối. Vốn sức khỏe hấn không tốt, lại vừa tỉnh lại nên ho khan. Cũng may Hà thái hậu kê thuốc không nặng, chỉ làm hấn ngủ hai ngày. Bà ta vốn định nhân cơ hội này mà diệt trừ Ân Trục Ly, cũng không muốn làm hại hấn.

Ân Trục Ly vỗ lưng cho hấn. Một lúc lâu sau hấn mới nhìn nàng: “Trục Ly, ta và người có tình cảm mười năm, người có coi ta ra gì không?”

Ân Trục Ly bưng cốc trà nóng cho hấn, không nói lời nào.

Ngày tiếp theo mãi mới hạ triều. Lễ bộ Thượng thư Nhạc Hoài Bản chưa ra khỏi cửa cung đã nghe thái giám lên lút nói chuyện: “Hôm qua Vương không khỏe, mang tấu chương đến tẩm cung xem, không hề tránh Hoàng hậu nương nương nhé.”

Nghe xong hấn hết hồn, vội bước lên cười hỏi: “Xin hỏi công công, nương nương cũng đọc tấu chương à?”

Tiểu thái giám vừa thấy có người hỏi, lập tức tươi cười: “Ôi ngài nói gì vậy, hậu cung không can thiệp chính sự, sao Hoàng hậu nương nương có thể xem tấu chương, hahahaha”

Tên này cười xong chột dạ chạy đi ngay.

Nhạc Hoài Bản có tật giat mình, lập tức nghĩ đến việc mình dâng tấu chương phản đối việc phong Hậu cho Ân Trục Ly. Khi đó đang hăng, lời lẽ cũng rất nặng nề. Nếu Ân Trục Ly thấy thì đắc tội chắc luôn.

Trần công công nhận hơn mười lượng bạc mới mở miệng vàng: “Quả thật Vương thượng rất chiều nương nương, hơn nữa chỗ tấu chương đó để ở tẩm cung thì không biết khi nào nương nương xem được. Với tính của nàng...ôi chà, Nhạc đại nhân, ngài nên tự cầu phúc đi.”

Đến đêm, Trần Trung thu được một tờ ngân phiếu trị giá hai ngàn hai – Lễ bộ Thượng thư Nhạc Hoài Bản nhờ ông ta lấy tấu chương kia ra. Trần Trung làm cao, ra về chính nghĩa: “Đại nhân nói gì vậy, tấu chương

đã dâng còn có thể lấy trộm ra sao? Đó là tội tru di cửu tộc đấy!” – nói xong lại than thở – “Ôi, nếu mà nương nương thật sự thấy bản tấu chương đó, với cái tính có thù tất báo của nàng, cả nhà đại nhân e là...ôi...”

Nhạc Hoài Bản sao còn không biết được ý của hần, bụng mắng chó hoạn ăn tham nhưng hôm sau lại đưa đến chồng ngân phiếu nữa. Trần Trung mở ra mà run người... khoảng một vạn hai đó.

Trong vòng ba ngày, Trần Trung cứ làm y như thế: 26 bản tấu chương đổi được 24 vạn lượng ngân phiếu. Ân Trục Ly đốt ngân phiếu, ra về hết chỗ nói: “Thế này mà giàu à? Muốn giàu thì nhà Cửu gia đã giàu rồi.”

62. Chương 62: Đêm Nay Đùng Mộng Hàn

Ân Trục Ly an phận mà sống trong điện Chiêu Hoa, Thẩm Đình Giao không có chuyện gì làm cũng sẽ đến ngủ lại, nếu thức đêm ngủ muộn thì ngủ lại ở tẩm cung của mình. Hần chưa từng đi qua chỗ Khúc Lăng Ngọc, chỗ của Thân quý nhân – mẫu thân của Trương Thanh, thì càng khỏi nói.

Trong cung ai cũng biết hần vô cùng sủng ái hoàng hậu Văn Hú, người ở điện Chiêu Hoa cũng toàn thuộc tầng lớp cao nhất. Nhưng dù sao đây chẳng qua chỉ là hậu cung, quan hệ trong triều đình lại phức tạp hơn rất nhiều. Hậu cung của đế vương, cho đến tận bây giờ vẫn không phải là nơi để an trí nữ nhân mình yêu thích.

Nhiều khi, đó chỉ là một thứ để thăng bằng thế lực trong triều. Nữ nhân nơi này không dựa vào mỹ sắc hay tài nghệ, càng không dựa vào tài trí thông minh – thứ mà đế vương để ý chính là gia thế. Trong triều có không ít kẻ quyền quý có ái nữ, cũng có không ít người chấp chứa ý định này. Hà thái hậu đã mấy lần đưa chuyện này ra bàn bạc nhưng đều bị Thẩm Đình Giao từ chối, lấy danh nghĩa là “giang sơn còn không yên, dân chúng còn bất an, hần sẽ không nạp phi.”

Đương nhiên đây chỉ là lý do bên ngoài, lý do thật sự ai cũng biết: trong cung có một vị rất lợi hại, nghe đồn đế vương muốn nạp thêm Huệ phi, vị hoàng hậu này liền hạ độc cả đế vương. Gia Dự đế thậm chí nhìn cả chuyện này.

Nữ nhân ác độc đến nhường này, còn ai dám đắc tội?

Thánh sủng, là không thể độc bá – Ân Trục Ly làm sao có thể không hiểu đạo lý này. Nàng còn nhớ, thật lâu trước kia, nàng từng cùng Thẩm Đình Giao đùa giỡn về chuyện này: “Trong hồ rất lạnh, ngoài nữ nhân chỉ có thái giám, ngay cả một trái dưa chuột cũng tìm không thấy... Đại gia chỉ có thể dùng năm ngón tay, vô cùng cô đơn.”

Hậu cung của đế vương... phải có ba nghìn son phấn. Nhưng trong thâm cung này, chỉ có một nam nhân, lại cần phải chia cho nhiều người như vậy. Vật kia vốn cũng không lớn, nếu như thật sự thái thành lát mỏng, một người có thể được mấy miếng chứ?

Nàng ngồi trước bàn, lật xem một quyển Pháp Hoa Kinh, trước mặt phật pháp lại suy nghĩ vấn đề tà ác như vậy, không thể không than rằng lục căn của bản thân thật sự không tịnh.

Hà thái hậu đã mấy lần tỏ ý với Ân Trục Ly rằng Thẩm Đình giao nhất định phải nạp phi, vả lại lúc này đã có mấy vị đại thần có nữ nhi có độ tuổi lần bề ngoài tốt đẹp trong nhà, trong đó có một vị là tướng soái. Ân Trục Ly vẫn chỉ cười nhạt: “Nô tì cẩn tuân ý chỉ của thái hậu.”

Nhưng khi các bức họa đến chỗ Thẩm Đình Giao, vẫn không có động tĩnh gì. Hà thái hậu không thể không sốt ruột: hai người ở hai vị trí khác nhau, ý nghĩ cũng sẽ khác nhau. Phó Triều Anh giết Khúc Thiên Cúc, ủng hộ Thẩm Đình Giao làm đế, là bởi vì tình thế bất buộc. Thứ nhất, Thẩm Đình Giao là cốt nhục của hần, thứ hai, binh pháp của Khúc Thiên Cúc vô cùng lão luyện, không dễ thắng.

Nhưng hôm nay hần nắm trọng binh, nếu cục diện chính trị trở bất định, hần còn có thể một lòng thần phục Thẩm Đình Giao sao?

Từng bức họa dần bị đẩy lại, Hà thái hậu đã không biết nên gây khó dễ thế nào với đứa con trai này, lại càng thêm oán hận Ân Trục Ly. Tô Đất Kỷ lật đổ triều Thương, Võ Tắc Thiên lập nên triều Đường – đàn bà thông minh là ma quỷ.

Bởi vì tân đế kế vị gây chậm trễ việc thi cử, sau khi Thảm Đình Giao lên ngôi liền quyết định mở lại khoa thi vào ngày mừng sáu tháng mười hai, thiên tử tự mình làm chủ khảo. Điều này cũng có nghĩa là tất cả thí sinh của khoa thi đều là môn sinh của thiên tử. Tất cả các thư sinh đều không muốn bỏ qua vinh dự này.

Ngày mở khoa thi càng gần, hân hân càng thêm bận rộn đến tối mịt, ngay cả điện Chiêu Hoa bên này cũng không thường thấy mặt của hân. Hà thái hậu phái người đến mời Ân Trục Ly đến Thiên Lan các để thưởng mai, lại bị Thanh Uyển lấy cớ “Nương nương đang bị cảm tức, không thể đi ra ngoài” mà từ chối, đuổi về. Không ngờ Hà thái hậu lại ba lần bốn lượt mang đồ đến tặng để bày tỏ tấm lòng, còn nhiều lần phái người đến đây hỏi han ân cần.

Mọi người trong điện Chiêu Hoa đều ngạc nhiên không dứt. Thậm chí buổi chiều hôm đó, Hà Thái hậu lại tự mình tới đây.

Cảnh sắc trong điện Chiêu Hoa cũng không tệ. Thảm Đình Giao vô cùng ưa thích điện này nên mới thu xếp cho Ân Trục Ly ở đây. Trong cung, đình đài chằng chịt, hàn mai tiếp nối. Nước trong hồ trong vắt, đàn cá tung tăng bơi lội. Ở giữa hồ là cây cầu lát đá trắng quanh co, thành cầu bằng ngọc cao bằng nửa người, khó khăn lắm mới có thể thấy được cảnh đẹp trong nước.

Dưới cây cầu trắng lại có cơ quan xoay chuyển khác, đằng sau đá cẩm thạch có khắc bức họa “Hằng Nga bôn nguyệt” (1), “Đôn Hoàng phi thiên” (2), sau khi Thảm Đình Giao lên ngôi lại len lén sai thợ thủ công gấp rút khắc hình “Bách điều triều phụng” (3).

Đứng ở đây nhìn cái bóng dưới hồ, sóng nước lan tràn, mỗi một hoa văn đều độc đáo khác biệt, cùng kết hợp tạo thành những bức họa sống động. Không phô trương xa hoa, đẹp ở chỗ tinh xảo.

Hà thái hậu dựa vào thành cầu mà đứng hồi lâu, thấy bức điêu khắc kia cũng khen không dứt: “Vương thượng đối với hoàng hậu, thật mắt không ít tâm tư.”

Ân Trục Ly chỉ hơi khom người, đối với Hà thái hậu, mặc dù trên mặt có vẻ cung kính, chung quy vẫn có vẻ lạnh nhạt: “Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, Trục Ly sợ hãi.”

Ngược lại, Hà thái hậu lại tỏ ra vô cùng thân thiết, nắm tay nàng: “Đừng nói như vậy, Ân gia của con cũng là công thần của Đại Huân.”

Đối với việc bà ta thay đổi thái độ đột ngột, Ân Trục Ly vô cùng hoài nghi... tâm tình y hệt như của con gà khi thấy chồn đến chúc tết. Nhưng Hà thái hậu cũng nhanh chóng làm rõ ý đồ: “Hôm nay ai gia chẳng qua chỉ đến xem hoàng hậu một chút, dù sao Hoàng hậu không quen sống trong cung, ngày thường cũng không có người quen để nói chuyện một chút. Đây là chất nữ họ hàng xa với nhà mẹ đẻ của ai gia, thường ngày cũng lạnh lợi khả ái.”

Một thiếu nữ đi ra từ phía sau bà. Tiểu thư khuê các, giống như một loài hoa nổi tiếng được chăm sóc cẩn thận, cử chỉ đứng mực, biết tiến biết lùi, duyên dáng nhưng không rực rỡ. Có điều những bông hoa kiêu này luôn được chăm sóc quá cẩn thận, luôn quá quy củ chuẩn mực, đẹp là đẹp như vậy, nhưng xét cho cùng lại mất đi phần tự nhiên của cây hoa hoang dã.

“Tiểu nữ Bệ Tàng Thi tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Nàng vén áo thi lễ, lễ nghĩa chu toàn, dáng vẻ trang nhã. Ân Trục Ly đưa tay đỡ nàng dậy đúng lúc, trong lòng thầm than: thật đặc biệt làm sao, sao có thể có người có cốt cách hoàng hậu giống như người này đây?

Hà thái hậu vẫn cười cười: “Hoàng hậu, từ nhỏ, con bé này đã rất được lòng người.” Bà ta phất tay ra hiệu cho Bệ Tàng Thi lui ra. Ân Trục Ly nhìn dáng đi thướt tha như cành liễu trước gió của nàng, lòng cảm thấy ông trời quá mức bất công. Hà thái hậu nói như cầu xin: “Trục Ly, con bé là con gái nuôi duy nhất của An Xương hầu Bệ Thừa. Ai gia cam đoan với con nàng tuyệt đối sẽ không làm địa vị hoàng hậu của con lung lay. Dù tương lai thế nào, con vĩnh viễn là hoàng hậu của vương triều Gia Dự để trong nước Đại Huân ta.”

Bà ta tỏ ra vô cùng chân thành, giọng điệu tha thiết, quả là đã vô cùng cố gắng. Ân Trục Ly cười lạnh trong lòng: nếu năm sau, bà khắc trên bài vị của lão tử, đương nhiên sẽ là mấy dòng chữ “hoàng hậu thiên thu vạn năm,” nhưng trên mặt nàng vẫn nở nụ cười: “Con bé này xem như không tệ, gia thế cũng thích hợp. Nó thì không có ý kiến.”

Hà thái hậu nghe vậy thì mừng rỡ: “Đứa bé ngoan, mẫu hậu cũng biết con là một người hiểu rõ đạo lý. Chẳng qua là vương thượng còn nhỏ, khăng khăng cố chấp. Con xem có thể ở trước mặt hắn...”

Ân Trục Ly gật đầu không chân chữ: “Được được.”

Hà thái hậu nghe vậy vẫn không yên lòng: “Ngày mai bốn cung cho làm thiết yến ở Thiên Lan các, chỉ bằng con mời vương thượng cùng dự tiệc, mấy người một nhà chúng ta cũng nên tìm ngày tụ họp một chút. Cũng là dịp tốt để vương thượng hủy lệnh phạt cấm túc cho con. Dù sao con cũng là người đứng đầu hậu cung, mãi sống trong cung cũng không tốt.”

Ân Trục Ly cười thầm: đây rõ ràng là muốn cho Thẩm Đình giao nhìn thấy Tàng Thi gì gì đó đi? Nàng vẫn gật đầu: “Chắc chắn, chắc chắn rồi.”

Hà thái hậu cũng không làm phiền nàng đưa tiễn, thút tha rời đi. Ân Trục Ly đứng từ xa, ném một quả mai vào trong nước, bức khắc “Bách điều triều phụng” kia mơ hồ biến thành những gợn sóng nhỏ.

Nàng dựa vào thành cầu, không tự chủ được mà thở dài. Đúng lúc Thiên Tâm vừa đưa tiễn Hà thái hậu rời khỏi đây, sau đó trở về. Lần trước khi này đưa chèo cho Thẩm Đình Giao thì xảy ra chuyện, nàng sợ Ân Trục Ly cho rằng nàng là người của Hà thái hậu, nên vẫn luôn không ngừng bày tỏ với Ân Trục Ly, làm việc cũng tận tâm tận lực. Lúc này thấy thần sắc ảm đạm của Ân Trục Ly, không khỏi mở miệng hỏi han: “Nương nương thực sự không vui vì chuyện khi nãy?”

Ân Trục Ly mang theo vẻ mặt khó hiểu hỏi lại: “Vì sao bốn cung lại không vui?” Lời này vừa hỏi ra, chính nàng cũng giật mình. Vào lần đầu tiên Thẩm Đình Giao nạp thiếp, nàng vô cùng cao hứng, hận không thể lập tức lấp cánh vào, bay về Phúc Lộc vương phủ nhìn vị giai nhân này một chút. Lần thứ hai Thẩm Đình Giao nạp phi, nàng không buồn không vui, thờ ơ lạnh nhạt mà cắn hạt dưa. Nguy cơ Thẩm Đình Giao nạp phi lần thứ ba vừa mới xuất hiện, nàng dựa trên thành cầu mà than thở.

Nàng kéo áo choàng màu hồng gấm thêu hình “Bách điều triều phụng” bằng chỉ kim tuyến trên người, đột nhiên cảm thấy hồi hộp.

Chú thích:

(1) Hằng Nga bôn nguyệt: Có thể tạm dịch là “Hằng Nga bay lên cung trăng”. Kể về sự tích Hằng Nga. vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapt ... 160405.htm

(2) Đôn Hoàng phi thiên: Truyền rằng, bức tranh “Đôn Hoàng phi thiên” ghi lại hình ảnh tuyệt đẹp của các tiên nữ xinh đẹp trong điệu múa Đôn Hoàng huyền thoại do Vương Quý Phi biên đạo. Trong một đêm say giấc, Đường Minh Hoàng mơ thấy mình lạc vào cõi bồng lai, được nghe tiếng nhạc du dương mê đắm, được nhảy múa cùng các tiên nữ. Ông còn mơ thấy Hằng Nga truyền dạy lại nhạc khúc này. Tỉnh giấc, Đường Minh Hoàng đã phổ lại bản nhạc và cùng các nhạc công hoàng cung biểu diễn.

Vương Quý Phi vốn xuất thân là một vũ công với sắc đẹp khuynh thành, từng biểu diễn những điệu múa được xem là thiên hạ đệ nhất về phong cách, thần thái, không khỏi động lòng trước bản vũ khúc trên, bèn vũ theo điệu nhạc. Nhìn Vương Quý Phi biểu diễn, nhan sắc yêu kiều, phong thái thanh thoát, uyển chuyển nhẹ nhàng, như nước chảy, mây bay, lúc dập dìu, mê đắm, Đường Minh Hoàng đã đặt tên cho điệu múa là “vũ khúc Nghe Thường” và cho người vẽ lại những điệu múa của nàng, sau đó cùng nàng dạy lại cho các vũ công hoàng cung để biểu diễn cho Thái Hậu, cả Hoàng gia cùng các quần thần chiêm ngưỡng.

Ngày nay, múa Đôn Hoàng đã trở thành một phần của văn hóa ca vũ nhạc Trung Hoa truyền thống.

Nguồn: petrotimes /ngay-ngat-voi-mua- ... 49817.html

(3) Bách điều triều phụng: Có thể tạm dịch thành “Trăm chim vây quanh phượng hoàng” Chi tiết xem tại battrang .com/vi/y-nghia-canh- ... phung.html

63. Chương 63: Bê Đá Đập Chân Mình

Đêm đến, Thẩm Đình Giao vẫn ngủ lại ở điện Chiêu Hoa. Năm nay mùa đông lạnh hơn hẳn bình thường: tuyết cũ chưa tan, tuyết mới đã phủ lên. Hắn mặc áo lông cừu trắng, dù có Trần Trung che ô cho thì vai cũng phủ đầy tuyết.

Người trong điện Chiêu Hoa quỳ trên mặt đất đầy tuyết, Ân Trục Ly thì đã say rượu bất tỉnh. Thẩm Đình Giao trách móc mọi người một câu nhưng cũng biết người kia cũng không nghe lọt tai lời khuyên. Vào phòng, thấy nàng ngủ say, hắn chợt cảm thấy nhẹ nhõm.

Khi đó, nàng đã rời thành Phú Quý nhiều ngày. Các cửa hàng vẫn còn được Ân thị để ý – nàng né khách để sống, tin tức nhận được không như xưa, có nhiều chuyện không thể giải quyết.

Trong cung thanh nhàn, mọi người ra vào không dễ dàng. Nàng một mình ở trong cung, bản thân đến quá muộn. Khúc Lăng Ngọc luôn trốn tránh nàng, Hà thái hậu thấy nàng từ xa thì chỉ cần tránh được là tránh. Lúc trước Phó Triều Anh giam nàng rồi lấy Hoàng Tuyền Dẫn, sau này cũng sợ nàng gây chuyện nên hắn trả lại cho nàng.

Nàng ở không cả ngày, khó tránh khỏi mê rượu.

Thẩm Đình Giao ngồi xuống sập bên cạnh một lúc, không thể không cảm thấy xót xa, sau đó tự cởi giày lên giường. Ân Trục Ly mở to mắt nhìn hắn một lúc, cuối cùng say quá mà không tỉnh táo nổi. Thẩm Đình Giao bế nàng nằm xuống giường nhưng nàng lại tiện thể hôn môi hắn, có vẻ nhận ra hắn, vui mừng: “Cửu gia!”

Thẩm Đình Giao khẽ trả lời, trong lòng cảm thấy chút ngọt ngào. Hắn cũng không phân biệt được cảm giác của mình với người này là thế nào. Giao tình mười năm kể vai sát cánh: ban đầu hắn cũng biết rõ nàng thô lỗ, tàn nhẫn, thích tranh đấu, nhỏ mọn, nhưng sau đó dần quen với những khuyết điểm này rồi thì lại cảm thấy những cô gái khác không có được phong cách như nàng.

Về sau, dần dần thả lỏng, hắn gặp chuyện gì khó giải quyết đều đẩy cho nàng, buông tay mặc kệ. Cho đến bây giờ, vui buồn của hắn đều liên quan đến nàng. Chỉ cần nàng tỏ ra vui vẻ hòa nhã một tí là hắn vô cùng vui vẻ, thiếu điều ve vấy mấy cái đuôi đằng sau mà thôi.

Hắn khẽ thở dài, nghĩ bản thân cũng là đàn ông đàn ang, vậy mà qua tầm mười năm lại bị nàng nuôi ra thế này. Ân Trục Ly cũng không để ý gì, quần quýt leo lên người hắn. Hắn cốc nhẹ lên trán nàng. Mấy ngày nay Ân Trục Ly vô cùng nghe lời, không làm loạn.

Hắn lo rằng nàng không quên với sự cô đơn buồn tẻ trong cung đình, vì thế vô cùng sủng ái nàng, có cái gì thú vị cũng nghĩ đến nàng đầu tiên; đêm đến dù mệt đến đâu cũng muốn cho nàng ăn no, tránh nàng sinh chuyện.

Hắn nhẹ nhàng cởi long phiến phức ra, một tay xoa xoa da thịt dưới lớp vải của nàng. Mấy ngày này nàng ở trong cung nhàn rồi, người đầy đặn hơn. Hắn vuốt ve dần xuống dưới, vô cùng hài lòng.

Tối nay Ân Trục Ly rất nhiệt tình, dính sát lấy hắn. Hắn hơi sợ: mỗi khi người này tỏ thái độ tốt thì lại có ý đồ gì đó, hoặc giờ nàng đang suy nghĩ gì trong lòng... chắc lại là nắm xương khô ngoài thành Trường An kia?

Hắn vui mình vào ôn hương nhuyễn ngọc, quay về với tạp niệm của chính mình.

Ân ái xong, Thẩm Đình Giao thấy hơi mệt mỏi, ôm Ân Trục Ly ngủ. Ân Trục Ly mở mắt. Ánh nến ảm đạm soi mờ bóng đêm, ánh sáng bập bùng. Đôi mắt nàng chuyển động trong bóng tối, nhưng không hề có chút vẻ mê say.

Tiếng mõ khua khắp mọi nơi. Thẩm Đình Giao tỉnh lại, thấy Ân Trục Ly nhìn hắn kinh ngạc, chợt buồn cười: “Ngủ chung hàng đêm, còn gì để nhìn à?”

Ân Trục Ly dụi đầu vào lồng ngực hắn, thì thầm bên tai hắn: “Ngày mai ta muốn đi săn bắn.”

Thẩm Đình Giao hơi do dự: “Trước vì chuyện ta kể vị mà phải lùi chuyện khoa cử sang năm nay. Bây giờ sắp tháng mười hai rồi, có rất nhiều việc phải chuẩn bị. Đợi xong việc này, ta đi cùng người?”

Ân Trục Ly quay lưng về phía hấn, thản nhiên nói: “Người không cần đi cùng ta, ta dẫn người đi trước. Nếu người không yên tâm thì phái Trương Thanh đi cùng.”

Thấy nàng tỏ ra không kiên nhẫn, Thẩm Đình Giao cảm thấy phải cân nhắc. Trước giờ chưa từng có chuyện Hoàng hậu xuất cung đi sẵn. Tạm thời giờ hấn không thể làm gì nhưng vẫn nhẹ nhàng khuyên: “Trục Ly ngoan, bây giờ tuyết lớn, ngựa không chạy được đâu. Đợi trời ấm rồi ta đưa người đi, được không?”

Ân Trục Ly không thể không hơi thất vọng. Thẩm Đình Giao lại ôm nàng vào lòng, cố gắng an ủi. Sao hấn có thể không biết nàng không thích chốn thâm cung này. Hấn vuốt ve mặt nàng, đột nhiên cười nói: “Trẫm trên người vậy thôi. Được rồi, ngày mai chúng ta đi khu săn bắn của hoàng cung.”

Ân Trục Ly quay đầu nhìn hấn. Hấn cười rộ lên rất đẹp, như tuyết sớm mai. Ân Trục Ly khẽ thở dài: “Quên đi, nếu người đi, đám lão gia kia sẽ chẳng để người yên đâu.” Nàng chống tay đứng dậy, hôn lên môi hấn. Trời vẫn tờ mờ, đôi môi mọng ướt át dưới ánh nến: “Vây buổi tối người đưa ta đi Thiên Lan các xem mai đi.”

Thẩm Đình Giao đương nhiên đồng ý: “Đêm ta sẽ qua đây với người.”

Ân Trục Ly gật đầu. Đầu tiên đưa ra một đề nghị làm hấn khó xử, đợi hấn hạ quyết tâm thì lùi bước mà đưa ra đề nghị tiếp theo thì dù khi đó hấn có việc cũng sẽ nhớ rõ lời hứa này.

Trần Trung ngoài cửa đã sốt ruột lắm rồi. Ân Trục Ly xuống giường, tự mình mặc quần áo cho Thẩm Đình Giao. Hấn đứng trước giường, nhìn đôi tay đeo giày ỳnh. Trên đôi tay đó, doanh số tối thiểu mười năm của Đại Huỳnh cũng từng qua, đôi tay ấy từng chấn động triều đình Đại Huỳnh, tru sát trọng thần, ủng hộ vua mới lên ngôi, gần như là thay đổi cả một triều đại. Có điều bây giờ, đôi tay ấy đi giày cho hấn, cầm đao chỉ để cắt nhanh mai, cầm bút cũng là tập viết mẫu chữ. Sao nàng có thể thích ở một chỗ?

Hấn cảm thấy căng thẳng, sau đó lại nghĩ mỗi vị Hoàng hậu đều phải đối diện với điều này, có lẽ dần dần nàng sẽ quen?

Ân Trục Ly tiễn hấn ra cửa. Hấn bảo nàng quay về: “Bên ngoài lạnh lắm, ngủ tiếp đi. Buổi tối trẫm qua bồi yêu hậu thưởng mai.” Trần Trung vẫn hành lễ rất cung kính. Ân Trục Ly khẽ gật đầu, mím môi cười như không cười.

Đến giờ Dậu, quả nhiên Thẩm Đình Giao qua với nàng, gọi người thu xếp ở Thiên Lan các. Hai người dắt tay sóng vai đi, hàn mai tuyết trắng, không có cung nhân thừa thải, Trần Trung theo sau ở đằng xa.

Vừa vào Thiên Lan các, Thẩm Đình Giao ngăn người. Người đón chào ở các rõ là người của cung Tiêu Thục. Hấn khẽ nhắm mắt. Dù hấn không muốn Ân Trục Ly và Hà thái hậu gặp nhau thì cũng không muốn làm Ân Trục Ly mất hứng, cuối cùng vẫn nắm tay nàng vào trong.

Thiên Lan các, tên như ý nghĩa, bên trong trang trí để chúc mừng hôn lễ, nuôi dưỡng các loài hoa cỏ. Thánh tổ để Thẩm Văn Yến yêu hoa lan, cố ý trồng rất nhiều lan trong Thiên Lan các.

Màn pha lê từ từ được vén lên. Mùi hoa nhanh chóng ập tới, thẩm sâu vào gan thịt mỗi người.

Hà thái hậu đã chuẩn bị rượu và hoa quả rất đầy đủ. Thấy Thẩm Đình Giao, bà cũng tỏ vẻ từ ái: “Hoàng nhân đến đây ngồi.”

Thẩm Đình Giao nắm tay Ân Trục Ly ngồi ở ghế chủ vị. Cung nhân bắt đầu mang đồ ăn lên. Chậu than cháy hừng hực, sưởi ấm cả ngọn gió lạnh. Người dựa lầu các, nhìn các loài hoa thứ tự khoe sắc, chợt thấy chút lạnh.

Hà thái hậu dừng ánh mắt ở Thẩm Đình Giao, Thẩm Đình Giao lễ phép kính rượu. Bà ta tự cười tự nói: “Có hoa có rượu sao có thể không có ca múa?” Bà ta vỗ tay ba tiếng, đàn tơ rung lên, một loạt vũ cơ mặc sa y trắng, cầm lá sen bước vào điện. Người đứng trước phượng giá của Thái hậu, bước múa tảo nhã, đoan trang là chính. Thẩm Đình Giao và Ân Trục Ly đã có mười năm trà trộn phố phường, coi như đã xem hết cái đẹp ở nhân gian, mấy thứ này đâu có để vào mắt.

Hấn nghĩ cũng không muốn làm hai người mất hứng. Hôm nay Hà thái hậu chưa gây hấn, Ân Trục Ly cũng có vẻ an phận, hiếm khi nào có được bầu không khí hòa thuận thế này. Hấn nắm tay Ân Trục Ly, nhẹ

nhàng gõ nhịp. Nói về ca múa âm luật, hẳn hiểu biết hơn Ân Trục Ly nhiều – với Ân Trục Ly, tất cả đều như nhau, ai cũng có thể hát được nhưng không hiểu gì hết.

Sở trường chuông nhạc của nàng...vẫn giống hù người hơn >__

Mà Thẩm Đình Giao nhìn nhận Ân Trục Ly sai rồi. Nàng an phận, cười tủm tỉm là vì nàng mong chờ mỹ nhân xuất hiện. Quả nhiên múa chưa lâu, tiếng đàn nhỏ dần, giữa các vũ cơ có một người mặc đồ đỏ xuất hiện – không phải Tàng Thi hôm qua còn ai?

Bộ đồ đỏ quá nổi bật, nàng ta lại múa tốt, vừa xuất hiện đã làm lu mờ những người khác. Thẩm Đình Giao không ngốc, nếu lúc này hẳn chưa nhìn ra ý đồ của thái hậu thì thà nói hấn giả ngu. Hấn vui đầu uống rượu, mặt không tỏ vẻ gì e ngại thái hậu, cũng không tỏ ra bực bội.

Trong phòng tiệc, hấn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, dù Tàng Thi có ra sức lấy lòng thế nào cũng không buồn nhắc mí mắt.

Đến khi ra khỏi Thiên Lan các, Thẩm Đình Giao hằm hằm, Ân Trục Ly làm đồng lõa cũng thấy hơi ngại ngùng. Hấn bước nhanh về phía trước, Ân Trục Ly sờ mũi, tự giác đuổi theo. Thẩm Đình Giao vẫn cùng nàng vào điện Chiêu Hoa rồi mới nổi giận: “Người cứ thế muốn đẩy ta lên giường nữ nhân khác?”

Ân Trục Ly nghĩ việc này đánh chết cũng không được nói ra, tỏ ra thản nhiên: “Sao ta biết được thái hậu lại tiến cử mỹ nhân. Người nghĩ xem, ta đường đường là một hoàng hậu, tự nhiên kiếm kẻ đối đầu làm gì?”

Thẩm Đình Giao muốn kiếm cái gì đó đánh nàng nhưng không thấy gì, đành rút hoa mai trong bình đập nàng một cái: “Khốn nạn! Hôm qua ta đồng ý với người đi chơi Thiên Lan các, nếu người không nói ra ngoài thì sao mẫu hậu có thể chuẩn bị chu đáo như thế?”

Ân Trục Ly không lên tiếng. Hấn lại đập nàng một cái, hương mai ngào ngạt, hoa rụng lả tả: “Dù sao người cũng không muốn ta qua đây, sau này ta không qua là được!”

Hấn ném nhanh mai đi, bực tức ra khỏi điện Chiêu Hoa. Ân Trục Ly lại sờ sờ mũi. Thiên Tâm nắm tay áo nàng, cố nói nhỏ: “Nương nương, người mau khuyên nhủ vương thượng đi!”

Thanh Uyển cũng sốt ruột: “Đại đương gia!”

Ân Trục Ly ủ rũ xem cảnh cây kia, lẳng lặng không nói gì. Chưa đến hai canh giờ sau, Thái giám đến mật báo: Vương thượng đến Tê Phụng cung.

Cung nhân trong cung đều vô cùng sợ hãi, cứ như gặp chuyện kinh khủng lắm, cứ như Ân Trục Ly sắp bị trục xuất không bằng. Đến lúc cung nữ thứ mười Tử Hàm bước vào, Ân Trục Ly hết chịu nổi, lật bàn trà: “Ta nói mấy người còn không để yên à? Hấn đi ngủ với Khúc Lăng Ngọc, bản cung đã biết đã biết!!!”

Không ngờ lần bực tức này lại lọt vào tai kẻ bên ngoài nhanh chóng, câu chuyện bắt đầu trở thành Hoàng hậu ném bàn, quát đánh nô tì, giận cá chém thớt... thiếu điều kiếm ba thước lụa trắng mà treo cổ thôi.

Thật ra Ân Trục Ly cũng không vội: dù hấn tới chỗ Khúc Lăng Ngọc thì cũng chẳng thể có chuyện gì xảy ra!

Nàng ngồi chơi cờ một mình. Hiện giờ, trong triều, Phó Triều Anh nắm trọng binh, Thẩm Đình Giao thế đơn lực bạc – mang tiếng là Thiên tử nhưng thật ra loạn trong giặc ngoài. Nếu tiến cử An Xương Hầu Bệ Thừa Nghĩa đóng quân ở biên quan thay Khúc Thiên Cúc thì vô cùng có lợi. Hiện giờ Đại Nguyệt thị không dám xâm phạm, nếu Thẩm Đình Giao mượn sức ông ta thì có thể cân bằng thế lực với Phó gia.

Hơn nữa, mượn sức An Xương Hầu, cưới Bệ Tàng Thi rõ là biện pháp tốt nhất rồi, nhưng sao An Xương Hầu lại chấp nhận để con gái yêu phải quỳ lại trước một con buôn được? Phương án tốt nhất là lập Bệ Tàng Thi thành hậu, An Xương Hầu thành Quốc trưởng, thế là hy vọng đập đổ Thẩm Đình Giao không còn. Ân gia nói chung cũng chỉ là con buôn, không thể phù nổi một Thiên tử.

Ân Trục Ly hít thật sâu, tự nghĩ xem nếu giờ mình ngồi trên ngai vàng thì sẽ chọn gì?

Biếm nguyên hậu vào lãnh cung, lập tân hậu, đến khi căn cơ được củng cố rồi thì đón cựu hậu ra, thiết lập hai cung Đông Tây, hai vị hoàng hậu cùng cai trị. Thế này xem như còn có lương tâm. Nếu không có lương tâm: âm thầm xử tử cựu hậu, lúc này Ân gia có Ân thị duy trì, trong thời gian ngắn không có chuyện gì

xảy ra; còn chuyện giết cừu hận, Ân gia còn phải lo tính mạng người trong tộc, tất nhiên giận cũng không dám nói gì.

Chính mình lập tân hậu, vĩnh viễn loại trừ muôn phiền ở nhà. Trong vòng hai tháng, muốn nắm hoàng quyền. Tuy rằng hơi khốn nạn nhưng nghĩ kỹ thì nhất tướng công thành vạn cốt khô, nói gì đến đế vương nghìn đời nay?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, nàng nhón tay cầm quân cờ trắng, lại phát hiện ra mình đang nghiên cứu tính kế chính mình, không khỏi dùng tay phải gõ tay trái, tính lại nước đi hợp lý cho quân cờ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nếu đổi vai diễn, Đại đương gia là Vương gia, Cửu gia chắc chắn thảm...

Phiên bản trên mạng của Kim chủ tôi không hài lòng lắm, phiên bản xuất bản sẽ được sửa chữa cẩn thận thêm.

64. Chương 64: Chắp Tay Dâng Tặng

Ngày hôm sau, ở cung Tiêu Thực, Hà thái hậu đang tụng kinh thì có người báo rằng Hoàng hậu nương nương đến thỉnh an. Hà thái hậu cảm thấy nghi ngờ: cái người Ân Trục Ly này không khiến bà mất ăn mất ngủ đã là mừng lắm rồi, tự nhiên đến thỉnh an bà là thế nào nhỉ?

Nghĩ cũng chỉ là nghĩ, người thì cũng phải gặp. Bà ta ra lệnh cho cung nữ Tú Xuân mời Ân Trục Ly vào điện, bản thân tự sửa sang quần áo trước khi ra ngoài. Ân Trục Ly thấy bà thì hành lễ sơ sơ, Hà thái hậu cũng không so đo với nàng mà nói thẳng vào vấn đề: “Hoàng hậu là người không có chuyện không xuất hiện, hôm nay đến có ý gì cứ nói đi.”

Ân Trục Ly nhìn trái phải, Hà thái hậu cũng hiểu ý – giờ đang ở trong cung của bà, bà cũng không lo Ân Trục Ly bày được trò gì – cho người lui ra. Ân Trục Ly thấy thế mới nói: “Bệ Tàng Thi còn ở trong cung của Thái hậu không?”

Hà thái hậu húng hắng ho. Chuyện này quả cũng khó xử: lúc đưa Bệ Tàng Thi vào cung, bà đã hứa hẹn với Bệ Thừa Nghĩa chuyện này, không ngờ Thẩm Đình Giao không hề động lòng. Nếu lần này có chuyện gì thì hẳn sẽ đắc tội Bệ Thừa Nghĩa, vậy thì chính quyền đương triều bao giờ mới được yên ổn?

Sao Ân Trục Ly lại không hiểu tình cảnh của bà ta, vẫn cười tươi tắn: “Thật ra mẫu hậu cũng không nên buồn rầu, năm đó bệ hạ cầu Khúc Lăng Ngọc mãi không được, sau đó đột nhiên lại đổi ý cưới nhân thần, mẫu hậu có biết lý do trong đó không?”

Hà thái hậu liếc nhìn: “Ý của hoàng hậu là...gạo nấu thành cơm? Nếu làm thế mà vương thượng không muốn, sợ là khiến các cừu thần thái độ mất.”

Ân Trục Ly gõ nhịp, chán ngán: “Mẫu hậu để Bệ Tàng Thi quay về không được gì thì cừu thần không thái độ sao?”

Hà thái hậu sáng mắt: “Sao ngươi lại làm thế?”

Ân Trục Ly khê cười: “Mẫu hậu, dù Trục Ly đã gả cho Cửu gia thì cũng không mong rằng hẳn cứ chịu để lưỡi dao hướng về thủ đô. Tâm huyết của ta đặt lên người hẳn cũng không ít hơn Thái hậu.”

Hà thái hậu thả lỏng – thật ra dù bà ta có tin Ân Trục Ly hay không thì bà ta cũng chỉ có thể tiếp nhận sự bố thí của Ân Trục Ly mà thử một lần: “Như thế...cứ làm như người nói đi.”

Đã bốn năm ngày Thẩm Đình Giao không qua điện Chiêu Hoa. Ân Trục Ly nhận Bệ Tàng Thi vào trong điện. Nàng với ai cũng có thể hòa đồng, với Bệ Tàng Thi cũng có thể tâm sự chuyện cảm kỳ thi họa các thứ, qua mấy ngày cũng gọi là có chút hiểu biết. Về mặt gốc gác của Bệ Thừa Nghĩa, Ân Trục Ly đương nhiên cũng hiểu rõ.

Nhiều ngày rồi, người trong điện Chiêu Hoa đều đứng ngồi không yên, còn người ở Tê Phượng cung lại có thêm vài phần thể diện – đi đứng ra ngoài đều ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo giống hệt gà trống. Nhưng đến buổi chiều, cuối cùng Thẩm Đình Giao cũng qua đây.

Ân Trục Ly giờ rất ngoan, không muốn chọc hấn tức giận. Hấn cùng ăn tối với Ân Trục Ly, vẫn bình tĩnh không nói một lời. Ân Trục Ly ngượng ngùng, gấp đồ ăn cho hấn. Một lúc lâu sau hấn cũng mở miệng: “Người tốt nhất an phận chút cho ta, còn có lần sau, trăm...”

Ân Trục Ly vội vàng cướp lời: “Bệ hạ tịch biên cả nhà nô tì.”

Thẩm Đình Giao gõ đĩa bạc thật mạnh, hừ một tiếng. Ân Trục Ly mặt dày ôm hấn vào lồng ngực, hấn bực bội đẩy nàng ra. Ân Trục Ly không ngừng cố gắng, hấn găm gờ trong lòng nàng, lại đưa đĩa gấp đồ ăn mận vào đĩa cho nàng. Nàng thích thịt, không thịt không vui.

Hết bữa, người trong điện Chiêu Hoa đều biết nhìn người đoán ý, nhanh chóng thu dọn bát đĩa. Sau khi rửa mặt chải đầu, Thẩm Đình Giao bước vào phòng theo Ân Trục Ly. Ân Trục Ly thổi tắt hết nến trong phòng, cởi áo Thẩm Đình Giao trong bóng tối. Thẩm Đình Giao không phải người khó dỗi, dù hấn vẫn chưa ưng trong lòng nhưng cũng để nàng cởi.

Hai người nằm lên giường. Thẩm Đình Giao quay người chặn nàng, ý nói hôm nay hấn muốn chủ động. Ân Trục Ly cũng không ý kiến: giờ không phải lúc chọc hấn giận.

Hai người không mảnh vải ôm nhau. Hấn vuốt ve làn da mịn màng của Ân Trục Ly còn Ân Trục Ly thì cực kỳ hưởng thụ, khẽ hừ một tiếng, thuận theo tay hấn. Hấn đưa tay khắp nơi – nàng không mềm mại như con gái bình thường, da thịt rắn chắc, nhưng lại đem đến một cảm xúc khác.

Đầu ngón tay kia lướt qua từng khoảng da thịt, mang đến cảm giác ngứa kỳ lạ nhưng mơ hồ cũng vô cùng mong chờ. Chợt Ân Trục Ly nắm tay hấn, ngồi dậy. Giọng Thẩm Đình Giao khàn khàn: “Nằm yên.”

Hai người vào đề rất lâu, hấn không nóng không lạnh, lúc đầu Ân Trục Ly còn cười đùa với hấn, sau thì im lặng hấn. Thẩm Đình Giao cũng không nói gì – hấn có thể cảm nhận được tối nay nàng khác với bình thường. Lúc dòng nước của hai người hòa vào nhau, Ân Trục Ly cũng lên đỉnh *rùng cả mình khi làm câu này*. Thẩm Đình Giao thấy chưa đủ, cúi xuống bên tai nàng: “Gọi ta!”

Ân Trục Ly nhanh chóng gọi: “Bệ hạ!”

Thẩm Đình Giao gõ đầu nàng: “Tên!”

Ân Trục Ly nhanh chóng thay đổi: “Thẩm Đình Giao!”

Thẩm Đình Giao bực mình, đẩy thêm mấy cái: “Không phải gọi cả họ tên ra, nói dịu dàng một chút!”

Ân Trục Ly bình tĩnh: “Bệ hạ, ngài bảo thẳng là GIƯỜNG là được mà!”

Nói xong, nàng kêu thật. Thẩm Đình Giao mặt mông, lúc này mặt đã ửng lên: “Đồ vô sỉ!”

Đáp lại hấn là tiếng ngâm nga khe khẽ. Lần hoan ái này rất lâu, hai người mồ hôi đầm đìa. Thẩm Đình Giao cảm thấy mỹ mãn, lưỡi biếng ôm nàng, không muốn ngọ nguậy. Ân Trục Ly nằm bên hấn, bóng đêm che phủ không nhìn thấy ngón tay; chỉ có mùi hương trên người hấn hòa vào không khí, hơi se ngọt mát lành.

“Đình Giao.” – Ân Trục Ly cất tiếng gọi. Thẩm Đình Giao rất thích nàng gọi thẳng tên mình như thế, dịu dàng trả lời: “Ơi?”

Ân Trục Ly nghiêng người ôm hấn: “Thật ra ta và người đồng sàng dị mộng... Tương lai, nếu có cơ hội, người sẽ là một đấng minh quân của Đại Huyền.”

Thẩm Đình Giao tham luyến hơi ấm trên người nàng – nàng máu nóng, nhiệt độ cơ thể mùa đông cũng cao hơn người thường: “Ta trong tưởng tượng của người như thế nào?”

Ân Trục Ly thật sự suy nghĩ rất nghiêm túc: “Có lẽ là nạp một hậu cung đầy phi tử, cả ngày sống phóng túng, không làm việc đàng hoàng, gần tiểu nhân xa hiền thần, ờ... nghe lời ngọt ngào bên tai, không nghe thấy tiếng gió thổi. Dù sao cũng là một tên bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong...”

Nàng chưa nói xong, hấn đã muốn đập cho cái: “Còn ta bây giờ...người thất vọng?”

Ân Trục Ly lại nghĩ rất lung: “Cũng không hẳn là thất vọng. Cứ có cảm giác như mang con chó nhỏ về nhà, thế mà nó lớn lên lại thành con sói xám. Tuy rằng giá trị cao hơn lúc trước nhưng không thể không tức được.”

Thẩm Đình Giao bực mà vẫn phì cười: “Trước kia người toàn nghĩ trăm là con chó nhỏ?”

Hắn đột nhiên lại gần hơn, Ân Trục Ly nếu áp vào người hắn thì cũng dễ dàng nhưng nàng nằm im, tiếp tục nói chuyện: “Đâu đâu, bệ hạ, dù ngài là có là chó thì cũng phải là chó săn...”

“Ân. Trục. Ly!” – Thẩm Đình Giao lại chôn vùi dưới thân, nhanh chóng dùng môi chặn cái miệng rộng kia lại. Đối với nàng, hắn luôn luôn có hứng.

Ngày tiếp theo, trời còn chưa sáng, Thẩm Đình Giao đã rời giường. Ân Trục Ly nằm trên giường, Trần Trung bước vào thấp nền, thay đồ cho Thẩm Đình Giao. Thẩm Đình Giao mặc xong, thấy nàng vẫn có vẻ lười biếng buồn ngủ, lại gần vén màn hôn một cái. Trần Trung cúi đầu không dám nhìn. Ân Trục Ly nín cở Thẩm Đình Giao, hôn sâu rồi hỏi: “Buổi tối lại đến?”

Mấy ngày gần đây nàng ngủ nhiều, hai má ửng đỏ hây hây, sóng mắt uyển chuyển tươi đẹp. Lòng Thẩm Đình Giao rung động, dù giọng vẫn hơi dỗi thì cũng không che giấu được sự sủng ái: “Hậu cung chỉ có một nơi này, trăm có thể đi đâu?”

Trả lời xong, hắn buông rèm. Ân Trục Ly mặc áo ngủ bằng gấm ngồi trong màn, suy nghĩ một hồi cảm thấy có chút không đành. Giống như việc dâng vật mình yêu thích cho kẻ khác. Nhưng từ trước đến nay nàng có thói quen không yêu thương ai cả, chỉ tính toán trao đổi. Ngay cả cái chết của Đường Ẩn nàng cũng có thể nhìn nữa là.

Đến giữa trưa, nàng cầm hai bộ cung trang giống nhau, đưa Bệ Tàng Thi một bộ, mình một bộ. Dù làm việc vô sỉ, nàng vẫn rất thản nhiên: “Buổi chiều nếu hắn qua đây, người tránh ở trong màn. Trong phòng không thắp đèn, người và ta cùng ở đó, lại mặc đồ giống nhau, hắn không phát hiện được.”

Dù sao Bệ Tàng Thi cũng là tiểu thư khuê các, không thể thoải mái khi làm chuyện này như Ân Trục Ly được: “Hoàng hậu nương nương...chuyện này...chuyện này không hợp lẽ nghĩa.”

Ân Trục Ly vỗ vỗ tay nàng, nghiêm túc nói: “Bệ tiểu thư, sau việc này, người sẽ đứng đầu hậu cung, Ân mẫu chỉ có chuyện muốn nhờ.”

Bệ Tàng Thi thụ sủng nhược kinh: “Hoàng hậu nương nương, Tàng Thi không dám nhận, nương nương cứ nói.”

Ân Trục Ly chăm chú nhìn nàng ta: “Người trong điện Chiêu Hoa này đều là thân tín của bệ hạ. Lần này mạo hiểm, chắc chắn bệ hạ sẽ giận chó đánh mèo, chỉ người nói mới giữ được an toàn cho các nàng. Các nàng nhận đại ân cứu mạng của người, sau này sẽ tận tâm tận lực theo hầu hạ người.”

Bệ Tàng Thi không hiểu: “Nương nương, xin hãy bỏ qua, Tàng Thi nói thẳng... Giờ người nhận thánh sủng, vì sao phải làm vậy?”

Ân Trục Ly phất tay áo thêu hoa mai, mỉm cười: “Bởi vì ta không thương hắn, không muốn nhận sự sủng ái này.”

Ban đêm, Thẩm Đình Giao phê duyệt tấu chương xong thì vẫn ngủ lại điện Chiêu Hoa. Ân Trục Ly rất ân cần khiến hắn chỉ muốn nhanh nhanh thôi. Đến khi vào phòng, đèn vẫn không thắp. Thẩm Đình Giao nắm tay Ân Trục Ly: “Sao không thắp đèn?”

Ân Trục Ly thuận miệng đáp bừa: “Không thích khói lửa trong phòng.”

Thẩm Đình Giao chớp mắt, lập tức bảo Trần Trung bên ngoài cửa: “Ngày mai tìm Tổng quản Phủ Nội vụ Thường Chí Đức, tìm xem trong kho có huyền châu hạo hạo không, thay cho nương nương.”

Trần Trung khom người đáp lời, thuận tay đóng cửa. Ân Trục Ly nắm thắt lưng của hắn, im lặng ôm hắn trong bóng tối, lúc lâu mới nói: “Như vậy mới có tình thú.”

Thẩm Đình Giao đương nhiên không làm nàng mất hứng, cũng đưa tay ôm nàng. Một lúc lâu sau, Ân Trục Ly tìm ấm trà, tự rót nửa tách trà nóng, uống trước một ngụm rồi mớm cho Thẩm Đình Giao. Thẩm Đình

Giao không hề nghỉ ngơi, uống hết ngụm trà. Hai người ngồi bên giường, dựa sát vào nhau. Hấn cảm thấy than cháy rất đượm, cảm thấy mơ hồ, cổ họng khô nóng, vội nói: “Trục Ly, không còn sớm, ngủ đi.”

Ân Trục Ly cho thuốc rất nhẹ, vì thế lại rót nửa chén mớm cho hấn. Người Thẩm Đình Giao không khỏe, uống nhiều thuốc hại người, nàng cũng không dám kê thuốc bừa. Uống xong chén này, Thẩm Đình Giao càng mơ hồ. Hấn nghiêng người cởi đồ của Ân Trục Ly, Ân Trục Ly lại muốn chơi cút bắt, lúi vào khoảng không, lúi vào giường bên, ẩn vào bóng đêm.

Thẩm Đình Giao gọi nàng vài tiếng, đưa tay sờ giường. Cơ thể nữ ấm áp vào tay, hấn khẽ cười: “Chết tiệt, đừng làm mất hứng!”

Tấm màn dần hạ xuống, giọng Thẩm Đình Giao vang lên trong bóng tối dày đặc: “Trẫm biết gần đây ngươi không vui, đợi qua chuyện thi cử, trẫm đưa ngươi ta ngoại ô săn thú.”

Ngoài phòng gió tuyết âm âm, trong phòng cảnh xuân dạt dào.

Ân Trục Ly nhẹ nhàng mở cửa. Trần Trung vẫn chờ đợi hết phận sự của mình. Nàng né ông ta, cố gắng để không quay đầu lại... Không phải chỉ là đi săn thôi sao! Sau chuyện này, lão tử muốn đi săn thì cứ đi, cần gì ai dẫn đi!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ân Đại đương gia lại muốn làm gì đây?

65. Chương 65: Gian Phi – Phần 1

Màn buông xuống. Dù Thẩm Đình Giao choáng váng nhưng vẫn cảm nhận được có điều không đúng: người này rất thơm, còn Ân Trục Ly không dùng hương liệu; Ân Trục Ly tập võ, cơ thể rắn chắc, người trong tay hấn lại mềm mại. Hấn không hiểu chuyện gì, tỉnh ngủ ngay, ngừng tay lại.

Đầu hơi đau, hấn muốn gọi Trần Trung ngoài cửa nhưng cổ họng lại bỏng rát. Người kia tiến vào lòng hấn, một lúc sau đưa tay cởi đồ của hấn. Hấn cầm cổ tay đó, tức giận đến nổi phẫn... Ân Trục Ly, Ân Trục Ly!!!

Khi đó, Ân Trục Ly đang ngồi dưới tàng cây mai. Tuyết rơi dày đặc, phía chân trời còn thấy những vụn băng lóe lên. Ánh tuyết sáng lên trong đêm, nàng dựa vào cây mai, lòng như trút được gánh nặng. Nàng không thể nào trả giá, không hiểu được sự nhiệt tình ngập tràn hóa thành nỗi bi phần của kẻ lòng lang dạ thú.

Mùi rượu tỏa ra nhưng trời chợt rất lạnh. Nàng dựa vào cây mai mà ngủ, hoa mai và băng tuyết rơi lên bộ cung trang Bách Diểu Triều Hoàng đỏ rực. Trong mơ, cỏ cây màu như sương khói, vó ngựa đạp lên cỏ xanh, trong rừng có bóng dáng mờ nhạt, ai đó khẽ ngâm: “Trường tương tư, tại Trường An... Mỹ nhân như hoa cách vân đoạn. Thượng hữu thanh minh chi cao thiên, hạ hữu lục thủy chi ba lan.” (1)

Nàng đột nhiên giật mình, bất ngờ khi thấy trước mắt vụt sáng lên. Thẩm Đình Giao lẳng lặng đứng trước mắt, không rõ vui buồn. Hấn mặc đế phục màu vàng, tóc dài chải chuốt cẩn thận, khuôn mặt thanh tú nổi bật trên nền vàng tươi sáng nhưng nhìn lại xa cách hơn nhiều, có vẻ gì đó uy nghiêm.

Trần Trung đứng sau vẫn còn chưa hết kinh sợ, liên tục chớp mắt với Ân Trục Ly. Mưa núi giục qua, gió khắp lầu (2). Ân Trục Ly chỉ cười: “Đã giờ này rồi sao bộ hạ chưa vào triều?”

Thẩm Đình Giao không cười, nhìn hấn như một bức tượng đá cứng rắn, không có cảm xúc: “Biêm Văn Hú Hoàng hậu về cung Lục Bình.” Hấn từ từ quay người đi, khi ấy Ân Trục Ly mới phát hiện ra sau lưng hấn còn Bộ Tàng Thi trong bộ đồ trắng. Hấn nắm tay Bộ Tàng Thi, nói như cười, trong như băng: “Truyền Thượng thư bộ Lễ Nhạc Hoài Bản, sắc phong Bộ Tàng Thi thành Hiền phi, tạm đối đãi như Hoàng hậu cai quản toàn bộ hậu cung.”

Ân Trục Ly sờ mũi. Hình như Bộ Tàng Thi thật sự cầu xin cho cung nhân ở điện Chiêu Hoa, Thẩm Đình Giao không có vẻ gì định giận cá chém thớt với các nàng. Ân Trục Ly đứng dậy. Nàng ngủ dưới tàng cây đã lâu, quần áo ngấm tuyết lạnh, lại uống chút rượu, giờ mới thấy lạnh thấu xương.

Ân Trục Ly không đợi hấn nhắc lại, tự giác đi theo thị vệ. “Vương thượng, nô tì... Hoàng hậu bị biếm vì nô tì, nô tì làm gì có đức gì để cai quản hậu cung? Nô tì muốn ở lại Phật đường của cung Chiêu Hoa, cầu phúc cho nương nương.”

Thẩm Đình Giao ngăn ra. Hấn là kẻ hiểu người, sao lại không biết ý của Bệ Tàng Thi? Cô ta muốn ở lại Chiêu Hoa?

Hấn dần nở nụ cười rạng rỡ, tươi tắn như đóa hoa xuân: “Được, nếu ái phi có lòng này thì cứ ở cung Chiêu Hoa đi.”

Lời vừa nói ra, Trần Trung tái mặt, Trương Thanh cũng quỳ trên mặt đất: “Phụ hoàng, mẫu hậu chưa bị tước hậu vị, sao lại...”

Thẩm Đình Giao nhếch mép cười, quay lại, nhẹ nhàng nói: “Con cũng đau lòng vì nàng.”

Trương Thanh không dám nói nữa.

Trong một đêm điện Chiêu Hoa đã đổi chủ nhưng hậu cung thì vẫn như cũ. Lòng đế vương khó dò, người trong chốn thâm cung đã quen với chuyện lên xuống, không hề tỏ ra ngạc nhiên.

So sánh với hậu cung, phải nói rằng trong triều náo nhiệt hơn rất nhiều: quần thần chỉ toàn chúc tụng, chúc tụng Gia Dự để tránh xa gian phi, trọng nữ tử hiền đức.

Bệ Thừa Nghĩa ở biên quan xa xôi cũng gửi thư về, đầu tiên là thay con gái tạ thánh ân, thứ hai cũng có ý ám chỉ với Thẩm Đình Giao. Con gái ông ta giờ chỉ là thứ ba, đương nhiên ông ta muốn tạo áp lực với Thẩm Đình Giao vì Văn Hú Hoàng hậu đã bị biếm vào lãnh cung nhưng vẫn tại vị, lúc nào cũng có thể ra khỏi đó. Hơn nữa, người đàn bà này không thể coi thường được, Bệ Thừa Nghĩa biết rõ. Không loại bỏ nàng thì con gái mình đừng mơ ngồi yên ổn ở hậu cung.

Hiền giả từ xưa luôn đánh giá rằng quân chủ không thể là kẻ dơ bẩn, trực giác của họ nói rằng một kẻ háo sắc chắc chắn là hôn quân. Một đế vương sủng ái gian phi thì sao có thể là người anh minh được?

Chuyện trong thâm cung: kẻ ngoài không biết càng dễ chọc vào kẻ có bệnh.

Đương nhiên, náo nhiệt tân sủng trong cung không hề lan truyền đến cung Lục Bình. Ân Trục Ly đi theo hai thị vệ tới thẳng nơi đó, thấy mà không khỏi choáng váng: cung thất rách nát, cỏ hoang mọc khắp nơi. Cứ như là trên trời dưới vực: một nơi tráng lệ một nơi hoang tàn, không hề liên quan chút nào.

Thị vệ đuổi Ân Trục Ly vào trong. Ân Trục Ly đứng ở giữa sân mà ngẩn người. Lãnh cung nào cũng chứa chấp những người phụ nữ may mắn còn tồn tại, chẳng hạn như phi tần không có con nối dõi của tiên đế và cung nhân già không còn nơi để đi. Vấn đề là nơi này không hề có chút sức sống nào, cứ như chiếc lá trên cây cuối thu – thậm chí không buồn giãy dụa, chỉ nằm im chờ về với bụi đất.

Nàng bước từ từ vào. Tường sập một nửa, phần tường còn lại cũng lung lay như sắp đổ. Mặt đất không lát đá, tuyết tan chưa hết, đất lầy lội bước đi rất khó khăn. Đột nhiên nàng hiểu ra vì sao Thẩm Đình Giao muốn che chở cho Khúc Lăng Ngọc: cái nơi như thế này thì sống lâu thì chết luôn.

Nàng bị xếp ở một phòng phía tây. Căn phòng lạnh như băng, giường bị mối mọt gặm; đèn hồng mơ đến lò sưởi, chăn cũng chỉ có một cái hơi mỏng. Những người sống trong cung này, có nhiều người không thể qua được ngày giá rét.

Ân Trục Ly nhìn người đằng xa, tự nhiên lại muốn đi xem xung quanh. Cung này cũng không có nhiều người, sau khi Thẩm Văn Yến thay đổi triều đại thì trước khi chiêu tân phi đã giết hết cung nhân, không để lại một ai. Đại Huynh loạn trong giặc ngoài, ông ta cũng không sa vào hưởng lạc, vì vậy không có nhiều thể thiếp. Mấy tân phi ở đây đều là của Thẩm Đình Diêu.

Ân Trục Ly từ từ hỏi thăm mọi người. Những người con gái dù đến đây chưa lâu cũng đều đã tiêu tụy, mơ hồ còn có thể thấy chút nhan sắc xưa cũ. Cũng có người nhận ra nàng, chỉ hận không thể lãng trì nàng ngay lập tức. Nàng đương nhiên cũng chẳng ngại gì mấy người đàn bà, đi qua từng phòng một, cuối cùng cũng tìm được một chút sách vở.

Thời gian đã lâu, có nhiều quyển đã ố vàng. Nàng không ngại, cũng lấy ra quyển sổ mang theo người, tìm một trang nào đó rồi xé hết... Sưởi ấm đã rồi tính, chết vì lạnh giờ!

Sắp qua giờ Mùi, bụng nàng bắt đầu kêu đói, cũng thấy một thái giám rề rề mang hộp cơm đến. Mấy người trong cung đều vội vàng đứng lên; Ân Trục Ly ngại chen chúc, tụt lại phía sau. Lúc nàng đi lên thì chỉ thấy một bát cháo trắng. Nói là cháo đã là tốt lắm rồi, đây đúng ra là một bát nước với lèo tèo vài hạt gạo đã nguội ngắt.

Vốn là cũng có một đĩa dưa muối nhưng vì nàng ăn cuối cùng nên dưa cũng chẳng còn. Ân Trục Ly cầm bát cháo, ngó ngó nghiêng nghiêng, tiểu thái giám mắt kiên nhẫn: “Nhìn cái gì mà nhìn, ăn thì ăn đi!”

Hắn xoay người định đi. Ân Trục Ly vốn là người nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh, lập tức cười ha hả ngăn hắn lại: “Công công bình tĩnh.” Nàng đưa vòng tay của mình qua. Thái giám kia thấy đồ tốt thì sắc mặt dịu lại: “Chuyện gì?”

Ân Trục Ly vẫn cười haha: “Không biết đại danh của công công là gì?”

Thái giám hừ lạnh: “Không dám nhận. Dù ngài bị biếm tới cung Lục Bình thì vẫn là Hoàng hậu trên danh nghĩa. Nô tài là Chu Hàm Lộc.”

Ân Trục Ly gật đầu: “Tên rất hay. Chu công công, hiện giờ ta như thế nào ngài cũng biết. Chủ tử trong cung gặp nạn, rơi xuống còn không bằng cả cung nhân.” Chu Hàm Lộc vốn bất bình chuyện đồng nghiệp bất đồng mệnh, giờ thấy quý nhân gặp nạn thì không thể không sung sướng, tranh thủ bỏ đá xuống giếng. Giờ lại thấy nàng thành khẩn, nói chung cũng cảm thấy thương hại: “Có chuyện thì nói mau, không có việc gì thì nô tài không rảnh ở đây đợi.”

Ân Trục Ly vỗ vai hắn cười, khua vòng tay nhào nhai cái trước mặt hắn: “Chu công công, ngài làm việc cho hoàng gia, đơn giản cũng là vì...vật bằng vàng trắng này. Nói về giàu có, Đại Huynh này, ai giàu có nhất?”

Chu Hàm Lộc chợt nhớ ra: người này dù không còn hậu vị nữa thì vẫn là Đại đương gia của thành Phú Quý. Nghĩ được như thế, hắn thay đổi thái độ ngay lập tức: “Nương nương, ngài có chuyện gì sai phái tiểu nhân?”

Ân Trục Ly đưa vòng tay cho hắn, cười cười: “Chu công công, giờ lục soát bạc trên người Ân mỗ cũng không được mấy lượng, có điều vận lượng bạc với Ân gia mà nói thì chỉ như cái móng tay. Đương nhiên chuyện này cũng chưa vội nói, công công à, tại hạ là người không thật không vui, chén cháo này, người xem...”

Chu Hàm Lộc xem xét vòng tay – Ân Trục Ly vẫn đang đeo trên cổ tay, không tiện nhìn. Hắn vui vẻ ra mặt, lập tức nói: “Nô tài lập tức tìm cái gì để Hoàng hậu cho vào mồm.”

Thấy hắn chạy xa rồi, Ân Trục Ly so vai rồi quay về phòng. Đi chưa được mấy bước nàng nghe tiếng người gọi mình: “Ân Đại đương gia! Ân Đại đương gia!”

Ân Trục Ly quay đầu thấy một người con trai, nhìn chỉ khoảng 13 14 tuổi, vô cùng xinh xắn. Nàng thấy hơi tò mò. Đứa bé kia lại dựa vào tường, liên tục phát tay với nàng. Nàng định qua thì đứa bé vươn tay, đưa cho hai gói giấy dầu: “Đại đương gia, cho người.”

Ân Trục Ly cầm thì thấy một gói là thịt bò băm nhỏ nấu chín, gói còn lại là mít trái cây khô. Nàng cực kỳ nghi ngờ, không biết ăn được không? Nàng ngẩng đầu thì thấy đứa bé kia cười vô cùng ngây thơ: “Ngài đừng nghĩ, ngài không biết ta.”

Ân Trục Ly chợt thấy hứng thú: “Vậy sao lại tặng ta?”

Ánh mắt đứa bé chợt trở nên vô cùng lạnh lẽo: “Ngài có nhớ năm kia, ngài và Phỉ đại chương quỹ ở Hà Nam đánh nhau vì chuyện giá lương thực không?”

Ân Trục Ly suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng cười lắc đầu. Phỉ Quan Sơn không phải đồ bỏ đi, tranh thủ tích trữ đầy giá lương thực vào dịp thiên tai. Còn tổ huấn của Ân gia lại bảo rằng vào năm có thiên tai, thức ăn món quý của lạ đều có thể nâng giá nhưng củi gạo dầu muối không được phép tăng mạnh; nhờ trời rét lạnh: có thể tăng giá tư lụa nhưng không được đay sợi than củi; nhờ là bệnh dịch: nhân sâm sừng hươu có thể tăng nhưng thuốc thang thì phải giảm giá. Nói chung là có thể kiếm tiền từ người giàu có nhưng không được phép chơi đùa với đời sống của dân nghèo.

Tổ tông của Ân gia nói rằng nếu con làm tốt hai điều này, con có thể tung hoành trên thương trường.

Có điều chuyện năm kia thì Ân Trục Ly không nhớ được. Mấy năm nay làm chuyện chọc pháp bao nhiêu lần, Ân gia bất hòa với Phỉ gia bao nhiêu lần? Nàng sao nhớ được.

Đứa bé cười như ánh mặt trời tỏa sáng: “Nương nói nếu không có Ân gia, nhiều người ở Đại Huỳnh sẽ bị đói chết. Đại đương gia, mẹ ta bảo ngài không phải gian phi.”

Ân Trục Ly cầm hai gói thịt và mít, ra về chẳng có gì: “Người tên gì?”

Đứa bé cười lộ hàm răng trắng: “Ta là Triều Hỉ.”

Ân Trục Ly hươ hai gói giấy trước mặt hắn: “Cảm ơn, Triều Hỉ.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm qua viết 9000 chữ... Mau khen tui đi >_

Editor: Có nhiều bạn cho rằng TĐG k sạch nữa rồi. Theo các bạn TĐG có còn sạch không, và sạch hay không thì có gì quan trọng không Mình thì mình không quan trọng lắm chuyện sạch bẩn vì nhiều thứ phải dựa vào hoàn cảnh mà nói.

1.Đây là bài thơ “Trường Tương Tư 1” của Lý Bạch. Mình tìm trên trang thivien.net. Các bạn có thể tìm cả bài 2 trên đó J Chỉ đọc bài thơ thôi cũng thấy tim mình rung động :”>

Thơ:

Trường tương tư,

Tại Trường An.

Lạc vĩ thu đề kim tỉnh lan,

Vi sương thê thê diệm sắc hàn.

Cô đăng bất minh tứ dục tuyết,

Quyển duy vọng nguyệt không trường thán.

Mỹ nhân như hoa cách vân đoan,

Thượng hữu thanh minh chi cao thiên,

Hạ hữu lục thủy chi ba lan.

Thiên trường địa viễn hồn phi khổ,

Mộng hồn bất đáo quan san nan.

Trường tương tư,

Tôi tâm can.

Dịch nghĩa:

Nhớ nhau hoài,

Ở Trường An.

Sét sành kêu thu bên giếng vàng,

Sương mỏng lạnh lẽo sắc chiếu lạnh.

Đèn lẻ loi không sáng nổi nhớ càng nung nấu,

Cuốn rèm ngắm trăng ngửa mặt lên trời than dài.

Người đẹp như hoa hiện lên sau sắc mây,

Trên có giải xanh trời cao thăm thẳm,

Dưới có nước xanh sóng nhẹ đưa.

Trời cao đất rộng hồn thêm khổ,
Mộng hồn bay đến nơi quan san kia cũng khó.
Nhớ nhau hoài,
Đứt ruột gan.

Dịch thơ:

Nhớ nhau mãi, ở Trường An
“Trường Tương tư khúc” tiếng đàn đêm thu
Đế ngâm giếng ngọc bên bờ
Đêm khuya lướt thướt sương mờ thê lương
Chiều đơn lạnh lẽo đêm trường
Đèn khuya cô ảnh chập chờn bóng ai
Nhớ thương dạ những ai hoài
Trăng soi rèm cuốn lại ngời thở than
Mặt hoa xa cách mây ngàn
Trời xanh xanh thăm mấy tầng trời cao
Nước trong gợn sóng lao xao
Đường xa trời rộng làm sao mộng hồn
Bay về tìm gặp người thương
Làm sao về đến bên nàng đêm nay?
Quan san muôn dặm đường dài
Trường tương tư dạ ai hoài canh thâu

2. Câu gốc là “Phong vũ dục lai, sơn phong mãn lâu”, “ , ” nghĩa là “Mưa gió sắp tới, gió núi thổi khắp lâu.” Nhưng mình google cụm này thì không ra ý nghĩa gì cả, lại ra một bài thơ tên là “Hàm Dương thành đông lâu” của Hứa Hồn. Câu trong bài thơ này là “Sơn vũ dục lai, phong mãn lâu”, nghĩa là “Mưa núi sắp tới, gió tràn khắp lâu”. Mình không biết bà tác giả cố tình thay đổi, hay là ghi nhầm =)) Thôi thì thân là editor, mình chọn bài thơ có sẵn :v Coi như bà ấy nhầm *quan điểm của mình nhé*. Còn đây là bài thơ:

Nhất thương cao lâu vạn lý sầu,
Kiêm hà dương liễu tự đình châu.
Khê vân sơ khởi, nhật trầm các,
Sơn vũ dục lai, phong mãn lâu.
Điều há lục vu, Tần uyển tịch,
Thiên minh hoàng diệp, Hán cung thu.
Hành nhân mặc vấn đương niên sự,
Cổ quốc đông lai Vị thủy lưu.

Dịch nghĩa:

Lên lầu cao, nỗi buồn trải vạn dặm,
Cổ gai và dương liễu um tùm như bãi sông.

Mây mới nổi lên từ khe suối, mặt trời lặn sau gác,
Mưa núi sắp tới, gió tràn khắp lầu.
Chim bay xuống đám cỏ xanh, vườn Tàn chìm vào bóng chiều tối,
Ve sầu kêu trong lá vàng, cung Hán đang độ mùa thu.
Người đi qua chớ hỏi về chuyện đang xảy ra,
Nước cũ đã xuôi đông theo dòng sông Vị.
Dịch thơ: (bản dịch của Diệp Luyến Hoa)
Lên tới lầu cao vịn dầm sầu,
Cỏ gai dương liễu tựa đình châu.
Mây khe vừa nổi, trời sau gác,
Mưa núi sắp qua, gió khắp lầu.
Chim lẫn bụi xanh, Tàn uyển tối,
Ve rên lá úa, Hán cung thu.
Người qua chớ hỏi ngày xưa nữa, Cố quốc theo dòng Vị đã lâu.

66. Chương 66: Gian Phi – Phần 2

Ngày thứ hai Ân Trục Ly bị biếm lãnh cung, Gia Dụ để sắc phong Bệ Tàng Thi làm Hiền phi, đến ở điện Chiêu Hoa, thay thế hậu cai quản hậu cung. Thẩm Đình Giao vẫn chưa từng tới cung Lục Bình, xem ra lòng hắn đã chẳng còn Ân Trục Ly.

Trái lại, vào buổi tối, một người vội vã vào nơi cung điện điêu tàn đổ nát kia. Ân Trục Ly đang ưu sầu dưới ánh đèn, trên bàn lại đặt một túi thịt bò, một túi mứt hoa quả. Quay đầu trông thấy người tới, nàng không khỏi vui vẻ ra mặt: “Hà Tương gia, ái chà chà, đúng là quý nhân đến cửa đó.”

Người vừa đến đúng là Hà Giản, nhưng hắn lại đang giả thành nội thị, lén lén lút lút mà lẩn lộn đi vào. Ân Trục Ly dùng Hoàng Tuyền Dẫn bỏ mấy cái bàn ghế đã bị sâu mọt đục khoét trong điện để nhóm lửa, mặc dù nhiều khói nhưng ấm áp. Hà Giản ngồi xuống một cái ghế trợ trợ trong phòng, sốt ruột nói: “Đại đương gia của ta, người còn ngồi được à! Lần này nếu gia không lập Bệ Tàng Thi làm hậu, Bệ Thừa Nghĩa nhất định sẽ không dừng lại! Người thật muốn cứ tiếp tục đánh cuộc với gia, tức giận cả đời? Người biết lúc này nên làm gì chưa?!”

Ân Trục Ly đưa một miếng thịt bò cho hắn, mỉm cười: “Vậy thì cứ lập đi. Ta đã lâm vào tình cảnh này, tiên sinh muốn ta phải làm sao?”

Hà Giản nuốt hết miếng thịt bò, Ân Trục Ly lại đưa mứt hoa quả. Hắn nhận lấy: “Ân Trục Ly, nếu vương thượng lập Bệ Tàng Thi làm hậu, người sẽ ra sao? Vì sao người phải làm vậy? Hơn mười năm, người thật sự không có một chút tình cảm nào với vương thượng sao?”

Ân Trục Ly không đáp, vẫn nhìn hắn cười buồn. Hà Giản bị nhìn đến sợ, không nhịn được đành mở miệng: “Người đang nhìn cái gì?”

Ân Trục Ly thành thật đáp: “Hôm qua có một kẻ ta không quen tặng ta hai món, ta không biết có thể ăn được hay không. Bây giờ ta đang xem thử tiên sinh có bình an hay không.”

Hà Giản giận đến mức méo mặt: “Người... người!!!” Hắn oán hận đứng lên: “Xem như ta rảnh rồi, “bắt chó đi cày”, đừng quan tâm ta!”

Ân Trục Ly gặm miếng thịt còn lại rồi vẫn than tiếc vì không có rượu. Hà Giản không khỏi dừng bước: “Ân Trục Ly, người đã từng không chút do dự mà tin tưởng Đường Ân, tại sao lại không chịu tin tưởng chúng ta?”

Ân Trục Ly ngậm một miếng mít táo, giọng nói dường như cũng dính mật: “Bởi vì nếu hôm nay người đến là Đường Ân, đầu tiên hắn sẽ hỏi ta có lạnh hay không, có đói bụng không, những ngày qua có sống tốt hay không.” Nàng quay đầu nhìn Hà Giản, vẫn tươi cười như cũ: “Hắn sẽ không hỏi ta phải làm gì sau khi Bệ Thừa Nghĩa tiến vào để đô.”

Hà Giản cứng họng. Người này dù làm đúng hay sai thì nói chuyện vẫn có ba phần lý lẽ. Ân Trục Ly liếm đường trên tay, giọng điệu nhàn nhả: “Cho nên trên trời dưới đất này chỉ có một Đường Ân, duy nhất một người.”

Ngày tiếp theo, Hiền phi Bệ Tàng Thi dẫn cung nhân đến an ủi Ân Trục Ly, tặng nàng ít đệm chăn, áo bông tốt hơn. Ân Trục Ly có chút bất ngờ vì nàng ta cũng đi cùng Khúc Lăng Ngọc và Trương Tề thị. Khi đó đáng người Khúc Lăng Ngọc đã bắt đầu thay đổi, không biết đứa bé trong bụng đã bốn hay năm tháng.

Nhìn thấy Ân Trục Ly, nàng cúi thấp đầu không nói gì, tay lại nắm chặt thành quyền. Thậm chí Ân Trục Ly không để nàng ngồi xuống, đương nhiên cũng không để nàng hành lễ; ở nơi lạnh cung này, lần đầu tiên nàng bày ra dáng vẻ người đứng đầu hậu cung: “Người đã có thai hoàng tử, cần cẩn thận. Trời gió tuyết không nên ra ngoài.”

Khúc Lăng Ngọc gật đầu, Bệ Tàng Thi chỉ cười: “Nghe nói tỷ tỷ có chút đụng chạm với Lăng Ngọc muội muội, nay vừa gặp lại thấy tỷ tỷ rất quan tâm muội muội.”

Ân Trục Ly phát tay: “Bệ Tàng Thi, ta không phải là tỷ tỷ của người, người cũng không phải là muội muội của ta. Ân oán giữa Huệ phi và ta là chuyện riêng của chúng ta. Một hoàng hậu như ta ở chỗ này, không đến phiên người tới vung tay múa chân. Ta chán ghét nhất là kẻ hai mặt, cũng không có thời gian và tâm tư để chơi trò tranh thủ tình cảm với người, sau này người không cần đến nữa.”

Bệ Tàng Thi một bụng chất chứa tâm sự chưa nói ra khỏi miệng. Nàng có nghe Bệ Thừa Nghĩa nhắc đến Ân Trục Ly, nên vô cùng kiêng kị khi nói chuyện với nữ nhân này. Có điều nàng lại khinh thường: hậu vị sắp tới tay nàng, nữ nhân này còn không xứng làm chướng ngại vật của nàng. Nàng ta vốn âm mưu để Ân Trục Ly “lỡ tay” đẩy ngã Khúc Lăng Ngọc vì chuyện khẩn cấp hiện nay chính là giải quyết cho xong vị hoàng tử này, thế mà Ân Trục Ly không tiếp chiêu. Ánh mắt thay đổi, nàng lại cười nói: “Tỷ tỷ quả nhiên là người hào sảng, vậy nô tì xin được cáo lui trước.”

Ân Trục Ly vẫn lạnh lùng, lại nói với Khúc Lăng Ngọc: “Hay người ngồi với ta một lúc?”

Khúc Lăng Ngọc không ngốc, nàng biết Bệ Tàng Thi có ý đồ xấu. Đứa bé này không phải của Thẩm Đình Giao, nhưng Bệ Tàng Thi không biết. Nàng lập tức gật đầu, Bệ Tàng Thi nhìn nàng một cái, uy nghi quay người đi ra.

Ân Trục Ly ném thêm hai khúc gỗ mục vào đồng lửa, cứ thế mà ngồi yên nửa canh giờ, sau đó nhẹ giọng nói: “Cút đi.”

Khúc Lăng Ngọc mấy lần siết tay rồi lại buông ra. Ân Trục Ly cười lạnh: “Nếu ta là người, trước tiên sẽ đi tìm Hà thái hậu để giữ đứa con trong bụng người. Nhưng Hà thái hậu muốn trọng dụng Bệ Thừa Nghĩa để áp chế Phó Triều Anh, người bây giờ... chỉ sợ rằng có cầu xin bà ta cũng vô dụng.”

Mắt Khúc Lăng Ngọc đỏ lên. Kẻ thù không đội trời chung đang ở trước mắt, nàng cắn môi đến chảy máu, hồi lâu sau vẫn xoay người rời khỏi cung Lục Bình. Ân Trục Ly chỉ thờ dài nhìn nàng: bây giờ không thể nhờ bà ta, nếu tìm Thẩm Đình Giao, có thể hắn sẽ niệm tình cũ. Có điều hắn là đế vương, không thể che chở nàng mãi được. Chôn hậu cung này, các loại thể lực ở khắp nơi, hắn không thể kiểm soát được hết.

Tâm của đế vương, thật ra không thể che chở được bất kỳ người nào.

Quả đúng như dự đoán: hôm ấy Chu Hàm Lộc đến đưa cơm, vẫn tán gẫu với Ân Trục Ly, nói rằng hài tử của Huệ phi đã mất. Hắn kể rằng khi thỉnh an Bệ Tàng Thi, Huệ phi quỳ trong tuyết một lúc nên liền nhiễm phong hàn, đêm đó liền sinh non. Trước đó mấy ngày hắn được Ân Trục Ly cho hai cái vòng tay,

nhưng hấn lại dùng vòng tay để đánh bạc, có tiền đánh bạc càng thêm nhiều, không lâu sau chỉ còn hai bàn tay trắng. Mấy ngày nay hấn đang nịnh bợ Ân Trục Ly.

Ân Trục Ly cũng không bạc đãi hấn, lấy một cục than gỗ viết lên một mẫu giấy rồi đưa cho hấn: “Đến phường Thiên Khoảnh Phú Quý tìm Hoa Cầu Tiên, hấn sẽ đưa bạc cho người, đừng đánh bạc. Thú một cung nữ, nhận một đứa con nuôi, sống tốt qua ngày.”

Chu Hàm Lộc xoa xoa tay. Ân Trục Ly cũng giống người có xuất thân thấp kém, không có chút ngăn cách với hấn, có khi hấn thậm chí còn cảm thấy nàng giống như huynh trưởng của mình, thậm chí ở trước mặt nàng hấn còn thoải mái hơn.

Hấn cầm mẫu giấy kia, lúc sắp đi lại xoay người lại: “Nương nương, nô tài cảm thấy...”

Ân Trục Ly không nhịn được, ngắt lời hấn: “Đi đi đi, nô tài cái gì mà nô tài, bây giờ lão tử không phải còn chẳng bằng người sao!”

Chu Hàm Lộc cũng bỏ qua phần câu nệ kia: “Ta nói a, người cũng phải cẩn thận một chút. Ta thấy vị Hiền phi nương nương kia... cũng không phải là người hiền lành.”

Ân Trục Ly liếc nhìn hấn: “Không phải người hạ độc trong thức ăn chứ?”

Chu Hàm Lộc vội vàng lắc đầu: “Sao ta có thể làm thế được!”

Ân Trục Ly kéo vai hấn, ghé sát lỗ tai hấn, thấp giọng nói: “Nếu nàng bảo người hạ độc, người không phải làm gì hết, chỉ cần báo trước cho ta một tiếng.”

Chu Hàm Lộc nghĩ nàng muốn nắm được điểm yếu của vị Hiền phi nương nương này để trở lại chính cung, cũng vội vàng gật đầu: “Đó là đương nhiên, đương nhiên.”

Buổi chiều Triều Hỉ lại đến một chuyến, tặng vài cái áo bông cho Ân Trục Ly. Dù chỗ áo đó đã cũ nhưng cũng có thể chống lạnh. Hấn đã đến mấy lần nên cũng tự nhiên thêm một chút. Vừa vào, thằng bé cửa đã vội vàng giúp Ân Trục Ly trải giường trải chiếu, sau đó lại giúp nàng giặt đồ. Ân Trục Ly cảm hấn, hấn cũng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Mẫu thân ta bảo ta giúp ngài, bà nói ngài là quý nhân, không được làm những chuyện này.”

Ân Trục Ly khinh thường: “Mấy món y phục rách rưới, ta không tin mình không đối phó được.”

Triều Hỉ cười một tiếng: “Từ nhỏ đến lớn, ngài chưa từng giặt y phục đi? Thành Phú Quý buôn bán lớn như vậy, nhất định có rất nhiều người chờ hầu ngài.”

Ân Trục Ly ngồi xổm xuống bên cạnh hấn, nhìn hấn thuần thục giặt y phục: “Năm nay người bao nhiêu tuổi? Từng đọc sách chưa?”

Gương mặt của Triều Hỉ đông lạnh đến đỏ bừng, ánh mắt lại rất sáng. Thật sự là thằng bé còn nhỏ tuổi, khi cười lên vừa có vẻ bông bột vừa mang vẻ phẫn chấn: “Cuối năm được mười bốn tuổi, ta không có tiền đi học, nhưng trước kia đứng ngoài trường nghe tiên sinh giảng dạy.”

Ân Trục Ly gật đầu: “Trong nhà có nhiều anh em lắm à? Tại sao lại tiền cung?”

Triều Hỉ kéo cái bồn ra xa một chút, tránh để nước hắt lên người nàng: “Nhà ta có tổng cộng tám anh em, mẹ bảo nếu ta vào cung thì không phải bán Bát đệ.”

Ân Trục Ly vô cùng khó hiểu, đứa bé này rất sáng sủa nhưng lại không được sống như một đứa bé trai bình thường: “Người vào cung làm người hầu, mỗi tháng được bao nhiêu tiền?”

Triều Hỉ cười rạng rỡ: “Mỗi tháng được một xâu tiền, ta sống trong cung, tiêu xài không nhiều. Ta muốn dành dụm một ít, để Bát đệ được đi học.”

Ân Trục Ly đưa tay vén sợi tóc trên trán hấn, hồi lâu sau mới than thở: “Chỉ vì mười mấy lượng bạc một năm, không đủ để uống rượu nữa. Mẹ kiếp, cái thói đời gì thế này.”

Triều Hỉ lại không nghĩ như vậy. Tuy nó còn nhỏ nhưng cư xử cũng đã có phần giống người lớn: “Ngài không hiểu được cái khó xử của bọn ta đâu. Đời người không yên ổn, những năm trước đây mới vừa kết thúc chiến tranh, vất vả lắm mới có thể mong đợi cuộc sống sẽ tốt hơn một chút, không ngờ lại dấy lên nội

loạn. Thật ra thì những người này đánh tới đánh lui, cuối cùng chịu khổ vẫn là... ây chà, ngài chưa từng biết đến dói khổ, có nói ra ngài cũng không hiểu.”

Ân Trục Ly đứng lên, miễn cưỡng dựa vào cột gỗ bị một đục đến trăm lỗ ngàn động, đột nhiên mở miệng: “Lúc về thì nói ầu thân người biết, bọn họ bảo ta là gian phi... Nếu bà hỏi có thật thể hay không, hãy đáp là... đúng vậy. Dù sao cũng không tính là oan uổng.”

Sau khi Khúc Lăng Ngọc sinh non, Hiền phi Bệ Tàng Thi quỳ thẳng trước điện xin nhận tội. Thấm Đình Giao một tay vỗ vai nàng an ủi, ôm nàng vào điện Chiêu Hoa, không truy cứu chuyện này nữa. Trong cung mọi người cũng có mắt nhìn, không ai là không nịnh bợ nàng. Chỉ có một người không thể làm thế: dĩ nhiên là Thanh Uyển trong điện Chiêu Hoa.

Nàng lớn lên cùng Ân Trục Ly từ nhỏ, làm sao có thể cam tâm ngáy ngốc sống bên người nữ nhân này? Sau khi Ân Trục Ly bị biếm đến cung Lục Bình, nàng cũng lặng lẽ đến. Ân Trục Ly lo Bệ Tàng Thi làm khó nàng, đuổi nàng ra ngoài, cũng không cho phép nàng đến nữa.

Nhưng thường ngày nàng vẫn vô cùng bất mãn với Bệ Tàng Thi, Bệ Tàng Thi lại vô cùng ôn hòa với nàng, hậu cung nhất thời vẫn yên ổn vô sự.

Thấm Đình Giao vẫn chưa từng ghé qua cung Lục Bình. Đến lúc này, triệu mời Bệ Thừa Nghĩa về triều đã là chuyện đương nhiên, mà hần chỉ sủng ái một mình Bệ Tàng Thi, hy vọng có thể dời tầm mắt của mọi người tập trung vào một chỗ. Ân Trục Ly trong lãnh cung, bị người quên mất, trái lại, là chuyện tốt.

Hần muốn điều Thanh Uyển đến ngự thư phòng làm việc, nhưng không ngờ lại xảy ra một chuyện khiến hần cũng khiếp sợ.

Khi đó Ân Trục Ly đang uống trà ở cung Lục Bình, thuận tiện dạy Triều Hỉ học viết. Không lâu sau thì thấy Chu công công vội vàng vàng chạy đến: “Đại đương gia, không xong rồi đại đương gia.” Hần chạy lao đi, thở hồng hộc, “Trong cung Chiêu Hoa... Hiền phi nương nương, đánh gãy chân của cung nữ tên là Thanh Uyển của ngài lúc trước.”

Ân Trục Ly chậm rãi đứng lên, thanh âm lạnh như băng: “Người nói gì?”

Chuyện vừa xảy ra, Hà thái hậu đương nhiên đến cung Chiêu Hoa trước. Bệ Tàng Thi vẫn còn đang tức giận, bà cũng là một nhân vật nhìn xa trông rộng, làm sao không hiểu rằng Bệ Tàng Thi đang thị uy với Ân Trục Ly. Nhưng khi chuyện đã rồi, bà mở miệng sai người khiêng Thanh Uyển xuống, trong giọng nói mang theo chút ý khuyên uyển chuyển: “Tàng Thi, con... con không nên so đo với hạ nhân.”

Bệ Tàng Thi không dám làm càn quá mức trước mặt bà, lập tức tươi cười: “Là Tàng Thi xử sự không chu đáo, để kinh động đến mẫu hậu.” Hà thái hậu than thở, bà hiểu rõ con người Ân Trục Ly, chuyện này khó mà xử lý tốt. Nhưng bà đang tính kế dùng người, cũng không thể đắc tội đến Bệ Tàng Thi, cuối cùng cũng không nói thêm điều gì.

Sau khi ra khỏi cung, bà đến cho gọi Trương Thanh đến: “Tìm một ngự y xem xét một chút cho nha đầu kia, không thể để người chết trong cung.”

Trương Thanh vừa nhận lệnh, lại nhận được ý chỉ của Thấm Đình Giao. Thấm Đình Giao phái Trần Trung tra xét thương thế của Thanh Uyển, trong lòng cũng biết Ân Trục Ly nhất định sẽ không bỏ qua cho Bệ Tàng Thi, vì thế nhanh chóng sai Trương Thanh tăng cường hộ vệ của cung Lục Bình, canh phòng nghiêm ngặt, phòng khi Ân Trục Ly lên ra ngoài.

Mà khi Trương Thanh dẫn người đến cung Lục Bình, Ân Trục Ly cũng đã đứng đó chờ hần. Nhìn thấy Ân Trục Ly, hần vẫn quỳ xuống hành lễ: “Mẫu phi.”

Khi đó Ân Trục Ly cũng đã ở yên trong lãnh cung được mấy ngày nhưng vẫn mang bộ dáng ngông cuồng: “Trương thống ngự, cái quỳ này, Ân mô không dám nhận.”

Trương Thanh hơi khựng lại, vẫn quỳ lạy, không đứng dậy: “Mẫu phi, tính tình của phụ vương, ngài không phải là không biết, ngài không thể...”

Ân Trục Ly không muốn nghe hần nhiều lời: “Trương Thanh, từ sau khi mẹ con người vào vương phủ Phúc Lộc, Ân mô đối xử với hai người ra sao?”

Trương Thanh lại lạy: “Giống như ơn tái tạo.”

Ân Trục Ly đứng khoanh tay, thần sắc nghiêm túc: “Giống như ơn tái tạo thì ta không dám nhận, nhưng ban đầu Ân mẫu chưa bao giờ làm khó hai mẹ con người dù chỉ một chút; thuốc men, quần áo, sinh hoạt hằng ngày của mẫu thân người, Ân mẫu chưa bao giờ có nửa phần hà khắc, người có thừa nhận không?”

Trương Thanh gật đầu: “Ân đức của mẫu hậu, Trương Thanh nhớ kỹ.”

Ân Trục Ly có vẻ bớt căng thẳng: “Như vậy hôm nay Ân mẫu có một chuyện muốn nhờ.” Nàng không đợi Trương Thanh nhiều lời, một hơi đem lời nói ra cho hết, “Thanh Uyển cùng ta tình như tỷ muội, ta hi vọng nàng có một chỗ an thân.”

Trương Thanh hơi nhú mào, hẳn có thể hiểu được ý tứ của Ân Trục Ly: “Hôn nhân đại sự của nhi thân, vốn nên nghe theo sự sắp đặt của bố mẹ. Vậy cứ theo sự định đoạt của mẫu hậu.”

Ân Trục Ly lắc đầu: “Ta đã mất quyền định đoạt, nhưng người hôm nay là thân tín bên cạnh vương thượng, cầu xin một cung nữ là chuyện không thành vấn đề. Hơn nữa, với những chuyện đã phát sinh, nếu người mở miệng, bề hạ đương nhiên sẽ đồng ý. Ta chỉ hy vọng, người có thể đối đãi với nàng giống như ta đã đối đãi với mẹ con các người, nếu nàng nguyện ý làm vợ người, ta không còn lời nào để nói. Nếu nàng không muốn, vậy theo ý nàng.”

Trương Thanh phủ phục sát đất, không dám ngẩng đầu: “Nhi thần tuân mệnh. Nếu nàng không muốn, nhi thần nguyện xem nàng như tỷ muội ruột thịt, vĩnh viễn chăm sóc.”

Ân Trục Ly gật đầu: “Lui ra đi.”

Trương Thanh không hiểu: “Mẫu hậu, vì sao người lại sống ở chỗ này?”

Ân Trục Ly khẽ cười: “Ta đang đợi người. Hãy nhớ rằng người đã đáp ứng chuyện của ta, lui ra đi.”

67. Chương 67: Chuyện Quan Trọng Của Hoàng Hậu

Đầu tháng một, trời càng lúc càng lạnh. Ân Trục Ly đợi ở cung Lục Bình đã hơn mười ngày nhưng người vẫn chưa đến. Lúc đến nơi này, thứ nàng yêu thích nhất là quần cở bạch ngọc nàng cũng không mang theo. Nàng thấy hơi hối hận...chuyện quan trọng nhất phải dạy hoàng hậu sau này không phải là diệt trừ phe đối lập, càng không phải là học cách chiều chuộng hoàng thượng, thái hậu.

Chuyện khẩn cấp nhất chính là sửa chữa lãnh cung, cải thiện đồ ăn ở lãnh cung...

Nàng thở dài, cảm thấy mình cẩn thận đến mấy cũng có sơ suất. Bỗng đằng kia có tiếng người tiến đến. Đêm tuyết không trăng, tiếng giày giẫm vỡ mặt băng, vang lên trong bóng tối. Nàng ngàng đầu nhìn qua, chỉ thấy Thẩm Đình Giao đạp tuyết bước đến, vẫn cứ tỏ vẻ lạnh lùng như thế. Nàng thả thanh gỗ mục nhỏ dùng để cời lửa ra, mỉm cười: “Cửu gia càng lúc càng giống đế vương.”

Thẩm Đình Giao hừ lạnh, tự đi vào phòng. Hắn nhìn xung quanh chỉ thấy bên trong có một cái giường cũ nát, một cái ghế ngồi. Hắn tự ngồi xuống giường, thấy Ân Trục Ly vẫn bất động thì bực bội lên tiếng: “Trà!”

Ân Trục Ly xòe hai tay, lắc đầu: “Không có.”

Thẩm Đình Giao chỉ ngồi im trên giường không nói gì. Ngửi thấy mùi rượu trên người hắn, Ân Trục Ly mới ra ngoài tìm tuyết sạch, tìm bình sứ loại tốt trong phòng, hơ trên chậu than. Nàng ngồi bên chậu than, thấy giày hắn ướt hết lại đứng dậy cời giày cho hắn.

Không biết hắn đã ở ngoài bao nhiêu lâu mà giày da hươu tốt như thế cũng ướt sạch, ngón chân hắn nhúm trắng bệch. Ân Trục Ly đặt giày bên chậu than rồi lại quay qua bọc chân cho hắn, khẽ trách: “Trời rất lạnh, người đừng có chạy lung tung. Đi thể này lại lặn ra ốm!”

Một đôi chân để trước ngực nàng, cách hai lớp áo vẫn dần dần ấm lại. Thẩm Đình Giao nhìn nàng một hồi, thỉnh thoảng đạp nàng một cái ngã ngửa. Ân Trục Ly hét to một tiếng, đứng dậy định đánh hắn lại thấy hai

mắt hần đỏ bừng, thế là thu tay lại: “Sao? Muốn khóc à?” Nàng lại thấy vui vẻ, ngồi xuống bên cạnh hần: “Người khóc ta nhìn một chút. Lớn thế này rồi ta còn chưa thấy một tên hoàng đế khóc nhè đây.”

Thẩm Đình Giao lại hung hăng đập nàng tiếp, cái nào cái này dùng hết sức: “Chẳng qua người khinh ta yêu người, hơn mười năm, người trăm phương ngàn kế thậm trọng, chẳng qua là để ta yêu người!”

Đập hơn mười lần hần vẫn không thấy hết hạn. Hần để chân trần mà đá cũng không biết đau. Ân Trục Ly thấy hần mệt rồi thì giữ mắt cá chân hần, lại nói câu chẳng liên quan: “Mặt đất lạnh, lạnh chân phủ lên. Ta hơi khô giày cho người.”

Trong nháy mắt đó, Thẩm Đình Giao chợt muốn bóp chết nàng. Có điều nghĩ lại thấy phải nhéo cho gần chết, sau đó cào cấu, xẻo thịt, nướng chín... Lửa giận bùng lên hừng hực, cuối cùng lại dừng khi nhớ lại một câu nói của nàng trước kia: “Bị cưỡng khi còn sống vẫn tốt hơn là cưỡng khi đã chết.”

Trong nháy mắt, hần cảm thấy mất hết sức lực. Hần hận chính mình không thể làm được: loại nữ nhân này thì phải chém đứt tay chân, nhổ lưỡi móc mắt, ném lên giường tùy mình hành hạ. Có thể là khi đó, không còn tay, Ân Trục Ly sẽ không còn ủ ấm chân giúp hần; không còn chân, Ân Trục Ly cũng không thể giúp hần cưỡi ngựa; không còn lưỡi, nàng sẽ không nói những lời khó nghe nữa; không còn gì giống thế nữa, Ân Trục Ly không còn là Ân Trục Ly.

Đây mới là con át chủ bài cuối cùng của hần. Hần muốn khóc thật to, lại cũng muốn ngửa mặt lên trời cười to. Cuối cùng, hần chỉ cúi đầu đứng trước mặt nàng, rõ ràng là đứng trên cao nhìn xuống, chiếm thượng phòng nhưng lại giống như trò cười bị nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay: “Ta hận người, Ân Trục Ly, ta hận người.”

Đêm ấy, hần mặc thường phục vàng nhạt, ống tay áo lông lông cáo từ núi Trường Bạch, ân sủng vô song. Hần cứ đứng chân trần như vậy lại thêm ba phần phong tình, đoan chính thanh nhã tuyệt thế. Ân Trục Ly vẫn nhìn hần như vậy, ý nghĩ rõ ràng, vẻ mặt bình thản: “Cửu gia, thiên hạ có rất nhiều người rất nhiều việc ngài có thể hận, nhưng ngài không thể hận ta. Nếu không có ta, mười ba năm trước ngài đã bệnh chết đầu đường. Nếu không có ta, bằng với Hà thái hậu khốn khổ trong cung, căn bản ngài không thể có thuốc. Nếu không có ta, sao ngài có thể leo lên ngôi cửu ngũ chí tôn này? Mà ngay cả lần sắc phong Bệ Tàng Thi này, ngài thắng được trợ lực lớn nhất là Bệ Thừa Nghĩa cũng nhờ ta.”

Nàng cúi người lật qua lật lại giày da hươu, xoay lại sang mặt kia: “Bệ hạ, Trục Ly là thương nhân, luôn chỉ tính được mất. Ta phụ thuộc vào người, tốn kém vô số tiền bạc lương thực cũng chỉ là để báo mối thù giết mẹ hơn hai mươi năm dài đằng đặc kia. Tính ra, ngài không trả giá, không cố gắng, đến cả tình cảm này hôm nay ngài cũng thấy không đáng, bệ hạ này, có phải cuộc giao dịch này ngài đã thu được với giá quá hời rồi không?”

Thẩm Đình Giao giật mình. Hần hận: từ miệng nàng, những tình cảm kia đều biến thành những số liệu nợ nần rõ ràng, toàn bộ đều có thể tính toán thu chi, yêu hận không đáng kể.

“Người nói đúng, ta liên tục lên là nhờ hồng phúc của người, dính tí ánh sáng của người. Thứ người muốn chẳng qua chỉ là một con rối tồn tại phụ thuộc vào người mà thôi! Ta thật khờ khạo, sao người có thể trả giá tình cảm vì một con rối chứ!”

Ân Trục Ly lại cẩn thận đôi mắt hơi nóng đôi giày da hươu, giọng nói vẫn vui vẻ: “Bệ hạ, hoàn cảnh của ta và người thế này, nói chuyện tình cảm có phải quá buồn cười không? Không nói ta với ngài, cứ nói ngài với ta đã. Ngài vừa đăng cơ đã phong Khúc Lăng Ngọc làm phi, hạ Ân gia nâng đỡ Phỉ gia. Ta ở trong cung bất hòa với Hà thái hậu, có thù giết anh giết cha với Khúc Lăng Ngọc, là chương ngại vật trong mắt Phó Triều Anh, những đảng phái bảo vệ vua chỉ hận không thể đưa ta vào chỗ chết, ngoài cung thì Phỉ gia ngày càng đối chọi gay gắt với ta. Bệ hạ, ta bốn bề thọ địch rồi.”

Nàng vẫn cười cười, lấy thanh gỗ mục cời lửa, ánh sáng bập bùng chiếu lên má nàng ửng hồng, sưởi ấm từng câu chữ: “Ngài chôn ta vào chỗ chết mà nói rằng ta khinh ngài yêu ta?”

Thẩm Đình Giao lắc đầu: “Chuyện này chỉ là tạm thời, ta cần để cho hai nhà Phỉ, Ân cân bằng thì người ngoài mới bớt đề phòng người.”

Ân Trục Ly vẫn lạnh nhạt, Trên chậu than, nước tuyết đã sôi. Nàng lấy một tách sứ thô múc nước, đưa

Thẩm Đình Giao cầm cho ấm tay, từ từ nói: “Được rồi, ta tin ngươi. Dù ta tin ngươi, bệ hạ, ngài có thể yêu ta bao lâu? Hải thái hậu và Phó Triều Anh đã từng nói với ngươi rằng ta giết anh giết cha yêu thầy, rằng ta chính là kẻ vi phạm luân thường đạo lý, không đáng tin tưởng?”

Thẩm Đình Giao không trả lời. Lời này không chỉ một người đã nói với hắn. Ân Trục Ly cười nhẹ: “Đúng là bệ hạ phải không? Âm mưu soán vị, khinh anh chiếm vợ anh, ngài thấy hai chúng ta giống nhau thế này,” – tiếng cười của nàng đậm vẻ chế giễu – “xúng nói chuyện tình cảm à?”

Thẩm Đình Giao cảm thấy lạnh lẽo, hơi lạnh từ lỗ chân lông thấm ra toàn thân, thấm vào tim phổi. Hắn nghiêng người nắm chặt tà áo của Ân Trục Ly, oán hận nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói: “Ta mặc kệ ngươi tin hay không. Cả đời này ngươi phải ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, mặc kệ ngươi chơi hoa chơi gì, ngươi đừng nghĩ đến chuyện bỏ ta mà đi, Ân Trục Ly, ngươi đừng mơ! Nếu ngươi dám đi, ta sẽ giết cửu tộc nhà ngươi, dù Đại Huỳnh có nước mất nhà tan ta cũng giết!”

Lời này quá nghiêm túc. Ân Trục Ly nhìn đôi mắt sâu thẳm thẳm kia, khe khẽ nói như lông ngỗng chạm vào tai: “Ta đang nói chuyện đạo lý với ngươi, đừng có lần nào nói không lại cũng ăn vạ. Thôi, mặt đất lạnh lắm, lên giường đi.”

Thẩm Đình Giao cầm tách sứ ngồi trên giường. Chấn gối là do Bệ Tàng Thi mang từ điện Chiêu Hoa đến. Nàng ta bày trò thế này tất nhiên cũng phải mang đồ tốt. Hắn chân trần đứng trên đất cũng đã lạnh buốt, giờ cũng thấy chút ấm áp.

Ân Trục Ly vẫn hở hai chiếc giày da hươu kia dưới đất. Ngọn lửa cháy sáng rực, hắn chợt cảm thấy Ân Trục Ly vô cùng ấm áp, lại mở miệng gọi nàng: “Ngươi qua đây.”

Ân Trục Ly khua giày ra xa một chút để không bị lửa chạm tay, lau tay rồi mới lên giường và nói: “Sao thế?”

Hắn đặt tách sứ xuống, bỏ hai tay vào trong áo bông của nàng, rũ mi xuống, thản nhiên nói: “Ta muốn.”

Ân Trục Ly nắm tay hắn xoa một lúc, sau đó đứng lên đóng cửa phòng lại ẩn thân.

Hình như Thẩm Đình Giao đã đói bụng rất lâu, không thể đợi được. Ân Trục Ly vốn không có hứng, cứ kệ hắn. Hắn kéo quần Ân Trục Ly xuống, Ân Trục Ly lại đắp áo ngủ bằng gấm lên cho hắn. Nàng thấy hắn cởi đồ của mình, lại nhỏ giọng: “Thời gian không nhiều, ngươi cởi tạm thôi.”

Thẩm Đình Giao hừ một tiếng, cởi áo của nàng, còn mình chỉ cởi quần dài. Hắn vào hơi thô lỗ, Ân Trục Ly gần một tiếng rồi cho hắn vào.

Giường cũ rung cọt kẹt, chậu than cháy hừng hực trên mặt đất. Hai tay hắn lần mò trước ngực nàng; đôi bàn tay lạnh lạnh dần dần lên lửa nóng. Ân Trục Ly lại cảm thấy thoải mái, mỗi lần “tên giặc” kia tiến vào dường như đều chạm đến tâm can nàng. Nàng cúi đầu rên rỉ, Thẩm Đình Giao lại càng tấn công mạnh mẽ hơn. Nàng khẽ gọi: “Đình Giao.”

Vốn Thẩm Đình Giao cũng định kệ, nhưng dần không nhịn được, cũng trả lời bên tai nàng: “Ồi.” Đôi mắt nàng mờ mịt sương khói, lòng hắn dịu lại, giọng nói càng dịu dàng: “Trục Ly, ta hứa, chỉ cần ta còn trên đời một ngày, ta sẽ bảo vệ ngươi một ngày, bảo vệ Ân gia một ngày, còn chuyện con cháu đời sau ai quản được nhiều vậy? Ngươi ngoan ngoãn được không?”

Ân Trục Ly vịn bờ vai hắn, hai mắt lấp lánh sóng nước, chỉ cười không nói. Chuyện thân mật nàng đã làm vài lần nhưng đầu tiên cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ sướng khoái đến vậy. Nàng nằm trong áo ngủ bằng gấm hồi lâu không muốn động dậy. Thẩm Đình Giao phủ lên người nàng. Hai người đắm chìm trong mây. Lúc lâu sau nàng mới vỗ vỗ Thẩm Đình Giao: “Đến lúc về rồi!”

Thẩm Đình Giao hừ một tiếng, lại ôm nàng thêm một lúc nữa mới đứng dậy mặc quần áo. Ân Trục Ly choàng áo ngoài, hắt hắt xỏ giày. Hắn thấy nàng làm vậy lại bắt đầu suy nghĩ. Ân Trục Ly chỉ cười: “Đói khát không chịu được thế này là Hiền phi không cho ngươi ăn à?”

Thẩm Đình Giao vẫn găm giữ không trả lời. Hắn không thích người đàn bà ác độc kia. Mỗi lần phải ra về bồi dưỡng tình cảm là ngủ lại điện Chiêu Hoa nhưng hắn không ngủ chung giường với nàng. Hắn đảm bảo

Bệ Tàng Thi là tiểu thư khuê các, loại thế này không thể chủ động đề nghị cầu hoan với đàn ông, vì thế đều ra vẻ hai người hòa hợp ổn thỏa.

Quả thật Bệ Tàng Thi kia cũng xấu hổ không dám đề cập, mỗi ngày chỉ giả lả khiêu khích hấn nhưng hấn làm như không biết. Nàng ta được sắc phong làm phi nhiều ngày rồi nhưng lại không được thân cận thực sự.

Nghĩa đến chuyện này, hấn càng cảm thấy Ân Trục Ly là đồ không có lương tâm, còn mình là kẻ nhu nhược, bỗng dưng lại thấy tức giận, tự đi nốt giày, bực bội rời cung Lục Bình.

68. Chương 68: Chạy Vào Chỗ Chết (1)

Ân Trục Ly sửa sang quần áo. Ngày tiếp theo, Chu Hàm Lộc tiết lộ rằng vương thượng ban Thanh Uyển cho Trương Thanh thì nàng mới yên tâm.

Đêm đến, khi Trương Thanh đem tặng nàng một ít lá trà, nàng dẫn hấn đến Ân gia tìm Kha Đình Phong chữa bệnh cho Thanh Uyển. Trương Thanh biết Kha Đình Phong và Ân gia có mối quan hệ đặc biệt, hấn đương nhiên đồng ý. Lúc hấn sắp đi, Ân Trục Ly lại giữ lại: “Trương Thanh, thân tín trong cung của Cửu gia không nhiều lắm, sức khỏe của hấn lại không tốt, không có việc gì thì lại tự kiếm bực mình. Người rảnh thì khuyên hấn một chút.”

Trương Thanh nghe nàng nói thì lơ mờ đoán được ý nàng, chợt cảm thấy vô cùng sợ hãi: “Mẫu phi, hiện giờ phụ hoàng rơi vào tình thế bức bách nhưng trong lòng chỉ có người. Người đừng nghĩ nhiều!”

Ân Trục Ly cốc đầu hấn, cười cười: “Xùy xùy, trẻ con nói linh tinh. Được rồi, đi đi.”

Trương Thanh vẫn cố gắng khuyên giải an ủi nàng nhưng đêm dài, hấn không tiện ở lại lâu nên đành bỏ đi.

Ân Trục Ly vẫn cố nhóm lửa, ngồi bên chậu than đợi đến canh ba, lúc đang ngủ thì bừng tỉnh, thấy người ở đó, nàng cười: “Người đã đến rồi?”

Bên cạnh chậu than có một người đứng nghiêm, nhìn kỹ thì nhận ra đó chính là người đã hoảng sợ đào tẩu Thanh Bình để Thẩm Đình Diệu. Nhìn Ân Trục Ly, tim hấn bỗng đập mạnh: “Người đợi ta?”

Ân Trục Ly chỉ vào chiếc ghế dựa duy nhất ở đó: “Ngồi đi.” Thấy hấn ngồi xuống, nàng cười toe toét: “Ta nghĩ người sẽ đến đây. Lúc trước Trương Thanh canh điện Chiêu Hoa nghiêm ngặt, e là người không vào nổi.”

Nàng suy tính khá ổn. Trong cung luôn có đường hầm bí mật, có điều người biết bí mật đó chắc chắn phải là đế vương, khi truyền ngôi chắc chắn Tiên đế cũng phải truyền lại bản vẽ toàn bộ hoàng cung lại nhằm đề phòng trường hợp khẩn cấp cần trốn đi. Vì đây là bí mật nên chắc chắn phải được thiết lập ở một nơi khó tìm ra. Lành cung chắc chắn là một trong những cửa ra vào.

Thẩm Đình Diệu cũng không lảng tránh, thản nhiên nói thẳng: “Hoàng cung này ta ra vào thoải mái.”

Ân Trục Ly gật đầu: “Ta đoán là Khúc Hoài Thương cũng đến đây với người?”

Thẩm Đình Diệu có chút râu ria. Lâu ngày không gặp, hấn đã gầy đi nhiều nhưng lại trưởng thành hơn so với trước kia: “Ta để hấn đi xem Lăng Ngọc. Nếu hấn tới đây... chỉ sợ không chịu người thôi.”

Ân Trục Ly cười cười: “Đó là chuyện đương nhiên. Có điều giờ người không thể mất ta hay hấn được.”

Thẩm Đình Diệu đứng dậy đi đến bên cạnh nàng rồi cũng ngồi xuống sàn nhà. Lò than cháy đã lâu nên sàn nhà rất ấm áp.

“Ân Trục Ly, cuối cùng là người muốn cái gì? Muốn tiền, người đã giàu nhất nước này. Muốn quyền, người đã là mẫu nghi thiên hạ. Muốn tình yêu, người được độc sủng chốn hậu cung. Tóm lại, nói cho ta biết, người muốn gì?”

Ân Trục Ly vươn người, cười như một con mèo được ăn no bụng: “Nhị gia, không ai có thể lo xa quá, chỉ có thể lo chuyện trước mắt thôi. Nhưng đúng là lúc này ta muốn thỏa thuận với người một chuyện.”

Thẩm Đình Diêu nhìn nàng: “Nói đi.”

Ân Trục Ly nhẹ điểm lên mặt trong đầu ngón cái của hấn. Hấn hiểu ngay ý nàng: “Tàng bảo đồ?” Nói xong hấn lại nhũu mày: “Vì một tàng bảo đồ, người hãm hại nhiều người như vậy, người cho rằng ta vẫn còn tin tưởng được người à?”

Ân Trục Ly gật đầu không do dự: “Tin chứ.”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài ra, bên trong là dây áo lót to. Thẩm Đình Diêu nuốt nước bọt. Nàng lại lấy một lọ thuốc nước nồng mùi rượu ra rồi xoa lên làn da bánh mật của mình. Thẩm Đình Diêu không hiểu nàng định làm gì, sau đó lại tỏ vẻ ngạc nhiên: trên lưng nàng bắt đầu xuất hiện một hình xăm sẫm màu, hấn có thể lơ mơ thấy được hình sông núi.

Hấn bắt đầu do dự, còn Ân Trục Ly mặc áo vào: “Nhị gia, người tin không?”

Thẩm Đình Diêu im lặng không nói. Ân Trục Ly thắt nút áo, ngồi xuống bên chậu than. Nàng thần nhiên cời lửa, cũng không sốt ruột gì. Cuối cùng Thẩm Đình Diêu cũng mất kiên nhẫn: “Điều kiện?”

Ân Trục Ly nhanh chóng trả lời: “Rất đơn giản. Ta và người cùng tìm kho báu. Sau khi lấy được rồi, người đưa ta ra khỏi biên giới Đại Huynh. Kho báu ở gần núi Trường Bạch, rất tiện đường.”

Thẩm Đình Diêu nghi ngờ: “Đơn giản thế thôi?”

Ân Trục Ly gật đầu: “Ta đã pháí Đàn Việt và Liêm Khang sang Đại Nguyệt thị chuẩn bị trước, bây giờ tài sản của Ân gia đã được chuyển hơn một nửa sang đó rồi. Phía tây núi Trường Bạch là lãnh thổ quốc gia của Đại Nguyệt thị, ta sang bên kia sẽ có người đón. Còn chỗ kho báu này chẳng qua cũng chỉ là tiền của người đã khuất, trong khi ta cũng giàu nhất nước này như người nói đấy. Tiền với ta mà nói, cũng chỉ là cặn bã.”

Thẩm Đình Diêu bắt đầu hơi tin tin: “Có điều nếu người chạy sang Đại Nguyệt thị, Thẩm Đình Giao sao lại bỏ qua cho Ân gia được?”

Ân Trục Ly gật đầu: “Nếu người và hấn đấu với nhau, hấn sẽ không có thời gian bận tâm đến chuyện vặt như Ân gia.”

Thẩm Đình Diêu tỏ vẻ suy nghĩ: “Lần trước người cố tình thả ta đi là vì hôm nay?”

Ân Trục Ly cười đến tan băng: “Nhị gia, Trục Ly là một thương nhân. Dù đi con đường của mình hay để cho người khác một con đường để đi thì cũng luôn tham lợi tránh họa. Ta không muốn làm việc tuyệt tình quá. Người phải biết xét tình thế trước mắt thì người – ta – Thẩm Đình Giao là ba thế lực cân bằng tạm thời, hiện tại thế lực mạnh nhất chắc chắn phải là Thẩm Đình Giao, sau đó là ta rồi mới đến người. Hiện giờ người không thể làm gì Thẩm Đình Giao vì một khi hấn chết, người không đối chọi được với Phó Triều Anh và Bộ Thừa Nghĩa và đội quân tự lập của họ; cục diện đó cả ta và người đều không thể khống chế. Vì thế người phải tự lớn mạnh trước. Thời Tam quốc, Ngô Thục còn biết liên thủ chống Tào, đạo lý này hấn ngài có thể hiểu.”

Nhìn Thẩm Đình Diêu cũng không thể biết hấn đang suy nghĩ gì mà Ân Trục Ly cũng chẳng quan tâm: “Sau khi lấy được kho báu, thực lực của ngài sẽ lớn mạnh hơn hấn, lại kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, kết hợp với những trọng thần trong triều vẫn hướng về người, cuối cùng ai thắng ai thua (2) cũng khó mà biết được. Khi đó ta đã sang Đại Nguyệt thị rồi, thắng thua ở đây không liên quan đến ta.

“Ta cần suy nghĩ thêm, chờ tin của ta.” – Thẩm Đình Diêu không dám tin tưởng Ân Trục Ly thêm lần nữa: người này rất xảo quyệt, nắm được người khát vọng gì là nàng có thể có thứ để trao đổi với cái đó. Cuối cùng, người lại phát hiện ra người được toại nguyện thật ra là nàng.

“Ngài phải nhanh nhanh nhé.” – Ân Trục Ly thần nhiên nói – “Thời cơ trôi qua nhanh lắm. Mặt khác, nếu Nhị gia đồng ý, vậy phải qua Ân gia đón mẹ ta đi cùng. Dù ta bất hiểu nhưng bà cũng lớn tuổi rồi, không thể để lại Ân gia được.”

Thẩm Đình Diêu lại thấy yên tâm hơn chút: Ân thị không biết võ công, cuộc sống của bà vốn nhàn tản sung sướng. Giữ bà làm con tin cũng không sợ có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ như vậy rồi hấn lại bắt đầu nghiêng về hướng đồng ý... Quả thật hấn rất cần phần kho báu kia.

Ân Trục Ly thêm củi vào chậu than, sau đó đi về phía giường: “Nhị gia đi đi, Ân mỗ chờ tin tốt lành.”

Thẩm Đình Diêu nghiêng rằng: “Cứ vậy đi. Ta đi xem Lăng Ngọc đã.”

Ân Trục Ly lạnh lùng nói: “Khúc Lăng Ngọc vừa sinh non, thể chất hiện giờ không thích hợp đi xa. Hơn nữa ta và người đều hiểu rõ nàng: nếu nàng đi cùng Khúc Hoài Thương, ta từ chối giao dịch.”

Lòng nàng hiểu rõ rằng nếu trên đường gặp chuyện, Thẩm Đình Diêu còn có thể dùng Khúc Lăng Ngọc để trao đổi lấy nàng, coi như còn một đường sống. Hiện giờ phải giữ chặt Khúc Lăng Ngọc.

Thẩm Đình Diêu chợt dừng bước, lúc sau mới trả lời: “Ta chỉ qua thăm nàng, cũng không nói sẽ đưa nàng đi bây giờ.”

Ân Trục Ly gật đầu, trèo lên giường rồi đi ngủ.

Ngày thứ hai, quả nhiên Thẩm Đình Diêu xuất hiện, còn đưa Khúc Hoài Thương đi cùng. Kẻ thù gặp nhau, vô cùng căng thẳng. Khúc Hoài Thương nhìn Ân Trục Ly đầy oán hận, Ân Trục Ly lại mỉm cười nhìn hấn, nàng còn dám chào hỏi: “Khúc nhị công tử, đã lâu không gặp.”

Khúc Hoài Thương cắn môi suýt bật máu. Thẩm Đình Diêu vỗ nhẹ vai hấn, hấn quay mặt đi, không nhìn Ân Trục Ly nữa. Thẩm Đình Diêu đưa bộ đồ đen cho Ân Trục Ly, bảo nàng thay. Ân Trục Ly thắc mắc: “Mẹ ta đâu?”

Thẩm Đình Diêu gật đầu: “Đã ra khỏi Trường An rồi. Người ra khỏi thành là gặp được bà.”

Ân Trục Ly thả lỏng người: “Quay người đi. Nhìn trộm đau mắt đỏ!”

Thẩm Đình Diêu và Khúc Hoài Thương quay mặt đi. Nàng đứng trong màn thay quần áo, lại nghĩ đến một chuyện: “Nhị gia, Ân mỗ lại cảm thấy ngại lên làm điều gì đó cho con của ngài.”

Thẩm Đình Diêu biết Khúc Lăng Ngọc phải chịu nhiều uất ức. Dù sao cũng là vợ chồng kết tóc xe tơ, hấn cũng đau lòng chứ. Nghe những lời này, hấn hừ lạnh: “Chuyện gì?”

Ân Trục Ly điềm nhiên nói: “Bảo thù.”

Cũng vào đêm đó, Ân Trục Ly hẹn Triều Hỉ đến điện Chiêu Hoa đợi nàng.

Đêm đó, Ân Trục Ly cùng Khúc Hoài Thương đến điện Chiêu Hoa. Hiện giờ võ công của Thẩm Đình Diêu đã bị phế, không dùng sức được nữa, còn Ân Trục Ly lại quen thuộc điện Chiêu Hoa, Khúc Hoài Thương nắm được đường hầm bí mật trong cung, hai người đi với nhau là rất hợp.

Khi đó điện Chiêu Hoa chỉ còn mấy chiếc đèn được thắp sáng, phần lớn cung nhân đã đi ngủ. Triều Hỉ đợi trong đám cỏ cây đến sắp đông cứng lại, khi thẳng bé nhìn thấy một người mặc đồ đen chỉ hở hai mắt thì hết cả hồn. Ân Trục Ly nói cực nhỏ: “Nghe thấy tiếng bên trong thì vọt ngay vào, dùng cách nào cũng phải vọt vào bằng được. Vương thượng ở đâu thì chạy qua đó, nhớ cho rõ là người vào là để nhắc vương thượng rằng có thích khách.”

Triều Hỉ không hiểu gì nhưng chưa đầy nửa khắc, trước mặt đã không còn bóng người. Thằng bé chờ ngoài điện Chiêu Hoa, cố gắng né đội tuần tra, lòng thấp thỏm.

Ân Trục Ly đã quá quen thuộc với điện Chiêu Hoa. Nàng và Khúc Hoài Thương cùng tiến vào. Nói ra thì khi ở trong chuồng ngựa của điện Chiêu Hoa, suýt thì nàng bị con ngựa ị vào người. Khúc Hoài Thương vẫn có sát ý với nàng nhưng nàng đề phòng rất cẩn thận, còn nói về mặt đánh tay đôi, quả thật khó liệu. Hai người một bên đề phòng, một bên hợp tác, xem như yên ổn.

Trong tấm cung điện Chiêu Hoa, Ân Trục Ly đánh ngất cung nữ gác đêm, chỉ còn Bộ Tàng Thi đang say ngủ trong phòng. Khúc Hoài Thương túm nàng ta lên, nàng ta mở mắt rồi hét chói tai: “Cướp, cướp!”

Ân Trục Ly nhếch mép cười. Khúc Hoài Thương kéo nàng ta ra khỏi giường, ném xuống đất. Ân Trục Ly lại kéo lên. Giờ nàng ta tóc tai bù xù, nhìn sợ muốn chết, trông rõ buồn cười. Nàng không nói nhiều, buộc chân trái của Bộ Tàng Thi lên giường, sau đó đạp thẳng một phát.

Tiếng xương cốt gãy giòn tan. Khúc Hoài Thương nghe cũng hết hồn. Bệ Tàng Thi lại kêu thảm thiết lần thứ hai. Cuối cùng thị vệ cũng nghe thấy.

Ân Trục Ly lại túm lấy nàng, không hề lo lắng, cười cười nói cách lớp khăn che mặt: “Người làm trái lời hứa với ta. Ta không tin nhân quả tuần hoàn, tốt nhất tự làm.”

Khúc Hoài Thương khẽ nói: “Có người đến.”

Ân Trục Ly và hắn nhảy vào trong viện. Thẩm Đình Giao chỉ kịp choàng áo chạy đến, Trương Thanh chưa tới, một đội thị vệ rút đao cùng đi vào. Triều Hỉ cũng vọt vào, thấy Ân Trục Ly thì không dám nhìn lâu, chỉ lao về phía Thẩm Đình Giao. Ân Trục Ly lấy cung trên lưng Khúc Hoài Thương – cung này do Khúc Thiên Cúc để lại cho hắn, coi như cũng là người quen cũ với nàng.

Thị vệ thấy nàng tiến đến thì định bước lên ngăn cản. Khúc Hoài Thương tưởng Ân Trục Ly muốn bắn chết Thẩm Đình Giao nên cũng ra sức chặn lại. Ân Trục Ly vẫn căng dây cung, nhắm thẳng Thẩm Đình Giao.

Triều Hỉ vốn là người lương thiện, làm sao có thể biết được Ân Trục Ly lại định hành thích vua, lập tức theo phản xạ có điều kiện mà chắn trước người Thẩm Đình Giao. Ân Trục Ly quá to một tiếng “hảo” rồi buông dây. Mũi tên bắn thẳng vào vai Triều Hỉ, máu chưa chảy ra thành bė đã ngã quỵ xuống đất. Trong cung rộ lên, mọi người sợ hãi: “Hộ giá! Hộ giá!”

Ân Trục Ly ra tay nhằm xong thì lờ Khúc Hoài Thương nhảy lên mái hiên, biến mất trong bóng đêm. Nàng không quay lại. Nàng biết một tên này đã đủ để đưa bė đơn thuần lương thiện kia trở nên nổi bật, phú quý cả đời.

Trương Thành dẫn người vào cung thì Bệ Tàng Thi đã được người đưa lên giường, Triều Hỉ cũng người phụ trách chăm nom, ngự y vội vàng khám chữa bệnh, hai kẻ cướp không biết đã đi đâu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đại đương gia sắp trốn rồi. Vì kho báu này mà Đại đương gia hại nhiều người quá... >_

Mẹ Bí Ngô: Sao mình chả thấy ATL hại ai nhĩ =))) Khổ vãi. Sắp hết rồi, mình đẩy nhanh tiến độ. Mọi người xem hộ mình chương nào edit chưa ưng, chưa xuôi hoặc có lỗi chính tả thì comment giúp mình nhé rồi để lại email. Tất cả các bạn comment tìm được lỗi sẽ được gửi pass chương cuối))))) Hic, xin lỗi vì đã làm trò lợi dụng sức lao động thô bỉ này nhưng một xí thôi, một xí thôi mà)) Ebook thì phải đợi sửa lỗi xong đã vì bộ này đoạn trước nhà cũ làm cũng khá dài rồi, check khá mất thì giờ. Mình không định sửa nhiều vì dù sao cũng là công lao của bạn ấy, mình chỉ xem có gì không thống nhất về xưng hô, tên gọi thì mình thống nhất thôi

1.Câu gốc là Chạy ra sinh thiên. Theo mình tìm hiểu thì từ “sinh thiên” này mấy năm gần đây mới có trên báo chí TQ chứ trước đó không dùng (đừng hỏi thêm, tui chỉ tìm hiểu được đến thế, hic). “Sinh thiên” nghĩa là sống lại. Chạy ra sinh thiên chính là chạy ra tử địa. Mình để cho hợp tiếng Việt là “chạy vào chỗ chết.”

2.Câu gốc: Lột tử tùy thủ – Hươu chết về tay ai

69. Chương 69: Hoàng Hậu Làm Phản

Ân Trục Ly và Thẩm Đình Diêu đi trong đường hầm bí mật rất lâu. Nàng vốn là người đa nghi, cả đường lúc nào cũng nhờ Khúc Hoài Thương và thị vệ dẫn đường còn mình và Thẩm Đình Diêu đi sau. Nàng đã tính toán cẩn thận, nếu Khúc Hoài Thương dám lên đăm nàng, nàng sẽ kéo Thẩm Đình Diêu chôn cùng ngay lập tức.

Đường đi dưới hoàng cung rất phiền phức, rõ ràng là một mê cung. Nếu không có người dẫn đường mà muốn đi ra ngoài chỉ sợ tốn rất nhiều thời gian.

Lần mò một hồi, cuối cùng đường hầm cũng rộng ra đủ để một người cưỡi ngựa. Ân Trục Ly để ý lắng nghe mới nhận ra đây là nơi thoát nước, có thể tính trước rằng mực nước ở đây sẽ giảm xuống vào mùa đông, vì vậy con đường này cũng sẽ lộ ra.

Thẩm Đình Diêu còn chuẩn bị cả ngựa, tự đưa dây cương cho Ân Trục Ly, vừa cười vừa nói: “Nếu người lo lắng thì có thể cùng cưỡi ngựa với ta.”

Ân Trục Ly gượng cười: “Không được, không chạy nhanh.”

Mọi người cưỡi ngựa đi thẳng đến một canh giờ sau, Ân Trục Ly phát hiện ra mình đang ở một nơi cực kỳ bí mật dưới sông đào bảo vệ thành. Nếu vào mùa khác, nơi đây chắc chắn đang chìm trong nước. Nàng ngó nhìn, phát hiện ra nơi này nằm ngoài Trường An, tự thấy công trình này thật lớn.

Giờ vẫn là ban đêm, không có đồng hồ cát nên nàng không tính được canh giờ chính xác. Người của Thẩm Đình Diêu hạ dây thừng, tất cả leo lên. Sau một hồi, cuối cùng nàng cũng thấy Ân thị ngồi trong một chiếc xe ngựa không hề gây chú ý. Lâu ngày không gặp Ân thị, nàng cũng có nhiều điều muốn nói.

Thẩm Đình Diêu không quan tâm nàng cưỡi ngựa hay đi xe, chỉ huy đoàn người đi thẳng về phía tây.

Lúc này, trong cung đã vô cùng náo loạn. Đầu tiên là thích khách lẻ vào điện Chiêu Hoa, Hiền phi Bệ Tàng Thi bị người đánh gãy chân và khẳng định rằng Văn Hú hoàng hậu làm chuyện đó. Thẩm Đình Giao cũng có hơi nghi ngờ: dù khi đó ánh sáng không tốt, hấn lại đứng xa, không có ấn tượng với hai người mặc đồ đen nhưng kiểu gài dây cung kia, hấn lại rất quen thuộc!

Hấn tỏ ra bình tĩnh nhưng lòng cũng cân nhắc: nếu giờ thừa nhận thích khách là Ân Trục Ly – gần như chắc chắn là nàng rồi – vậy thì thừa nhận xong Bệ Thừa Nghĩa có bỏ qua cho nàng không?

Còn nữa, tên đi cùng nàng là ai?

Ngay lập tức, hấn phái Trương Thanh bao vây cung Lục Bình, không lâu sau Trương Thanh báo lại: “Phụ hoàng, nhân thần đã lục soát khắp cung Lục Bình, không thấy dấu vết của mẫu hậu.”

Thẩm Đình Giao sắp cắn nát môi mình. Cuối cùng nàng vẫn từ bỏ hấn, đồ con sói vô lương tâm, bội ơn bạc nghĩa! Hấn nghĩ đến một nghìn cách lóc xương, rút máu, lột da của Ân Trục Ly. Nhưng cuối cùng hấn vẫn chỉ đứng lẳng lặng ở điện Chiêu Hoa.

Cung đình đại biểu cho quyền thế thiên gia vẫn ồn ào tiếng người, ngọn đèn dầu cháy sáng rực, hấn lại có cảm giác vô cùng cô đơn. Hấn có được ngàn dặm giang sơn, thế nhưng lại mất đi tay áo lau nước mắt ình.

Hấn nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của mình, xuyên thấu qua lớp tuyết trong màn đêm: “Lập tức phái người bao vây đại trạch của Ân gia, sau ba ngày giết hết toàn tộc Ân gia. Sau ba vạn tướng sĩ đuổi theo cả đêm, chỉ cần giấu quân làm phản sẽ bị tru di cửu tộc. Vẽ tranh ba người chiêu cáo thiên hạ, treo giải cho đầu Ân Trục Ly mười vạn hai, đầu Thẩm Đình Diêu tám vạn hai, đầu Khúc Hoài Thương sáu vạn lượng... hoàng kim!”

Trương Thanh sợ hãi: “Phụ hoàng! Có lẽ mẫu hậu bị ép...”

Thẩm Đình Giao xua tay, dung mạo khuynh thế: “Nhanh lên.”

Thấy lệnh truy nã, Ân Trục Ly biết rằng lần này Thẩm Đình Giao làm thật rồi. Thẩm Đình Diêu cũng hiểu hai người họ đã trở mặt thành thù: “Vậy người nhà Ân gia thì thế nào?”

Ân Trục Ly gượng cười: “Ai có số phận của người đó, ta không quản nhiều được.”

Nàng chơi cờ một mình trong xe ngựa. Khi đó là đầu tháng một, trời vẫn đổ mưa và tuyết. Đường ngoài thành cũng không được lát đá, khi xe ngựa đi qua phát ra tiếng bì bõm.

Đưa ra lệnh truy nã vào thời điểm này có hai ý nghĩa: một là khiến Thẩm Đình Diêu cảm thấy hai người họ đã trở mặt thành thù nên an tâm, hai là để Bệ Thừa Nghĩa cảm thấy vương thượng cũng để mặt mũi cho hấn. Thật ra, Thẩm Đình Giao cũng là người khó lường.

Hôm sau, quân đội phát hiện ra tung tích của Thẩm Đình Diêu. Thẩm Đình Giao cực kỳ giận dữ, tự mình lên đường truy kích phản quân. Đương nhiên Phó Triều Anh không thể để hấn đuổi theo một mình, Bệ Thừa Nghĩa thì lại đang cần cơ hội thể hiện lòng trung thành, vì thế hai người cùng nhau đi về phía tây.

Thẩm Đình Diêu biết chuyện không nhỏ: bây giờ hấn yếu thế, giờ ra ngoài lại không mang theo nhiều người, làm sao cản được hơn mười vạn quân của Thẩm Đình Giao?

Tình huống khẩn cấp, hần chỉ đạo mọi người bỏ xe cưỡi ngựa, nhanh chóng tiến về phía trước. Có điều Ân thị vốn không có võ công, cuộc sống vốn an nhàn sung sướng, làm sao có thể chịu được sự mệt nhọc này?

Thẩm Đình Diêu chỉ biết kêu khổ trong bụng. Trước kia giữ bà ta để kìm chế Ân Trục Ly, giờ lại thành kìm chế chính mình.

Khi đoàn người đi đến vùng Thiên Thủy thì bị Thẩm Đình Giao bắt được. Thẩm Đình Diêu cũng đã tính trước, lập tức kẻ dao bên cổ Ân Trục Ly, giữ nàng làm con tin tạm thời. Khi đó là giữa tháng, nước ở quận Thiên Thủy đóng thành băng. Thanh đao to lớn kẻ sát bên cổ áo, phả ra hơi lạnh lạnh.

Thẩm Đình Giao mang theo hơn mười vạn quân ghìm dây cương trước, đi theo bên cạnh là Bộ Thừa Nghĩa và Phó Triều Anh. Nhìn tình cảnh này, đương nhiên Bộ Thừa Nghĩa vô cùng sung sướng: Khúc Thiên Cúc còn chết trên tay của con đàn bà này, hần cũng không muốn phải đấu với nàng. Chết thế này ông ta cầu còn không được.

Phó Triều Anh càng khỏi phải nói. Giữ lại nữ nhân này là giữ lại tai họa, chết thế này coi như vĩnh viễn diệt trừ tai họa về sau.

Chỉ có Thẩm Đình Giao trầm ngâm.

Hai người kia thì thầm hiến kế bên tai hần, nhưng thật ra mục tiêu lại rất thống nhất: giết hết lũ bè cánh này. Rõ ràng hần là quân chủ, việc này đáng ra do hần quyết định, nhưng hần sao có thể tự quyết định? Hiện giờ tên đã lên dây, hần cũng không thể làm trái ý hai vị lão tướng bên cạnh. Hần nhìn Ân Trục Ly, Ân Trục Ly cũng nhìn hần. Nhìn nhau hồi lâu, hần nói: “Ân Trục Ly, trăm đối xử với người vô cùng chân thành, vì sao người phải đi theo địch?”

Ân Trục Ly hần giọng: “Bộ hạ, đất lạnh chim đậu. Đất này của bộ hạ nhiều sâu mọt lắm (1)

Lời vừa nói ra, hai người Bộ Phó mặt đều biến sắc. Phó Triều Anh biết rõ tính cách của Ân Trục Ly, biết người này nói năng chẳng giữ kẽ, thà ngậm mồm vào còn hơn. Có điều Bộ Thừa Nghĩa lại tức không chịu được, ông ta vốn là quan lớn ở biên giới, biết chuyện của Khúc Thiên Cúc nhưng lại chưa bao giờ gặp mặt Ân Trục Ly.

Thế là ông ta bực bội nói: “Ân Trục Ly, người là quốc gia chi mẫu (2). Trước thì làm tổn thương cung phi, sau thì bôi nhọ triều thần. Vừa không có tài vừa không có đức, sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ?”

Ân Trục Ly ngược mắt nhìn hần. Khi đó hần đứng trên cao, còn nàng ở dưới đao. Thế mà nàng vẫn cả vú lấp miệng em: “Bộ Thừa Nghĩa đúng không? Người thân là An Xương hầu, biết ta chính là quốc mẫu của Đại Huân, gặp ta không quỳ – bắt kính, âm mưu hại ta – bắt trung, khuyến khích bộ hạ giết vợ, để hần bắt nhân bất nghĩa, loạn thần tặc tử. Loại vô sỉ thất phu như người thì có khác gì sâu mọt?”

...

Nàng nói vô cùng khí thế, Bộ Thừa Nghĩa nghe mà râu cũng rung lên, chỉ tay vào nàng “Người, người...” mãi mà không nói nổi gì thêm. Phó Triều Anh muốn cười mà phải đưa tay bịt mồm, không dám hé răng.

Thẩm Đình Giao trên ngựa nhắm mắt lại, muốn cười lắm rồi nhưng lại nói ra nghe rất buồn rầu: “Chết đến nơi rồi còn vô mồm.”

Ân Trục Ly cũng hét cách: “Đàng nào cũng phải chết, phải nói cho thoải mái chứ.”

Thẩm Đình Giao nhắm mắt lại. Thẩm Đình Diêu cảm thấy choáng váng... Đương nhiên hần không muốn mình lại quan tâm đến Ân Trục Ly. Tay hần run lên, đao miết qua cổ Ân Trục Ly, máu chảy ướt đầm vạt áo. Khúc Hoài Thương cũng thấy giận dữ: “Hoàng thượng, một khi đã như vậy, xin hãy để thần giết yêu nữ này để mạng cho bố thần.”

Hần vung đao qua nhưng lại quên mất một chuyện: Thẩm Đình Xa không còn võ công, tay yếu ớt, lại đang bị phân tâm, làm sao có thể giữ được Ân Trục Ly. Ân Trục Ly chớp đúng thời cơ, tay phải ấn mạch môn của Thẩm Đình Diêu, vừa lật cổ tay đã đẩy hần ra trước. Đao của Khúc Hoài Thương chạm vào ngực hần, may rút lại kịp.

Thẩm Đình Giao thấy có biến, vội vàng cho người bao vây. Người của Khúc Hoài Thương không có mấy, nhanh chóng bị bắt.

Đương nhiên là Ân Trục Ly cũng bị bắt. Nàng không phải Triệu Tử Long (3), không thể đấu lại thiên binh vạn mã.

Khúc Hoài Thương bị trói lại, còn đang chửi bậy. Ân Trục Ly không bị trói, còn Bệ Thừa Nghĩa vừa bị nàng mắng cho cay cú cũng không dám làm gì... Dù sao nàng cũng đang là hoàng hậu, trói lại thì mất thể diện đất nước.

Thẩm Đình Giao được Trương Thanh đỡ xuống ngựa, từ từ đi đến trước mặt hắn. Thẩm Đình Giao mặc trang phục hành quân, càng làm nổi bật vóc người cao ráo (Mẹ Bí Ngô: thật ra mình hơi nghi ngờ vì TĐG yếu ớt từ nhỏ, đã xinh như hoa hậu rồi lại còn cao ráo là chế nào? Mình cứ nghĩ TĐG được 1m6 là may rồi :v). Ân Trục Ly bị bốn người giữ, ánh mắt lại rực rỡ như đóa hoa đầu xuân tháng ba: “Bệ hạ, nô tì có một lời, nghe xong rồi bệ hạ giết ta cũng không muộn.”

Thẩm Đình Giao dừng bước. Phó Triệu Anh lên tiếng: “Bệ hạ, thứ thần nói thẳng. Văn Hú hoàng hậu thông đồng với địch, chứng cứ rất rõ ràng, xét về tội thì phải chém. Nàng ta lại giả dối nên bệ hạ hãy nhanh chóng đưa ra quyết định, tránh để chuyện phức tạp.”

Bệ Thừa Nghĩa cũng lên tiếng: “Bệ hạ, hạ lệnh đi.”

Thẩm Đình Giao cho hai tay vào tay áo, nhẹ nhàng nói: “Dù sao trẫm và nàng cũng có hơn mười năm tình cảm, để nghe nàng nói.”

Hai người Bệ, Phó nhìn nhau thở dài.

Cổ Ân Trục Ly vẫn còn chảy máu. Ân thị đã bị quân sĩ khống chế, cũng niệm tình bà tuổi cao và chưa nhận được lệnh của Thẩm Đình Giao nên không làm khó bà. Giờ bà đang mắng mỏ Thẩm Đình Giao vong ân phụ nghĩa rất to. Ân Trục Ly mỉm cười: “Bệ hạ, Khúc Hoài Thương và ta có mối thù không đội trời chung, ngài có bao giờ thử nghĩ vì sao hắn phải đưa ta chạy trốn về phía tây không?”

Hắn mím môi, đôi mắt sâu thẳm khó lường. Hắn yêu nàng, chỉ hận không thể chặt đôi tay đôi chân này đi để giữ nàng ở bên mình cả đời, vì nếu nàng rời đi, nếu nàng không nhớ đến hắn, nàng sẽ tìm một nơi trời cao biển rộng, thoải mái tự do tự tại mà sống.

Có lẽ nàng cũng sẽ gặp được một nam nhân, một nam nhân nào đó cũng ôn nhuận như ngọc như Đường Ân, cùng nhau cầm sắt hài hòa (4), sống những tháng ngày êm đềm. (Nghe chả giống ATL gì cả...)

Hắn bấm chặt móng tay vào lòng bàn tay, trong nháy mắt tim như bị dao cắt nhưng vẫn cố nén nước mắt: “Người nói gì cũng vô dụng. Ta tình nguyện giết người bây giờ để dù người có hóa thành tro bụi cũng chỉ có thể ở bên cạnh ta. Cho dù hôm nay người nói hay đến mấy cũng đừng hòng thoát được.”

Bệ, Phó cùng nhau thở hắt ra nhẹ nhõm. Ân Trục Ly thở dài: “Dù sao cũng chết, ta với người dù gì cũng có tình nghĩa mười năm, tòng bảo đồ này coi như ta tặng cho người, tránh cho Ân gia bị họa diệt môn.”

Thẩm Đình Giao còn chưa nói gì thì hai người kia đã động lòng. Thảo nào nàng và Khúc Hoài Thương có thù nhà mà hắn vẫn hộ tống nàng đến đây, hóa ra vì tòng bảo đồ này. Chuyện kho báu của Ân gia đã thành truyền thuyết từ thời thánh tổ gia Thẩm Văn Yển nhưng từ đầu đến cuối chưa có ai tìm được.

Ân Trục Ly lại kích động mọi người, ra vẻ luyện tiếu: “Tiền của phi nghĩa dù tốt nhưng nói chung cũng không thể mang xuống mồ được. Cứu gia, ta và người dù sao cũng từng quen biết, dù có mục đích riêng nhưng ta cũng tự nhân mình chưa bao giờ phụ người. Hiện giờ ta chỉ cầu cho người của Ân gia một con đường sống, mong bệ hạ thành toàn.”

Thẩm Đình Giao trầm ngâm không nói gì. Bệ Thừa Nghĩa vội vàng: “Bệ hạ, giờ quốc khố Đại Huân trống rỗng, nếu có kho báu này thì có thể cứu hàng vạn dân chúng thoát cảnh đói khổ. Làm việc tốt tích đức, Ân gia chẳng qua bị Ân Trục Ly liên lụy, thật ác không gì bằng. Hay bệ hạ thành toàn cho nàng đi?”

Phó Triệu Anh đến giờ vẫn không yên tâm: “Có điều cứ nhìn tòng bảo đồ trước đã xem thế nào.”

Ân Trục Ly đã chuẩn bị từ trước, lấy bình sứ ở bên hông ra. Ở đây có nhiều người, nàng chỉ xoa một ít thuốc nước lên đầu vai, khẽ xoa, không lâu sau vai nàng cũng hiện lên những nét vẽ đẹp đẽ, lờ mờ hình dáng núi sông.

Hai người Bệ, Phó nín thở. Nàng dừng tay: “Thật có lỗi, Ân mỗ chỉ có thể biết một mình và báo cho bệ hạ.”

Hai người không muốn thế nhưng dù sao bản đồ cũng vẽ trên người nàng, nàng lại là quốc mẫu, dù xử tử thì người ngoài cũng không thể mạo phạm. Họ không thể nói gì hơn, đành đồng ý.

Quân đội đã hạ trại ở phía sau. Bệ Thừa Nghĩa và Phó Hướng Anh lại sợ nàng lảm trò nên dùng xích sắt trói nàng lên một cây tùng cao lớn ngay đó. Bọn họ vẫn lo cái bản đồ nên chỉ trói tay chân cho chắc. Ân Trục Ly ra cái vẻ bó tay với kiểu trói giết mổ này, còn Thẩm Đình Giao nhìn mà chỉ muốn đánh nàng mấy roi mới bỏ tức.

Tác giả có lời muốn nói: Ân Đại đương gia có chết không?

Có câu nói: tai họa ngàn năm còn mãi... >_

1.Câu gốc: Chim tốt chọn đồng cỏ xanh để đậu, còn cái đầu gỗ của ngài nhiều sâu mọt lắm.

2.Quốc gia chi mẫu: Mẹ của cả nước. Ờu, nhưng dịch hắc ra tiếng Việt nghe rất là kinh...

3.Triệu Tử Long: mất năm 229 sau Công nguyên. Ông là một vị tướng trong quân đội, sống ở cuối triều đại Đông Hán và đầu thời Tam quốc. Ông là người có công lớn trong việc thành lập nhà Thục Hán. Người Việt Nam mình có lẽ quen với cái tên Triệu Vân hơn Triệu Tử Long. Vì nhiều lý do nên những thông tin về vị danh tướng này không rõ ràng lắm nhưng ông được Tam quốc diễn nghĩa miêu tả là “cao tám thước, mắt rồng, mày rậm, má bầu, sống mũi diều hâu, lưng sói, tay vượn, bụng beo, cười Bạch Long mã, uy phong lẫm liệt” và có rất nhiều chiến công. Thật xin lỗi, đọc xong đoạn miêu tả mình chỉ muốn cười, cảm giác giống mấy ông ngồi quán bia ôm sao đó =))

4.Cầm sắt hài hòa: vợ chồng hòa hợp. Có bài Quan thư trong Kinh Thi có câu: “Ta muốn cùng nàng kết duyên cầm sắt” í, hehe, bài đó hay ời là hay, đọc qua đã thấy xúc động.

70. Chương 70: Nỗi Buồn Ly Biệt Xa Đến Tận Vô Cùng (1)

Thẩm Đình Giao cầm roi da đi vào trong lều. Ân Trục Ly tăng hắng: “Đầu tiên cứ vẽ bản đồ đi, đổ máu thì không xem được rõ đâu.”

Bốn bề vắng lặng. Thẩm Đình Giao cũng không muốn nói nhiều, giờ roi đánh nàng một cái. Ân Trục Ly co người lại, thấy hốc mắt hần hơi đỏ, tự nhiên lại thấy chán ngán: “Ta nói này, người đánh ta chứ ta đánh người đâu, người không nắm được vấn đề à?”

Thẩm Đình Giao không nói gì nhưng tiếp tục quất nàng mấy roi nữa rất mạnh. Ân Trục Ly đau quá kêu lên. Không biết Thẩm Đình Giao nghĩ đến cái gì, đột nhiên ném roi da đi, ôm đầu ngồi lên ghế đầu. Ân Trục Ly thấy hần suy sụp tinh thần thì dùng mũi chân đá hần: “Được rồi được rồi, ta đùa ngươi thôi, ngươi đánh ta còn chẳng bằng mẹ ta, chả đau tí nào. Ngươi cứ đứng lên đánh đi, đánh đủ rồi thì vẽ bản đồ.”

Thẩm Đình Giao chụp lấy mũi chân nàng, không nói lời nào. Ân Trục Ly vẫn đẩy mũi chân qua: “Đứng lên đi. Giờ ngươi đang là vua một nước, đừng có giở thói trẻ con nữa.”

Đột nhiên Thẩm Đình Giao đứng lên, bước đến ôm nàng vào lòng: “Ngươi ở bên ta khó thế cơ à? Chúng ta quen biết mười ba năm rồi, không có chút tình cảm thật lòng nào sao?”

Hần áp sát vào người nàng. Ân Trục Ly không nhìn thấy vẻ mặt hần, nàng muốn vỗ về hần nhưng tay lại đang bị trói nên đành phải cười khuyên hần: “Cửu gia, ngươi đã ngồi trên long ý này thì nhất định phải quen với việc chỉ có mình đi. Phi tần của ngươi không phải dùng để yêu, hoàng hậu lại càng không. Đến khi ngươi có thể đứng vững trên đỉnh quyền lực này, ngươi sẽ hiểu được rằng trên đời này không có gì là không thể bỏ qua được, kể cả ta, Ân Trục Ly.”

Từ quận Thiên Thủy đến núi Trường Bạch mất tầm nửa tháng. Dọc đường đi, Ân Trục Ly vô cùng nhàn nhã, còn có vẻ rất tận hưởng cảnh non xanh nước biếc xung quanh. Lúc hạ trại vào buổi tối, nàng còn so tài cưỡi ngựa bắn cung với binh sĩ. Bệ Thừa Nghĩa khinh thường: “Sắp chết đến nơi rồi còn nhàn hạ thoải mái thật.”

Thẩm Đình Giao cũng nhìn nàng, nghe vậy cũng không để ý. Nhiều năm như vậy rồi, chỉ có một lần Ân Trục Ly thất lễ, chính là ngày Đường Ẩn mất.

Núi Trường Bạch giá rét vô cùng, băng tuyết đóng một lớp dày. Phó Triệu Anh nhăn mặt. Hắn làm tướng đã nhiều năm, cũng đa nghi: “Thời tiết thế này thì cho dù tham kho báu cũng khó đào bới được.”

So với hắn, Bệ Thừa Nghĩa lại thiếu kiên nhẫn. Mỡ đến mồm rồi còn không được húp? Hắn phản đối: “Nếu tướng quân không dám lên núi thì ở dưới đây chờ cho vương thượng. Bản hầu dẫn người lên núi, lấy kho báu vì vương thượng.”

Phó Triệu Anh cũng không phản ứng mạnh, chỉ châm chọc ngay: “An Xương hầu lên núi, dù lấy được kho báu chắc cũng chẳng phải vì vương thượng nhỉ?”

Bệ Thừa Nghĩa bị chọc đúng tim đen thì lập tức giầy nảy lên: “Phó Triệu Anh, người nói cái gì?”

Thấy hai người tranh chấp không định dừng lại, Thẩm Đình Giao cuối cùng cũng lên tiếng: “Nơi này gần biên cảnh của Đại Nguyệt thị, nói nhiều vô ích. Lên núi.”

Ân Trục Ly vẫn ngồi cùng xe với Ân thị. Ân thị sống sung sướng từ nhỏ, không thể chịu nổi cái lạnh khủng khiếp thế này. Cũng may đây là hoàng thượng ngự giá thân chinh, quân đội trang bị đầy đủ, trong xe rất ấm áp. Ân thị nắm tay Ân Trục Ly, tỏ vẻ lo lắng: “Trục Ly, con...có tính toán gì không?”

Ân Trục Ly để bà tựa đầu vào ngực mình, vỗ lưng bà: “Mẹ của con yên tâm.”

Sau khi tiến lên núi, đường đi dần dốc hơn, xe ngựa khó đi. Thẩm Đình Giao sai người vớt xe, vẫn đi bộ tiến về phía trước. Ân Trục Ly đỡ Ân thị, xung quanh có binh sĩ giám sát. Cả đoàn dù đi chậm nhưng rồi cũng đến Thiên Trì.

Khi đó, mặt hồ đã đóng băng. Phó Triệu Anh và Bệ Thừa Nghĩa sai người đi điều tra, xác định vị trí kho báu theo hướng của bản đồ. Ân thị ở cùng Thẩm Đình Giao, binh sĩ đốt lửa làm chút thịt. Ân Trục Ly lấy Hoàng Tuyền Dẫn đâm mặt băng. Trời rất lạnh, cá trong hồ cũng sắp đông cứng, nàng bắt được mấy con mà không tốn nhiều sức rồi tự nướng trên đồng lửa.

Một lúc sau, Phó Triệu Anh và Bệ Thừa Nghĩa cùng đi tới, dù hai người nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn không thể giấu vẻ kích động: “Vương thượng, phát hiện lối vào kho báu. Có điều xưa nay nơi giấu kho báu thường có nhiều cơ quan nguy hiểm, làm phiền Ân Đại đương gia và vương thượng đi một chuyến.”

Thẩm Đình Giao để hai tay trong áo lông cáo, nhắm mắt không nói gì. Ân Trục Ly biến sắc: “Tất nhiên ta đã đến đây cùng các vị thì không hề có ý lừa gạt, nhưng mẹ ta tuổi đã cao, không thể vào cùng mọi người được.”

Hai người Bệ, Phó nhìn nhau, nói gần như cùng lúc: “Không được! Ân lão phu nhân cũng phải đi.”

Hai người này đều suy nghĩ giống nhau: Ân Trục Ly là một kẻ dối trá, nàng đã không thể để Ân thị đi cùng thì nhất định phải mang theo Ân thị. Ân Trục Ly không lay chuyển được bọn họ nên đành đưa Ân thị cùng vào.

Kho báu được giấu ở một vách núi bên Thiên Trì. Bình thường, mực nước hồ không giảm xuống thì nơi đó cũng nằm trong nước. Núi Trường Bạch vốn đã có ít người qua lại, nếu không có bản đồ thì cũng khó mà phát hiện được.

Phó Triệu Anh ra lệnh cho Ân Trục Ly mở đường phía trước. Con đường này quá hẹp, vách tường toàn đất lạnh cứng, có nơi còn có dụng cụ gỗ mục chất đóng, có thể thấy được năm đó xây dựng rất vội vàng.

Ân Trục Ly giờ được đi phía trước, phía sau có hơn trăm người, đều là tâm phúc của Bệ và Phó. Phó Triệu Anh sợ bị ám toán, còn ngăn cách Ân Trục Ly riêng ra, để Ân thị và Thẩm Đình Giao ở cùng một đội. Hắn

ngĩ Ân Trục Ly đối với Thẩm Đình Giao cũng không bình thường, cho dù là người của nàng hay không thì ít nhất vẫn còn con tin.

Còn dù sao Thẩm Đình Giao cũng là cốt nhục của hần, nếu không bắt buộc thì cũng không nên mạo hiểm.

Bệ Thừa Nghĩa thì không thể nhịn được, cứ phải theo sát Ân Trục Ly, đương nhiên là vì sợ Ân Trục Ly trốn mất giữa chừng. Ân Trục Ly lại không có ý định chạy trốn, nàng vừa dẫn đường vừa hướng dẫn mọi người né tránh cạm bẫy.

Chỉ một lúc sau mọi người đã đi vào một ngôi nhà nhỏ vuông vức, bên trong chất đống bột vàng. Vàng bạc lóa mắt người, binh sĩ bất ngờ háo hức, thậm chí có người tiến lên sờ mó những hạt nhỏ này, đội ngũ bỗng trở nên rối loạn.

Phó Triều Anh lại cực kỳ cảnh giác, lại tưởng Ân Trục Ly muốn tìm Thẩm Đình Giao làm chỗ dựa nên lập tức rút kiếm ra: “Chỗ bột vàng này dù rất xa xỉ nhưng cũng chưa đến mức là kho báu?”

Ân Trục Ly khẽ cười, hất cằm về phía sau đống bột vàng. Phó Triều Anh và Bệ Thừa Nghĩa đều muốn hướng ánh mắt dò xét đống bột vàng, chỉ có Thẩm Đình Giao vẫn khép mắt, không nói lời nào.

Phó Triều Anh vẫn đang suy nghĩ, Bệ Thừa Nghĩa đã đẩy Ân Trục Ly: “Người đi trước.”

Lúc này thì chẳng còn gì mà tôn trọng hoàng hậu nữa rồi, ý nghĩ về kho báu làm hần mê mẩn. Ân Trục Ly đào hai đống bột vàng kia lên thì thấy sau đống kim sa có một tường đá đóng băng lạnh lẽo. Nàng dùng tay vẽ lên vách tường bông hoa ảo, không lâu sau, tường phát ra một tiếng vang dội rồi lộ ra một cánh cửa nhỏ. Ân Trục Ly kéo cửa, bên trong phát sáng. Đến giờ binh sĩ đã thưởng thức chỗ bột vàng đủ, thấy chỗ mới cũng lộ vẻ tham lam. Phó Triều Anh nuốt nước bọt. Ân Trục Ly nói: “Ta vào trước.”

Cửa nhỏ chỉ đủ một người đi. Nàng vừa định vào, Bệ Thừa Nghĩa lại nói: “Đợi chút.”

Hần nhìn xung quanh, sai hai phó tướng của mình: “Các người vào trước.”

Ân Trục Ly hiểu đây là tìm người giám thị mình. Hai người đi vào hốt hoảng hô lên. Bên trong sáng loáng, tất cả đều là vàng.

Phó Triều Anh lờm Ân Trục Ly, nàng cũng tự giác đi vào cánh cửa kia. Hần đứng đối diện Bệ Thừa Nghĩa, Bệ Thừa Nghĩa cẩn thận bước vào theo.

Hơn trăm binh sĩ cùng tiến vào, tất cả đều lập tức chạy về phía chỗ vàng thỏi. Bệ Thừa Nghĩa quát lớn, nhưng vàng trước mặt khiến mọi người điên cuồng, chẳng ai còn để tâm đến mệnh lệnh của hần. Nhiều người vội vàng nhặt vàng thỏi, giấu vào trong lòng, trong ngực, cởi cả đồ ra để đựng vàng.

Bệ Thừa Nghĩa rút đao đe dọa binh sĩ, Phó Triều Anh sai người đưa Thẩm Đình Giao và Ân thị đi vào. Hần quả thực vẫn rất dè chừng Ân Trục Ly, sợ nàng làm trò. Ân Trục Ly đứng giữa căn phòng, nhìn mọi người điên cuồng tranh đoạt, chỉ cười như không cười.

Chẳng lâu sau, có người thét lên, ngã lăn ra đất gãi điên cuồng. Đây là kẻ có nhiều bột vàng trên người nhất. Càng cào kim sa càng chảy ra, thành lớp nước vàng óng ánh. Kẻ này vừa kêu, những người khác cũng bắt đầu thấy ngứa – cái ngứa như theo da vào tận tim, dù có tự đâm mình chảy máu đầm đìa cũng không bớt chút nào.

Thẩm Đình Giao kéo Ân thị đến cạnh Ân Trục Ly. Phó Triều Anh và Bệ Thừa Nghĩa đều đã đau khổ không chịu nổi rồi nhưng vẫn cố gắng giữ đao. Ân Trục Ly cười to: “An Xương hầu, Phó tướng quân, Trục Ly học nghệ không tinh nhưng cố gắng chiến đấu ở tình huống thế này, hai vị có liên thủ cũng không thắng được.”

Phó Triều Anh gãi mặt đến bật máu: “Bột vàng có độc?”

Ân Trục Ly khẽ cười: “Không chỉ là bột vàng, chẳng qua cũng là cỏ nước gây ngứa thôi. Trục Ly nghĩ chắc chắn mọi người sẽ dùng đồ bạc để thử nên không dám hạ độc, quả là phụ sự tin tưởng của tướng quân rồi. Nếu biết trước rằng Hầu gia và tướng quân gan to như thế, chắc chắn Trục Ly sẽ không tiếc tiền để hạ kịch độc các loại đâu.”

Vì cánh cửa nhỏ ở phía sau bột vàng nên khi đi vào mọi người đều phải tiếp xúc với bột ít nhiều, hầu hết mọi người đã ngã ra đất, người đầy vết máu, vô cùng đáng sợ. Bệ Thừa Nghĩa vẫn cảm thấy không tin lắm, dù

người ngựa điên cuồng hấn vắn nói dứt quãng: “Không thể nào... Vương thượng và Ân lão phu nhân...cũng vào.”

Ân Trục Ly đến bên cạnh Thẩm Đình Giao và Ân thị, nhẹ nhàng hỏi: “Bệ hạ, ai canh giữ bên ngoài?”

Thẩm Đình Giao cực kỳ bình tĩnh: “Trương Thanh. Hai người Bệ, Phó cho rằng đó là tâm phúc của ta nên không cho vào.”

Ân Trục Ly gật đầu: “Được lắm.”

Nàng đưa Thẩm Đình Giao và Ân thị đến bên cánh cửa nhỏ, nhìn những vết máu lạnh, vẫn cười cười: “Tướng quân đừng buồn. Cổ ngữ có nói người chết vì lợi, chim chết vì ăn. Tướng quân chết ở đây cũng là một cái chết có ý nghĩa.”

Phó Triều Anh cắn răng cầm đao xông lên. Ân Trục Ly cười vang, quay qua bảo Thẩm Đình Giao và Ân Trục Ly đi qua cánh cửa nhỏ. Hai người Bệ Phó biết nàng định trốn. Giờ tính mạng quan trọng, dù ngựa vô cùng hai người vẫn cố đứng lên chặn cửa.

Ân Trục Ly lại gần hai người thì nhanh chóng lách qua, cúi người chui qua cửa sau đó ẩn lên tường. Cánh cửa đóng kín lại, vách tường liền lại như ban đầu, thậm chí âm thanh trong đó cũng không còn nghe thấy nữa.

Nàng lại ẩn ở ngoài, bên trong có tiếng bụi đất rơi ầm ầm vang lên.

Trương Thanh vốn lo cho Thẩm Đình Giao, nghe tiếng giết mấy vệ binh canh cửa bên ngoài bị giết thì vội vàng chạy tới. Thẩm Đình Giao nhỏ giọng hỏi: “Người phải đi?”

Hỏi Ân Trục Ly.

Sau khi Ân Trục Ly bị bắt, Thẩm Đình Giao vẫn chưa hạ chỉ hủy bỏ hậu vị, nàng vẫn đang mặc cung trang của hoàng hậu Đại Huynh – hơi lấm bẩn nhưng che giấu được sự điên cuồng. Nàng không trả lời thẳng câu hỏi của Thẩm Đình Giao: “Bệ hạ, dù Phó Triều Anh đáng giận nhưng dù sao...cũng không đáng tội chết. Bệ Thừa Nghĩa tham lợi nhưng tham lợi cũng không phải tội ác tày trời. Sau chỗ vàng đó có rất nhiều lương khô và nước uống, đây vốn là nơi tị nạn của Ân gia thời Bắc triều nên cũng có lỗ thoát khí. Ba tháng sau, khi lương thực của bọn họ đã hết thì quyền lực của bệ hạ cũng đã chắc chắn, không ngại quay lại đây.

Mười ngón tay của nàng di chuyển trên bức tường bằng dây đặc theo phương vị bát quái, giọng nói vui mừng: “Đế vương xưa nay vốn đều cô độc. Có thể giết ít một người thì nên bớt giết một thôi.”

Nàng đỡ Ân thị, hai mắt rưng rưng nhìn Thẩm Đình Giao, vừa cười vừa nói: “Bệ hạ, người xem, Ân mẫu vì ngài, dù không được coi là dốc hết tâm huyết nhưng cũng có thể nói là tận tâm tận lực rồi. Ân gia còn tộc nhân ở Trường An, mong bệ hạ tha cho.”

Thẩm Đình Giao siết chặt nắm tay. Ân Trục Ly lấy chiếc khăn lụa trong ngực nhẹ nhàng lau giọt nước mắt chưa kịp rơi xuống ở khóe mắt hắn, lại cẩn thận chỉnh trang quần áo cho hắn. Khi hai tay nàng sượt qua má hắn, hơi ấm vẫn như ngày nào.

Đội chính xong, nàng vòng tay ôm hắn, sau đó từ từ lùi về hai bước, nhẹ nhàng cúi đầu – cái cúi đầu của thứ dân bái quân thượng chứ không phải Đế phi bái thiên tử: “Bệ hạ, thảo dân xin đi từ đây. Cầu cho hoàng đế của chúng ta phúc thọ thiên tề, giang sơn vĩnh cố...chỉ tới trời cao, không phụ danh thịnh thế.”

Dứt lời, nàng phủ tấm áo choàng đỏ thẫm theo chỉ vàng lên người Ân thị, xoa xoa lưng bà rồi nhẹ nhàng nói: “Mẹ của con, chúng ta đi thôi.”

Nước mắt của nàng đã tích lại trên nóc hầm, nước mắt của Thẩm Đình Giao lại chảy giàn giụa. Hắn cắn môi, nhìn điểm đỏ đi về phía kia càng lúc càng xa, hơi ấm dần biến mất. Hắn khép mắt, nước mắt tràn qua hai má.

Ân Trục Ly đỡ Ân thị ra khỏi núi Trường Bạch. Không xa phía trước, Liêm Khang và Đan Việt đang chờ tiếp ứng. Ân Thị đặt tay lên lưng nàng, bình tĩnh chưa từng có: “Trục Ly, con không hận mẹ sao?”

Ân Trục Ly vẫn đang cười: “Con vừa sinh ra đã ở bên mẹ, sao lại có đứa con gái nào đi hận mẹ mình chứ?”

Ân thị ôm cổ nàng, mắt nhòa đi: “Xin lỗi con, ta rất xin lỗi, Trục Ly.”

Ân Trục Ly lắc đầu: “Không có gì. Ngài nghĩ ta giết em trai ngài thì không áy náy nữa.”

Ân thị vừa nói vừa cười: “Mẹ đã nghĩ rồi, con không thích hoàng cung thì chúng ta đi nơi khác. Con muốn đi đâu thì đi đó, lấy ai thì lấy người đó, chỉ cần chúng ta một nhà ở cùng nhau, sống cho thật tốt.”

Ân Trục Ly gật đầu, nhìn cây tùng phủ đầy tuyết trước mắt. Dưới tán cây, Đàn Việt dẫn theo một nhóm người, chuẩn bị xe ngựa. Ân Trục Ly dẫn Ân thị vào trong xe, lúc gần đi thì quay lại nhìn.

Núi Trường Bạch đã bị tuyết che lấp, cả một vùng trời tuyết trải dài. Chẳng thấy Trường An.

Nàng hôn Hoàng Tuyền Dẫn trong tay – cây sáo sáng như ngọc: “Sư phụ, ta nghĩ ngại sẵn sàng ở lại vùng đất này làm bạn với mẹ ta. Ta sẽ không mang ngài cùng đi nơi khác phiêu bạt.” Nàng cầm Hoàng Tuyền Dẫn lên tuyết một tiếng giòn tan, sau đó nhẹ nhàng vỗ. Thần binh lợi khí vang danh đệ tam giang hồ đã cắm vào vùng đất lạnh. Nàng nói thật nhỏ, như sợ làm phiền người đang say ngủ: “Hẹn gặp lại, sư phụ.”

Xe ngựa đi thẳng về phía trước. Ân Trục Ly thay một bộ đồ trắng, Ân thị cầm lò sưởi cho nàng: “Chúng ta không đi Đại Nguyệt thị?”

Đoàn xe trông giống thương đội đi qua thành trì của Đại Nguyệt thị, Ân Trục Ly gật đầu: “Chúng ta đi Ba Tư, mãi mãi ở bên nhau, sống cuộc sống tốt đẹp.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai không thích HE thì đừng xem tiếp. Đây không phải kết thúc của bản internet, đừng hỏi tôi rằng có phải đến đây là hết không. Khi nào kết thúc tôi sẽ nói rõ. Ấy cái miệng này...

>3

Vậy như mình hiểu là trên Internet thì HE, xuất bản thì...chưa biết? Thật ra mình thấy kết thúc ở đây là được. Thêm cái ngoại truyện đời sống của TĐG và đời sống của ATL, cho thỉnh thoảng hai người nhớ về nhau thôi @@ Anw, còn tiếp, còn tiếp nhé. 77 chương =)

1. Đây là một câu thơ trong bài thơ Đáp toa hành – Hậu quán mai tàn của đại văn học gia, sử học gia đời Bắc Tống Âu Dương Tu (1007-1072), tự Vĩnh Thúc, hào Túy Ông. Bài thơ này chủ yếu miêu tả nỗi buồn ly biệt của lữ hành ở phía nam vào đầu xuân. Bài thơ nằm trong tập “Âu Dương văn trung công tập”. Bài thơ này thuộc thể trường đoản cú (xin hãy google thêm), đề tài khuê oán biệt tình.

Bài thơ này không có bản dịch sang tiếng Việt, mình dùng QT lấy phiên âm và dịch nghĩa thôi nhé.

Thơ:

Hậu quán mai tàn, khe kiều liễu tể, thảo huân phong noãn diêu chinh bí. Ly sầu tiệm viễn tiệm vô cùng, điều điều bất đoạn như xuân thủy.

Thốn thốn nhu tràng, doanh doanh phần lệ, lâu ạc cận nguy lan ý. Bình vu tẫn xử thị xuân sơn, hành nhân canh tại xuân sơn ngoại.

Dịch nghĩa:

Mai phía sau quán đã tàn, khe suối nhỏ cây liễu mỏng manh, gió thổi hương cỏ thơm đến làm ấm lòng người cầm cương ra trận. Nỗi buồn ly biệt xa đến tận vô cùng, xa xôi không ngừng như nước mùa xuân.

Ruột đứt từng khúc, nước mắt người con gái rơi trong suốt (phần ở đây là phần bôi mặt của nữ, nhưng mình nghĩ là nó ám chỉ người con gái), chẳng có ai dựa vào lan can nguy hiểm nơi lầu cao. Nơi tận cùng đồng cỏ là ngọn núi tình yêu, người đi đường lại càng ở phía ngoài ngọn núi. (phù, toát mồ hôi, mỗi cái tên mất 30 phút T_T)

71. Chương 71: Ở Đâu Mới Có Thể Khoan Khoái Như Một Cuộc Rượu (1)

Editor: Tiểu Hồ

Hai năm sau, Ba Tư. Ân Trục Ly đến phương Bắc thu mua lông thú, định quay về thì nghe người ta bảo muốn săn gấu, lại cảm thấy thú vị nên trì hoãn hai ngày.

Ba Tư là một nơi tươi đẹp, bốn mùa phân biệt rõ ràng, khí hậu dễ chịu. Trên đường lớn có một nữ tử đeo mặt nạ che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt đẹp điểm phấn vàng, khuôn mặt tràn đầy nét phong tình của dị quốc.

Từ khi mới đến, Ân Trục Ly đã rất thích y phục và trang sức của thiếu nữ nơi này. Na Lỗ dẫn nàng đi dạo khắp các phố lớn ngõ nhỏ. Ân Trục Ly không biết ngôn ngữ ở đây, hẳn giới thiệu mấy người phiên dịch đáng tin cậy, lại dạy nàng ít ngôn ngữ Ba Tư.

Thường xuyên qua lại, quan hệ của hai người ngày càng thân mật, người hầu của Ân gia nửa phần xem hẳn như chủ tử.

Một tháng đầu, Hách Kiềm truyền tin từ bên kia, ngoài việc khai báo rõ ràng chi tiết về thu chi của Ân gia ở Đại Huỳnh, còn có mấy bức chân dung của Ân Trục Ly. Bút pháp nước chảy mây trôi kia, vừa xem đã biết người viết. Hách không thể hiểu rõ suy nghĩ của Ân Trục Ly, chỉ nói ra đôi câu, bảo vương thượng đang phái mật thám đến Đại Nguyệt Thị, bí mật thẩm tra về hai người các nàng.

Khi hồi âm, Ân Trục Ly tự mình cầm bút, viết thêm một câu cuối thư: Hách Kiềm, ta thấy người đang rảnh quá hóa rồ, hay là người giúp ta tính toán luân chuyển giao thương bên Ba Tư này đi?

Hách Kiềm không nhắc lại về chuyện vị nào đó ở trong cung nữa.

Đến giữa tháng ba, Na Lỗ đến chỗ Ân Trục Ly, không ngờ còn tìm một nhóm Côn Lôn Nô mang một bộ chuông nhạc đến cho nàng, tổng cộng hơn sáu mươi món, nặng chừng hai tấn. Âm sắc tuy không chuẩn xác bằng chuông nhạc ở Trung Nguyên, nhưng vật này không dễ rèn đúc, Ân Trục Ly sờ trái sờ phải, có chút thụ sủng nhược kinh.

Na Lỗ sai người mang đồ đi vào, Ân Trục Ly không hiểu chuyện tình: “Na Lỗ tiên sinh, vô duyên vô cớ ngài lại đưa lễ lớn như vậy, Ân mỗ không thể báo đáp.”

Na Lỗ tinh thông tiếng Hán, lập tức trả lời lại một câu: “Đâu có đâu có, không phải Ân đại đương gia còn có thể lấy thân báo đáp sao?”

Hắn là người nghiêm cẩn, đột nhiên đùa giỡn như vậy khiến Ân Trục Ly hơi khựng lại. Một lúc sau, nàng lại cười nói: “Tiên sinh không thể đùa giỡn như vậy.”

Na Lỗ cũng biết mình nói lời đường đột, nhanh chóng chuyển đề tài: “Ân lão phu nhân nói hôm nay là sinh thần của Ân Trục Ly, Na Lỗ đặc biệt đến chúc mừng. Ở Ba Tư, sinh thần là một dịp vô cùng quan trọng, Trục Ly đã dự định gì chưa?”

Ân Trục Ly vội lắc đầu: “Tiên sinh, ta chưa bao giờ mừng sinh thần. Nhưng được tiên sinh tặng lễ vật quý trọng như vậy, nhất định phải mời tiên sinh ăn một bữa ngon.”

Na Lỗ cười lớn, cầm tay nàng đi vào: “Vậy hôm nay tại hạ muốn thưởng thức tài nấu nướng của Đại đương gia.”

Ân Trục Ly cúi đầu nhìn bàn tay bị hắn nắm. Thật ra khi ấy hai người đã rất thân nhau rồi, Na Lỗ cũng không ghét hành động này, nhưng nàng phải rất cố gắng mới có thể nhịn được ý muốn rút tay khỏi lòng bàn tay của hắn.

Đêm đó, nàng và Na Lỗ cùng nhau nướng dê, đương nhiên cũng gõ chuông giúp vui, khi hát đến đoạn: “Nhớ nhau mãi, ở Trường An... Mặt hoa xa cách mây ngàn, trời xanh xanh thăm mấy tầng trời cao. Nước trong gợn sóng lao xao...”, không hiểu tại sao nàng lại nhớ đến lúc còn bé. Ai đó bảo rằng hẳn không quen với mùi thịt dê, nàng xéo đùi dê, nướng cho hắn, thản nhiên nói: “Vậy hôm nay chúng ta ăn thịt bò.”

Người đó cảm thấy thịt ngon, có chút khó hiểu: “Tại sao chân bò lại nhỏ như vậy?”

Nàng đưa tay lau dầu mỡ trên môi hắn, không chút do dự mà đáp: “Bởi vì đây chỉ là một con nghé...”

Na Lỗ dùng bữa với nàng xong liền rời đi. Theo thường lệ, nàng đến thỉnh an Ân thị, Ân thị vẫn thường xuyên nhắc tới chuyện chung thân đại sự của nàng: “Không thể trì hoãn nữa, tuổi của con cũng không nhỏ, đến lúc giúp ta có cháu mà ôm rồi. Ta thấy Na Lỗ kia cũng không tệ, đối với người cũng...”

Ân Trục Ly bị niệm đến nỗi đầu lớn gấp đôi, vôi vàng len len chuồn mắt.

Trần trọc nửa đêm trên tháp, suy nghĩ đến cục diện rối rắm này, không ngờ lại khó ngủ. Thật ra thì Na Lỗ này cũng không tệ, nhưng không hiểu tại sao khi vừa nghĩ đến chuyện ngủ chung, lông tóc cả người đều dựng đứng cả lên đây?

Ngày tiếp theo, phường quý bán trà đến đây, nói rằng một đại thương gia muốn gặp Ân Trục Ly. Ân Trục Ly thay đồ, đi theo hắc đến quầy. Bởi vì trà ở đây là đặc sản Trung Nguyên nên nơi bán trà cũng mang kiến trúc Trung Nguyên cổ kính. Ân Trục Ly đi vào bên trong thì thấy một người mặc áo lông gấm màu trắng dựa vào đứng dựa vào lan can trên hành lang, cầm trên tay một bình trà nhỏ, năm ngón tay nhẵn nhụi còn hơn gôm sứ.

Ân Trục Ly có chút lúng túng, đang lúc suy tư nên tiến lùi làm sao, người nọ nhẹ nhàng gọi: “Văn Hú.”

Ân Trục Ly nhắm mắt bước đến, cười khan: “Hóa ra là Cửu gia, xem mắt chó của ta này, không ngờ lại nhìn không ra.”

Nàng cho là người kia sẽ tỏ ra vô cùng giận dữ hay khó chịu, nhưng hắc không như vậy. Hắc chỉ tỉ mỉ quan sát nàng, ánh mắt trầm tĩnh như nước: “Chúng ta ngồi xuống nói chuyện một chút được không? Ta không muốn chơi trò trốn tìm với nàng.”

Ân Trục Ly không rõ lắm ý đồ của hắc là gì vì theo lý mà nói, hai người đã thanh toán xong hết rồi. Nàng cười rất khách sáo: “Cửu gia không quản ngàn dặm xa xôi mà đến, Trục Ly đương nhiên cũng sẽ chiêu đãi thật tốt.” Nàng quay đầu lại, nói với phường quý quầy trà: “Thết đãi yến tiệc, đón gió tẩy trần cho Cửu gia.”

Thẩm Đình Giao chậm rãi đến bên người nàng, Ân Trục Ly cảm thấy hắc ổn trọng hơn trước kia: chẳng hạn như ánh mắt, chẳng hạn như bước chân, chẳng hạn như tư thái. Hắc ngồi xuống bên cạnh bàn cờ ở trước hành lang, giọng nói nhẹ nhàng bình tĩnh: “Sau khi người đi, tiên sinh đã khuyên bảo ta. Hắc nói nếu muốn nuôi cá, nhất định phải chuẩn bị một vùng nước; nếu muốn nuôi chim ưng, nhất định phải tạo cho nó một khoảng trời rộng.” Hắc đứng dậy, lẳng lặng đưa ra một vật. Ân Trục Ly cúi đầu, nhận ra vật kia chính là Hoàng Tuyền Dẫn – thứ mà nàng đã chôn trong lớp băng lạnh lẽo ở núi Trường Bạch. Thần sắc của hắc ảm áp: “Ta đã thật sự cho rằng người đến Đại Nguyệt Thị. Ta tìm người thật lâu, cũng tìm rất nhiều lần. Trục Ly, nếu ta nguyện ý cho người khoảng trời rộng mà người vẫn đang tìm kiếm, có thể che chở cho cánh ưng của người và cả gia tộc, chúng ta có thể làm lại từ đầu được không?”

Ân Trục Ly nhận lấy Hoàng Tuyền Dẫn, trầm ngâm không nói. Thẩm Đình Giao cũng không cưỡng bức, qua hai năm, hắc đã có phong thái của một đế vương: “Thứ người muốn bảo vệ là một gia tộc, không hề đụng chạm đến điều ta mong muốn. Trục Ly, nếu ta đứng về phía người, người nguyện ý trở về cùng ta sao?”

Ân Trục Ly ngẩng đầu nhìn hắc, thấy thần sắc kiên định của hắc, không khỏi lại cười, nói: “Đám văn võ quan viên trong triều của người sẽ đồng ý sao? Bọn họ không nhón nháo ngất trời mới là lạ.”

Đương nhiên Thẩm Đình Giao đã có cách đối phó với đám người đó: “Ta có thể giao bộ Hộ cho người, ta hi vọng người có thể thấy được thành ý của ta.”

Ân Trục Ly không chớp mắt. Nếu một kẻ “có tiếng không có miếng” lên làm chủ, quần thần chắc chắn sẽ không dễ trong mắt. Nhưng nếu tay cầm bộ Hộ, nắm giữ thực quyền thì lại là chuyện khác.

Thẩm Đình Giao thấy được một tia biến hóa mỏng manh trong mắt người. Hắc phải trầm ổn để người biết rằng hắc của hôm nay là người có thể dựa vào: “Tình hình trong triều đã ổn định, ta đã có thể hoàn toàn nắm trong tay. Tình cảm ta dành cho người, người cũng nên biết. Được rồi, ta thừa nhận ta yêu người, rất yêu rất yêu. Nếu người vẫn muốn bảo hộ gia tộc mình, bất kể người đi đến nơi nào thì cũng không có ai làm người che chở cho người thích hợp hơn ta. Về phần làm hậu, có nguyện ý hay không... cũng do người quyết hết.”

Đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất hắc có thể đưa ra, Ân Trục Ly hiểu rõ điều đó. Yến tiệc bên ngoài đã chuẩn bị xong, nàng mỉm cười: “Không nói những thứ này nữa, trước tiên hãy để thảo dân đón gió tẩy trần cho Cửu gia.”

Yến tiệc diễn ra hài hòa, giống như nàng không phải là vị hoàng hậu chạy trốn, hấn cũng không phải là vị quân chủ của Đại Huỳnh. Hai người giống hai người bạn già xa cách lâu ngày mới gặp lại hơn. Ân Trục Ly thỉnh thoảng gấp thức ăn cho hấn, giới thiệu một chút về đặc sản Ba Tư. Hấn rất không có cảm tình với xứ Ba Tư này, nguyên nhân là vì Ân Trục Ly thì trốn ở đây, hấn lại tìm ở Đại Nguyệt thị đến phát điên.

Yến tiệc diễn ra được nửa chừng thì một kẻ phá hoại xuất hiện – Na Lỗ tìm thấy Ân Trục Ly, kéo vai nàng vô cùng thân thiết: “Trục Ly, tối nay là sinh thần của tộc trưởng chúng ta, ta có thể mời nàng đi cùng ta không?”

Thẩm Đình Giao hí mắt, vẫn đang nhìn chăm chăm vào cánh tay đang khoác lên đầu vai của Ân Trục Ly. Ân Trục Ly cười gượng: “Na Lỗ tiên sinh, hôm nay e rằng không được. Hôm nay Trục Ly có khách từ xa đến, thực sự không thể thất lễ.”

Đến khi ấy, Na Lỗ mới nhìn về phía Thẩm Đình Giao, hai người bọn hấn đã gặp mặt một lần ở Quảng Lăng, mặc dù hấn không biết thân phận thật sự của Thẩm Đình Giao, nhưng cũng nhũu mày: “Vị này là...”

Ân Trục Ly không thể giới thiệu. Thứ nhất là vì Thẩm Đình Giao đang là quân chủ của Đại Huỳnh, đường đột xuất hiện ở lãnh thổ nước khác, tình cảnh nguy hiểm, không thể tiết lộ. Thứ hai là vì, nàng còn chưa nghĩ ra bước kế tiếp, cũng không muốn làm cái chuyện gọi là tỏ rõ ý đồ.

Trái lại Thẩm Đình Giao cọ cọ bên người nàng, thuận thế dựa trên người nàng, hí mắt âm trầm nhìn Na Lỗ như thể loài sói nhìn kẻ xâm phạm lãnh thổ của mình bằng ánh mắt thù địch. Na Lỗ là người thông minh, lập tức biết rằng quan hệ giữa hai người này là không đơn giản. Hấn thu cánh tay đang khoác trên đầu vai của Ân Trục Ly, cười khan: “Nếu hôm nay Trục Ly không rảnh, ngày mai tại hạ lại ghé thăm.”

Ân Trục Ly đưa hấn ra khỏi trà trang, nói cười đưa tiễn. Thẩm Đình Giao uống nửa ly rượu, trái với dự đoán của mọi người, hấn không nhắc đến chuyện của Na Lỗ, vẫn tiếp tục chuyện khi nãy: “Người cứ suy nghĩ cẩn thận, ta có thể chờ. Nhưng ta vội vàng đến đây, tới bây giờ còn chưa có chỗ đặt chân.”

Hấn vừa nói vừa nhìn Ân Trục Ly, ra cái vẻ “Người biết đó”, Ân Trục Ly không đợi hấn nói nữa, ý tứ nói: “Biết, chẳng lẽ còn có thể để Cửu gia ngủ ngoài đường sao...”

Thẩm Đình Giao trọ ở Ân gia. Ân Trục Ly chưa nói muốn cân nhắc bao lâu, hấn cũng không ép. Lúc mới đến, hấn cũng có chút không quen với khí hậu ở đây, nên rất hiếm khi ra ngoài. Mấy lần Na Lỗ đến đây đều gặp phải hấn nên không thể nào tỏ thái độ tốt được. Hấn là người thẳng thắn, không giấu được chuyện gì trong lòng, cuối cùng cũng phải hỏi: “Người rốt cuộc là người nào, quan hệ thế nào với Ân Trục Ly?”

Thẩm Đình Giao đang nằm cuộn tròn trên ghế dựa trải da gấu, mặc bộ đồ mỏng, để lộ chân trần, trên người đang đắp lông cáo trắng như tuyết, ánh mặt trời nghiêng nghiêng, rải đầy tà áo, vẻ phong tình kìa, dù là nam nhân, khi nhìn thấy cũng phải động tâm. Trong lòng Na Lỗ liền có suy đoán không hay: “Người... Người là... nàng... bao dưỡng...”

Thẩm Đình Giao trở mình, biếng nhác sưởi nắng, nghe vậy, khẽ cười, nói: “Cũng không khác là bao.”

Na Lỗ biết người Trung Nguyên thích bao dưỡng kỹ nam kỹ nữ, một số nữ nhi nhà giàu cũng lén lút nuôi vài nam sủng kỹ nam. Mà Ân Trục Ly vốn là người háo sắc, nếu nói rằng người trước mắt này là kỹ nam nàng bao dưỡng, hấn tuyệt đối tin tưởng không chút nghi ngờ.

Vì vậy Ân Trục Ly liền bị ai đó dạy một bài giáo dục dài đằng đẳng: “Trục Ly, ta biết tập tục của người Trung Nguyên khác biệt, nhưng ngươi cũng không nên bao dưỡng kỹ nam. Trục Ly, thói quen này không tốt, sửa lại đi. Nếu ngươi cảm thấy tịch mịch, ta... Ta có thể dành nhiều thời gian hơn...”

Ân Trục Ly không hiểu ra sao, chưa đợi hấn nói xong đã chặn ngang lời hấn: “Dừng, dừng! Na Lỗ tiên sinh, ta bao dưỡng cái gì...” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lại hiểu ra: “Cái vị ở trong viện kia bảo rằng hấn là kỹ nam do ta bao dưỡng?”

Na Lỗ gật đầu, nàng cười đến mức thắt lưng không cử động được nữa.

Mẹ Bí Ngô: Bạn nhỏ Thẩm Đình Giao mặt dày hơn, gan lì hơn và miệng cũng bạo hơn)1.Ở đâu mới có thể khoan khoái như một cuộc rượu: Nguyên văn là “Hà xử tự tôn tiên”, lấy ý tứ từ câu “Nhân sinh hà xử tự tôn tiên” trong bài thơ Hoán Khê sa của Âu Dương Tu, có nghĩa là, đời người lúc nào cũng giống như một

cuộc rượu, cứ sung sướng, cứ ung dung, hà tất phải quá sầu khổ làm gì. Tuy nhiên, “hà xử” cũng có nghĩa là “ở nơi đâu”, “ở nơi nào”, cho nên, trong trường hợp bài hát này, vừa có thể hiểu là một lời tự trấn an, nhưng cũng có thể hiểu là một lời than thở rằng “Đời người ở đâu mới khoan khoái như một cuộc rượu?”. Bên dưới là bài thơ Hoán kê sa, còn dưới nữa link bài hát “Hà xử tự tôn tiền” do Winky Thi trình bày nhé.

Thơ: Bài thơ miêu tả cảnh du thuyền ở châu Tây Hồ, lưu luyến tình thú với cảnh xuân tươi đẹp.

Hồ thượng chu kiều hưởng họa luân, dong dong xuân thủy tảo xuân vân, bích lưu ly hoạt tịnh vô trần.

Đương lộ du ti oanh túy khách, cách hoa đề diểu hoán hành nhân, nhật tà quy khứ nại hà xuân.

Đê thượng du nhân trục họa thuyền, phách đề xuân thủy tứ thù thiên. Lục dương lâu ngoại xuất thu thiên.

Bạch phát đãi hoa quân mạc tiểu, lục yêu thôi phách trần tần truyện. Nhân sinh hà xử tự tôn tiền!

Dịch nghĩa:

Có tiếng bánh xe vang nơi cầu đỏ trên hồ, mệnh mộng nước xuân hòa cùng mây xuân, màu ngọc lưu ly xanh biếc trơn nhẵn sạch sẽ không nhiễm bụi trần.

Tơ nhện giữa đường quán khách say, nước xuân vỗ bốn phía con đê. Ra khỏi lầu Lục Dương chơi đu dây.

Vua dầu bạc cài hoa chẳng cười, tiếng phách “Lục yêu” vang truyền thúc giục. Đời người nơi nào mới sảng khoái được như một cuộc rượu đây! (Lục yêu là một làn điệu nổi tiếng ở thời Bắc Tống)

72. Chương 72: Ở Đâu Mới Có Thể Khoan Khoái Như Một Cuộc Rượu (2)

Bảy ngày sau, Hác Kiếm gửi tin tức chi tiết về tình hình ở Đại Huỳnh đến. Ân Trục Ly xem đến quá nửa đêm để cân nhắc xem lợi ích đầu tư và tiền nong có tỷ lệ thuận với nhau hay không. Nàng vẫn là một thương nhân.

Nhìn tình hình trước mắt thì chính quyền Đại Huỳnh đã ổn định, Thảm Đình Giao thực sự có thể thực hiện lời hứa. Nói chung cùng, phụ nữ và lịch sử cũng thường không có nhiều liên quan. Nếu nàng nắm giữ bộ Hộ thì cũng tương đương với nắm giữ quốc khố Đại Huỳnh, nhưng các thể hệ thương gia nhà họ Ân lại không muốn phụ thuộc.

Điều kiện này không bao gồm gì ngoài Thảm Đình Giao, quả thực chưa có người đứng đầu quốc gia nào lại đưa ra điều kiện thế này. Nàng dùng bàn tính tính đi tính lại, ờ, ... tiền đứt lốt quan phủ hàng năm – loại chi tiêu này cực kỳ tốn kém, nếu có thể giảm bớt... Nàng chống má suy nghĩ.

Thảm Đình Giao không vội. Khi Ân Trục Ly tính toán ở thư phòng thì hần ngồi trong sân học gõ cổ đàm từ cổ (1). Hần rất thích nhạc khí, thậm chí mấy hôm trước còn theo người ta học thổi khèn. Cổ ngữ nói “đi một ngày đàng, học một sàng khôn” quả là có lý. Khi Ân Trục Ly ra ngoài, thấy hần vui vẻ, nàng cũng hơi mỉm cười: “Khi nào thì người về?”

Thảm Đình Giao quay đầu nhìn nàng: “Khi nào người theo ta về?”

Ân Trục Ly nhăn nhó: “Nếu ta không về?”

Thảm Đình Giao vươn người – Ân Trục Ly cảm thấy nếu hần là một con mèo thì chắc chắn sẽ suốt ngày lăn lộn trong viện, liếm lông và làm đủ trò. Hần trả lời một cách khoái trá: “Ta đây đi cũng không về.”

“... Cái gì?” – Ân Trục Ly tưởng mình nghe nhầm.

Thảm Đình Giao ườn người trên ghế, đặt bình rượu lên bếp: “Nơi này rất tốt: không có tấu chương nhàm chán, không có đại thần dài dòng, lại có tỷ bà (2), có đồng cỏ, có ánh mặt trời có hồ nước trong, còn có...người. Ta quyết định không đi.”

Hần nói vô cùng thoải mái. Ân Trục Ly lại gần hần: “Không đi người ở đây...sống bằng gì?”

Thảm Đình Giao dùng chén dĩa quang uống rượu nho, sắc mặt đỏ bừng như mây ráng chiều: “Lỡ gì gì kia bảo là người bao dưỡng ta, đương nhiên là dựa vào người rồi.”

...

Ân Trục Ly là một kẻ tiết kiệm, đánh mất một giang sơn Đại Huỳnh ngàn dặm nàng đã thấy vô cùng lãng phí, vì thế cũng có phần suy nghĩ. Có điều nàng chần chừ không muốn quyết định – Thẩm Đình Giao lại quá hiểu nàng, biết nàng muốn nâng lợi thế. Nàng ta là một thương nhân, hơn nữa lại là một thương nhân xảo quyệt, mỗi lần đàm phán là phải nhanh chóng tìm ra điều mấu chốt của đối phương.

Hắn rất bó tay với hoàng hậu của mình nhưng rồi cũng chỉ còn biết nhượng bộ. Hắn lấy chiếu thư từ trên người ra – đây là một chiếu thư lập thái tử, nhưng tên thái tử lại là một chỗ trống.

Ân Trục Ly cầm chiếu thư, im lặng nhìn. Cuối cùng nàng cũng tỏ thái độ: “Đợi ta sắp xếp ổn thỏa ở đây đã.”

Buổi chiều, nàng mời mấy người quen ở Ba Tư đến ăn dê nướng để tạm biệt. Na Lỗ rầu rĩ không vui, lúc nàng sắp đi còn cố hỏi lại: “Trục Ly, người biết thế mà vẫn muốn đi theo một nam nhân như vậy à? Nhìn hắn là biết đánh nhau không biết, bê vác không nổi, chỉ được cái vỏ xinh đẹp còn đâu chỉ là tên ăn hại, sao xứng được với người?”

Ân Trục Ly nhăn nhó sờ mũi: “Tiên sinh, Ân mỗ nông cạn.”

Na Lỗ nhìn nàng, đột nhiên nắm tay nàng: “Trục Ly, thật ra ta...”

Ân Trục Ly giơ tay ngăn hắn lại. Nàng cười sáng trong như ánh trăng: “Tiên sinh, rất lâu trước kia có một người con gái – có rất nhiều người đàn ông thích nàng nhưng có một người, làm ta điên đảo hơn mười năm, vậy mà chưa từng thích ta chút nào. Ta từng rất hoang mang, không hiểu vì sao người đó có nhiều đàn ông tốt như thế không chọn, lại cứ chọn cái người không đáng tin đó. Bây giờ thì ta hiểu rồi.” – nàng vỗ vai Na Lỗ, chào tạm biệt theo cách của một người bạn phương xa – “Bởi vì khi nàng đã muốn thì thuốc độc cũng thành rượu ngon. Nàng không ngại người khác cười nàng điên cuồng hay ngu xuẩn. Nàng bảo vệ thứ nàng muốn bảo vệ, trả giá những gì nàng có thể trả giá là bởi vì nàng tình nguyện làm thế, không liên đến xứng hay không xứng, đáng hay không đáng.” (Theo các bạn lời này có phải ý ATL nói rằng ATL đã yêu TĐG không?)

Cuối tháng ba, Ân Trục Ly theo Thẩm Đình Giao về Đại Huỳnh. Nàng đã rời Trường An được ba năm lẻ ba tháng. Trường An vậy mà không quên nàng. Nàng không muốn về hoàng cung, Thẩm Đình Giao cũng không ép. Ba năm trôi qua, hắn đã trở nên trầm ổn, bao gồm cả tình cảm dành cho nàng.

Chuyện Thẩm Đình Giao gọi nàng về đã khiến triều đình ồn ào. Đối với những can gián của triều thần, Thẩm Đình Giao thật giống một tên hôn quân. Hắn mặc kệ ý kiến của mọi người, thần nhiên đẩy hoàng hậu của mình lên vị trí Tể phụ (3).

Đã có thỏa thuận thì đương nhiên phải là ước pháp tam chương. Thẩm Đình Giao nói cặn kẽ: “Người có thời gian nửa năm. Trong vòng nửa năm, người là Tể phụ nhất phẩm của Đại Huỳnh, chuyện bộ Hộ đều giao cho người toàn quyền xử lý. Sau nửa năm, được thì người là trọng thần không thể thiếu của triều, không được thì... người quay về hậu cung, là hoàng hậu hưởng muôn ngàn sủng ái của triều.”

Ân Trục Ly không có ý kiến gì. Thẩm Đình Giao còn dặn dò thêm: “Người đã lĩnh chức quan này thì phải tuân thủ nghiêm ngặt phép vua tôi trong triều. Dù triều không xem thường tạt dân gian thì trước mặt bá quan văn võ, uy nghiêm của Hoàng gia vẫn rất quan trọng. Nếu người phạm sai lầm, chẳng những triều trách người mà còn trách nặng, vì dùng người ở bên thì không thể ngờ vực được.”

Ân Trục Ly liếc nhìn hắn, nhìn một lúc mới nói: “Đã thế đây không làm, đây về Ba Tư.”

Thẩm Đình Giao bắt mắt: “Này!”

Ân Trục Ly lao vào lòng hắn, cười to.

Tục ngữ nói Quan mới nhậm chức rất mạnh tay, Ân Trục Ly nhậm chức lại vô cùng im ắng. Đủ loại nhóm quan chức đề phòng nàng hơn cả quân địch, thấy nàng không động tĩnh gì thì cũng thả lỏng... Chả qua chỉ là một thương nhân, là loại đàn bà, cho dù bọn ta kẻ bộ Hộ cho người thì người làm được gì?

Ngày ngày, Ân Trục Ly ngồi lật sổ sách xem các trường hợp lĩnh ngân lượng của các năm trước ở bộ Hộ. Thật ra nhìn kỹ thì cũng chỉ là những chi tiêu thường quy như công trình trị thủy, công trình thủy lợi của

bộ Công, tiền đường lão trợ cấp quan viên của bộ Lại, lương thảo quân lương của bộ Binh, hiến tế của bộ Lễ các kiểu. Mấy cái này nói bình thường thì cũng bình thường, còn nói không bình thường ấy à, cũng có chút mờ ám. Ví dụ như công trình trị thủy của bộ Công: tất cả đều là dùng vật liệu tốt nhất, thế nhưng năm nào cũng sụp, năm nào cũng phải sửa. Hay như bộ Lại, quan viên đã chết rồi vẫn sống lại để ăn lãi rỗng. Bộ Binh thì khỏi phải nói, báo cáo thương vong sai sự thật: người mèo ở Hoàng thành này, giết địch trên chiến trường nhiều hay ít, chết bao nhiêu... ai mà biết được.

Mạng lưới trong triều cực kỳ phức tạp, phần lớn đều là kéo bè kết phái, nhìn một chuyện có vẻ đơn giản nhưng sau lưng lại có cả đám người. Ân Trục Ly biết nặng nhẹ.

Trước mặt mọi người trong triều, Thẩm Đình Giao giao nhiệm vụ cho Ân Trục Ly: “Người đã nhận chức quan quan trọng của Đại Huân ta thì cũng nên lập chút chiến tích. Trẫm cho ái khanh thời gian nửa năm, cứ làm theo thường quy, nhưng phải tiết kiệm được hai trăm vạn lượng bạc trắng so với trước kia.”

Khi đó, thu nhập của cả Đại Huân chỉ được có hơn một ngàn sáu trăm vạn lượng bạc trắng, nửa năm chỉ khoảng bốn trăm đến sáu trăm vạn lượng. Hấn yêu cầu nửa năm phải tiết kiệm được hai trăm vạn quả cũng đáng lo lắng cho Ân Trục Ly có gia thế hùng hậu, ai nghe cũng hơn hở. Ân Trục Ly vẫn cứ cười như không cười. Nàng quản lý Ân gia đã mười năm, tiền tiêu của Thẩm Đình Giao đến từ đâu nàng cũng biết đôi chút.

Chư thần trong triều không hề phục, phụ nữ làm tướng cũng đã có, nhưng phụ nữ làm thế này... Thượng thư bộ Lại Viên Đông Thành góp lời: “Vương thượng, thần nghĩ bằng thủ đoạn của họ Ân, hai trăm vạn quả có hơi bé.”

Triều thần muốn thấy Ân Trục Ly bị chê cười nên cũng nhiều người phụ họa. Ân Trục Ly chỉ tủm tỉm nhìn mấy vị quan. Thẩm Đình Giao không còn kiên nhẫn nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: “Không biết Viên thượng thư cho rằng bao nhiêu thì thích hợp?”

Viên Đông Thành không đáp, Tần Sư lại mở miệng: “Thần nghĩ là ba trăm vạn.”

Thẩm Đình Giao nhìn Ân Trục Ly, Ân Trục Ly tỏ vẻ không sao cả: “Không giấu gì bệ hạ, hai ba trăm vạn quả thật không đáng được nhắc đến.” – Nàng nhìn quanh một vòng, đánh giá mọi người trong triều một lần – “Ta nhớ có bản sổ sách bạc của Ân gia, hôm nào có thể...”

Nàng chưa dứt lời, triều đình đã trở nên hỗn loạn. Mọi người lên án Viên Đông Thành mạnh mẽ, Viên Đông Thành lại rất nghiêm túc: “Bệ hạ, những năm gần đây Đại Huân trăm nghiệp đãi hưng, nơi nào cũng cần tiền, tình cảnh bộ Hộ cũng khó khăn. Thần cảm thấy tất cả chi tiêu không thể tiết kiệm theo bộ Hộ được, chuyện này vẫn cần bàn bạc kỹ hơn.”

Ân Trục Ly mang ánh mắt hình viên đạn nhưng giọng lại vô cùng mềm mỏng: “Viên thượng thư không nên miễn cưỡng.”

Viên Đông Thành ra vẻ chính khí凛冽: “Thần không miễn cưỡng một chút nào, mong vương thượng bàn bạc kỹ hơn.”

Thẩm Đình Giao ngồi trên ghế rồng mà lại thấy khó đỡ... Có ai có thể nói cho hấn biết, mấy kẻ này cuối cùng cầm bao nhiêu bạc của Ân gia được không?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bài viết này còn phải chỉnh sửa rất nhiều. Vốn tôi định sửa trên internet nhưng lại nghĩ bản gốc cũng chỉ có hai mươi vạn chữ, cho nên internet không đổi. Trăm đổi trăm kết cục trên internet luôn >3

1. Cổ đạ từ cổ có tên là ghatam, là nhạc cụ gõ cổ nhất ở miền nam Ấn Độ, tạo nhịp điệu nhanh. Ghatam là một chảo bùn với miệng hẹp, từ miệng dốc ra ngoài để tạo thành một sườn núi. Ghatam chủ yếu được làm từ đất sét nung và đồng thau hoặc đồng mạ với một số lượng nhỏ mạt sắt.

73. Chương 73: Ở Đâu Mới Có Thể Khoan Khoái Như Một Cuộc Rượu (3)

Ân Trục Ly là kẻ không chịu ngồi yên một chỗ, sau khi quen việc ở bộ Hộ rồi thì nàng thường xuyên ra ngoài đi dạo. Thượng thư bộ Hộ biết nàng cứng đầu, cũng không dám cò kè gì với nàng, nàng càng ung dung tự tại. Lần này bộ Công xin chi sáu mươi tám vạn để sửa chữa hai tổ miếu của hoàng gia, nàng rồi

việc đi dạo, xuống đó vài lần thì bị đầu nhân ở công trường nhận ra. Hắn là một tên cảnh giác, thấy Ân Trục Ly hay ra vào cùng công nhân thì cũng để tâm vài phần.

Ân Trục Ly lòng vòng ở công trường nửa tháng thì ngày nào cũng dùng trà uống rượu, mấy tên có tật đều giật mình, không thể nào thoải mái được. Một hôm nọ, nàng còn đưa cả thượng thư Triệu Dục, thị lang Trần Quang Thiên, tuần quan Lưu Kỳ Dân, Trương Kế Tổ cùng đến uống trà. Mấy người thấy công nhân xong việc thì cũng nói chuyện với người xếp gạch. Có điều khi đang nói chuyện phiếm thì đột nhiên có ba người phi vào, bao vây ba người, không thêm hỏi chuyện mà vùng binh khí ầm ầm luôn.

Ân Trục Ly chẳng có việc gì. Thượng thư và thị lang của nàng thì hơi thẫn. Triệu Dục chưa kịp hiểu có loại côn đồ thế này thì đã trúng một đòn, lập tức hắn bất chấp máu đổ mà hét lên: “To gan, ban ngày ban mặt mà dám tấn công mệnh quan triều đình.”

“Nói nhảm! Lại còn mệnh quan triều đình!” – Có một người đi ra từ đám côn đồ. Tên này béo tròn ục ịch, mặt mũi sần sùi, phe phẩy cái quạt mạ vàng, mặt vênh ngược lên trời – “Mới tới không lâu đã dám quản chuyện nhà ta?”

Hắn không tỏ vẻ sợ hãi, Triệu Dục và hai quan tuần không hiểu gì, nhìn Ân Trục Ly: “Chúng ta quản chuyện nhà ai?”

Ân Trục Ly buông tay lắc đầu: “Chúng ta đến uống trà thôi mà?”

“Bớt giả ngu cmnd” – Hình như người tới thấy Triệu Dục ăn mặc khí phái nhất, đoán hắn là kẻ cầm đầu, thế là đập vào mặt hắn một cước. Triệu Dục chửi bậy ầm lên, tên kia cười lạnh: “Các người chắc cũng ở đây vài ngày rồi? Điều tra được gì rồi?”

Triệu Dục chưa mở miệng, Ân Trục Ly đã nhanh chóng nói: “Chúng ta có tra được gì đâu đại nhân ơi, chúng ta chỉ biết trong lần sửa chữa tổ miếu này, gạch nhìn có vẻ là gạch nhưng thật ra là cọc gỗ ngấn, trần gỗ lim tơ vàng thật ra là gỗ tếch, ngói tuy là ngói đỏ nhưng thật ra là loại đen mờ, chúng ta chỉ biết thế thôi đại nhân ơi!”

Nàng vừa nói xong, Triệu Dục và thị lang tuần quan đều quặn cả ruột lại... Đi uống trà cái nỗi gì, có mà người muốn chúng ta bị diệt khẩu đúng không?

Quả nhiên tên bị thịt kia lại đập một cước vào Triệu Dục: “Xem ra không thể giữ các người lại được.” – Hắn ngồi xổm xuống, găm gù nói với Triệu Dục – “Dám đến đây quấy rối, các người có biết nơi này ai quản không? Lão tử nói ra người chắc sợ chết luôn!”

Mấy người đều tức giận! Bọn họ là quan to ở bộ Hộ, đi đâu ai cũng phải nể nang, sao có thể chịu nổi cái kiểu sỉ nhục này! Nhưng Ân Trục Ly lại thấy khá hứng thú: “Vậy người cứ dọa chúng ta trước đi!”

Tên kia lập tức tỏ ra oai hơn: “Hừ, người đâu, trói mấy người này về đã.”

Lúc một hàng năm người bị trói về, Triệu Dục và thị lang Trần Quang Thiên biết việc này không ổn rồi, nơi kia có tấm biển viết ba chữ to: Phủ quận vương. Đây là phủ của quận vương Thẩm Định Dương. Thẩm Định Dương là anh họ ngoại của thánh tổ đế Thẩm Văn Yển, tính ra cũng vẫn là bác họ của Thẩm Đình Giao.

Tên béo đưa bọn họ vào từ cửa sau, lúc này mới sai người thẩm vấn: “Đứng sát vào tường cho ông! Người!” – Hắn chỉ vào tuần quan Lưu Kỳ Dân – “Đầu tiên nói xem, người là ai, ai sai người tới, đến đây làm gì?”

Lưu Kỳ Dân ngán ngẩm: “Ta và hắn,” – hắn chỉ Trương Kế Tổ – “tuần quan tứ phẩm bộ Hộ.”

Tên béo giật mình: “Người của bộ Hộ?” Hắn chỉ Trần Quang Thiên: “À, thế còn người?”

Trần Quang Thiên ngồi ở xó tường rất ngoan ngoan: “Thị lang bộ Hộ Trần Quang Thiên.”

Tên béo chẳng sợ gì, lại chỉ Triệu Dục: “Người định bảo người là quan gì nào?”

Triệu Dục giận dữ: “Bảo cái gì mà bảo, ông đây là thượng thư bộ Hộ Triệu Dục!”. Tên béo ôm bụng cười to: “Người? Thượng thư bộ Hộ? Nhìn cái vẻ nghèo đói này mà bộ Hộ với thượng thư, thế có phải người định nói với ông đây rằng bà cô có chồng kia chính là hữu thừa tướng Ân Trục Ly?”

Triệu Dục nhìn Ân Trục Ly rồi lại nhìn tên béo đang cười điên cuồng, cuối cùng cũng nghiêng răng nghiêng lợi ghé sát vào người hắn mà nói: “Bà kia, bà cô kia... cmn, chính là hữu thừa tướng đương triều, hoàng hậu Văn Hú, Ân Trục Ly đấy!”

Tên mập cười suýt tắt thở, thân hình béo múp lắc lư mãi mới quát nổi câu: “Sao ngươi không nói nàng là hoàng thái hậu luôn đi! Mẹ ơi, ngoan ngoãn ở đây cho ông, tối nay cho các ngươi ra đi!”

...

Thẩm Định Dương ở trong phòng sắp được hai khắc chung. Nhìn từ ngoài cửa sổ vào, hắn thấy người xong thiếu chút nữa lăn ra đất. Quần sự bị hắn đạp vài cái: “Đồ bỏ đi! Lúc bắt người sao ngươi không hỏi cho rõ! Ai người cũng dám trối về phủ thế này!”

Tên béo kia cũng kiêu ngạo không đứng dậy, nhưng vẫn tỏ vẻ tủi thân: “Vương gia, sao tiểu nhân lại biết được bắt bừa cũng bắt được hoàng hậu Văn Hú! Có điều gia ơi, đáng ra công trình này cũng không do người của bộ Hộ quản chứ?”

Thẩm Định Dương đang đợi thượng thư bộ Công Trần Mẫn, hừ lạnh: “Nói linh tinh ít thôi, mau đi chuẩn bị một phần hậu lễ!”

Khi Trần Mẫn tới thì phải tiếp nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này. Hắn chưởng quản bộ Công đã nhiều năm, giờ cũng đã thành tinh, đương nhiên biết nếu việc này lộ ra ngoài thì hậu quả nghiêm trọng đến mức nào: “Quận vương, ngài không biết tính người này rồi. Nàng cố tình gây sự, coi như đã xác định sống chết; thả người rồi một khi bị lộ ra thì chúng ta không thoát nổi. Ta thấy, chỉ cần người khác chưa biết nàng bị bắt thì chẳng thành...” – Hắn làm động tác cắt cổ – “Trong triều có nhiều kẻ muốn nàng chết lắm. Chỉ cần chúng ta làm sạch sẽ cẩn thận, ngài là chú họ của vương thượng, không ai dám làm khó ngài đâu.”

Thẩm Định Dương lau mồ hôi đầm đìa, vẫn vô cùng lo lắng: “Có điều vương thượng rất quan tâm đến người phụ nữ này, mấy người này cũng có tên tuổi cả. Nếu nàng có chuyện gì, vương thượng chắc chắn sẽ tra kỹ càng. Mưu hại quốc mẫu là tội tru di cửu tộc. Bỏn vương định tặng hậu lễ...”

“Quận vương, ngài không thể giàu có hơn nàng được” – sao Trần Mẫn lại không biết đây không phải chuyện nhỏ chút, có điều tính mạng của mình luôn quan trọng hơn mạng kẻ khác – “Một khi chuyện công trình lộ ra ngoài, chúng ta không tránh khỏi tội chết!”

Ân Trục Ly cùng mấy người Triệu Dục đã bị giam giữ đến buổi chiều. Triệu Dục cảm thấy không ổn: “Ân tương (1), theo lý thuyết thì quận vương nên sớm đến chào hỏi rồi. Hạ quan có chút quen biết với hắn, đợi đến lúc này chỉ sợ...”

Ân Trục Ly ngồi chơi ô vuông cửu cung với hắn, thấy hắn thấp thỏm còn nhắc nhở: “Tập trung vào, sắp thua rồi kìa.”

Trước kia Triệu Dục không chơi ô vuông cửu cung, giờ là học được từ Hác Kiếm. Chỗn quan trường, theo hầu thủ trưởng cũng là một môn học, phải lo học cho giỏi. Đến chiều, Thẩm Định Dương chưa xuất hiện nhưng hạ nhân đã mang lên một bàn đầy rượu và đồ ăn. Đồ vừa mang lên phòng, cấm vệ quân trong cung đã bao vây phủ quận vương.

Ân Trục Ly sai người đóng gói rượu và đồ ăn, còn bảo Trương Thanh đi kiểm tra, quả nhiên trong đồ ăn có chất cực độc. Trương Thanh khép tội danh mưu hại trọng thần triều đình để khống chế Thẩm Định Dương và Trần Mẫn.

Chuyện này khiến trong triều lại nổi lên một trận sóng to gió lớn, các đại thần chưa bao giờ lại đoàn kết đến thế. Lý do đơn giản: Ân Trục Ly biết rất nhiều, tay nàng nắm được cái đuôi to đùng của biết bao nhiêu người, ai cũng đã nhìn quận vương ngã xuống, vậy thì sau đó tới lượt ai?

Đại tư đồ họ Gia Cát tên Trọng Minh cùng các đại thần chạy đến phủ quận vương, lạnh lùng nói: “Ân Trục Ly, mặc dù ngươi là hữu Thừa tướng của triều đình nhưng vương thượng chỉ cho ngươi quyền hạn kiêm lãnh đạo bộ Hộ, ngươi không quản đất đai thuế má, đến đây tra chuyện của bộ Công thì là vượt quyền hạn rồi?”

Triều thần ở bên cũng phụ họa, Ân Trục Ly lạnh lùng cười: “Gia Cát đại nhân, nếu ta là ngươi, trước khi lên tiếng ta sẽ điều tra cho rõ ràng. Đầu tiên, ta không hề can thiệp chuyện của bộ Công, ngài có biết quận

vương trối ta và quan viên của bộ Hộ về vương phủ từ chỗ nào không? Lúc ấy ta và bộ hạ đang cùng nhau uống trà ở Bạch Trà lâu.” – Nàng mang ánh mắt hình viên đạn, bình tĩnh nói tiếp – “Vương thượng giao cho ta quản lý chuyện ở bộ Hộ, nhưng vương thượng đâu có bảo Ân mỗ không được đến Bạch Trà lâu uống trà? Chẳng lẽ vì thế mới bị quận vương trối về vương phủ, bí mật hạ độc đến chết à?”

Gia Cát Trọng Minh á khẩu, chúng thần thì cuối cùng cũng hiểu: không phải nàng không chơi, mà là nàng muốn chơi lớn cơ.

Thượng thư bộ Hình Phương Nham có ý hòa giải: “Ân tương, có lẽ đây chỉ là hiểu lầm thôi. Quận vương gia cũng là hoàng thân quốc thích, sao có thể làm chuyện như vậy?”

Ân Trục Ly không hề nhún nhường: “Ý Phương đại nhân là tự Ân mỗ đánh mình và bộ hạ của mình, sau đó lại tự bọn ta đưa nhau vào phủ quận vương, lại tự mang đồ ăn lên ăn, tự hạ độc mình luôn?”

Phương Nham thấy nàng không hề muốn nhường nhịn thì không nói nữa. Đám Gia Cát Trọng Minh không đồng ý để Trương Thanh áp giải Trần Mẫn và Thẩm Đình Dương đi. Hai người này biết không ít chuyện – mọi người đều là châu châu trên một thuyền, thuyền lật thì... Cuối cùng Thẩm Đình Giao vẫn phải tự mình đến phủ quận vương, áp giải về bộ Hình.

Đây chính là một vấn đề nan giải, Thẩm Đình Giao hiểu rõ chuyện này. Mọi người trong triều đều có mối liên hệ lỏng lẻo nhưng chặt chẽ, Ân Trục Ly làm được chuyện mà hắn không dám làm. Kể từ giờ phút này trở đi, mọi người chắc chắn không bỏ qua cho nàng.

Từ vụ này, Ân Trục Ly kéo sang chuyện sửa chữa công trình tổ miếu. Thẩm Đình Giao lập tức phái người đi tổ miếu kiểm tra, choáng váng khi phát hiện ra rằng công trình tốn kém một lần tận sáu mươi tám vạn hai bạc trắng thực ra không tốn đến tám vạn hai. Cuối cùng hắn cũng đã hiểu tiền mình đi về đâu cả. Kể cả Ân Trục Ly là người đi điều tra mà bọn họ cũng dám giết bằng thuốc độc, không hiểu lá gan mấy kẻ này lớn đến đâu rồi.

Có chứng cứ cực kỳ xác thực, Thẩm Đình Dương không thể chối cãi. Thẩm Đình Giao và chư thần họp hai ngày, quyết định sung công tài sản, biếm cả nhà làm thứ dân, Trần Mẫn bị phán lưu đầy. Nhưng sau đó, khi thấy gia sản thực sự của hai người này, Thẩm Đình Giao vô cùng giận dữ vung bút son phán hành quyết. Bộ Công có hơn bốn mươi quan viên có tiếng liên lụy trong vụ án này. Số tiền ăn chặn quá lớn, cả kinh thành đều chấn động.

Thẩm Đình Giao hạ lệnh điều tra nghiêm túc, Hà Giản góp lời với hắn: “Bệ hạ, việc này không nên điều tra rõ ràng quá, vì thần đề nghị bệ hạ lập tức ban hành điều lệ mới, nói rằng những quan viên tham ô nhận hối lộ trước đây sẽ được bỏ qua.”

Thẩm Đình Giao vẫn đang tức giận, đập bàn quát: “Sao lại không tra? Tiên sinh nhìn tên Trần Mẫn kia là thượng thư bộ Công, tài sản nhà hắn...”

Hà Giản ngắt lời hắn, vô cùng nghiêm túc: “Bệ hạ, ngài cũng biết vì sao trước kia hoàng hậu nương nương rời Đại Huỳnh đi? Bởi vì nàng biết quá nhiều, bây giờ Trần Mẫn, Thẩm Đình Dương bị xử trảm, quan viên còn lại sao có thể không sợ hãi? Bệ hạ, nếu trong triều đình này, quan viên ai ai cũng nhận hối lộ thì quét sạch kiểu gì?”

Thẩm Đình Giao vẫn tức giận như thế, rất kiên quyết: “Trẫm giết sạch đám sâu mọt đó!”

Hà Giản thở dài. Dù sao ông ta cũng là một người đa mưu túc trí, lập tức nghĩ ra biện pháp khuyên giải Thẩm Đình Giao: “Vương thượng, Tây Hán có Thần Triệu Thác nổi danh, được Cảnh Đế rất yêu thương. Khi loạn bảy nước diễn ra, hắn ta vẫn bị chém ngang lưng thị chúng. Đế vương biết tiền lùi đúng lúc, khi người nào hành động không lo, nếu binh biến xảy ra sẽ không ai khống chế. Quân thần lại không oán ngài, họ oán Văn Hú hoàng hậu. Từ xưa minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, nếu bọn họ dồn đến bước đường cùng thì tính mạng của hoàng hậu cũng gặp nguy hiểm.”

Thẩm Đình Giao tái mặt, lửa giận dần lui. Hắn cực kỳ oán hận loại người có lòng tham không đáy. Mất thấy sông núi điêu linh, dân chúng thất vọng, những kẻ ở trên cao lại đứng trung gian kiếm lời riêng, hắn chỉ hận không thể xử chém hết những kẻ đó! Nhưng những gì Hà Giản nói thì lại rất đúng... Ân Trục Ly...

Hà Giản thấy hấn nhúu mày thì cũng dịu giọng: “Vương thượng, ngài có nghĩ vì sao nương nương lại xuống tay từ chỗ Thẩm Định Dương không? Thẩm Định Dương là chú họ của ngài, nếu xử lý người nhà sẽ tạo lực uy hiếp lên quần thần, còn có thể cho thấy mình không kể thân sơ mà sẵn sàng làm việc dành hoàng. Bệ hạ, còn nếu ngài tru sát triều thần, ngài đã làm hỏng dự tính ban đầu của nương nương rồi.”

Thẩm Đình Giao dựa vào ngai vàng suy nghĩ tầm một nén hương rồi nói: “Triều Hỉ, lập tức mời các quan lớn tam phẩm trở lên vào cung nghị sự. Trẫm phải xác định được luật pháp của Đại Huỳnh.”

Triều Hỉ nhận lệnh đi. Thẩm Đình Giao rời ngai vàng, đi đến trước mặt Hà Giản. Hà Giản cúi đầu thật thấp, không nói gì cả.

Việc sửa đổi luật của Đại Huỳnh được rất nhiều quần thần ủng hộ, hơn nữa không truy xét tội cũ khiến mọi người thả lỏng hần. Ảnh hưởng của chuyện Thẩm Định Dương cũng dần dần tiêu tan. Chư thần trong triều nhiệt tình ủng hộ bộ luật mới. Ân Trục Ly mặc triều phục màu tím, im lặng đứng đầu hàng quan văn. Thỉnh thoảng Thẩm Đình Giao nhìn về phía nàng, nàng nhìn hấn hơi mỉm cười, ánh mắt trong sáng như ánh trăng năm nào.

Thẩm Đình Giao rời mắt đi. Chiếc ghế của vua trên cao xa xôi này không hề lạnh lẽo.

Mẹ Bí Ngô: tớ thật sự nghĩ là ATL chỉ yêu TĐG í, còn ĐA chả qua là một tượng đài một hình bóng ngưỡng vọng, một điểm tựa, một lá chắn cho ATL thôi -- Nếu ATL không muốn quay về thì dù có lợi ích ntn cũng không níu kéo đc. Cái gọi là thương nhân tính lời chỉ là với kẻ lạ và kẻ xấu, còn với người tốt với mình bh ATL cũng trả lại đầy đủ cộng lại luôn :v

1.Tương = tể tướng

74. Chương 74: Ở Đâu Mới Có Thể Khoan Khoái Như Một Cuộc Rượu – Phần Cuối

Buổi tối, Thẩm Đình Giao thiết cung yến ở cung An Khánh, chiêu đãi quần thần. Ân Trục Ly suýt chết thì không ở trong cung. Thẩm Đình Giao cố ý nuôi thả nàng, không quản lấy nàng, để nàng tự do một đoạn thời gian.

Lần này vào cung đúng cuối tháng năm, sóng ao Bồng Lai khê gợn, hoa sen lại nở, hương thơm bay xa. Sau lần này, hoa vẫn nở như cũ nhưng nhân sự thay đổi hết. Nàng khoan tay đứng dưới tàng cây đa bên ao, trò chuyện với mấy đại thần đang nói không ngừng mồm. Vương thượng đã bỏ qua tội cũ, bọn họ cũng không còn cảnh giác nhiều với Ân Trục Ly nữa.

Ít nhất bên ngoài Ân Trục Ly cũng tỏ ra là người đến giảng hòa, đương nhiên cũng giải quyết được bọn họ, sau đó cũng đi vào cung An Khánh. Cung An Khánh gần ngự hoa viên, có một tòa thủy tạ, mái hiên uốn cong lên cao, cầu dài vươn trên sóng, cảnh sắc vui lòng người.

Theo lệ, trong cung yến, quan to tam phẩm trở lên dự thính trong điện, các quan viên dưới tam phẩm thì ngồi ghé ở ngoài điện. Ân Trục Ly vào điện. Theo lý thì nàng là hữu Thừa tướng, thấp hơn Hà Giản nhất đẳng nhưng lại kiêm thêm Hoàng hậu nên ngồi ghé đầu tiên.

Thẩm Đình Giao không ngồi ghé cho vua. Hấn ngồi cùng Ân Trục Ly bên chiếc bàn nhỏ của nàng, sau đó nói về hạng mục công việc cần chú ý trong việc sửa đổi luật, rồi lại cố gắng khen ngợi các đại thần một hồi. Sau khi mở màn xong, hấn ngồi xuống ngay cạnh bên Ân Trục Ly. Hôm nay hấn đổi huân hương, cổ áo choàng vàng sáng thêu hình rồng, vạt áo thêu sóng nước núi đá rất phức tạp, thắt lưng khảm ngọc, nét mặt mẫu mực sâu sắc, phong thái hòa nhã tươi tắn.

Ân Trục Ly cùng nói chuyện với Tôn Kiên về chuyện lao dịch sửa tường thành ở bên cạnh, Thẩm Đình Giao đợi nửa ngày bắt đầu cảm thấy hờn dỗi: người kia đã về Trường An hơn một tháng mà cũng không thèm vào cung gặp hấn! Bây giờ hấn chủ động tỏ thiện chí, nàng cũng không thèm ngó ngang! Giận lên giận xuống một hồi, cuối cùng các thần tử của hấn ở đây đều phải hứng chịu.

Tôn Kiên đang nói đến quân mã với Ân Trục Ly. Ông ta là cự thần, khi Thẩm Văn Yến tiến vào thành Trường An ông ta là người mở cửa thành. Bình thường ông ta cũng tỏ ra chính trực, có uy vọng trong triều.

Người như thế tính tình cũng cứng rắn; ông ta thường tự gọi mình là Liêm Pha, thường xuyên tỷ thí bắn cung cưỡi ngựa với người trẻ tuổi. Ân Trục Ly rất thích đôi ngựa một mắt của ông, khi rảnh thường đến học hỏi. Dù nàng thường xuyên té ngã nhưng cũng không để ý.

Tôn Kiên nói đến ngựa là say sưa, nước bọt bay tứ tung, ba hoa chích chòe, Hà Giản qua kéo đi cũng không đi. Ông ta nói khoảng một canh giờ, nói đến khi cung yển kết thúc. Thấm Đình Giao ngồi lên vương tọa, buồn chán uống rượu chẳng ừ hử gì. Đến khi cung yển tàn, hần hừ lạnh: “Ân Trục Ly coi rẻ hoàng uy, phạt một tháng bổng lộc!”

Ân Trục Ly mơ hồ: “Ta coi rẻ người cái gì?”

Thấm Đình Giao không đáp, bực bội phát tay áo bỏ đi.

Ngày tiếp theo, Thấm Đình Giao lại thết cung yển, mở tiệc chiêu đãi quần thần. Ân Trục Ly thấy chán nên ngồi chơi bắn bia hơn một canh giờ với mấy thượng thư. Ngày thứ ba, Thấm Đình Giao lại tiếp tục thết cung yển, quần thần đều không hện mà cùng u oán: các công sở ở hoàng cung nằm ở những vị trí khác nhau, mọi người sáng vào cung vào triều, chiều lại vào cung dự tiệc, dự hết một canh giờ thì lại lên kiệu về nhà, một ngày liền không làm được chuyện gì!

Thấm Đình Giao kệ, ngày thứ tư vẫn thết cung yển. Quần thần lệ rơi đầy mặt.

Đến ngày thứ năm, khi hần mở tiệc chiêu đãi, mọi người hết chịu nổi. Ở đây toàn người thông minh, không chịu được thì phải nghĩ cách tự cứu mình thôi! Mọi người tụ tập thương lượng một hồi lâu, lại cộng với nhớ lại chuyện người nào đó bị phạt lương bổng, cuối cùng cũng nghĩ ra điểm quan trọng. Hay là...Vương thượng muốn tìm bất mãn? Đối với chuyện này tất cả lại rất hơn hở: cũng nên có thái tử rồi.

Hà Giản phân tích qua phân tích lại tình hình hiện tại, cuối cùng kết luận: phải giúp Vương thượng một tay. Viên Đông Thành thậm chí còn am hiểu hơn: “Hà tương, ở đây hạ quan có một lộ Tích lộ mẫu đơn, khi cho vào trong rượu thì... hà hà... đảm bảo Vương thượng vừa lòng.

Hần vừa nói xong, Trần Dục tái mặt: “Vương thượng vừa lòng, còn người không sợ Ân tương xử lý à?”

Viên Đông Thành so vai, cắt lộ Tích lộ mẫu đơn đi. Mọi người bàn bạc mãi nhưng vẫn cứ né tránh những ý tưởng to gan lớn mật.

Hôm đó, Ân Trục Ly cùng đám Triệu Dục, Trần Quang Thiên vào cung dự tiệc nhưng mấy người lại nói rằng việc chưa xong, để nàng đi trước. Khi nàng vừa vào cung đã phát hiện ra sự bất thường. Bình thường đến giờ này mọi người đều đã có mặt. Quả nhiên, đến khi khai yến, trong đại điện chỉ có nàng và Thấm Đình Giao. Trần Trung và Triệu Hỉ cũng cảm thấy không bình thường, chuẩn êm.

Ân Trục Ly đứng trong điện, mắt to trừng mắt nhỏ với Thấm Đình Giao. Không có bóng đèn, Thấm Đình Giao cuối cùng cũng vút bỏ uy nghi để vương: “Hừ!”

Ân Trục Ly liếc nhìn hần: “Bọn hần không tới, người hừ ta làm gì?”

Thấm Đình Giao đỏ mặt, tiến lên như con trâu đục muốn húc ngã Ân Trục Ly, nhưng Ân Trục Ly nào dễ gục như thế? Hần bị đè lên bàn trà, Ân Trục Ly cũng chịu: “Cửu gia, dù làm hoàng đế thì cũng phải nói chuyện cho đàng hoàng. Hôm nay rõ ràng là bọn hần không đế, nhiều nhất ngày mai người phạt họ một tháng lương bổng là được! Không, phạt hai tháng, hôm qua lão tử ngủ đêm được có hai canh giờ mà đã đến, thế mà bọn họ dám không đến!”

Thấm Đình Giao giãy mãi không ra, thế là đập nàng một cước: “Im đi! Lên!”

Ân Trục Ly cúi nhìn lại thấy gò má hần đỏ ửng mới lờ mờ hiểu ra: “Íu gì... Không phải người thết yến liên tục là vì chuyện này đấy chứ?” – Nàng gầm lên – “Thấm Đình Giao, sao người lại gây thơ thế này? Muốn thì cứ nói, lại khiến lão tử vội vàng như con quay suốt mấy ngày liền!”

Thấm Đình Giao không để ý tới nàng – chính sự quan trọng hơn. Hần đã ghen ba năm nay, làm sao nhịn nổi nữa. Ân Trục Ly cũng bó tay: “Đêm qua ta chỉ ngủ được một canh giờ, mà ta còn chưa ăn cơm chiều cơ!”

Thẩm Đình Giao xoay người đặt nàng lên bàn trà, cởi đồ nàng: “Muốn ăn gì? Sai người đi, đợi ta làm xong thì người ăn!”

Hai tay Ân Trục Ly nắm cổ hần, cười âm ỉ: “Tốc độ của bộ hạ nhanh như thế thì khi xong ngự trù cũng vẫn đang làm dở ấy.”

Thẩm Đình Giao phần hận, cúi người chôn chặt trên người nàng.

Chương mười chín: (mình không hiểu sao lại có đoạn ghi thế này, để xem sao)

Ngày tiếp theo, Gia Dụ đế vào triều muộn. Ân Trục Ly thấy hần ngủ ngon cũng không cho Triều Hỉ gọi hần dậy, cùng đợi ở điện hơn một canh giờ với quần thần. Có điều mấy quần thần đó nhìn ai cũng hớn hờ, ra vẻ đàn ông thấu hiểu lẫn nhau vô cùng. Khi Gia Dụ đế vào triều cũng không hề tỏ ra ngượng ngùng – Ân Trục Ly đã quay về, da mặt hần cũng dày lên...

Từ đó về sau, Ân Trục Ly ngủ lại sau cung, sáng cùng Thẩm Đình Giao vào triều, sau đó đến bộ Hộ; chiều tuần tra tài sản của Ân gia hoặc đi xã giao, nói chuyện phiếm; tối lại về cung, thời gian làm việc và nghỉ ngơi cực chính xác.

Nếu nói trước đây, Gia Dụ đế sủng ái nàng theo nguyên tắc thì bây giờ, hoàng đế hoàn toàn trở nên ngu ngốc!

Đến tháng sáu, giữa hè, Ân Trục Ly không ăn uống được, hàng ngày uống nước ô mai lạnh, không ăn gì mấy. Cũng may tháng sáu nhiều hoa quả, Thẩm Đình Giao sai người vận tải bằng xe ngựa nhiều cây dương mai, vải, sơn trúc, ướp lạnh cho nàng ăn một chút.

Giữa tháng sáu, nàng bắt đầu nhàn, thời gian đến bộ Hộ cũng không đều nữa. Thẩm Đình Giao đau lòng, cảm thấy thời tiết nóng bức thế này nàng không ra cửa thì tốt hơn. Vì thế, hần bảo Triệu Dục mang các công văn cần xử lý vào cho nàng. Triệu Dục biết đây là người thương của vương thượng, đương nhiên cũng tận tâm với Ân Trục Ly, hàng ngày báo cáo cực kỳ chi tiết đầy đủ.

Cứ ở trong cung an dưỡng như thế mà Ân Trục Ly vẫn gầy đi một vòng. Thẩm Đình Giao sốt ruột mới phái người đi mời ngự y. Cục thái y nghe là hội chẩn cho Ân Trục Ly cũng không dám ý kiến, hơn mười người cầm hòm thuốc qua.

Thái y Lệnh rất cẩn thận để cho thái y Khâu đến khám chữa trước. Hần cũng đã nghĩ kỹ: Văn Hú hoàng hậu sức khỏe như vâm, ăn ngon ngủ say, tự nhiên có bệnh... chuyện nhỏ không sao, nhờ có vấn đề thì... Ai khám chữa thì người đó chịu nạn.

Thái y Khâu cũng như lâm đại địch, lòng khẩn cầu Như Lai niệm Quan Âm, trời phạt một vòng, chỉ mong vị tổ tông này đừng bị làm sao! Sau đó hần đặt tay lên cổ tay Ân Trục Ly, nhận ra mình hơi rỗi: “Chúc mừng vương thượng, chúc mừng hoàng hậu nương nường, việc mừng của thiên hạ! Nương nường có thai!”

Thẩm Đình Giao xoa bụng Ân Trục Ly, nhìn thì bình tĩnh nhưng nói ra là ai cũng biết hần điên rồi: “Khâu Trọng Phát, thưởng ngàn cân hoàng kim, từ hôm nay thăng chức lên viện sử cục Thái y.”

Khâu Trọng Phát mừng cuống cuồng, hần vừa thăng lên ngự y nên là một trong mười vị thầy thuốc có tư cách thấp nhất nên mới bị thái y Lệnh đẩy ra giờ đầu chịu báng, không ngờ trong họa có phúc. Mấy thái y kia đều tiếc thối ruột...

Tin tức Ân Trục Ly có thai nhanh chóng lan truyền khắp triều đình, trên dưới đều vui sướng. Ân Trục Ly thì lại muộn phiền. Nàng vốn vẫn ở trong tấm cung của Thẩm Đình Giao, giờ an thai lại phải chuyển sang cung thất khác. Thẩm Đình Giao thì chuyện gì cũng tùy nàng, bắt hần dọn ra hần cũng cam lòng. Lần đầu Ân Trục Ly mang thai, mặc dù nàng cũng đã quen là nhân vật được người người ngược nhìn (1), nhưng giờ thì lại thành nhân vật được “nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa” (2) mà vẫn thấy không thoải mái: “Nếu không...ta quay về Ân gia ở tạm?”

Thẩm Đình Giao nghe xong thì nhướn mày: “Nào có chuyện hoàng hậu về nhà mẹ đẻ dưỡng thai? Ngoan ngoan ở trong cung, trầm cho Ân lão phu nhân quyền ra vào tự do, để bà qua đây với người, được không?”

Ân Trục Ly cũng không muốn tranh cãi thêm. Thật ra đến giờ nàng cũng không nhận ra mình có gì không bình thường. Mang thai? Hay nhầm nhỉ...

Cuối cùng Ân Trục Ly vẫn chuyển về điện Chiêu Hoa. Hà thái hậu tự mình giúp nàng bố trí cung thất. Bà từng sống ở đây, cũng biết phải thu xếp thế nào. Hơn nữa dù bà có muốn gì cũng vẫn cần hoàng tôn, đương nhiên không thể gây sự. Những mâu thuẫn với Ân Trục Ly trước kia tạm gác qua một bên.

Ân Trục Ly cũng không muốn lại phải đấu với bà ta nữa. Dù gì bà ta cũng là mẹ ruột của Thẩm Đình Giao, dù thua thảm thì vẫn cứ là thái hậu. Ân Trục Ly mà thua thì chỉ có thể trả giá bằng cả nhà mình. Vì thế, đối với hành vi tử tế của bà ta, nàng cũng không có ý sách nhiễu gì. Thế là hai người bắt đầu giai đoạn hòa bình.

Sau đó, Thẩm Đình Giao hạ triều là luôn ở bên Ân Trục Ly, kể cả phê duyệt tấu chương cũng đến cung Chiêu Hoa. Trong hai canh giờ lên triều còn sợ nàng nhàn rồi sinh nông nổi, đưa Thiên Tâm và Thanh Uyển vào cung chăm sóc cho nàng.

Ân Trục Ly được mọi người hầu hạ một thời gian cũng trở nên béo tròn, vương thượng khen thưởng mạnh tay cho tất cả những cung nhân hầu hạ nàng. Chỉ là thô sử cung nữ trong điện Chiêu Hoa thì ra ngoài cũng có thể cao đầu ưỡn ngực, vô cùng có mặt mũi.

Hà thái hậu và Ân lão phu nhân ngày ngày ăn chay niệm phật, Gia Dự để đại xá thiên hạ, mọi thứ đều tăng thêm không khí vui mừng cho việc hoàng tử sắp đời ở Đại Huỳnh. Hoàng cung ngày ngày gà bay chó sủa, ai ai cũng tươi cười.

Nói chung ngày mai sẽ tốt hơn, đúng không nào?

75. Chương 75: Sau Cùng Cũng Sẽ Gặp Lại Dưới Hoàng Tuyền.

Bụng của Ân Trục Ly dần dần to ra, nàng bắt đầu tin rằng Khâu Trọng Phát thật sự không chán sai. Thẩm Đình Giao càng ngày càng trông coi nàng nghiêm khắc, vì để nàng an tâm dưỡng thai, mấy ngày nay, ngay cả chuyện của bộ Hộ, hần cũng tự mình can thiệp, không cho phép mấy kẻ nhàn rồi đi quấy rầy Ân Trục Ly.

Ân Trục Ly cũng nghe theo Thanh Uyển, Thiên Tâm, cùng họ đi dạo trong cung một chút. Khi chuyển động, chân của Thanh Uyển không khỏi có chút lắc lư, nàng bước đi hơi khập khiễng, cũng không thể mang vác nặng, nhưng Trương Thanh vẫn yêu mến săn sóc nàng. Con của Thiên Tâm đã được một tuổi rưỡi, cũng ở lại trong cung với nàng, tuy ngày đêm bị Thiên Tâm nghiêm khắc quản giáo, nhưng vẫn nhón nháo như cũ.

Thần quý nhân Trương Tề thị cũng thường đến đây ngồi một lúc. Mặc dù nàng xuất thân từ nhà nghèo nhưng thêu thùa không tệ, lúc này đã làm được vài món y sam giày tất cho em bé. Tính nàng ít nói, nhưng tính tình trung hậu, trước mặt Ân Trục Ly cũng rất câu nệ. Cũng may địa vị trong cung của Trương Thanh không thấp, đại gia cũng rất tôn trọng nàng.

Hậu cung của Thẩm Đình Giao thật ra không có mấy hậu phi, nhưng dường như cả hậu cung đều đến điện Chiêu Hoa, người đến người đi cả buổi. May mà Ân Trục Ly là một người tùy tính, người nàng không muốn gặp, đám người Hoàng công công đều đuổi đi cả.

Đang lúc mọi người bận rộn, Ân Trục Ly lại vô cùng rảnh rỗi, khi nàng rảnh rỗi rồi, sẽ muốn kiếm chuyện. Vì vậy, nàng phải mặc sa y mỏng như cánh ve, thoáng gió nhưng không được trong suốt, nếu không, tâm tình sẽ nóng nảy. Loại sa y này không dễ dệt, Thẩm Đình Giao sai người sớm tối gấp rút dệt vải, mất rất nhiều công sức mới dệt ra một bộ đồ, nàng lại còn chê màu sắc khó coi. Gần đây, chế y cực* luôn bận rộn làm trang phục cho nàng.

Nàng thích nữ trang màu xanh ngọc bích, lệnh cho thợ kim hoàn trong cung vẽ rất nhiều kiểu dáng kỳ lạ hiếm thấy, ngày nào cũng có một bộ mới mà vẫn chưa vừa lòng. Tắm bằng sữa tươi, rượu ngon còn chưa nhắc tới, chuyện ăn uống còn tiêu phí một khoản lớn hơn, sơn hào hải vị không đáng kể chút nào, tổ yến phải là loại huyết yến. Nàng đã từng trải qua thời kì vô cùng vất vả, chỉ ăn rau cải trắng, hoặc rau cải ngọt to chừng ngón cái, bảo nàng xa hoa dâm dật, quả thực cũng ô nhục bốn chữ “xa hoa dâm dật” này.

Đối mặt với loại hành động khiến người người phẫn nộ này, cả triều thần ai cũng căm phẫn trào dâng, nhưng Ân Trục Ly không sợ hãi, cứ mỗi lần nàng đột nhiên muốn cái gì là nàng lại tìm cái đó. Tấu chương nổi

liền không dứt mà đến, mãnh liệt yêu cầu Gia Dự để hạn chế chi tiêu ngày thường của Văn Hú hoàng hậu. Thẩm Đình Giao cũng nôn nóng, nhưng khi hắn vừa nhắc đến liền bị Ân Trục Ly mỉa mai đáp lại: “Ngày cả vợ mình cũng không nuôi nổi, người còn làm hoàng đế kiểu gì chứ?”

Vì thế, Thẩm Đình Giao không thể không tự mình giảm bớt chi phí, Ân Trục Ly ăn cải trắng cải ngọt, hắn liền ăn lá cải trắng còn sót lại. Mỗi ngày Ân Trục Ly dùng đủ loại tơ lụa quý giá nhất, tinh tế nhất để mặc, hắn cũng không mua thêm đồ mới. Mỗi ngày Ân Trục Ly làm đồ trang sức, hắn sung quỹ toàn bộ bạc trong kho của mình. Sau cùng, thấy Ân Trục Ly ngày nào cũng để thừa rất nhiều thức ăn, hắn cũng lập tức lệnh cho ngự trù không làm thứ gì nữa, ăn nốt đồ thừa của nàng cũng được.

Một ngày nọ, khi Ân Trục Ly đang nằm phơi nắng trên ghế dựa trong viện, đột nhiên có một người xông vào từ bên ngoài, không ngờ lại là Tần Sư luôn tự xưng là người cương trực công chính trong triều. Ân Trục Ly vươn người, mấy ngày nay Thẩm Đình Giao ôm đồm mọi chuyện chính sự trong triều, phần lớn triều thần đến đây cũng chỉ để chúc mừng, nhưng Tần Sư luôn cảm thấy nàng không thuận mắt cho lắm, nếu nói là Bàng Nhân đến chúc mừng còn có thể, nếu ông ta đến thì...

Quả nhiên, Tần Sư chẳng có tí ý chúc mừng nào, vừa gặp Ân Trục Ly là nói liền hỏi: “Người có còn chút tự giác nào của một trọng thần về tài chính hay không? Kể từ khi người dưỡng thai đến giờ, mỗi ngày đều ăn sơn hào hải vị, mặc lụa là gấm vóc. Từng hạt gạo từng thước vải có thứ nào mà không phải là mồ hôi nước mắt của nhân dân? Triều đình vốn cũng dư dật, người xem người đã ép Vương thượng thành dạng gì?”

Ân Trục Ly vươn vai, xoa cái bụng hơi nhô lên: “Tần ái khanh, nhìn người hùng hùng hổ hổ, bỗng dưng còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện khó lường. Ái khanh ơi, không phải bỗng dưng đang mang thai cốt nhục của hoàng thượng sao, ta muốn ăn mặc sang trọng một chút, thì đã sao?”

Tần Sư giận đến nổi trợn mắt: “Người bảo như vậy chỉ là “ăn mặc sang trọng một chút” sao? Người xem thử chi phí tiêu xài của người tháng này đi... Thiên hạ này chỉ có một nữ nhân biết sinh con sao?”

“Xì...” – Ân Trục Ly nhặt trái nhãn còn đang ứ đọng sương mai mà nàng mới hái, nàng thực lòng khuyên: “Ái khanh, đừng nghĩ bỗng dưng đang lập “ao rượu rừng thối” gì đó. Người ngắm xem, nếu ta không bảo dưỡng tốt hơn, sau này thành một thiếu phụ lớn tuổi, khiến Vương thượng phải nạp phi tử vào hậu cung, các nàng tranh nhau tiêu xài, so ra thì ta tiêu rất ít mà? Hiện nay hậu cung chỉ có một mình ta, giả như ta phô trương lãng phí hơn nữa, cũng làm sao có thể tiêu xài nhiều hơn chứ... Người đã hiểu ra chưa?”

Tần Sư giận run cả người, một tay chỉ trước mặt nàng, cuối cùng lại nghĩ đến đại gia mong ngóng hoàng tử đã lâu, không dám động nàng chỉ đành phần nộ rời đi.

Nếu Thẩm Đình Giao không cần phải làm việc quá muộn, ban đêm cũng sẽ đến điện Chiêu Hoa để ngủ. Áo ngủ của Ân Trục Ly cái nào cũng hoa lệ, cái nào cũng tinh mỹ, bởi vì số lượng quá lớn, nàng không thể không đổi nhiều lần trong một đêm. Trước khi ăn cơm mặc hai cái, sau khi ăn xong đổi một cái, trước khi ngủ lại đổi một cái, khi phục vụ Thẩm Đình Giao rời giường vào buổi sáng lại đổi một cái. Thẩm Đình Giao thì thoáng nói vài ba câu, nhiều khi chẳng qua hắn chỉ để Ân Trục Ly nằm trên người hắn, thỉnh thoảng hôn lên trán nàng, trong lời nói chứa đựng sự cưng chiều đến bất đắc dĩ: “Người bắt nạt ta quá đi!”

Có một ngày, một văn sĩ họ Phạm tên Mân viết quyển Bách sách luận, bắt bẻ từ chuyện công trình trị thủy đến việc phát triển công cụ nông nghiệp, ám chỉ quan viên triều đình ngu ngốc vô dụng, cuối cùng nhắm mũi nhọn thẳng vào Thẩm Đình Giao, kết quả đương nhiên là... bị tố cáo. Năm ngón tay của Thẩm Đình Giao thon dài như ngọc, chậm rãi lật xem từng trang sách, quần thần nín thở chăm chú, ai cũng đợi hắn tức giận.

Lật xem hồi lâu, đến lúc này cả Phạm Mân trong điện cũng đã chờ đến sôi ruột, hắn mới lười biếng vươn vai, giọng nói trong trẻo như bạc: “Đúng đó làm gì? Phạm Mân, người mang hết những thứ người viết sang đọc cho bộ Công nghe một chút đi.”

Phạm Mân viết sách này, vốn đã thấp thỏm trong lòng, lúc này vừa nghe hắn hỏi, lại càng thêm thận trọng: “Vương thượng, ngài... không trách cứ?”

Thẩm Đình Giao lại lật vài trang sách, thần thái vô cùng lạnh nhạt: “Trách móc cái gì chứ.” Hắn hừ lạnh, lầm bầm: “Cái vị ở trong hậu cung của trẫm còn quá đáng hơn người nhiều.”

Chúng thần cười trộm, Hà Giản cũng nhân cơ hội mà góp lời: “Vương thượng, theo ý kiến của thần, bộ Hộ cần cẩn thận nghiên cứu quyển Bác sách luận này trước, nếu là lời vô căn cứ, khi đó định tội cũng không muộn.”

Thẩm Đình Giao gật đầu: “Sau khi bãi triều, đến thư phòng bàn lại đi.”

Gia Dự đề Thẩm Đình Giao sợ vợ, ở Đại Huỳnh, ai ai cũng biết.

Sau khi Ân Trục Ly biết Thẩm Đình Giao liên tục ăn đồ thừa của nàng hơn một tháng, lương tâm của nàng cuối cùng cũng nổi dậy: nàng quyết định để dư thêm nhiều món ăn, tránh để Thẩm Đình Giao bị đói bụng. Thẩm Đình Giao cũng lười giảng đạo lý với nàng; hắn cũng giống như những nam tử sắp làm phụ thân khác, không chút tiết tháo mà nhân nhượng thế tử của hắn. Phần đông trọng thần tố cáo với hắn, mỗi lần như vậy, hắn cũng chỉ thở dài một hơi, sau đó trả lời tám chữ: “Chuyện đã như vậy, cứ theo nàng đi.”

Về sau, đại gia cũng đã quen rồi...

Cuối tháng mười, trời hết nắng nóng, Ân Trục Ly mang thai đã sáu tháng, bụng nhô lên thật cao, cử động không tiện, giấc ngủ cũng ngày càng không ngon. Nàng không biết loại bất an này đến từ đâu, nhưng nàng luôn nghi ngờ về thứ phù hoa trong chốc lát này. Thẩm Đình Giao cũng nhận ra lòng nàng bất ổn, Thần quý nhân dời đến điện Chiêu Hoa, khi rảnh rỗi có thể nói chuyện phiếm giải buồn với nàng.

Một đêm nọ, mãi đến hơn nửa đêm, Ân Trục Ly mới mơ màng ngủ thì đột nhiên bức rèm ngọc lưu ly bị vén lên.

“Trục Ly? Tỉnh lại, tỉnh lại!” – Có người vỗ nhẹ mặt nàng, giọng nói kia rất nhỏ rất nhẹ, nhưng Ân Trục Ly đã nghe qua một lần thì sẽ không quên. Nàng chợt tỉnh giấc, kêu một tiếng sư phụ, đáp lại nàng chỉ có một gian phòng yên tĩnh.

Đã qua canh bốn, Ân Trục Ly chảy mồ hôi lạnh khắp người, lúc sau nhận ra điều dị thường: thường ngày, vào giờ này, cung nữ đã vào rồi. Mặc dù nàng đang có thai, phản ứng vẫn vô cùng nhạy bén. Nàng bấm mấy viên ngọc lưu ly, giờ tay tắt đi ánh nến trong phòng.

Cung điện chìm vào bóng tối, nàng lặng lẽ lật người xuống thấp, tiếng cọ xát của tay áo mơ hồ vang lên trong bóng tối. Dường như cái đêm cách đây hơn mười năm lại tái hiện, nàng trốn dưới bàn trang điểm, một đám người mặc đồ đen xông vào, mà trong trí nhớ của nàng, chỉ còn lại ánh nhìn lướt qua của nữ nhân kia trước khi biệt ly lần cuối.

Trong lòng nàng đột nhiên đau xót, mồ hôi lạnh ướt lòng bàn tay. Tiếng bước chân ngày càng gần, ưu thế của Ân Trục Ly là áo ngủ – áo ngủ kia mỏng như cánh ve, lúc cử động lặng lẽ không tiếng động, thế yếu là trên tay nàng không có bất kỳ binh khí nào. Nàng không dám lên tiếng, lúc này chỉ mong vị trí của mình không bị bại lộ.

Tiếng bước chân của người mới đến nhẹ vô cùng, Ân Trục Ly kêu khổ trong lòng, nàng trốn bên cạnh giường, tay chậm rãi lục lọi, chỉ sờ được... một cái bô. Nhắc đến cái bô đi, nó cũng là thứ vua dùng, được chế tạo từ vàng ròng, được đại sư chạm trổ tinh mỹ, nhưng nửa đêm canh ba này, đối mặt với một kẻ xâm nhập không rõ lai lịch, bụng nàng thì lớn, mà trong tay lại chỉ có một cái bô...

Cũng may Ân Trục Ly là người rộng lượng, lúc ấy nàng cảm thấy Thẩm Đình Giao còn có chút điểm tốt: Bô thì bô, có còn hơn không.

Người kia dần đến gần. Ân Trục Ly tìm một chỗ thuận tiện cho việc phục kích nhất ở cạnh giường, bốn phía tĩnh lặng, ngay cả tiếng thở cũng vang lên rõ ràng. Lúc cây đao chém ngang giường, cánh tay phải của Ân Trục Ly giữ cán bô, đoán chừng phương hướng của kẻ kia, đánh mạnh một cái.

Nàng hiểu lần này phải liều mạng, nên khi hạ thủ không hề giữ một đường sống nào cho đối phương. Bởi vì ước lượng chiều cao của kẻ đó không chính xác, vị trí có hơi sai lệch. Cũng may cái bô khá lớn, vẫn đánh thẳng vào phía trán phải của đối phương. Đối phương rên lên một tiếng, đao thép chém tới, Ân Trục Ly không kịp tránh né, chỉ đành lấy tay kia đỡ đao rồi kéo về phía mình.

Năm ngón tay của nàng nắm chặt lưỡi đao, tay phải lại vung cái bô, lần này phán đoán chính xác, nện lên sống mũi đối phương. Đối phương bị một đòn này thì buống lỏng thanh đao trong tay, mà tay Ân Trục Ly

đã chảy máu đầm đìa. Mùi máu tươi tản ra khắp nơi trong cung điện, lúc này Ân Trục Ly mới cảm thấy không ổn: vết thương nhanh chóng tê dại. Nàng cảm thấy hoảng hốt, kẻ tập kích ngầm bên kia cười lớn: “Người nhận ra rồi? Trên đao có độc, không ai có thể cứu người.”

Một câu nói ngắn ngủn, Ân Trục Ly đã biết người kia là ai: Khúc Lăng Ngọc. Ân Trục Ly suy nghĩ rất nhiều, lại quên mất người này vẫn còn đang sống trong cung Tê Phượng. Đúng rồi, nàng ta từng là hoàng hậu, mật đạo trong cung, nhất định là Thẩm Đình Diêu có nói với nàng ta, là mình sơ suất. Nàng vung đao chém đứt một đoạn tóc dài, cầm nó thật mạnh trên vết thương ở cánh tay. Nhưng độc kia quả thực quá mạnh, nửa người bên trái của nàng cũng đã bắt đầu tê dại.

Khúc Lăng Ngọc không thấy được nàng đang làm gì, nụ cười của nàng trong bóng tối không hề cuồng dại mà lại lạnh lùng, từng chữ từng chữ một thấm đẫm hận thù: “Ân Trục Ly, ta đã nhà tan cửa nát, tại sao người có thể bình an hạnh phúc?”

Ân Trục Ly cảm thấy không khí trong phổi càng lúc càng ít, ngày càng khó thở, nàng nhặt thanh đao kia, từng bước từng bước từ từ đi ra khỏi điện Chiêu Hoa, để lại cho Khúc Lăng Ngọc một câu nói: “Ta hiểu, đây cũng chính là ý nghĩ của ta, vào năm đó.”

Tại sao bà phải chết, mà một nhà các người lại có thể hạnh phúc?

Bên ngoài điện Chiêu Hoa, thị vệ tuần tra nhanh chóng phát hiện ra Ân Trục Ly, trong lúc nhất thời, tin tức Văn Hú hoàng hậu bị đâm truyền đi khắp nơi. Ngự y trong cung đứng thành một hàng, toàn bộ đều không có cách chữa, may là sau khi gặp chuyện không may, đã có người đi mời Kha Đình Phong, hẩn gánh hòm thuốc đi vào, thấy tình cảnh này cũng thay đổi sắc mặt.

Vô số đại thần chạy đến hậu cung, lúc này cung nhân nào cũng bận rộn, bất chấp quy củ, bọn họ cũng vọt đến nơi ở của Ân Trục Ly. Thẩm Đình Giao ôm lấy Ân Trục Ly, bó tóc dài đang cột trên cánh tay trái của nàng cũng thay đổi màu sắc. Nhưng thần trí của nàng vẫn vô cùng thanh tỉnh, hơi thở càng lúc càng nặng nề, nàng nằm yên không nhúc nhích.

Kha Đình Phong đuổi tất cả mọi người ra khỏi cung điện, Thẩm Đình Giao siết chặt tay nàng, cuối cùng cũng chậm rãi buông ra. Ân Trục Ly nhìn thái độ của Kha Đình Phong mới nhận ra tình huống vô cùng nghiêm trọng. Đầu ngón tay của Thẩm Đình Giao quét qua lòng bàn tay của nàng, hẩn rũ mắt không nói. Ân Trục Ly cười yếu ớt, chậm rãi mở miệng: “Nô tì cứ tưởng rằng tuổi thọ của mình thể nào cũng dài hơn bệ hạ, tiếc rằng sự đời khó đoán. Nếu trời không cho thêm thời gian, bệ hạ cũng đừng quá bi thương. Dù cuộc đời phù phiếm này có hàng vạn lối đi, nhưng cũng chỉ có một đường về. Sau cùng cũng sẽ gặp lại dưới Hoàng Tuyền.”

Thẩm Đình Giao xoay người đi, dáng vẻ đơn độc mỏng manh như năm đó, y phục hoàng đế màu vàng chói lọi của hẩn đã mất đi uy nghiêm khi trước, lúc này lại giống như lá vàng mùa thu, mang theo nỗi cô đơn hiu quạnh khó tả. Ân Trục Ly lại mỉm cười: “Đương nhiên, nếu chàng nhớ ta một chút vào dịp lễ tết thì cũng được.”

Dù cuộc đời phù phiếm này có hàng vạn lối đi, nhưng cũng chỉ có một đường về. Sau cùng cũng sẽ gặp lại dưới Hoàng Tuyền.

Không nên gặp lại người, ta không nên gặp lại...

Thẩm Đình Giao sải bước rời khỏi cung điện, trước khi ra cửa, hẩn cố gắng ức chế tiếng ghen ngào trong cổ họng: “Ta đợi nàng.”

Bức rèm lưu ly phía sau chậm rãi rũ xuống, nước mắt đế vương, rơi ở nơi không ai thấy được.

76. Chương 76: Đời Này Nào Có Thể Buồn Lâu (hết)

“Chết đến nơi rồi còn nói chuyện yêu đương. Tẩu tác khả lạc nhĩ thuyết vãng, xem tối sĩ đích thanh ngôn nữ sinh nhĩ thuyết.” (1) – Kha Đình Phong lạnh lùng nói, cầm máu cho Ân Trục Ly. Ân Trục Ly vẫn nằm im, thần nhiên nói: “Ích kỷ đúng không? Nếu có thể, ta hy vọng hẩn luôn nhớ đến ta, như thế hẩn mới che chở cho gia tộc của ta.”

Kha Đình Phong nhìn đám máu đen đặc, lòng cũng vô cùng lo lắng nhưng nhìn Ân Trục Ly lại thấy nàng không có vẻ gì sợ hãi. Hắn cảm thấy đỡ lo: “Đừng lo, chắc không tệ thế đâu.”

Hắn có một loại ý tưởng khiến ai cũng khiếp sợ: thay toàn bộ máu cho Ân Trục Ly. Nếu giữ lại chỉ chút độc trong người thì dù nàng ngăn phần lớn lượng máu lại cũng vẫn nguy hiểm. Lượng độc thừa không nắm được thì tính mạng khó an toàn. Hắn nói ý tưởng của mình cho Ân Trục Ly, cũng nói rằng mình không nắm chắc. Dù thể chất Ân Trục Ly tốt nhưng dù sao cũng đang có thai.

Ân Trục Ly nghe xong thì bình thản như giao phó toàn bộ tính mạng của mình: “Không thử ta sẽ thế nào?”

Kha Đình Phong nói chắc chắn: “Chết.”

Ân Trục Ly mỉm cười: “Vậy thì người đợi cái gì?”

Kha Đình Phong bắt đầu thay máu cho Ân Trục Ly. Hắn thu thập loại máu phù hợp, tìm hơn mười cung nhân thay phiên cung cấp máu. Ban đầu Ân Trục Ly còn có ý thức nhưng về sau thì không tỉnh táo được. Máu vào tay phải ra tay trái, mười lăm ngày y thay phiên chăm sóc nàng lúc tỉnh lúc mê, không kêu một tiếng.

Thẩm Đình Giao bỏ bê tất cả chính sự, nửa tháng không vào triều. Dường như mọi người trong triều cũng bị vẻ lo lắng ủ dột của hắn ảnh hưởng. Mấy ngày nay, phần lớn thời gian hắn canh giữ ngoài điện nhưng lại không được vào. Ngày y rất căng thẳng – hắn ở đây, bọn họ lại càng cẩn thận, càng bất an.

Nửa tháng sau, Ân Trục Ly gầy rộc đi. Lần đầu tiên Kha Đình Phong cho hắn vào nhìn nàng. Nàng còn cười cười, trêu chọc hắn: “Mãi mới béo được chút mà mất hết rồi.”

Thẩm Đình Giao vui mặt vào mái tóc dài của nàng, không nói lời nào. Tay phải Ân Trục Ly ôm thắt lưng hắn, nàng cảm thấy ngạc nhiên: “Cửu gia cũng gầy rồi.” Thẩm Đình Giao ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn vành tai nàng, rồi hôn cổ, cẩn thận như đang hôn báu vật quý hiếm nhất trần gian.

Sau khi trúng độc, Ân Trục Ly yếu đi hẳn; có một thời gian dài nàng chỉ có thể nằm yên trên giường không nhúc nhích. Nàng vốn là người hiếu động, tự nhiên phải nằm một chỗ thế này thì thấy không quen, nhưng chỉ hơi nhắc tay một chút nàng đã thấy khó thở.

Ân thị có vào cung thăm vài lần nhưng ngày y thay phiên chăm sóc nàng, hai mẹ con cũng không thể nói chuyện nhiều. Thẩm Đình Giao sợ nàng buồn chán nên tìm rất nhiều dã sử tin đồn độc cho nàng nghe, chính vụ cũng xử lý ở điện Chiêu Hoa.

Cuối cùng điện Chiêu Hoa cũng an tĩnh lại. Các cung nhân đều đi đứng cẩn thận vì sợ ảnh hưởng đến nàng. Hương thơm đặc chế nồng mùi thuốc Đông y tỏa ra, át hết hương hoa. Ân Trục Ly đã quen mở mắt ra là thấy Thẩm Đình Giao. Hắn thường xuyên hôn trán nàng để trấn an nàng nhưng thật ra cũng để trấn an nỗi sợ hãi trong lòng rằng khi Ân Trục Ly ngủ, đôi mắt kia sẽ không bao giờ mở ra nữa.

Ân Trục Ly cũng không hỏi gì về Khúc Lăng Ngọc. Nàng hận Khúc Thiên Cúc nửa đời người nhưng nàng lại không hề hận Khúc Lăng Ngọc – nàng cảm thấy cô ta có chút giống nàng năm đó. Vì thế, còn sống là được, nàng chẳng muốn truy cứu thêm.

Trải qua chuyện này, cuối cùng Thẩm Đình Giao cũng nhận ra rằng trong cung rất nguy hiểm. Đợi Ân Trục Ly tạm ổn, hắn đuổi nàng về đại trạch của Ân gia để dưỡng thai, lại ra lệnh hủy bỏ đường hầm bí mật trong cung. Nếu một đế vương cần đường hầm này để chạy trốn thì sống hay chết còn có gì khác nhau?

Ân Trục Ly ở đại trạch của Ân gia nhưng đồ ăn vẫn do phủ nội vụ trợ cấp. Nàng không hề bớt phóng tay tí nào nhưng triều thần rồi cũng quên cái sự xa hoa đậm đặc đó. Tình hình bây giờ có thể miêu tả như sau: nếu hoàng hậu muốn chọc thủng trời, Gia Dự để sẽ nghĩ cách làm thang leo lên.

Ngày năm tháng một, Ân Trục Ly hạ sinh một hoàng tử. Kha Đình Phong không tham gia đỡ đẻ. Thẩm Đình Giao có hẳn đội ngũ dự bị gồm ba mươi bà mẹ kinh nghiệm phong phú, ngày y từ cục thái y cũng có mặt, còn có Kha Đình Phong chỉ bảo, cuối cùng cũng mẹ tròn con vuông.

Có điều tiểu hoàng tử cũng bị chất độc ảnh hưởng ít nhiều nên thể chất không khỏe, khóc một chút là tím tái mặt mày.

Lần đầu trong đời Ân Trục Ly có đứa con của riêng mình, dù nàng thấy thằng bé rõ xấu... nhưng cũng thật mới mẻ. Có điều chưa đến hai ngày nàng đã thấy mất bình tĩnh: thằng bé khóc bất cứ lúc nào có thể! Trong cung có nữ mẫu, chăm thằng bé còn tốt hơn nàng, thế là nàng phũ tay, vứt con cho nữ mẫu, còn đầu mặc kệ! *oa, tôi không đồng ý nha*

Nhân cơ vi bất thiện, nàng lại bắt đầu xa hoa đậm đặc. Tần Sư cứ thấy nàng là rít lên: “Ân Trục Ly, người lại may đồ mới!”

Ân Trục Ly đương nhiên cũng kệ ông ta. Dù sao nàng cũng vẫn cứ may quần áo mới, làm trang sức mới, rau cải trắng thân cũng phải to như ngón tay cái mới được! Thấm Đình Giao lại bắt đầu tháng ngày ăn đồ thừa. *anh này toẹt với quá =))*

Năm Hưng Hòa thứ năm, giữa tháng năm. Cuối cùng Ân Trục Ly cũng tạm gọi là khỏe lại, có thể làm mấy việc thường ngày nhưng những vận động mạnh như cưỡi ngựa săn thú thì không được phép. Khi tạm ổn, việc đầu tiên nàng làm là xuất cung đi tế bái Đường Ẩn. Thấm Đình Giao dù không nói gì thì cũng không thể không nhắc.

Có một thời gian Ân Trục Ly không hề đến tổ lăng họ Đường. Dù nàng và Đường gia có xích mích nhưng hiện giờ nàng là hoàng hậu, người trông lăng cũng không dám cản trở, chỉ phái người đi bẩm báo Đường lão phu nhân.

Ân Trục Ly cầm một vò rượu ngon, một mình đến trước mộ Đường Ẩn. Mộ thường xuyên có người quét dọn, không hề có cỏ dại hay bụi. Nàng dựa vào tấm bia đá rồi ngồi xuống, đổ một nửa rượu ra mặt đất. Lúc sau rượu thấm hết xuống đất, không nói lời nào.

Khi Đường lão phu nhân tức giận đến thì chỉ thấy Ân Trục Ly – hiện giờ là Văn Hú hoàng hậu, đang ngồi dựa vào tấm bia, cây sáo nhỏ đặt trên môi phát ra khúc nhạc bà không biết tên. Nàng vừa thổi ôm, tiếng sáo cũng mỏng manh như ngọn nến trong gió. Trời tháng năm xanh ngắt không mây, những vạt nắng chiếu xuống áo choàng của nàng. Tiếng sáo trầm bổng như kiếp phù du này yêu hận vô thường, mọi thứ vội vàng đi qua. Có rất nhiều lối đi nhưng lại chỉ có một đường về. Ân oán xuống mồ, chuyện xưa kết thúc, đau xót chưa lành này lại vì ai mà vỡ toạc ra?

Đường lão phu nhân bỏ đi, nói với người trông lăng: “Tùy nàng thôi...”

Ban đêm, Thấm Đình Giao vẫn ngủ lại điện Chiêu Hoa. Nửa đêm tỉnh giấc, Ân Trục Ly thấy hán còn đang ngồi phê tấu chương. Sau khi bị trúng độc, nàng không chịu được khói lửa đốt nên tất cả nến trong cung đều được thay bằng huyền châu, ánh sáng rất nhẹ nhàng. Đêm đó, Thấm Đình Giao mặc bộ áo gấm trắng, khoác áo lông cừu vàng, tóc dài chảy xuống như dòng nước sông xuân đêm khuya, như tiên giáng trần dưới trăng.

Ấm trà trên bàn là của Ân Trục Ly uống thừa để lại. Bây giờ trời vẫn lạnh, sợ nàng bị mất ngủ nên hán không để ai hầu hạ.

Ân Trục Ly không ngủ lại. Nàng dậy đi đến bên cạnh hán, ôm lấy hán từ phía sau, gác cằm lên vai hán. Thấm Đình Giao vốn vẫn hơi dỗi nhưng lại không thể kháng cự lại được sự làm nũng của Ân Trục Ly, vì thế nói cũng nhẹ nhàng: “Vẫn còn sớm, ngoan, ngủ đi.”

Ân Trục Ly lại không nghe lời, cắn nhẹ vành tai hán. Từ sau khi Ân Trục Ly có thai, Thấm Đình Giao vẫn nín nhịn, không gần gũi với nàng để tránh không kiềm chế được. Hiện giờ, đối mặt với sự chủ động của nàng, hán khó tự giữ được nhưng vẫn hơi giận dỗi: “Đêm nay có nhớ tới sự phụ người không?”

Ân Trục Ly phì cười: “Mới không làm chưa lâu mà cái đuôi của Cửu gia nhà chúng ta có thể bắc tới trời rồi nhỉ?”

Thấm Đình Giao xì một tiếng, nhưng thấy nàng khỏe lên thì hán cũng vui vẻ, hơn nữa hán cũng thích Ân Trục Ly gọi hán là “Cửu gia nhà chúng ta”, xưng hô thế này hay hơn “bệ hạ” nhiều: “Thầy thuốc Kha nói...người có thể?”

Ân Trục Ly nắm thất lưng hán, tay bắt đầu gỡ trò: “Cửu gia hỏi hán nhiều lần như thế, hán mà nói không được chắc sẽ bị vác ra giữa chợ chém ngang lưng quá?”

Thẩm Đình Giao đỏ mặt. Ân Trục Ly cười khê, định ôm hân nhưng lại nghĩ mình không được dùng sức, kéo hân lên giường. Tim Thẩm Đình Giao nhảy nhót, chỗ tấu chương kia cho vào xó luôn.

Ân Trục Ly vốn không phải kẻ thật thà. Nàng hôn lên làn da trắng mịn của Thẩm Đình Giao thành đường thẳng, có chút vội vàng vì ba tháng chưa được nếm vị thịt. Thẩm Đình Giao sợ nàng bị mệt quá nên vô cùng phối hợp, thỉnh thoảng còn dịu dàng nói: “Chậm chút, có mệt không?”

Ân Trục Ly cười xấu xa: “Cửu gia yên tâm, nô tỳ không liều mạng đâu, không về sau Cửu gia khóc sưng mũi mà không ai có khăn tay thì đáng thương lắm!”

Mặt Thẩm Đình Giao đỏ bừng lên: “Trẫm khóc nè khi nào? Lại nói hươu nói vượn thì ta tịch biên cả nhà ngươi.”

Ân Trục Ly lập tức tiếp lời: “Cửu gia, thật ra nô tỳ và ngài mới là một nhà...”

Tháng sáu, Ân Trục Ly lại tiếp nhận chuyện của bộ Hộ. Bởi vì Thẩm Đình Giao ăn đồ thừa gần một năm, cũng khoảng một năm chưa thêm một bộ đồ mới, hoàng cung cũng trải qua một năm không đổi dụng cụ, văn võ bá quan (ít nhất ngoài mặt) cũng học được thói tiết kiệm rất tốt. Dù sao hoàng đế mặc đồ cũ mà người lại sáng lờ lờ thì đúng là tự tìm chết rồi...

Giữa mọi người, chỉ có Ân Trục Ly sáng lờ lờ, nhưng vì thấy việc chính sự nàng làm cũng bài bản nên mọi người cũng chết lặng không ý kiến gì.

Đến tháng bảy, dân gian đồn đại rằng hoàng hậu nương nương có thể tránh được một kiếp là nhờ vài món đồ trang sức của nàng. Mấy món trang sức này cũng không phải bình thường, đều được làm từ nguyên liệu sang quý, chế công tinh xảo, quan trọng nhất là được các đại sư ở Phương Viên tự khai quang, là linh vật được hưởng mấy năm hương khói trước mặt Phật!

Truyền thuyết người phụ nữ gặp dữ hóa lành, lại còn giữ được người đàn ông mình yêu, khiến hân cả đời chung tình với chỉ mình mình lan xa! Lời này nói ra cũng khá đáng tin đó.

Vì thế câu chuyện về đồ trang sức của hoàng hậu nương nương một đồn mười, mười đồn trăm, càng lúc càng phi thường.

Cuối cùng, đến một ngày, khi Ân gia lại phô trương thanh thế, Ân Trục Ly tuyên bố với bên ngoài rằng mình sẽ công khai triển lãm hơn một trăm món trang sức đã được Phật pháp của các đại sư khai quang. Lời vừa ra, phú hào các nơi đều ủng hộ. Chị em thì nghĩ: tuyệt, bảo bối hiếm có như vậy, gặp được một lần trong đời cũng không uổng cuộc sống này! Đàn ông thì nghĩ: dù sao vị hoàng hậu này cũng chỉ nói là triển lãm chứ không nói bán, cho phụ nữ đi xem cũng được. Thật ra còn nghe nói hoàng hậu là một tuyệt đại giai nhân, xem như cũng không phí công!

Đến ngày cửa hàng của Ân gia khai trương, một biển người kéo đến. Đúng hẹn, Ân Trục Ly đưa ra hơn một trăm món trang sức, mỗi món đều được đặt trong một hòm thủy tinh – nhìn châu báu xuyên qua lớp kính quả nhiên có cảm giác khác hẳn. Ánh mắt của chị em sáng bừng khi thấy châu báu, ánh mắt đàn ông sáng bừng khi ngắm Ân Trục Ly.

Hôm ấy Ân Trục Ly mặc cung trang của hoàng hậu vô cùng uy nghi diễm lệ, tất cả những vẻ đẹp khác đều chỉ như chim sẻ so với phượng hoàng. Nhìn lại chỗ trang sức, lại thấy như bản thân mình và cung trang mũ phượng kia cũng có khoảng cách bình thường. Ân Trục Ly là tay lão luyện, lúc sau mới lên tiếng. Đầu tiên nàng mở đầu quy củ, sau đó vào đề: “Hôm nay ở đây đều là những người có danh dự của Đại Huỳnh, hy vọng hơn một trăm món trang sức này sẽ tìm được chủ nhân tốt.”

Chị em vừa nghe tim run lên. Anh em vừa nghe chân run lên... Ân Trục Ly tự mình ra tay bán đồ đấu giá thì có mà bản thân chảy máu be bét mắt! Nhưng bây giờ mặt mũi quan trọng hơn, mọi người đều là người có vai vế, đương nhiên phải lo lắng.

Ân Trục Ly giao lại việc đấu giá cho Hác Kiếm. Về mặt này, Hác Kiếm là người có tài, hân đã kiếm được mười người con gái đeo trang sức tiến lên phía trước. Cửa báu ngay trước mắt, ai có thể không rung động?

Món đầu tiên là quan (2) đánh trên châu Nam Hải, đánh một trăm linh tám viên ngọc trai màu hồng nhạt, nhận hai năm hương khói của Phương Viên tự. Khi hoàng hậu còn là Phúc Lộc vương phi từng đội mũ

phượng này. Giá quy định một trăm hai mươi vạn lượng, cuối cùng bán với giá một trăm sáu mươi vạn lượng. (khô máu thật...)

Món thứ hai là vòng tay đá tourmaline màu xanh ngọc bích khảm vàng xếp chồng, màu lam tinh khiết cực phẩm nhẵn mịn, giá cũng rất tương xứng: tám mươi vạn lượng bạc trắng, cuối cùng bán với giá tám mươi chín vạn lượng.

Món thứ ba...

Mặt mũi quan trọng, mấy người đàn ông sắp điên rồi. Ân Trục Ly bán những món trang sức này với giá cao hơn công chế tạo tận bốn mươi lần.

Tiểu hoàng tử tên Thẩm Trác Dương, nửa tuổi, chưa nói được. Ân Trục Ly chăm thẳng bé như chăm con chó nhỏ, thỉnh thoảng thì ghé qua chơi đùa chút, bận thì không thấy mặt đâu. Ngược lại Thẩm Đình Giao dành rất nhiều thời gian cho thẳng bé, dù sao hai người đều phải ở suốt trong cung, vì thế đi đâu Thẩm Đình Giao cũng dẫn con theo.

Ân Trục Ly phụ trách chuyện thuế ruộng và thuế phú, chuyện vận chuyển lương thực về biên quan cũng là đại sự, lại thêm công việc ở Ân gia nên nàng rất bận rộn. May mà nàng cũng ủy quyền, can đảm dùng người nên tuy nhiều việc nhưng không đến nỗi quá sức. Thỉnh thoảng nàng bịa cớ như đi xem công trình trị thủy, thuận lợi tra xét luôn việc làm ăn của Ân gia. Nàng không phô trương như một khâm sai đại thần bình thường nhưng quan viên đều biết tính nết nàng, tham và không tham đều có mức của nó. Chỉ cần không quá phạm thì nàng không truy cứu. Nếu quá mức thì nàng xuống tay không nể tình cảm gì hết.

Nàng và mấy người này còn hợp nhau sẵn, thỉnh thoảng rủ đi uống rượu, nghe nhạc các thứ. Không có nàng mọi người còn thấy có phần mất vui. Có điều những việc này chỉ có thể làm sau lưng Thẩm Đình Giao, nếu bị hần phát hiện thì đương nhiên hần sẽ giận. May hần là hoàng đế, vị trí này không dễ phát hiện những chuyện như vậy...

Tháng tám là thời điểm thi Hội ở Đại Huỳnh, các cử nhân đến tụ tập ở Trường An. Thẩm Đình Giao vẫn tự mình chủ khảo, cực kỳ bận rộn. Đến khi hết tháng tám, Ân Trục Ly phê duyệt tấu chương thay hần, bỗng bị cái tên của Tam Giáp thu hút: Phó Văn Hải, Trâu Đồng, Đường Ngạn. Nàng cầm bút son, nhẹ nhàng chọn một cái tên.

Danh sách chưa qua tay Thẩm Đình Giao đã được gửi xuống. Ba giáp đứng đầu xuất hiện: Trạng nguyên Đường Ngạn, Bảng nhãn Phó Văn Hải, Thám hoa Trâu Đồng. Vì chuyện này mà Thẩm Đình Giao cực kỳ tức giận, tuyên bố phải truy cứu Ân Trục Ly tội khi quân vong thượng (3). Trong triều đình, hần lớn tiếng hò hét, liệt kê được hơn mười tội danh của Ân Trục Ly.

Quần thần hoảng sợ, co đầu rút cổ không ai dám lên tiếng. Ân Trục Ly đứng trước mặt hần, đợi hần nói xong rồi vẫn bình tĩnh, chẳng sợ gì: “Chỉ là chuyện tân khoa Trạng Nguyên thôi mà, nóng gì chứ, phun hết nước bọt vào mặt ta...”

Thẩm Đình Giao càng điên tiết, quyết tâm lần này phải chứng tỏ uy nghiêm của bậc đế vương, tuyệt đối không thể lại dung túng nàng: “Người đâu, bắt Ân Trục Ly cho trảm. Lột bỏ chức hữu tướng...”

Triều thần cũng muốn góp lời nhưng xưa nay thiên uy khó dò, ai dám chọc vào hổ? Trong triều im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Ân Trục Ly cúi đầu đợi hần nói xong, khi có thị vệ vào áp giải nàng thì nàng mới nhẹ nhàng nói: “Người xưa nói nhan sắc phai tàn thì tình cảm chấm dứt, không ngờ nhan sắc của nô tỳ chưa mất mà bệ hạ đã chẳng còn thương yêu.”

Lời kia quá tự giễu, Thẩm Đình Giao ngẩn ra. Ân Trục Ly khoanh tay đứng trong điện Kim Loan, hiên ngang nổi bật, màu tím trên triều phục làm tôn lên bảy phần tôn quý, ba phần sáng sủa; khi nàng quay đầu nhìn, cảm giác như thấy ánh trăng nơi núi sâu. Thẩm Đình Giao như quả bóng xì hơi: “Trẫm...đâu có hết thương yêu. Có điều việc này người có được phép can thiệp không? Người làm vậy rõ là không đúng...”. Thấy Ân Trục Ly không nói gì, hần đi xuống, lại vòng vo: “Lần sau không được như thế nữa!”

Ân Trục Ly chấp tay: “Thần biết tội.”

Thẩm Đình Giao gật đầu: “Vây...vây bãi triều.”

Quần thần sụp đổ.

Sau buổi triều hôm đó, Ân Trục Ly nhìn thấy một người. Người này mặc áo dài bạc màu, dáng người cao to, nhìn qua rất giống Đường Ân. Ân Trục Ly ngược mắt nhìn, dường như ánh nắng của cả Trường An đều đọng lại nơi mắt nàng. Người kia từ từ bước về phía nàng, nhã nhặn như trước kia: “Cảm ơn người vì chuyện của Ngạn.”

Ân Trục Ly nhắm mắt lại, khi mở mắt thì rất lạnh nhạt: “Không cần, ta không làm vì người.”

Người nọ khẽ gật đầu, xoay người đi về phía ánh mặt trời. Ân Trục Ly nhìn bóng dáng hắt. Nàng biết người này là ai: Đường Cẩm, phụ thân của Đường Ân.

Một lúc lâu sau, có một tiếng ho nhẹ kéo nàng ra khỏi cõi thần tiên. Hà Giản hồi nghiêm túc: “Người liệu mình phạm tội khi quân vì hắt?”

“Hắt?” – Ân Trục Ly khẽ vuốt sáo ngọc bên hông, nụ cười dần dần nở rộ – “Hà tương, luật pháp Đại Huỳnh chẳng lẽ cũng không quy định không được nhớ về cố nhân.” Nàng đi về phía bộ Hộ, ánh mặt trời chiếu lên người, bộ triều phục màu tím ngập tràn ánh nắng. Đôi mắt ấm áp bỗng tràn ngập bi thương.

Tháng mười hai có lẽ vạn thọ của Gia Dụ đế. Bởi thực lực của quốc gia đã tăng mạnh, Ân Trục Ly cũng hào phóng chi tiền, xử lý lại toàn bộ hoàng cung. Trong cung thết yến đương nhiên là quần thần cũng đến dự, đặc phái viên ở khắp nơi cũng có mặt. Trong những dịp long trọng thế này thì thứ bậc được tạm bỏ qua.

Đến đêm, Ân Trục Ly dẫn Thẩm Đình Giao ra khỏi cung, quay về vương phủ Phúc Lộc. Thẩm Đình Giao đã ban nơi này cho Ân Trục Ly, danh nghĩa là phủ của hữu Thừa tướng. Nhưng Ân Trục Ly sống ở trong cung là chính nên cũng ít về đây. May mà cây trồng vẫn được chăm sóc cẩn thận, không hề có vẻ tiêu điều.

Trước kia vương phủ có một người hầu, bây giờ đã được thăng chức thành tổng quản. Ân Trục Ly sai người mang rượu lên, làm mấy món ăn sáng, còn mình thì ngồi uống chút với Thẩm Đình Giao trên phiến đá phẳng bên hồ. Màn đêm buông xuống, trăng thượng huyền, gió thu thổi qua mặt hồ, hương hoa mai phẳng phất đâu đây.

Ân Trục Ly tự rót rượu. Thẩm Đình Giao ngồi trên đệm gấm bọc da hổ – trong cung yến hắt đã uống không ít nên giờ mặt vẫn hơi đỏ, đôi mắt bập bùng ánh lửa. Ân Trục Ly tiếp tục rót rượu từ bình ngọc, nhìn lại hắt: “Hôm nay là sinh nhật lần thứ ba mươi hai của bộ hạ, chúng ta thành thân...cũng được bảy năm rồi nhỉ?”

Thẩm Đình Giao hơi giật mình, lúc lâu sau mới gật đầu. Ân Trục Ly nghiêng mình rót cho hắt nửa ly rượu, rượu màu hổ phách sóng sánh trong chén, trong suốt thấy đáy: “Ân Trục Ly của bảy năm trước và ta của bảy năm sau đã thay đổi rất nhiều, bộ hạ,” – Thẩm Đình Giao kinh ngạc nhìn nàng, nàng khẽ cười – “Bảy năm trước, quả thật lòng ta ngưỡng mộ ông ta. Sáu tuổi ta đã báii ông ta làm sư phụ, ông ta ở bên ta mười lăm năm, cùng ta đi qua giai đoạn ngây thơ nhất, khó khăn nhất trong đời. Ta quả thật từng nghĩ rằng có ông ta thì ta không cần gì nữa cả.” – nàng cười như tự giễu – “Nếu ông ta lựa chọn con đường khác, ta sẽ theo ông ta đến cùng. Nhưng bảy năm sau, ngày hôm nay, Ân Trục Ly đang ngồi trước mặt ngài là một người khác.”

Nàng nhặt một chiếc lá phong héo, phất nhẹ qua hai má hắt: “Sau bảy năm, có nhiều chuyện đã có thể nhìn rõ. Ta nghĩ tình cảm của ta đối với ông ta cuối cùng cũng giống như tình cảm của ông ta dành cho ta.” Nàng nắm vai Thẩm Đình Giao, thấy hắt có vẻ đã say say, nàng uống nốt ly rượu của hắt – “Từ khi ta bắt đầu quay về Trường An cùng người, người không phải là lựa chọn không quan trọng của ta, hiểu chưa?”

Thẩm Đình Giao ngược nhìn nàng. Nàng bình tĩnh, nền nã, ánh mắt dịu dàng: “Từ đầu đến cuối, người luôn là yếu tố ngoài ý muốn của ta. Ta không hề nghĩ ta sẽ ở lại cái triều đình hỗn loạn này, cho nên...” – Nàng từ từ nắm tay hắt, nhẹ nhàng hôn lên môi hắt – “Ta không diễn trò. Người là kỷ tích của ta.”

Thẩm Đình Giao dựa vào lòng nàng. Bảy năm, có lẽ hai người xa nhau còn nhiều hơn ở bên nhau, nhưng hắt còn rất nhiều lần bảy năm nữa, có thể cùng nàng đi đến cùng trời cuối đất, ngồi nhìn mây bay. Hắt lại làm đổ nửa ly rượu, chui vào lòng Ân Trục Ly như một con mèo rồi tìm tư thế thoải mái nhất để dựa. Lần đầu tiên hắt cảm thấy hai người gần nhau như thế: “Người cũng không phải quên ông ta. Ta chỉ không

muốn giữa chúng ta luôn có ông ta ngăn cách. Cũng không phải chỉ ông ta mới tốt với người... Ta cũng có thể lau nước mắt cho người...”

Ân Trục Ly cốc cái trán rộng của hắn, nhỏ giọng: “Ừ. Vậy đêm nay chúng ta có nên làm chính sự không?”

Thẩm Đình Giao vốn đã uống hơi quá, ánh mắt sáng lấp lánh. Hắn đưa ly rượu lên môi Ân Trục Ly: “Hình như chúng ta không uống rượu giao bôi?”. Ân Trục Ly cười mắng: “Còn không phải ý của người?”

Thẩm Đình Giao đứng lên, rót đầy hai chén ngọc. Chén ngọc lưu ly sáng rực trên bếp lửa. “Uống sao không?” – Ân Trục Ly cầm chén, vai kề vai uống cạn với Thẩm Đình Giao. Hai người trịnh trọng làm nghi thức. Nói là giao bôi, không bằng nói là thổ lộ tình cảm.

Không ngờ chén này lại hoàn toàn đánh gục Thẩm Đình Giao. Ân Trục Ly lay tên bất tỉnh kia, cười khổ: “Uống không được thì nói sớm đi, thế này còn đòi lau nước mắt người ta, chùi dít thôi đây cũng ngại...”

Thời gian sau, Thẩm Trác Dương học được cách đi đứng nói chuyện. Thằng bé rất thân thiết với Thẩm Đình Giao, phụ hoàng của nó là số một. Ân Trục Ly thờ ơ, bình thường cũng rất khó tính với thằng bé. Nó rất bất bình, cảm thấy mọi sủng ái khoan dung của Ân Trục Ly đều dành hết cho Thẩm Đình Giao rồi. Đối với việc này, Ân Trục Ly cũng nói chuyện với con một lần: “Đó là vì mẫu hậu sẽ ở bên phụ hoàng con cả đời, hắn không cần lo lắng chuyện mẫu hậu không ở bên sẽ như thế nào. Còn con, tương lai con là thái tử, triều đình này sẽ không chiều chuộng con, thiên hạ lại càng không. Người con có thể dựa vào chỉ có bản thân mình.”

Lên bốn tuổi, Thẩm Trác Dương bái Tần Sư làm Thái phó của Thái tử. Tần Sư không hợp Ân Trục Ly, thường xuyên có tranh cãi vì ý kiến khác biệt ngay trước mặt mọi người trong điện. Một ngày nọ, ông ta nộp tấu chương xong tự nhiên cảm thấy có gì đó bất ổn, ngó trái ngó phải mới nhận ra là Ân Trục Ly đã đi Hà Nam tuần tra công trình trị thủy cho vụ mùa xuân rồi.

Năm Thẩm Trác Dương bảy tuổi, thằng bé thích cháu gái của Tần Sư, bị Tần Sư giáo huấn một trận. Tần Sư biết chuyện còn báo cho Ân Trục Ly, Ân Trục Ly vô cùng vui mừng, bày tỏ sự ủng hộ với con trai mình: “Thích thì nói cho con bé đi. Nam tử hán đại trượng phu, dám yêu dám chịu trách nhiệm.”

Vì thế Thẩm Trác Dương bắt đầu sự nghiệp theo đuổi cháu gái nhỏ Tần Yên của Tần Sư, khiến Tần Sư sinh hận Ân Trục Ly đến nghiêng răng nghiêng lợi, mỗi lần gặp nàng là nhất định hai người phải gây sự mới được.

Năm Hưng Hòa thứ chín, Thái phó của Thái tử Tần Sư bị bệnh nặng, nghĩ mình sắp không qua khỏi nên bảo người nhà đến nhắn Ân Trục Ly: “Thật ra Yên nhi làm vợ con người là lão tử yên tâm.”

Kết quả là sau khi nói cho Ân Trục Ly, Ân Trục Ly và Thẩm Đình Giao lại đi tìm Kha Đình Phong, lại dẫn theo cả ngự y có y thuật giỏi nhất trong cung qua. Thế là ông ta không chết được. Mỗi lần gặp nhau Ân Trục Ly lại đem việc này ra cười nhạo, hai người lại đấu võ mồm như trước.

Một ngày nọ, Ân Trục Ly lén thả nghi phạm, mang án tử do Thẩm Đình Giao phê quay lại Đại lý tự, tự ý thả tội phạm mà không cần ủy quyền. Thẩm Đình Giao mất mặt, lên án nàng mạnh mẽ trên triều, giận không tả nổi. Quần thần cúi đầu đóng vai người gỗ.

Hắn còn chưa nổi cáu xong, Ân Trục Ly ghé vào tai hắn nói một câu, hắn đột nhiên thay đổi thái độ, thậm chí mặt cũng không còn giận dữ nữa, chỉ còn vẻ hoang mang: “Thật?”

Ân Trục Ly nhún vai. Thấy quần thần nhìn mình, hắn ho một tiếng: “Người đó, Phạm Mân ấy, phá án hình như có chút vấn đề, phải báo cáo trực tiếp cho trẫm.”

Quần thần cười ngất.

Sau khi hạ triều, Ân Trục Ly lại đi bộ Hộ. Quần thần vây quanh nàng: “Ân tương, ngài đã nói gì với vương thượng mà sao người lại không giận mà còn vui nữa?” – Ân Trục Ly không trả lời, họ lại đuổi theo hỏi – “Ân tương, mọi người đều hầu hạ vương thượng, ngài nói ra cho bọn ta còn biết mà giắt lưng?”

Ân Trục Ly lắc đầu: “Lý do này các người không dùng được.”

Lần này thì cả Tần Sư cũng không tin: “Lý do gì mà người được mà mọi người không được?”

Ân Trục Ly thần nhiên: “Ta nói ta mang thai.”

Quần thần lại trượt chân, cuối cùng cẩn thận hỏi lại: “Ngài...thật à?”

Ân Trục Ly bước về phía trước, ánh mặt trời phủ lên người nàng tăng sáng mỏng, nàng cười nhạt: “Chẳng qua chọc hấn thôi... Vương thượng của chúng ta ấy à, thỉnh thoảng cũng đáng yêu thật.”

Quần thần sụp đổ: “Ân tương, đó là tội khi quân.”

Gia Dụ để Thẩm Đình Giao cả đời sợ vợ, không có chủ kiến – mọi người đều đánh giá như thế. Điều không thể phủ nhận chính là khi hấn tại vị, chính trị thanh minh, lê dân yên ổn, trải qua một lần chiến loạn, một đất nước đi lên từ mức cái gì cũng thiếu trở thành một nơi giàu có đông đúc.

Lúc sử quan viết tạp luận các loại, Ân Trục Ly lại đang chờ Thẩm Đình Giao phê tấu chương xong còn đi ngủ. Thẩm Đình Giao cố giữ nàng trong lòng, tay rảnh cầm bút son, nhìn đồng tấu chương chất cao như núi kia mà muốn khóc thét: “Trục Ly, trầm mệt quá!”

Ân Trục Ly đang xem sách, nghe thế thì cúi đầu, thấy đồng tấu chương trên bàn của hấn lại nổi giận: “Ai cho người ra ngoài chơi chơi để với Trương Thanh hôm qua? Muốn nhàn hạ ấy hả, nhanh mà phê xong đồng tấu chương này đi!”

Thẩm Đình Giao túm cái cổ nàng, ườn ra y hết con mèo: “Chỉ là trầm mệt mà.”

Thấy hấn buồn ngủ thật, Ân Trục Ly gõ đầu hấn, cuối cùng cũng bỏ cuốn “Kinh doanh thương nghiệp và khai thác mỏ liệt truyện” xuống, cầm bút son tiếp tục phê tấu chương. Gương mặt nàng trong ánh sáng dịu dàng của huyền châu mang vẻ kiên nghị, nền nã, không màng danh lợi.

Thật ra chuyện sử sách khen chê gì cũng chỉ như một hồ nước rộng, thế mà cũng mua vui được cho nhiều anh hùng. Tên bị bêu riếu thì cũng chỉ là miệng người đời, ta lại chỉ để ý xem ta và quân có còn đồng sàng đồng mộng không.

Thẩm Đình Giao nhắm hai mắt, nghe Ân Trục Ly khẽ ngậm nga rồi mỉm cười. Con mèo Tần Yên nuôi chạy vụt qua mái nhà. Đêm trong thâm cung yên tĩnh và an tường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-chu-bi-lua-roi>